

حسب ضابطہ و بشری کراچی گئی ہے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَدْرَسَةُ

مَدْرَسَةُ الْحَسَنِ

مَدْرَسَةُ عَلِيِّ بْنِ أَبِي تَالِبٍ

حسب فرمایش ملک غلام محمد تاجر کتب بازار کشمیری لاہور

مَطْبَعَةُ دَرَسِیْنِ لَاحُورِ مَطْبُوعُ

فہرست مضامین کتاب مستطاب قصص الخیرین مکمل المسمیٰ بگلزار یوسف علیہ السلام

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۶۱	فضائل سورت یوسف علیہ السلام	۱	حمد باری تعالیٰ
۶۲	بیان سبب نشان نزول سورہ یوسف	۲	الضیاء حمد باری تعالیٰ بنوع دیگر
۶۵	بیان وجہ موسوم شدن این قصہ بہ آن	۵	نعت سرور کائنات محمد صلی اللہ علیہ وسلم
	بیان اقسام کہ منقسم شدہ بر روز اول و از ہمہ	۹	ذکر معراج شریفین حضرت محمد صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
۷۱	بیشتر یافتن چمن یوسف علیہ السلام	۱۱	نزل نعتیہ آنحضرت صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
	بیان نظار و نمودن آدم علیہ السلام	۱۳	سناجات بدگاہ محبت عیالت بطور نزل
۷۲	اولاد خود و شرف شدن بہ جہاں پیشگی	۱۷	مدح اصحاب کبار رضی اللہ عنہم
۷۶	بیان ذکر عیص و یعقوب علیہما السلام	۱۸	مناقب خلیفہ اول جناب ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ
۸۰	نزل	۲۰	" دوم " عمر خطاب " "
۸۱	بیان نصرت یحییٰ بن یعقوب علیہ السلام و حکما و مہربان	۲۱	" سوم " عثمان غنی " "
	بیان ثواب ملاقات برادران و ہمہ مومنان	۲۳	" چہارم " علی اسد اللہ العالی " "
۸۸	و در چہ مصافحہ کردن	۲۵	مدح ازادہ المظہرات و صحابہ خیر الانام
۹۲	بیان پیدا شدن یوسف علیہ السلام	۲۶	مدح اہلبیت آل خیر لورفاطمہ الزہراء رضی
	بیان تولد شدن بنیامین و فوت شدن ماورہ ہرمان	۲۸	فضائل امام حسن رضی اللہ تعالیٰ عنہ
۹۵	چر ویش یافتن یوسف علیہ السلام چہ عتہ سے متزل	۲۹	فضائل امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ
	بیان آمدن یعقوب برائے خوابن یوسف و از عتہ	۳۱	مدح جناب پیران محبوبی محی الدین جیلانی
۹۹	جوابین آن از جلد ستر و وفات عتہ شریفہ	۳۶	بیان سبب نظم کتاب گوئیہ
	بیان ترفیغ شجر سیر و آمدن عاصا از جنبت	۳۸	بین فضائل شان قرآن و درجات قرآن خوانان وغیرہ
۱۰۳	برائے آذات و حسد برون بر بردان	۴۲	نزل در شان قرآن مجید
۱۰۵	بیان خواب دیدن یوسف علیہ السلام بار اول	۴۵	بیان ثواب سورہ فاتحہ و خلاص و درجات سورتہا و دیگر
۱۰۶	بار دوم	۵۰	بیان تخریم قرآن کہ ہمہ تنزیل من رب العالمین
۱۰۶	بیان کردن خواب یوسف پیش یعقوب بار اول		بیان مردہ سے موقوفہ قرآن شریفہ

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۶۸	بیان آنکسافیکہ از قیاس خود محروم ماندند	۱۰۶	بیان بار دوم خواب دیدن آنذات علیہ السلام
	بیان آرزو کردن برادران پیش والد بزرگوار	۱۱۰	بیان خواب دیدن یوسف علیہ السلام بار سوم
۱۶۹	یک سہم همراه بودن یوسف بہ صحرا	۱۱۱	حکایت سنا زعمہ کردن تقدیر و تدبیر
۱۶۲	بیان آمدن برادران پیش یوسف ۲	۱۱۸	بیان بخت برآوردن کہ از بلا تک صاف شد
	بیان آمدن یوسف پیش والد بزرگوار برائے	۱۲۰	بیان تکبر و دم کہ ابلیس علیہ اللعان کرد
۱۶۴	خصومت علی بن واثق و اوان یحییٰ	۱۲۳	ذکر تکبر سوم کہ فرعون بے عون کرد
۱۶۵	بیان تیاری کردن یوسف بہ برادران	۱۲۶	ذکر تولد موسیٰ کلیم اللہ
۱۶۶	بیان میزدون یعقوب بہ وقت خصومت فرزند برادر	۱۳۲	رجوع بہ طرف اصل قضیہ فرعون
۱۶۹	تغزل	۱۳۶	بیان نزاع شدن فرعون
	بیان رفتن یوسف بہ سوی صحرا بہ همراه برادران	۱۳۸	ذکر تکبر چہارم فاروق
۱۷۰	بیان رسیدن یوسف بہ مصر	۱۴۸	بیان خواب دیدن یوسف علیہ السلام مرتبہ چہارم
	بیان ہمسریمی و بے ترسی کردن برادران	۱۵۲	ذکر چہارم بیانی کہ ذکر جانہ سیرول قلم بہر کہ فرید
۱۷۵	بر یوسف علیہ السلام در وقت گفتن		بیان تعیین کردن خواب یوسف مالیکہ خانہ
۱۷۹	بیان تیاری برادران بر قتل یوسف ۲	۱۵۶	پیش پسران خود
۱۹۲	قتل کردن بہر و		حکایت ملاقات کردن شیطان با عالم زاہد
۱۹۴	ذکر چہا ہیکہ یوسف ۲ در حال انداختن	۱۵۹	و با زاہد بی علم
	بیان آمدن برادران پیش یوسف علیہ السلام	۱۶۱	مناجات بطور شرعی
۱۹۷	در چاہ جب النخل		بیان آمدن برادران پیش یوسف ۲ و پریشانی
۱۹۸	حکایت چہارم بہ چاہ آوردن آنذات	۱۹۲	حالات خواب و بیان کردن آن ذرات ۲
۲۰۱	حکایت اولیٰ شد	۱۹۴	بیان خواب دیدن یوسف علیہ السلام بار پنجم
	بیان آمدن برادران برادران آنذات والد بزرگوار		بیان تحقیق داشتن برادران ہوسیار
۲۰۲	بیان آمدن برادران برادران آنذات والد بزرگوار	۱۹۴	یعقوب برادران ذات
	بیان حاضر آمدن برادران معہ گرجا		حکایت
۲۰۳	بیان آمدن برادران برادران آنذات والد بزرگوار	۱۹۶	بیان آمدن برادران برادران آنذات والد بزرگوار

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۲۵۱	بیان طلب کردن مالک از پروردان بیسارہ	۲۱۲	بیان گفتگو کردن گریک با یعقوب علیہ السلام و نجات یافتہ رفتن سوئے صوا۔
۲۵۵	حکایت عاص ابن لویس کہ سارق بود	۲۱۷	حکایت فرشتگان
۲۵۶	حکایت مروے از بنی اسرائیل	۲۱۸	بیان دہائی یافتن گریک و رفتن سوئے صحرا و ذکر پنج حیوانات ہستی
۲۵۹	بیان خصیت شدن کردانان بہ سوئے مصر و دیدن مزار اورا آذات و نزول کردن برائے فاشہ خوانی	۲۲۱	بیان عقاد کردن یعقوب قتل یوسف بر فرزندان
۲۶۰	بیان ذکر ہجرت و داخل شدن در مدینہ عتیبہ آن محمد البصطفی اصلی اللہ علیہ و آلہ وسلم	۲۲۲	غزل
۲۶۲	بیان منزل شدن تہر بر تاجران بسبب رنجائیدن آذات	۲۲۵	بیان بنا کردن یعقوب علیہ السلام بیت الاخران و احوال کہو ترخانہ بعد یوسف
۲۶۵	بیان وجہ معصوم بودن اخوان یوسف از بے اوبی آذات	۲۲۶	بیان درجات صبر جمیل
۲۶۶	حکایت	۲۲۸	بیان لقیہ قصہ متعلق چاہ
۲۶۸	بیان نظارہ نمودن یوسف بلبا کہ برادر مصری آمدند	۲۲۸	غزل فارسی
۲۷۱	بیان معجزہ آسجناب فضیلت آب	۲۳۲	بیان آمدن جبرئیل علیہ السلام در چاہ بوضو آوردن و بشارت دادن از خروج معہ حکایات
۲۷۲	بیان ازوہ جنگ کردن شادہ قدس با مالک	۲۳۲	آغاز جلد دوم بیان آمدن بازرگانان در شہر کتھان بر چاہ یوسف
۲۷۴	حکایت تواضع و بیان ذکر سومی کلیم اللہ	۲۳۴	حکایت مجنون
۲۷۵	بیان نزول کردن بازرگانان بکنارہ نیل و غسل نمودن یوسف و عاشق شدن رومیل	۲۳۶	بیان خروج یوسف علیہ السلام از دست کردانیان - مالک ابن زغر
۲۷۶	بیان خبر یافتن مغربہ مصر از جمال یوسفی	۲۳۷	بیان صحت یافتن لغبری بسبب آذات
۲۷۷	و آمدن برائے زیارت بیرون شہر مصر	۲۳۸	بیان خبر یافتن پروردان از خروج یوسف
۲۷۸	بیان کبریت شدن در مصر بہ سبب داخل شدن یوسف	۲۳۹	بیان نورخت کردن پروردان یوسف را
۲۷۹	بیان آوردن مالک یوسف را بچاہ رومیل	۲۴۰	حکایت عاید
۲۸۲	بیان آرزو کردن مردمان پیش آن کہ در ایت یوسف	۲۵۰	بیان ذکر دیان محمد مصطفی اصلی اللہ علیہ وسلم

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۳۳۶	بیان آندن عزیز مصر منہ قابل بیماری	۲۸۵	غزل سکلن ساخن برے فروخت پورق
۳۳۷	حقیقت حال بی بی زلیخا صبی اللہ تعالیٰ عنہا	۲۸۸	بیان بیماری مسکرتہ زلیخا کا کہ وقت و فقہانہ
۳۳۷	بیان نظارہ کروان زلیخا از شکاف خمیہ	۲۸۹	بیان آندن عزیز مصر در فروخت گاہ
۳۳۷	یسو کے عزیز مصر و فرج بد شہن شہن شہن	۲۹۱	ذکر خط صیب کہ عابد بود
۳۳۷	ذکر عزیز مصر زلیخا و حکایت بی بی سارہ	۲۹۳	بیان لباس فاخرہ در بر کردن یوسف بوقت بیماری
۳۳۷	بیان زاری و غمخواری زلیخا در غمخواری	۲۹۸	بیان عیان شدن یوسف از پردہ مخمومی
۳۳۷	بیان آندن زلیخا زلیخا زلیخا	۳۰	بیان شہن شہن از جہاں غمبی
۳۳۷	بیان فروختن آندن بدت عزیز مصر	۳۰	بیان ندائے فروختن شدن آندن در خلائیق
۳۳۷	حکایت مرد کے گلاب کہ دعویٰ ہمیشگی کرد	۳۰۶	تقلیر پیر زال
۳۳۷	حکایت زکے بنی تمیریدہ	۳۰۹	حکمت صفحہ ۳۰۸ اشارت
۳۳۷	غزل در وصف کلمہ طیب	۳۱۲	حکایت باز غمخواری
۳۳۷	بیان عیان شدن عالمی بیکاس بن ذرغوبہ فروخت	۳۱۶	حکایت ۳۱۲ - حکایت ملاک ابن دینار
۳۳۷	حکایت	۳۱۶	آغاز حالات مانی زلیخا صبی اللہ تعالیٰ عنہا
۳۳۷	بیان آندن عزیز مصر را عزیز پیش بی بی زلیخا	۳۱۸	بیان خواب دیدن زلیخا بار اول
۳۳۷	و برے حالات مجمع خلائیق	۳۲۰	بیان بیدار شدن مانی زلیخا در
۳۳۷	بیان فقہیت سخاوت	۳۲۲	بیان خواب دوم مانی زلیخا در
۳۳۷	بیان بیمار کردن زلیخا لباہا سہا سہاے و کونکہہاے	۳۲۵	بیان خواب دیدن مانی زلیخا بار سوم
۳۳۷	جدیدہ برائے یوسف علیہ السلام	۳۲۹	غزل فادری ۳۲۶ و حکایت شاعر
۳۳۷	بیان آندن زلیخا برائے شہن شہن آندن زلیخا	۳۳۰	بیان آندن قاصداں زلیخا برائے شہن شہن زلیخا
۳۳۷	بیان فتن یوسف بکے عزیزان کو زندان در صحر	۳۳۱	بیان فرستادن شہن شہن قاصداں سعد متعلقا
۳۳۷	بیان زاری کردن زلیخا ابید یوسف	۳۳۱	بیان بر سرے عزیز مصر برائے ناطق زلیخا در
۳۳۷	بیان عیان شدن مانی زلیخا خور زلیخا	۳۳۷	بیان زلیخا صبی اللہ تعالیٰ عنہا و مانی زلیخا در
۳۳۷	ذکر یوسف علیہ السلام برائے وہ مال	۳۳۷	حکایت بطور تمثیل گوید
۳۳۷	بیان فرستادن یوسف را زلیخا برائے شہن شہن	۳۳۷	

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۴۴۶	بیان آمدن جبریل پیش یوسف در بند خانہ		عیان کردن حالت ہجوری بی بی زلیخا پیش دایہ
۴۴۹	حکایت حضرت علی و ابابکر صدیقؓ در روئے تعبیر خواب	۳۸۶	وصول وادان آں بہ بنائے قصر جدیدہ
۴۵۰	حکایت بنوع ایضاً	۳۸۸	بیان آمدن معماران از ہر ملک تیار کردن قصر نفیست خانہ
۴۵۱	بیان خواب بیان کردن دوزندان بیان پیش یوسف	۳۹۱	بہ طلب کردن زلیخا یوسف را بطلب وصال در قصر جدیدہ
۴۵۵	بیان آمدن جبریل بحضرت یوسف در بند خانہ	۳۹۴	بیان سوال کردن زلیخا بنائے وصال و ہکار کردن یوسف
۴۵۶	ذکر ہائی زندان بیان بہ برکت یوسف بطور معجزہ		لطیفہ تشریف
۴۵۸	بیان مخرونی یافتن زلیخا بعد قید شدن آذات	۳۹۹	بیان محفوظ ماندن یوسف از وناہ
۴۶۱	بیان عاشق شدن واروئے بند خانہ بر یوسف	۴۰۳	فغان کردن بی بی زلیخا
۴۶۳	بیان ملاقات کردن یوسف با آجر کعبانی در بند خانہ		بیان مفروض شدن یوسف از زلیخا و ملاقی شدن غریب
۴۶۸	بیان آمدن جبریل و خبر خلاص وادان از قید	۴۰۵	مصر بہین تصریح و تمہیت زود ساختن زلیخا یوسف ارا
۴۶۱	آغاز جلد سوم - بیان خواب دیدن شاہ مصر	۴۱۰	بیان طفل ہائے ہر چہار
۴۶۴	بیان آمدن ساقی و خبر خلاصی وادان و ہکار کردن یوسف	۴۱۶	بیان احوال یوسف بعد شہادت طفل
۴۶۶	بیان وجہ تحقیقات مقدمہ	۴۱۹	بیان آمدن زبان مصر بنائے ملامت زلیخا
	بیان پاسخ وادان زبان بحضور ملک ربیان	۴۲۳	بیان آمدن زبان مصر بنائے دعوت خوردن زلیخا
۴۶۸	معہ بی بی زلیخا بحق یوسف علیہ السلام	۴۲۴	بیان ذکر شفقت و نری سرور کاسات ۱۵
	بیان زمینت وادان مکانات مصر را برائے		بیان قبول کردن سوال زلیخا آذات و
۴۶۹	تشریح آذات علیہ السلام	۴۲۵	آمدن در مجلس زبان ہمراہ زلیخا
۴۸۱	بیان بیرون آمدن یوسف از زندان موثرہ زندانیان	۴۳۰	بیان تدبیر کردن زبان مصر بنائے وصال یوسف
۴۸۵	بیان تسلیم شدن مملکت مصر با یوسف	۴۳۴	اتحاد نمودن یوسف برائے قید از درگاہ باری
	بیان معمور کردن شہر مصر با بوستان و با	۴۳۶	سناجات بدرگاہ قاضی الحاجات
۴۸۶	کو شکہائے جدیدہ و دست کردن عمارت کہنہ	۴۳۹	بیان قید شدن یوسف بہ چہار وجہ بود
۴۸۸	نخل شوقیہ مدنیہ طیبیہ		بیان داخل شدن آذات در بند خانہ
	بیان آمدن جبریل علیہ السلام بحضرت	۴۴۲	حکایت ولی اللہ صفحہ ۴۴۲ و احوال یوسف در قید خانہ
۴۸۹	حضرت یوسف بنائے وزیر کردن شخص مسکین	۴۴۴	فریاد یوسف علیہ السلام بطور نخل

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۵۳۱	بیان کردن آن صاحبان حال فاقہ	۴۹۰	بیان رنج و راحت مثل یوسف کہ پیش جمیع سوسنان می آید چنانچہ مذکور میشود
۵۳۸	حاضر کردن برادران مال خود پیش یوسف	۴۹۳	بیان ملاقات کردن آن ذات با سوار شامی و پرسیدن از و حال یعقوب علیہ السلام
۵۴۰	قبول کردن بضاعته برادران و عطا کردن غلہ	۴۹۵	بیان بند و بست کردن یوسف علیہ السلام برائے فراموشی غلہ قبل از زمانہ قحط
۵۴۲	ارسال کردن نامہ یوسف کیسور و والد بیت برادران	۴۹۶	بیان آمدن جبرئیل پیش یوسف و آگاہ کردن از قحط
۵۴۵	حالات اولاد یعقوب و در سفر و الپسین	۴۹۸	ذکر سخاوتمندانه آن ذات در قحط سالی
۵۴۷	آمدن شیطان تلبیس مسلمان را بہ اولاد یعقوب	۵۰۰	بیان تصرف کردن مصریان ہمہ مال بآب خود و خرید غلہ و فروخته شدن نفسہائے ایشان پیش یوسف
۵۴۹	آمدن فرزندان پیش والد و حاضر کردن غلہ	۵۰۵	احوال زیجارتہ بعد سلطنت یافتن یوسف
۵۵۱	رفتن برادران با زووم در مصر بکے و الپسین مال	۵۰۶	آمدن یوسف بکے شکار و فریاد کردن زیجارتہ
۵۵۳	مناجات یعقوب بوقت خست بنیامین	۵۱۲	بیان دعا کردن یوسف بکے بیداری زیجارتہ
۵۵۶	خست شدن فرزندان از والد ہمہ بنیامین بمصر	۵۱۴	بیان حسن و جمال و جوانی یافتن بی بی زیجارتہ
۵۵۸	داخل شدن برادران و تنہا ماندن بنیامین بمصر	۵۱۵	بارشانی و آمدن یہ عقد یوسف علیہ السلام
۵۶۲	حاضر آمدن بنیامین پیش برادران بحال خرم	۵۱۶	منقولہ مصنف
۵۶۳	بیان آمدن برادران بحضور یوسف علیہ السلام معہ بنیامین و واپس کردن مال بضاعته	۵۱۷	بیان ذکر ابو جہل
۵۶۴	بیان شکستن برادران بچرخان آن ذات و حیران شدن بیدین تصویرات اندرون خانہ	۵۱۹	مخزون شدن خلایق از قحط و سوال کردن برادران یوسف پیش والد بکے آوردن غلہ از شہر مصر
۵۶۷	عیان شدن یوسف پیش بر بنیامین بحکم رب العالمین	۵۲۳	نقل صفحہ ۵۲۰ و ثواب نماز خواندن
۵۶۸	بیان عطا کردن غلہ یوسف بہ برادران بلا تیرت و روانہ کردن و باز طلبیدن بہ بہانہ بیمانہ	۵۲۴	روانہ شدن برادران بمصر و آمدن پیش حاجب
۵۷۱	بیان جہد کردن و تلاش بیمانہ یوسف و بیرون آمدن بیمانہ از جہال بنیامین علیہ السلام	۵۲۶	مطلع کردن حاجب یوسف را از آذین برادران
۵۷۲	بیان احوال برادران بعد برآمدن بیمانہ و حکم سزا رسیدن آن ذات	۵۳۰	حاضر آمدن برادران پیش یوسف ۴ بار اول
۵۷۴	بیان کردن برادران زردی یوسف پیش آن ذات		بیان رسیدن از برادران حال یوسف علیہ السلام

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۶۳۹	کوچ کردن یعقوب معلی علیان از کنعان بسوئے مصر	۵۸۶	قصہ جنگ کردن برادران با یوسف بر رهایی بنیامین
	روانہ کردن یوسف رسالہ ہائے گوناگون برائے	۵۹۰	حکایت
۶۴۱	استقبال والد بزرگوار	۵۹۵	حاضر آمدن فرزندان پیش والد و گفتن حال بنیامین
	آمدن یوسف علیہ السلام بیرون مصر برائے	۶۰۰	حکایت رابعہ عدویہ
۶۴۴	استقبال بہتر ارشاد و شکست	۶۰۱	حکایت بشر حافی صحتہ اللہ علیہ
	مگاہ کردن یعقوب بسوئے مکانات مصر و		بیان آمدن عزیزان بحضور یعقوب برائے
۶۴۸	خوش شدن بوصول یوسف علیہ السلام	۶۰۲	زیارت و پرستیدن از و حال یوسف علیہ السلام
	بیان مجالس کردن ہمہ اولاد یعقوب در مکان		مناجات کردن یعقوب بدرگاہ باری تعالیٰ
۶۵۰	شاهی و عذرخواہی کردن از خطائے یوسف		روانہ کردن یعقوب علیہ السلام فرزندان را
۶۵۲	حکایت	۶۰۶	بسوئے مصر برائے خبر گیری بنیامین
	راضی شدن مصریان از تشریف آوری یعقوب پیش	۶۰۶	نامہ نوشتن یعقوب بسوئے عزیز مصر
۶۵۶	آمدن بہ تحفہ بسیار و خلاص یافتن از قید زمار		مضمون خطیوسف بجانب والد بزرگوار و
۶۵۹	بنا کردن یوسف بیرون مصر برائے اقارب خود	۶۱۳	حاضر آمدن برادران در مکان شاهی پیش یوسف
۶۶۲	مقولہ مصنف بہ طور تغزل	۶۱۳	کلام کردن پیمانہ و بیان کردن حال یوسف
۶۶۶	کوچ کردن یعقوب از بسوئے کنعان بہ حکم الہی	۶۱۳	معجزہ بہ تحکم آمدن سنگریزہ بدست ابو جہل
۶۶۱	خبر وفات داود ناقہ یوسف را از والد یعقوب	۶۲۳	عیان شدن یوسف پیش برادران بہ حکم الہی
۶۶۲	ذکر حلت یوسف علیہ السلام از وراقانی بہ نعیم جاودانی	۶۲۶	رفتن برادران ہمراہ پیراہن بسوئے والد بزرگوار
	بیان شان روحیہ سرور کائنات مقرر موجودات		بیان نامہ نوشتن یوسف علیہ السلام والد بزرگوار
۶۶۴	تحمید المصطفی صاحب الشفاعات	۶۲۶	بذریعہ ارسال نامہ
	بیرون آوردن صندوق یوسفی موسیٰ بعد تقضائے	۶۲۹	روانہ کردن بشیر را یوسف بسوئے والد
۶۶۶	بذت مدیہ و دفن کردن در کنعان	۶۳۳	تغزل صلی و آمدن بشیر پیش یعقوب علیہ السلام
۶۶۹	بیان تاریخ ولادت یوسف علیہ السلام		حاضر آمدن فرزندان پیش والد بزرگوار و بنیامین
۶۷۳	بیان خاتمہ کتاب و تاریخ اختتام از برادر عقیق	۶۳۵	یاقتن بہ سبب پیراہن
۶۸۴	تمام شد فہرست کتاب ہذا	۶۳۶	متیا کردن سباب یعقوب علیہ السلام قبل روانہ گام

قصص المحسنين جلد اول

65D
15145

محمد پارتھالی

۱۵۱۴۵

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ کے آگھاں حمد ہزاراں
 جس نے ایسے سپید نشن کیتی خاکی نوری ناراں
 خالق بہر و مالک بہر و الخ وہاں بسیاراں
 جو کوئی جاوے درتے اُسوں کرا نہیں بھر کاراں
 بڑا رسم کیم کیم ہی شافی در دیہیاراں
 جو سوالی جاوے آوے کروا موع بہاراں
 بندش نہیں کسے اوتھے جاوے صفار طاراں
 جو قصوری اُس درگاہ وچ پڑھا استغفاراں
 رکھد پوے سراسر سے اوپر تاج مثل ہزاراں
 حاصل ہوں جس قسم یاں اوتھے کرے پکاراں
 رگو چہا برابر جانے مفلس غنیمت داراں
 جو کوئی اُسے درتے جاوے روندا وانگ جھلاراں
 اُسے پیش جو اونچی گردن کرا مثل ہزاراں
 لائق تین تکبری آئی نہیں لائق اغیاراں
 جنت اوس اناور کیتا کارن نیکو کاراں
 جس نے اس دنائے کینیاں نہ پکا انواراں
 جس نے پئے کماے اچھے فعل شعلہ کاراں
 گل پیچیر ایسے کہوں ہوں کنوں بیزاراں
 ہویاں اگھیاں اُسے اس کے روعن روزاراں

اوسنوں جو ہے لائق حملاں ہر صلہ ہزاراں
 صرف تباون کنن دیکھوں کورتیاں گلزاراں
 قاور ہر نے رازق بہر و الخ ہزاراں
 بھاری ہوئے موعن بھاری سنا اگھاراں
 حمت پاروں نہیں کھ کیندا و قنداراں
 بھاری نیکو کاسے بھاری ٹولہ بد کرداراں
 اوس درگاہ وچ پستاسودا و کد مثل ہزاراں
 لاہ لوسے سب موعے استوں اوگن الیاب ہزاراں
 جے طالب زیادا جاوے پاوے درم دیناراں
 نہیں اوتھے کوئی تھوڑ ٹھنڈی پراوے سہ ہزاراں
 نہیں پراوے کسیدی اوسنوں اوہ غنی دیناراں
 اوسے وقت و سیاوے راستے حمت الیاب ہزاراں
 کجھ نہ حاصل ہووے ہتھوں کھانا پیتے ہزاراں
 غیر جو ذرا تکبری کروا ہوندا کنوں خواراں
 اے کھاراں کان تپایاں دوزخ والیاب ہزاراں
 اسنوں ملی حنت جسے شہتہ الا ہزاراں
 ایسی پھیرو مہانے کوئوں اک دوزخ ساراں
 حنت باغ بہاراں بس بنڈیاں تالعداراں
 اسدے لطف کرم دیاں موعن ٹپے تین داراں

گل کرسی اللہ صاحب گلی کلمہ دشواراں
 جو کوئی استاد طالب اوسنوں سے نال پیاں
 ہکناں تائیں عقل و بائیاں متیاں باہجہ شماراں -
 ہکناں فقیر چھوٹیرا بالکل مثل زمین ہمواراں
 ہکناں تائیں سو جہاں جہاں کڈے چمکاراں
 ہکناں مست پونچھاکے کیتا عشق محبت صھاراں
 ہکناں بن پردے آندا اندراہاں سنیاراں
 ہکناں علم عنایت کیتا وقتہ پڑھے طوماراں
 ہکناں تائیں بیاوسا فے دُنیا تے گھر باراں
 ہکناں تائیں زاہد کیتا کردے شب بیداراں
 ہکناں راہ صفائی دتا جاوے مثل سواراں
 ہکناں صحت صفائی دتی شاغل وچ روزگاراں
 ہکناں حسد بھیلیاں کو لوں ولتھیں کیتیاں عاراں
 ہکناں کسب حلالی تیا ہکناں چور مرکاراں
 ہکناں سب دیہاری شوقے کپے رہت دیہاراں
 ہکناں تائیں دُنیا دولت دتی مثل انباراں
 ہکناں تائیں جاگہ دتی اندر محل میداناں
 ہکناں تائیں وچ نصیبیاں سیر کرے گلزاراں
 ہکناں تائیں وچ نصیبیاں ہر دم مجلس بیاراں
 ہکناں تائیں درد و فراقاں وایاں متیاراں
 واہ واہ اسیباں دی پیراں واہ واہ سپاں کاراں
 جنوں چاہے رونق دیوے جنوں چاہے جاہاراں
 رہ فرماوے میں ناں کہیں دے فضلوں کھڑکاراں
 اپنی طرفوں ہر کیوں اپنی طرفت پوکاراں
 میں تباں دستیاراہ ظلمناہی بھی رہتاں اواراں

ہر فکرم آسان کریندا اوہ ستار ستاراں
 دشمن لوں کھی نہیں دیکھ کیتا میں سرد قوراراں
 ہکناں تائیں احمق بالکل کیتا مثل دیواراں
 ہکناں واقداوچا کیتا ہی مثل پہاڑاں
 ہکناں قدر سیاہی والا مثل انہر غباراں
 ہکناں عشق حقیقی ہکناں عشق مجاز خماراں
 ہکنے بن اولادوں زونڈے دُکھے لکھ نہاراں
 ہکناں اسم خانہ آئے کہم دیتیاں ہاراں
 ہکناں تائیں جاگہ نہ کوئی دل جنگل باراں
 ہکناں تائیں دن چڑھے بھی آون بھول نہاراں
 ہکناں رستہ مرتدی وچورستہ انگیاراں
 ہکناں تائیں قید چروکی دتی درد آزاراں
 ہکناں دل وچہ چیر چاروں والیاں کھیاں اٹاراں
 ہکناں تائیں سختی دیوے ہکناں موج بہاراں
 ٹنگے تے طنک دھر کے ہکتے کرن حکم سرداراں
 ہکناں در آہناکے گھلیا کر مثل کھکیاراں
 یکا جیے آکھن اج ہن کتھے رات گزاراں
 ہکناں تائیں درواں پاروں جال آئی وچہاراں
 ہکنے پئے تلیوں جیونکر کورج وچھتی ڈاراں
 ہر دم درد آزار تیاوون ہکناں مثل لوہاراں
 جو کچھ چاہوے کردکھلاوے کی طاقت اغیاراں
 اوہ غنی ہے ذات الہی خالق فلک پہاراں
 دوست دشمن اوپر اپنا ہنساں ہر دم چاہاراں
 اکوں بھانویں ناں ہی آوے میں ناں دھر کاراں
 اکوں جس تے مرضی جسدی پکڑوے رستاراں

جس نے میری نیکی سے دل چاہا شوق مہاراں
 جس نے راہ ہایت چھڈ کے پکڑا راہ کفاراں
 میں دل آدمیں دل او میں نشا نون تاراں
 میں گنہگار انتائیں بخشاں میںوں لقب غفاراں
 شکر نہ میرے ساتھ لیا و لستو کرو فراراں
 میں ہاں قادر ہرے اٹے چاہے کھانا تاراں
 میں جبار تکبری لائق میںوں شان جباراں
 میں بصیرتگاں سرکہوں کون کرے اوکاراں
 میں علیم جاناں ہرکہے ہی چشمے سرسراں
 میں ہاں وانا دیون والا دنیاویاں بہاراں
 بھاتوں میرے تابع ہوئے بھانوں اناکاراں
 ہر وہ فضلوں ہر وہ اٹے حرم فضل کھاراں
 میںوں انہیں پرواہ جوعاصی سے جنت واراں
 بیشک بخشاں عاصی میں ہاں پورا قراراں
 دشمن اپنا جلدی کہی کے وانگ بارودالاراں
 کھلیاں تکمنا سے تائیں روز خدایاں گھاراں
 جو کوئی میرے تابع اُس نے حمت چھتر جھاراں
 ہر وہ مطلب ملی جو ہو و حمت تھیں براراں
 ہر نون پیا گواہ بناواں حکم کراں انہاراں
 اکلن ایس جیاتی والا پھر شکل حکم کپاراں
 او ورو خداوند کو نون ہر وہ میں انہاراں
 اک دن وچھوڑ خدائے کھلنا لاہ و ستاراں
 سٹو جال فریب شیطانی پکڑ و نیکی کاراں

اوسنوں دوہاں جہانماں اندر کدیں اوسن ہاراں
 اسدے کان آمادہ ساڈا سخت فریب گاراں
 میں بن جدھر سے جاسو پاسو و دھکاراں کھنکاراں
 دو جیاں درباراں نے جانا ناقص کہم کپاراں
 سجدہ کرو نہ غیر کے ہاں طرف قبور فراراں
 لازم پھر میری ہے بندگی توڑ و کفر زاراں
 جلیل الحبت و الملتکبر سچ میریاں گفتاراں
 تے نکاں چہرے شمل کر نیڈے پھر شل و گاراں
 اٹے تمبیج میں حشاں فی جہاں سپہ انباراں
 ہر نون روزی دیون کو یوں کدیں تھکاں ہاراں
 کدیں نہ اوسنوں دراپنے تھیں کا وڑ کر و دھکاراں
 او گنہاراں عاصیاں اٹوں او گن سیداراں
 تے نہیں پرواہ جے عدلوں نیکی کاراں دشمن ساراں
 لیکن میریاں عمل اندا بھی لازم کرے نظاراں
 کر سر مو دھوا او سید تیا تیں او پر ز میں ٹیکاراں
 جو تو حیدوں متکر رومن اُسو چہ وانگ جھلاراں
 کدیں نہ اسدے اپر اپنا غضب اوبال اُجھاراں
 فضلوں کا فر مسلّم تائیں کدیں مول مساراں
 اگوں میںوں متوں آیا نہ متوں حکم گذاراں
 اوں ویہاڑے لے لیسناں میں سپہاں کپاراں
 و تیا لے دن چاڑیہاڑے آخر لدا بھاراں
 اوہ حاکم سپہی ویرا لوالا سچیاں تیں سرکاراں
 جسدے پاروں شافع ہوئے حضرت شاہ براراں

اس درگاہ سے جانناں بھنے ناراں اتی بہاراں
 خیر نہیں کتھے لے سکا نہ اڑھس جہاں گنہکاراں

اَلَيْسَ حَمْدًا بِرِغَابٍ لِّلرَّحْمٰنِ وَرِغَابٌ

کس سنیایاں حمد ثنایاں نیریاں رب سنیایاں
 تیری ذات معلیٰ تائیں حمد ثنا تائیں آئیاں
 تیریاں ایسے پیدائشیاں بہرہ ہو ہواں نہیں ترا ثنایاں
 جو خلقی توں جنگ خلقی دے کے زیب صفیایاں
 تازہ ہر نوں لکھیا دیویں کدیں بندشیاں پایاں
 عام خزانے تیرے اندر ہر دم بے پروا میاں
 جس بے تیرے دروے اے تھے عرضاں آئیاں
 جو فوجاں درگاہ تیری زور ندیاں ندیاں دھلیاں
 بندھے ہی پیدا لاش کر کے ایڈ بہاراں لایاں
 جو پیدائش کیتی اسدیاں قسمتیاں نال لایاں -
 بی آدم دیکارن تشارن تمناں کئی آگیاں
 ہر ایک چیزاں بی آدم وی کہیں کاریں لایاں
 باغا ندیوچہ بوٹیاں لایاں سبھی تال سہایاں
 باغا نوچہ ہناراں بیوسے شہر انوچہ ٹھھیایاں
 بھانویں بڑا کر نید بھاویں نیک کرے بھلیایاں
 بھانویں سوئے دوست بھانویں دشمن ہنراں
 نینوں نہیں پرواہ کسیدی لکھ کرن بربایاں
 ایک مقبول بیائے کیتے دیکے صدق صفیایاں
 ایک دنیا کے طالب کیتے پھرے مشل سواٹیاں
 ایک تسافے دروے اے رورور کرن دوہایاں
 ایک تسافے خوفوں ڈورے کرے نیک گایاں
 ساری رات کھایے تے بندے ٹھہرے ہر ثنایاں
 سختی نرمی سستے جھکن صابر و دروہایاں

صفت سناون والے جنگ کئی نہیں جائے مایاں
 باہجوں تیرے کسے نہ آیاں یارب سچیا سنیایاں
 گونا گونی ثنایاں لایاں یارب سچیا سنیایاں
 قدر بہ قدری دے وڈیاں یارب سچیا سنیایاں
 دیویں ہرنوں بھر بھریاں یارب سچیا سنیایاں
 ہر دم رحمتاں دُون سواٹیاں یارب سچیا سنیایاں
 حاجتاں اے دلیریاں پایاں یارب سچیا سنیایاں
 ڈٹھیاں اوہ پھرسدیاں آیاں یارب سچیا سنیایاں
 زمیاں کر مخلوق سہایاں یارب سچیا سنیایاں
 لکھیاں کدیں نہ تشدیں سبایاں یارب سچیا سنیایاں
 دتیاں دودھ نون چھدیں گیاں یارب سچیا سنیایاں
 لغمناں گوناگون بنایاں یارب سچیا سنیایاں
 مہیویاں پاروں جھک جھک آیاں یارب سچیا سنیایاں
 بندیاں کان تیار کرایاں یارب سچیا سنیایاں
 کدی نہ روزیوں بندشیاں پایاں یارب سچیا سنیایاں
 چاہے ہو گروہ مرزا ثنایاں یارب سچیا سنیایاں
 بھانویں پچے کرن بھلیایاں یارب سچیا سنیایاں
 رفران ستر نہان جنایاں یارب سچیا سنیایاں
 پکناں چایاں فخر اوہیاں یارب سچیا سنیایاں
 پکناں جھان لون بھلایاں یارب سچیا سنیایاں
 نیندران شیداں لعل سچایاں یارب سچیا سنیایاں
 دن وچہ بھی ناں کرن قضایاں یارب سچیا سنیایاں
 کدیں نہ تنگ طبیعتاں پایاں یارب سچیا سنیایاں

مست بختے وچہ عشق تیرے تیرے ال کھیا لایاں
 تیاں بھی بیشک حق انہا نون تیاں نیکتیاں
 دلاں انہا تیاں نور تیرے تیرے خوب لایاں تیاں
 طالب فوجاں حاضر کر کے پیش حضور سدا یاں
 تے خبر ماں تے تھیں وری تہی تیاں بھی تھیں پاپا
 مڑدی کے ٹولے اندر دتا بھیج اونھیاں۔

تیریاں بے پرواہیاں رہا تیریاں بے پرواہیاں
 اک پل اندر کھلاویں زبر زبر ایہ شاہیاں۔
 توں غفور رحیم الہی غافر عیب خطایاں
 شافی درد بیماراں تائیں دیوں صحت دوا یاں
 گوناگون بنا تھویراں دنیائے چمکایاں۔

بکناں قد چھوڑا بکناں قد اوچا لمبایاں
 بکناں حسن تجلیاں دوہیں جہا نہیں تھماں پاپاں
 یارب تیریاں حراں کہیں تھیں تھنے وچہ نہ آپاں
 توں حاکم کل ملکاں سدا توں لائق وڈایاں
 پیرے پیش ہمیشہ عاجز ادھر کرے دعا یاں

حُت تیریاں رنزاں پاپاں سچیا سائیاں
 مستر حقیقتاں سبہ جنایاں سچیا سائیاں
 دلوں انھیریاں دور تھیاں یارب سچیا سائیاں
 کرسیاں آپر کول بہایاں یارب سچیا سائیاں
 کہیں نہ کہتیاں نیک نگاہیاں یارب سچیا سائیاں
 ناراں اوہناں کان تپایاں یارب سچیا سائیاں
 دم او تھے جا مارا کاہیاں یارب سچیا سائیاں
 دیوین شاہاں درگدایاں یارب سچیا سائیاں
 فضلوں اوگناں دور تھیاں یارب سچیا سائیاں
 کریں توں دور تھیاں یارب سچیا سائیاں
 صورتاں وٹھو وکھ بنایاں یارب سچیا سائیاں
 بکناں خوبیاں دون سوئیاں یارب سچیا سائیاں
 عاشق ہوں وچھو لوکا تیاں یارب سچیا سائیاں
 ہن تک اچھے نہ کہے بکناں یارب سچیا سائیاں
 بخشیں فضلوں ساگنا تھیاں یارب سچیا سائیاں
 ہر دیاں بخشیں عیب خطایاں یارب سچیا سائیاں

اعت سرور کائنات مفرح موجودات احمد محمدی صراطی اللہ علیہ وسلم

قال تبارک وتعالی تبارک الذی تنزل الفرقان علی عبدہ لیکون للعالمین نذیراً (فرقان حمید)

بابرکت ہر ذات اس ربی جو مالک سیناراں
 تا جو لوکاں حکمنا سے میرے خوف جتاو سے
 جو نکر اوس اسانوں کے رب و حکم سنا یا
 آؤ ایس طریقے سے کہ اب یہ طریق حقیقی
 آؤرت ویاں امران متوں آؤول بھلیاں
 آؤ موجاں خوشیاں اندر بہر وہم موج کماؤ

جس فرقان اوتار یا او پرندے شاہ ابراہاں
 میریاں غضبناں کنوں گراؤ کے سیکراہ تباؤ سے
 رستہ راہ ہدایت والا سارا صاف وکھیا سیا
 ہٹو ایس طریقے سے کہ اب یہ طریق شیطانی
 آؤ ایس بہترین رستہ جو چاہو کہ نہ کالی
 شرک گنہ کے رستے کووں دور کتنے نس جاؤ

زمین سہاگن ہوئی خوشیوں کا حلقہ فرحت کرمی
 آگیا میرا مالک صلیح جنوں ساں ہڈ کندی
 آگیا اوہ مبارک میرے دکھ آزار ہٹا سی
 آیا اوہ طبیب سیانا محرم حال دلاں وا۔
 ختم نبیاں سرور عالم شافع روز حشر وا
 گل گناہا نوالے دھوپن دھوپن سی اوہ سائیں
 ڈاھھا اوہ پیارا ریدا صاحب صدق صفائی
 صاحب شان پیارا ریدا پاک رسول گرامی
 نفسی نفسی گل پیہر کہیں اوٹھے ڈورے
 بگو حضرت ختم نبیاں بن شفیع بخشاں
 ورنہ پور پیہر سائے جاسن ہٹ کتائے
 صرف ایہ شان رسول اللہوں ملیا پاک عقلا
 جسد کوئی نہ حامی ہو سی جان پیاری والا
 دہشت رب جبار قہاروں ایسا لڑہ آئے
 خون سر پر سکن او سویلے تھر تھر کنبین بولن
 اوس دیہاڑے پٹھ پکیر کرسی ختم رسولاں۔
 عالی نعمت مبارک اوسدی کون ہیا کون سناوے
 اوس جناب معلے تائیں او ٹھے رب مایا
 کئی نزار کو ہاندے پتیدے وحی اور پیر زندا
 وچ حضور بلا کے اوسوں جلوہ نور دکھایا
 رب آری جسدی خاطر مونسے کرے عنائیں
 اوسوں اوس کوہ طور آتے بھی ملیا جگر پایا
 و جملہ دکھا اوڈ جاوے ایہ بہاڑ نامی
 ایسا اوہ شور جلوہ اوسوں رب و جیہاٹیا
 بسیاں نہیں خوف سائنوں آتے تشاری انگیاں

آگیا مالک میرا جسدی میں تان می برومی
 آگیا جنوں میں ہر ویلے پیساں یاد کرندی
 بھار گناہا نوالے میرے سرے اول چاسی
 جسدی نظروں ورو دلاں جاندا نظر نہ آندا
 رب سائے کو لوں بخشا و گیا امت وا بنا کروا
 و فضلوں جنت وچ پھیر جاسن او گناہا رتنا میں
 جسدی رکنے ختم نبیاں نوالی صفت سنالی
 جسدے سائے روز حشرے ہوسن ہی تمنا می
 بن شفیع محمد ناں کوئی نکلے روز حشرے
 امتت او گناہاری ساری جنت وچ پھیر جاسن
 کون ازھرا اوس محشر اندر ورم چا کوئی تائے
 و کسوف لعیطیاک آیت و کچھ قرآن پیاروں
 اوسدن کراں تھو کھلوی پاک رسول تعالی
 پیہر انمول پیہر سی واماں ستھو مچھا جاوے
 خوف الاہوں گل پیہر نفسی نفسی بولن
 بخشا و گیا او گناہاراں بھی بندیاں مقبول
 اوسدی مدح چٹارن کو لوں قلم عاجز تر مائے
 جتھے وحی فرشتے لوں بھی جاناک حکم نہ آیا
 اوٹھے پیہر پیہر نہ جتھے وحی فرشتہ و کیندا
 جس جلوے دیکارن موسیٰ رہنڈاسی سہراٹیا
 جا کوہ طور پہاڑی اوپر ہر ورم چا میں چاں
 اے موسیٰ جے جلوہ اپنا ڈلا ہر کراں تھائیں
 توں کھی وچ پھیر پھوٹی آویں یا مقبول گرامی
 بیچکون بیچون منترہ عالی درجہ پایا
 آگیا اوہ شفیع اسوا و افضل ہویا سرکاروں

دور ہوئے کل دردی بچوے آگیا ساڈا سائیں
 صرف نہ سائیں ساڈا بلکہ سائیں دوہیں سر پائیں
 اونوں نہیں پرواہ کسیدی بڑا اوہ صاحب عالی
 آیا اوہ جسیدی آتھیں فلکیں دھتھان پائیں
 آیا جسیدی نعت چتارن حورن سلل پائیں
 آیا اوہ جسٹھیں شرانے سورج ادوں پیا
 آیا اوہ جس چن بدرنوں کرونا دوچھاٹاں۔
 جسیدی آدوں اگلے ملک کر گئے کوچ چلانا
 بدعت شرک بنائیں سبھو اوڑھوئیں ہو پیا
 پتی بیخ فساداں والی مفسد ہیا نہ کوئی
 تازہ زمین تمامی ہوئی شرک رہیا نہ کافی
 نور و نور زمانہ آیا اچھیاں شانان والا
 لدر گئے پاڑو فرافا نوالے دلہیاں چاکا نوالے
 ہرنوں بانگاں دہانگاں آٹھ شیاں دن سوایا
 عاصیاں اوگنہارا سائیں ہوئی مبارکبادی
 آن سوہا پیاں ہر ہر جا پیاں آن مقبول پیارے
 کفر انہیر حکمت کے اتوں چلپا ہو بیچالا۔
 اصلی مالک آیا نقلی رہاں سب سد پیاں
 آگیا اصلی مالک حنیوں تکرناں کھیاں آیاں
 اوہ مقبول پیارے ریدے اڈیاں پاپا شاہیاں
 دنیا تے جد خبرتی دی حلی ہر ہر جا پائیں
 ہو پاشوق فرشتیاں نون بھی جلوہ لین دیداروں
 جھب ملا محبوب سائوں رہندی سگ سجنندی
 ہوئی دعا مقبول اوہنازی رب سبب بنایا
 وحی تے ہو رہاں ملاک آن بوہوتے تھلے

سائیں جہنا نارا کھا ہوو کی غم اوہنا نڈے پائیں
 مقبل سائیں وا اوہ سائیں ہر ہم شام جلیں
 لکھیاں شانانے اس درتے رہن ہمیں سوالی
 آیا اوہ جسیدی آتھیں گندگیاں اوگیاں
 آیا جسٹھیں اوگنہارا نون خوشخبریاں ڈھیاں
 چن بدروا دیکھ کر بہن شرم کتوں سر گیا۔
 آیا اوہ ذی شان پیارا اذافیضان برکاتاں
 دین اسلام اوہنا نڈے بدلے پکڑیا آن ٹکانا
 گل زمین مبارک ہوئی رنگیاں خوب وسوایاں
 ہر جا گشے آپر فضلوں بہت دسوئی ہوئی
 خشک چین اسلام دوبارہ نہر پشاکی لانی
 آیا جسم دنیا اور صورت وامتوالا۔
 جسم فٹھے حضور نبی تھیں وصلی جام پیارے
 وچھریاں مشتاقاں کولوں ہو پیاں دور جدا پیا
 آگئی ساڈے اوپر گویا حمت خاص خداوی
 جد شمع ایہ ظاہر ہوئی گئے اندھیرے سارے
 ملیا لات ستاں تائیں دلسوں دور نکالا
 جگ تھیں ہو پیاں دور بلا پان چنگیاں ستاں آیاں
 آیا حاذق بہارا نون بلیاں خوب دوتھیاں
 جس طفیوں اللہ صاحب بخشے عیب گناہیاں
 شوقوں کمل خلقت آئی چڑھے لہندے تائیں
 کرن دعایاں یارب سبیاں ہر دم خاص پیاروں
 نہیں آرام نہ جنگ وکھٹے صورت اول چین دی
 لے براق فرشتہ جلدی پیغمبروں آیا
 دس کھاں ادھر کوں شہنشاہ ہر جے نون چلے

ذکر معراج آنجناب صلی اللہ علیہ وسلم

آئی رات مبارک عالی اوچیاں شان والی
 نہیں سی رات گویا وہ دن سی دن چھ دن زیادہ
 واہ واہ رات مبارک عالی اوچیاں شان والی
 یاراں یار ملاون والی سی اوہ رات سوہاری
 بہت آرام سائیں سوچہ کون بیان سائے
 دیکھ بہاراں شان سچل رات مبارک والا
 نور نورانی عجب لائیاں لٹا ہر لٹ نکالی
 ہر کہی چپ چپا ہر کے پیشیا کتن اوکائی
 اتہمائی گھر حضرت صاحب سے سی ڈیر لایا
 اٹھ سر وار و وہاں پیسے سرور وہاں جہاں
 تیرے جلوہ لبین کارن گھلے در جستان
 گل دروازے آسمان سے کھولنے وہاں
 سورج پھیریاں ولیاں غولیاں ہو گئے سپر پالا
 ایہ براق تساوی کارن خاص حضوروں آیا
 کسے نہ استوں چڑھ کے ڈھرا اوپ تساوی پاروں
 بجلی وانگول تیری اندر حد حساب نہ کوئی
 چتر ہو اس برائے اوپر یا سرور چہ سہ
 سن کے ختم تیاں صاحب پیر کا بے پایا
 اوسے اوہ مقبول حقانی اچیاں شان والا
 آہ اختتام الانبیاء والی واکر و زیارت سائے
 پایو پایا کہو گھوڑے سب مقبول غفاری
 پایا جسم پیر کا بے صاحب اور حضور ال
 ہو روانہ گھر تھیں حضرت مسیح اقصی آئے

چند پوچھ رسول اللہ نون سید اللہ والی
 چند پوچھ جناب خلیل اللہ سید یاسینی خداوا
 چنتوں وچہ قرآن خدا سے کہیا مبارک عالی
 شب قدر تھیں اچھا و رجب و تائیس نون باری
 دشمن نون ماں نون کوئی وہ دون کہ سائے
 شرمیوں نامہ کبری تائیس تیس تہدیں کشالا
 اوہوں کوئی نہ ہو سکے تک کہ رات سہا گانوالی
 دل پوچھ حمد اللہ بولن رہیاں با اعظمیوں والی
 وحی فرشتے رب وہی طرفوں آسے حکم سنا یا
 تیرے کارن پیسے او ڈکیر سب لک آسمان
 شہ تر تیریاں راہاں تختن حوریاں تو علمناں
 آمد سن تساوی ہر جا جلسہ باوشاہانہ
 آکھن تجم تجم آوسے پیا حضرت شاہ جلال
 چند ہی وچہ رکابے ارچ تک پیر کے نہیں پایا
 پلاک جھلک وچہ ایہ لنگھ جائے ست آسمان بباروں
 پاچھ خداوند تیری اسدی کے نہ معلوم ہوئی
 چلن دیکھا و طابالیاں تائیس حسن انوار کجیلہ
 خیراں عرش کیاں جو دیکھو جاہنہ را حضرت آبا
 چندیل ارچ حضور اپنے وچہ سیدیا پاک اٹھلے
 دیکھو فتح الانبیاء والی سب آوند کے ہی سولائے
 چند ہم اس حضور عالی اوی لگا ہوں تباری
 چتر ہیاں اوسے تائیس بہت خودی ایہ ہور
 اکھ چھکس ہی ویر نہ لگی راوی تیر سائے

اوتھے ونج نماز نوافل پڑھی رسولِ انامی
 فی الجملہ پھر حضرت صاحبِ اوتھوں ہو روانہ
 وحی فرشتے دربانوں کے حکم سنایا
 سن کے نام رسول اللہ واوہ ملک دربانی
 پہلے آسمان سے اندر داخل سرور ہوئے
 کئی کروڑ ہزاراں اوسد سے نایب ملک گرامی
 اینویں جاندیاں وہجا آیا پھر آسمان اگیسے
 تڑبجا چوتھا پنجواں چھپیاں ستوں لنگھ سدھا
 سائے پردے طے کر کے اوہ واحد نبی خدائی
 جا پہنچے اوہجا کہ جتھے پاک خداوند چاہیا
 نورِ حدیثِ طاہر ہو یا بعد لقاء الہی۔
 سخنِ کلامِ بیجا ہم سارک و عملی گلاں باتاں
 کوئی نہ ٹھنڈی چھوڑی چھپیاں سب گلاں گفتاراں
 یار یاراں نہیں کہ چھپاؤں گلاں ستر ستراراں
 ہو رہیاں جد گلاں سبھے تد اللہ فرمایا
 حضرت نے سرنواں کر کے ادبوں ہوض لالی
 کچھ نہ آندا صرف پاک آندے اوگن اوگنہاراں
 اُمت اوگنہاری میری دوز خوچہ نہ پائیں
 ان حضورِ نساؤے اندر اُمت سے جتھے پاواں
 مہینوں ہو نہ خوش کوئی کیسے قسم دی سایاں
 جسم و ن قیامت ہووے ہر توں لڑہ آئے
 رب فرمایا جا آئے دست کچھ نہیں تھوڑا سانوں
 کلمہ خوان تمہاری جتنے پڑدے صدق مفاہیل
 ایسے جنہاں شرک اجہا ساؤے نال کما یا
 اوہ نہ بخشاں گا میں ہرگز جنت حرام نہ ہاںوں

پیش امام ہوئے کل بنیاں اوہ مقبول گرامی
 آ پہلے آسماناں پہتا نبی رسول یگانہ
 لاہو فضل شتالی بو پا ختم غیبیاں آیا
 لاہ بو ہا قداں سے آئے دیکھا ہو قربانی
 اکوں اسعیل پیغمبر جتھے آن کھلوئے
 سے ملا تک حضرت اگے ہو یا آن سلامی
 اسٹھیں بھی لنگھ حضرت صنا پائے اگانوں چھپ
 اکوں کئی ہزاراں پردے دیکھن اندر آئے
 لاسکاتوں لنگھ سدھے لے کے اک تنہائی
 پردے قاب تو سینی لنگھ کے خدمت و چہ سما یا
 بل گئی چیر حواس درگا ہوں حاصل ہوئی آہی
 ہو یاں دوہاں پاسوں جسم سبناں پایاں جھانناں
 وہ چہ گوشے سے رنج کیتیاں گلاں دوہاں پاراں
 دس دیون دوستوں جسم اون موج بہاں
 ہس آئے دوست کی توں بیکر کارن چیر لیا یا
 یارب ذات غنی نساؤی بے پرواہ ہے آئی
 اوہ اوگن کر کرم رسی می بخشو بد کردار
 ہر ویلے اُمت میری تے رہا فضل کماں
 حاضر ہو کے خدمت اندر مڑ پیا تیاں
 ہکو خواہش اُمت میری دیاں بخشیں سب خطایاں
 اوسدم اُمت میری ساری مہینوں سستی جاوے
 اُمت توں و چہ جنت لے جا ہو یا اڑوں نسا تیاں
 سب توں جنت اندر لیا جھانویں پیر یار یوں
 جس شرک نے اوہتا تائیں کافراں مثل بنایا
 باقی عاصی اوگنہا کے دے بخش تسانوں

حسن کے حکم رسول اللہ نے سجدتیں سر چاہیا
آنت اوگنہاری لوں بھی رب کو لوں بخشایا
ایسا اثر وہ حسن کے اذہا ہو یادوں سوایا

فلعت علم لدنی والا یا گھر سے ول آتیا
واہ واہ اوہ پیسیر چہرا شافع بن کے آیا
وہ کھو یار و بخشاؤن لوں ختم نبیاں آیا

عزل لعینہ آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم

آگیا اوواج آون والا آگیا چنگا آتیا
آتیا جسی آمد کو لوں گے خبریں تمہیاں
آتیا اوہ سر کر واہر و اشرف روز حشر واہ
ہر گھر دیو چہ شادی ہونے کو کہ ختم دور سدھایا
سروئی طرف سداوی ہونے بچھہ آوے ہر کوئی
او جھڑ جا ندیو ٹھیر کھلو ووشیں ذرا سجائی
رہہر صابوق رب سے اپیارا ختم رسول پر گچا نہ
آوے اس واس سے تے بڑا آراہ سنیندا
کیوں خوف کو پستہ تانا کے حاصلی گنہگارو
بھئی خوشی بے علمیاں تاپیں آمد حسن او ہناؤکی
زمیں بیجاری ورداں اری اول شوق پیارو
حسن خاشاکاں کفر لغافاں کہ میں اور بھائی
کیوں نہ دل ہو ذل لوں سے چھٹا زار پرستیا
کہ اوہ رہے بیماری اوٹھے بھائیوں کی پرانی
کیوں نہ پاڑو لایہ کے جنوں اک پیوچہ کہ نہیں
کیا جی ایہہ آیا صاحب آیا جی ایہہ آیا
جسد کے پاروں آدم اپنا نیب سے کھرا پا
کسں ہوجیلہ اسم شہید آوے شہ شہ چاہی
دل چہ آہستہ خشک لغافوں کتہہ یون بیچارا
وچہ نورت انجیل خبر ہاندی سخت چہاری ہی

عیبیا ندے بخشاؤن والا ختم نبیاں آیا
سر لوں فیض پہنچاؤن والا ختم نبیاں آیا
اجڑ یا ملک و ساؤن والا ختم نبیاں آیا
درو آزار بخشاؤن والا ختم نبیاں آیا
وگھیاں درو و ملاؤن والا ختم نبیاں آیا
وگھوراہ وگھیاؤن والا ختم نبیاں آیا
گھلیا نہیں راہ پاؤن والا ختم نبیاں آیا
واس پیچہ چھپاؤن والا ختم نبیاں آیا
ناروں جان بچاؤن والا ختم نبیاں آیا
آکسن حکم سناؤن والا ختم نبیاں آیا
سیر نشان وودھاؤن والا ختم نبیاں آیا
بٹھے دین کھنڈاؤن والا ختم نبیاں آیا
جسد کے بھٹ ملاؤن والا ختم نبیاں آیا
جسوں زور سناؤن والا ختم نبیاں آیا
جسوں گل لگاؤن والا ختم نبیاں آیا
جکب وچہ دھماؤن والا ختم نبیاں آیا
ارج نماں واؤن والا ختم نبیاں آیا
آوم و سے بخشاؤن والا ختم نبیاں آیا
ارج بہن پیسیر چہراؤن والا ختم نبیاں آیا
ارج بہن نام کڑھاؤن والا ختم نبیاں آیا

جہاں گیا تیرے فتح مبارک کی نصیب سینوں
 تیراں میں اوڈیکر پانوں میں پیدا و لبر جانی
 نہیں کوئی اس پر ہمارا نوالی رگہی شوق اسانوں
 آواز میں حضور اعلیٰ نون سے چل شتابی
 جنت سے آبا و کرم نون آیا سوہنا مالی
 کفروں جنہاں علیہاں ہو کے ڈیرا و کھ لگایا
 چہرے راہ ہفتائوں بھٹکے جائے پور میں
 مڑو سے دین بچا سے تائیں چاہندا سی نہ کوئی
 زندہ دین دو بارہ ہو یا رحمت چھریاں لیاں
 آو میرے امر قبول ہر نون کھلا یو کاسے
 میرے سنک ر لو میں کھرسان و پستانوں
 منت کے اکھو خبر نہ ہوئی تلخن کے تے دھر پو
 عرب عجم و چہ اندا سدی معلی ہو کئی ساری
 عرش فلک و چہ غوغا ہلیا حوراں بول سنایا
 آگئی رت نجیب پیاری چیت بہارا نوالی
 سینوں روگ گناہیں ہو واک لفظ چھو سے
 زہیا نہ نام نشان بتا نہ آت سمات اوڈے
 کچھ سے کھل منارے کیوں خاک سماوت
 شکر کفر ویاں بچاں بچیاں سٹیاں دو کہ میں
 تری کھر شیطا نے والی ترے بکر مکاراں
 کہہ کے تپ بہارا نوالے سو جانیں پیاں
 کفر شکر دیاں ویریا و لوچہ جانہی حلقہ تائیں
 نال قرآن مبارک آندا خاص کلام ربانی
 مخرونی معنوی ہر وہی بل روچہ دور سٹانی
 آگیا جسدی آندہ ہی تہ تانہ ہی وچ چکاں

فتح مسیدانوں پاوں والا ختم نبیاں آیا
 در و فراق ہٹاوں والا ختم نبیاں آیا
 ہن تان بدل سانوں والا ختم نبیاں آیا
 رب سے سیل کراوں والا ختم نبیاں آیا
 دوزخ آگ بچھاوں والا ختم نبیاں آیا
 آج اوہ پھیر رلاوں والا ختم نبیاں آیا
 آج ہن راہ و بچھاوں والا ختم نبیاں آیا
 آج و شب نہیں لاون والا ختم نبیاں آیا
 جگ تے فیض و بچھاوں والا ختم نبیاں آیا
 میں جنت لیجاوں والا ختم نبیاں آیا
 مومناں نون بچھاوں والا ختم نبیاں آیا
 رب سے حکم ساوں والا ختم نبیاں آیا
 امی نام سکراوں والا ختم نبیاں آیا
 آج ساڈے پرناوں والا ختم نبیاں آیا
 مالی چین سہاوں والا ختم نبیاں آیا
 پاو سے صحت دیواوں والا ختم نبیاں آیا
 ہماں شخم اٹھاوں والا ختم نبیاں آیا
 جائیو نے چاڈھاوں والا ختم نبیاں آیا
 پستی رسماں پاوں والا ختم نبیاں آیا
 نفس شیطان روواوں والا ختم نبیاں آیا
 در و آزار ہٹاوں والا ختم نبیاں آیا
 نپ کے کنڈھے لاون والا ختم نبیاں آیا
 معجزے عجب و بچھاوں والا ختم نبیاں آیا
 روڈیاں تائیں ہٹاوں والا ختم نبیاں آیا
 رت وادوست آوں والا ختم نبیاں آیا

رنگیا شکست رانی جتنا ہر نول ہر ہر ہو یا
 دین بچارے نول انگریزیت شیطان کہنیا
 عین شیطانی قدر نہ پیا دین ہو یا ہر جانی
 کفر نشان نہ باقی رسیا اڈھی گرو کفر وی
 لگے آپے و سنا نول کے کوئی نہ پچھدا آپا
 ترورے قلعے کفرے سارے گور گورین کھنڈیا
 آو تیک ہدایت دیول نوکانوں فریوے
 حبت وی خوشخبری ویوے نیکاں بندیا تائیں
 تیک طرفیت تیک کصیحت وی آن علاہا
 جبریل خدیجے دروا خا و مرتت کہاوے
 نور و نور تھامی عتبر ہر بار سب سنیایا
 گراہاں بیدیاں تائیں راہ و کجیا ون والا
 رہنراں چور سنا قفان تائیں پند سنا ون والا
 شمس قمر شراون والا آیا بنی یگانہ
 گھرانہ پیری کجی پیری جگ تھیں ہار نکالی
 دینی رو تھاں آن سہا پیاں پتھان پٹ وکاپا
 جس نے اوسدی سنگت پکڑی جس ایمان لیا یا
 لڑ لگیا ندی شرم او نہا ہیں ہوئی روز خیر
 ہر جاگہ تے اشد و کیاں خبریں آن سنیاں
 موٹیاں اہل ایمان و دشمنوار کرم آسیا
 ولدیاں شیشیاں صقیل کوزا تاکا لو و سٹا کے
 بس تیاں عین نچ گئے فی زہرے سب گناہیں

رب سے حکم سناون والا ختم نبیاں آیا
 عین شیطان سناون والا ختم نبیاں آیا
 دینی ملک و ساون والا ختم نبیاں آیا
 دین اسلام سجاون والا ختم نبیاں آیا
 عین تان مال پچھاون والا ختم نبیاں آیا
 آتش کفر بچھاون والا ختم نبیاں آیا
 راہ شیطان بچھاون والا ختم نبیاں آیا
 دوزخ کنوں ڈراون والا ختم نبیاں آیا
 رب وی طرف بلاون والا ختم نبیاں آیا
 ملکاں پیش نواون والا ختم نبیاں آیا
 عیشیں قدم سکاون والا ختم نبیاں آیا
 کافراں جھڑک سناون والا ختم نبیاں آیا
 فسقوں وور سناون والا ختم نبیاں آیا
 حق و پھانک سناون والا ختم نبیاں آیا
 ہر گھر چاٹن لاون والا ختم نبیاں آیا
 شکر کاں کتبہ چاون والا ختم نبیاں آیا
 اوسدا سنگ سناون والا ختم نبیاں آیا
 لڑ لگیاں سناون والا ختم نبیاں آیا
 دینی شہر ہلاون والا ختم نبیاں آیا
 کافراں تھوں بھوکاون والا ختم نبیاں آیا
 ولد سے گناہ سجاون والا ختم نبیاں آیا
 اڈھرا بنے لاون والا ختم نبیاں آیا

سنا چاہتے ہیں گناہ کی عوارث کی صورت میں

کھو نہ لیں گناہیں کو لوں عین سنین بختری

یار بکریں عنایت میں ہر و عین بختری

اول آخر ظاہر باطن رکھیں دین سو ہارا
 کریں قبیل و محائیں ربا عاجز ناں درکار
 کسے قسم دی اوکھ مصیبت پیش نہ میرے پائیں
 بینوں بھگی وچہ روز قیامت اوکھے لے کا نا
 وقت نزع آسانی بخشیں پہنچی دور ہائیں
 حُب رسول خداوند والی کریں نصیبیاں اندر
 کریں جناب رسول اللہ دار و ضہ وچہ نصیبیاں
 ناں اس سرے طہنی سے نہیں کھپوں و سہند سہاند
 نہیں آزار ایہ سینے وللا میرا یارب جانتا
 ایسا دیوں شوق خداوند میں حضرت والا
 ایہ کہی بی دنیا یارب میرے پڑنے پائیں
 دین متین مبارک اوپر قائم کریں خدا یا
 مرتدی و س کے ٹولے کولوں میں خوش جا ناں
 ٹولے اہل مٹھری وچوں میںوں شہر اٹھویں
 کریں نہ روز قیامت اندر مومن دروی کوئی
 وچہ قبر سے ڈکھ نہ دیوں قبر فرخ بناویں
 روز قیامت حکم سناویں تک کے شان پیدا
 نہیں پرواہ ٹسانوں کوئی حج چاہنیں سبیاں
 ستیہ چھریاں حُب پائیں مومنوں مرد سبیاں
 کریں قبول دعایاں سبیاں بخشیں عیب خطایاں
 عالی شرف قیامت سے دن لے محمد یانوں
 مرزا سبیاں تے رافضیا ٹھیں رکھیں دور خدایا

شہدگانہ دوس پائیں سائیاں مسکین محمدی
 ساتھ دیوں ٹولوں میر تہائیں یوم الدین محمدی
 رکھ لیں ہر سختی کولوں تک آئیں محمدی
 چھے سو پر پار سے ہوں صدر نشین محمدی
 کدیں نہ کریں مصیبت دیکے ایہ بھگین محمدی
 سڈیں کدیں حضور نبی اوچہ تے مسکین محمدی
 ویکھاں اوس مبارک جاگھوں نور میں محمدی
 جہتک ہتھ نہ آوے میںوں خاک زمین محمدی
 جہتک سینے اوپر نہ ناں خوش استین محمدی
 جس کے اندر ہر دم مسکرے حزمین محمدی
 ست کے اس کہتی پاروں بنے کہین محمدی
 ماریں تے جواویں ہر دم بر آئین محمدی
 دور ہٹاویں میرے کولوں کل بے دن محمدی
 ناں اٹھویں اوہنا لچوں جو بلعونین محمدی
 ویکے سخت عذاب ڈرانواں سہمگین محمدی
 ہوڑیں ناہ مرہین فرشتے گرز آتشین محمدی
 آکھیں جنت جان دیہو ایہ مسلمین محمدی
 مسلمین تمام ہی پاروں دین یقین محمدی
 آکھیں بلکاں دوزخوچہ نہ غوطے کھین محمدی
 جاگھ پاوں فضلوں اندر قلدرین محمدی
 حذت کتوں نہ دور ہٹاویں کترین محمدی
 ہووے مرزا اس ازھراوا اوپر دین محمدی

مخ اصحاب کبار رضی اللہ تعالیٰ عنہم

بیشک جنت وچہ لچاے رحمت اصحاب جہاں

آرے ظلمے چل اصحاباں دل دلوں ل چلایاں

لاکھ گنا ہیں ان گنہگار ہووے سے پھر گناہاں
 جو کوئی اوچھڑ جائے ہوتے چھوڑ کے سدھیار ہاں
 دل جنہاں سے کالے ہوئے چڑھ چڑھ ناک سیاہاں
 جنہیں دل آزاراں کو لوں دم دم مارن ڈاہاں
 او اس مجلس سے اندر سائے اسیں جو باہاں
 آگے نور نگیئے پیسے روشن وانگوں ماہاں
 جنگل دیو چور سے بھی کر سٹھے شوخ نگاہاں
 او نہیں دل جنہاں دی دل نہیں ممتباں چاہاں
 جائے پار رسول اللہ سے صاحب مہجہ چاہاں
 دشمن روز قیامت اندر سترن دوزخ بجاہاں
 کالک عیب گناہاں والی ہووے دوزخ تداہاں۔
 کیوں کوئی جاوے دوزخ والے تھلے پھٹھاہاں
 کیوں کوئی غیر نیل جاوے چھڈا لیا اور گاہاں
 او اسیں سائے مومن اسے راہ و سجاہاں
 کیوں نہ ہر دوزخ کے اوپر دھکے ملن او نہاہاں
 او اسیں شیرینی ہر جانوشیوں شج و ڈاہاں
 او او نہاں نگاریاں کو لوں ہر دم دور رہاہاں۔
 کیوں نہ پھراہ دوزخ اندر ارت ڈھا ہواہاں
 رب فرماوے کیوں نہ دل وہ قیدی اسیں کراہاں
 جنہاں اساطیر ویاں دستاں اندر ڈالیاں منجھل ننگاہاں
 کیوں نہ رنگ او نہاں ہوتے کالائیں سیاہاں
 چکوچی و دربار اصحابوں چلے کفینیں کہناہاں
 کفرستان زمینوں آدھرا چلے سن اسیں سجاہاں
 ایساں کوئی دے حکماں کو لوں کشد و لاوت
 اگلیاں اصحاباں نے کر محنت وین سہا سیا

تا بھی رہے کولوں سنجھاوے خرابی چاہاں
 او نہاں توں راہ اندر پاوے خرابی چاہاں
 اوہ رنگ و لکے کنوں سنجھاوے خرابی چاہاں
 بیشک خوشیوں تنہاں سٹاوے خرابی چاہاں
 ولدی کالکھ دور رہاوے خرابی چاہاں
 رہے راہ ول پی بلاوے خرابی چاہاں
 و لاں اساطیر دیو پاپوے خرابی چاہاں
 محسناں کے اپہ غم و سجاوے خرابی چاہاں
 ہر دل مروہاں کیاوے خرابی چاہاں
 دوست کارن گن بچھاوے خرابی چاہاں
 جسدہم ولدیو پاپوے سماوے خرابی چاہاں
 جد کے باہوں بکڑا کھائے خرابی چاہاں
 جد کے رب بل سنی ہلاوے خرابی چاہاں
 بھی ایہو پنی راہ و بچھاوے خرابی چاہاں
 جنہیں دلین نہ ڈیرا پاپوے خرابی چاہاں
 ساوے دلین تا اندر بچھاوے خرابی چاہاں
 جنہاں لالائے چہ کو نہ لائے خرابی چاہاں
 جنہاں لالائے چھات پاپوے خرابی چاہاں
 جنہاں لالائے کنیں بچھاوے خرابی چاہاں
 کوں او نہاں پھر لذت بچھاوے خرابی چاہاں
 و لاں جنہاں دیوں لیس سجاوے خرابی چاہاں
 فیض خزانہ عام لٹاوے خرابی چاہاں
 اتھے کہیں سول نہ بچھاوے خرابی چاہاں
 نفس شیطاں و اکہنا بیشک خوشیوں سرچاوں
 دھلے کھا کے دینی بوٹا و چہ دہاں جہا سیا

صحابا نون بھندن والے رینگے ٹول رزلے
 شکر خدا وا جے بھی عالم حکم سناون والے
 صحابائے تابع والے جان گھماون والے
 پر ایہ بھی من تھوٹے رینگے صاحب نیک خصالے
 سنی فضیلت اصحابانندی قدرے اکھ سناواں
 ابو سعید روایت کروا وچہ مشارق آوے
 کرسن لوک جہا دلڑائیاں اندر راہ خدائی
 ڈٹھا کے رسول اللہ نون جیکوئی کہسی آہو
 بعد اوسدے جد پھیر لڑائیاں کرسن کہ زمانے
 ڈٹھا کے رسول اللہ دا خاص صحاب پیارا
 ایوں اک سنت تھیں پچھے ہون پھیر لڑائیاں
 ڈٹھا کے اوہ اصل صحابی ہی ہے زیارت پائی
 عالی شان اصحاب میراں نبی صاحب فرماوے
 جے صحاب رسول نہ ہوندے دین نہ ہرگز سوندا
 صحاباں کرجنگ لڑائیاں کیتیاں دین صفایاں
 ما پو پھین بھراواں کہ لوں دور جہایاں پایاں
 چھڑایاں شاہیاں دین دے کارن چایاں درگدایاں
 مسرت ہوئے وچہ شوق رسول شوقاں چھڑ پرایاں
 شوق نبوی خاطر سھنل اندر جنگ لڑائیاں
 آون کر کے جنگ نبی نون کہندے کرو ویا گیا
 ایہ تک دین تساؤے کارن قتل کر کے بھایاں
 ہک اکھن اسان پوپینے تہ تیغاں قتل وسایاں
 تک سولہ جے نہ دھاراں غولی سکے اندر ایان
 دوستاں یاراں تے اغیاراں تیغاں حلق ویا یاں
 کیتے سب قربان تہا تھیں غیر محبتاں لاہیاں

چل گئے نیک طریقیاں والے بعد سہ چالے
 تا بعد رسول اللہ دے عمل کماون والے
 خاص عنایاں رہیاں کہ لوں خلق ڈراون والے
 چل گئے وچہ حضور خدائے پی کے اجل پیالے
 جیونکر کتب تیاں تچوں نظر حوالہ پاواں
 ایسا اک زمانہ آسے پاک سنی فرماوے
 پس پھر ہن ہک دو جنیوں معرست باہل صفائی
 اوسے ویلے فتح اوہنا نتوں ہلسی ذات الہو
 اوسو ویلے پھر ہک دو جو تھیں پچھسن مروتاں
 جیکوئی کہسی آہو ہلسی فتح اوہنا نتوں پیارا
 تاں پھر پچھسن ہک دو جو تھیں بندے باہل صفائی
 جیکوئی کہسی آہو ہلسی فتح اوہنا نتوں بھائی
 دوست میرے دوست رہے ہر کوئی سنگ ایے
 کامل دین رسول اللہ داسرگز رسول نہ ہوندا
 سر تے جہدی نیاراں چایاں نجیاں دین جہایاں
 دین رسول اللہ دے پچھے چھڑیاں شوق ادا یاں
 دین نبی دے کارن سھناں جاناں کھول کھایاں
 کہیں ہوں مست نبی سنگ جہاں کھیاں لایاں
 اپنیاں پیراں تو صحاباں تیغاں خون چلایاں
 سن مقبول خدائے دوست ساڈیا مولا سا پار
 ہک اکھن اسان تہا تھیں کھٹا شوق صحاباں
 دین تساؤے پاروں سوہنیاں شکران خاک لڑایاں
 محض ایہ دین تساؤے پاروں ایہ صیبتاں چلایاں
 نہیں لچاظ کسید کیتا دین سہے دوہا تیاں
 محض شوق تساؤے پاروں چھڑیاں شاہیاں

تیرے سنگ لگائی ہونا ساتوں ایہ وڑیا بیاں
ایسے کان رسول خدا اوچہ حدیث بتاوسے
مت کوئی میرے صحابا تئوں مندا سخن آلاوسے
قسمتیں ہنیں اس ربی جسے قبضے جان ہاڈھی
سونا اُحد پہاڑ برابر کروے حق خدا
بلکہ استھیں اوھا حصہ کھی تہ ہووے پورا۔
کیوں جو صحاباں وڑو تھے اپنا مال لگا سب
لا لاپسہ دین رسولی ہر جاگہ پھیلایا
جاناں مالاں دیوں کیوں ہرگز فرق نہ کریا
سکے شوق سلام نبی دیوں بے راہ وکانے
اپناں جانان گھول گھمایاں نبی سماں پایاں
یاری مال غنیمت کے کیتی ہر منزل ہر جانی۔
خداونہاں اسپاں کوششان کیتیاں کیوں تہ پان
اتے کان قرآن وچالے واحد رب یگانہ۔
تخصیبا فضل اوہ صحابی ٹولہ خاص حضور
حاصل الخاص اوہانے وچوں چار صحاب گرامی
پہلوں مدح ابو بکر وھی تینوں بل سناواں

تیرے اتوں لٹاں شاہیاں سبہ قربان کرئیاں
ابو ہریرہ کے روایت مسلمان بوجہ آوسے
مت بے ادبی کریو کوئی ہر نوں بولئیاں
جتنی عزت صحابا ندی اتنی نہیں تساوی
صحابا ندیاں تن پڑوسیاں ہوئے اجڑیا وہ
سجدہ ورجہ صحابا ندیاں سن کے اہل شعورا
جتنے مال لگاوں پاروں ہوئیا وین سوایا
کوششوں ہفت قلم وچالے مذہب دین کھنڈایا
مالاں لایاں مال غنیمتاں سر نہ رانہ دھریا
دینی بولے لاکھ چلے کل مقبول رہانے
گھر شرک تے بیدتی دیاں بچاں پٹ وگایاں
خشک زمین بیدتی پاروں آہی پھیر سوئی۔
کیوں نہ وچہ قرآن اوہانہ دی صفت خدا فرمایا
ہر جاگہ وچہ ذکر اوہانہ لکھیا کچھ جواناں
چنہاں دین نبی کے کارن محنت کیتی پوری
عالیشان جنہاں داہر دم گئے رب علامی
کیوں جو بعد پیغمبراں فضل ہے ایہ مرد چاول

مناقب خلیفہ اول جناب حضرت ابو بکر صدیق رضی اللہ تعالیٰ عنہ

اکن عمر تے بوکرتے باتاں کجھ الایاں
مت کے اس مسئلے نوں حال سدا سمجھے کوئی۔
نہیں اوہ گھردی گل آگ ہی سمجھے نیک خضالی
اکثر بھانڈا مال بھانڈے دے لگنوں مولی اول دا
فی الجملہ جد عمر صحابی و لوچہ بخش پائی
وخصی چن روانہ ہو یا آتسو ہویاں جاری

کے گلوں عمر صاحب نے و لوچہ بخشاں پایاں
کون اوہ گل ہی جس پاروں رنجگی سنوں ہوئی
جیونہا گھروچہ کئی قسم تھیں پوے طبیعت کاہلی
گھر و لوچہ اندیشہ ہوندا کہ قسم دسی گل دا۔
اس گل پاروں بوکرتے نوں کوئی عمی سوئی
منہ شگائے تنگ کرماناں نبی مصیبت بھاری

روزگار و ناز پاک نبی دی خدمت اندر آئیا
 کہنہ یا حضرت ہیں مال عمر کچھ گلزار کریاں
 رب نوں مسلیم گل پاروں سنوں رنجگی ہوئی
 کہیا سنوں بہتی واری راضی ہو جا پیارے
 اُسے رضا نہ ہوں پاروں لہ میرا کرماناں
 حضرت کہیا جائے دوست و بیعتوں پیشی
 کہیں نہ بیٹھے مولے میرا رنجگی دیو چہ آسی۔
 بعد اُسے جد و بہہ ہوئی تاں عمر خیال دوڑایا
 کہیں اود عالی شان گرامی رنج سا تھیں کیا
 کہ ایہہ فکرتا بی اود بھی پاک نبی دل آبا۔
 حکمہ مبارک او پر غصے والی ملی نشانی۔
 کہنہ شاید عمر اوتے ہے خفگی حضرت آئی
 روکے پاک نبی دیا میں عرض سوال سوایا
 خفا نہ ہونا اُسے او پر اوسو چہ عیب نہ کوئی
 کہنہ کے سچ کریم شخص دی ایہہ پاک نشانی
 خود نوں او گنہار ہائے و وجہ پاک بنانے
 جا ابوبکر نشے اوبوں اتنی عرض سمانی
 تاں پھر ختم رسول بگائے ہر اک نوں فرمایا
 اس شخصیں پیچھے ست کوئی سنوں رنجگی دیو چہ پائے
 اسیں نہ راضی اوسے او پر چو سنوں رنج کرے
 اسیں نہیں تے راضی رب نہ راضی اوس پر ہوندا
 ایہہ صحاب پیارا میرا عالی شان سہ ہوندا
 کچھ نہ آکھے مولے کہ سنوں بہروم ہے ہماناں
 واہ واہ دوست پاک کہنہ نہیں گرامی جاواں۔
 لکھ لکھ کر الہ چہ اترا دیو میں شان خدایا

اوبوں تاراں تے سر دہر کے گدڑیا حال سنا یا
 ہائے و اتما شہ بنیاں دل میرا ہے بریاں
 خفگی نظر اٹھائی میں تے سخن نہ کروا کوئی
 لیکن راضی مول نہ ہو یا یا مقبول شہار
 راضی کرو دیو بیٹھے اوسنوں یا سید سلطاناں
 دوہاں جہانان دیو چہ بیٹوں عیبوں کی کھسی
 جو کہی تے اوستا سنوں رت جنت و چہ پاسی
 کہیں میں پار کہار رنجگی دے و چہ پایا
 جسدا عرض مبارک بھی ہے اوس کہنہ اپنا
 اگے کیا دیکھے چو حضرت خفگیوں رنگ و پایا
 تک کہ بو بگردتیا میں ہوئی بہت جیرانی
 اوبوں بو بار رنے رکھیا سر قویاں تے بھانی
 کچھ تصویر نہ عمر و چا لے میں ہی عیب کہا یا
 جو کچھ ہوئی بیٹھے میں ہوئی اس شخصیں کچھ ہوئی
 ہو رمی و اتناک عیب آکھن ایہہ ساوی بفرمانی
 میں قربان جاواں نہیں ہوندا پیچھے شان انہانے
 یا حضرت شہ کچھ دوس نہ اوسو چہ سپر کا ہے بریانی
 او چہ نال آواز ہے ہر نوں دیشہ نال بتایا
 سنوں دکر جو دیندا اود کچھ سنا نوں مول نہ بھائے
 تے جو کوئی رنج اسانوں کردا و ذرہ دیو چہ سر ترا
 اس اشجائی و اچو منکر و ذرہ تے ہی رودنا
 پہلوں پہلوں پاراں لیا یا پھر سے او پر چو پارا
 خیر دار نہ پھر میں رنجگی دے و چہ پائیاں
 اک ساعت و چہ لکھ لکھ واری جانا کھول کھول
 ناک تے مہر پکر دے خفاں میں تے پھر پایا

عالی شان مکرم اسدا کون بیان سنا سے

منکر و ائمتہ کالائشالا و فرخ و ہکے کھلے

مناقب خلیفہ دوم جناب حضرت عمر خطاب رضی اللہ تعالیٰ عنہ

دو جایز نبی و اپیرا عمر خطاب سو ہارا
عدلوں ہزنوں راضی کردا فرق نہ ذرا کرتا
ذرا لحاظ نہ کردا کسے ڈاڑھا عدل سنا سے
بڑا غیور سپار اربا صاحب صدق صفائی
جو اوہ راسے لے وچہ کرے چلے مندے کاروں
اک دن حضرت عام خلق وچہ پیسی مجلس لائی
پر تھے ستر پروے واکہ حکم نہ آہا کوئی۔
کہندے کہ ایہ گل ماڑی سخن حرم رسول خدائی
چنگا ایہ کم پروے والا ہوندا ہے رب کہندا
کوئی نہ غیر محرم نوں نکلا ہوندا حکم اجیہا
جد عمر نے دل وے اندر ایسا فکرو ڈرایا
و تا حکم وحی نوں جا کہہ حضرت شاہ نبیانوں
اوسے ویلے وحی فرشتے حضرت نوں بتلایا
کہہ دیو گل زمانیاں تائیں ہوں مستورانان
جو کوئی بن پرویدے باہرا میں پچھے ہوئی
رے عمر واپاک بی نوں وحی نے بول سنایا
ہو شرب روا ایہ آہا پیو ناں ہر دے تائیں۔
جو پیسا سو ست ہو جاندا ہوش جو اس مھلانا
ایہ بھی بات نہ عمر خطایے دل وچہ لگی چنگی۔
مومن نوں نہ وینا آتے مستی کرنی آئی۔
کچھ نہیں فائدہ اسدے وچوں جدایہ فکر و ڈرایا
ہو سہرا لیں اسے اوہنا سے کون بیان سنا سے

جو عدل اضا ف چالے پیسی لائنا فی اسے بار
غنیباں لے فقیراں تائیں عدلوں حصہ دیندا
ہو چہ مسکین غنی سبہ عدلوں سمجھے پیاسے
بجد غیرت وچہ اوہنا سے اللہ صاحب پائی
اوسے راسے برابر ہوندا حکم نازل سر کاروں
حضرت عائشہ کرم المؤمنین آجا کہ تے آئی
ایسی حالت وچہ عمر نوں دل وچہ پیر ہوئی
غیر محرم وچہ مجلس ایسی ہے بہتی بربائی
ہر کوئی چپ چپا ہونے پروے دل وچہ ہندا
جو ایہ کم بے پردگی والا ہے ایہہ ماڑا کہیا
ہو گیا منظور خدائوں رب سبب سنایا
رے عمر واپاک پیارا لگا پاک خدائوں
یا سردار دو عالم تینوں رصاحب فرمایا
باہر نہ آون پروے باہچوں اندر نہ توڑناں
دو زخدیو چہ ڈالی جاسی وچہ عذاباں روسی
یعنی راسے عمر دے پاروں حکم ستر و آہا
ساکے مومن پیندے ہنوں لتھیں جائیں
مستی حالت وقت نمازاں کثراں قصدا ہو جاندا
مومنانوں نہیں کم ایہ لائق ہر دم سہا کھنگی
حالت مستی دل وچہ جاوے ویلا احمد خدائی
اوسے ویلے حرمت والا وحی حکم لے آہا
عالی شان عمر صحابی وچہ شمار نہ اوسے

جب عمرؓ ایمان لیا یا او پر نبیؐ لگا نے
گل کھاراں بیکرواراں سے کھڑپٹیاں پیا
رمیانہ شوق کسپیتا میں ترٹ گیاں آستان
اگے چھپ کے مہن بندے کیے حمد خدائی
ظاہر دین نبیؐ دا ہویا ہر پاسے ہر جاہی۔
دنیا دے بستان دے اندر سنہری سپاہ ہوئی
دین نیک پاروں چھاپا شہ ہاندیاں شاہیاں
اک دن پاک نبیؐ صاحب نے یہی مجلس لائی۔
بڑا ابوہ خلائیق والا حد شہار نہ کوئی
مجلس وچ نہ جاگہ پائی صاحب شان نیکیاں
ادبوں چھپ چھپا تے ہتھے بیٹھے کہ سر نیوال۔
دیکھی ایسی مسکیتی حالت پاک نبیؐ رابا
کہندے دیکھو بار اسٹے کیسی خودی گوانی۔
دیکھو جتیاں والی جاگہ بیٹھا ہونماناں
تحت سنہری چھڑا ساڑھی جتیاں جاگہ آئی۔
جیکر کوئی پیغمبر چھوں پاک نبیؐ دیوں ہوندا
کتے تلے کھارا لوالے حضرت عمرؓ اڈائے
کتے بت خانے بھنوائے نام نشان اوڈائے
لکھ لکھ حرا صلوات نبیؐ لوں جسے پار ایسے

پہرے کھڑے کھارا لوالے اوسے قسم کرمانے
باز مر بلا پنجرے وچوں پا خلاصی گیا
موتیاں اہل ایماناں سنیا ہویا دور سراسا
جس عمرؓ ایمان لیا یا نبیؐ رہی نکائی
ترٹی کھرا لوالی کھری رسم سدہائی۔
کنڈیاں والا لویا سچھ مویل نہ رکیا کوئی
شاہیاں چھڑے شوق نیکدیں چا یاد رکدا یا
عام خلائیق کر دیکرے بیٹھے سیس جھکائی
آیا عمرؓ خطاب سہارا خبر پچھیرے ہوئی
بہرے اوٹھے جتھے لوکاں جتیاں رکھیاں ہا
لکھ لکھ واری سیاں اتوں میں قرانی تھیوا
حضرت عمرؓ ضہیائے والا کڈریا حال سنایا
خاص محبت میری پاروں چھوڑتی دوہائی
میرے عشق محبت پاروں چھوڑے محل ایوانا
تاہیں ہوئی واقعہ اس لئے رحمت رب سولی
بیشک عمرؓ سارا ہوندا ہرگز فرق نہ پوندا
کتے شہر اسلامی لوکاں کارن تنہاں بنائے
عالیشان عمرؓ صحابی کین بیان ستائے
لعنت زیدی مسندوں جہڑا ہٹا پچھیرے سے

مناقب خلیفہ سوم حضرت عثمان غنیؓ ذوالنورین رضی اللہ عنہ

ترجیا پار کبار نبیؐ واسے عثمانؓ سو ہارا
کتنی جگہ نہاندے تاہیں پاک رسولؐ گرامی
جنت وچ ہمسایہ ساڈا ہوسی پارا ساڈا
اک دن حضرت سرور عالمؐ اھیجاں پارا

جنتوں جنت دی خیر عمری کہے رسولؐ پیارا
جنت واسر وارن یا سنیو حال تماھی
وشتت عمرؓ قیامت والا ہوسی دور دوراڈا
خوش طبعی دیاں آہیں اندر کونے سن کھارا

اس حالت عثمان سہارا جد مجلس وچہ آیا
 پچھیا اہلجاہاں یا حضرت کی نشان کچھ پچھیا
 حضرت کہیا عثمان غنی محمد بن ابی سلمہ ساتوں
 اسد کے کتوں فرشتے بھی پئے او کیلئے سارے
 ہو کر دھاڑے حضرت صادق سے گھر وچالے
 اس حالت وچہ حضرت ابابکر سے عمر سوہارا
 اسے حالت دیوچہ سے رہے رسول گرامی
 پچھیا اہلجاہاں یا حضرت ابی کی حکمت ہوئی
 جد عثمان آیاتے کیتا کپڑا جلد ووائے
 اوسد کے کتوں خیابے اوند ساتوں باہر شماروا
 سر نہراں کر لوب حیاؤں مت نہ کچھ لاسے
 بہت حیا او نہاندے اند پاک خداوند پایا
 سارے جھنڈے تلے ہوں سارے اہل حیا
 لکھدے ہیں او نہاندے سے ایسی تھلپی ہوئی
 سوئے لکھ امیراں لوکاں فاقہ تھیں گرانے
 خلقت وچہ حیرانی ہوئی فاقے مارو سجا یا
 حالت وچہ عثمان ملی لوں لگی بہت حیرانی
 ناں پھر فاقہ کے زبلاں شام ولایت گھلیا
 جد اٹپے وچہ شام ولایت دانہ پتھر نہ آیا
 یا حضرت اس شہر وچالے پتھر نہ آون دانے
 جد ایہ خط عثمان ولی نون قاصداں پھرا یا
 پھر خط لکھیا فاقے دے دل جد تم واپس آو
 کیوں جو فاقے پاروں نیلے نگرے راہ نشاوا
 دانے آون گھلیا فاقہ شاہ عثمان سے
 خالی تھیں آون لایم رسول نے ایسی دوروا

تک حیا اسدا حضرت نو منہ سے پر وہ پایا
 کس سببوں شرم تسانوں و سو حضرت آیا
 عالی شان پیارا رب وادساں کھول تسانوں
 اولوں سخن کلام نہ کہے اسنوں تک پیارے
 پتیاں تھیں کچھ کپڑا تھا لکھیا لکھو والے
 آکے پاک نبیدی خدمت سونو والہ سارا
 جد عثمان آیاتے کچھ اپنا بدن تھامی
 ساڑھے آیاں پتیاں اوپر کپڑا ناہ و تیوی
 سن کے پاک تھی فرمایا سنیو سہ حوالے
 شاید ایسی حالت تک کے بند رہے گفتاروا
 جس کم کارن آیات کے خالی ہی مہر جاہے
 اولوں اوسدے پیش وشتیاں نہ اسیں جھکایا
 بڑا حیا لکھیا ہووس راضی ذات خدائی
 دنیا وار غریباں تاپیں جاگہ نہ جھلے کوئی
 لاہے سہ زور لیکن پتھر نہ آون دانے
 جھکھوں کل خلقت وادیشک سانس لیا تے آیا
 کی سبب ہوئے جوئے خوش مخلوق ربانی
 اوتھوں پتھر آون گرانے فاقہ اٹھکے چلایا
 واپس پاس عثمان ولی کے لکھ پیغام پہنچایا
 اتھے بھی فاقہ کے پاروں بندے سبے ڈولانے
 پیسپا خط تھامی مطلب دل دے اندر پایا
 لوریوں سہ رتیوں تاپیں بھر کے اپنے ساتھ لیا
 آہن نشادی آہن بن سی کم اسارا
 دل پہ چاون ایساں گلاں کر کے لوں نہانے
 رتیوں سے بھر لے لیوی ہو یا حکم حضوروا

ایسا لکھ کر حوالہ جلد ہی قافلے ول بھیجا یا
 پڑھ کے خطر بنو سے بڑے بھرنے کو واناں
 ڈیرا کیرج کیتا کرواناں رتوں سے بھر لیے
 تاک اوہانوں خلقت تائیں شہادت پئی
 مڑے نول پھر دو جواری جان ملی سرکاروں
 آمدن کے قافلے والی آئی خلقت ساری
 خانے چھڑ کے لوگ نہانے آئے طرف عثمانے
 مستی جنس باکیسی جنس پلے کھول دیکھا
 وگ وگ مڑی خلقت ساری صبر ارم نہ کوئی
 کہندے کہ ماٹا کیتا ریت لیا ون والا
 لگا عرض سوال سنا ون اسکے ذات الہی
 ظاہر و چہ تاں میرے کہوں عیب ہو یا بھارا
 ارج ہے پر وہ کجیں میرا یارب واحد باری
 ہوئی عرض قبول او نہانہی مولیٰ افضل کمایا
 پوریا بند یوچہ قدرت ربہی ایسی واقعہ ہوئی
 ونڈ و تا مسکیناں تائیں اوہ آٹا لاثانی -
 واہ واہ نشان عجاب سہلی ہیں کی صفت سنا
 چہ تہ سن ہی منکر ہو کے ووزخ دھکے کھاسی
 جیونکر اک میت دے اوپر گڈے شاہ جہانان
 کہیا حضرت جیکر اس میں بھی پڑھاں جنازہ
 کہیں نہ رب تھیں شیش پاسی شری ووزخ نار
 حضرت کہیا ویری ہی ایہ شاہ عثمان ولی دار
 اوسدا ویری کہیں نہ تبت جاسی حکم الامہوں

ادبوں خط عثمان ولی واقعا صدان پھرا یا
 حالی تھیں صرف شہر میں لازم مولع جانان
 آگے جانے لیکے چہ پڑے ویا نول سن لورے
 سن وچہ ورو آزار فقیراں سول نہ رنگیا کوئی
 نہانے آزار ہی تائیں سخت ملی آزاروں -
 کہندے ڈرا و کچھا و کپیری آندی جی پیری
 کہندے کی سنگوایا حضرت آٹا ہے یا وانے
 نہا ہویاں دانے ڈھیاں حبیب دیدار کرا
 و کچھ حالت عثمان ولی نول سخت حیرانی ہوئی
 و جا ہوی ایہ مال لوکاندے نبیا سخت کشالا
 یارب وچہ پتر لے تیرے ہر دم بے پرواہی
 لیکن باطن تبت پیری تیں اوپر آشکارا
 راضی ہو جاوے میرے تے تیری خلقت ساری
 ریت جنگل وہی آٹا سارا اللہ پاک بنا یا
 ورسے جلتی اوس آٹے وچہ کرک نہ رنگی کوئی
 ویندی گئی دعائیں اوسوں گل مخلوق ربانی
 مدح جہانندی وچہ معصومے کہندار بجا واپا
 کہیں نہ اوسارے اوپر اللہ رحمت نظر کاسی
 و کچھیا وچہ عذاب خواری ہووے سخت ستانان
 ہور و عا اس کارن سنگاں رب تھیں بجا اذان
 کی گناہ اسدا حضرت انوں کہیا ساریاں یارب
 ویری اوسدا ویری رچا ویری پاک نبی وا
 ہنہ بعض روٹھن کہوں تو بہ کرد گناہوں

مناقب جلیلہ ہمارے جناب علی اسد اللہ العالی علیہ السلام

چوتھا یار نبی صاحب و صاحب شان گرامی
 زوروں لکھ گفارا تائیں سیدھے رشتے لائیا
 حضرت دادا داد مکرم باب حسین جنس دا
 بڑا بہادر اوسدے چہا ناہ ہویا ناہ ہوسی۔
 چوداں طبق اٹھاسے جس نے کر کے زور و دھیرا
 میں ہاں شہر علم و حضرت کیتا بول آوازہ
 حضرت اوسنوں بھائی ستیا ہو کر دلوں بجانوں
 جیوں ہاروں تے سوئے آہی آپدیو چہ بھائی۔
 توں میرا میں تیرا حضرت اکدن بول سنایا
 چسنوں حب شاڈی ہوی جنت دیو چہ جاسی
 شاہ علی فرمایا اک دن حاضر مجلس ساری
 دوست میرے بھی دوزخ جاسن تہہ قطاراں
 دوست کیوں عذاباں دیو چہ جاسن بول سناؤ
 دشمن میرے تاں خود دشمن جاسن دوزخ بھاپیں
 اوہ اوہ دوست میرے چہڑے ہر مٹا ہنگ کھینت
 اپنی طرفوں میری تا اوہ بڑی محبت کر سن۔
 جو اصحاباں توں ناہ منے جتنے ہو رہی اوسے
 اوہ علی وکے پورے دشمن دشمن رب نبی دے
 عالی شان علی حیدر واکہ میں آکھ ستاواں
 بڑا پیار رسول خدا و انال علی وکے کردا
 زہدی تاہنگ اوہ لہیں ہر دم جننگ باز نہ آنڈے
 نیک و عاقلین حق اوہا ندے حضرت بہت لایاں
 وچہ سخاوت مثل علی وکے ہو نہ کوئی ہویا
 ایڈی اوس سخاوت کیتی کی تیں آکھ سنایاں
 جاناں تے سروارے سارے ربدے راہ تیارے

صاحب خست قوت والا بڑا بہادر نامی۔
 خیر چہا بہاڑا اوڈا یا عالی رتبہ پائیا۔
 عالی بہت والا والی باغ بہشت چمن دا
 جہڑا ساتی حوض کوثر تے کراں تھہ کھلوسی
 اوسدے جیڈ بہادر نامی دس پھر دو جا کیتا
 اتے علی اساڈا دوست اسراہے دروازہ
 عالی رتبہ اوسدا بیشک طرفوں رب جمانوں
 اینویں بھائی شاہ علی لوں کہیا رسول خدائی۔
 تیرا دشمن میرا دشمن ہرگز فرق نہ آسیا
 پر نہ اوسنوں جو مرئیے پڑھ کے وین آاسی
 میرے دشمن دوزخ داخل کریں اللہ باری
 سن کے ایسا سخن شتابی عرض الائی یاراں
 شاہ علی فرمایا اگوں ادھر کت لگاؤ۔
 اوہ دوست جو دوزخ جاسن اوہ بھی بول سنایاں
 دوچے جو صحاب رسولی تنہاں بڑا اکھین۔
 لیکن سارے ایسے دوست بے ایمان ہو مر سن
 کڈھے فحش اوہنا ندے تائیں کھے بغض عقیدے
 روندے دوزخ دیو چہ جاسن بے عیب تنقی دے
 منہ نکاتے گل و ڈیری عیدیاں تھیں شراباں
 علی جاں باہر جانڈے حضرت فکر اندیشہ دھرا
 رہن اوہی وچہ فراقت ناہ کچہ پندے کھاندے
 تائیں شان اوہنا ندا اوچا اندر سیہ لوکایاں
 بڑا بہادر قوت والا نیکیاں ہاں پرویا
 و تاراہ خدادے اندر سنینا ندے تائیں
 ہر دم ہر کم اندر ہوئے ربدے خاص پیارے

میں ہاں جسدا مولا اوسدا مولا علی گرامی
 واہ واہ شان علی کریم اللہ وچ حساب آئے
 جو کوئی امر نہ منے سو نہوں تابعدار کہاوسے
 یا علی یا مولا جو کوئی مو نہوں پھر کے الاندا
 تابعدار او نہاندا ہونے کے رب و ا امر کھلا مان
 او ہمتوں ولوں بجائوں یار نبی دے چارے
 باہجہ انہاندی ہو ستی دے نہیں حجت جانا کوئی
 تابعدار اندا ہو جاسی حجت وچ ٹھکانا
 نیکو کار جو حجت نہ رکھی دوزخ دھکے کھاسی
 چونہ یار الوچ فرق نہ لیاویں حجت ڈھویاں پاویں
 او نہاندی ہمت پاروں دین زیبا پتین پانی
 ہر نول لازم ایسیاں اٹوں ہو و صدقے واری
 یار پدب اصحاب کباراں ساٹے دیو چوپاں

ایسہ دعائہا نہاندے حق وچ کیتتی نبی گرامی
 لازم ہر نول امر نہاندیوں باہر کوئی نہ جاوسے
 ایسیاں تابعدار آتا تئیں کچھ تھوہ واقف نہ آوسے
 تے امر او نہاندا اک نہ منے رسی ماراں کھاندا
 ایسیاں تابعدار ایں بیشک کدیاں دوزخ جاناں
 مرت کے دروغدالوں کو یوں باجا وچ چھٹکارے
 ٹوڑے لکھاں عمل کماے ہوویں دوزخ ڈھوی
 بھانوں عاصی تا بھی واقف ہووی فصل بہاناں
 کوئی عقل نہ اوسیتا تئیں بالکل نفع نہنچاسی
 ہر اولوں قربانی جاویں جاناں گھول کھماویں
 بد رسماں تو شرک کفر دیاں انہاں نشاٹا کھائی
 جنہاں خاص حضور نبی کے پیوں عمر گزارا
 تے جو بے ادبی کرے او نہاندا کتبہ سہ اٹھا تئیں

مدح و احوال حضرت امیر المومنین علی بن ابی طالب رضی اللہ عنہما

سہ ازواج نہی صحابہ کے عالی شانانوالے
 اوب او نہاندا بیجا تئیں قربانی جاواں
 جبر تئیں بھی جبرم کیجے کوئی ازواج گرامی
 اولوں اندر رسول خداوسے باہر حکم سناوسے
 مدح او نہاندی مولا امیر لوچ قرآن بتائی
 مدح او نہاندی لکھ نہ سکے ہا جتر قلم بیچاری
 رضی اللہ تعالیٰ عنہما راجعہ بین پکاراں
 حضرت سے دو چاچے دو نو پیر صاحبان گرامی
 حمزہ نے عباس کا رقم ٹپسے پہا در کھارے
 پھر اصحاب عواماندی میں مدح بول سناول

لکھ لکھ رحمت شامل ہووے او پر نہاں ہر حالے
 نا علم نہاں تے جان اپنی نول لکھ لکھ وار کھماول
 باہر کھلا سنیچے دیوسے طرفوں ریب علما
 حضرت سے ازواجہاں شہدا اوب سجا لیاے
 وچ حساب شمار نہ آئے مدح او نہاندی بھائی
 پاسر تئیں بیٹی ہو کے کردی گریہ پزار کی
 ہر دم بر اندا جاناں پاکاں جاناں قوسر واراں
 ہوواں اولوں تئیں او نہاندا سے لیل بہار سلائی
 نال تھی وے حاصی ہووے کتے کافر مارے
 سنتا لیل او نہاں صاحبان زید میں منظور ی پاواں

ویری جو ہواں سولی ووزخ دھکے کھائے
 حضرت فاطمہ بیٹی سیری تخت جگدی پوری
 بدھی میری جنت دی سردار خراوند کیتی -
 جو کوئی تاجدار زانی ہوئی فاطمہ رضہ والی -
 جس ہم پر اطلوں لٹکھی بیٹی بی بی خاوی
 اکھنڈ لہو پر وہ کر کو تکتو مست او تاپاں
 پر وہ گل مخلوق کہیسی سنے حکم جلالی -
 بہت پیار رسول اللہ فاطمہ کو لگیا آیا
 و عشق اوہ پاک بی بی بی بی بی بی بی بی بی بی
 نشان جہان نیا با پوجہ فدائے دو جا کوئی نہ جاسے
 اور پیارے پر اپارے جگر تھی دوسے پاسے
 کچھ ہے خصائل نبوی اندر دوہاں بھراواں
 و توں ریس پیارے پیارے چنگیاں کارا لوکے
 و توں ریس شہید مکریم اندر رانہ خدائی -
 و توں ریس ہر شہید کے مقبل پیارے رہے
 کون بیان عیان سداوی و گوہر با یا یاں -
 حق او نہا نئے نیک نیاں ہر دم نبی الاندے
 بظہیر وچہ امان نہایتوں صلیب نہا نوچہ پائیں
 اسامہ اصحاب بنید کر کے رویت پوری -
 کیا و کھیاں کچھ موڈ سیاں او پر چیرا نہا تھی جانی
 و کھیا یا سردار و عالم کی تساں نے چا سید
 و توں ایہ پیارے میرے لائے لعل لگائے
 او سا کچھ نہ سماؤں جہانکسا و کھیاں نا ایہ سہنے
 حق او نہا نئے نیک نیاں کھی کچھ تھی لایاں
 پڑا پیار او نہا نئے سگ سی پاک تھی سردا

دوہاں جہانان او پونوں نب خوشی و کھیاے
 مرثہ کوئی سوچ نہک لیاے کہیا تھی حضور تی
 جو کوئی تھی او نہا نئے تکتو ہوس وور بی بی بی
 روز قیامت فضلوں ہا کہ پاسی جنت عالی
 کل خلقت توں تھی اسی اسی کے کنوں دی
 لٹکھن لگی پھر اطلوں فاطمہ بی بی جہاں
 لٹکھ جائے کی پادروا توں بی بی حضرت والی -
 کہیں پیار محبت اسرار لٹکھیں کھلیا نا ہا
 جس لٹکھیں دو جو ہر کتنے پیار لٹکھ والی -
 جہاں ریسے روئے اسے ہوقر بان و کاسے
 شکوریت کھنڈ جہانندی آہی دانگول تھی سہارے
 و حق ایہ بی بی تھی ہر صفت الیسیاں چنگیاں ناواں
 حاصل ہرے دوہا نئے نیاں بی بی بی بی بی بی بی
 اک تلواروں تھی ہر صفت شہادت پائی
 و حق ایہ بی بی تھی ہر صفت شہادت پائی
 موڈ سیاں او پر جہانندی تھی چکیا نشاہ ناہاں
 درو آزار نہ پاوں سیاں بی بی حاصل اسانے
 ہر دم ہر بیان اعلیٰ او تھی حضرت فضل کما ہیں
 کہندا کہ ن گیاں سا ہیں جانب تھی حضور تی
 او پر اسدے پرے کارن چا ورسہ وچہ جانی
 حسن چہ ہیں شہر او کے چاہے پاک تھی فرمایا
 بن او نہا نئے نیک نیاں او تھی میرے بھانے
 لکن پیارے ہر دم ہر صفت لٹکھیں
 و حق ایہ بی بی تھی ہر صفت شہادت پائی
 ہر راوی اک ہاں جاگ تھی تھی بی بی بی بی بی

وچہ نمازاں سجے اندر اک دن سنی حقانی
 کھوڑا پیر سنی سے اوتھے علیھا ہرک بھائی
 یا حضرت رب تیر تیا مین ایہ پیغام سنایا
 اپنے شو قوں جدا یہ اترن تیرے تھیں کشتا تیرا
 مرتے سجد کے سر جاؤں کو لوں ہوجا پو پیے
 واہ سبحان اللہ کیا وجہ آل ہی واپا یا۔
 جو کوئی اوب و نہا نہا کرسی عینت ڈیر کے لای
 واکسائی کے شکل و وہا نہی ہی سگیں پوری
 کل اعضا سنی دیوانگوں خلق احسان تمامی
 رنج جو کروا او نہاں تا میں رنج نبی لوں کروا
 سن فصائل دو ہندے میں کھو و کھو عشا و

حالت سجد سے پو پو آئے اوہ دونوں سبحانی
 اس حالت وچہ ریدی طرفوں وحی نے خبر سنانی
 میں ناراض ہو سناں جو حضرت سجد کیوں سنا گیا
 تروں نشانی سر اٹھتا ہو کے حکم خدا کے
 سجدیوں سناں اٹھانا نہ میں یا مقبول کسہا کے
 اوب جنہا نہا کر کے کارن حکامی لوں آریا
 بے اوب بھی بیشک سائے کیتے واکھیل پاپی
 تنگے چو سن لوں آکھے سگواں سنی حضور ہی
 فرق نہ دیتے رانی جتناں اندر وہاں بدامی
 رنج جو کروا سنی خدا کا فر ہو کے سرا
 چو نکر شان عنایت ہو یار تھیں وہاں وہاں

فضائل حضرت امام حسن رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جسد حسن تولد ہوئے ڈٹھا ذکر کتاباں
 رنج آکے چہر ایللا جلدی گھنن مبارکبادی
 ہو یا جلد روان فرشتہ جد محکم ایہہ ڈھیا
 باز و پر تمامی جل گئے سرنوں نیواں پایا
 کی ہے نام تیرا اوس ملکا کیوں ایہہ حالت ہوئی
 گھیا اوس نے فطرس میرا کھیار بے ناوں
 حکموں ذرا عدوی ہوئی آبا غضب رباباں
 حسن نہ اگے پچھے جو کارہیا میں نکارا۔
 توں و سکھاں تیرن کہ ہر کے جاناں چہر ایل تیا
 اوسرا ووتہا حسن تولد ہو یا حکم الاہوں۔
 سن کے اوس فرشتے آگوں اوبوں کہ سن کڈاری
 مینوں بھی منت فائدہ حاصل ہوئے صحیح ازارا

اوسرا حکم وحی دیتا میں ہو یا پاک جبابوں
 کہو مبارک پاک سنی تیری خدمت و پوساوی
 راہ دے اندر ڈٹھوں اک فرشتہ ستر پایا
 خستہ حال نما ناں تک گویا و جان چھایا
 دس کھان کس سٹیوں تیرا بازو رہیا نہ کوئی
 چوتھے انہوں ہی کھر میرا ج ایتھے کمر لاوں
 باز و پر تمامی جل گئے ہو یا بہت نما ناں
 مسکین تھیں حال آوارہ روزگار ہاں بیچارا
 میں رنج وین مبارکبادی ختم سنی توں و صابا
 جسد کے پاروں کتھاں عاصی اہوں پاک گناہوں
 مینوں بھی لجاویں ہووے بڑی مرثو بھاری
 تاں پھر چکیا وحی تو اوسوں جسد شوق بیاروں

آندا پاس نبی صاحب سے عظمت اوس بچایا
 حضرت خیر مبارک کہیکے وانگٹ سے کھڑیا۔
 وحی کہیا ایہ ملک خدا واسے چوتھے اسمانوں
 کرو و عمار و صیغے ہنوں پھرا وہ حسن کھڑتا
 سن کے پاک نبی فرمایا سن اسے جبرائیل
 انشاء اللہ تحت ہو جاسی حوت فضل غفار و
 روشن اور حسن رنگیلا لیلیا پاک جنابوں
 بلا طبیب چہا حائق بن دوایوں سارا
 ازہنا تیرے دلدی بھی اوہ کبری دور سیاہی
 جہوں و ویرا کرانوالا ہوسی شہراں والا
 سانوں حوص امیدہ عملوں پہ کھڑے رانی
 جہماں پاروں مالکانوں پئی راحت خوشی ڈھیسے
 رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہر دم کلیل نہاراں

وئی آن مبارکبادی ہور سلام ستایا
 نالے چھیا و سکھاں و جیا ہون بندہ ایہ شہر
 عاجر حال ویرانہ شہر پاسے کے نقصانوں
 عرض کریندا اور تیرے لئے اور بولے چھپانا
 نلدریو اسد سے جتو دے سنگ جتہ حسن رنگیلا
 تیاں پھر انیوں کیتا اعلیٰ صحت ملی آزاروں
 شاہ حسن کے پاروں چھپانگائی ملک الہی
 جاندا سیا آزار پڑتا واہ رہا سر جنہا سارا
 ایچے تیاں پڑا ہویا خاص صیب الہی
 تنگیں اوسو لیے پھر اسدا کیونکر وجہ بالا
 کجور جت آل نبی وی سانوں ہے ڈھپائی
 نہیں امید نہا تیاں لجاو دوزخ جاگہ ٹھیسے
 اکوں شرح حسین ولیدی اولوں کڈاروں

فضائل حضرت امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

عالمستان حسین کیدان شاہ حسن و ابھائی
 کھلیاں تلیاں صبر شکر و حسن سانہ لٹایا
 چون چرانہ کیتی کوئی رب ویاں من رضائیں
 جنت واسر وار بنایا شان عطاء فرمایا
 زیر لوا اوہانڈے ہوسن گل شہید گرامی
 تے جہماں کھکھ اوہانٹوں و تاپاسن ساخواری
 ہور ریہت اکرن جنگوں اک شکاری آیا
 دیکھ نبی نے شاہ حسن اول و تائب ایاناں
 نال اوسدے پھر کھڈیاں لگا حضرت حسن سہارا
 واوچہ ہونی شوق اوہانٹوں بھائی اولں شلایا

جس نے وچنگل کربل سے جھڑپاوت پائی
 نال بیاس لڑائی کر کے عالی تر سپر پایا
 پاشہیدی چلیا ہویا رضی اللہ سائیں
 گل شہیدیاں واوہ صاحب چار وار شایا
 روپیا جہانیں مشہر ہویا بڑا بہا ورتا
 جنت وچ نہ دخل اوہانٹوں کھکھ اڈا دباری
 بکس ہرنی واپاک تبتی نہ مرتنا ڈر لکایا
 نال اسدے کھڈے و فرمایا حضرت شاہ جہان
 شاہ حسین بھئی اولوں اوٹھے آگیار واپسارا
 پنیوں بھی ایہ وہ کھاں بھائی دل میرا ترسایا

حضرت حسنؑ بتایا میں نہیں دیندا ہرگز تینوں
 چاہ منگات تہی خواہش جبکہ پاک بی مختاروں
 ناں پھر پاک بنیدی خدمت آیا جلد شہزادہ
 حضرت مکن پیار و لاوت اوہ نہ چپ کریندا
 اوہ پیاروں سرے اوپر پھین پتھ و لاوت
 راوی کہندا جدر دوزخ تو آپا پاک شہزادہ
 جلدی دوجا پتھ اپنا جاوہر پاک بی کون
 اوستہ ویلے شکر بجا کے ہر فی خدمت آئی
 یا حضرت پاک یک شکاری اگے لے گیا میر
 میں بھی حافر جبکہ حضرت لور تسانوں ہوئی
 واہ کیا بھاگ نصیب ہر فی سے قرب حضور ی پاما
 ہر شے تا پیش قدر رسولان اللہ پاک جنایا
 کوئی نہ راہ پدایت اوپر جاوے دین ایماہوں
 ادب اطوار رسول نہ کوئی کہوا ایس زمانے
 پتی رہاں چھٹہ کے رہاں کفر شکر کیا پانیاں
 اچھا سبہ اہم کیتا ہو یا پانوں کے اگے
 ادبوں سرع حسین ولیدی کون بل سناوہا
 جسدی ہدورت عجیب نورانی جلوہ و وہ حسابوں
 حوران ہارنگہ ہاراں بھراں ہر سن نشت دیداراں
 ہر شہد قے صدقے جاوے تک نشان بی وا
 ہو گئے جو قربان خدا تھیں سزدار نہ و ہر پان
 میں قربان جاوا کیوں اوسناں ایچکھیف اٹھائی
 کیوں نہ آپا ہر ہاتھوں تو ناسیدیناں بدکاراں
 لکھدے ہن علی صغر نے جدوں شہادت پائی
 یا اللہ ایچہ شہید ہاناں تسانا بھگھاناں

تیرے نالوں بہت پیارا ایک ہر فی دہلیوں
 بیٹیوں بھی تھنا یا او تھوں لے شوق پیاروں
 کہندا ایک ہر فی داویدو مینوں شوق زیادہ
 ازھما جو گل بکریک لڑکا پھراوہ نہیں چھوڑیندا
 لیکن اوہ کوئی بات بنیدی دل سے آہ نہ لاوت
 ہر فی نوں جنگلوچ ہو یا ہاتھ حکم خداوا
 بہت پیار محبت یک دی ہے حسین ولی نوں
 ادبوں پاک بنیدی خدمت روکے عرض سنانی
 دوجا ایہہ پاک حافر پیشک مال تمامی تیر
 جاناں مال نساں پر صدقے بالکل عذر نہ کوئی
 پاک بنیدے اگے جس سے حال بیان سنایا
 ایچہ کثر غلاں ہدیاں ل تھیں شان بھلا یا
 نیک طریقہ چھٹہ کے حصہ لیا طریق شیطا نوں
 اہل البیتاں کرن بے ادبی احمق لوک دیوانے
 و کھیاو ہانڈے فعل نکارے شیطانوں کرن دویاں
 و کراہیندا نڈا لکھدیاں ہو یاں بہتی پیری لگے
 جسدیناں پیار محبت کرے رسول سچاواں
 ہر فی ملک زیارت کارن آون ذات جنابوں
 ترس شاہ حسین ولی نوں حبت دیاں گلزاراں
 حضرت ختم نبیاں دوتنا بیٹا شاہ علی وا
 ناں پیاس کھلے اس جگوں ذرا اوساں نہ بھریا
 کس ہتھوں سوویاں لوکاں پانوں سندنش پائی
 شالا سرت غذا یاں اندر ہر دم لیل ہناراں
 حضرت شاہ حسینؑ ولی سے اتنی بات سنانی
 کل بنیم چھپیاں بدلے کر و تانا نڈرانہ

جہنمنا ہوا علی کبریٰ نے بھی شہادت پائی
 پارسیا جو جوان تپیکری آنت دیو چہ ہمارے
 ایہ کھارہ عیب اوہنا ندیدائیں کیتا سیاں
 آنت اوگنہار مٹھری شیش فضل عقاروں
 عالیشان آنت واپو یاروں وحشیاں
 کی پرواہ اندہیری و فرخ ہالی رہی اوہنا نوں
 کچھ پرواہ نہیں تھا لولی ہو گئے دور کشا لے
 مٹھرا کے تیر کیر بھی وہ نہیں ایہ بھی وہ لولیاں
 جیونڈا اس دنیا کے آتے عقراں کر کے چلے
 اوہماہن پرواہ نہ کہی اسان جہاں گھنگارہاں

رو کر وچہ حضور خدا سے اولوں عرض الہامی
 سپہد سب کے ایہ فر پائی کہ دنا سرکار سے
 کتبوں میں اندرانہ بخش دیویں عبرتیاں
 منکر کے گئے دعائیں ایہیں مولائے درباروں
 روشن چند نہیں سے اندر بھی اندر سماں
 ایسے راہ صافق اعلیٰ آ کے لے جنہا نوں
 بھیج دے سماں دے سایہ کر کے واسے
 بخشا لیس رجب کو لوں میں جہاں گھنگارے
 ایویں عفو دے ہیں ہون بخش منکر سے کھلے
 بس ہر روز درو انہاں تی لکھ کر ڈھنگاراں

مہج بنیاب پیر پیران محبوب سجانی قطب تپانی حضرت عظیم حیات فی ہند

مہج پیر پیری اکھان اٹھیں لکھ واری
 گل عوٹا ہا والی عالی صاحب شان گرامی
 پوناچید مندر وہ تھا پاک سنی سرور دا
 ولی یگانہ کنہ خزانہ علی عجب از کھاناں
 کامل پیر میراں کارن اترا پاک جنابوں
 کفر سیاہی وورسد ہائی پر گھوٹلی روشنائی
 نور نورانی زمین تمامی ہوتی درو رنجانی
 وہ ہی خلقت اوگنہاری کوئی نہ پلڑن والا
 نام نشان نہ دین اسلامی جب دم سہنے لگا
 زندہ دین دوبارہ کیتا واٹھیاں تہناں لایاں
 اتے پاروں لقب گرامی ملیا حاضر تہنا نوں
 واڈھی قوت لانی انہاں اندر دین رسکلی
 اوہ منگور حقیقی ہر دم دستار پاپارا

حسین پیر کے فضل و شہرت عالم وی سرور سی
 خلق خلاق خصال سبہ و انگ رسول ہامی
 حبیبوں نبیوں چنگ چنگی ملیا سونے گھروا
 ہر جانانہ جاناں وانگول پر سے دنوں بھاناں
 حق ایہ دین مٹھری اندر روشن و وہ تہنا بوں
 تازہ دین رسول اللہ واپو ہا ہر ہر جانی
 باغ شریعت سکد تپا تپا ملیا فضلوں پانی
 ایسا ہر وی کون جہاں تہنا اوہ محبوب تہنا
 آگیا ایہ خلقت و تپا تپا رسکے لگا
 کیتا دین ورت نامی و کچھ صحت و ہایاں
 عجبی الدین کریم عالی سدن لوک تہنا نوں
 نہیں رسول مہدی پانی دین متین رسکلی
 جس کے آیتاں کفر اندر ہر اڑیے پت سدا را

پائے فیض سزاں خلقت میں اسلام کھنڈا پایا
 پیر سہالی جس مطلب و اجاوسے اونکھے کوئی۔
 بڑے گھرانے و چوں اعلیٰ اوہ سردار گرامی۔
 شیخ صنعان غوروں اکدن سخن بے ادب الایا
 جد اس ایسا سخن الایا جلد نیتجہ پایا
 شوک حیران اوہنا نئے لگا عشق لگا سببانی
 گوشت شوک و کھاؤن لگا جواوہ گھراوہنا نئے
 و کچھواک مرید کسے طامش کافر ہوندا۔
 اتنی پاست الائی جسم حضرت شاہ چیلانی
 رکھ لکھو پا حضرت اونوں جسے نہیں کافر ہویا
 اوسے ویلے حضرت میراں اوسدے موڑے اگے
 اکھیں اٹھ کر کیاں جسویلے خبر تدا ہیں ہوی
 ڈھٹھا آن عبد لغاوردی قذیب و درواں مارا
 میں ذرا انکاری ہویا ایسی حالت بیٹی۔
 بے تاہ کرم خدائی ہوندا رحمت نظر تشاوی
 واہ واہ شان اوس پیر پیرا نڈا جسار تہم عالی۔
 جنوں ایسا مشد کابل لگا ہتھہ نیپارا
 سنبھیاں میں کچھ بندے ریدے کر جہاز سواری
 اپن چہتی ام جباروں گھگی واد قہر دی۔
 بچن مجال ہویا ہر اک نوں بٹھا ٹھہ سمند ماری
 آساں واول ہٹیاں سببہ جیون والیاں پارا
 آخر اک شخص نے کہیا ہو کے ولوں بجالوں۔
 رب وے نام نیاز میداں دی کر ارواح وندیا
 جد اس ایسی نیکی والی نیکی ولیل بیادری
 امن مان جہاز کندھے تو لگا حکم الایا ہوں

جو کوئی حاجت منگن کیا کدیں نہ وروں بھنویا
 بھالویں اولہ ہازکارا تاں ہی پائے و صولی۔
 گل ولیا نئے موڑھیاں اونے اسدا قدم ہدا ہی
 کہیں پیرے اوپر نہ قدم عنوت الا عظم آسپا
 غیرت رتدی سا نسیا نئے گھرانوں و نچ و لایا
 مسرت ہویا وچ عشق مجازی کیتا زور جوانی
 و کچھ حوالہ کشفوں اوسے علی الدین بتانے
 چلیا و فرخ و من تھلے سدا ہی رہی روتارا
 اک مرید شتابی سن کے کیتی عرض زبانی
 رکھ لکھو حضرت رکھ لکھو حضرت اکھیں نیر ہویا
 اپنا قدم سکایا آگئی ہوش اس عاقل سستے
 توبہ توبہ کرنے لگا ہوش نہ رہ گیا کوئی۔
 کہندا سچ ہروں لکھ موڑھیاں اوپر قدم تہارا
 شکر خدا و نشان اساوی سہت پاری کیتی
 ہتھہ نہ لکری ہڈی پسلی باکل ڈھونڈھیا ساوی
 جواوسدے دروازے جاسے کدیں نہ اوسے خالی
 ہر قسم تھیں فضلیوں اوسدا ہوسی پارا اوتارا
 چلے شہر کسے وی جانب لے کے مال پیاری
 ساریاں اہل جہاز پائتا میں ہوی سدروی
 آگئی خونوں ہر بندے نوں تک و جان پیاری
 تسن دی نہ جاگہ کوئی چلے مول نہ چارا
 جے رب خیزیں رکھیا سانوں اہل اب طوفانوں
 بنیں لکریاں سار بلا شکر وند شیرینی ولسان
 امروں اوہ سبہ و اما نہ پیری صھی نہ ہونی جاندی
 اسپراوہ شیرینی والا بھل گیا سڈھے راہوں

دل پر چھ دلیل لیا یا کی شیرینی دینی۔
 کپڑا کول ساڑھے اوسویے میں صاحب آرا
 دل تھیں ایسی تبت کر کے سب سے تمہاری
 سوتلی خوب پشاک لگائی تھوڑی تھوڑی
 بعد اوسے فرماؤں گے شیرینی دینا ساڑھی
 لوگاں کہیا اسان نہ تھی شیرینی تیری کوئی۔
 منوڑ میں آؤں پلہ چاکے لہکانتوں دکھایا
 وکھوڑھیں تھیں ہواں ویسے پھونکے
 سن کے اربوں ساریاں لوگاں تھی بات زباوں
 بیشک اتوں جو کوئی نہیں تبت پھیرنے دیوے
 فرض ہو جائے اس کے میرا صاحب والا
 جے نہ دیوے تبت من کے وہاں نقص اٹھائے
 بیشک کوئی ازانے اپو جو پشاک تبتانی
 فوت ہویا توں وہ نقل جو پڑھ آوے پہلے
 ناز تبار جوئی سبیل اللہ دی وچی چلے
 کستیاں خاص بزرگاں کاں سچی گل ازانے
 فرض لینے والا وندیں پہلے ہولی مشکدا
 وچہ عدالت حاضر ہو کے عرضی شیخ پشیدا
 نرس پوے دل حاکم دوسے اوسدی گریہ زاری
 اینوں میراں وی جو من کے نہیں ارواح کہیدہ
 یارتانوں عالم وانا بھائیں شہ اشباراں
 لیکن میں بھی زباوں اربوں کہاں تسانوں
 نہیں ارواح ساڑھی کروا تھوڑی لنگھ سہا یا
 ناں پھر رب او نہ تانوں ویلا خود او پد کر کے
 آپے سبھ لے پھروں باسے شیخ حواری

کپڑی کوئی تھی ہر صبر اس ساڑھی تبت تبت
 جے نہ اسان تبار لگائی کپڑا کوئی گناہ۔
 اوسے ویسے حاضر اوسے شخص ہویا کپڑی
 ارب سلام او نہ تبار تبت کپڑا بول نہ تبار
 میں ہاں تبت الا تبت تبت تبت بہت خود ہی
 حضرت صاحب تبت ایسے کے دل تبت تبت
 وکھوڑھیں جہاز تبت اوسے صاحب کے سچا یا۔
 کہیں جہاز تبت سچا تبت اسے نہ ویسے اوتاں
 بیشک اسان تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 تبت تبت کے میراں صاحب اسکو لولہ لولہ
 کہیں تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 اوسے تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 کہیں نہ تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 باوشاہی سلیمانی تبت تبت تبت تبت تبت
 عرصوں پہلے ویسے ورنہ خود تبت تبت
 تبت تبت کے جو تبت تبت تبت تبت تبت
 وندیں تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 کہیدہ یا سکرار یہ فرض کہوں نہیں میرا وند
 اوسے ویسے حکم تبت تبت تبت تبت تبت
 اوہ تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 و سن دی کوئی جاگہ تبت تبت تبت تبت تبت
 شخص تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 دیوں تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت
 وکھ آرا او نہ تبت تبت تبت تبت تبت
 شیخ تبت تبت تبت تبت تبت تبت تبت

اور سے ویسے فوراً ابلے اور کھٹھ شہر پستی دیو سے
 پس کہ اذہن فکر فضائل بول ششابی اس کے
 و شکر اس کا شرف عالیبتاں گرامی -
 باران برساتی اور ورتی کشتی با پھر لکالی -
 لکھال پیر کے نوق ہووے تھیں بیاں پیر کھیتیا
 بیچ قوت پیر صاحب نول رب عطا فرمائی
 سزائی بہابی سانسے سنن جان اسدانا و ہا
 نام او بہا نرا آیت لپیڈ سے ہووے نون شہا پیر کے
 نام پیر گان بیاں بیاں سینے ہوت صفیاں
 حیکر نام پیر گان بیاں عیب گناہ ڈھیندا
 کلمے نال پیر وانا ناداں مول نہ ہوندا
 پس جی اوہ خداوند عالی خالق مخلوقاں
 پیدا کر کے ہر کئی نول کہیں کاریں لایا -
 کوئی ورے پنا پھر واکوئی سخاوت کروا -
 کوئی نیک ہدایت اندر کوئی وجہ گمراہی -
 کوئی کشف کرامت کوئی فقروں بھرا ہویا
 کوئی اپنے دوستا کے وحدت مزا چکھا یا -
 ہر کئی نول وکھو وکھرا نیک طریق ویکھا یا
 قوم مرسی کچراں والا اولہ اک سب یا
 یکا بزرگ ولی مکر م عظمت شانان والے
 یکا بنائے عالم فاضل سدا ہاراہ بتاوت
 یکا بنائے درد آزاری رور و کرو کے زاری
 یکا سبب بناون والے اللہ پاک او پاسے
 یکا دل بندہ کے مارن والے سینے شل شیطاں
 پہننے بد کردار بنائے کر وے عیب ہزاراں

سز پختی والا حق اپنا جدا پڑے کے لیوے
 مرتبہ کے حاسد نول احوال چھٹا لکے گئے
 جس نے ڈیسا پیر اذہن اسن امان تمام ہی
 اسن امان تمام ہی بندے کے قدرت ہووے والی
 جس حالت وچ ہووے کوئی جلدی آپا کریندا
 لیکن اچکل قرب نہ جانن اسحق لوک سوداوی
 چوٹی تھیں سپر تائیں شرے پونے پاواں
 شیخا لکھ جکوئی آکھ او سوں منع کرینے
 کاکھ اندروں دو ودر ہاے ہووے سہر و شایاں
 نال خداوند اسم شہدا کہیں نہ مول کھیتیا
 حیکر بہا وے ولی نہ ہونڈے کل جہاں نہ ہوندا
 کتن تھیں سید الکتی خلقت واہ واہ ہدیا باہا
 کتنی پیر پیر کوئی دولت وار سب یا
 کوئی محنت کر کے کھائے پت خدا تے دیرا
 کوئی ذچہ خوشی دے ہر دم کوئی وچہ تباہی
 کوئی اپنے ذکر فکر وچہ شتا غل کر یا ہویا -
 کل خلقت نول پیش او ہاندے بالظہر ثویا
 بہوکی واوشمن ناسے نالونال ر لایا -
 طرف او ہاندی جانار بنے حکم منع فرمایا
 نام بہا نرا بیاں بلیدے عیباں دیس نکالے
 یکا بنائے عالماں کوول چہرے سوراوت
 یکا طیب او ہاندے کہنے کر وے دور بیماری
 یکا او سہو سجاون واسے نالونال ر لائے
 نئے ہکول کچیاں بنے دروازے کھوڑو در ہاں
 ہکول عیب ہٹاون کارن کھلیاں ہتھنار ہا

بکول کم کسید سے مشکل و اوسے بہتر کرے
 بکول ہاوی پیر یکدم عذاب نشان گرامی
 بکول کہیں نکل کم کسید پر شکر خستہ پہ پایا
 بکرم ہر نفس سوچنے سے آپ فرشتہ پائی
 آپ اوہ مالک ہر چیز اندازت ایک ہناسے
 ہر ایک اند پر یک سوکل کیتا اللہ یاری
 ایسے شوشتہ از عظیم ساوا رام ہر صافق آیا
 ہر مشکل وہی شہد او نہاں ہے کجی او نہاں پھرنی
 جہر مری شہد سوچو نہ ہو سے ساندوں میں شہانی
 تاہیں نام بزرگان لیاں ہوندا پار اوتارا
 جس قہر وہی رہے دوست نفل کوئی عرض سناوے
 رب فرشتے میں ہر ایک ہی عرض سناں ہر ویلے
 لیکن جیسیاں مقبول اندیاں نہاں جلد وعالیں
 جیو تکر و چہ قرآن مبارک کہیا و انت خدائی
 دعاء شہادتی دعائی آجی اوچہ اپنی فرق ہزاراں
 انیوں ولہا ہزاراں دعائیں جھپ پاون منظور ہی
 نما صیاتی جی جہاں صاحب دعاء نہ کر سیتا
 پیر و کر بیان صیران او چہ حساب نہ آوے
 کیتے ہیں او نہاں نفل ایک ہونے سخت بیماری
 کچھ نہ فرق پیاجیے سن اسے اہل شعورا
 ویکھتے فار وید کا فروروں رور و مارے ڈہا لیں
 نال خدایاں اوسہ پیا لیں عتقت نہ ہرگز ہوندی
 اسوں عشق خیر او نہاں لولہ دیوچہ جیا
 اوسے دیکھ رہے اسے خاص ایماں لیا یا
 نال ایماں شہر ہوا جہت جہت پال ایماں

بکول مشکل دور کرتا نول ہر نیک بناسے
 بکول نیک ستر ہر نیک کے ہر نیک کون غلامی
 بکول مشکل کیش والا حضرت ویدال آیا
 ویکھو یہاں تمام حکمت وہی فضلوں کار عالی
 اپنے خاص بیمار یا تائیں مال حال قبلسے
 ہر جنس و چہ یکساں اس فرشتہ کا کرید اجاری
 جس نے مردہ دین رحمتی حضرت نال جیایا
 ویکھو ہر ایک ہر ایک وہی کر او کار روانی
 فوراً لجاو تگی پوری کہندی فرشتہ پائی
 کیوں خواہہ شہر نفل خدایے ہونے سے پیرا
 ہے امید خدایے و تھیں میں خالی آوے
 جہاں ہیں دیکھ کر سے دعائیں جہاں ہیں بہت سولے
 ایسیاں دعائیں او گنہاں جہاں نول تائیں
 شہیں دعاء شہادتی نفل دعاء و عدال آئی
 دعاء او نہاں دی و جہر کھدی بیو دعاء گنہاں
 کیں ہوشاں او نہاں نول حاصل ہوندا فرشتہ پائی
 کیوں پھر دعاء پیراں دیکھو ان پیراں نہیں شہادتی
 جوتی عاشق و انت خدایاں وہ صد شہ جہاں
 دوست یا تھامی جانی کرن گئے آو کاری
 اک طلبیب کا فرسی اسول آسے گھر ہزاراں
 ایہ بیمار تساوا باکل سچے والا تائیں
 ایہیں اس قوارہ دیکھو نول خیر سائل ہوندی
 نال دعائیوں مرض پیراں لیا کر یہ پیراں
 کویہ خاص شہادتی والا او نول ہول مستجاب
 کا لکھان لیاں ہر ہر نیاں لکھیاں ہر شہادتی

دوست خاص خراوردی کی یاد میں
 یارب ساڈی طرفوں ہوں لکھنوار مسلمان
 صدقہ پاریاں لوکان صدقہ آل صاحب پیر کے
 وہاں جہاں اندیوچ پتوں فضلیوں و پرینٹھوری
 کریں قبول کتاب میرینوں اپنے فضل کمالوں
 ازھما کر توکل رب سے قرضہ بول شتابی۔

ہو رہیں گل جنگی بکو صدقہ صدقہ جاواں
 اوپر ان البیت بندے بھی صاحب تماہاں
 صدقہ عنایت الاعظم صدقہ حسن حسین ولی کے
 دیوں ہیں نکالے تائیں درجہ قرب حضوری
 پرستے شغفے والیاں تائیں رکھیں دُور وبالوں
 ہو جاسی مقبول تیری اندر ذات جنابی

بیان سبب لکھ کتاب

آء اسے ساقی تدرہ شراہوں بھرے ایک پیالہ
 ایساں حیرت باراں ورن ایبر او گنہاراں
 میل کچیل تمہا ہی و صوبے ڈاڈرھا صاحب ہوجاواں
 تن کوں چنگ کتاب سناواں گاں نہایت تاراں
 درو منداندے درو وڈاوان لانا سخن گانے
 ایسا چمن بہاراں لالا لاراں وچو جہانماں
 ناز انوائے نازاں چھدن کرنیاز جھکاواں
 عقل دیانت والیا تائیں ہوں عقل دیولنے
 اجر نوابوں و کر کتابوں سونہا بول سناواں
 نکتہ چینی کراں نہ کوئی عیب کہہندے بولاں
 الخطا میں انسان مڈھوں ہندی تانی
 آدم صلاوات اللہ سرور وادوا پاک گرامی۔
 کوئی نہ بندہ عیبوں خالی بلکہ خلقت ساری
 کون اوہ عیب کسیدے پکڑے ہو کے عاقر خاکی
 باپوہ چیت عیب کسیدائیں نہ گنہ گھنوناں
 عیب و نہانے ظاہر کر کے دسداجا سنا پور سے
 کیوں جو حکم خدائی جو کوئی اوچھڑو پوچھ جاسے

جس شراہوں عیب اندر واپا وے روپیں نکالا
 جیہ پریاں روپ بوجاواں سرتوں اوگن وایاں بھاراں
 مست الست ہو کے پھر غم سے قرضہ بول سناواں
 بولاں ادبوں نوکر یوسف واپیش تماہاں یاراں
 بال مثال یوسفی آستے ساڑیواں پروانے
 جس تے ہر ایک بلیک وانگوں ہوجاواں مستان
 مست ہوجاواں ہونسا نوالے ایسی گیت واپا
 سکے وکر یعقوب یوسف واپوجاواں مستانے
 مختصر حقیقت لکھاں بہتی چھنی نہ پیاواں
 ہولیاں شاعر الہ انگوں کہہندے عیب خطا پھولا
 اصل وچوں ایہ آدم والا نڈھوں مڈھ خطانی
 اول اس نے ہیرمانی کیتی رب علامی
 پاکی اسم منترہ آکو واحد اللہ باری
 خاکی نوں کہ لازم آئی ایڈھی کرن چلا کی
 ہاں لیکن منڈیاں والا اسان فرامی ہونا
 چوکر راہ تقمیں گھنھے جائدے حق اوک توری
 واقعہ راہ واپھر کے ہونوں تدرے لادے

حتی او ہوتا ہے کہ نصیب سے حال طابق کہیں
 ایسے جو غلطی شاعر وی ظاہر نظر آتی
 قسم خدا وی اجکل شاعر جیٹے کے ورے ہنار سے
 جیکر عیب او ہنار کے کڈھتے ہنن ہزاراں لاکھاں
 جس سے عیب ہزاراں ہوں انہوں لازم ناہیں
 اگلے شاعر عالم فاضل ہوتے علمساں واسے
 بلکہ او استاد اساتذہ پڑھ کے علم او نہا ہنار
 سعوی روی جامی او انگوں ہور ہزاراں ہوتے
 کہیں او ہنار تون گھس گئے اور عقل نہ دنی یاری
 توڑے سمجھ نہ ہو آتی جہٹ پٹ طمنہ دھر یاہ
 ہنن نہ ایسے سخن الاساں پر وہ پا چھپا اساں
 از بر صاف اساتذہ پانے کیتا فضل کہا لوں
 سہ شاعر ہیں ڈٹھے تگے چنگی طرح بچھاناں
 کوئی کوئی راہ مرتدی اندر داخل ہو گئے پورے
 تاہیں سخن بجاوب مخالف کہیں بزرگان تاہیں
 گل انار بتریح ہکا نینہ سعوی فرماوسے
 ولوچ بعض تکبری پائی او تون دوست بھائی
 تڈ تک عیب بندے گئے ہونے چھتہ اندر تون سے
 خدا و گل کر کے تے بندہ عقل والا بچھ لیتدا
 مہ نہوں شاعر سستی نیکے ماراں دم نیکوئی
 میں تاں نتا جدیدی ہنوں استغاراں پڑھدا
 بہر تو اب یوسف واقصہ حاضر ہوں سناواں
 وکر سوالاں لکھاں اسوچہ اولیاواں الکمالاں
 لغزہ کاروں ستر عشقوں نوک و سبتا چلاں
 ہاں مثال می جاگہ کوئی سستی بھی گل کھنساں

شاعر وی میں متکبر کر تون ہنوں بچھوے ہنساں
 او مہوں پیش بیان کہو ہیاں ہننا ہنوں کوئی
 عید ہنناں لکھیاں ہنوں ہنوں ہنوں گنڈے
 اسے کارن میں کہنید سے او گن ظاہر لکھاں
 عیب کسیدا تک کے ظاہر ہونے کے او کھنیاں
 او پڑھنا ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں لازم ہنوں
 کامل ہور شکانے او پرا یا عقل اسماں وا
 او پرا ہنوں ہنوں اجکل شاعر ہنوں دھر کھلوتے
 جگہ کھلا ہوں ہنوں او ہنوں جید غلطی بھاری
 تویہ تو یہ ہیں اس گلوں حرف کتارہ کر یاہ
 خیر نہیں پر وہ پاوان ہنوں ہی میں خنیا جاساں
 رکھیا ہوں پامیر تے تاہیں رب سے خیر خیالوں
 ایسے کوئی کوئی نیک طریقے او پر چلے جاناں
 کوئی او ہے سستی کوئی ہنوں او ہے ہنوں سے
 مہ نہوں اکھن اسے ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں
 جہڑی چھتہ ہنوں سے اندرا او ہوں ہنوں
 ایسیا ہنوں سمجھا ہنوں سے گئے ویر نہ کاکی
 جہڑکا ظاہر ہوں نہ دستے سخن ہنوں ہنوں
 ایسے ہنوں ایسے و ہاری بھیا سوں نہ رہندا
 وچوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں
 پنے سرتن اوہ وقوع اندر ہنوں ہنوں ہنوں
 سرتن کے او گن ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں
 جوں حقیقت ہنوں ساری ہولاں ہنوں ہنوں
 ایسے پاسوں پاواں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں
 ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں ہنوں

بھی تفسیر ایسے نثر الیوں ہو کر بیسیوں بھائی
 ہو کر لاکھ جاگتی پاپوں چوہن رو تھی و ٹھکی
 سادہ شعر بنا کر چلباساں جلدی بہت نکاسا
 کسے نہ کچھ فرمائیں کیتی شوق مہاراں جہاں
 احسن فقہ ہدیائیں رب صاحب فرمایا
 ذکر بیان یوسف و اسویر پوپسیا اللہ والی
 پیرن لوکا باں مال مہاراں اس فقہ ویتائیں
 اس تک کے دل نول احسن لگا بہت پیارا
 یارب کریں آسان نول فضلوں یوں بہت یاری
 ہر منزل ہر جاگ اوپر پہاں کرم گمائیں

فقہ صلا تہیا بھی رہتا نول جنبہ حالت پائی
 سہ سول پائیں یا ایتھے کہسا بول حقیقت مٹھی
 جیکر یوں فی حیاتی انشاء اللہ خوب بناساں
 محسن اجر نول فقہ بول سنا یا بھائیاں
 سو سناں ساریاں فقہیا نول انوں ب بولایا
 تاپس ہر جاگ مٹھوری اسنوں بخشی عالی
 ہر جاگ کسے اوپر پھیلیا فضل کیتا رب سائیں
 بچھے رکھ خدائے آقے ٹھل سیا او گنہارا
 جلدی مال مکاواں ہوو نول تفسیف ساری
 دل و مقصد خواراں و افضلوں نور بھائیں

بیان فضائل شان قرآن و بحاث قرآن خوانان سامعان و غیرہ

اول شان بیان قرآنی اولوں پیش سائیں
 جس کے اندر ہر طرف خدا بستہ راہ و چھائیا
 سترہ راہ و کچھ او سکے نول پاک کلام الہی
 پڑھ پڑھ مومن ہدیائیں فائے لکھ اٹھا و ن
 شیتے وانگول اسے و چوں سہ کچھ پیاسیے
 چنگا سترہ سارا اسد پوچہ پنجھاپے
 نور و نور تمام کتاب یارب صاحب فرماوے
 ولدی کالک دور ہٹاے سوہنا جان لاف
 ہر منزل ہر مشکل اندر د و کر کے ضروری
 عالی شان کلام اللہ و اکون بیان سٹاوے
 و لیاں نیکان بارہ کجا باں ہوی مدح چتاری
 جیسا شان نبی و الیسا رب قرآن بھجایا
 ہوئے رخ دین تہامی نولیاں رہماں پیاں

جسوں پاک نبی کے نازل کیتا اللہ سائیں
 دوزخ اسے ہشتاں والا سہ بیان جتا سیا
 پڑھے والے دی ہو جائے و تھیں دور سیا ہی
 اس کے پڑھیاں دلک اوگن دور کتے نش جاو ن
 جھاتی پائیاں ہر قسم دی حالت معلوم ہونے
 جھاتی پائیاں علمیاں والا سچ لیتا ہے آپے
 ہدی اللہ توفیقین بیکت سترہ راہ و کچھاک
 نور و نور دستے سہ خانہ چوہ پڑھیا جائے
 دلوں بجانوں پڑے تو حاصل کنوں قرب خوری
 جس کے اندر ذکر نہیں ان اللہ پاک تباکے
 صحیفیوں مصحف تائیں مل گئی مغرب بھاری
 جس نے پیش صحیفیاں تائیں کر مٹو خ سنا یا
 نولیاں شک باغچے تائیں پیر بہاراں و تہیاں

نورِ نورانی عالم ہو یا کفر اندھیرا نہ دھایا
 جس سے سنو سنوں پڑھیا اوسدی جاو لہیاری
 واہ شیطانی اوسدیا تکیں فرستہ کجیہ پوجا و سکہ
 ایہ خزانہ پیر بھارا کوئی نہ قیمت جاسے۔
 او گنہگار بد کردار کاں ایہ شخہ آیا۔
 جو کوئی پاو کریندا اسنوں پاک نہی فرماوے
 سنت پڑھیاں نالے رسیاں شہیاں پختہ پیندا
 جے قرآن رسول ہوندا ہوندا گک اندھیرا
 کاوہ مشرک مومن مسلم کوئی نہ جھیا جاندا
 کروا کوئی نہ ادب بھراواں پایاں ہو درگاں
 اچ تک دین نہ نبوی ہوندا جو قرآن نہ ہوندا
 شکر خدا واساں نوریان تریجے نہیں کیا
 کامل دین ساڈا ہویا بکت خاص قرآنوں
 جو کوئی پڑھدا اوسدیا تکیں نہ صاف زبانوں
 جو کوئی حافظاں فاقوں انوں بڑگت پڑیدا
 اوسنوں اور محفوظ قرشتیاں جہناں وجہ پلدا
 تے جنوں صاف قرآن نہ آوے اس زبان ہر جاگی
 ہک درجہ قرآن تلاوت دو جا ایہ اوہ پاسے
 حرف بنا پیاں وکھ جو دیکھے بدے اُسدا اشد
 واہ کیا رحمت پیریں واسے اُسے اوپر بدی ہوئی
 ہتھوں اڑے کے پیریں والے لوں درجہ لے زیادہ
 پیریں واسے لوں غم کوئی یوم بخشہ نہ ہوئی
 جو قرآن کلام الہی پڑھ سکے پھر و سہ پیندا
 جداوہ روز قیامت اندر قبروں باہتر ہوئی
 کر زاری اوہ پیش خداوند روزیادوستی

پاک محمد افسر بنیاں چائن نال لے آیا
 حاصل ہوئے اوسدیا تکیں درجہ پرب الہی
 رب ذی رحمت پیریں لے لوں واہ پڑھ پڑھے
 لے بہا ہے قیمت اوسدی ناہ کوئی حد بیاسے
 حبت اوسنوں لمسی جس سے پڑھ کے عمل کیا
 قیامت تیکر عسیر اوسدا کدیں تہ مٹی کھاوے
 نال لحاظ کلام الہی وکھ نہ نہیں کجہ ویندا
 دینی رسم تہ قائم ہوندا کفر گھنیرا
 یکسے راہوں حل ہر مرتبہ لوں ہر کوئی پیندا گھنڈا
 پیر کوئی بکد و جنیں و وہ کھاندا فاقوں گراں
 باہجہ قرآنوں دینا اتے سخت اندھیرا پوندا
 یکسے قرآن تو دو جا ہوی حضرت نبی بھیجا یا
 کر ونا اعلان اسانوں کل عیسوں نقصانوں
 عالی درجے حاصل اوسنوں ہوں ذات جمالوں
 یعنی اوسنوں پڑیاں ہویاں اک بھی حرف نہ اڑدا
 چہرے کھن کلام اللہوں فرق نہ اوسے تکر و
 دو درجہ رب اوسنوں لوسی کہے رسول خدائی
 چہرے کھن کھن کے کروشش حرف صحیح بناوے
 درجہ دو عم پانڈ کر گیا ہوسس خوب تہا
 رہے نہ اجرول خالی بھانوں اڑے پڑھ را کرا
 ایہ حدیث مشرق دیوچہ کہے رسول خداوا
 جس دا یکم انکاری کہتی روز خدیوچہ روسی
 اوسنوں روز قیامت دیوچہ اذہاں رب کریندا
 کہہ نہ اوسنوں نابینے تا پیریں سی اتے بھلیسی
 یار پیریں کیوں اتھاں ہویا رب صاحب فرسی

اس گل پاروں اٹھیاں کر کے تینوں لسان اٹھا پیا۔
 اٹھیاں تو انہوں کردی نہ ڈھکی خاص کلام ہماری
 لاج بلیشک لسان چھ تینوں حمت کنوں بھلا پیا
 موعاں خوشیاں واسے ویلے لنگ لچکے ہن سارے
 کئی اٹھ کئی گنگے ڈورے کردیاں سجائی
 اوسرا اوچا نشان کردیاں انہوں درجے دیساں
 سخت عذاب تلبیوں واسے اندراؤنوں پاساں
 جس نے بیری بندگی کیتی پڑھ کلام اسادی
 جس نے لکھو کتاب بیری پھنسی سوڑیا شکر کہا پیا
 اوسدن بھی ایہ اوٹ کر لسی سخت عذاب تہا روٹ
 واہ عواہ درجہ اوسدا جس نے پڑھی کلام ربانی
 کھلجی سن دروازے جنت اوسدے کان تہا سی
 کوئی تھوڑ نہ ہو سی اوسنوں ہر نعمت عالی۔
 کنوں حدیثاں سو روٹیاں ڈھکی لقرہ کاروں
 جدوچہ جنت داخل ہو سی سر و خدا دا بیارا
 بیحد درجے اوتلی طرفوں اوسنوں نظرس آون
 ایہ سب درجہ تیرے کارن اجر کلام الہی۔
 اوتناں چڑھ آ پڑھ پڑھ پڑھ اتنیوں میں تہا اول
 ہر درجہ ہر سو روٹ بدلے چڑھ آ درجہ تہا لکے
 یارب ایہ کی درجے دیوں ایہ نہیں درجہ کوئی
 درجہ نشان کلام تیرید اتنا نہیں سائیاں
 رب فرماوے جب کہ تینوں بات پسند نہ آئی
 پھر تہا اوسدے بندہ ایہ کی درجے مینوں دیساں
 رب فرماوے ہر بیتے بدلے درجہ دیساں۔
 آخر لکھ کر سے رب والی آ اے بندے سناٹے

کیونجی تہہ دنیا اندر سا ڈھکے سبلا سیا
 پڑھ کے پھیر کتاب اسادی ولدے کنوں کساری
 اکھاں بن سدا دکھ پاسین وقت خوشی دا دیا
 ہن تاں ساڈیاں عدلاؤاے آگے سخت تہا روٹ
 جس نے پڑھی کلام اسادی سنوں پورائی
 جو انکاری اوسدا آج دن آتو خوب بھنسیاں
 ویلا بفرمانی والا ناسے یاد کر اسیاں۔
 اوسدے کولوں جھک لساڈی رہی دور دورا ڈھکی
 ایسا تخم اوڈاون کارن سخت دہاڑا آئی
 ہر ایت بن ڈھال بچاسی تہا آتش ناروں
 جنت اوسدے کان آماوہ حمت فضل عیانی
 جسدے یوں چاہی جاسی کردا خوشی گرامی
 اولوں آپے اوسدے آگے ہو سی آن سوالی۔
 اک مومن توں جنت جاگے لسی ذات غفاروں
 اوتناں نظر کر لسی لسی اوسنوں عجب نظارا
 دعا کرے ایہ کسدی کارن رب صاحب فرماون
 جیہڑے شوقوں دنیا اندر تہہ پڑھی پی آہی
 بندہ آکھے یارب سیاں کتنا اوتناں آواں
 اگوں مومن اولوں رتے عرض سوال سناوے
 اتنے درجے تک کے ولتوں بات پسند نہ ہون
 استحقاق ہور زیادہ مینوں لائق ہن وویاں
 ہر عشروں اک درجہ ویساں چڑھ آ کر کے وہائی
 اتنا درجہ اجر قرآنی میں کردوں کوئی لیتاں
 بندہ آکھے اتنے بھی ناہ و سبے ہر کر لیتاں
 ہر حرف سے بندے درجہ کیتا لک تہا ڈھکے

Marfat.com

تان پھر بندہ پڑھتا چرسا خاص قرآن پڑھا
 جد پڑھ چکسی بندہ ربدار بنوں عرض سناسی
 سن لئی اسان تمہاری تیری جو بندہ صفت سنائی
 تند پھر سورت طہ نے لیس خداوند پڑھ ہی
 مست دیوانہ عشقوں زبوں اتنی بات الہی
 ہووے حکم حضوروں ایچھی متی بات تمہاری
 درجہ پڑھن قرآن مکرم واجبہ دتا تینوں
 واہ واہ شان قرآن الہی کون بیان سناسے
 ساریاں سوزیاں اسدے اندر یکسو چودہ آییاں
 چھ ہزار چھیا ٹھہرے چھ سو سو چھ کل آیاتان
 چھیا سی ہزارے چار سو تیرہ سیکھو سو پڑھے
 تیری لکھ تے چھ سو ستتر باران ہور ہزاران
 جد قرآن لوں پڑھ کے مومن ختم کرینا کوئی
 جتنے وال بدن تے اونوں اللہ مالک سناے
 بخشش منگن اوسدے کارن روز قیامت تکیا
 عرضاں کر قبول اوہان دیاں اب سنیں سخنینا
 ہور روایت اس جاگ تے نظر عجیبہ آئی
 اتنے وال ہر بدن مومن ڈاٹھیاک اوپاٹھے
 جسہ ختم کلام الہی کروا دیوں سجائوں
 ہر مومن دے وال برابر حرف قرآن آسے
 عالی شان کلام اللہ و افسرمت والا پاسے
 ایس خزانے لوں جس پایا سب کچھ اٹھنے پایا
 ایس ایس زبانی اندر دین نہ رہ گیا کوئی
 دینی عالم چلرے جانے علم پڑھاؤن والے
 ورسی علم نہ پڑھدا کوئی دنیا طلب زیادوی

ہر حرف تے بدلے درجہ پاسی ذات غفاروں
 یارب ختم کیتا میں کون رجا صاحب فرمائی
 لوں کن دہر کے سن میں پیار یا سا ڈیواری آئی
 سن کے بندہ مستی حالت بنجیو ہو کے چھ پڑھی
 یارب خاص جمالیں بیوں جلوہ سخنیا جاسے
 تک جمال نورانی میرا حکم کرے رب باری
 ہور لقا و کچھ یا اپنا کچھ پرواہ نہیں میںوں
 پڑھتے والا ہر کس مطلب دوسرے جہانیں پاسے
 چوداں سجدے تالے سوچ بول سنواؤن بھایاں
 سب کو ع ہیں نجس چاہی سمجھ حقیقت باتان
 اک لکھ بیچ ہزار چھیا سی چھ سو نقیہ پائے
 اتنے حرف کلام اللہ دے آئے وچہ شماراں
 پاسے وچہ حضور خدا کے عزت تے ابروئی
 اتنے رب فرشتے پیدا کروا لے اندازے
 جتنے اوہ فرشتے پیدا کروا اللہ سائیں
 گل غذا لوں اوسدیتا میں با محفوظ رکھیندا
 جتنے حرف کلام الہی وچہ سناے فہت خدائی
 بدلے ہر سہ وال جبکہ او عجیب گناہ کماے
 کروا لے رب پاک تہا میں ہر مومن لقمہ انوں
 گھٹ سن وال نبی صاحب کراوی تیر سناسے
 جو فہستہ کراں سطر یا پتھہ ملیت را جائے
 دوہاں جہان ناندیو چہ پڑھی فضل اسے سوایا
 ہر جاگہ سے اوپر اکثر آن بے دینی ہوئی
 سچھے کھلے کھان رہ گئے گوگے کھاؤن والے
 بھل گئی ہر کدے ول تھیں کراور سخت خداوی

علم قرآن حدیث نہ کوئی پڑھدا دلوں جانوں
 کوئی نہ وچہ سیتتی پڑھدا خاص قرآن نورانی
 جاتک چار سالانہ جسم بہنے جو گا ہو یا۔
 شختی قلم دوات نیامی پگڑی سر تنھانی
 بال بابان کچھ چاکے وچہ در سے سٹیا
 تاہ کچھ آئے ناہ کچھ چاکے اینوں عمر تنگھانے
 اتے تائیں باپیاں تائیں بھی ہو جائے سو جھا
 ایسے غوری دے پاروں کچھ پرواہ نہ جان
 کھیو کھواون دولت لاون اجر چھڑ جاون
 دن جہانتاں پاس ہو وچہ آکھن کم تن نیامی
 بعدا و سہرے پھر نوکری کارن بہت قہقہے جان
 بن پوتے ناں چنگا چنگا ورنہ روناں سپا
 دینوں خبر نہ رانی جلتی نکشتی بن گیا بھارا
 چنگا راہ اورا واپسی لوں بہت ناں سکھایا
 کچھ نہ دین اسلاموں اونوں ہو وچہ خبر نہ رانی
 باہ صاحب پکر بنایا مسلمان گرامی۔
 حرام حلال دی خبر نہ کوئی ناں بیدینی بھریا
 لائق حبت دے جو آہ دوزخ رستے پایا
 کیوں نہ وچہ سیتتی پہلوں گھت اہلام سکھایا
 ڈا ہڈی آن بیدیتی ہوئی دنیا اندر ساری
 دین ایمانوں خالی ہونے بندے اکثر جائیں
 سکی رستہ یاد نہ کوئی سمر گزشتہ ہوئی۔
 حکم قرآن رسول اللہ دے دل دے کتوں کھلائے
 آن تکیا رت نیڑے ہوئی ہوئے اجیزانے
 بلیک بالی ٹر گئے رو دے تک کے باغ ویرانے

سہر جاگ بیدیتی پھیلی گیا ایمان جہانوں
 اردو والے تے انگریزاں اندر خلقت ہوئی دیوانی
 اوسے ویلے تپ کے اونوں دار الحربیں ڈھویا
 پا کھلنا بوٹ پوٹے عمدہ شکل پھیلائی
 اوسدیاں فیساں دیکے اینوں جھکا اپنا پتیا
 پنج چھ ورمیاں کچھوں شوہر قاعدہ ہنگامے
 جسم فیساں پھر بھر کے آخالی ہو یا بوجھا
 چھ ورمیاں تو چہ قاعدہ نکیاں لوٹی وودی چھان
 آخر چاہ چاہ قرضہ اونوں چھیطر چڑھاون
 لیندے کڈہ در شیوں آکھن لیکر جائیں جنیاں
 کوئی وسیلہ نوکری والا اوسدے کارن بھالن
 مطلب بھی نہ حاصل ہو یا بال بھی ضایع گیا
 چنگا ناں پتو حکم خدا دا دلوں بجائیا یا
 مومن بندہ کھار اندکے ٹولے وچہ رلایا
 اینوں رل کے خوش قبلیاں اُسدی تری کالی
 چھٹاں پوچھل جڈیاں کھیاں ڈھری چٹامی
 عجیب حسان ایہ پیاں اُسدی گردن اتے ڈھویا
 حیف ہزاراں باپیاں اوستی بجد ظلم کما یا۔
 کیوں نہ مومن ہر وریا ناں مسلمان بنایا
 دینی علم نہ پڑھدا کوئی بندگی دلوں ساری
 ورو و طاقت نرک کیتے تچھڑیاں حمد شائیں
 حکم احکام خدائی منتاں یاد نہ ریکیا کوئی
 بچھیرے کم ہو کھلے والے گل دے اندر پائے
 باغ ویران ہو یا آسارا اوسے بھورنٹانے
 بلیک جاگ زانگان پگڑی کھا گیا پھیر زمانے

رہی نہ شوقِ قرآنِ حنیف میں بگڑا خبر
 ناہ کوئی بچھے ناہ کوئی جانے میں پہنچے کبھی
 ٹر گئے مالی باغِ نواسے چمن چھپے رہے خالی
 ٹر گئے دینِ سنبھالنے والے باغِ سہاؤن والے
 ٹر گئے بانکِ بناؤن والے بوٹے لاؤن والے
 ٹر گئے فی رحمتِ تبدلِ چمن وساؤن والے
 ٹر گئے اوڑھیک کینڈھی پتلیوں سرگے اون والے
 ٹر گئے عالمِ مولا والے حکمِ ستاؤن والے
 ٹر گئے راہِ نماے حقانی راہِ اوکھاؤن والے
 ختم ہوئے فی آؤن والے ٹر گئے جاؤن والے
 ٹر گئے فی شریبِ انیس فتحِ اکھاؤن والے
 ٹر گئے فی ربِ بخش اور ڈر جھٹ لنگھاؤن والے
 ٹر گئے فی صحفِ اوتے عملِ کماؤن والے
 ٹر گئے فی عیماں کو لوں دور ہٹاؤن والے
 ٹر گئے اہل ایمان تمام کی اہل گئی واخراندی
 ان قریب قریب ہوئی فرق نہ رنگیا کوئی
 او بھائیو وچھپائی حمدِ سجالیسا ہو
 چلو چلی وا ایسہ ڈیرا دم و اہم وقت بسیرا
 دنیا وارفتا فی اللہ وی نہیں بقائی آئی
 نیکی کر پور تھیں اور پور پور مستغفار

وہی شوقانِ لبوں جھلایاں کس وقتیاں ہاراں
 جیکو میں ذرا پہرے کھٹا شیطان اوہ وہی
 اور کئی بلیبل شوقا لالی حالی رہ گئی ڈالی
 ٹر گئے گوڑی کر نیوالے پانی پاؤن والے
 چا بیکے فی کھیتی اپنی گڑ کے چاؤن والے
 بس میں وس گئے فی جھلیا تابل ساؤن والے
 بسیر تھپکے سرگئے فی مجلسِ لاؤن والے
 ٹر گئے عشقِ رسول اللہ وچھ جان بھماؤن والے
 کی پیاگناں لنگھ گئے فی پاشن لاؤن والے
 ٹر گئے دینِ کھٹاؤن والے وکھماں پاؤن والے
 ٹر گئے فی مہنِ رب و دینِ صہاؤن والے
 ٹر گئے فی رائیں ریدیاں حمداں گاؤن والے
 ٹر گئے فی دس دس مسلے خلقِ پوراؤن والے
 ٹر گئے فی رب و سکے کو لوں جو کھاؤن والے
 لنگھ گئی چیت بہاراں والی مرتے عجب بیباندی
 بزکاں بندیاندی اس جاکوں بیت کہ رحلت ہوئی
 زنگی و سکے دن چارہ بہاڑے بیکی کوئی کما ہو
 لکھ کوئی ہو سکے اپکا اور کس کوچ مسافر پیرا
 او لوں ہر دم رہ سکے اسکے ہر صر ستا لیکھا
 ساو وا نہیں و ساہ کچھ آکھرا ڈر ساو پیرا

غزل در شانِ قرآن مجید

ایہ قرآن کریم ہر دم عیب و نجاؤن آیا
 ایہ قرآن تھادی کھڑوں قید چھوڑاؤن آیا
 ایہ قرآن کریم مکرم بنے لاؤن آیا

ایہ قرآن کریم ہر دم عیب و نجاؤن آیا
 ایہ قرآن تھادی کھڑوں قید چھوڑاؤن آیا
 ایہ قرآن کریم مکرم بنے لاؤن آیا

وچہ شراب خوری دے خلقت ہوئی سبھی
 ناہ جاؤ تاہ جاؤ او دھر سے ہے اوہ کشتی بانی
 رب سے باہر نہ نکسینوں سجدہ میں تو اسے
 میں ہل رب واسخن مکرم پوجوات خدا نولہ
 میں جہا کہی صحیفہ کے اوترا ہوں نہ یاد
 تاک لیو میرے وچوں سارا معلوم ہوتا۔
 جستوں دروازہ نماز کے ڈاٹھا کسرت کیا
 جستوں بہت اندیشہ ووزخ میں قل چلیا آئے
 میرے جہا شفیع کسانوں کہیں نہیں پتھ آتا۔
 ڈاٹھی وکھپ قیامت والی مشاقت پتھیں
 کیوں نہیں تکر کے حکم خدا کیوں ناپتھ ہوئے
 کیوں پتھ تھکے نیکیاں کو لوں جھب جھب نیکیاں
 سکت پاک بیوی پوری رکھو شیں ضروری
 کیوں تدرہ واپری سکت نبوی ساری چٹ کرائی
 واپری مون سدریں اوتھے وچہ حضور خدا کے
 چوں میں کہاں کسانوں نیوں کہیو کیوں شہ ماؤ
 جہڑا میرا شکر ہوئی ووزخ ماراں کھاسی
 کھتو کت تو بہ در آؤ چھوڑ وشرک لفاقاں
 میں ہاں پاک ہر پاکاں نالوں نولہ پاکت و
 لا یتسک الا المظہرون وکچھ لٹو میں وچوں
 بد پوٹیاں جو کفر شکر کیاں دلخصیں دور پٹاؤ
 چھڈ وید نہیب ویاں باناں وول ورجاتاں
 کچھ نہیں قائمہ ووزخ جاتا جو پخت نہریا
 کچھ دم سے مہمان ہیں ہاں پاس نشاؤ راتے
 یعنی جدا خیر زمانہ آجاوے گا سن لٹو

ایہ قرآن بے ہوشیاں تائیں عقل و لاون آیا
 وکچھ راہ ہدایت والا کسان وکچھ اون آیا
 فاسخ و لٹو لوکاں حکم سناون آیا
 سمجھو نیوں ایوں چوں حمت بدل کساون آیا
 عیب کساؤ سے ظاہر باطن میں کساون آیا
 رستہ ووزخ حقت والا میں دکھلاون آیا
 اوسد کے غم وکجاون والا خوشی وکچھ اون آیا
 اوسد کے حقت لے جاون نون سنگ بناون آیا
 میں قرآن وداشت کو لوں کسان کجاون آیا
 وامن پکڑو میں کساں تے سایہ پاون آیا
 کہو خیال کسانوں سدی شرک کجاون آیا
 نہیں نفس غافل و نیا پر شکر منساون آیا
 شرکاں کو لوں بیشک میں ہاں کساون آیا
 کیا نون غافل و نیا اوپر ریش منساون آیا
 واپری متیانوں میں ہاں سنگ رلاون آیا
 پتھے حکم قلوبی طرفوں میں ہستلاون آیا
 تا بعد ارال اپنیاں نون حنت کجاون آیا
 وکچھ حکم خدا وابتاں تور کھنساون آیا
 مبینوں حالت کھنی اندر پتھ نہ لاون آیا
 بلکہ میں ہاں گنڈیاں تائیں پاک بناون آیا
 ولاں کساؤیاں اتے میں خوشبو دھماون آیا
 میں کسانوں علیاں جیاں وچہ پتھ پاون آیا
 او داس ہسیرا پکڑو میں چھراون آیا
 وکچھ وقت اخیر می سائے حروف کجاون آیا
 اوسد سمجھو میرا ویلا واپس جاون آیا

پڑھ لیتے تھے کہ کے سینوں یا و تمام کی کر یوں
 پھر پئے یاد کر یوں سائوں بھی افسوس کسا
 آؤ میں ہاں رحمت داور یا میرے لوجہ بہا تو
 کچھ نہیں مل لگا کیوں میں پڑیدے میرا میں
 اسچ نہ پئے مت آکھو سائوں ہتھ قرآن نہ لگا
 کیوں نہ متوں میرے تائیں کی گستاخی ہوئی
 تب لے میرا و امن چل دی پاسو پیش برتاں
 میں بھی کوئی کتاب نہ اتری اگے دنیا آتے
 وکی سی سرورہ میں تے عا خیر خلقت سی
 روندی خلقت ہوئی دیوانی کوئی نہ یاری کروا
 کیوں تیاں توں بھلائی دیا جاتا میں سارا
 کیا پیا گتہ بند گکر اں کھانا کوشش کرکے تینوں
 کیوں دشمن و مو کو لوں تینوں ایڈ اور ضروری
 کی بیجا میں رگر لگاویں فائدہ اس نہیں تائیں
 کی بیجا میں دیوے تیاں تک مثال تولتی
 روکھڑے دل جہانہ کے آہی یا و آہی کو لوں
 روسیہ جہانہ کے آہی کو لوں کفر نفاقاں
 پڑا عجیب خزانہ توں قسمت و ناسکے پایا
 رتھی دین نسرعتا و ایہ والی عجب لائمانی
 کفر نفاق و دل جہانہ کے وہ خوشی بہشتاں
 کیوں نہ نشان تجھری آنت ہوجاؤ پھر آچھا
 اتھرا کچھ پرواہ نہیں سائوں تارو درویشاں

وقتا خیر زمانہ ساڈا کوچ کر اون آیا
 پھر نہ حکم اسلٹے تائیں واپس آون آیا
 میں ہاں مکمل کھیل بندھی دور بخاوں آیا
 و کچھو دو چوں آتیاں او پقت و کاون آیا
 و کچھو حجت داوں تساڈوں ہٹاوں آیا
 کیوں میں ناہاں گتہ کار اندا ساتھ بناوں آیا
 میں ہاں اہل ایمان حجت طرف بلاوں آیا
 سترے سخت تساڈوں سبیک میں جگاوں آیا
 میں ہاں ہر لون ہوں کچھ آتاں اٹھاوں آیا
 میں حجت خوشخبری وں تے جی ٹھراوں آیا
 کیا نہیں یہ قرآن مہاناں پانگھاوں آیا
 تاک کھاں سوہناں مٹھا یہ غلطی رجاوں آیا
 کیا نہیں تکیا و شہانہ کے جو پھر کھیاوں آیا
 سرت جا اس خیالوں تاک کھاں میں جگاوں آیا
 و تاک شمس تے ہرے اندر چاں لاوں آیا
 ایہ قرآن او بہانوں نہ جی سنگ ملاوں آیا
 ایہ قرآن او نہاں لوکھنے کچھ چکاوں آیا
 اچڑیاں ستیاں جی کیا توں ایہ پھر ہاوں آیا
 حکم الاہوں دین تجھری گل لگاوں آیا
 جانیک دین اسلام بہانہ کے دل چھاوں آیا
 جہ کے ایہ قرآن تجھری شان اٹھاوں آیا
 سرتے جہ قرآن تجھری سایہ پاوں آیا

پیمان کو اپنے وفا سے سوز و غم چاہتے سوز و غم

سن میں ذکر فاسق و فاسقین اور
 کیوں بھالی تہ اسدا کہہ سول چاوں

دو واری ایہ سورت نازل کیتی اشد والی

سبع مثانی لقب گرامی و تاسنوں عالی

لَمَّا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَالْقَدُّ اتَيْنَاكَ سَبِقًا مِّنَ الْمَثَانِ وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ هـ

یعنی ایسی نعمت علی اسان عطا فرمائی
اسدا درجہ بچید عالی تائیں اول آندی
سختی جنت واپہو سے مومن مرد و باناں
ہر نماز سے اندراستوں پڑھنا حکم دو واری
سورت فاتحہ ہر مرض دی ہے دوا گرامی
اندر نور نورانی ہووے دلنوں چائیں لائے
حسن بھری کرے روایت پاک سنی قرمانے
چار کتاباں پڑھنے سندا اوسنوں درجہ ملدا
بستان التفاسیر و مبینوں نظر والہ آیا
بچد گریہ زاری کیتی سر و چہ مٹی پائی
دو چا جدا سمائی درجیوں اوپر زمین و گایا
چوتھا جسم سورت فاتحہ اتھا پاک اوتاری
روناں حال دیوانہ کر کے ہو یا سخت نماں
گل پھل سبہ ویرانے ہوئے آپ فضل بخاری
آگئی سورت مکر اساطے نور و سخاوت والی
کوئی نہ ساڈا کرہن چلی بن گئی شکل بھاری
ہر فضیلت جس کے نون حاجت مکھ و گھیاوے
پڑھ کے سورت فاتحہ نون جو مکھ حاجت داری
نعلبی صاحب شعبی طرفوں اپہر رویت لسیایا
یا حضرت سہ میرے تائیں گروے در و اکایا
سن کے شعبی اوسدی تائیں ادیوں ایہ فرمایا
جیکر اوہ دوا کریدوں پھدی صحت صفائی
سن کے اوس سوالی اگوں ادب سوال سنایا

تینوں آسے سطر کھنڈا جسوچہ فاتحہ پائی
جو کوئی پڑھ اسدے ولدی گندی سبہ ہندی
چہرا پڑھدا فاتحہ تائیں نال خشوع چاناں
کیونچو دو واری ایہ رب نے اوپر سی اوتاری
جو کوئی پڑھ کے چھو کے جاوے اندر ہر مرض نامی
اسدے پڑھیاں کفر اندھیرا سارا دہر سدھاوے
جو کوئی مومن دلوں بجانوں فاتحہ بول سناوے
پور بھی حل کرے رب والی ہوں جو مطلب ولدا
چونہ جاگہ تے اس شیطانی رور حال بنایا
اول روناں جسم اوس تے لعنت رہی آئی
تزیجا روناں جدوں تولد ختم تئیاں پایا
اوس دیہاڑے بچد اس نے کیتی گریہ زاری
اوسدا باغ جو ہر یا پسی پل اندر کرماناں
کہندا ہن نہ مکر اساطے کسی ہمت پاری
آگئی ریدے بندیاں تائیں راہ و گھیا و نوالی
حیف ہزاراں لکھاں کیوں ایہ سورت رافتماری
سورت فاتحہ پڑھے تو اوسدی حاجت حل ہوجاے
اوسے ویلے حکم الاہوں حاجت اوسنوں بلدی
کہندا حضرت شکیبائی نون اک شخص سوال سنایا
دار و بہتے کیتے لیکس فرق نہ ہر نہر پایا
کیوں اساس القرآنی ناں دار و تہہ سنایا
در و آزار و جو دتیر پوچھ پول نہ رہن اکائی
کی اساس القرآنی اوہ یا مقبول خدایا

کیسی اوہ دوا گرامی شعبی عرض گذاری
 اسم عظیم کے واگوں گزری اور تہمت ہر علموں
 سر دی پٹیر پا در و شکم واجب ہووے کہ ہیں تائیں
 مسلم پور نسائی اندر راوی خبر سناوے
 اک دن حضرت سرور عالم مجلس خرب سجائی
 آیا اسماناں دی طرفوں ایسا یک آوازہ
 نال تامل نہ کر دلیلیں حضرت نے فرمایا
 جس نے اگے طرف نہیں دیکھا نہیں کیا ہیں
 آج میں حکم الہیوں نیچے طرف اس ڈھو آئے
 تان پھر اوہ فرشتہ اتنے تک فرستو چہ آیا۔
 ہر مبارک کباوی تینوں یا محبوب یگانہ
 ایسا اوہ خزانہ جو کوئی پڑھ کے عمل کما سی
 تان پھر سورت فاتحہ اولوں حضرت پیش کمانی
 جو کوئی اسوں پڑھی اس نے جنت ربکا سی
 ست آیتاں الحمد چہا لے اللہ نازل کر یاں
 دلوں سجاووں سور فاتحہ جو کوئی مومن پڑھا
 تھے دوزخ تھے آیتاں بدلے معاف ہو جان
 ست حرف نامہ و چہ فاتحہ کے نازل رب فرما
 اول شانہ نازل کہتی واحد اللہ سائیں
 ت ث پور سے معنی لپیڈ سے یعنی وقت اخیر
 جان کنڈان و اوپلا اوکھا ہووے بہر دنیاں
 رنج عذاب ہووے جیوں لا ہیا وہ سوواری
 اہل النار تھامی ہر پٹھیں اپہ عقل الحسن
 حکم ہووے اس سخت عذابوں پائے سوواری
 تے چلنے فاتحہ سورت والا ہووی در و سیا

ہے اوہ سورۃ فاتحہ جنہوں حاصل عظمت بجاری
 اپہ سورت بیشک کے جا اسم عظیم لوں۔
 پڑھ کے دم کیسے تے ہووے فضل خداوند سائیں
 بھی اینویں طبرانی حاکم ابن احبان تباوے
 بیٹھے وحی فرشتے نالے اس مجلس و چہ بجائی
 جیوں آوازہ آوے جس دم کھولے کو دروازہ
 ایہ آج اک فرشتہ ایسا چاہندا اوہرے آیا
 آدم دی سپاہیوں اجنک نیچے آیتاں ہیں
 دیکھاں چہ مبارک کپڑی ساڈے کان لیاوے
 و چہ حضور نبی کے آگے ادب سلام سنایا
 لے آیا میں تیرے کارن آج یک عجب خزانہ
 رب فرماوے بدیک اوہ پھر ساڈی بخشش پاسی
 لے اقیق الرسول آخر تک سے رفت کھول سنائی
 فضیلتوں لوگن سارے اللہ دور ہٹا سی
 ستاں دیو چہ و کھو و کھریاں ہیں تاثیریں ہریا
 کہہ منفسر روز خدیو چہ اوہ نہیں بالکل ہٹوا
 ہور یک عجب حوالہ تھے ذکر منفسر لیاون
 سن اوہنا یاد کر سناواں کیوں اوہ و چہ پاسے
 کہیں اوہ ت ث نازل ہوئی مطلب کھول سنائیں
 ہوندی ہر نہ بتائیں ڈاڑھی سخت زہری
 رکھے اوں عذاباں کو لوں و اور اللہ سائیں
 تے آتھیں وہ ہوکا دوزخ و پخت عذاب ہماری
 پارہ مارا سائوں تان ایہ و کھ ساڈے تلجاسن
 لا تدعو الیوم تبقوا حکم رب باری
 اوںوں و چہ عذاب لہیں سناں حکم نہ آیا

فانتحہ پڑھنے والیاں تائیں ملے عذاب سوئی
 دو جا ہم الحمد وچلے بالکل آباہیں
 تیرے ہی تم نہ نازل ہوئی فانتحہ پڑھیں
 چوتھی نہ نازل ہوئی قدرت رب اکبری
 پنجواں نہ آیا سوچہ بشر اٹھاؤں والا
 چھویں ظ ظلمت اوہ جو و فرج تو چلے
 ساتویں نہ فانتحہ اندر بھیجی رب متعالی
 کچھ نصیحت و روشقت اونوں ملے نہ کوئی
 اس سببوں ست حرف ایہ نہیں اولیٰ باری
 ہر مرض وے کارن فانتحہ ہے پاک عجب وانی
 پڑھیں تہ ایسی نعمت لگی نیک کسے لوں
 دین اسلامی کم گرامی چھڑے دلیں تہامی
 دلوں صفائی دور ہٹائی بغض بیدینی پائی
 قدر قرآن حیوان تہامی جان جان مارن
 سنو فضیلت فانتحہ سورت بول سداوں بھائی
 یارب بھیج اسادے اوپر سورت فانتحہ عالی
 کسی نہر بس اودہ ربوں عرضاں ہر ساد
 اے اوہ نازل کدین ہونی ہیکل مہلت چوری
 لمبی عمر ساڈی کسی اللہ پاک گرامی
 کل نبیاں واہوی خاتم مقبل رب یگانہ
 اوسدے سڈہ وچہ لکھی ہوئی اوہ سورت انواری
 جاؤ عمر ساڈی رب نے کیجی باہر شماروں
 واہ واہ عالی شان فانتحہ کے اللہ پاک بنائے
 رب تے عرضاں کر کہ جہاں سورت فانتحہ پاروں
 لوں کے غافل اس نعمت توں ہوں بھلا

تاہیں تے سورت الحمدوں ووز کالی ہوئی
 پڑھنے والا فانتحہ واناہ ساری ووز بھائی
 جس نے فانتحہ پڑھیا اونوں خوشی و فرج ماروں
 پڑھنے والا پاسی تاہیں زہر ہریوں سردی
 پڑھیا جس نے دوہیں جہاں رہی سدا کھالا
 برکت اس الحمدوں تھیں سب اندھیرے طالے
 پڑھنے والا رحمت فیضوں جانے مولیٰ خالی
 ف اس کارن فانتحہ اندر نازل مولیٰ ہوئی
 جس نے پڑھیا فانتحہ اونوں ملدی نہیں خواری
 جس نے پڑھیا فانتحہ اوسدی مرض نہ رہندی کالی
 غفلت وچہ و ساری بھیا ہر کوئی نوات رہے لوں
 پلے بہہ لئے سب چھک کے کم ذلت بدنامی
 نیک طریقت چھڈ کے بھڑی شیطوں سرت کھائی
 بندے مورکھ کسے نہ کم نے غفلت عمر گزارن
 جہت حق نے ایسا لئے رتے عرض الائی
 تا سچو پڑھ کے اوسدیتا ہیں بائے فیض کمالی
 ناں پھر کدن وچہ پیچیر تھیں حکمے آندے
 لیکن عرض قبول ساڈی ہی ہوئی کر چھپی
 تا سچو اک رسول رسولاں ہوئی ختم تہامی
 اوسدے اوپر اوٹا یا جاسی پاک قرآن کوزانہ
 اتھیں اگروں اونوں کھلنا حکم نہیں ب باری
 وچہ لوگے جسدہم اوٹا یا پاک قرآن غفاروں
 جہاں کان بہرہ بھری نت رہندوں سن سدھ
 کتے سال لنگھائے ہیس رور و ہجر آزاروں
 ایسی نعمت عالی تائیں کدیں نہ یاد لیا گیا

Marfat.com

چڑھ نون فاتحہ شام صبا حدیث جگہ عمل کہائیں
سورت فاتحہ چہرہ نمازل کیتی اللہ باری
شتر ہزار فرشتہ آیا دین مبارک کیا دی
ایسی نعمت تیرے اوپر نازل رب فرمائی
سنت حقے وہ شان قرآنوں نہیں اللہ ایسی
سنت حقے وہ زیادہ باری فاتحہ ہوگ قرآنوں
درجہ شان اخلاص سورت وا بھی ہی پچھ آیا
تن واری جو پڑھا اسنوں مومن دلون سجائوں
اخلاصے نون پڑھنے والا خالص بند ہوندا
تاہیں نام اخلاص بتایا اسدا خالق باری
کہن منکر اک دن جانے کسول نہ ہائے
کفار انبے سبے کر کے کہنہ حضرت تائیں
جبر الاویں بتائیں جگہ اک نہ جائے
وس کھان نون بھی رہا پید علی حقیقت ساری
کبتان زوریش قہید اوسد اللہ ان قدر خدا وا
خداونہاں نے حضرت تائیں اتنی بات لائی
لے آیا اخلاص مبارک سہنوں بول سنائی
واحد بے پروا نہ اسدا خویش قبیلہ کوئی
کوئی نہ اوسدی شرکت والا واحد یک بگانہ
ہو رہا بیت چہرہ ہی روز قیامت والا
جلد سا اوساڑے تائیں سورت کوئی قرآنوں
سورت کوئی سننا خدا نون ہم تاسپ پیارا
س کے پیکر بیت تائیں کہسی اللہ باری
کیوں نہ سورسکریم سورسنتہ سالوں پچھ سنائی
ایسے سورت صفت تے اوہوں پچھ پیار خدایا

نعت کے فضلوں محشر اندر یا پور وقت جائیں
پہر جاگے اوپر اوسدن حمت قبض بھاری
یا حضرت ارج تیرے اوپر حمت ہوئی خدا وی
ایسی نعمت کہسے پچھ نون ناہ پچھ وہ آئی
فاتحہ کے قرآن جہنم رب وچہ نون ایسی
سمجھو پیو حمت رب ہی ہوئی باہجہ بیانون
کیوں جو ہو پچھ نون خدائے اپنا شان بتایا
لدا اور چہ اوسد تائیں کامل ختم قرآنوں
کوئی نہ اس مومن دیکو لوں کارن مندا ہوندا
سینوں جس سبتوں ہی ایہ اللہ پاک اوتاری
آئے ہو گے چہرہ تائیں لکے اکا بر بھاسے
سنبیاں اسان چہ تک کہیں تائیں شام صبا ہیں
بے ادبی وسے سخن منقر بو لیں نعت ونگانے
کی کچھ کہتے ہو پچھ تیرا خالق مالک باری
کتے و شبیاں پتھر اسے کہ پتھر اپنیستے داوا
حضرت پچھ پچھ تائیں جو آئیا وحی خدائی
رب اسدا پاک بگانہ جو لائق و ڈیائی
و شبیاں پتھراں باپیاں کو لوں پاک نثرہ سوتی
جو کوئی شک لیا وسے اسدا وزخ ہوگ ٹھکانہ
حضرت پاک کئی تائیں کہسی پاک تعالی
تاں پھر بول ابیکر نون کہسی تھی ربالوں
سورت اخلاص نون پچھ ہی پیش خداوند یارا
کیوں تائیں ایسے قرآنوں سورتہ کی پیاری
کہہ ابیکر اسوچوں صفت تساوی پائی
تاہیں اس سورت ویتائیں اولوں پیش سنایا

رب فراسی واہ ایہ صافق سچا سخن بتایا
 بڑی شرافت اس سورتوں دتی رب تعالیٰ
 اسد سے پڑھنے والے تائیں لدا اور جب عالی
 قہد خانے واک داروفہ شیخ جنید بتاوسے
 بچہ ظلم فساد کریندا رب وان خوف نہ کوئی
 گئے جنازے اوسدے کارن سائے مروضائی
 رات پئی تان سفینے اندر ڈٹھی حالت ساری
 دکھ عذاب عقوبت والا اوستھیں دور سردھایا
 دس ہمسائے کیوں ایندینوں ملکی رحمت بھاری
 کہیا اس شہ سہرکت سورت قل تمہیں ہوئی
 ہوو جہوں ٹڈے تک جنازہ کیتی روگردانی
 آجا طرف ہماری بنیائیں ہاں بخش نہارا
 جسدے عیب گناہ بخش تے ہوواں تیں آماہ
 واہ سبحان اللہ کیا لغت عمدہ رب پہنچائی
 بدکردار گناہیں بھارا ور تھیں تاہ دھڑکائے
 ایسہ برکت شان فرماں اس نے مسلمانان
 واسن نپ کلام اللہ واچھڈ نہ اسدے تائیں
 ایہ کلام خداوند والی پڑھ لے دلوں بچاؤں
 بیلیا سبیاں رانجھیاں اوتے لائوں زور زیادہ
 کیوں توں وانگ پہو دکھاراں کے شکل بنائی
 کہیں نہ شوقوں پاء سپارہ پڑھیا دل لگا کے
 کہیں نہ حکم قرآنی آتے تڈہ نے عمل کسایا
 کی کہیں وچہ وقت عدالت دس ایسے مسلمانان
 رب فراسی میں جو تیجھے پاک کلام اوتاری
 کیوں ہر شہار شہ تک کے چلیوں واپہو رہی

سچ صدیق ساڈا ناواں کہیں جھوٹھ الا یا
 صدقوں پڑھنے والے تائیں لدا اور جب بالا
 چوٹو تکر ہوو روایت ڈٹھی کتوں نامم غزالی
 خاص اسٹاوسی ہمسا یہ ہر دو آئے جا کے
 اوڑک اکدن اس جاگ توں ہندی جلت ہوئی
 یں نہ پڑھن جنازہ گیا تاک کے مرد خطائی
 کیا وکھیاں اس حجت اندر پائی فرحت بھاری
 وچہ خوشی نئے تکس کو اوسنوں سارا جان بچایا
 کس سبتوں حجت والی مل گئی سرداری
 ساری عمر پڑھا رہیا عقلمت کرے نہ کوئی
 اوسے ویلے رحمت پاروں کہیا ذات ربانی
 کجہ پرواہ نہیں اوسنوں جسدے اینج جاوان پارا
 اوسدے اوپر کھولیاں میں رحمت بے اندازہ
 جسدے پاروں اوگتھاراں بخش دیوے ہر پائی
 جو دروازے جاوے اسدے کم سنوئے سکا
 تیتوں کیوں نہیں عقل لگانے پھریں بہتوں ناہان
 عالی لغت نازل ہوئی طرفوں اللہ سائیں
 ہٹ جاوے قصاصاں کو لوں پچھ لے اج نقصان
 کیوں نہیں دل لگا کر پڑھیا پاک قرآن خداوا
 ہندواں وانگوں لوں جھلائی پاک کلام خدائی
 عمر بے فائدہ مسلمانان چلیوں اتھ گوا کے
 شاید مسلمانان فرقیوں توں میں باہر پایا
 جسدم عمالوں پرستش کارن ہوئی حکم ربانان
 کیوں نہ اوس نے عمل کدیا کی وکھی بدکاری
 کیوں چھڈراہ ہدایت والا پکڑی سی گمراہی

وَأَقِمْو الصَّلَاةَ اَوْ پھر کیوں نہ عمل کرتی تھی۔
 اوسدے وچہ جو رستے سے ناساں تیار کرے
 غیر کتاباں باہجہ صواباں پڑھا رہیوں نکاسے
 اسان جو باغیوں شرکوتوں میں سے منع بتایا
 کیوں نہ حکم اسدا امتیاں آے بندے بدچالے
 کس نے کہیا بے فرمانی کرے پورب ہی اوی
 کیوں نساں ساڈی اُلفت چھوڑی ایسے جو رستے
 کس عمل دا درجہ بنیوں آج ہن میں یوہاں
 جانہیں آج تیرے اوپر حجت پھر پانڈی
 جو ساڈے قرآنے کولوں کردا روگردانی
 پکڑ گھسیٹے ووز خدیوہ پستوں جلدوگاہو
 وس مینوں آے مسلماناں اپنیان کج گلاں
 رب دی بفرمانی کرناں عاقل ہن باجھلاں
 ہک دن اوس کچھری جان پچن جتھے تھڑھلاں
 صاف حساب ستاناں اوتھے لگنیاں گھڑی پلاں
 جیکر بہت قصوری ہو پون جاں دوزخ تھلاں
 کیوں توں سنگ بتایا نامیں چلیاں ہک ہکلاں
 توبہ دے دربا وچہ پنا کے لاء لے اوکھن پلاں
 ماہر سو قرآنی حکموں کیوں غفلت چھلاں
 نہیں ایہ گوہر ڈھنڈھیاں جتھ کوٹیاں اوتھلاں
 گڈے موکم جانداں لنگھیا کھیتی واہ کرلاں
 بیشک سب گجہ پتے تیرے جو ملے کر سوکھلاں
 وچہ تفسیر امام غزالی ڈکر عجیب لیا یا۔
 یا حضرت تے کہہ تیرا درجہ آچا سہ دے ناوں
 کیوں جو درجہ اہل قرآناں ناہن غیر اہل پلا

دیہو حکم زکوٰۃ اسدا کیوں نہ اوہ دیتی تھی
 کیوں توں روگردانی کیتی چلیوں اس نہراے
 خاص کلام ساڈی جانب کیوں فوگڈاے
 کیوں پھراس بد فعلی کولوں وس توں باز نہ آیا
 کیوں توں نوں طریقے چاکے دُنیا اوپر نکالے
 کیوں نساں بے ایمانی کر کے پکڑیا راہ جیدی
 کیوں ناہ حکم اسدا امتیاں بالکل مریں اوری
 بیفرمان امدے اوپر کھڑی نظر نکا ہاں۔
 دوزخ اندر جگہ عقوبت ہے تیار نساں وی
 کیوں نہ اوس تے حجت ہوو ناہ ہوو مہربانی
 پناں پھر دوزخ ستن قرشتے اوسوں حکم الا ہو
 توں کس عمل گمائے او پٹھیا نہیں بار تھکلاں
 دوزخ بھی تک بیفرمانی کہے نہ بنیوں جھلاں
 اوس حاکم نے سخت ملازم مار سجنیدے کہلاں
 صاف حساب جے نکلیا پاسین قنت باغ محلاں
 دُبا تر وارسیدیں سوچہ جیوں ماہی وچہ جلاں
 ایہ ناں رستہ جانداں جہلیا اندر جن گلاں جھلاں
 کر لے یا دقانون قرآنی کیوں توں جھل للاں
 دُنیا کیرج مسافر ڈیرا کیوں پیالیں پلاں۔
 چار پیسے لڈھے تینوں نہیں ووی کوئی گلاں
 ویکھاں تہل حجت والے اوزے کو کر پلاں۔
 موت دا نہیں وساہ کجہ آڑہ ساہ پھریاں ایہ پھلاں
 ابن سہاک دی خدمت جا کے کس سوال سنایا
 اہل قرآناں آچا درجہ کہہ پس شوق کمالی
 ہووے دُور اس مومن کولوں سب اندیشہ ولدا

جسکے مسئلہ سائل آگیا اور وہیں بول سنا یا
 ابن سماک بتایا سائلوں خواب اکی دن آتی
 دیکھیا اونٹوں جنت دیو چہ کرد اموج بہاراں
 سبز تپتے روشنائی اندر بیٹھا موجاں ملنے
 ادب سجا کے خدمت اندر عرض سوال سنایا
 کہیں لگے اوہ فاتحہ پاروں قتبہ بلکیا سائلوں
 پکڑی بیلے اخلاصے دی دئی رب تعالیٰ
 کیوں نہ نشان فہمیانت ڈراں سے دئی پائی
 انہاں تیناں سورتاں تائیں ٹرید اسان و نہ تائیں
 جیکر ہوتے تھامی سورتاں ول تخمین بول سنا یا
 پیر ناہ ہور پکایاں اسان ناہ کوئی درجہ پایا
 باقی و قرآن تھامی پڑھیا ناں ریاض
 چہر عمل دیکھالے کارن کردامون کوئی
 سناکے عمل دیکھالے والے مریہ و مریہ پاران
 لکھ کوئی تکی کر کردو سے ناں دیکھالے یارا
 رب فرماوے میرے کارن نہیں اس عمل کیا یا
 دل بوجہ ہی نیت اسدی ایہ جو لوگ تھامی
 پس اوہ نیت ولدی اونٹوں عمل ہو گئی پوری
 واپس کر دیو عمل ریائی تہہ اسدی سے مارو
 جیو تکر پس زبانی اندر عادت جاہلاں ہونے
 اچکل ویاں اولیاواں دیکھو سوہنی شکل بنائی
 ساہ نپتے پوتے کھلے مین فقیر و تنگائے
 پتھر و چوچھا گلو چہ سہلی سولامولا کر وے
 ملک دوائے چوٹی چھکی تنگابین تھامی
 ترک نمازائیں تشریاں ہر و دم بندے ہوئی

دس سالوں یا حضرت ایہ کسٹھیں حالہ پایا
 سقننے وچہ معامینوں آکے شکل دیکھائی
 لشہر پ ہند اندر اوتے رحمت یا چہ شماراں
 گردا گرد نہراں ہولان تہہ قسم دیکھائے
 یا حضرت کس عمل تشریفوں ایسا رنجیہ پایا
 سورت و اقبہ پاروں کپے تہہ کہاں تھانوں
 پھر سماک بتایا اونٹوں و سوسوہر حوالہ
 سن کے پھیرا و ستاد سائلوں سوہنی مات سنائی
 سب چھیں و کھریاں بن تھانوں پایاں کھریاں
 قسم خدا دی آتھیں درجہ ہور زیادہ پاندا
 پایا و درجہ اوس عملدا جو پیا دلوں کسایا
 خوش آوازوں آچا آچا اجر نہ ملیا کائی
 کچھ نہ درجہ بلدا اونٹوں خبر کتابوں ہوئی
 نہیں منظور اساد پتائیں عمل ریائی کارن
 کچھ نہ درجہ بلدا اونٹوں پاوسے در و اما را
 عمل ریائی لازمتہ پتھر جاکے پرتا سیا
 میر تپائیں چنگا جانن بڑا بڑگ گرامی
 ساوے پاسیل لڑتے تھنوں درجہ پور چھوری
 ایسے ٹوں دربار پتھر تھیں دورکتے در کارو
 کس بھی عمل دیکھالے با بچوں عمل نہ کروا کوئی
 تین دسے تین اولیا و تنگائے کوئے عمل ریائی
 طاکیاں لے کپے پاکے تین فقیر دیو لستے
 پتھیں پتھیں مشکل پائے منکر حکم خبر سے
 منہ چوں لالاں کپ کپ چوں واہ اولیا گرامی
 میں تھریاں جاواں کیا و کھری ایہ فقیری چنگی

کیسی ڈول فقیر الہالی سوہنی انہاں بنائی
 سرور سے اندر ساہ روئی کچھ بچہ بچائی پائی -
 وہیہ ماسیہ آخیر ساتوں اس چور کے کھلے
 لئے دعا فقیراں کوہوں مانے موج جوانی -
 بس کرا ڈھرا گلہ اوہناں دا خبر نہ تیرے تائیں
 لائیر فہم بغیری بن میرے کوئی نہ ہو چھپانے
 رب دی رحمت عالی والا پتہ نہ کجہ کسے نوں -
 اس ٹولے دا گلہ نہ لازم تینوں مول سناناں
 گلہ سناناں غی کے دا نہیں ہوندی ڈو پائی
 ہوں فضیلت دن نکلے تھیں بچہ سوار وہاں
 پڑھدا قتل ہوا اللہ بعد اللہ دل تن تن واری
 ہور وور وور رسول اللہ کے اتناں بول سناوے
 پاک کر سید اعلیوں اونوں واحد رب گرامی
 ایہ روایت جابر کولوں نظریں سینوں آئی
 سورت قل قل والناس لیرہانوں چ پڑھدا
 آوندے جہتہ تیکر اپ سداں بیاں بچہ نشیندا
 وقت مرندے قل ہوا اللہ جو کوئی پڑھدا مروا
 رحمت دے وروازے او ستر کھلچا ون کیماری
 ہا سچہ شماروں وچا خلا ہے ریچے برکت پائی
 دس واری جو قل ہوا اللہ بال خوشی کہہندا
 ایڈی ہر حوالی ہوسی راوی خیر سنا سے
 ہر حوالی شتر تھماں ہوسن تخت لکھائے
 ہر کس تخت مبارک اور پوسی دور نورانی
 گل پٹسا کاں بانکاں سون وقوہ ہاں خوشی
 خاص لبائیں ہاں ہر چہل تھیں اڑکے آوے

چٹھاں بھی نہ رکھیاں نالے واسطی رگڑ سٹائی
 ہر وروازے آپ صاحب جھگڑا کھلے بچائی
 بچڑا دیو رگارب تینوں خیر سچے پاویں پتے
 ساڈی آکھی رتبہ موڑے مارن لاف زبانی
 اولیائی سخت قبائی کہندے حضرت سائب
 اسے گوڑی اندرون خاصے ملک رپانے
 واہ جاندی نولں جو چا دیوی نہیں کچھ تھوڑے نولں
 تینوں کی ہر کتے اپنے کیتے واچھل پاناں
 فضل نہایت دس خردے حسنیوں دیو بھائی
 پڑھے جو دور کتال مسنوں روزخ اکٹھا سٹے
 نالے بعد سلاموں تنقار پڑھے دس واری
 یعنی دس واری توجید درجہ رب تھیں پائے
 جتنے تھیں تالں اوسد مٹیکر جاوے عیب تھامی
 ہور روایت حضرت عائشہ اگلی بول سٹائی
 روز چہرے دلوں بجاوں ووز خود پڑھدا
 نالے بیاں بچوں اوسداون سبہ دھو ویندا
 اوسنوں وائل روز خود پڑھدا اللہ مول مکر و
 فضلوں شرف سے کھوڑا بس کان سواری
 سن ہر کس روایت و سناں چوہا نظر آئی
 اوسنوں شتر شتر ماڑی رہے ہوتا فریڈا
 شتر شتر محل نورانی ہر وچہ چاک و کھانے
 شتر شتر لے شتر تھماں فرزند گلچے پائے
 صورت و قد حسابوں ہر وچہ چاک و کھانے
 کتوری جو کتیں اوہناں سے طاقت اور نہ کہی
 اس دنیا سے ہر یا کہ وچہ شتر شتر ہر ماں سے

حلقہ خوشبوئی کے آدن ہر جائی ہر ایسوں
 جس نے نال خوشبوئی دل سے دوستو واری کہیا
 عالی درجہ بلدا اوسدا رہے گناہ نہ کوئی۔
 ہور فضیلت مغرب فرضاں سنتاں نفلوں لگے
 ہدیہ پاک بنی واکر کے نیتے دو نقلداں لگس۔
 حضرت کہیا جو ایہ پیردا ہیشک حبت جاوے
 کھاتین یعنی چٹوں انگلیاں دو ایہ حیرتیاں
 ایہ روایت لکھی ہوئی جدوں بیزیدی پائی
 ہردن بعد نمازوں جداوہ پیرنے تے دل کردا
 مول نصیب ہوئی اوسنوں ایہ نماز گرامی
 مغرب پچھوں و سنتاں تھیں پچھے پڑھے فروری
 جس نے ایس نماز تے تائیں کدین مول کھسایا
 لازم ہر مومن نون اسدا کدیں وساہ نکھاسے
 ہور فضیلت بقرورت دی ادیوں بول ساواں
 بہتقی والے ابو ہریریوں اینویں کرت روایت
 ہردے کولوں چھپے حضرت دستو کھول سائوں
 تاں پھر ہرک بول سائے مومن مروربا نے
 اک دن اینویں اک لشکر نون کیتا بنی آبادہ
 جو جو سورت یاد قرآنوں ہیکل ہرک تائیں
 سپہ تے آن بنی کے اگے پڑھیا پانچ جو آہیاں
 آیا پاس رسول اللہؐ کے کہیا بنی سوہارے
 کہیا اوس فلانی سورت ہور فلانی جانان
 سن کے پاک بنی متعجبوں کہیا اسی تائیں
 کہیا اوس شخص یاں حضرت جانان بقر تاملی
 اوسے مجلس وچوں بولیا اک بزرگ خداوا

ایہ درجہ ہے اوسنوں جس نے پڑھیا نقل اخلاصوں
 اینویں جائے خود نون چو نکر رب کولوں بل لیا
 صد شائبش جس کولوں نقل دیکھن غفلت ہوئی
 پڑھے جو دایم و نقلانوں حبت تیں ہتھ لگے
 بعد الحمدوں تین تین واری بولے نقل زبانوں
 تیں ہاں حبت ضامن اوسنوں پاک بنی فرمے
 اینویں سنگ اساطے ہوو حبت پاسی ڈھوپاں
 پڑھنے دو نقل تدی اوسنوں ہو یا شوق سوانی
 کیسے سیتوں وضو اوسدا شٹ جاندا سی مردا
 تاں جو اینویں ترساندا ہی سو یا تک حرامی
 نالے گل نہ کوئی الاوسے پائے قرب حضور
 حضرت کہیا حبت وچہ اوہ ہوگ ساواہ سائے
 پیش کلاموں سنتاں پچھے دو ایہ نقل بجائے
 تندی ہور سائی وچوں جویں حوالہ پاواں
 جدوں کدائیں لشکر بچوں لگدے شاہ ولایت
 کپڑی سورت یاد قرآنوں آفندی خوبانوں
 سنے اک نون و بہن امیری حضرت شاہ جہانے
 بھی فرمایا سب لشکر نون کر کے ادب زیادہ
 سائے آن ساہوسانوں پاؤنیک جز نہیں
 تاں جو اک جوان رنگیلا سوہناں کتون سہیاں
 نون بھی دس ہانتوں جو پڑھیا سوہارے
 نالے سورت بقر تاملی یاد آے شاہ جہانے
 جائے سورت بقر نون یادے شکا سدیو چہاں
 تاں پھراوہ امیر بنایا لشکر وچہ گرامی۔
 کہندا پاک بنی دے تائیں کر کے ادب زیادہ

یا حضرت تا یہ دل سے نکلے تو حق میں ہی بھارا
 ایسے ہتھ نہ پیا سیر اس نون تک میرا
 بیرون پڑھتی مشکل ہوئی یاد نہ کیتی تاپیں
 کہ ہو یاد کلام اللہ توں آئیں پڑھو پڑھاؤ۔
 جس نے وجہ نماز تہجد پڑھی کلام خدا کی
 بکھر پاہو یا منہ منہ تائیں منہ نہ اسد سیتا
 یہ جاگہ ہر پستے اسدی جانسی ہو خوشبوی
 تے جس نے یاد تمامی کر کے پھیرتے مہل سنایا
 اسدی رنج مثال جیوں تھیلے وچہ کستوری پائی
 کچھ نہ فائدہ خلقت تائیں ہو و اسچوں رانی
 دیو ابال گویا کہ اُس نے وجہ سر پوش لکھایا
 اوستوں کجہ نہ درجہ بلدا چہ رانج کر پیدا
 الحافظ کا لجاہل بیشک نبی صاحبی ہے
 اندر تاں اوس بیشک جلوہ سن نورانی پایا
 وچہ اندھیرے وے جد اس ناہ باہر لٹ نکالی
 کی فائدہ جد وچہ روشنائی بالی شمع نورانی
 بعضے ایسے زبانی حافظ وجہ رمضان مہینے
 جتنے مسجد بنو باوانی ہی ہوو کوئی نہ جانے
 جتنے ہوون دنیا کالے بہت تو نگر بھارے
 رب فرماوے تکدایاں میں فعل تباہی سازے
 کر دے پھر وچہ اپنی میری خاص کلام نورانی
 ایڈھی دولت بچیا کے وٹو پھیر سٹینڈے
 اچھا جاؤ مراد شادی وے ویساں میں پوری
 دنیا تے ناں دولت پھیر ویساں اس پاروں
 سن آے حافظ رانج تاں میں لگا گیا پتھ پیہ

نوکس را با توں یاد کران میں سورت بقدر جو ساری
 وجہ نماز تہجد سونوں کہیا پڑھتی کیہ پڑا
 سن کے اکوں اوس شخصوں کہیا حضرت سائیں
 ہر ویلے اسدے پڑھنے وجہ اپنا دل لگاؤ
 اسدی رنج مثال جیوں کستوریوں تھیلے پائی
 مکمل اُس چوں خوشبوی بہ نون مست دیوانہ کتیا
 پاندا باہر شماروں اچوں ہو فائدہ ہر کوئی
 اوہ و تہ کستوری والا اندر وار چھپا پایا
 اوپروں خوب مرتت کر کے منہ نون سپتا بھائی
 بال مثال نورانی اوس تے اندر وار چھپائی
 لاٹوں اندر کالا ہو یا فائدہ کجہ نہ پایا
 محنت کر کے لعل نورانی جو پھر نہیں وڈ پیدا
 حافظ مثل جاہل ہی ہونداست کوئی شکستے
 پر کیا فائدہ جے دو دیانتوں جلوہ ہتھ نہ آیا
 خلق بچاری وچہ اندھیرے سر ہونے بجالی
 جبکہ وچہ اندھیرے بلدی ہوندی دور چیرانی
 اٹھے پڑھن قرآن جتنے کوئی دیوے بن کہینے
 کہندے کی اوتھے جاناں جتنے ہتھ نہ پیر گئے
 اوتھے کئی نہراں حافظ ہوں اٹھے پیارے
 جیو نگر ہر جاگہ تے تسلیں تپے و تو بائے
 وچہ جو ہیں قرآن اساطرا پتھ و دنیا فانی۔
 چا قرآن اساطرا پیر دا وٹو اوپ کر تپدے
 ایسے روز قیامت اندر کرساں نہیں حضور کی
 ایسے میں محروم کھلیساں وچہ یوم شماروں
 کی کہیں جدیا کس خاوند کسی ایسا ایسا

ایہ خزانہ بھارا جہنوں رسا دے پاسوں پایا
 ہٹ جا ایس جیالوں دلچور رکھ کے آس خدائی
 بے پرواہ ہو خلقت کو یوں نظر خدا فل دہیں
 بیہوشی و چوہنجان ابن ابی العاصوں بتلاواں
 میتوں دئی شہر طائف دی حضرت صوبیداری
 اوس طفیلوں میرے اتے حضرت کریم کہا یا
 حضرت کہندے بہتی واری پڑ پوایہ سورت عالی
 جس گھر اندر سورت بقرا یہ پڑھد اسوں کوئی
 تن دن اوس گھر قدم نہ پائے ایشی طمان مگالا
 جیکر اتیں مال خسوعد و سورت پڑھے پڑھاوے
 جاوے ٹوٹے اوسدے اوپر اثر نہ کروا کوئی
 کسے قسم تا اوس بتائیں دیکھ نہ پوے نیچے کوئی
 مورہدیت بخاری اندر سند صحیحوں پائی
 راتیں ویلے گھر دے اندر پڑھدا متزل تائیں
 کیا ویکھیاں اس حالت اندر جو سی میرا گھوڑا
 ویکھ حوالہ چپ کیتی میں اوہ بھی ٹھیر کھلویا
 سچن ہوتر تین لگا لگ گیا کہیں وارا
 ایوں جدیں کیتی واری پڑھیاستے ازایا
 پاس اوس گھوڑے بیٹا میرا ستا سچی تاشی
 اسخ نہ ہووے ستے کہ گھوڑا کر کے پڑھ تیارے
 قدرے اسمانان دی جانب جدیں نظر اٹھائی
 ہے اک سا سہان نورانی پھر پانال نشیایاں
 تانجو ایوں نکدیاں نکدیاں طرف اسمان ہارا
 سمجھیا میں جو گھوڑا میرا ستے آن ڈرایا
 جیوں جیوں حالت ہوئی ساری بول سنائی

پھر توں کیوں میں بندیا تھے دروازے پتھر آیا
 جاسنا کے جتھے جاناں کی تہ تینوں کاٹی
 بول حقیقت مگر حافظے کہیاں گاہل آنہر توں
 کہنداراوی چھوٹی عمرے دی میں گل سنایا
 کس سببیں سورت بقر جو یاد آہی میں ساری
 شہر طائف واسیرے تائیں صوبیدار بنایا
 دم دم اندر گھرا پنے وچہ پاؤگے خوش عالی
 اوس گھر دیوچہ فوج شیطانی کدیش داخل ہوئی
 سورت بقرے جس گھر دیوچہ پڑھدا پڑھتے والا
 تن راتیں نہا اوس گھر اندر قدم شیطاناں آوے
 لائیںڈھیا ایشی طمان جیوں خبر حدیثوں کوئی
 جس شخص شخصیں سورت بقروں کدیش غفلت ہوئی
 ابن حصیر ایشی بتا کے ہیں ساں اک دن بھائی
 سورت بقر شہر میں کیتی سنئی ذکر سنائیں
 نال چلا کی تر تین لگا منہ کھاون تھیں موڑا
 جد میں پڑھن لگاتے پھراوہ اگلی حالت ہو یا
 جد میں چپ کیتی تے پھراوہ ٹھیر کھلویا یا
 اتے تائیں دل میرے وچہ خوف زیادہ آیا
 دیوچہ کہیا چک لیاواں اوہ دلدار گراھی
 ہاں پھر اس لڑکے کے چکن توں میں آبا پائے
 اک عجیبہ وٹھی میں نے قدرت پاک خدائی
 طرف اسمانان چڑھیا جاندا صاحبان جمیلان
 گم ہو گیا اکھیاں کوہوں اوہ سا سہان سہارا
 القلم میں پاک بتی توں فجری حال سنایا
 سن کے حضرت ختم نبیاں اکوں وستیا بھائی

قسم خداوی جب کہ قول پڑھا وہ رات تمامی
 بنا بھی اوہ کھلو تے رہا۔ و خلقت تکدی ساری
 کہیں چھپدے کہیں چھپدے اوہ فرشتے نوری
 واہ کیا شان علیہ انہوں رب عطا فرمایا
 اصفہانی عبدالواحدوں ذکر و اثیت کردا
 آل عمران بقرا یہ دونوں اتناں درجہ پائے
 بقرا تے عمران جو دونوں پڑھا مومن کوئی
 روز قیامت ایہ دو سورتاں پڑھتے ولے تائیں
 عجزوں پیش خداوند عالی کرسن ریل دوتائیں
 سن کے ذات خداوند اکوں سورتاں حکمرانی
 پڑھو پڑھاؤ سورت بقرا یہ پاک بنی قرآن کے

سائے جو پڑھیاں پڑھیاں تمہیں صمدی صبح گرامی
 آئے سنن کلام اللہوں ملک خداوند باری
 سورت بقرہ سننے کارن آئے تاکہ حضور
 پر قدر قرآن اوہ جان جنہاں اللہ پاک جنایا
 رات جموعے مال خشوعی ہو دو سورتاں پڑھا
 درمیان آسمان زمین وہاں شان سہاڑے
 اوہ بھی بخشش پائے رب تمہیں خبر عینوں کوئی
 لے آؤ سن دربار خدا کے حاضر چاہیں چاہیں
 یارب بخشش یارب بخشش پڑھنے والے تائیں
 لے جاؤ وہ چہ جنت اسنوں مولا فضل کما سی
 چہو کہ ایس حدیثوں عاجز حوالہ پاوے

تعالیٰ سورۃ البقرۃ وان تعلیٰہا بركة و ترکھا حسرة

جو کوئی ترک کرے اسنوں آپے حسرت کرسی
 ہو جو سورت ملک قریس مومن یا دلچاکے
 و کھ عذاب نہ اوس تپائیں آون دیون کوئی
 ہکواری ہی سورت یا سین پڑھتی ایچوں جانی
 سورت یا سین ل قرآنی وچو حدیثاں آوے
 حضرت کہیا ہر چیز اندا ہے کو ہا نہ ضروری
 بی نشان بیان قرآنی کہن بیان سناوے
 ہاں کچھ بہ ثواب پچا ہے عاصی روح ستانی
 بندے واچو گفتہ ہووے اوسدائل نہ پوندا
 شریک کلام اللہ و اذات نبی فرماوے

جو کوئی پڑھسی بکت پاسی و پڑھیاں تپسی
 وہاں پاروں وچو قرے اسن آسائیں پائے
 کر وی بخششاون رب تمہیں اسن سنن سونی
 جیو کترم کہیتی و سن واری پاک کلام ربانی
 جو کھنی پڑھا اسد تپائیں عالی درجے پاوے
 لے ہو کھنا تہ کلام اللہ و سورۃ بقرہ جو نوری
 اک حرف وی حاکی کوروں صفت بکتی جاوے
 مت ہووے حاصل منظور ہی طرفوں ذرات خدائی
 رب کے گفتے و اتاں باکل حساب نہ آوندا
 وس کھاں آدھا کون قرآن و چار طائیفہ

میان کلمہ قرآن کریم شریک من الالعالمین

پاک کلام خداوند والی جاگہ پاکیزہ دھرتی

لازم ہر مومن کے لئے اسدی عزت کرنی

خوشبو عطر عنبر کولوں خوشبودار بناوے
 کھوڑا پاک کلام اللہ واہو وے عجب لائمانی
 کند نہ کرے قرآن دی جانب دلوں لگے آوے
 نال بوضو وے شکر لگاوے پڑھے بھی وضو کرے
 پھلایا ہو یا مول نہ چھوڑے ٹھپ کے کوسے
 حیض نفاسوں جبت تک رت ہو پاک پوری
 بستہ فرش فروشاں اوپر بھی پڑھی اوستے
 سروہال آواٹپ جاگہ مسجد وچ لگاوے
 جتھے سجدہ آوے اوٹھے جلدی نال لگا لے
 کپڑے جاکے چنگے پاوے خود لاوے خوشبوئی
 کیونچو آندے جانڈے اوٹھے کرے کند ضروری
 وچکے نہیں کلام الہی کھاوے خوف خداوں
 دو چوٹہہ آئیاں پچھے بالکل وچ قرآن نہ آوے
 زبیروں زبیروں خوب طرحدی رکھو عقل کھانے
 عمل کماکے اوسدے اوپر بے عمل نہ ہونے
 جتھے جاوے ادیاکے ادولوں وچ پاوے
 جو قرآن دی عزت کروا سائے مطلب پاندا

پھولی ہو رغلاف پاکیزہ عمدہ خوب پڑھاوے
 ہر دم پڑھتے ہووے ہونے صدقے قربانی
 کسے اوچھیری جاگہ اوپر با آداب لگاوے
 نہ تہ جاوے ایسوں خالی لگا مصحف وھر کے
 لے علم لگی وے تائیں شخصیں زور ہٹاوے
 تبتک کتھے لگاناں پڑھناں حکمہ ریغفوری
 رکھناں حکم قرآن نہ آسائے کافل جتھے
 وقت تلاوت کمنہ اپنے لڑوں قبلے طرف بھنواوے
 پاک جگہ منہ ہنڈے کر کے پاوے وچ بے مالے
 رستے اوپر پڑھے نہ اوٹوں سخت ممانعت ہونے
 ہتھوں لچر دعا والا کسے جھپ پاوے منظوری
 جاگہ ریائی پڑھے نہ بالکل شہ عیب ریائوں
 نال ادب مسہرک تائیں بون پڑھوے
 معنے سہ نرائی سمجھے پاوے فصل ربانے
 جے لے عملی کرسی واکھ زورخ اندر رووے
 فضلوں وہاں جہانناں اندر شک جتھے جاوے
 چو سوکر ذکر امام غزالی وچہ تفسیر لساندا

بیان قزو کے مہر و پ قرآن مجید

سی اک مرو خدا واپار اصحاب صدق نیارا
 جیوں دشوڑے رائے سندا اون لکھ سوالی
 اکیپر اکل وچ پیٹیاں نہیں کوئی رہتے ویندا
 رہدے راہ تے وے نہ سلن روئی ٹکڑا کوئی
 جھر جھر کرے نال مسافر آون کر کے تے
 ایچھی پاک نشان نیامت وچ لٹو اخباری
 القصدہ جداویں سوالی عرض سوال سنا یا

ایا وچ بعد اوستی عرض سنائی پیارا
 وچ پیستی عرض ستاون جاون گدی خالی
 جو مسافر آوے ہر کوئی باسیر یکا کڈھنڈیا
 نال ڈراویاں کڈھن اوٹوں جان تہ ہونے
 آخر جھر کاں بیہ مسافر الوداع ہو چلے
 آسے گئے مسافر سندی خدمت کرو پیاروں
 سن کے اک بزرگ خدا وے ہتھوں سخن الایا

وَسْ اے مرد میرے تائیں سزا کوئی قرآنی
 کہیا اوس سوالی اکوں جلدی بول وہانتوں
 سن کے پھیر بزرگ خدا سے کہیا بول زبانوں
 تاں پھر فرمت مجلس دیوچ اول بول سنائی
 جتنی اسدی قیمت اکھیں ساری تہنتانی
 سن کے اس بزرگ بتایا ویاں ترکہ سارا
 سن کے سائل نے فرمایا نہیں فرمت کوئی
 وہاں جہاں مانا دیوچ زبان واکھیاں کھیندا
 تاہاں میں قرآن گرامی و سخن آپا کوئی
 جاتا نشان سوداگرستیوں تک نسکین سہالی
 ساگ دی مثل بنایا نشان کھینچن جلدی
 یک بھی حرف قرآن شریفوں کھیں بلندیوں
 القضاہ اوہ مرد سوالی اوکھوں نکل سہاناں
 آیا جہوں میاں جنگدے قدرت بے بکھائی
 صورت سن جوانی سوہنی نور سے چمکائے
 نور میں سین جو وچہ پستی وچ سوال سنایا
 کہیں آہوا ہا ہاں میں جہگانڈھ کچھاتا
 رکھیا پیش نڈا اس عاجز نا لے عرض سنائی
 مشکل اوکھے ویلے اندران کہیاں پاری
 نپ کے پلہ اوسدا سائل عرض بیان کریندا
 کون توں ایسا محرم میرا درو وڈا اون آیا
 کہیا اوس لئے خبر نہ کیوں سن لے سہوں عالی
 جد کوئی مشکل شبہ تیوں ان کہیاں پاری
 آخر جدا وہ ٹر گیا مومن پچھوں مرد خداوا
 گنیاں وس نظر اوہ وہاں حمت پرکت عالی

یا دیکھی آوندی تیر تائیں ہیکل کوئی زبانی
 ہاں قرآنوں سورت فاتحہ آئے یا و اسانوں
 سورت فاتحہ پڑھو تہنوں آئے یا و قرآنوں
 سن بزرگ کہیا ایہ درجہ دیدے سنانوں بھائی
 کتنی قیمت و بسیں اکوں بولیا مرد جنابی
 گھروا ورت و لہوا سبھو کر سناں نڈر پیارا
 وچاں جوقران برتاں پاواں کتے نہ ڈھونڈی
 ناں تو اب دیندا تہنوں سبھیں لڈ خدا کھیندا
 نام خدا کچھ ہنگیا الٹی ساتھ خلقی ہوئی
 شایہ نشان قرآنی حرت سمجھی گا جہاں عالی
 ٹر جہاں جہی تہنوں بندے موقعہ تہنوں ایہ بلدا
 بسدا ایہ قرآن اوسے تھیں ہنگ روز تہنوں
 آیا اک جنگل دے اندر خستہ حال نہسناں
 اک سوار آٹا ہر ہویا از غلیوں اس جانی
 اس سائل کے لگے و بول عرض سوال گزائے
 تڈھے دینا کے سنا نہیں ہی پاک قرآن و پایا
 تاں پھراوے تھیلدا ویاں کہہ سیا چپ چیاتا
 ہور جہوں ہی لور تسانوں پھرا ویاں بھائی
 آخر جدا وں سائل کو لیں کیتی آن تیری
 کون کوئی توں لدا مر طلبت نہن کھول سہیلدا
 از غلیوں تول میر تائیں رزق تہنوں آیا
 میں ہی ہاں قرآن شریفوں سورت فاتحہ خوانی
 اکدم اندر فور کر سیاں تھیں ورتا چاری
 بہت خوشی دے اندر آیا پڑیدا شکر زیادہ
 لکھی ہوئی ہر جیسے قرآن سورت فاتحہ خوانی

مشکر خدا و پروردگاراؤں نے جس سبب بنایا
 دنیاوی مغروری چھٹے چھٹے یا حکم قرآنی
 قرب کلام الہی والا دلوں نہ مولے چھٹاتا
 حیکر مسلمان کہتے اسدی حریت کر دے
 کہیں نہ کوئی ظالم کے وس پاندا التدیاری
 کہیں نہ کوئی و باطل یعنی آوند خلق اجازت
 کہیں نہ دکھ عذاب بلایاں آوندیاں کل و بلوں
 کہیں نہ رتیا عالم ہوندا بندیاں او پر چاروں
 صد افسوس اچکل جیاں اوکاں قرآن اسدا پایا
 کہیں نہ نخل پیری نہ پیر ہیا ایہ قرآن مسیتی
 نکال پاس جو کھا کوئی صحف پیر ہاوی
 جامتیاں کئی چھوڑے تاراں من ہدایتیں
 حیکر پاس او نہانے جا کے پڑھو کتاب او جہی
 دین اسلام قرآن شریفوں کئی روگردانی
 ہر دم دل لگا کے پڑھوے رنجہ شایان
 عالم رب و ربہ چاہوے واعظ کہیں کہیں
 مجلس و پیرا کیلا عالم ہو جیران کھلو دے
 حیکر آجاوے از غیبوں کچھ بھنڈ مراسی
 ہر کوئی دور نشانی آوے پانڈے و تن جہاں
 القصدہ اوہ ساری دیہاری پھوڑیں موکاں
 اچکل دی ایہ مسلمانیاں جانوں نشیں تمامھی
 شوق نہ دین اسلاموں کوئی دنیا عرض نہاوی
 اور پھاوی نیکی کے دل پڑھو لبو حمد شائیں
 ہو و تا بعد اربئی وے متوا امر نواری۔
 عزت کر و کلام اللہ پادشاهان گھنیرا۔

عالی ایہ قرآن خزانہ لیکن قرب نہ پایا
 کنتہ چھٹے قرآن و گایا و کچھو مسلمانیاں
 حکم قرآنی و تاکہ ہنوداں کھٹھا ہاسہ جاتا
 قسم خداوی کہیں نہ کوئی کھٹھے ہو کے قمر
 کہیں نہ کوئی دکھ پیندا درد آزار بیماری
 کہیں نہ آوند غضب خدا و اکوٹھڑے ساطن
 کہیں نہ کوئی پیرا یا جاندا بندہ قہر والوں
 ہر نون فصلوں دور کھیندا درد غم اپ شماروں
 کئی کچھ نشان کلام اللہ وادلوں خیال اٹھایا
 دینی علم تمامھی چھٹیا کر بیٹھے بد نیتی۔
 نکال مال کر کہتے اکوں استونوں لول ستاوی
 چا پڑہ پاس او نہانے جا کے پینوں نصرت ہاوی
 آکھن واہ واہ اسدے اندر لذت آوے کہی۔
 دلنوں لگدی بہت پیاری قفقہ ارکھانی
 فقہ کتابوں مسئلہ کہتے پے جانیں طراں
 لگے بیٹھے بھی اٹھ چلن چھٹن حاشتا نہیں
 کنتہ قرآنوں ویکے ہر کوئی اللہ بلی ہووے
 آکھن اوہ نہیں پیر و پیر چونہ و تھین جاک
 آکھن ابے نہ ہونی مقرر کھید شرح و اہیاناں
 نالے ویلاں پانڈے رہندے لگے لعنت اچالے
 آگیا ہن اخیر ہی ویلا لنگھیا وقت گرامی
 دل کے کنوں بھلائی ستیر حمد تناء خداوی
 دنیا چار و پھاٹے نہیں کوئی رہنما اٹھایا
 حکم قرآنی من کے چھٹو و تھیں کم منہا ہی
 جس کے ہر فیانی کہتی دوزخ ملیسی و پیرا

ایہ قرآن خزانہ عالی بڑی عنایت جانوں
نال خشوعوں ٹپے جو کوئی خوش قرآن زبانی
اسے بندے جیوں دنیا اندر سینوں نہیں بھلایا
روزِ حشر کے فضلوں تینوں کدیں بھکیساں ناہیں
طہیساں مصحف واہے انیوں جیونکر دم وریا تا
واہ کیا شان اس مومن واجور بنگ گلاں
خوش آوازوں دلوں بجانوں پڑھو قرآن جبکہ بی
پوری سورت خاص قرآنوں جو سو ختم کریندا
نالے اک درخت اکاٹے اُس دکان چنگرا
ایڈے اوسرے پتر چوڑے جے کوئی لڑکا وٹے
پڑھ کے جو کلام اللہوں ہر دم عمل کریندا
بک پیرا وریندا پیندا اک خندق وچ آوے
جس شخص لوں تن سورتاں ناہ لیاں قرآنوں
لازم ہر انوں پڑھے ہمیشہ ایہ قرآن گرامی
پڑھنے والا حبت اندر بچد دے پاسی
عالیشان کلام اللہ واکینا اللہ باری
سنو فضیلت سورت یوسف ازہر گنہاروں

پاک کریندا پڑھنے والے لوں ہر عیبوں نقصانوں
قدرت تھیں فرماوے اونوں واحد ذات ربانی
انیوں روز قیامت اندر چاہساں فضل کمایا
دور سہیاں تیرے کولوں دوزخوالیاں بھاپیں
گلاں نال خدا کے گراہو کے دیوں سیانا
اوسے واناہ درجے کے لوں کیوں غافل جھپا
ہر حرفوں میں نیکیاں پائے خبر کتابوں ہوتی
اوسوں حبت دیوچہ اللہ فضلوں جاگہ ویندا
میویدار عجیب ہوو کے قدوں وڈہ لمیرا
ہوو کے بڈھا ایسرا یوں باہر مول نہ ملے
ست خدقاں دوزخ تھیں اوسوں اللہ دور کھیندا
پڑھیا جس کلام اللہوں دوزخوچہ نہ جاوے
حبت ہے حرام اول اوپرہ کچھ وریٹ بیانون
آپ بھی پڑھے کیوں مانوں بھی اکھی پڑھن تھامی
جس نے کدیں نہ پڑھیا اوہ پھر دوزخ رہی
جسدے اندر سورت یوسف اللہ پاک اتاری
جیونکر وٹھی نقرہ کاروں بھی کشف لاسرول

فضائل سورت یوسف

سورت یوسف لوں جو پڑھیا نال پیار دانی
واہڑا پاک کریندا اوسوں کچھ عذاب نہ ویندا
پڑھو پڑھاؤ اس سورت لوں شمس تھامی پارو
جو اک سورت یوسف پڑھانا اسے عمل کریندا
نالے جتنیاں ہیں خاقیتاں چاہنا دے آباں
سن اوہ سورتاں باران نیوں خوو وکھالاواں

دھو ویندا رب اوسلے ناموں لوگ عیب تھامی
جان کندن ہووے غدا لوں رب جے کھیندا
تا شیوہ فرجیل لٹھا مولے وکے وریارو
باراں سورتاں رب درجہ اوسوں فضلوں ویندا
خاقیتاں کر اکھییاں سو پڑھنے پایاں
بھی خاقیتاں تھان باران می خست بول سناواں

اول جو اجماع شریفوں پر ہے کہ فیصل اٹھاوے
 دو جا سورۃ بقرہ جو پڑھا پورا دروازوں
 ترسیجا جو عراق شریفوں دل لگا کے پڑھا
 چوتھا جو انعام سورۃ نفل پڑھا روزی پائے
 پنجواں پڑھے جو عراقی نفل پڑھا شامی
 چھٹواں سورت توبہ پاروں اور سنوں سچیندا
 ستواں پڑھے الم شرح جو مفسر فضل غفاروں
 اٹھواں سورت جن جو پڑھا اٹھتھیں پائیں
 ناواں سورۃ عصر جو پڑھا ایک بہت حلیمی
 دسواں جو خلاص پڑھے اور سنوں دسویں
 بارھواں سورت فلق جو پڑھا پوری فتح میدا
 بارہواں سورت ناس جو پڑھا جاوے ضرر نہ پاوے
 ایسے جو بارہاں سورت رب خاقیتان پائیں
 جو یکواں سورت یوسف نفل و تھیں ختم کریندا
 گویا کہ اس بارہاں سورت ہر سہاں نفلوں کا
 پڑھنے سے نازل ہوں و اگر نہ ذکر نہ پائیں

عمل ناشکری والا تھیں اللہ دور سے
 کوئی نہ مال کہتین اور سنوں پڑھا غفاروں
 شاہ ظالم نہ اوس تینا تین مال تعذبی پڑھا
 فضل کنفل رب غیبوں سنوں طیب و سچا
 دل سے کہوں اندھیر کفر و جاوے کے دہائی
 لغفل لغفلوں سبیل جو اندر اٹھیں پاک کریندا
 امین دل ہو جائے اوسد اشکی دروازوں
 مگر شیطان جنانا اس کٹ کریندا نہیں
 دلدا غصہ دور سد پائے پاد لطف کریمی
 چڑھ کر دی دل اوسد تھیں اشک پاک پیندا
 مگر نہ کاری کردا او سنوں ہر جنوں انسانوں
 ٹونا جتنے ستر اوس تو ذرا نہ دخل لیاوے
 سبے خاصیتاں سورت یوسف پڑھی کٹک پائیں
 بارہاں سورتا ہدایا حقیقتاں او سنوں اللہ دیتا
 ہورنہ ر فضائل اسے باہر حد حسابوں
 جیو کر کتاب مفسر ان چوں نظر حوالہ پائیں

بیان سبب نشان نزول سورۃ یوسف

کہن روایت قصص النبیا ذکر بیان ستاون
 آئے کہن مباحثہ لگے نال صحاب پیائے
 حضرت عمر بنیاباگوں و وہ قرآن گرامی
 اس کے جیدہ ورجہ پایا کے کتابے آگے
 کہیا یہودان کوڑی ایہ گل سبب نشان کوئی
 حضرت عمر بنیابا ایوں کیوں پئے کوڑا لاوے
 کہیا یہودان جیکر افضل ہو قرآن خدائی

ست یہود صحاب عمر نفل اکدن آد تبارون
 سے تورات ساڑھی فضل کنفل قرآن تمہارے
 سبے کتابیاں فضل سنوں کیتا رب علما
 جس گرو چہ قرآن گرامی چائن اس گھر لگے
 عالی شان تورات کتابے خبر سانوں ہوئی
 نال قرآن نہ رتے کوئی بیشک چل رلاوے
 چل و پھیاں کہاں کتھو ہو چہ سورت یوسف آئی

ہو گیا متفکر ڈاڑھ اس کے عمر سہارا
 آیا پاک نبی دی خدمت عرض سوال سنایا
 سن کے ختم رسولانوں بھی دیو چہ چیت آئی
 اولوں پیش رسول شہ کے سورت پور قلمدی
 ایہ روایت قصص النبیا والے بول سنائی
 آن پہوواں عرب مشائخاں تائیں بول سنایا
 کہیں مصر یقوت پیارا چلیا شام مدین
 سن کے ایگل گل مشائخاں حضرت پیش سنائی
 پور روایت اک دہاڑے گل اصحاب کہاں
 یاسر وار و و عالم ہون حکم ڈرائواں آئے
 ایسی سورت اپرا پارسی بھیے اللہ کوئی -
 عجب طر حد قصہ ہووے جس دیو چہ سہارا
 بیچ اجہی سورت چہ پری یاراں لگو پیاری
 دوزخ پور پستان والا سوچہ ذکر نہ کوئی
 پور روایت اک دن سرور عالم بول سنایا
 اومہ جے نہ آئے بلکہ خواب خیال نہ کوئی
 سن کے سہ کفاراں آکے حضرت بول فرمایا
 توں جو آکھیں تجھیں اہل میں سیدائش پائی
 سن کے فکر دیو چہ آیا نبی رسول حقانی -
 خوش ہو کے کفاراں تائیں سارا ڈوکر سنایا
 پور روایت نظر عجیبہ آئی نقرہ کاروں
 اک دن سرور ختم رسولاں شافی روز شہرا
 اک نعل وہ چسں زیادہ مال پیار اٹھایا
 بڑا پیار محبت کر کے چمچ پھینکے لادن
 جاو آئے جبرائیل فرشتے پائے نبی ہاں سکے

آیا کوئی جواب اکوں لگا در و امارا -
 یاسر وار پہوواں بیوں اس گلوں تنگ پایا
 لگا فکر انا لیشہ دلنوں آسپا وحی خدائی
 ہو گئی طر تازی بوٹی جو جانندی کہماندی
 سن چیلوں و چہ تفسیر جیسی پور وقت آئی
 پیچھو تھیں نبی تجھیں کیونکر یوسف حال وہاں
 انتقال انہاں ڈاڑھ پیار ہو یا کہو پتی توں
 بعضے کہندے تان ایہ سورت رب نازل فرمائی
 پاک نبی خدمت ادر کیتیاں آن پکاراں
 دوزخ سخت عدانا نوالا دل ساڈا ڈر جائے
 دوزخ پور ہشتی ذکر ہوں جو ہو خالی ہوئی
 تان پھر کیتی عرض ہی نے یاستار عقارا
 تان پھر سورت یوسف نازل کیتی اللہ پاری
 ویکی سورت توں گل عجاایاں وحی نہایت ہوئی
 میزا نور خداوند عالی سہ تجھیں پیش او پایا
 آتھیں آگے لکھاں سہاں اسان سیدائش ہوئی
 دس کھاں حضرت یوسف والا کیونکر حال وہاں
 دس کھاں حال یقوت یوسف سفا کوں وہاں بھائی
 او سے وقت فرستے آمدی سورت پاک ثورانی
 جیونکر حضرت یوسف والا ایسی حال وہاں
 جیونکر سورت یوسف ایسی تھیں سورت پیاری
 حضرت سیناں سے آتے بہت پیاری کردا
 وحی و چہ سہرا پیارا ختم تھیاں پایا
 رب صاحب لوں پور آئی وحی سن حکم سناو
 کہہ کر پیار شہرا تان یا قبول پیارے

کچھ دن سے مہمان بنائے ہیں قلعہ میان لگاؤ
 کہندیا پاک تبدیلی میں حکم خدا واوتویں
 حضرت کیا آہو بجائی اسو کہ شکست کوئی
 اولاد ہوا اکباؤنا ایہ دوویں دلے پتے
 حضرت نے فرمایا اگوں دوویں میں اسٹے
 دوویں اک چمن دیو چول روشن چھل گلانی
 دوویں میسوں اکیاں اگے کوچیو برابر
 دوویں لعل علی حیدر سے دوویں لعل بتول
 یکو جیسے برابر جانماں فرق نہ ہرگز آناں
 یا حضرت نہیں خبر سناؤں پیداس احوالوں
 اک دن ہک انہا ندی پچھل زہر پیالہ پیسی
 موت شہادت تشنگی حالت پاسی مرد باناں
 ایسی خبر داشت والی جد حضرت نے پائی
 گل چل خوشیا نو لے سہہ غم کو لوں گرانے
 غشدی حالت جھڑپے حضرت رہی ہوش بگانے
 جد پھر ہوش آئی تاں سنے دوویں لعل بگانے
 تک لوں میں پھیرا نہاں جو مظلوم تانے
 اکرے زہر پیالے کو لوں ہوسن کوچ چلانے
 اسیں ہاں صابر برد کاوٹے جیونکر اسدے بھانے
 حضرت نبی کلانے لے کے دوویں دلبر جانی
 دس کھاں وحیا کون اوہ ہوسن ظالم قوم صباں
 کون نکالے کر ہاں بارے ہوسن اوہ تھجیا سے
 وحی نے بول سنا یا ادبوں عرض سناو ایہ میری
 زہر پیالے شہاہ حسن نون مال بھویکھے پانی
 سن کے ختم نبیاں تائیں دردوں رونا آیا

تاں پھر وحی فرستے کیا لے کے حکم الاہو
 یا حضرت ایہ بہت پیارے تینوں پھرے دوویں
 بیشک ناک انہا سے ساڑھی جان مرتب ہوئی
 کیہڑا انہاں دو ہانچوں پیار وحی پھر عرض گزائے
 دوویں ساڈیاں اکیا ندی پچھل ہکٹھیں ودہ زیاد
 دوویں اک قسم سے روشن ٹکھڑے چند مہتابی
 دوویں وچہ میدان لڑیاں قوت دار اکابر
 دوویں لعل بیاسے ڈاڈے ہر دم ذات رسولی
 سن کے پاک نبی کے کو لوں بولیا وحی رباناں
 دم واقدر جو جہانہ ہوں ایہ دلبریں نالوں
 دو جا جنگل کر بل والے کنوں شہیدیں تھلیسی
 سن کے ایہ گل وحی دیو لوں ہویا نبی ہناناں
 نور باغ ہرے سے اوپر واہ خزانہ آئی
 ڈاڈہن لگ پئی اکیا نو چوں سچوں من بھانے
 کیوں نہ روون جنہاں نول رنے کسی عزیز بنانے
 فاطمہ ٹوں فریالے آسٹے در شہانے
 سنیا میں ہاں ڈاڈے گروش سخت زمانے
 دو جا خاص شہیدی باسی وچہ جنگل بیابانے
 تاں پھر شمع نبی سے اوپر آچہتے پروانے
 کہندے وحی فرستے تائیں ادبوں بول تہاں
 جہڑے قتل کرین ظلموں دوپتے شاہ باباں
 جنہاں پیاروں اجل شہادت پاس لعل ہماں
 قاتل انہاں شہر بولیا نوالی ہوسی تہت تیری
 تے کر بل وچہ حسین شہاہ سے وچ شہادت پانی
 حضرت نے افسوسوں اتاں روکے سخن الایا

اَمَّتِي يُؤْمِنُونَ بِئِي وَبِحُجَّتِ شَفَاعَتِي ثُمَّ يُقْتَلُونَ اَوْلَادِي تَحْتِ اَمَّتِي ۝

امت میری مال سائے خوب ایمان لیائی
پھر او قتل کر سی ظالموں خاص اولاد سادھی
ایہ گل کہہ کے نبی اللہ کے ہوش حواس مہلانی
کہند اسرور عالم تائیں کر یو نعم نہ کوئی۔
بلکہ تک اس سورت وچوں جو ان مال لیایا
تیری امت قتل کرے سی تیرے بدل گائے
پڑھ سورت چوں چیو کر کھیا یا پونہد و سنگ کر یا
باپ پیار یوں جدا کر یا کھوے و چہ و گایا
توں اس گلوں کیوں پیار وویں غم نہ کرنا کوئی
تاں پھر لیکے وحی فرشتیوں پڑھی رسول کج امی
ہو رہی شان نرول ہدیو چو آئے ذکر نرال
خاکر کیوں رنجے انہوں حسن قصص بتایا

انے امتی شفاعت والی ولد کے اندر پائی
عجب امت کو وہ ایسی میری ظالم کوئی فسادھی
تا جو وحی دوبارہ آیائے کے حکم خدائی
نہیں آڈھٹھ کوئی آل تیری آڈھٹھ کوئی واقع ہو
چیو نہ کر حال بھایاں کو یوں یوسف مال وہایا
لکھ بگائے اپنے ہوں تا بھی بن بگائے
لے کے قصہ لے عاجز چھڑکاں تبتی تریا۔
طرح طرح وادرو تفتیہ یوسف توں پہنچایا
خاطر جمع ت ساڈی کارن سورت نازل ہوئی
ولنوں ذرا تسلی ہوئی پڑھ کے حال تھامی
لیکن بن جا صیت قصصی بول سناوان رال
اوسا ذکر سناوان چیو کر تفرہ کاروں پایا

بیان وجہ موسوم شدن این قصہ بہ حسن لقصص

سنو حوالہ کیوں رہے توں حسن قصص بتایا
اگے کئی قسم کے قصے وچہ قرآن اوتائے
اسنوں کس سببوں حسن ر صاحب فرماون
پہلی وجہ حسن بھری تھیں خدمت بول سناوان
یعقوب نے جتنی اذیت جالی وجہ جدالی۔
اتنی اذیت اندر دم دم آون غم ستاون۔
دن دن اندر نہیں جالی دن دن کو یاں پیرا
ہر ویلے ہر ساعت اندر عشق ہواستے ویتدا
ایسا غم نہ ہوور کے توں ہو یا ہو سی اسگے
جدا ہو یاں تاں تیرے تیکر ذرا آرام نہ پایا

(وچہ اول)

ایہ بھی سننے والیاں تائیں چاہئے حال بتایا
حسن قصص آکھیا کوئی خالق سر جہا سگے
اس موقعہ وچہ بہت مفسر عجب جو ہاں لیاون
جس سببوں رب نے انہوں حسن بتایاواں
یوسف صلوات اللہ والی خبر نہ کوئی پائی
کبھی ساہ نہ یعقوبے توں سکھا میرے آون
اتنی سال لنگھائے اتنی روزیاں درد سیراں
دن دن بحر محبت والا رہند اجوش مریدا
جیسے بان جدائی ولسے یعقوبے توں لگے
اتنی برس برابر غم ہے سی یعقوبے روایا

اک دم وچہ آرام نہ پایا دائم ڈھاپوڑیں

اوس ورد تھیں احسن قصہ رب نے بولیا تاہیں

وجہ دوم

روحی وجہ ہے اس قصے وی کہتی رہی تھالی
ان زنی عتیٰ کریم اول ذات خدائی
دو جا پاک رسول گرامی جس سے قصہ آیا
پہور کریم پوسفد تیاہیں کہیا ذات ربانی
انکہ لفظ ان کہی یہ بھی قرآن بتایا
چار کریمیاں واوچہ اسے ذکر اکٹھا آیا۔

نسبت چار کریمیاں جانب نبیوسہ حوالہ
یعنی رب سے بنتی گرامی بے پرواہ بہانی
انکہ رسول کہی یہ جو نیکار اللہ پاک بتایا
ان هذا الاصلک لکیا یہ آیت تک نورانی
جسدے اندر یوسف والا قصہ بول ستایا
تاہیں اس قصے نول احسن اللہ پاک بولایا

لطیفہ شریفہ

نقرہ کاروں نظر عجیبہ ہو رہا روایت آئی
بندے وی بھی نسبت انویں مال کریمیاں رلدی
اول بندہ ہے اس رب وا جو کریم تھالی
ترتیباً پاک قرآن کہی پڑھ کے عمل گماندا
احسن تقصص جیوں کہیا سورت یوسف تیاہیں
واہ واہ عالی شان مومن نا اللہ پاک بتایا

جیونکر چار کریموں قصہ واقعہ ہو یا بھائی
سن اوہ بول ستاواں تینوں رکھکے اس فضل رکی
روجا امنت نبی کریموں جسدا درجہ بالا
چوٹھا کت متا ہی اقم خود اللہ فرماتا ندا
احسن الخالقین بندہ یوں کہیا اللہ سائیں
سورت یوسف مال مشابہ جبراکہ ستایا

وجہ سوم

تربیتی وجہ احسن وی تینوں بول ستاواں پوری
اسکے چوہ چیمبر ان والا ذکر خدا فرمایا
سنوں پکی سورت دیوچہ کہیا اللہ والی۔
ادوم واوچہ بارگن سورتاں ذکر خدا فرمایا
چووال سورتاں دیوچہ کہیا ہووئی وا حالا
تیناں وچہ شیب تریوں وچہ ذکر خیر نبی وا
بچاں وچہ واوڈو چوہہ وچہ حال سلیمان والا
عبسی دانول سورتاں اندر ذکر خدا فرمایا
جہا جبراک واقصہ بولیا اللہ سائیں

احسن والی سورت یوسف کیوں پائی منظوری
وٹھو وٹھ علیحدہ سورت اندر بول ستایا
ہورسے کدھرے نہیں بتایا سچہ نیکوئی
انیوں بارگن سورتاں اندر نوح واو ذکر بھی آیا
آیا ذکر اٹھاراں سورتیں ابراہیمے والا
دوہہ وچہ حال القبتے چوہہ وچہ پونس مرد لیدا
سارا تریں سورتاں و اندر ذکر ہے وا حالا
سچی وا دوہہ سورتاں اندر شکست چاہو پایا
ذکر یوسف واپسے جانی احسن بولیا تاہیں

وجہ چہارم

پھر کسی نے کہا انھیں دیکھو وہیے پائے
ایسا کہیں نہ ہو یا گے اندر شہر گرانواں
تاہیں احسن قصہ سنوں کہیا اللہ سائیں

چوتھا جلتے کن یہ عیب روئیاتے آئے
یوسف صلوات اللہ تعالیٰ علیہ وسلم بھراواں
کہیں نہ کے بھراواں پاسوں پائیں

وجہ پنجم

جو ہیں محبتیں سخی تھیں خوب روایت پاواں
اول یوسف صلوات اللہ تعالیٰ علیہ وسلم اٹھایا
چو کوئی سہلی مصیبت آوے توں صبر شکر سون جالی
توڑے سی اوہ پھیلے حاکم شہر مصر نہ گیا
وہ کہوں سوئے کہیں نہ کہیں تاراقص نہ ہوندا
وانگ نغریاں مسکینا کے رہیا تھل ٹھلا
پھر بھائی توں نال انجے واسپنے پاس بہایا
اوسے نال احسان کہیا یا جسٹھیں غفلت ہونی
اکوں چھپویں وجہ اس می لول ساواں جنیاں

پچھیں وجہ اس دی تینوں اکوں بول ساواں
تین صورتوں کے پاروں اوس نے اسن ایہ فرمایا
رب وے باپ نہ غیر کے توں ہو یا وجہ سوالی
کہوں نہ کہیں توں گلہ لاہماں معان بانوں کہیا
وہ جا احسن خلقوں نال جلیبی آگے آوندا
جس نے دیکھ پہنچایا اوس تو کہیں گھسیا گلہ
تو رہتا سکیاں بھائی تاشیں ذرا نہ مول جتایا
جو جو دیکھ بھراواں تھے یا ونہ کیتا کوئی
ایہاں تین صفات کے پاروں احسن قصہ بنیاں

وجہ ششم

پہلے والے نوں تھوڑے طرز محبتاں پیاری
جیونکر ہونی عاشقاں اوپر کار بھراواں والی
اس قصہ چوں عبرت حال ہوئے پھر والے
سیر وے کارن اس قصہ چوں ہلکے پھیراے
پھر قسم واسطلب اس چوں مارے تورا آجلا
لکھیا کہ سپاریا تورا لکھی پاراں شہوناں
ہور لیجا واجیوں ہو یا اولوں پیش کھلونا
جیوں جیوں سف سچوں ہی لکھے سبہ خواے
جیونکر بھیریا ت پانی جیونکر حصت چاہی
تاہیں احسن قصہ آوے توں لقب و سپا کاروں

چھپویں وجہ بزرگاں کہیا اس سرت وجہ پیاری
جیوں جیوں انجان جاناں جیوں مشقت جالی
جیونکر عشق محبت اندر پینے عشق پیالے
درجہ شان محب محبتاں جیونکر تھیا حوالہ
جوں طریق وفائی ہووے ہور جبرانی سوالا
عاشق تے معشوقا تورا لالہ لکھے مطلوبیاں
ذکر یوسف نے قید ہووندا پھقوے واروتا
جیوں جیوں توراواں منگیاں جیوں کھڑے جالے
جیونکر اوہ یعقوب پیارا رواں نال خدیوالی
گوناگون لطیفے اس وجہ باہر ہر شماروں

وجہ ہفتم

شستویں وجہ اس ہووندی خاص فشیروں پائی
امر تواری اک حبت و اس وچہ ذکر نہ آیا

کہیا اوس فی تھاں ایہ جن کہیا ذات خدائی
تاہیں حسن قصہ و سنوں ذات خدا فرمایا

وجہ ہشتم

اکھویں وجہ اس ہووندی لولال شوق پیروں
حضرت یوسف نبی خدا پاک گناہوں عالی
شیطانی نہ صورت اوسوں اٹھ پاک و بھائی
نفس ہوا اول بہرہ ہی اوہ خاص رسول بگاتہ
کیڈا زور زبیا لایا اندر کم سناری
جیناں زور لگایا اوس توہورچہ ہوندا کوئی
اوس نہ کچہ خیال دیوچہ طرف زینجا آندا
ہکو ذات خداوند والی کولوں چاہی یاری
جدا اوس ریدیاں امرال کولوں باس قدم نہریا
جدا اوس ایڈی عیب اوس کیتی روگردانی
آپ بھی حسن تقصیرا بھی حسن لقب لگایا
بائی وجہ تمام ہی اوس نے فقرہ کاروں پیاں
اکھویں جاگہ وجہ تاویں اوس نے پول سنائی
سنو فضیلت تاویں وجہ حسن والی ساری

جیوں وجہ یہ نظریں آئی مبینوں فقرہ کاروں
ہر دم شر شیطانوں اوسوں رکھیا اللہ والی
خواب خیال سبھا کچہ جاتا باہجوں ذات خدائی
ریندا عشق خدا کے اندر دایم اوہ مستانہ
لیکن گل نہ کوئی اسی یوسف نبی آہی
فورا وچہ گناہاں داخل ہوندا جلدی سوئی
کچہ نہ منیاں توڑے رہیا دکھ ایڈی پاندا
واتک خلیل اللہ دی غیروں نت رہیا نکاری
نہیں عیب جے فقہہ اوسدارب فی حسن کریا
تاہیں اوسدا فقہہ حسن کہندی ذات ربائی
ایسر و لپیڑ مصنف ہو رطرح فرمایا
ایہ اکھویں اوہ چھوڑسد پاجوں وستی بھایاں
اکھویں ہی جو وہ اوسوں نہ لکھی بھائی
تاویں وجہ حسن کیوں اہوں کہیا اللہ باری

وجہ نہم

تاویں ایس بیوں اہوں حسن رب فرمایا
رحمت فضل خداوند والی اچوں معلوم
آون پاک نبی ہی خدمت عاصی لوک کتررا
آکھن کی کہیا ہاں ہیں کیونکہ جان بچاں
رہے اوہا مذہبی شکستی نون سورت ایہ اتاری
کیونکہ بھائی نال پوسھدی کرے آہو کارا

کیونکہ گناہگار اندکے کارن اسوچہ کرم سویا
اس امید لگے فضلاندی جے خیال کچھوے
خوف خداوں ہر دم روواں وانگوں ساون باراں
عیب اساوے بچد بھائے کوس خلاصی پیاں
و کچہ لٹو سوچوں تسین حال حقیقت ساری
وتیاں اوہاں کس قسم دیاں یوسف تائیں رال

پھر اوہ جدا ہوتا ہے در تڑپٹھے وانگ بیاراں
ایسویں رب العالم بھی ہے تخت نہا خطائیں
وانگ یوسف و عاصیا تیں کرساں فضل سوا

سختے عیب تمامی گر چہ ہے عیب نہراں
یوسف بخشیا بھیا پانتوں میں بخشاں نہایتیں
اس سببوں اس قصبے واحسن نام لکھایا

وجہ دہم

ہو روجہ حسن ہو وندی خدمت بول گزاراں
یا حضرت کیوں اسن قصبہ سورت یوسف ہئی
حضرت کہیا جیونکر اسنوں احسن رب بتایا
احسن کارن اسن قصبہ آفے ذات غفاروں
یا نبی اللہ ہو پنے پیر بالکل احسن تا ہے
حضرت کہیا بیشک اونہاں سو ہئی صورت پائی

کیتا آن سوال ہی کوں اگرت بیایاں
ہو رتہ احسن اسے با بچوں کہیا رنجے کوئی
ایسویں احسن حضرت یوسف جلوہ دار بتایا
سن کے عرض سناوں لگو دوست ادب پیاروں
یعنے خوش خساریاں والے انہاں نہ درجہ پائے
پر نہ آ ہی صورت جیونکر حضرت یوسف آ ہی

فَاتِ يَوْسُفَ كَانَتْ فِي اللَّيْلِ قَهْرًا وَفِي النَّهَارِ شَهْسًا وَفِي السَّحْرِ كَوْنًا

یوسف سحر سی را تیں جیونکر سو نہا چین نورانی
سحر کی ویلے تار یا تو انگوں اسدا نور جبکہ را
جو تکدا سو وقت پاروں جلوہ جھل نہ سکدا
چو کوئی جھکھا تکدا اونوں پھر اوہ کچ نہ کھاندا
تھکا ہو یا جیکوئی تکدا وچہ آسائیں آوندا
احسن صورت پائی اس فی مولائے درباروں

دن وچہ روشن وانگ سحر حسن اسدا لانا
روبر و انہاں ہے ہو کے کوئی نہ آہا تکدا
ہر ویلے اوہ سختے وانگوں یوسف نبی جھلکدا
ایسویں پازارت اوسدی سار ہی ربح جاندا
کل تھکیر لہر جاندی اوسدی جسم جلوہ نویدا
تاہیں قصبہ اسدا احسن آیا ذات غفاروں

وجہ یازدہم

ہو روجہ قصد اللہ نبیا وچوں تیں بول سناول
ایس سببوں اسن اونوں کہیا اللہ والی
اسی برسوں ورو چھوڑا جالیا پاک نبی سنے
ایسا ہو پنے پیر کسے صبر نہ مول کہا یا
اسدے صبر سببوں سناول اسن رسیا بتایا
ہو روجہ حسن ہو وندی تیں بول سناول
جیونکر یوسف صورت اللہ عالی درجہ پایا

کس سببوں اسن سناول ڈہیا لقب سچا واپ
صبر سببوں وچہ یعقوبے لے عمر تمامی حالی
رور و خوف خدکے کولوں ہو گئی سناول تاہی
جیسا اول یعقوبے کے صبر جھٹ لکھایا
سہ قصبیاں وچوں اس فی اچا درجہ پایا
چوں کتوں تفسیر یوسف لفظ حوالہ پا واپ
صورت والا تانی عالی وہ جس ذات اولیا

وچہ دروازہ دہم

بارہویں وجہ اس دی اندر ذکر مفسر آندا
 ریدیاں ووستا نسال جو بندہ دوستی آن کریندا
 سبہ عملان پھر ارا عمل ایہ دوستی ولیمیا لوالی
 جویں زلیخا مال یوسف سے داوں محبت پائی
 اول وچہ بدھیسے اونے پکری لذت پائی
 ہور جوانی وچہ بدھیسے سختی ذات الہی
 گیا وچھوڑا دلبر اوسنوں اللہ پاک بلایا
 اصل حسن کھڑا اوسنوں بلیا فضل الہیوں
 لانہ ضعف ضعیفی پچھے پھیر توانا ہوئی
 مطلب ولی تمامی سنوں رب عطا فرمایا
 خاص محبت یوسف پاروں ایہ وچہ پتھہ آیا

اس فقہے وچہ ذکر تمامی ریدیاں ولیمیا ندا
 بیحد درجہ اوسدیتا میں رب تبارک ویتدا
 نال ولیمیا کرے جواری پاورجے عالی
 جنتیا لوالی محبت اوسنوں رب عطا فرمائی
 ووجہی حاصل ہوئی اوسنوں اکیانندی وشتائی
 ہور فقیر سی پچھوں اوسنوں رب ولی بانٹا ہی
 یوسف دُور وھکیندا آخر اسے گل لگایا
 حب یوسف دی پاروں رے کیتی پاک کنڈوں
 بت پرستی چھوڑی تھیں کفر نہ رہیا کوئی
 جسدی طالب سی رب فضلوں اوہا پار بلایا
 تاہیں اس فقہے نول احسن ذات خدا فرمایا

وچہ پندرہم

تیرھویں وجہ تیا وال تہیوں ذکر مفسر لیمیا
 سپہنا ندا انجام خدا نے کیتا نیک گرامی
 جویں بے ادبی حق یوسف کیتی سی بچھایاں
 یعقوبے نول ورو وچھوڑی حدوں پار لنگھایا
 بچھو چائے ہی زلیخا خستہ حال بنھائی
 صبروں شکرول کھوہ وچہ یوسف دوستن روز گزار
 نیک انجام تمامیاں سچے رب نے کریم کہا یا
 یا اللہ اس اوتھرا وچھی مطلب ولی تمامی
 دوہاں جہاناں اندر بنیوں فضلوں بخشیں یاری
 بس وجہاں حسن قصصی حاضر بول شایاں
 و اللہ اعلم ہور وجہاں ہوسن کئی ہزاراں
 ہن کچھہ ذکر یوسف واقصہ بنیوں نول و

ذکر چہنا ندا اس فقہے وچہ رب صاحب فرمایا
 فضل الہیوں ہوئے بیشک مطلب تمامی
 آخر حضرت یوسف بستھو و بیان بخش خطبیاں
 آخر فضائل اوسدیتا میں یوسف رب بلایا
 آخر اوسنوں شدت پچھوں بلیا دلبر جانی
 آخر سخت مرھرا اوسنوں رنجے و تاپیا سے
 کوئی نہ عالی رہیا پاروں سبہ و مطلب پایا
 فضل تھیں برآیں سیاں تیری ذات گرامی
 نال عدل کے پکریں تاہیں بخشیں بد کرداری
 فضل الہییا بھی تفسیریں جیو کرے عاجز پایاں
 ایہ سب لکھیاں ہویاں دفترین طواریاں
 چوں تفسیر امام غزالی ہور کتاباں پاواں

حسن تجمل شان بنی و اچھے رب کدیں دیکھاندا
 پروے پاک بنی تھے اور پشتر ہزاراں پاسے
 یوسف و امجلس مچھ چائن پردہ چایاں ہوندا
 شتر پردیوں اگو پردہ حضرت تھیں رت چایا
 جے رب پردہ پاک بنی تھیں و چھایاں چاندا
 گل صحاب دیوانے ہوندے عقل فکر او جانے
 پرتا نبھی اک رخ مبارک جس طرح ٹھا ہواری
 پکتے پتھے ترنجاں بدلے یوسف تک عورتاں
 اکدوں کئی ہزاراں کافر خاص ایمان بیائے
 پاک بنی محبوب خدا و پروے کاند رر ہندا
 رب بتلایا دوست میرا خاص محبوب پیارا
 اتے کارن پردہ او سپر ذات خداوند پایا
 اوسدے جیڈ نہ رتیبہ بالکل کسے پیغمبر پایا
 اوسدے حسن تجمل والا حد حساب نہ کوئی
 بس کرا ڈھرا ذکر یوسف ابول سناکھاں یاراں

ادبوں سورج محشر تیکر کدیں نہ باہر آندا
 تانا نبھی پاک بنی و اجلوہ نک سورج شتر کتے
 پاک بنی جے پردہ چاندے عرش متور سوندنا
 شب معربے چویدیں طبقتیں جلوے چائن لایا
 کوئی نہ جلوہ پاک بنی و اچھلکے حالی جاندا
 اتے کارن سور عالم پروے دیو چہ راہندے
 پھر اوہ پاک بنی و اچھا کوم ربیاعراں ساری
 اچے نراقے پردہ چایا ذمی الغیضاں بکاتاں
 پروے و چون تک بنی تون قدماں تو سر پائے
 کدیں اوہ محبوب ربیدا پروے باہجوں بہندا
 غیر نہ کوئی محبوب میرا تے حسن نظرارا
 اوہ محبوب پیارا اپناں پروے و چہ چھپایا
 میں قربان جاواں نہ دہرتی اوپر پوند اسایہ
 جیو تیکر رب یگانہ اینویں بنی یگانہ سوئی
 ستنے کارن شایق بندے بیٹھے بتہ قطاراں

بیان نظارہ نمون آدم علیہ السلام سوئی لاؤ خود و شرف شان کمال یوسفی

آداسے ساقی محو شراہوں دیویں تجربہ بینوں
 ہو کے محو اچھا ہرواں خود تھیں بخود ہرواں
 جتھے بتہ کے صفیاں قطاراں کھلے روح تمامی
 کھلا نکیندا سہنہیں آدم و ادانی سچاواں
 نظر اوہ ہاندی کہیا کاری رحمت فیقل اٹھاواں
 کھلیاں ہویاں صفیاں تمامی دیو گھٹاں ہیں کھلیے
 مست آست ہو کے چل تیکے عجیب عجیب نظارا
 سٹو ذکر گلزار یوسف تھیں جویں حوالہ پایا

جس تھیں محو فتاہ ہرواں میں بول سناواں تمنوں
 صفیاں روحانیاں اندر میں بھی ہو کے پود کھلوواں
 میں بھی منج کھلوواں جتھے جاگہ لے گراہی
 میں کھی وچرا وہ ہاندے جاواں نظر عنایت پایا
 مرت کے کس نظارے کولوں پاک غیبوں ہو جاواں
 جتھے حکم ہوئے منج اوتھے اسپس بھی جاگہ لے
 کویں تیکے اولاد اپنی تون آدم بنی سہارا
 گندم پاروں آدم جبرم ختبول باہر آیا

بہت لگاؤں سے اور نہاتوں سے بہت ریدی پاروں
چار سو برس جاں گزر سکے روزیاری آدم تمامیں
کل اولاد کو ہم جتنی مسلسل نبی گرامی
از غیبوں اک کندی اوپر قدرت و اعجاز و ہر پاد
اول نور شہیدی آیا کندیوں باہر کھائی
غرضیکہ سب ابدال وی جو اولاد تمامہ
نقشہ کل روحانیوں والا حاضر پیش کھایا
تکاسے آدم تیرے کارن ایہ پر وار بنایا
پڑھ شکرانہ و کچھن لگے سب اولاد جو آہی
کب پاسے و اولی ربانے خوش زبانیوں والے
کب پاسے و انیک گرامی بندے کا من پیارے
کب پاسے و غازی شہید جنہاں شہیدی پائی
کب پاسے صاحب شہید و روشن مثل شہیدیاں
کب پاسے مطہرین عقیقہ سے شہان شہانے
کب پاسے شیطانی ٹولا کھلا کر سکھائے
کب پاسے و حقی مومن جنہاں عمل کماے
کب پاسے و امر و ریائے حمدان جنہاں اللہ
کب پاسے و اسید سستی عاقل حکم قرآن
کب پاسے و انجمنان دلہاں بہیمان حقیقہ انکار
کب پاسے و او پر کج صاحب نیک محمد اک
ما فضل رشن راہ خدائی
بہت سے شہید شہید سبائے
کب پاسے و اشیا کھلے تے جنہاں عمل کماے
کب پاسے و اٹھلے ہوئے شہیدی ایہ گرامی
ایہیں روز قیامت اندر بہتی حالت پوری

چار سو برس اور روزیاری کے خوف تمہاروں
بہاؤ سکے پھر اللہ وسدیان بخشیاں عیب خطا میں
حضرت آدم انوں و کھلائی اللہ پاک تمامہ
نال نہار دانا انی فضیلتوں حضرت آدم بھریا
بہاؤ وسدے انبیا تمامہ و رشتہ اولیا خدائی
کھلائی و انک آدم سے اس کے کہتی رب علما
نہ لے قدرت کو لوں او سوں رسیار شتا و بتایا
س کے آدم صلوات اللہ شکر سجالیایا
جدا جدا ہر صفت کھلانی حکمت پاک الہی
ووجے پاسے و شمس ربیے کھلے مل موکا لے
ووجی طرف کھلے تے ہوئے عاصی او گنہاں سے
ووجے پاسے کا و کھلے نہاک خرام سو وانی
ووجے پاسے شیعان و اللہ اولاست و لیلیاں
ووجے پاسے فریال سے ٹولے و کھلائے
ووجے پاسے فریالیاں و اول نظری آئے
ووجی طرف بھائی کھلے شرموں میں جھکائے
ووجی طرف کھلے ہوئے ٹولے اہل خطایاں
ووجی طرف کھلے شیعہ نپ کے کم بیگانہ
ووجے پاسے او نہانے منکر تو بہ منتظاراں
ووجے پاسے فقیر مولائی بارن پئے و ہمالاں
ووجے پاسے جسکے جاہل جاوون کنڈ ولانی
ووجی حریف امر میں کھلو تو دروں درو سجانے
ووجی طرف پانچرہ کہ کے ظالم شاہ کھلوائے
ووجی طرف کھلے ہوئے ساکل لوک تمامہ
وٹھو وٹھو کھلوائے ہوئے عالی تاری نوری

صفان بنا کے کھلے ہوتے ٹوٹے خاص عواراں
ہوتے تھے وکھ شہر اہل بندے ہو رہو لانی بھنگی۔
وگھو وگھ علیحدہ ٹولہ نیرکان بد کرداراں
چنگا مندا چوہ نکر کوئی کرسی عمل اٹھائیں
القصد سب کفرے ٹوٹے ہوتے کھلے تمامی
ہوئے سب طبقہ ڈٹھے آدمہتی خدائی۔
رب دا دوست بہت نورانی عالی شانان والا
حکیم ہوا ایہ شیت پیغمبریت تشاؤا عالی۔
دو کے طبقے اندر حسب نظر مبارک پائی
حسن و جمال نشان کمال اوس بھی پیچیدیا
انہوں قوم بکاری اپنی ڈکھ عذاب پچاسی
اوی ہک طوفان اچھا اوپر زمین بہر جانی
ایہ ہک بڑی دیوچہ بہسی مال رحمت ساری
تربیت کے وچہ خلیل شہارا نظر آدمہ ٹولہ آیا
آتشوچہ سین اوسنوں کافر لوک تمامی
باغ بہشت بنا دیساں اوہ رحمت کراں زیادہی
چوتھے طبقے اندر ڈٹھا اسمعیل یگانہ
کہیا رب ایہ مرسل میرا چھوٹی عمر چالے
پنچویں وچہ اسحاق پیغمبر صاحب عقل سیانا
چھویں طبقے دیوچہ ویکھے یقویہ و تیاہیں
ستویں طبقے اندر اوسنوں یوسف نظر آئے
صورت سوہنی صورت سوہنی قدرت پاک غفاریں
ظاہر سوہناں باطن سوہناں چکر لاک نورانی
نوب جمالوں ہو زصالوں تلخ سرتے ڈوہریا
اک ہزاراں صفان قاراں کھلے گرد و بگردے

ٹولہ وکھ جلالیاں موسیٰ وکھ انمک حراماں
تلخ طبیعت وکھری وکھری جنہاں طبیعت جنگی
ہر نون عمل کماٹے اوپر پلسن سورج بہاراں
پورا عملوں درجہ اوسنوں ویسی اللہ سائیں
چوہ نکر صفان کھلے تیاں ٹھیاں آدمہتی اگر امی
پہلے طبقے دیوچہ ڈٹھا شدت پیغمبر بھجانی
اوسدی برکت اس طبقے ٹولہ بلیا نور افعال
ہر حقیقت جتنی آہی دس دینی رب والی
ڈٹھا نون پیغمبر تیاں مرسل خاص خدائی
ایہ ہے نوح پیغمبر رب واکھ آدمہ ٹولہ آیا
آخر مال دغا سدیدے غرق اوہ کیٹی جاسی
نو نو نیزے ہر جاگہ تر پانی چڑھ سی بھجانی
ڈب جاسن اوہ پچ جاسی ایہ حکم کیتا رب باری
ایہ بھی ہک پیغمبر ہر رب صاحب فرمایا
میں انوں آتشوچہ اوتھے دیساں خوشی خرامی
نالے بہت اللہ نے پانی اتے تھیں بنیاوی
کھلا وچہ حضور خدا کے سر ٹولہ لئے نذرانہ
ویسی سین اساو تیاہیں پی کے عشق پیالے
ایہ بھی ہک پیغمبر ہر آئے حکم رباناں
ایہ بھی خاص ہک نبی اساو حکم کر کے سائیں
صورت حسن جوانی والی تاب جھلی کجاوے
چن سورج بھی اوبوں جدا جلوہ لیتن دیداروں
پلکان تیر کماناں لبر و پار شگہاؤن کانی
تیاں سرت کیتا آدمہ ٹولہ کھٹ شہر لہریاں
ہو پیرا یہ نور سجایا جھل جھل کر کے

سرو قدو حیدر بخوبی اوستا کار بست یا
 خوران نے تمہاراں بہک تک کن حسن نوری
 صورت آپ لہاری بیاری کیسیاں جھریاں یا
 جے نہ پیدا ہو گیا گدوں آریاں یاد جہاں یا
 جمیلان ساوند روون لہریوں کے پڑھیوں
 رویدر آئے کی سٹھے گہری خیریاں پھریاں
 ویکھ جہاں تمہوں پوسٹ لگا بہت پیارا
 یار بیا یہ محبوب گینہ صورت والا تانی
 کس جہوں رویدر ہوا کہہ کی تشبیہ بنیاں
 یہ پھر آریاں حکم خدا وایا آدم تائیں
 اس پھیر تائیں ملک دیوں دور لکھے
 ویکھ آریاں جہاں لکھے پلے در در جانا
 تیر مصیبت مہی سوں بہد ہو ویکھ اسی
 سوں کے ایسا حکم نہ تھیں آدم نبی سیاں
 دست و دستہ پور جہاں یہ یوسف آریاں
 یہ سٹھے در در جانا جھرتے جھکنے والا
 تانے پورش خداوند کے دیوں بھلی سنائی
 کس جوانی چاک لوری نقشیں کہیں کھروں
 ہو یا حکم خداوند والا سوں کے ہی حقانی
 صورت حسن جوانی سوں بوزر یاد دیساں
 ایسی حسن جوانی عالی کیسیاں ستواں
 نامہ عشق پوسٹ کے اندر جو کسی کس جاہی
 جوان پھر بوزر یاد صورت پوسٹوں تھہ آئی
 کے دین جھل وانا روٹھی فتنہ جہاں
 کے جلو حسن نوری کوئی سچاں نہ سکا

تک کے قورٹیاں دا پاپیہ پوچھی اندر آہیا
 تک خدای فریست اندر جان دیں قوریاں
 سہاں مہر جس جوش خلقس پورہاں آریاں یا
 کہیں نہ پتے پیش خیمائے درو جہاں آریاں
 کہیں نہ سٹھے ہو جہاں خیمائے عشق آریاں
 کہیں نہ کسے خیمائوں واپار سٹھ چکھیاں
 وہوں پورش حضور اشدر چہ بھلی سنائی یا
 سوہنے خلق تمام اسی سٹھے صورت حسن جان
 یسے وقت مبارک دیو چہ کی تھہ پوچھییاں
 سن تینوں سٹھے رووند اور سیاں سنائیں
 ویکھ جہاں بیجاں پھریاں بہت فتنے جہاں
 باجہ تھوں اسہاں تھیں پورسی ویکھ آریاں
 کجہاں پھیر تھیں کھوہ رسکا ویکھ لکھی اسی
 یا یوسف یا یوسف کر کے سہیوں آریاں
 سن پوسٹ پورے تینوں تانے کھلی سنوں
 تان پھر گل گنایا سنوں آدم نبی تھلے
 یا تھہ پور یاد دہیم سنوں پور سنائی
 سوہناں پورہاں سوں لکھ کر یہی پور
 کورسیاں اولاد تھیں پور پور سنائی
 پور والے دیوانے کے اسد کا اور پور
 جسے سنوں حکمیا جو سہی پھیر سنوں
 جسے تھیا مشکل ہے جو عشقیوں جان کجاسی
 کے کسے کجاسی انوں تھیں پور کے پھر کجاسی
 انوں پور پورٹ کے پیا نوری خیرہ جہاں
 انوں پور آریاں پور پور پور پور

کیوں تمہیں افسوس ہوتا ہے اور ہاں گلاں سے
 بن گیا ہوں غیب کی سیدنا ہاں ہووے جو کچھ
 توڑے باپ تار منہ آوتے رہتا مرو خدا
 اس سببوں بقیوں کے لئے دلچسپ ہے جھوٹا
 اس گلوں جو جھوٹا چمکتا ہے بقیوں کے لئے آیا
 اوسیدیاں پتھراں بھی بقیوں سے جھوٹا رہا
 اوہاں کہا کیوں باپ بقیوں نال پارہوں
 اس سببوں بقیوں تائیں کھو ہے اندر پایا
 القصدہ احق کی دن کہا عیص علی نول
 کے بیٹا ہے اچھا نول آن کہا بکھوا ہیں
 حق تیرے درگاہ خدا وچہ عرض سوال ستائیں
 جا رہا ہیں جلد لیا ہیں لادیں پیر نہ کوئی
 اس کے عیص بہا اور جلدی تیر کیا ان نکالی
 ایہ گل سن کے مانی صاحب فکر اندیو چھ آئی
 یا بیٹا ارج ویلا آیا رحمت باران والا
 ارج تساوے باپ کا نام عیص علی نول کہا
 جیکر اچ کہا بنائے آن کھوا ہیں مینوں
 اوہ بن لیں کیا گیا ہو نول پتھروں کو چارا
 بکری ایک قریح کر جلدی تیر کیا بنائیں
 تیرے نال پار بقیوں بہت زیادہ
 چل کے پل شتالی کر کے مانی سے فرمایا
 اچھو طرح لپکایا اوسوں الے خوب تسالے
 اولوں پیش رسول نہاد سے ان کیا سب لکایا
 یا حضرت ایہ گوشت کا کھاؤ جو من بجا سے
 کس کیا سب بنا لیا اڈا بہت شتالی

چہا نال باپ سے خوش ہو وقت لنگر ہائے
 یہاں سوال کا نام کرتی کم نہیں ایہ سچھا
 پر اوہ عیص ولید کے سنگا کیوں کہ بہا زیادہ
 کیوں بہا نہ میرے سنگا بھی کروا نہی رہا
 اوہا چہا اولاد اچھو چہ رہا چہو راناں پایا
 سٹا آئے کھوے ڈر اور دور وطن گھر باروں
 کیوں اسٹا نالوں وہ کہ اوسے بہا کرانا
 اوہا چہو راناں پیری مسکواں پتھروں چہ آیا
 نال کہاں بہا رہتا اور بول بول صفی نول
 تیرے چہے یا بکری نال انیکہ تائیں باویں
 چہ نہیں چتا اچھو پیری ولید تیرے تائیں
 ارج کیسے سے اوپر رحمت رہا ہی آئی ہوں
 کان شکار جنگلوں چلیا ول اندر خوشحالی
 بیٹے خاص بقیوں ہی نول جا کے عرض سنا لی
 لاکچھ چار سب کچھ چلی بن محبوب تعالے
 پیشک میں بھی نال لہاڑے اوہ کفتہ سن لیا
 کراں سپر و پتھری والا شان مراتب مینوں
 اپنے حق دیکھا کر ایسے باپ کنوں دلدارا
 اولوں پیش احق تیر سے جلدی اندر کابیر
 سے عیص تیر سے نال تیر سے ہی خدا
 اوسے سوتے بقیوں بہا بہا خوب کہا سب لپکایا
 پتھروں کے جلدی آیا حاضر ہی ڈولے
 چھپ کر بقیوں ہی نول مانی نے فرمایا
 سن کے بی بی کہوں حضرت اکول ایہ فرماوے
 اولوں پتھروں لپکایا بی بی جو مقبول جانی

یا حضرت جس نام میں کہیا او ہا کباب لیا ندا
 اٹھیں وہی مغدوریوں حضرت کہ نہ ہتھیا جاتا
 پڑھ بسم اللہ نہ دسے اندر لقمہ جس دم پایا
 اتنی لذت کدیں پائی جتنی اوسدن پائی
 یا حضرت کرتیکہ عاتیں اوسدے حق سے اندر
 تہ پھر وچہ درگاہ خدا سے نبی و عباد فرمائی
 جس نے ایہ کباب کھوایا اوسوں نبی بنائیں
 جہوں و عاتیں پیغمبر کیتی ہو یا فضل الہی -
 جہتوں کدیں نہ باپ پیاسے مال پیار بلایا
 اچن چینی رب العالم ایتوں فضل کما دے
 عقلاں ہو رو لیدیاں سیتی کچہ نہ بن واسروا
 جس قناعت کیتی اوسوں بلکیا قرب غفاروں
 طمع کیتا سی عیص ولی نے میں پیغمبری پاواں
 غز من قنع وذل من طعم ویکھ بیان کتابوں
 خوش ہو کے یعقوب پیغمبر تالساں پیاری
 ولد یوچہ ہزاراں خوشیاں جامے وچہ نہ بیوں
 پیسہ تھہ کے نول آئے جسکے کسفتی کوئی
 ایہ تاں ہوئی پیغمبری حال صدقات غفاروں
 سند حقیقت اتنی تائیں عیص ولی بھی آیا
 کھا وچہ ایہ والد میرے خوب کباب رسیدہ
 کھا ہوتے دعا فرما ہو مولے افضل کما دے
 ایہ تہ سبھی عیص ولی پیاسکی میں لیوں آیا -
 لے گیا مال اوہ مالک اپنا جسکی شہرت آہی
 وقت ترعدے عاصی تائیں آریاں و نکویاں
 فی الجملہ اسحاق نبی نول عیص جاں خبرستانی

خوش فرزند تاساے آندا نہیں کوئی گھرں کباب
 عیص ولی کباب لیا اولوں گمان سپہا تا
 ریدے حکموں ایس کبابوں بہت سواواٹھایا
 کھاہتے ماں بی بی صاحب ادبوں عرض الائی
 جس کباب لیا ندا اوسوں اللہ کبری پیغمبر
 کہندا یارب ہر دم تینوں لایق ہو و پائی
 اوسوں بھی اولاد اوسدینوں نشان عطا فرمائیں
 بل گئی یعقوب کے تائیں دو جگہ والی شاہی
 اوسے اوپر رب العالم رحمت فضل کما یا
 جو گل چیتا نہ چیتے ہونے اوہ گل کردکھا دے
 کچہ نہ بن دا جو کچہ چاہندا اللہ اوہا کردا
 طمع والے لوگ کچہ تہ حاصل مولانے درباروں
 رب کہیا یعقوب تئی تے میں خود فضل کما دے
 رکھ تو گل ریدے اوپر پاویں اجر حبس ابوں
 واپس آئے گھر سے اندر و لوچہ راحت بھاری
 کیوں اوس بیوں خبریں پیغمبریں ریدے کو لایوں
 اوہ بھی جامے وچہ نہ بیوسے ایہ تاں حمت ہوتی
 دم دم حمد تائیں پڑھا ریدیاں باقیہ تاروں
 خوب کباب فرکار تیا کے حضرت پیش رکھایا
 عجب فرکار تاساے کارن پکڑیا کر کے حیلہ
 نشان پیغمبری میر تائیں جلدی سو پیا جاوے
 حالی برٹ شرابوں ہو یا تاں میں پھیرایا
 پتھروں خبر ہوئی حسیلے ساعت تیکہ مانی
 موسم لنگھ گیا تے پتھروں رحمت باراں ہو یاں
 سبجہ کم و ازلیا تاں دینوں سخت جیلانی آئی

ہوش حواس تہا می آئے رو کے ایہ فرمایا
 حسرت والا بھر کے پیالہ تیرے کان لگا یا
 اسان اسید تباہے او پر سی پی پی سی ولی
 کچھ نہ وہ اسلٹھے بچیا وہہ گئی قلم ربانی
 ناہا بچہ پیار اسٹا اسڈیناں ذرہ کبھی
 سن کے عیص ملی ویتا میں بوچہ غصہ آیا
 کون اوہ چہر حق اسٹاے مال دے لے گیا
 کہیں نہ چھڈساں کہیں چھڈساں چھوٹے ہینوں
 آخر جدا اس ولد سے اندر ذرہ آسائش پائی
 اچھا بچہ ام رضی ربی چو نکہ اسدی آہی
 کرناں حق تباہے میں نہیں نیک و عا گرامی
 ناں پھر حق اوہا ندے حضرت نیک و عا الائی
 آپر جے نہ و تھیں غصہ حضرت عیص و نجایا
 ہر دم ہتھ از پر چر کھدا ڈاڈھی تیر کٹاری
 ایسی حالت تکالی نے یقو بے ویتا میں
 ہر دم کوٹھے وچا وہ مانی رکھے لعل چھپائی
 سترال وچہ بہا یا ہویا خا صہ بی یگانہ
 بڑا بہا و ر عالی بہت عیص ملی ویتا میں
 کون شیر اندے اگے جا کے چا وڑ خوی کماے
 کوئی نہ اگھے ڈروا سنجو غیب خطا پھرا نول
 نت نت بابل میں ویندا چھوٹیاں اجیہا
 ناں کچھ وہس تیرے نہ میرے ہو گیا رہا جھاتا
 جو تھہر پانل دسی لکھی کہیں نہ ٹھکڑی لہدی
 ہٹھا جا ایس جیالوں ہو پار چھوٹی اسے دل لہدا
 لیکن شوق متبنت اندر کمال عیص میں نہا ناں

جا کے سچیا قسمت الے حصہ اپنا پاپا
 آگوں آہی نہ قسمت تیری پی گیا تیرا پاپا
 اکوں زوری ہو کے نول ملگتی قسمت عالی
 یقو بے دے مانع خشک تو تر گیا حسرت پانی
 آپر واقع ہو گئی اس تو حسرت پاک حسامی
 کہنا اسے وقت ستابی چاہساں مار گویا
 کروسیاں قتل ام کرک کے شوخ آوازہ کہیا
 وھو کھا کرے جو ناں بھراواں رہے پکڑا سے نول
 مال پیار سحاق پیٹے نول اپہ گل آکھ ستائی
 او سدے پیلے ویسی تینوں نیک اولاد آہی
 دیوے بہت اولاد تسانوں واحد رب علما ہی
 بہت اولاد خداوندانوں نیک عطا فرمائی
 آکھے چتھے بلگیا میںوں چاہساں مار گویا
 آکھے چتھے بلگیا اوٹھے کر ساں قتل تیاری
 اگلے کوٹھے وچہ چھپایا اندر وار کھائیں
 دانہ پانی اندر دیوے کر کے و ساہ نہ کالی
 بھائی سکا دشمن بنیاں کھا گیا پھیر زمانہ
 ڈروا کوئی نہ اگھے سنجو جھلیاں عرب خطا میں
 شیرال پیش جو دم چلا کے کہیں واپس آئے
 کون آکھے شس کولوں آو سے شرم چا ڈلا لگا
 جینوں تقاریر خداوی آہی کم اوہ ہو گیا
 بھانا رہا کہیں نہ رہا لکھ کوئی بنے سیانا
 مال پانی سے اگے تقاریری ہو زیا و ولہدی
 وچہ تقاریر خداوند والی ساڈا عذر نہ چارا
 کہنا کہیں نہ رضی ہوساں یا مقبل رہا ناں

بیو کر میرے شوق محبت پیچھے وچہرہ سمانی
 سینوں نشان پیمبری الالٹے تے جدایا
 کریں نہ راضی ہوساں اوستے اندر لڑ ساری
 اک سوٹھ برس تے ہو کے جلدت سی فرمائی
 جد و جہت یقویہ بنیدے رتھیں سائے والا
 اگے درد فرقاں اندر جان آزاری آہی
 کچھہ آرام اوہتا تے پاروں ہی دلوں نشانی
 تاج مرصع سوئیانو الالشفقت کریم جہانماں
 تڈناں ہو یاں کہیں تھکے کھڑے دل بچھائی
 ولو چہتا ہنگام آج نہیں راضی ہوئیڈا ویر پیمارا
 تکرریاں تکریاں وقت کریم متھچھاں کنوں گویا
 ایویں اکدن مائی تاہیں کہتا اولوں سجاولوں
 الوداع کر سائوں سو پور پتے کر و وچاں
 تھکے بھائی رہن نہ دیوں کی اوتھے پھر رہتا
 ٹرویاں ٹرویاں سرور و پہا جازت سائوں

اوہ بھی باہر ناہن کھنوسی لے کے عمر جوانی
 و غاکما کے مال تشاٹے ہے اوہ کھن سرھایا
 آخر اسحلتے وی ہوئی آ کے وصل تیاری
 مائی سارہ پاس او نہاندی لوکاں قبر بنائی
 چلیا گیا یقادی جانب نبیاں سخت کشالا
 اتوں چلیا باب پیار صاحب دولت تنہا ہی
 اوہ بھی بدلی رحمت والی سرور کے آپروں ٹھکی
 سرور کے آپروں دور سرد پایا ہو گیا دور رنجاناں
 وقت وصال او ڈیکر یا نتوں اہل شہادت آئی
 زمین بھی نہ راضی ہو یا باب بھی لڑ سہارا
 و تے نہ چلیا موسوم سہاں غفلت وچہ لنگھایا
 لے مائے حد شائبش رحمت ہو کے کنوں جہانوں
 سالوں ایتھے رہن نہ دیند بھائی کدی کدائیں
 مائی رحمت میدے سالوں ہاں نہیں ہن بہتا
 این سلامت و طمان اندر رکھے رب تسائوں

عزل

و پہا جازت دور واداسی نکا بجاواں گھر باروں
 کہیا سوا اوتھے رہنے وا دلنوں سورج و کچھاندا
 بہا یا نتوں جد کھن بھاوں کی اوتھے رکھ کرناں
 ہجر النبی آن و شہر نیلے سبیں اسٹاٹے کنبے
 بھایا نوالے مان کہنیدے اپنے دم فرمیدے
 ساٹھے باغ باں ٹھوٹیا نوالے عمری حراں سکائے
 میوہ خوشی وصال نہلیا دل رہیا ترساندا
 کر کر محنت ہر شہادت کر کر عجز نیازاں
 فی امان حوالے کر رہے سائوں خصلت کر ہو

کی اوتھے رہاں جھو کوئی تہ بولے شوق پاروں
 جتھے سکے ویریاے قتل کنن تلواروں
 چنگا ہوندا نکا جاناں ایسے شہر دیاروں
 کوئی نہ ویرا حامی میرا باجوش ات غقاروں
 اسان نہیاں ان کی کرناں شفق بھایا پاروں
 او چلے فی بھورنکالے خشک شدہ گلزاروں
 گذر چلے پر دلیسی عاجز عالی ہٹ بازاروں
 حالی ہی پرتایا آفر بے پرواہ درباروں
 جاویئے وچہ سا فریاندے روندے دروازاروں

آند کچھہ ساکھاں منیوں اپنا مہر کر رہا ہیں
 میں غریب تانا ڈاڈا وا فرماں نہ کا مئی
 ماسے کھر دوس بہنیاں صاحب جس جوانی
 ووجی ہو رہا حیلہ والوں بالیہ اسم گرامی
 اپن چسرا حیلہ والا یاہر حد شہاروں
 سن کے کہیا ماسے اسوچہ میرا غدر نہ کوئی
 کہیا ماسے ست برس توں میرا جڑ چکا ہیں
 سن کے گل امثال کہتی یعقوبیے فوساری
 ہر دم چپ چپا تاریندا سخن کلام نہ کروا
 اولوں اول سنڈا اکوں ہاں پر وہ کھانی
 کہیں نہ گل شکایت کہتی کہیں نہ حال جتایا
 جیکوئی پچھدا عیص لیا کی توں لگنا ہیں پایا
 اوہ ہے پیرا صاحب ہیں ہاں اسدا نو کہ پر وہ
 ایسے حال فقیر پیلو چست سال اوں کھائے
 ایسے نیک خدا سے مسل ہوں ظاہر جانی
 چیکر عاں لوکا لوگوں خودیوں حال جتان
 نہیں اوہ حال جوان جتانہ بے پروم صبر کماندے
 ہاں پھراسے بالیا خاتوں دی عقد نکاحوں
 کہندا یا نا ایہ کیوں نکراں میرے کہنتوی
 کہیا ماسے بیشک تینوں آکھی ہی را حیلہ
 ایہ کل لازم نہیں مینوں چھوئی دھی پڑوہا
 جیکر پھرتوں اتنی بدت اجڑ چا ہیں میرا
 ہاں پھر ست بہنیاں یعقوبیے اجڑ چا چرایا
 وچہ نکاح یعقوبیہ پید سے ورنوں کھنیاں تھیاں
 دوسرے چھنا نو پھرتیاں عیص اوں زانے

یعقوبیے فریادیں ان کے پیدا آندا ناہیں
 بد لے مہر دستو کوئی نہیں کسیاں کارروائی
 ان کا نام را حیلہ پسی عدوت دی لانا فی
 وڈی سی اوہ را حیلہ تھیں سٹیو ذکر تھامی
 یعقوبیے را حیلہ چاہی ماسیوں شوق پیار
 مہر شے بد لے ہو روجہ پاک جلد مقرر ہوئی
 بعد اوسدے یں عقد را حیلہ کر دیا تھیاں
 اجڑ چارن والی سر تے پند اٹھائی بھاری
 جیکوئی پچھدا اس سائنوں کھنوند اتوں مرد
 یا بچوں اسدیوں ہو رنہ کروا سخن کلام زبانی
 کہیں نہ بھائی سکتی اتد ریندا سخن الایا
 اولوں آکھے ہیں ہاں اسدا خننگار و چارا
 اسدے یا بچوں سخن شکایت ہو رنہ بالکاکر جا
 کہیں نہ ہم یعقوبیہ پیدے مہنوں اول سنڈے
 غناں پھیری تاہن فضلوں دیے ذات خدائی
 قسم خداوی بنیراں چوں باس نکالے جاوں
 تاہیں پھریں وہ کہتے ہوں نشان کہندا
 یعقوبیے جدایا خاتوں تھی خاص نکاہوں
 آکھ را حیلہ بالیا دیوں کدھرے عقل گویوں
 پر پرتانی مالیا تاہیں کروڈی وا حیلہ
 بالیا جوہے وڈی اوسوں کھر دیوچہ بہاں
 را حیلہ سے سنگ بلا شک عقد کر گیاں تھرا
 بعد اوسدے پھر تال را حیلہ عقد نکاح پڑ پرایا
 اسکے سن ایہ برماں جائز ہیں ایہ برماں
 مہوئی تے تورت جاں اتری کیتا منج خدانے

انہوں نے چہ قرآن خدا نے حکم منع و اکہیہا
کتبتیاں گلاں آگے آہیاں جائز ب تہیاں
ہن بن ذات خدا سے سجدہ لازم کفر کر پیدا
خدا قرآن شکتہ اور نازل رب فرمایا
ہو را گے بن مسجد کدھرے حکم نماز نہ آیا
ہو را گے کئی گلاں آہیاں جیو کمر شتر پروہ
جاں یعقوب رسول رہا سے راجیلہ پر مائی
کئی ہزاراں گھوڑے پھڑ سے دولت حد کھئی
ہو رہا م کیناں حسرتوں وہ کہے دون سوایاں
رکھیا پاس یعقوب پالی نون ماہے شوق پیاریاں
رؤیل آئے شمتوں بھی لاوی ہو رہو وچار
راجیلہ چوں بالکل لڑکا پیدا تھیا نہ کوئی
راجیلہ دی خدمت کارن واج و چاہے آئی
اوس زلفی چوں بھی دولڑکے اندھا پاک اوپائے
مالیا نے بھی ریس پرسیوں لوٹدی اک منگائی
گاوا آئے اچھیری دو چاخرن جہانوں تازے
یوسف نے بھی شام چاہے سہی سیدیش پائی
آخر وچ خوشی سے ہر دم سے یعقوب سہ گرامی
ست برسوں جد یعقوب سے نون ہو رہی لڑکھ سہیاں
حب وطن دی ولد سے انوں کہ پیش کدھرے جاہری
لکھ کوئی اسن آسایش باپے نہ تو نہیں وقت لکھنا
لکھ کھڑا ہووے لکھ اوسا تازہ حسن گلابی
لکھ پی لیل وقت نراندے ہووے وقت لکھنا
لکھ پھی شوہری دیا وی چھپڑا نہ پوچھ رہندی
لکھ پروانہ حال و پوانہ دل پر چاہے اک تے

نہیں تاں گے موسیٰ جیکر حکم جاری لہر سہیا
جیو کمر شتر کیسے نون سجدہ کرناں تاہن خطایاں
ہو رہا شتر سب آگے سر کوئی ہسی ہوسن پیدا
حسرت حکم شتر خوری واسد پوچھ سہیا
سید زمین نون ہن خداوند مسجر و تاکسہ برمایا
ہن ستر و حکم بتایا اسے کوئی نہ کروا
دولت پھیرا سے وئی واج بنا کے بھائی
سجد شقت آئے طر قوں یعقوب سے تے ہوئی
حصا سب شمار نہ کوئی جو جو چیزاں پایاں
مالیا چوں چھ لڑکے پھڑ نقل ہو یا سر کاروں
بھی اسخار زبا لول پھیراں سہ حقیقت پائے
اک لوٹدی تاں زلفی اوسنوں اسے وئی ہوئی
راجیلہ سے یعقوب سے سہی خدمت وچ لکھائی
وآن آئے نقدان ایدو و نون ناویں بول سائے
اوسچوں بھی دولڑکے پیدا کہتے ذات خدائی
فقتلوں رہ کریم گرامی کھول تے دروازے
لیکن اسدا ذکر تولد آگے کہہساں بھائی
دولت با سہ تاروں حاصل ہوئے کم نہا می
اک سال بچے جسے لکے آیاں یاد خدا یاں
وچہ پر ریس مسافر والی چند رہے نر سائے
پھلچاوں پر ویسی نون جہا و وطن آجائے
یاد وطن جہا اوسے جائے سہ کمر ماشتابی
پر چل جائدی بچ چندی جسدم پاوا جائے
نسر خدا وی حب یاد کی کیں وسار نہ ہندی
پر کھیا با سہ جمع وی اسنوں بھائے نون تے

لکھ کر آیا نہ تیرے رودہ توں پیسے جتنا چاہے
 لکھ کوئی نہاے پانی پائے گرمی وورٹھاے
 تلخ تخت سرری لکھ کوئی وچہ پرولیس وچیسے
 لکھ کوئی ہتے وچہ پرولیس مچاں خوشیاں پورے
 لکھ پیا کوئی مرہم لاوسے دلے زخم ہٹاے
 آخر پرولیسوں اکدن وطنیں جانا پوناں
 اسیں بھی ہاں پرولسی جگ تڑکے اوس کنخانوں
 اوہ یعقوب تاسال نکھائے پورے اکی بھائی
 ایہ پرولیس مسافر خانہ چلماں اک دیہاٹے
 اوہ یعقوب تاجھائی کولوں ڈورا ڈورا آئے
 آتش سخت غذا لوالی ہور عذاب ہنراں
 یعقوبے توں بھائی کولوں پھٹیا کہنیں وارا
 کوئی نہیں عمل کہا چنگا وٹیا حرص لکائی
 چو نکر عیص یعقوب نی تے ٹھی ہو گیا بھائی
 بچہ نہیں غم ساٹے توڑے ہون کید گناہا
 سٹو حقیقت جس دم وچہ پاد وطن آ گیا
 کیونکر وطن وچالے جاواں تڈل گذر سدھایاں
 درد فراقوں پڑاں ہلیاں بھری اگاں ہلیاں
 تا پھر جا کے ماتے تائیں عرض سوال سنایا
 مدت ہوئی مافی ڈٹھیاں وینج زبیرت پاواں
 سن کے ماتے جلدی کر کے رخصت محکم سنایا
 تا پھر جلد تیاری ہوئی چایاں شوق مہاراں
 ہور اسباب تمامی تڈے نوکر جا کر پردے
 شوکت نشانیوں دی پرواہیوں چلیا نی سہارا
 لے اماں کر نیبا دعائیں اسیں چلے پرولسی

قسم خداوی پانی باہجوں کدیں تیرہ جاکے
 پراندرو چوچاگ جو بلدی اُسدی بھگتے جانے
 کدیں نہ خت الوطن جو اُسے وچھیں نابل تھیسے
 پاد وطن جسویڈاے ہتساں بھی بھجا جاکے
 کدیں نہ زخم جدائی والا وچھیں دوسر دہاٹے
 نہہیں ہمیشہ پرولسیا نوچہ اوسد رہتا ہوناں
 کچھ دن رہ کے واپس تاسمبھیں دلوں بجائوں
 سائوں اکیاں ساعتاں اچھی تھیں بھرو کائی
 نیکی کر لئو نیکی کر لئو عمل نہ کر یو مارے
 سائوں ڈر ہنراں کے کون بیان سناوے
 بنایاں کان آمادہ اگے تو بہت تغفاراں
 رہوں مہم ساڈا حالہ کی کچہ ہونا یارا
 اچھا رہ چا ساڈی فضلوں بخشد سی بیریانی
 ایویں راضی ہو جاوے گی ساٹھے ذات خدائی
 اذہرا جد فرمایا رب نے میں غفور الایما
 بی یعقوب پیہمیر رب دا وچہ ولیلماں پیا
 اندر ہو گئے پیراں سہ سہ سہول فراق جدایاں
 آیا پاد جان وطن پیارا لواں ہویاں کھلیاں
 رخصت کر و وطن نوں جاواں دل میرسدھرایا
 جان اودھی ہوئی ڈاڈھی وچہ فراق بھراواں
 جا و وطن نوں بیٹا جا کر دل تیرسدھرایا
 سنے قبائل چلے حضرت نالے بیٹے یاراں
 گرو نیڈیے تاریا نواتوں جھلمل جھلمل کرے
 اکھ سلام ماسے دیتا ہیں ادب سجایا یارا
 جیوں تدرہ خوشی اسائوں کینارت خوش کھسی

سر پر چانا گھرو الیاں طرف اپنے گھر باراں
 مامی مامے نو سرچیم کے سہنوں نصبت حکم سنایا
 جلدی جلدی قدم اٹھاندا پنڈھ نہ نظری اندا
 تانجو چلدیاں چلدیاں آیا او یعقوب سہارا
 کیا تے اوس جنگل اندر صورت وامتوالا۔
 ولس نکالن والا آیا جنگل شوق شکاروں
 ولوچہ کہندا ویرن میر کون شکار ارج کری
 وکچھاں شہر کنعانے اندر وڑن وی یا نہیں
 کون بیان ساڈی حالت ارج ورج کرے سی
 ربہ اگے عرضاں کروا پار بنات گرامی۔
 راہی ہو کے میرے تائیں سوہنا گل لگاوے
 نالے نو کر ستہ تھامی حافر پیش آدا ہوں۔
 آسے لشکر اک مولا میرا اس جنگل سے اندر
 اے نہ وٹھا سانوں اوس نے جادوہ سان بکھیسی
 جتا تھچھے تسان کولوں کسدا ہے اچہ ٹھیرا
 ہے اچہ ڈیرا اک خادم ما بردہ اوہ کنعانی
 نام یعقوب بیچارہ اسدا وچھڑ پا گھر باروں
 اوسے تے اچہ نو کر جا کر اوسے دیاں متاعیں
 پتہ نہ ویا میرا بالکل آکھاں پیالتسانوں
 جیو تکر اوپ قوای بندہ کے اچھیر طرح تھائے
 ستہ او اپ قوا عارض کے پتہ سہنوں کر کے
 ربہ اگے عرضاں کروا پار بنات غفاری
 انیوں کر کے دعائیں یعقوب او پر پ تھاسے
 آیا بہت تھابی کر کے ہتھ وچہ تیر کماناں
 بیٹی کر دالے اُسوچہ سی تلوار گرامی۔

کھے رتسانوں راضی اندر وہاں نیساراں
 چلیا بخت یعقوب گھرنوں و طماندا سدہا یا
 کریں نہ اندا جو پر ویسی گھرو کی طرف سدہاندا
 اپنے جوہ جنگل سے ٹپڑے جو کنعانی پارا
 کروا پھرے شکار جلس ونا ویسوں وور کاللا
 تھک کے پنچوں گریے اٹھیں ورو تھیت پاروں
 کرسی ہو شکار یا ساڈے گل تے خیر و صرسی
 گل لگ لگ سی نال تائیں سے پاک گھسی باہیں
 وکچھاں کویں حقیقت ساڈی کا تھ پار لکھیسی
 بھائی میرے دے دلرے کا و پر پاؤں بہر تھامی
 تھاندا جو رٹھیا ہوا ارج راضی ہو جاوے
 کہندا سپہ نواز تائیں نرمی نال صوابوں
 آیا کان شکار کر دے بیٹا خاص پیہر
 ہے اسی ساڈے کولوں حالت ان بکھیسی
 ادیوں اسدے اگے کہتا کر کے اوپ گھنیرا
 عیص ولید ہے اوہ نو کر صورت عجب جوانی
 ارج اوہ خادم صاحب تائیں آیا بلن پاروں
 عیص ولید ہی خدمت اندر آئے ہیں گناہیں
 خفا اساطے او پرت اوہ آکھے کچھہ اسانوں
 ست کوئی بے اوپی تے پاروں اچی کر لیا چائے
 آپ پوشیدہ ہو کے کھنیا سر سچا پوچھو دھر کے
 بھائی میرے دلرے اندر پاروں الفت بخاری
 تانجو تھک گیا و پیرے تائیں صورتہ استوالا
 صورت حسن جوان تر و اور تھیت باد شہانہ
 نالے اک بد وقت تر ورا لشکر نال تھامی

آن چھیندا چند بیہوشی کون کوئی تم سائے
 کون کوئی سر و شاہ و جس دے ایہ ڈیرا
 بولے اوسے اوسے کر کے جیوں یعقوب سکھایا
 ہے اک شہر کینان وصالے بڑا بہادر نامی
 اوسدا ہک غلام بچا رہ دماں باہر وکھلاں
 صاحب دی خدمت و بچاوں سونوں دوسد پایا
 اسیں بھئی عیص لیدے نوکر خد متکار نہانے
 بڑا کوڑیل سنیندا سائوں رہوں معلوم حال
 اوہ یعقوب جو نوکر اسدا اوہ بھئی واکھم روئدا
 ویکھاں ارج منتظوری سائوں ملدی سہا ناہیں
 شکے اچکل عیص لیاں ہوش نہ رہی کوئی
 جاگی پیر پیرانی دروں ڈیکان نکل گیاں
 کورج جھپتی ٹکراؤ چوں پھیرلی سنگ سیاں
 مہنت نہ عدسہ مروتیاں پھیر جیا تیاں مہیاں
 بھایا توں جابھائی تہن پھیر کلکھاں کہیاں
 کی معلوم اوہ ہانوں چہاں پیراں درونہ سیاں
 ورو والا ہک بہت حسدا وورد چاہے کہیاں
 قصہ ٹور تسانی ازھسا گلاں چھڑا جہیاں
 کہیں نہ ورو والا بندہ ذرہ آرم پٹیا
 سن کے نوکر بویا نوالی گل اس عیص فلینوں
 تک جیا اس بجائی میرے کیسی خودی گوانی
 کیناں اس کلکھاں پایاں حرف تیرے تھیں جیا
 جذبے مال بتا یا ہوں کون بے اوب مکان
 و شو جلدی غضبوں اسدا جلدی شرم اوواں
 سن اسے ازھسا اپوں اکدن یعقوب اچایا

کس لائیت نرس ہو جاناں و سو سچ پیارے
 کس کم کارن غیثت ہرل پایا تیاں بھیرا
 سن اسے مرو خدائے تبتوں چاہئے حال سنایا
 ناواں عیص لیاں ہوا سدا بہت اسحاق گرامی
 ناں اسدا یعقوب بچا رہ پر تقصیر نہاناں
 اکی سال گذشتہ تھے ارج اسیں تہن آیاں
 سن یعقوب پیہر سارے دماں باہر وکھلانے
 ویکھاں سن منتظور کے یادوے دیں نکالا
 عیص لیاں وی رنجگی پاروں پنجوں ہار سردنا
 اپنی طرفوں تا اسیں اسے راضی کرن ہاتھیں
 حبت بھرا دی ولدے اندر آکے داخل ہوئی
 دیاں پچھوں ویر سجدیاں کے خاں مہیاں
 بلیں بھانے پچھاں والیاں پھیر تیاں گیاں
 جہوکان ساخہ ٹکراؤ والیاں پھیر تیاں گیاں
 لک تیاں اوہ تیاں چہر تیاں راہ وچ پھیر تیاں
 ورو والے توں حرف ہک کافی بیدری کوں تیاں
 بیدرے تھیں پچھیا کہش سمجھ نہ آئی مہیاں
 بے سمجھ مہن اکھن اتھے سطران لکھیں کہیاں
 جھوپے کوئی ورو منداندی وروی گل سنیندا
 غشدری حالت اندر آکے کہندا اپنے جی توں
 ہونچیسے تیر پیدی چائی اوس گدائی
 تہن بھئی اچے رضا تیر پدا کروا دت والیاں
 جہر امیرے بجائی تاہیں بردہ سدنے والا
 کس تے تک نو پیر اسدا گولا دہر پاناہاں
 بن پیہر گولیاں والا چاہی لقب سدایا

چو نگر باپ یعقوب بی لول آیاں پیش جہایاں
 چو نگر بھائی پاروں و تے دگر یعقوب اٹھاتا
 چو نگر کراچ پیا بھائی تائیں راضی ویر کرسیدا
 ایویں اکرن سارے بھائی اپنے کیتے پاروں
 چندم عیص تمہا میاں تائیں جڑ بے نال بنایا
 کہن لگے سہ اولوں حاضر یا مقبول حقانی
 جو کوئی پچھدا کہندا میں ہاں نوکر عیص ولدا
 سکے ہو روزاں پھر ہتا گھنیا شور گنگا
 جہاں ویر پیا تے تائیں وروں روزاں بھیا
 وروں روزاں وروں وروں آسے باہاں می
 و ہوتا گیا فراق اندر و غیر غبار سدھایا
 تا پھر گھرنوں آسے جانی نال خوشی سرتے
 بعد اوہنا تے عیص ولی تے یعقوب لول کہیا
 تئیں سہ سفر اندے اندر دگر قضیہ پاندے
 احوال ہو خست لیکے چلیا عیص سہارا
 ہلے فسوس ہر سطح دا ایہہ گردوں زمانہ
 آپے یا تل کروا خلقت آپے کرے دیوانہ
 آپے در و اوپر ہاوسے آپے بھروسے خزانہ
 آپے بن جماعت آوسے آپے بنے لگانہ
 آپے زور بزوری لاوسے لوکاں نال برانہ
 آپے اپنی خوشیوں ویلے پیٹے نشت شہانہ
 آپے آکھے رنج کہ پھراں آپے آکھے نہ
 ان یعقوب پیا سہ جسدم اپنا لیا خانہ
 نہیں امتیاز زمانہ اندر پیر کیوں روز لگانہ
 القصد ہو خست تریا عیص ولی سہارا

ایویں اکرن یوسفنوں بھی آوسن ہجر ہلایاں
 ایویں بھایاں پاروں یوسف وور ہی کر لانا
 دور ورا تہ جہایاں اندر پیا و ہا میاں و شیدا
 ہر کس پیش یوسف بختاس اوگن اوں پاروں
 و سو کس لے بھائی میرا گولا پکڑ سبایا
 کسے نہ اوسنوں برو کہیا آپے سبتے زبانی
 آپے گولا میاں بالکل عیص نہ ہو کرسیدا
 کسے پیا تہا ہی حالت چھت یعقوب سہارا
 خیمے و چوں باسہ آیا بالکل نول و جھکیا
 وونوں گل بلوگ دلبر ہوئی فرست و ہدی
 کسے کسب بھراواں والی و لوجہ ڈیرا لایا
 کسے ناکت دل وونوں می سہ ہی جاوسے
 لے بھائی تیں شہر چلے بہت مدت تیں رہیا
 تئیں رہو تیں شہر چلے تیں سفر لول جانے
 لے لیا دیس نکالا خوشیوں چھڈیا وطن سہارا
 آپے زوری اپنا بندا آپے بنے بیگانہ
 آپے زوری بنے سیانال پھیرے شہستانہ
 آپے اپنی جان حلا کے ساٹھ دیوک پروانہ
 کسے دیوک بھراواں آپے کسے دیوکے دانہ
 اکھیاں لاسے آپے آکھے سٹا جا تفر کھیا
 آپے پھراں شاہد تائیں تئیں بند پگانہ
 دھم دھم دیوک پھراں ہر طرف اندر تہا سہانہ
 و تہا عیص ولید تے تائیں خست حکم روانہ
 آکھے سنو رو پیر و سیاں مشاوراں آکھوانہ
 جاوسا اک گرانڈے اندر رید اخاص پیرا

بہت اولاد بچے گانچی اوسنوں رب عطا فرمائی
 اوسے روم اوہ روم ولایت فرج و سائی یارا
 اک ایوب بن محمد حضرت عیصوں کیتا
 صلی اللہ علیہ وسلم ہر لوں بول پوکاراں
 بھائی دی خدمت و پوچھائی جو کوئی رے کے جاوے

اک بیٹا سی روم و نہا ناصدا صدق صفائی
 اوسے دے اوہ ناموں شہر ہو گیا موضع سارا
 باقی دے پیغمبر جنتے ہیں یعقوبوں میتا
 اکوں بھائی اندے ملنے و احوال بیان چتاراں
 کیتا درجہ اوسد تیا میں رب صاحب پنجائے

بیان تو اوقات دران ہر مناس و چہ صفا کون با واقفان و غیر واقفان

جو بھرا اپنے دی جانب نال محبت جاوے
 نالے ذہ سویدیاں اوسدیاں دور کیندیاں
 اول جو سلام علیکم مومن بول سناوے
 ذہ نیکیاں بلدیاں اوسنوں جو سلام چھلیندا
 پوچھیا کسے سی اتھیں کیرا چوگا کہ سلاموں
 اک سلام اساو پوچوں چوگا ایہ کم آیا
 واقف یا ناواقف ہووے دوست ہو یا ناہیں
 اپنا یا بیگانہ ہووے ویسی یا پر ویسی
 کہے سوار سپا و یا نہتا میں اوب سلام دعائیں
 بہتیاں مندیات تیا میں اوب سلام الاوان
 چہ پڑے آپس اندر بالکل اکفت پیار نہ کرے
 حضرت کہیا صحابا توں سنیویات نرالی
 جیکر تیں آپس کے اندر کہو سلام زیادہ
 ہو سو بکد وچے تھیں تیں پیارے مثل پھراول
 جو کوئی بیمار کسے نون چھین کارن جاندا
 کدیں نہ اوسنوں باہر کڈھے جنت دم گلزاروں
 شتر نیر فرستے اوسے کارن سخت شش چاہوں
 شام و نچے تا چری تیکر سنگن نیک دعائیں

نیر زنی ہر قدموں اوسنوں رب عطا فرماوے
 نالے سختیوں کے اوہ فقلاں و با بھایاں تاپیں
 تریہہ نیکیاں اوسد تیا میں رب عطا فرماوے
 ہور بھی رحمت و وہاں او پر اللہ پاک کرسیدا
 تا پھر و سیا جو اسل نلس پاک سول اماموں
 جو کوئی لے سلام ستانی چاہے تیں سنا یا
 دشمن یا دشمن دل جانی کہے سلام تریہہ
 شہنوں کہے تان اوسے ترحمت رب کریمی
 جاو نوالے پوچھیا تیا میں پاوں نیک جزائیں
 حضرت کہیا جنت اندر اوہ نہ بالکل جاوں
 ایسے جنت کتوں دور کے روز رہیں مڑے
 دساں بات تیا تیا میں میں ہک کفت عالی
 اوسدے پاروں واقع ہو سی ہی فضل خداوا
 ہی چنگی ہے اچھلت کہے رسول سچا و ہا
 جنت دیو چہ جاگہ اوسنوں رب عطا فرماتا
 ہور روایت جو کوئی پچھے مہر و برحق پیاروں
 فرجے تان ساری و بہاری شش دعاء فرماوں
 آخر پچھن جان والے نون سختیوں رب تیا میں

ایہ درجہ بیوضو کارن جو وضو سنگ جاوے
 مسلم دیو چہ ابوہریرہ یوں ہو رو بہت پہاٹی
 جس پہو توں لنگھنا سی اوں مومن مرد خدائی
 تا پھر تک خدا و جلدی بیچارہ توں مل کے
 جہا آنگھیا مردو رہا نا اوں ملک فرمایا
 کہیا اوں فلانی وستی اکر دست دیتا میں
 پھر فرشتے کہیا اوںوں دس او ہندیا بینوں
 کہیا مرد خداوے تھیں اوہ لگدا خوش قبیلہ
 سن فرشتے کہیا اوںوں میں ہاں ملک خدائی
 رب فرما کے تیر تیا میں کر کے قسم پیارے
 اینوں میں پیار یا تینوں سو چٹک کوئی
 وچہ مشارق ابن مسعودوں ایہ روایت پائی۔
 یا حضرت کہ قیامت ہوئی پاک تھی فرمایا
 کہیا اوںے یا سرور! روزہ عمل نہ کوئی
 صرف تساکے مال ہاں تک مال خداوند عالی
 شوق رسول خداوے باہجوں ہوو عمل ناہ میرا
 شوق رسول خداوند والی ہوو خداویاں بندیاں
 جو محبت مال خداوے دست رکھدا پوری
 جس کسیتوں اللہ صاحب دست کرنا چاہندا
 عک فلانی شہر فلانے پتر شخص فلانے
 تا پھر وچہ آسمان نشانی وحی آواز لپکار کے
 تھیں بھی اوںوں دوست رکھو شاگرد تیا میں
 تا پھر کل فرشتے اوںوں دوست میں تھیں
 تا پھر حضرت اللہ والی اپریں نے آوے
 ہر کوئی چنگا جانے اوںوں بندہ نیاک سد بند

سٹھ برس اندازتہ اوں تھیں تیش دور سدھاوے
 اک شخص ملاقات بھائی پدی چلیا کر کے دہائی
 جا بہوا تھے اک ملک توں رب بندا فرمائی
 اتنے تیا میں مومن بھی آوا تھے پہو تا چل کے
 دس اے بندے ریدے توں میں کسٹر فٹوں دیا
 شوق زیارت ہوئی تھی سدی ملنے کارن جا میں
 لگدا ہے سن تیر چلیاں تیرے سا کوئی تھیں
 صرف ثواب زیارت کارن جاواں کر کے حیلہ
 تیرے کارن بندیا نوالی صورت شکل بنائی
 جیوں توں بھائی جانب چلیا کر محبت چاہے
 چھائی توں جو بھائی ملدا دیواں اوںوں ٹوہوئی
 اک شخص نے پاک تھی توں کر کے مرض ستائی
 کہیا توں وقت قیامت کارن تو شہ کچھ بنایا
 تیا میں بہت نمازاں پڑھ کر بھرتی چاڑھی ہوئی
 بہتی شوق محبت بیتوں ہر دینا لوں باہلی
 حضرت کہیا جا پھر تیرا تو شہ عجب چنگیر
 جو رکھدا ہی رب وھو بندیاں عیاں منڈیاں
 اوںوں بھی رب عالم فضلوں و تیا ہر تلووری
 اوسا نام وحی دیتا میں اللہ پاک تیا ندا
 اوسدیاں محبت میری سن آے ملک رہا
 شخص فلاناں دوست رہا اسٹن تیرے تھیں
 تا شوق فلاناں کو لوں اسٹن تیرے تھیں
 تالے نیک تھیں اوںوں کارن میں کر تیرے
 نیک نامی اس بندے والی ہر جا کہ کھنڈ جاوے
 لیکن ایساں صفتا تیا میں عالم لوگ پندے

یا اولیاء خداوند واسے جنہیں ذکر کریندے
 اونوں اللہ رحمت پاروں ایڈا درجہ دیندا
 ارض سما وچہ ہر کوئی اونوں چاہی مال پیاراں
 ایہو سبب فرشتے اونوں یاد خدا دی کر دے
 پاس اونہاں جانا افضل بہت ثواب ڈھیر
 گل لگانا مومن تائیں جائز ہے شک آیا
 دیکر ہتھ لکھو جی تائیں پھر جو سینے رکھدے
 تہیں ایہ کتب فقہ دیہ چوں نظری بالکل آیا
 سینے تے ہتھ رکھو جیکر اوہ سنسا ہی ہوندا
 جنہاں ایسا مسئلہ لکھیا غلط اونہاں فرمایا
 مطلب سینے ہتھ رکھو تہاں تینوں میں تباراں
 جیکر ہتھ لکھو تہاں تینوں میں تباراں
 جسم بندہ رکھو گولوں نیگ وعا کہ چاہنا
 اوہ نیگ اوسد کتھوں تیکر ہووے دو گشاوہ
 ایہی جہنم تہاں آئے اسے رب تعالیٰ والی
 پاڑا کر تھناں دیو چوں میں بھی رحمت پائیں
 تائیں لازم ہر نوں قدرے رکھو نیگ گشاوہ
 جسم ہتھ دعاؤں فارغ نہ تہاں پھر تہاں
 روشن ہووے کھڑا اوسد رورقیامت تائیں
 ایہوں جسم بندہ کوئی ہتھ کینوں دیندا
 نیگ اونہاں نا خوش ہو لیتا رہوں بی بھائے
 بعد سلاموں خداوہ مومن سینے ہتھ پھر تہاں
 سینے تے گشاوہ ہووے رحمت مال پھر ہووے
 ہتھ نہیں ممانعت کوئی مت کوئی شک لیاوے
 عظمت ادب چاکسپا گوڈیں ہتھ لگاناں

تائیں لوک تہاں نیکو قدم شریف چھیندے
 وجہ اسمان زمیناں اسدے عالی شان کریندا
 چیتو تکر پاس اولیاء اللہ کے اون لوک تہاں
 تائیں لوک تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں
 کرے جو شیخ مجالس تہاں تہاں تہاں تہاں
 شنگا بدن جو دوہاں لانداتاں مکروہ تہاں
 عام نماں پھر سطح نوں مین ممانعت لکھدے
 یا ایہ کتب جہاں وچوں نظر حوالہ پایا
 تہا پھر بعد دعاؤں شکر ہتھ نہ ملتاں اوندا
 ایسا قول نہ عالماں تہاں تہاں تہاں تہاں
 حام عقیدہ دل تہاں تہاں تہاں تہاں
 کیوں اوہ ہتھ پھر لکھو تہاں تہاں تہاں
 رب العالم اوسدے اوپر رحمت مینہ ہر ساندرا
 سہو اوسدے اوپر سہو کے رحمت فضل خدا
 زمین تہاں فی اوسدے تہاں تہاں تہاں تہاں
 کر تہاں ایہی رحمت ساری نہ لیکھ تہاں
 تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں تہاں
 اوہ سہ رحمت فضل ہر ساندرا تہاں تہاں
 ایسا کھڑا ہور نہ روشن ہووے رور جہاں
 نالے السلام علیکم تہاں تہاں تہاں تہاں
 رحمت برکت ہتھ تہاں تہاں تہاں تہاں
 اوہ رحمت پھر رب العالم سینے وچہ رکھیندے
 سینے وچوں کھڑا غصہ دور دور تہاں تہاں
 سچہ کرنا منع بلا شک سچوں ایہاں جاوے
 ایہ بھی نہیں ممانعت کوئی چاہی ادب بجا ناں

Marfat.com

اکثر مال سلام الامان رسم کفار ان آئی
 مسجد و دروازہ چمکا استے کان بناون
 گردن جو کوئی اوچی کر وارے او سنوں چاہیے
 اکثر خاں نہ رہوں بھانے جو بھکیا کی کروا
 واٹھ توں ان کن امواتھ بٹیک ہرے آگے
 جے و ڈپائی کر سیں سخت عذاب خواری
 خالص شیعوں جو کوئی مومن ہوں جانب جانی
 جو کوئی شخص مسافر تائیں تکدا شوق پیاروں
 پال تھیانے روتے پتھر جے پھرے کوئی
 مال خوار تھانوں دیوں جو کوئی شخص تکبیرا
 جو کوئی کسیاں نقلان کروا خورت و کچھ ہرے
 اوہ بھی پلن ہی پیدا کیا سنوں بھی میں پیدا
 جیکر کسی بھی میں اٹھے وانگوں شکل بناو
 پیر ہدی رحمت پاروں سوچی شکل ثانی
 لازم نہیں کسی صحت تک اگر کل الامان
 بھائی مومن دی زاریتوں جو کوئی مومن جاندا
 ہر حدیث مبارک اندر پاک نبی فرماوے
 آتھیں رب العالم تنگی ساری وور کریدا
 ہور فقیر سوالی ٹوں جو کپڑاواں پواوے
 او سدا رب العالم بالکل پر وہ نہیں پڑ پیرا
 تے مومن ٹوں جو کوئی اک پیالہ ویتدا
 اصحاباں تھلایا حضرت جو نہروں بھرے
 راسی راہ بھٹے ٹوں جو کوئی سدا پرستے لاتدا
 مشکل کم مومن کے اندر جو کوئی کھتے لاوے
 کسے رسم نہیں جو کوئی مومن راضی کرے پارا

ادبوں سے بندے آگے آویسے مال صفائی
 ہا شو و سب سبھی پاروں میں بھکائی آون
 اچی گردن واکے تائیں مٹی و چھراٹے
 اوہا کچھہ ہرے کو لوں درجہ پائے نہروں
 ادبوں جھکرا آون میں آگے سدا ٹوں لگے
 تو بہتر تھیں رکھے دُور خداوند باری
 انوں جانی پیوں رہا تین کچھن کارن ہونے
 رب تکوان میں طرفوں رحمت شفقت پاروں
 ہر والوں و بھکیا ان سے خبر کسابل ہوتی
 و پوشت نہ مائل او ٹوں انہرا کسے کریدا
 رب وناوے و کچھہ تے اپنے نقل کریدا میری
 و کچھہ پھرا پے مٹی ہوسکے مان کریدا کپڑا
 سمجھو لیتدا رنج کینیاں نقلان سویدہ جاندا
 تائیں میرے بندیاں ساری ہنوں بہوت آئی
 صورت تک جو تک تے اس میں تھت جانان
 ہو حلال بہشت اس آگے پاک نبی فرماندا
 جو کوئی مومن کسے شخصدی تنگی وور ہٹاوے
 دواں جہانیاں دیوے اسوں و کھ خدا تے پیردا
 بکے عیب تے کچھے اوہ بھی عالمی دیتے پائے
 و مومن جہانیاں سولا سدا خود پر عیب کینیا
 بھرے پانیدورے او سنوں انہرا کہ ہم کریدا
 تاں بھی اوہ پیالے حضرت کھیا بٹیک لیوے
 او سنوں سولا راہ حبت و رحمت کنوں و کھاندا
 او سدا مشکل کم جان شہ رب پنجاوے
 اداوس آراحتی ہونے فصل کرے کاروں

جو مسکین غریب کسے نوں کپڑے دھو دیندا
 جو مسکین سوالی تائیں پیرت بھرا کھوے
 جو کوئی خوش کسے نوں کروا اللہ خوش ہو جاندا
 جو کوئی عالم سے منہ طرفوں تکے شوق پیاروں
 رب فرمائے جس نے ڈٹھا ساڈا نبی گرامی
 جس نے ساڈا جلوہ پایا تکر گیا وہ جہاں میں
 روئے جس میں ہی دا ڈٹھا ایوں ولوچے جاسے
 جو کوئی ہمسائے دی تائیں رنجگی اوچہ نہ پاسے
 رنج ہو یا ہمسایہ جس سے تے نہ استے راضی
 جو بندہ نہ تے کسے تے کروا کرباں مارا
 جو نہ تال کسیدے تنگی کروا ولوں بجانوں
 جو کوئی تے ہون دی تائیں ورو عذاب پکھاوے
 جو کوئی مسلمان کسیدا کروا گلہ ضروری
 کسے گلے واماں نہ کرے خوف خداوں ڈرے
 چلے عمل کماؤ بھائی شوکت شان گواؤ
 آؤ نیکی سے عمل آؤ طرف بدی تاہ جاؤ
 چھڈو ہوم تدی کاراں پکڑو نیک عقیدہ

اوسدا بھی رحمت پاروں اندر صاف کریندا
 روز قیامت آتس اتنا اوسد پیرت نہ پاوے
 کچہہ کشالا نارچہم اسدے پیش نہ پاندا
 پاک نبی دوی زیارت سندا درجہ بس غفاروں
 گو یا کہ اوس جلوہ ڈٹھا واحد رب علامی
 سخت عذاب قیامت وے تھیں بجلی من امانی
 جیونکر اگھیں نال زیارت کیتی ہی ربانے
 ہے ایمان سلامت اوسدا پاک ہی فرماوے
 سخت عذابوں اوسد تائیں پکڑ گارت تھانی
 رب نہ اوس تے تیس کریندا پاندا ورو تارا
 اوس تے کدیں نازل ہووے حضرت رب ہاتوں
 رب بھی محترم ترو تھیں رحمت کرم سٹاؤے
 دور کرے رب اسدے کو لوں نیک اعمال حضور کی
 دنیا چارو دہاڑے روکھاں کس دیہاڑ مرے
 اپنے تالوں مارا کوئی کدیں نہ مول بناؤ
 آج دن کر لئو نیکی مت کے بھلے تے گل پاؤ
 تالے اکوں ذکر تو لکھیںوں پاک نبی دا

در بیان تولد شہنشاہ حضرت یوسف علیہ السلام و صاحب جمال گزیراں

لے آسانی جام شرابی جلد لبالب بھر کے
 محفل عجب سنگاری ہوئی حسنا ندی لاشانی
 گل شربتین لے او پر خوب طرح ترکاؤ
 مست نیناں توں کمرہ پاکے آج بے تھو لے آؤ
 سرو ہووے نوریٹیکے جلدی دور وگاؤ
 لے پیر واہ ہو کے آج بے تھو دولت مال لٹاؤ

نرم آرائیش والا میلہ تیکے نظر ان دھر کے
 آجین روہر شراب ہووے محفل جویا بیانی
 محفل بادشہانی آجین اچھی طرح سجاؤ
 مجلس دیوچہ او بول سارے پرب کر کے بہ جاؤ
 سرو قد آج محبوبانہی چل زیارت پاؤ
 دولت پی حضوروں آئے جو وکھیرج جاؤ

چپ چاپ ہو تو ادبوں دوجی گل نہ کوئی الاؤ
 خوشبو عنبر بدن دواسے لاؤ یا نہ لاؤ
 سونو حوالہ جسدن پیدا ہو یا یوسف نامی
 ایسر لازم سارا تینوں اسدا ذکر سناواں
 جبرائیل خداوی طرفوں ایہ خوشبو لسیا یا
 یا حضرت کھر تیرے ہونا بیٹا نور مستقیمہ
 صورت اپرا پاری اسی قدوں ہوقہ زیادوی
 اسدا نام از لدا اسان یوسف بی ٹکا یا
 کوئی نہ ایسا گئے سوہناں بی پیغمبر ہوسیا
 اینوں راجیلہ ویٹائیں خوشبوں چائیں جانیں
 کچھ نہ درو حمل تھیں ہوا ہر دم خوشیاں
 مائی امینہ ٹوں جد آیشکر رسول الہی
 چیتو تکر نوں تخت سے اے تیکھے شاہ گراھی
 اینوں پاک نبی دی خاطر عاصی چھٹی ماروں
 لیکن خوراں نے علماناں مائی امینہ تائیں
 وقت تولد تائیں آون خوراں نے علماناں
 مٹی گئی مٹی شیطاناں آیا نور یگانہ
 لگے بہار غنڈے لٹھیں خوشیاں خیاں پایاں
 اینوں حضرت راجیلہ ٹوں خوراں چھٹی آسے
 روشن خانہ یعقوب پیدا ہو یا یا ہر حسابوں
 جسد ہم ہو یا اول یوسف جلدی چمک کھانی
 خوش فلک تک خیاں کیاں کیاں وہتیاں
 خشک پیاں پیاں پیاں فضلوں خیاں پیاں
 کفر اہمیرا چلیا شہ ہا چاشن دینی آیا
 خوش محبوب دلچیا والا آباد وست جانی

آسے پور پورانی کہیوں قندیلان لٹکاؤ
 جاؤ تانے کستوری تھیں خوشبو ست لیاؤ
 اسدن ہی یعقوب سہارا اندر شام متفانی
 جہ راجیلہ وی گکھاندر آباہنی سچاواں
 آد یعقوب پیغمبر تائیں مشر وہ نیک مسایا
 جسد حسن نگینہ ہوسی اوپر گل مسیماں
 اس بیٹے دی رہتا تسانوں کہے سبار کباوی
 تسان بھی او ہا نام گانا رہتا تینوں فرمایا
 سن خوشبو یعقوب سہارا پڑھ لکھی کھلویا
 خوراں آد خوشبو سناون میں قسربانی جانیں
 کیوں کچھ صد سے بلخہ تانوں ہوو حمل حمید
 بخش سے رب عالم سے جتنے لوک گماہی
 اگر دن قیدوں پان فلاہی قیدی لوک نامی
 کھول دیو دروازہ جتنی ٹکے ہوا سکرول
 جسے ادبوں چکیا ہوا پاک کھنڈ سائیں
 جلوہ لیکے پڑ پیاں ہر دم اللہ دست کرانہ
 لڑے کھانکے کچھسرا واڈ کھیا وہیل خانہ
 وہیں سبارک امینہ تائیں آباں ساریاں پایاں
 خوشخبری واقعہ وہوں جاوں جلوہ پاکے
 بھجیا رہے پیغمبر عالی چھٹی خالق عز اولوں
 چھپ گئی اولوں جلد تک اسور ہوسی
 نالیان جنتنا والیاں جلد فضل تقدیر کھیا
 پیدا ان گن کھیاں پیاں پیاں آن مستھویاں
 والی تخت مرصہ تائیں اللہ پاک او پایا
 آگیا دنیا سے اندراوہ مالک کنعانی

آگیا جسوں نے اپنے سجدہ کرنے آئے
 آگیا وہ محبوباں والا خوش سردار گرامی
 آگیا جس نے شہنی نشوونما محبوباں دی بھتی
 آگیا شاہ گرامی جسوں شاہ بھی ہوئے سلامی
 حسن جمالیوں کہیں نظارہ حوراں ہر سنگار
 بلکال تیرو کس کے ابرو سخت کماناں چنگلیاں
 زلفاں کنگل باگھلیاں عاشق کئی بھسائی
 متھار خوش حسن نورانی ڈاڈھا تھا مثالوں
 اسے عاشق توں ہٹا جا تھوڑیوں وصلوں ہی
 کھلیاں لیاں کھیاں نی ہارن تیر جھپتے
 بہت خسار اپنے چمکاتے ہیں جی ہاں اسے
 مٹھے سخن پیارے کہو اپنیونگر شکر پارے
 حال کر نیے حال اندر توں عمل ہوندا غصلا ترو
 صورت حد سناٹ کوئی لکھیاں کدی نکدی
 گانج جنہا ندی ہوندا نہ جاندا خلقت ماری
 صورت پاکاں سائے خاکاں کہو کہو بول سناون
 کرن روایت جسم پو پت اس مٹیا تے آگیا
 جدا وہ پو پت پیدا ہویا قدرت رب بجا جانی
 ایوں پاک و شہد پاروں بھی رب قنود و شجایا
 او گنیا قنود کام جگت تھیں جان خوشیاں ہویاں
 رات جمعہ دی پیدا ہویا پو پت تھی سہارا
 سائے شام شہر کے اندر حیرت بگھنڈائی
 لہراں بکراں جاری ہویاں مخرج ماری دریاں
 بہت پیار محبت ہوئی ہر دی نال ہی اسے
 کرن پیار محبت چاوں بھائی بابل جاسے

آگیا جسوں نے اپنے حسن گویاے
 جسے اسے روئی نہیں نہ گل محبوب سلامی
 آگیا جسے حسن جمالیوں چن کر نیدا کتی
 آگیا جسے تہنہ دیو چہ ہوی مہر تمامی
 تر کس نہیں تہنہ تک کہ بہلیاں ہوشاں
 صید پیا چو پتھ آگیا باکل زور اگلیاں
 ابرو خوش رنگے گئے دونوں میں قصائی
 اسد کے اوپر لکھیا ہویا حالت عشق وصال
 جیکر ویں لگا پٹھوں پھر عمراں رونا پوسی
 لاکھاں بارو گائے پلو پلو کپڑے جوں پہناتے
 نعل بھی تکیا تھاندا ہی سری چھاپا کنگتے
 دیوے لاسٹھا شکاری جد ہر نظر گزاسے
 نظر اٹھاوے روح لیجاوے چھڑ جاوے شکر ترو
 ایسا ندی مدحت کے اندر جان شامی مگر ہی
 او تھے عاجز شامی ترائیں کی ہے بہت یاری
 حوراں تو غلباں جنہا تھیں جلوہ لیوں آون
 اوس وقت وہ مخط مریے ڈاڈا ہانک ستایا
 سب شکایت قنود و پیرہ جگ تھیں لرسدائی
 لکے دیو پو پت جاگہ تو سو کے افضل کما یا
 ختک نہیں کے اوپر فضلوں لگیاں بوسویاں
 بدر ہویا شرمندہ تک کے صورت واجکارا
 کسے قسیمی حکم خدائوں کی رہ گئی کافی
 رحمت والیاں باروں ہویاں رسی ٹھاٹھ تلاوں
 صورت و کچھ اور نہاندا ہی ہر روشن ہوں دید
 ہر کوئی شوق پیاروں انہوں سب سے سیرے چائے

جلد اول

جس گلی چوں جاوے یوسف رفتن روشن ہوئے پوراں
صورت حد حسابوں باہر کی ہیں صفت ستاروں
پیدا کیونکر ہو یا حضرت نبیا میں سہارا

دور ہوں سپہ گویاں چہوں گرد اندر سپہ خدایاں
سُن رہن نبیا میں نبی تینوں حال جتاواں
بعد اونہا تھے ذکر یوسف و پھر تلامساں باہرا

سپاہِ کربلا کی شہادت اور شہداء کی شہادت

کرن رفتن قصص لایبیا حد یقوت سہارا
تا پھر نبیا میں پیرا و وجہ سال و چالے
اوسدم یوسف و وہمہ برساتہ ایسی ہی حقانی
دو لوہیں لعل پیرا سوئے کتھیں کس سٹائے
جدوں تو کد ہو یا حضرت نبیا میں سہارا
جمیایاں تائیں و رو جہانی ملکئی تقدیروں
اچے نہ اوم حقیقت اندر قدم مبارک پایا
گوہر شہادت را حیلہ اندر کچھ نہ وقت لنگھایا
سپہوے اچے نہ پکے باغیں آئی خزاں شتابی
اچے نہ آس امیدی کتھیاں پوزیاں نور خدایاں
نگ گئے بان تہیا تائیں در و ذراں جہلیاں

گھرا پاں جہ شاموں اوس کیتا سال گزارا
پیدا ہو یا یوسف و انکوں حسوں لاک نکالے
بے حقے آکھن خجبالا ندا جاسے وقت ربانی
سکے یہ سپاہیے و توہیں را حیلہ سے جائے
گرنی پائی کورج بقائوں و جیا کورج تقارار
و توہیں لعل نہائے سوئے روت در و میراں
اکدوں اٹھ پٹوٹا و اجدی حکم خدایاں
اکدوں صولتور را حیلہ سے حق سنبھرا آیا
سار جہا سے کتھ تاعی سکا گئی چھل گھامی
اکدوں ہی تقدیروں پائی بدھوں سٹ و گایاں
بیشک سرتے رحمت سایہ ہو ذرا پاریاں ماہاں

مغزل

کی سپاہ کھیں ماواں جائے ٹھنڈیاں پھول
سرتے رحمت بدل سایہ ہووے ماواں والا
پچھہ پتھیاں کولوں چکے حال پیاریاں ماواں
پچھے کون پتھیاں تائیں در و پھرن نہائے
گلیاں ند پو پھرن ڈولائے کوئی نہ پچھہ کچھدا
کون بلاکے کون ہسا و ماواں باسی پتھیاں
کون مریدائے چھہ کینڈا اونہاں کتھیاں تائیں
اونہا توں ہر کوئی چھہ کینڈا تو وہ کینڈا رہندا

نہیں رہن نبیاں کتھیاں کتھیاں ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
ماواں جیڈر ہم ہور خزانے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
جہڑے آکھدے پھرن سے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
ماواں با بھول و رو جہاں ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
ماواں با بھول کون سنبھائے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
درووں کتھری وقت ڈولائے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
جہاں بکھڑے گوو کتھانے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں
جہاں سرتے سایہ سرتے ماواں ٹھنڈیاں چھاواں

اٹھو جی تعظیم اہانندی کر ہو شو ہے آئے
 کون بنتیاں تھیں خوش کردا کیہڑا آن کھواندا
 ماوان باجوں روندے ڈھکے لکھیاں وچہ بازاراں
 وپ پ جدائی دیو چہ ہرے کدیر تھیں ہرے
 کیوں چھڑکیاں ہناتھیں اہو شو ہے وروی
 اڑھسا پارٹ جنہا تھوں پرسیا ندیو چہ پاواں

لگ کر گیاں جنہا ندے بھانے ماوان ٹھنڈیاں چھاواں
 ماوان باجوں لاجی واسے ماوان ٹھنڈیاں چھاواں
 ہور گھرا تو چہ ٹھکے بھانے ماوان ٹھنڈیاں چھاواں
 جاہرہ جنہا ٹھنڈیاں تھنڈیاں ماوان ٹھنڈیاں چھاواں
 چیرے کر کے گیا تھانے ماوان ٹھنڈیاں چھاواں
 اوہا ٹھنڈیاں تھنڈیاں ماوان ٹھنڈیاں چھاواں

بزم آرائش مجلس صفاں جدول آبادہ ہولی
 ساتی جدول شراب لیا یا ہتھاں اوپر دھریا
 مذا ندا ہر کیندیاں جسد م آ یا سا تھ پیرا
 آب حیاتی چشمہ لڑھا قسمت واسے پایا
 سنو حوالہ جدرا حیلہ چھڈی دنیا فانی
 تھ پھرا و سنوں اک گولی تے گووی اندر پایا
 مال پیار محبت او سنوں پالے لاؤ کما وے
 نویں خریدی سی ادہ گولی کارن تہیا سینے
 وونوں پچھے پالے گولی رہندی نوکر بردی
 پتھیر بھئی مال اس گولی بہت پیار کساندا
 حضرت یوسف مالیا خاتوں مال پیار اٹھاوے
 ایلیا اک یعقوب بنیدی آہی بھین پیاری
 او سنوں پڑا پیار یوسف جدول و وہ زیادہ
 اک دن آء یعقوب بنی لوں ایلیا عرض ستانی
 میرے گھر اولاد نہ کوئی ہر دم ہاں سدہ اندی
 تیرے گھر پرواہ نہ کوئی دولت مال زیادہ
 یوسف صلوات اللہ علیہ بیو گھر پوکھاں
 بے اولادی پاروں میرا خانہ دہندو کاری
 میں بھی عاجز گھرے اندر و کھاں دیوا بلدا

ہو یا حکم حضوروں اچھے رل نہ بٹھو کوئی
 تقدیروں ایہ ڈھل پیا سارا اک بھی گھٹ نہ بھریا
 سچ کے گل نہ ہک بھی کہتی و جیا کونج تقار
 رہی جو تقدیر لیا مے ندیاں تھیں تھریا
 بنیا میں تھی پانی حبیبیں تقدیر ربانی
 پالنا بنیا میں تھیرا اسدے ڈتے آ یا
 مایاں سگیان وانگوں پالے ذرہ وساہ نہ کھاوے
 نام بشیر آگے اک لڑکا اوہ بھی لایا سینے
 ہر دم رہے حضور و چالے ذرہ وساہ نہ کوئی
 عرضوں اس گولی تے آگے ترمی سے سنگا ندا
 شمع یوسف دی اوتوں مثل تپنگاں واری جاوے
 او سدے گھرا اولاد نہ کوئی حکم جویں رب باری
 مال پیار محبت چاے یوسف بنی خدا وا
 سنیو عرض نہریں بھیتوں دی یا مقبول خدائی
 اللہ بھانویں بہتی ہوئی نیک اولاد تساوی
 میں سکین نہانی آیاں کر کے نیک ارادہ
 توری شجر مبارک وچوں میں بھی بیوہ چکھاں
 دیدہ یوسف والی بیتوں شمع مبارک پیاری
 مالے و کھاں دیوے اوپر کوں تپنگاں ہی جلدرا

شمع اٹھ پروائے والی وکھیاں سبہ کہاتی
 دیہوایہ دلہندا سائتوں میں بھی خوشیاں باواں
 سن یعقوب بتایا اکوں سن اسے بھین ہاری
 اٹھیا ندا یہ نور نگینہ نکاں نرت آئینہ
 میں درخت تے جڑھ سا ڈھی یوسف دلہن پیارا
 یوسف دلہن جان سا ڈھی سن اسے بھین ہاری
 ایسی شمع مبارک لوری کہیں نہ دیسیاں تینوں
 اکدم بیکر دور سجدی ہوواں قدرے رانی
 ہوو جویاراں پتر میرے حافر خدمت سارے
 یوسف صداوات اللہ دتیاں جان سا ڈھی ہاندی
 سن کے بھین نہانی اکوں اٹھروں خون چلایاں
 اوسے مال پیار سا ڈھا اوہا شمع نورانی -
 لکھ کوئی دستے پھل گللابی رکھے بمیل آگے
 کہیں نہ جائے سورج جاٹب ایہ پروانہ آدوا
 کہیں نہ جائے اچی جاگہ مال آسائیں بہنہرا
 کہیں نہ عار شوق تیر اندیل مال محبت جلوے
 ویر یوسف پیر تیا نہیں ہوو نہ چاہواں کوئی
 چنگی چتر پیاری دتیاں رب بھی درجہ دیندا
 خرچ کرو وچہ راہ میرے دیوات خدایاں

میں بھی ایس شمع کے اٹے جل ہوواں قربانی
 ملک کو اسنوں بچھو بانو انکوں صدقہ صدقے جاواں
 یوسف با بچوں پیر تیا نہیں بن وی سخت لا چاری
 اٹھیا ندا جے نور لچاویں ہوواں پھیر نابینا
 با بچہ جٹانکے کہیں نہ دیواں ڈھیواں کھا جھولارا
 جان لچاویں تو پھر ہووے سا ڈھی اہل تباری
 جے دیواں تر سخت مصیبت حاصل ہووے کینوں
 ہوش حواس جہانی مینوں سچھو مول نہ کانی
 ایسی بچنوں مرضی تیری بول یعقوب پیارے
 یوسف با بچوں جان نہانی صبر آرا نہ پاندی
 اک یوسفنوں لیون آیاں ہوو نہ لیون آیاں
 میں دیوانی اوسے اٹے جان کراں قربانی
 با بچوں باغ بہاراں او سنوں کجہ نہ چنگا لگے
 جتھے شمع مبارک ہووے اوتھے جاگے بڈوا
 جتھے جھیل یا لکوا ہووے اوتھے آگے سندا
 چدھرے ہوو عشوق نگینہ آدھیرے اٹھیاں لاکے
 اتے وی صورت کے اٹے مسرت دیوانی ہنوی
 ماڑی چتر جو دیوے پھراوہ مٹرے او پیر میندا
 اوہو چتر پیاری جڑھری خوب نسا نٹوں بھاوے

لَنْ نَقُولَ الْبُرْجَانِي نَنْفِقُوا مِمَّا نَحْتَبُونَ هـ وَصَافِيَةً قَوْمًا مِّنْ قَوْمٍ قَاتِ اِنَّ لَّيْلَةَ عِلْيَاسِ ط

وچہ قرآن کریم کرسم اندر چھٹے پارے
 یا حضرت کہو لو کاتنا میں حکم ایہ اللہ پاسو
 جتکے چتر پیاری بیٹے راہ تو خرچ نہ کر سو
 اوہ چتر جو خرچ پیر کرے نہیں لوک نسا ہی
 سبہدا درجہ ویسی پورا چھپسا عمل کمایا

اللہ پاک ہی دے اوہ صدقہ حکم گزارے
 ہرگز اس صدقے والشیں ذرا آواک نہ پاسو
 مت ناک ہسی نشان نہ کہی نرسا تے ہی ہر سو
 چنگی یا کہ ماڑی جائے واحد رب گرامی -
 ماڑا عمل تان ماڑا درجہ چاہسی فرق نہ پایا

چکی چیر پیاری اپنی جیسے کہ ویسے کوئی
 سن کے گل اچھایاں یاراں سرکشی نونو تیا
 ایسے لیس زلمے اندر اس تے عمل نہ کرے
 ایسی کھوڑ چڑھے اُنہا توں چلنے کہہ نہ چارا
 ایسا دل ڈریوں اسدا پھیر نہ پرگز آوے
 نازہ طہر ہونیاں جو کوئی بیہا ٹکڑا پیندا
 رب فراتے میں باپ ٹکڑا ایسا کس نہ لیتدا
 گند سندا کھاوے ہوللا بیٹوں شاید تسان پچھاتا
 جو ٹکڑا ح سوالی میرا خالی ہے پرتاشیا
 سو پتی چیر پیاری مینوں ہو پو با ہجر پاؤں
 چنگی چیر پیاری دیو ریدی ذات بھی کہندی
 فی الجملہ جد چھیرا چھیرا کریاں وقت لنگھایا
 اٹھ دیہاڑے ہینوں جانب ہووے یوسف پیارا
 ناں پھر چلے پاس پھوچی سے یوسف دلیر آیا
 ورد آزار ہدایا نو لے مول نہرہ گئے کوئی
 یوسف ٹور پیارا دلیر ووسے وچہ جھڈائی
 سارا دن سجدے گروے مثل نلنگاں رہندا
 ساری رات پھوڑے اندر زور تہی تلبندا
 تازاں سچھیں تکیاں تکیاں ت جرواں تہدی
 ہفتہ کٹھاں بے یقوے لوں ڈاٹھا مشکل ہو یا
 کہتا یوسف باہوں تہوں پکسا آرم نہ آسے
 سن کو بھین تبا یا آوں میں تاں ایچ نہ کروی
 ہفتہ سیدم پورا ہو یا پھر یہ مال تسا ڈا
 سن پھیر چھیرا گریا و عدیوں عذر نہ کوئی
 جو کوئی وعدہ کہتا ہو یا پھر عذر نہ پیندا

اوسے بدلے بہت تسانوں بلجاسی ابروئی
 چھیری چیر پیاری لکی وئی وچہ راہ سائیں
 ویکھ سوالی لوں میں بعضے شخصے تھیں جل قروے
 نہیں تاں پکڑ سوالی واوہ کو بھین سارا
 رہدے راہ تو دینیاں یوں جان ساری چلچاوی
 واپس کر کے اتنا اوسے منہ سے اد پور میندا
 تا کوئی اس وقتے وادرجہ مول تسانوں دیندا
 کیا تسان رب العالمینوں بھین نہیں جاتا
 ایہیں میں پرتاساں خالی جد کوئی ویلا آیا
 ہما شو شا تندر جہ پاؤ واد ذات خداؤں
 بھین کہو یوسف سے با بھوں ہونیں کو پیندی
 دوہاں تے اس وعدے اوپر جھکڑا آن ہو گیا
 اٹھ دیہاڑے پاس بے یقوے لوں آن لظارا
 گلخن مسکیناں دیتائیں توری چانن آیا
 رحمت برکت یوسف پاروں بہت پھوچی تائی
 اوسے ویلے واپس کر کے پھیر زیارت پائی
 رات پوسے تا شبی سہارا گھر اندر جا بہندا
 اکدم اوسنوں وچہ جھڈائی سال مثال سبندا
 جلدی آن زیارت پلے خوش حسرت موی
 اورک اکدن پان ہینوں سے جال عدیوں رویا
 ساڈیال پیارا یوسف جلدی گوریا چاؤسے
 چھیرا وعدہ کہتا اوتھیں باہر قدم نہ دھروے
 ہفتیوں اندر وعدے سوجیب یوسف مال ساڈا
 کہیں نہ پھیر اندر سے کولوں ہے بد بھدی تائی
 اوسنوں رب کریمان توں باہر ویک کد پیندا

آخر یوسف با بچوں گھر لوں خالی ہنر نہ پایا
 ایک ہیفتہ بیٹھو بیٹے کارن ہو یا سال ہزاروں
 جانی حسب کز ظفر آئے اندر و فرسخ تاروں
 با بچہ ساریں خالیوں سن حبت بیان گزراں
 اسنے تہا میں قدرت ربی ہفتہ بھی انگیا۔
 ہفتیوں بچوں نبی سہارا گیا عدیش او و اندا

خاتمہ خالی و کچھ نبی لوں دکھاں نہنت ستیا
 کہیں نہ بچاؤں یا بچہ سہاراں با بچہ سہاراں
 سمجھ لیندے کا اور کچھ ہفتہ دیان سہاراں
 جس شہر و چو پارہ لگا ہفتہ و انگیا عازراں
 ہر ماہی اول حضرت و جو وقت وہی سکیا
 دس دکھاں از ہما یوسفوں گھر آندیا نہ آندا

سایاں کی پتی اور یوسف اور اس کی بیوی اور بچوں کی کہانی

آئے موکم خوشیاں آئے آساں رب پہ چاہاں
 ابراہیم آئے تھیتی کہیا نبی کم اساوڈا
 و گیا چاہا سا پانی آئے ڈاڈا ٹیل لگا یا
 و وریں سخت بیض بچارا حازق طرف سدہانا
 تہاں بچوں پٹے لوں نئے جان نظر کالی
 ایویں ہندم ہفتہ گزرا یا بچہ تہاں ہزاروں
 او دھرے بچہ بچہ ہی بچہ بچہ تہاں تہاں
 سایاں واپہ مال خزانہ سا تہاں اچ کھڑی
 ایسے بے وارث زور نہ ساوڈا چلے ہی کھڑی
 پتھر چو اندر کے پتھر پتھر کے سچ کہاوت آئی
 پتھر نوالے پتھر لیچا سن ہو ہی سچ ہوئی۔
 سچ کہندے کیساں لیساں او پر چہرہ پرائی
 دنیا بھی ایہ وطن بیکانہ ہے سہراں پرانی
 توں کیوں اسدے اندر بچوں اچکھند چھائی
 روک لئی توں جاگہ بیگانی رشتہ بند کہتیوں
 کیوں ساچھہ بیگانی اندر ایڈی باڑی پاویں
 رب فرماوے غافلہ جد توں پتھر پتھر دہرا

عاشقان کیا شایدا ویاں ہویاں دور چرایاں
 ایہ نہ بچوں اس پہلی چو چو چو سی ڈاڈا
 کلر شور و کھا چو پتھر کے آسے پانی سے آیا
 پاس آئے آگروں اسدہا ہو یا کوچ لگانا
 تیرے آئے وارٹھی آگروں بچہ سدہانی
 چلیا سی یوسفوں یوسفوں لیون شوق پیرو
 کہندی اچ دن یوسفوں پوسی سخت جدانی
 رب لوں علم و حق ہفتے ویسی یا نہ ویسی۔
 کیچا سن اچ چن اساوڈا مہلت کامل ہوئی
 ایسے ہانے ہاں لاوارث ساوڈا ورنہ کافی
 پتھر پتھر وندی رہاں ہر وائے ہی اک کیلی۔
 کاکہ کوئی پاس رکھے پیاسوں آتھ ہوگ جدانی
 کیسے نہ سنا کور سہاراں وادرا وادرا
 بن آکھے کاکہ کیوں کاکہ ایدہ چو پتی پائی
 کی کہیں جد بالک کہیوں نہنت حکم پتھر
 توں مسافر خیر نہیں ہے اچ ہی چلیا جاویں
 دس امد ہندی خالی آکھے توں پتھر کی کرتا

اجکل تائیں تیرے تائیں وچہ حضور بلاناں
 کیا نشا پد توں اس وٹیا توں پکا ویرا تکیا
 نہیں ایہ وٹیا چار و پھاٹے ایس جو بی ڈھانا
 نیکی واسے عمل کماٹے ویلا جانائی چلیا
 وینا بوستا مال بگائے کی کر تائیں وڈیاٹی۔
 مہا پھر پھوپھی فنو توں پکا اسماعیلے والا۔
 اوٹے مال فوج اشرار توں ابراہیمے بدھا۔
 جلدی کر کے یوسف تائیں بدھا لک دولے
 و لوچہ تیت چوریا کے استوں گھر وچہ رکھاں
 کردا سی جو چوری کوئی اندر افس زمانے
 جلتی تہرت چاہندا استوں بیشک قید رکھیندا
 اتے تیت او پر بی بی کہتی حیلہ جوئی
 ہتھ بند پھچھ چھپا جلدی اوہ پکا لاثانی
 اوہوں آن بتایا حضرت آگئی ساڈی واری
 ایلیا نے فرمایا ایجا حاضر عذر نہ کوئی
 تا پھر لیکے بی بگائے چلیا شوق پیاروں
 گرد و بگردے خلقت رہی جلوہ لیون آئی
 وکھو جی اوہ چندا سمانی صورت و لاثانی
 وکھو جی اوہ دوست ربدائل خاص حقانی
 ہر باب اوہوں یوسف تائیں چکرا چلیا آسے
 جد کچھہ چل آئے تہہ پتھوں بی بی ایلیا آئی
 وگدی آوے وگدی آسے جیوں کوئی چیز گوانی
 اسے بھائی اک چیز ساڈی ہوئی کم کداہیں
 پکا اسماعیل نبی وائیں تبارک والا
 اوہ اج پکلاٹ نہ کوئی ڈھونڈیا لکتی واری

اتھے توں پیا اکوں ایسے پختے محل بناواں
 جس کارن توں محل بنوون آتھیں مول نہ جھکیا
 توں کیوں مال پر اسے اُپر ایڈ کر سیا نہیں مانا
 توں کس کارن مال بگائے اوپر پھچھیں جھلیا
 پھند لگا ہن ویلائی مت کے آوے ہی خدائی
 کہہ سیا مال ادائب جلدی مارے نور اجالا
 حصے اندر جلدی ورتھیں اوہ ایلیا توں بدھا
 اوہوں اک عجیب نورانی گل پیرا ہن ڈالے
 دم دم پہل زیارت والا ایس ورتھوں چکھاں
 مالک اوہوں قید کر تیا جلدی پکا و ہنگانے
 حکم شرع ہو رہا کم بالکل منع نہ کچھہ کر سیدا
 تا شو میرے پاس ایہ رہی ہو نہ گھری کوئی
 اتنے تک یعقوب بھی آگئے لیوں نوں بجاتی
 ٹور و مال اسٹے اجدر ساڈی جان پیاری
 ساڈی واری اج دیہاڑے ختم بلا شکر ہوئی
 خلقت مال ہزاراں آئی باہر حد کشاروں
 وکھو جی اوہ وکھو سوہنا خاصہ نبی خدائی
 وکھو جی اوہ جگراں کوں پارنگھاندا کانی
 وکھو جی اوہ چمکلا آوے سوساچن اسمانی
 جیو لکراں تیرک کوئی پاک کلام اٹھاٹے
 کھلجا و کھلجا ڈاٹھے اچھی کوک سنانی
 اوہ پتھی تا یعقوبے لوں اوہوں عرض سنانی
 سائے دیہو تماشی مینوں جانے طلق تدرہیں
 جسدے پاروں گھرے اندر ہوندا نور اجالا
 ویدہو جس نے آندا میرا کردی گریہ زاری

روئے دیو چہ پیکامیرا گم گیا ہو ویرا
سن کے حضرت یعقوب سے لڑک سخت چیرانی آئی
جب کہ ظن تیرا سے ساتھ بھی جو بندے سے
تا توں اول سے تلاشی پیریاں پتر انوالی
جب کہ نکلے چنگا ورتہ پچھیں ہوریاں سوں
تا پھر لین تلاشی لگی یوسف ویاں بھرواں
چسہم خوب تلاشی لٹی مال نہ بھل گیا کوئی
یعقوب نے فرمایا اگوں اس وی لئو تلاشی
سہیں بتایا سوں حضرت کپڑی وگت کوئی
پھر یعقوب بتایا اگوں تا بھی تھن ضروری
تا پھر لین تلاشی لگی حضرت یوسف والی
عام خالی اندر جلدی پٹکا گڈہ و بچھا یا
ووجی خلقت و کھین والی وچہ چیرانی آئی
ہوئے بگ تمامیا لولے رخ مبارک سہرے
و کچھ حوالہ یعقوب سے ویاں ڈیکاں نکل گیاں
ہن نہیں ہتھ آندا مینوں ولبر پار لگانہ
ہمیشہ فرمایا اگوں آسے بھائی یعقوب با
وٹا ورتہ ہن کول ساڈے رہی ولبر جاتی
سکے حکم یعقوب بتی نے سر نہاں تے و تہر یا
یوسف تائیں پچھو بھی صبا صہ گھرے اندر آندا
پچھے ہا یعقوب پتھر روندرا کروا زاری
روندا تے کراندا وگتے ولبر لعل کھڑا یا
لگے بان جاپیاں والے عشقے بھانڈ بابلے
اگے دکھ ہزاراں جابلے پھر چھاپھا وچہ جابلے
اگے ہی اوہ کروا لے پھر وگتے پرتا لے

یچھہ و پیرہ خلقت کولوں سوں جلدی بد نہیرا
بول ستا یا ایلیا تائیں نال کمال صفائی
لے آسہن پٹکا تیرا اندر شور کو کا رسے
نت کے انہاں اٹھایا ہووے پٹکا صدا عالی
بیشک لے تلاشی ہروی پاک ہجا و سوں
کول کھلو کے تھکے پیا حضرت ویر چاواں
ہرٹ پچھنی جد یوسف والی واری آر کے ہوتی
شرع مطابق لازم ناہیں کو دیتی حق پاشی
چھوٹیاں لکھیاں کولوں لسی چوری کدی نہی
واقفہ اعلم ایسے مت کے اندر چاورد لوری
نکل پئی اس کولوں جلدی او شہ چوری آئی
و کچھ پتھر حالت ایسی ہوش حواس ٹھلا یا
کہندے و کچھ کیونکر کالک کر کے تی خدائی
ٹھیر گئے اک پل سے اندر حمت نابل سے
ہائے افسوس میں شرع مطابق لسی و تھان تیاں
اک پل دیو چہ مال ساڈا ہو گیا حق بیگانہ
ساڈے پاس ہن رہی بیشک مستور ناہو
لید او سد کے پھر پستی تینوں ایہ شہمہ حیوانی
کیتا حضرت یوسف تائیں کھٹ صبر و کھریا
ہو گیا پورا اندر کھاویں سطلاب سپہ و لانا
باہجہ وصال نہ وارو اس نو کروا کوئی کاری
آپ جیانی تھھاں کولوں لکھلے وچہ گویا
نال سواتیاں ورو پیریاں اندر ہو گئے کالے
کون نکالے ہا ہوں پھر کے تم وچہ جاون کالے
درو فراق جاندا پرتا لے جذبات سوں نالے

Marfat.com

نگہ اور ذوق محالے نہیں جاؤا ہر حالے
 کہیں نہ سکھ آرام و کھیلے ہر دم لے کھالے
 رکھنا تھیں پیر ہلے سنت کے بلن کشالے
 اینوں میں بن یعقوب کے والے روہ ہوئے بھالے
 جہڑیاں کدیں وہ ہتیاں گلان اہار ب سہیاں
 بھار ہار کرور نمازی کے چلنے پور حضوروں
 اس کے ہفتے دے پچھوں لنگہ بیجا و ستازی
 اندر ایک پیا تھیا سی مہلت ورو منداں وی
 ہو رہی تیر یعقوب کے ایسے کوئی نہ بھالے
 او دھرے پچھوئی خوش خوش تائیں جہلے وچہ نہ ہوئے
 رہندے نت پیاسے کے اربوں میں جھکا کے
 واہ سبحان اللہ اوہ بی بی صدر تے صدقے چلے
 بھاگ نصیب اے نہانے چنگ اندر گھر جہانے
 القصد یعقوب پچھو پچھو نہانے گھر آؤنٹے
 گھر دیو چہ آرام نہ آوے دستے سنج ویرا نہ
 سنج دیواراں کھاؤن آؤن صبر آرام نہ پاسے
 چٹل پار اتبول اگھیاں جلوہ کین دیداروں
 کوئی جاگہ سول نہ بھالے ہوئی سخت جیرانی
 حال احوال ویرا نہ ہو یا بنجوں تیر نہ سکدے
 جے رب لکن آوے کٹ دیوے تقصیراں
 سرتا جہل کو کے کو کے سرتوں سول نہ بچا کوئی
 جو گھڑیا اس بھجناں سرتا کدیں ثابت رہناں
 بی بی اکیبا والا ہو یا ویلا وقت اجیری
 او گھڑیا اوہ دار فانی تھیں طرف بقا حویلی
 آخر الاول او ہوئی چھٹی و سب فانی

جس دنیاں کر نہیا جالے سہوں بھی سنگ جالے
 جس سے اتنے نظر آؤا لے تیر و سہا لے
 اس عشق کے و گھرے چالے سنگ تھیں بھالے
 لیکن جی جیوسف انوں پچھو بھی اپنے گھر و چالے
 واٹھے دی تقدیروں آیاں ظالمش جہاں
 ڈرویاں جھٹ نکھائی ہر دم طہار ب کھیروں
 ہن مہیا و ہوئی تقدیروں لہی و سہیا ندی
 کدیں تائے آوگا فضلوں پچھو بہار چھلا ندی
 یوسف یوسف کرے آوازہ غیر خیال نہ آوے
 ہر دم اوس پیاسے کو لوں قرب حضور یوسف
 تر تر کے رخ تیر اشنو توں وید اٹھا کے
 برت ویدار سجد کر کے قرب حضور یوسف
 قدم مبارک خوشیوں کے خاصہ غیر تیرے
 یوسف نور تھینے تائیں گل لگا کے روڈے
 لو تھے زروا طالب جاوے چٹھے لے خزانہ
 تیل پل دیو چہ سو سو واری یوسف جانب جاوے
 کدیں نہ جانے ہوئی پیسے کو سنج و چھر ڈاروں
 ٹیلیں وانگوں حال آوارہ تیر گئی سوچ جوانی
 در و ذوق پیاریاں والے لکھ دیاں سنج لکھدے
 دیوے چل دیوے تائیں شوکت نشان امیراں
 جو آیا اس دنیا اے چلبا آفر سوسی
 جو آیا اس سانھ لاناں نہیں کوئی ایچھے بہناں
 حاصل ہون لگی بھائینوں شوکت نشان امیری
 مہلت ابر حکم خداؤں گونا گئی چن سہیلی
 پچھوں یعقوب دیتا میں بل پیا و لیر جانی

وازشناں آگے ورثہ اپنا جلدی ہی وڑا لیا
 جد کوئی مرے تو اوسے پہ بندر اُترت لگانے
 سنو حوالہ جہ یعقوب لے یوسف ہتھیس آیا
 خوشی خوشائیں گھر دے اندر آندا پار پیارا
 درو آزار و فراق اولے سارے لہر سدا ہارے
 چڑھ گیا چن غیدی والا کارت روزیداراں
 قیدی ہوئی درو مصیبت ہو چاہتیاں ہاں
 کھٹیلے بہارا اولسک ہو یاں صحت صفیاں
 تنگ شدہ گزاراں فصلوں سب خوش کیاں
 قوجاں چوسن درو فراقی ساریاں رب گو آریاں
 وصل وصال نصیب ہو یاں دور جہاں

جیونکر انکل واپہ سماں کا ہلا ہوندا پیا
 بعضے مرنے کو اوں اگروں ٹانگی پتی لائے
 اتنی خوشی ہوئی جیوں مرے توں سرس روح پیا
 کیٹھے وچ چمکار پاتے ہویا دور اندھارا
 خوشیاں اولے دلبر آئے سوہنے نیک ستارے
 صحت ملی بہارا تائیں کو لوں درو گزاراں
 تنگ بہارا تو الیاں فصلوں چنگیاں تھیں آریاں
 اجڑیاں صفلاں پھیر دوبارہ اللہ پاک وسایاں
 دتیاں باراں بوٹیاں تو جہ بخر خزاں سکایاں
 عیش آرام و راحت خوشیاں حافظ دست آریاں
 ادھار کھاں گوں کیونکر حیرت جھڑیاں لایاں

بیان تعریف شجر پیری آمدن اسٹین صاحب لے یوسف خندان دران

نقرہ کاروں ذکر مفسر لیس طرح پر لیا یا
 اوہ چکا بھی یوسف صاحب لے چکی آندا
 پورا حال سوائیں دیوچہ ذکر مفسر لیا یا
 یعقوب لے دے سخن وچہ لے اک ورت گرامی
 ایسا قد مبارک سوہنا سدا ہا نظری آوسے
 خاروں خالی ہر اک ڈالی سب بچار جھکایاں
 ہر ڈالی تے سولی اولے سائے تاک خدا دے
 ہر دم وچ بہاراں تازہ کہیں خزاں نہ آوسے
 پتھر زرو نہ کوئی اوسدا ہر دم سینہ زاری
 ڈالیاں جھک کماناں بنیاں سبیاں ایساں تریوں
 لذت وار عجیبیہ میوہ جو کھاوسے سو رہتے
 ہر دم پاک بندید سے کھر وچہ سایہ ایشد ریندا

جہ یعقوب یوسف دیتا لیس گھر دیوچہ لیا یا
 تاسے اک عاصا بھی دتا ابراہیم ہورا اندا
 نقرہ کاروں بھی تفسیروں آتوں لکھیا یا یا
 پیری کیسے ستارن اوٹوں چوسن لوک تما می
 جیونکر بہت اللہ دے گروے برج عجیب جھکایے
 ادبوں سبھی پیش خداوند سچریدر نوچم آریاں
 پڑھتے ذکر خداوند والا کر کے اوپ زیاوسے
 درو آزار جائے سیم اوسرا چو کوئی سپی کھائے
 وار کھٹے تے شجروں پھٹے صمد آوازہ جاری
 غیر جو پھی آکے کھٹے پار ہون تقدیروں
 سایہ وار درخت سبئی دے گھروں ادبوں کھتے
 کھٹا کھٹا ہر دم جو اشد سے ساہلی ہندا

ڈالیاں سو پاپاں نال پرویاں جھک جھک نیو پاپو پاپو
 ہر پتر تھیں ظاہر ہووے قدرت موسے والی
 دوروں گنبد دستے چو نکر سبز زمردوں بھائی
 ہر اک خوبی شامل سنوں قدرت پاک تقاروں
 حد کوئی پاک نبیدے گھر وچ لڑکا پیدا ہوندا
 لڑکے جیڈا دن بدن اوہ ہووے ڈال زیادہ
 اوہا ڈال تر ڈر کر امن عاصا خوب بناندے
 چاروں تو لکھ یوسف ہو پاپا ڈال نہ تمبیاں کوئی
 کیوں نہ ڈال سوچوں پیدا کیتا اللہ والی
 ایویں یوسف جسد عم ہو پاپا آکے ذرا وڈیرا
 او سد پتال بھرا وانتا میں جلوہ ملے زیادہ
 جس جاگہ وچ ہووے اوہا جاگہ سوہنی لگے
 اک دن یوسف صلوٰۃ اللہ تیکیا نال نظیراں
 شوق کمال بیوچہ ہو یا حب زیادہ ہوئی
 کہندا یا سرور دو عالم منگاں چیر ضروری
 ادبوں یوسف نے فرمایا میں بھی عاصا چاہا
 جنت واوہ عاصا ہووے صورت والا ثانی
 کرووے عانت تانی آوے دھرد رکھا ہوں منیوں
 جھ پھیر ویلی خدا دارب تے عرض الاتا
 لے دیوے عاصہ چلدی بیٹوں یا محبوب گرامی
 سن یعقوب یوسف دے کولوں ایسی بات نرالی

لڑیاں مٹیا نو انگوں قادر قدرت نال پرویاں
 طونئی وانگوں ہندی سوہنی ساری شکل نرالی
 ڈھکیاں اٹھیں نون ٹھنڈ پوندی حکمت عجیب خدائی
 لکھنے وچ نہ آوے رہدی رحمت باہر شماروں
 قدرت تھیں اک ڈال نگر مہس چوں نکل کھلوندنا
 جدوں عمر کامل نون سچا اوہ بنیہ زیادہ
 اس شہزادے کے ہتھ اندر بانو عظیم پھر اندے
 یعقوب لے نون تک ایہ حالت دلون حیرانی ہوئی
 کیوں نہ آئی یوسف کارن عاصے والی ڈالی
 سنگ بھرا وانڈو نرٹ کھید رحمت پایا پھیرا
 سوہندی اوہ مجلس میں اندر ہووے پاک شہزادہ
 حسن نورانی چائن کردا ہر دم پتھے آگے
 کیا وکھی ہتھان وچ پکڑے عاصے تہناں ویریاں
 بابل دی خدمت وچ آیا لائی دیر نہ کوئی
 کھپڑی چیر منگیں نون ہتھیں کہیا سرور نوری
 پراوہ میل عاصا وگھرا ہووے کنوں بھراول
 سوہنا عاصا میرا ہووے قد برابر ہانی
 بیشک عرض بنیہ میں مقبل ہندی واہ رہیوں
 دو جیاں او گنہاراں نالوں جہب منظوری پانہ
 میرے پاس نہ عاصہ کو ہورتاں پاس تھامی
 ادبوں ہتھ وھاڑ اٹھائے آگے اللہ والی۔

اَسْأَلُكَ يَا رَبِّ اَنْ تَكْتُبَ لِيْ يَوْسُفَ تَقِيًّا مِّنْ اَسْحَابِ كَنَفِ يٰ اَبِيْ عَلِيٍّ جَمِيْعِ اَخْوَانِيْ ۝

سوہنا ہووے یوسف والا عاصا جہا نیا نالوں
 جسراں لیا یا عاصا عجیب قسم لاثانی۔
 وکھ بدتر بندہ ہووے ایسی چمک نرالی

یارب استوں عاصا ایسا دلویں فضل کمالوں
 ہوئی عرض قبول بنیسی وچہ وگاہ ربانی
 سبز زبرجد کولوں نبیا قدرت قادر والی

ہک روایتنا اوصا عاصا چاندیداسی بھائی
 بجلی وانگوں دورورا ڈپھانن شمع و کھیلے
 چپاسی خود سوہنا یوقت ایسا عاصا آیا
 لپکری عاصا وحی دیکو لوں یوسفنوں پکڑایا
 ہور ہک پاک مبارک سوہنی ابراہیمے والی
 پٹکا کردوالے بدھا صورت ٹھاٹھ و کھائی
 خاص خود محبوب بنایا صورت حسن سجایا
 جیوں جیوں یوسف کپڑے سوہنیا پٹک کھانے
 ہوندری اک محبت والی دن بدن زیادہ
 بڑی محبت مال یوسف و یعقوبے دی ہونے
 جہ یعقوب یوسف دے سنگ آما بد محبت پائی

ادھا کستوری ٹھہیں بنیا ٹھوسو حد نہ کافی
 رات انہیری شتر گزرتے چاشن کھیرا پوسے
 اپنی رحمت پاروں اللہ سوہنا چوڑ جوڑایا
 بھئی پیراہن ابلہ سمی گل دے اندر پایا
 وتی یوسف نون چا بابل مال کمال خوشحالی
 مچھدی اک حسندی اگے او تہل ہور مچھائی
 دن دن یعقوب لے لوں ہور یوسف شوق سوایا
 تیوں تیوں یعقوب لے لے پیر عا شوق ہوندا چا وے
 ہووے خوشی جیوں گل لائے یوسف نبی خدا
 ایڈ پیر نہ ہونا ندرے سنگ کدیں کرید اکوئی
 اک رائیں یعقوب تہی لوں خواہا بہ نظر پائی

در بیان خواب دیدن حضرت یعقوب علیہ السلام

عجب روایت نقرہ کاروں نظریں نہیں آئی
 کیا و کچھ اک جاگہ یوسف روزانہ نظری آوے
 کیا پایا روئیں تہا یوسف دس ذرہ کچھ بنیوں
 کتنی اورت میرے اگے تدرہ آئے تہا ربانے
 قید می تدرہ اکی دن ہونا اندر دس بیگانے
 و کچھ ایہ خواب یعقوب تہی لوں ہوش نہ گئی کوئی
 کہتھے قید ہوئی ایہ دلیر سول چکروں و باناں
 اتنا رتاں یوسف پاروں اوہ یعقوب گمراہی
 ذکر خدا مایا نہ رہی سپاؤ کریمن واپایا
 خواہا بونوچ جہمانوں ایسے آدن نظر خواہے
 جدا یہ خواب تہی لے و مٹھی اندر وار چھپ پائی
 بعد اوسدے پھر دو جی رائیں خواب ورا نہیں آئی

اک رائیں یعقوب تہی لوں خواب پیر و کھائی
 تالے ایہ زمین یوسف لوں کفر باپ ستا وے
 اچے اگیرے استھیں بہتا روتا پوناں تیوں
 اندر حال اسپر اندر تدرہ ایہن سال سنگھانے
 میں قمر بانی ہوواں روزدی زمین نہانے
 خوابوں و بونوچ حضرت تہا میں سخت جیانی ہونے
 مچھ جیانی تہی پیشانی روزانہ ہی رہا ناں
 رہدی حمد اللہ علی محمد علی اس دن رہی تہا ہی
 و لوچہ خوشی نہ رہے کئی کوئی ایسا خواب ڈرایا
 کیوں نہ اڑھما بہر خوشیدے ہر پاروں دس نکانے
 کہے نہ واقف شمس تہا میں ہا لیت خواب جنالی
 چھندی اک نون پھر اس خواب تہی ان نکالی

بیان دیدن خواب پارووم حضرت یعقوب علیہ السلام

کیا دیکھے یعقوب سہارا دوجی خواب وچانے
 لاہ دروازہ یعقوب بے وا وچہ جوہلی آئے
 ایسے ہیچ فہیل بنیویں اہلوں طفل گرامی
 تاشجواؤں اپنے لول نہپ کے لیکر وکدہاں
 کھاون لگے جسم آسنوں ہل زمین سنایا
 لے آواں بچے تائیں میرے پاس ضروری
 جدا وہ طرف زمین لے چلے اوہ بچہ کمر لاندہ
 دیدہو ایہ بچہ تینوں ناہ کھاؤ ناہ کھاؤ
 ایسی خواب یعقوب نبی لول دوجی راتیں آئی
 ڈاڈھی سخت لا چاری ہوئی آکے خواب چہی
 چپ چپا ہویا بالکل حال نہ کچہ بتایا
 ایسے حالت دیوہ گریاں سی یعقوب بنیویں

آئے وٹن بہیاڑ زور اور خوبی تینا نواسے
 اک بچے لول ظالم ناہر نہپ کے گھن سدائے
 ظلموں پکر روانہ ہوئے ظالم گرگ تمامی
 اک جنگل کتغان وچانے بچے لکھ بلاتیں
 ہٹواتھوں ایڈا تھے چاہو ظلم نہ پایا
 کھاؤ نہ ایہ بچہ شوہدا کر ہو صبر طبعوری
 اتنے تائیں پاک اونہانتوں ناہر لول سناندا
 حامی اوس بچیا نبیاں تاہر حکم خداؤں
 تنگی سخت لے لول ہوئی ہوش حواس کھلائی
 لیکن حالت خواب والی سول نہ کہیں کبھی
 اندر چل گیا تے باہر دہواں ذرہ نہ آیا
 تاشجواؤں کے حاضر ہویا یوسف خدمت اندر

بیان خواب بیان نمون یوسف پیش یعقوب راول

کہندا آن یعقوب نبی لول یوسف نبی تاخرائی
 راتیں اسیں تمامی بھائی رل جنگل لول چلے
 رتے اندر سہناں بھایاں آکے بھار آتارے
 ایسی قدرت ربی ہوئی وکھن اندر آئی۔
 وانگ چمن دی ہویا سہو کھیل لگے ہر ڈالی
 جتنے بھار بھرا لولے رہے اوہ او لول باقی۔
 نالے سہناں بہا ریسر نیوں بھاراں سیں کھکایا
 سن کے خواب یعقوب نبی لول ہوش ذرہ کج آئی
 لیکن لول یوسف لول کہیا خواب نہ کیے سنائی
 جسکے خواب بھرا و اتنا میں لول نے لول سنائی

یا والدراج راتیں میںوں خواب عجیبہ آئی
 لکڑیاں تچہ بھار سریتے واپس گھرنوں وکے
 میں بھی بھارا و تار بار سرتوں سن ای واپس پیارے
 میںوں لکڑیاں بہا ہویا قدرت رب کجھائی
 میںوں تھیں تہا لیاں بھرا لول بھی رہی نہ خالی
 ملی نہ کوئی اوہنا تہا تیں سترہ زار پوشاکی
 یا والدایہ میر تہا تیں خالا نظر میں آریا۔
 سچہ لیا یوسف تہا تیں حاصل ہوو لول بانی
 بھایاں لول بھی نہیں تہا تہا کہیا لول زبانی
 خدوں دین تہا تہا تیں سخت عقوت بھائی

یوسف توں اوہ بات پھری یاد نہ رہی کوئی
 سن بھایا نون خواب بھی جو شری لے وچہ آیا
 ہو گئی سن کے خواب راتھیں راحت دور کہائیں
 نہیں یہ خواب خیال اندیشہ کوڑی باگھل ماری
 نال ساڑھے گیا ہو سی لکڑیا ندے کارن
 اصل گل نہ لہی کوئی رب نے پر وہ پایا
 بیویں سال محبت سیتی گذریا سبہ و تیا تیں
 سالوں پچھوں یوسف تائیں احوذات تعالیٰ

دس دتا بھایا نون تیا تیں خود تھیں غلطی ہوئی
 غیبت غیب یوسف کے اوپرین بن ساڑ جلیا یا
 ساعت پچھوں اکھن لکے بکر و جدید تیا تیں
 ایساں خواباں آباں بون پتیک کتنی واری
 اوہو یاد آئی گل او منوں منہ تھیں بول پکارن
 کون اوہ ظاہر کردا جنوں اللہ پاک چھپایا
 نال محبت بولن چالن ہر دم شام عبا میں
 ہور عجب ہک خواب و کھانی سبب سبہ حوالہ

بیان پاروہ خواب پیدائش آن علیہ السلام

اک دن یوسف خواب وچا وکھیا مرنورانی
 آیا اک شخص سماںوں سن کساں نورانی
 یوسف ہور بھرا تھامی مٹھے بکس ٹکاسے
 وچہ زین تمامی عاصے اوس نے ٹھو کہ کھار
 بنیاں سوہاں رگھ عجیبہ سبری بھار جھکایا
 ڈالیاں مثل سماں آچیاں سپوہ رنگ پرنگے
 بنیاں عجب سفت لائانی سپوہ لڑاناوالے
 اوسے ویلے قدرت کولوں اوپر بھر گرامی
 گو گو ہو ہو کرن آوازہ حمد الہی گاندے
 خوش بہاراں گرد چو قیوں ٹھنڈیا طراں اون
 سپوہ دوروں چمک چھاوی جو کھا ورا وہ چو
 جو ویجے جھکے جاسے اسی ایسا رگھ کھیلا
 سارا سپوہ لکھا ہویا کپ اک نہ ورنہ
 نہ پھر حلد ہلا یا اوس لے جس ورت بنایا
 رچ رچ کے جد کھا ہا سا یاں یوسف پاجراوا

توں اٹھاں برس اندا ایسی یوسف نبی حقانی
 خوش طبیعت چہرہ نورانی مکتور حسن جوانی
 پاس اوہ ہائے آگے اوسے عاصے لہرنگا نے
 یوسف سے عاصے لوں کینا رتے شجر پارے
 ہر ڈالی ہر اندر صاحب تازہ سپوہ لکایا
 و تیا عے سپوہ پانے نالوں کتنے حقے چنگے
 ہر پتھیں خوشبو آوے ہر لوں پتی دولے
 آگے پھنوں طالب چہرہ پری بلبل دانگ تمامی
 ویکھ ورت نورانی سوہنا صدر سے صدر سے
 تاسا آسوں سپوہ چھوڑا تھوں کھنوں لہ لہ
 بھواری جو چھاویں پتھ پتھ کھنوں کھنوں
 قدرت خالق کولوں اوسرا پتھ اک نہ ہلا
 لڑتار عجیبہ سپوہ سے قدرت رب لگانہ
 سپوہ با پچہ کاروں لگ گیا ساریاں سن سن کھایا
 یوسف کارن بہناں بھایا بن پتھ کھنوں

بعد اوسرے پھر ساریاں بھایاں سجدیں لکھایا
 باقی جو عاصی بھائی کے اینوں رہے کھلوتے
 بعد اوسرے پھر سڑکوں کو اس نے چہرہ دیا وگائے
 تک ایہ خواب یوسف صحیحے اگے پائے سنائی
 کہندا حضرت یوسف تائیں سن اے دلبر جانی
 عالی منصب کری تیرا تھیں دوہ زیادے
 ایسے خواب ایہ بھایا تائیں کہیں مول ستائیں
 کہیں نہ دس سال با تھاپی یوسف نے فرمایا
 کہندا بھایا تھوں خوش ہو کر میرے عاصی تائیں
 بیوسے لکھ ترالوں اونوں لگو قدرت پاروں
 عاصی جو تھوٹے آہے کسے بھی پھل نہ آندا
 عزت عظمت میر تائیں دنی رب تعالیٰ
 تھکے با تھ یوسف و سوسوں سوں بھائی تائیں
 اگلے سال جو خواب یوسف نے بیسی ان سنائی
 اگلا زخم نہ چھپایا ہے ہور اتوں آپا
 کہندے کے و کچھ کھلا جھیاں قوم کیرے و ہرا
 آپ و ڈیرا بند اسانوں سجدے پیش کراندا
 مال ساڈے دشمنی پاسے ایہ گل لازم تھیں
 ایوں ایں نے اندر چھوڑ وڈے بند کے
 عزت حرمت نیکانہی نہ کردا بالکل کوئی۔
 نہک سچا کے کن لوکا کے تن جھٹ لنگھانے
 چنگے آکھن چپ کر لنگھے گی اٹھے ہے کزناں
 چنگے آکھن چھ تیاں ایہ گل کر گئی لیاں
 چنگے آکھن گزیاں کیوں ہٹ پھیرے تھے
 چنگے ہر مضم خوف خداوں نیکی وی در آون

یوسف تھوں بھایاں ہلدی اوبوں میں چھکایا
 چو نکرا اوس شخص نے آہی و چیز میں مٹو کے
 پیکے لمبیاں ہا وواں اندر جانے نظر نہ آئے
 سن ایہ خواب پدرو تائیں ہوئی خوشی سوائی
 دیو لگا رب تیر تائیں تاج تخت سلطانی
 تیرے اگے بھائی آرسن کر کے ٹیک ارادے
 جو دس سال تا تیر تائیں دس سخت ایذا میں
 دس و تا پھر بھایا تائیں جسدہ ہا ہر آریا
 رینگے اک درخت بنایا سنیو ذکر سنائیں
 تھانھی اوس درختوں کھانے بیوسے شوق پیاروں
 نالے سجدہ میرے اگے نشان بجالیاندا
 آکے بھائیو ایہ خوابوں میں نظری آیا حالہ
 لگا دیو چہ النہ کی میں آکھ سنائیں
 ادہ بھی نا ہی بھلی اوتوں ہور جوانی لالی
 ایسا خواب بھایا تائیں دل اندر چھ کب
 اوچا نام سداوے سانوں نظر بند نہ کردا
 دیکھو حی ایہ صورت پاروں ایڈ کھند مچاندا
 نکا ہونکے وڈا بند دیو کے رب پنا تھیں
 پا کاں لوکانے نت رہند و اوگن ہوی گندے
 سر جاگہ تی چھیا نوالی عزت داری ہوئی
 چھکھے رہتے ہونے کہینے و تن شور مچانے
 آکھے آکھن بھینک لساں رٹا تھی ہر مزاں
 آکھے آکھن کہیں نہیں ایتیاں با جوں میناں
 آکھے آکھن چنگا ایہ کم و چہ ہانڈے رہے
 آکھے لوک مگالیا نگوں طرف کھدی جان

اگلیاں نیکاں لوکانتائیں بعضے برا کھنڈے
 رستہ اصلی چھڈ کے اونہاں ہور دے پیر جمبایا
 نیکاں ہور نیرگاں دانہ لہندے نام کدائیں
 رب فرماے یاد کرو تم بندے نیک ساڈے
 کیکن اونہاں پیاریاں لوکاں عمر عزیز لنگھائی
 دوست ساڈے ساڈے پاسوں ڈرو گویا بچارے
 اونہاں دوستاں میر پائتاں یاد کرو ویرائیں
 ایہ کرنا تے مارے شکر نام نہ لین اونہاں تدا
 توبہ یارب اتغفار ال دیوں سدا پناہیں
 ہر جاگہ تے بے اتفاقی کیتی مسلماناں -
 بے اتفاقی پاروں آکے ہو یاں ایڈ بلا یاں
 توبہ کر مونیکی واسے رستے سارے لگو
 جسد م خواب سنائی یوسف ڈاٹھیں اگلیں بلیاں
 خوش خراساے غضب چالے آئے مال شتابی
 سچ میاں جو ڈاٹھا وڈیاں پیش چھوٹیرا
 رل اکٹھے جسد مندے سارے صاحبزادے
 کوں اساتھیں وڈا بند یوسف ساڈا بھائی
 اگو قوم رسولاں والی ہئی پیو دے جائے
 خبر نہ رہی نوح نبی خاں اولادوں کوئی
 ڈب گیا طوفان وچالے ریا سنگ گفاراں
 نسلاں او پر بچے وڈیاں ختم کر سید سائیں
 عقلاں او پر بکیر مودی اللہ مالک ویندا
 وڈیاں ڈاٹھاں او پر بکیر مودی منصف ویندا
 عمر وڈیری او پر بکیر ویندا رب وڈیاں
 علم لے آستادی او پر جو ویندا وڈیاں

کہندے اوہ آگے گویا گھس کر عمل کرنیے
 اج آہیں من جمیں سہناں اصلی رستہ پایا
 نام لہوتا مشرک آکھن پوہتے کوئی بلا تیں
 کیکن عمل اونہاں تے کیکن عمل تشاڈے
 کیکن تئیں تنگھاون لگے عمر اندر صبر پائی
 امر نو ایہوں باہر ہرگز قدم نہ ذرا پارے
 ٹرو اونہاں تے کیتے او پر پاؤ نیک برائیں
 آکھن نام جوئے اونہاں تدا اوہ مشرک بجا تدا
 ایسے ٹولے چوں کوئی ساڈے متھے بھجی لائیں
 نواں طریقہ بنیا آکے کر دے کم شیطاناں
 ہیضہ تے طاعون مرو بیاں رکھیں رسیاں
 تاسے یوسف دیان یا ندی حالت سنبھرا گویا
 خوش طبیعتاں بچت پاروں وچ غضب دی جلیاں
 اتن غضب چالے ہوئی سینے بچھ کر بیاں
 اوہ دلاں انہاں دیاں اندر شیک غضب میرا
 ایہو دل اونہاں تے اندر ہون نیت لگا دے
 حالانکہ پیو اوہ والی نسلوں فرق نہ کائی
 کیوں بچر یوسف ساڈی پاسوں بچر پیش کرے
 نو خدا جو گھر چھیا اسدی کوں حقیقت ہوئی
 سی اولاد پیرو چوں داخل ہو یاں تاراں
 دیدیندا اوہ تے پاروں پیرو سہنا تیں
 میرے چہرے متکل تہامی جھانکے مال مریندا
 اوچھل چھو ووزخ اندر کدیں نہ رب وکھنیدا
 کدیں نہ لکھی یوسف تائیں ہر ضرر میں دشا ہی
 کدیں نہ ایہی طمان کیتے سر تو پاندا چھایاں

جو کچھ چاہو اللہ سائیں اویا کر دکھلاوے

وہ کھاں اذھن کون اوہ جہیز اذھن کون اٹھاوے

بیان خوابین یوسف علیہ السلام باہم

کرن رویت جسم ہوا یوسف نو برس اندا
 کیا دیکھو اک جنگل پوچھ پوچھ دور کدا ہیں
 کسے زنگے سائے ماہر ڈاڑھے تیش زبانون
 گھیر کھلے یوسف تیا تیں جاون دیندے ماہیں
 جیونگر و چقبور سے عاصی روو عیبان پاروں
 کوئی نہ حامی باہجہ خداؤں ہووے و سچا نہاندا
 اینویں اویں یوسف دے اوپر جنگل اندر ہوئی
 وڈھ لیجاون ماس تھایوں تچہ چھو ہروے
 کوئی پکڑ یوسف تیا تیں سختی نال اٹھاوے
 خون تھامی جتہ ہو یا یوسف وال
 آخر اک ماہر نے لیکے منہ دے اندر چھکیا
 ویکھ ایہ حالت یوسف تیا تیں لگی درو کٹاری
 انھروں ہار پوندا آوے نیپتاں جہڑیاں لایاں
 نال دلا سے چھپیا یوسف ساری اب سٹائی
 کہندا شنایدوش ماہراوہ ہوون یوسف بھائی
 چو کیدارا تو انگوں پہراوے شام صبا جیں
 وڑیا چور و لید سے اندر سن کے بات اچھی
 باہر جا کے جسم یوسف مگروں رہی تکیندا
 عین مثال شیشے دیوانگوں ہر دم نظر کھیندا
 ہر دم پار پیسے والی رہے حفاظت کردا
 بزلقدیر خداوند والی جد پکڑتے آوے
 جو کچھ لکھیا اوہا ملدا فرق نہ پوندا کوئی -

ہوراک سفنہ اشدیتا تیں اللہ پاک دیکھاندا
 وشن گھیاڑا کٹھے آئے کھاون یوسف تیا تیں
 کسے نال آواز ڈراون دور کرندے جانوں
 جد ہرے جا کے اوہ ہرواں دن ہینیناک بلاتیں
 کوئی نہ لینداسا ہے اشدی ڈور وٹن گھواروں
 کسے ربدی حیرت چھڈو کسے عمل چھوڑاندا
 مارن پنجے ظالم ماہر تریں نہ کر دے کوئی
 ایسا سخت آوازہ مارن جنگل بھی تھر تھروے
 کوئی پکڑ غضب تھیں جلدی اوپر زمین دکا کے
 ہر انداموں جاری ہو یا لوہو دا سپر نالہ
 ہووے علیچہ ہورناں کولوں دور کدیں تھکیا
 آیا پاس یعقوب بنیدے کردا گریہ زاری
 یعقوب نے توں بھی ناک حالت غمیراں آسو آہاں
 بعد اسی پھر پتر اوالا کرے وساہ تہ کاٹی
 یوسف نے تہ پہرے کردا بیٹھا بی خدائی
 اوس خزانہ والا اوسنوں چنتا جائے ماہیں
 کہندا یوسف پڑے تائیں خواب آئی ایہ کہی
 ذرا وساہ نہ یوسف والا بی یعقوب کر سیدا
 اچھیاں اکوں یوسف تیا تیں دور نہ جاون دیندا
 اوٹھسا پ دا ڈریا ہویا رستی تھیں بھی ڈروا
 لکھاں کوئی کرے تدبیراں کدیں نجات نہاے
 جیونگر منتوی دیوتوں خبر سائوں ہوئی

حکایت منازعہ کرشن تقدیر و تدبیر

اک دن ایک دریا کنارے ایہ تدبیر گرامی
 کہندی سی تدبیر کھلوتی سنتی اسے تقدیر سے
 توں کس کم دی اکوں اوسنوں ایہ تقدیر لایا
 جلد نہ جھلے تیرے ہاتھیں جیسا کہ میں جاواں
 سن تدبیر بتایا جتھے میں بھی قدم کواں
 اک سڑوی توں آتش چوں ایسا باسراں
 سن کے پھر تقدیر بتایا دیوے رب پناہیں
 جتھے میں آواں بھائی کوئی تدبیر نہ چلے
 اینویں سی منازعہ کر دیاں آیا شخص بچارا
 تک کے تقدیرے ہتھائیں تدبیرے توں کہیا
 دین لگا ہے ایہ بندہ کہ علاج شتانی۔
 سن تدبیر بتایا تک میں سنوں جلد بچاواں
 نا پھر پاس شخصدے آئی اسنوں بول سناندی
 اوس نے بول ستایا اکوں میں ہاں بستر والا
 ایہ تک گھڑائے رتہ آندائے نیت پاروں
 سن تدبیر بتایا اکوں ہٹ جھلیا کی کرناں۔
 جا ایہ وترج بازار وچا لے قیمت پاویں بھاری
 سن کے اوسو لیلیا جلدی پائی خوشی سوائی
 کہندا اینویں کیونکر جاواں نہالواں اسجائی
 ایہ نیت کر ہتاوں لگا کپڑے سب اوار سے
 جد اوہ آپ پانی وچہ وڑیا قدرت ربی ہوئی
 دولت مال تمام کھڑا تار ربی غیر تیاروں
 تان اوہ ہتا کر نکلیا باسہ جلد سب کپڑے پائے
 اقوں اوڈوں دکھین لگا کہوا کر یہ ناری

تقدیر سے سنگ جھکڑا کر دی کر کے زندگامی
 تیرے نالوں میں ہاں ڈاڈھی ہنوں عقل بھیرے
 لتیں توں اسجا کہوں جتھے میں قدم کواں
 لکھ توں عقل دوڑاویں آخر میں ہی لکواں
 کہوہ ڈانڈے نوں ہوں سپا کر باہر کڈہ لیاواں
 ڈنگاواں شہووت دیواں جھلا کر اں سیاناں
 تیرا قدر اسٹھے اگے ڈرے جتناں ناہیں
 دُوب دیواں دریا سے اندر دیشک جتھے جھلے
 ہتھ وچہ گھڑائے رتہ پناہ در واند او شجارا
 لاکھہ زور جو تینوں بھی کچھ خاص حضوروں پناہ
 اسنوں دیہہ خلاصی جلدی لائے دیوے بھی
 دین وچہ دریا نہ دیواں ایسا بھند لگاواں
 آسے بھائی دس کریرے توں نوے لکھ پناہی
 کر کے مزدوری میں سن سخت پناہیاں کا ہلا
 تہہ کے ہتھ پا ڈب مراں میں چھٹاں دروازوں
 ایہ لئے ہارک متویا نوالہ کیوں پانی ڈب تہاں
 کچھ پرواہ نہ رہی تینوں کھاسیں عمر ساری
 واپس ہوں گئییاں سنوں نیت عجیب ہک آئی
 خوش ہو واپس گھرنوں جاواں دولت داؤد ہاں
 کپڑے ڈاؤہ ہار گرامی رکھیا تری کنار سے
 کپڑیاں وچوں ہار شتانی کھا گئی جتھی کوئی
 اوہ جھپیلیا جیہہ لکھیا آوے ذات فقاروں
 لعل بخشاں کپڑیاں نوچوں بالکل نظر آئے
 آخر واپس گھرنوں آیا روز شخص آزاری

عورت کہندی وقت فجر واٹوں گیا ہن آیا
 مرد نہاناں چپ چپا تارور و تیر و ہاوسے
 بنا پھر آخر دو بجے دیہاٹے اوہا شکل بنائی
 جد اوہ نہر کنارے آیا بھٹکھا مرد نہاناں
 آیا اوہ کھوکھا بندہ ڈبے کان دو بار
 سن کے پھر تدبیر تبتانی پاس شخص صدی آئی
 کی کچھہ صدیہ ملیا تینوں اوس نے بول سنایا
 اہل عیال اکا یا بیوں تنگی سخت لا چاری
 سے سے محتات کتیاں آخر نبیا اک نہ دھیلا
 کہیا اوس نے کل جو تبتیوں و تانا ہار گرامی
 کہیا اوس اوہ کل ہی اٹھے ہو گیا گم کداہیں
 سن کے پھر تدبیر تبتانی ہتھ کیسے و چہ پایا
 لیجا ایہ خوش ہو کر اہوں کھاویں ہماں ساری
 سن کے اوسے کہیا اوسدا کراں وساہ نہ کانی
 القصدہ اوہ لیکو ٹریا کھر قریب جاں آسپا
 شہا بدو کھا و تہا ہویں بیوں تک نہاناں
 نیکاں ہور غریباں تائیں ٹھٹھے لوک کر نیبے
 کر دیں ایہ ہتھ اکھوڑی جاں اس مرد فدائی
 جدا اوس بہتی واری وٹھا غیرت نازل ہوئی
 ہتھ بھی کچھ چری گیا اوسدا چوں تقدیر بانی
 آخر روندائے کر لانا کھردی طرف سدھانا
 ہتھیں گم خزانہ کیتا چلیب کچھہ نہ چارا
 کو کساتے لریا و نہ کسے سنی بیچارے والی
 کون بنے آرجانی اسدا جسدی اٹے باڑی
 جد کھوں اوہ روند آیا حالت دور سجانہ

وس جو چیر اسٹے کارن ہیں توں باسوں بیلیا
 کیوں نہ رووے موتیا نوالا ہار جو شخص کھڑا
 وٹن کارن نہر کنارے آیا پھیر سو دانی
 تدبیرے ٹوں تک تقدیرے کہیا سخن میانان
 نال اوسدا کوئی واہ لگا لے جیکہ چلدا فی چارا
 بول سنایا اسد تائیں پھر کیوں آئیاں بھائی
 سن بھائی تیں پانی اندر ڈب کے مرے نے آیا
 کھردے پٹے بہن نہ ویندی روزیاں عمر گذاری
 آیا وٹے ٹوں اس اندر مرساں ڈب اکیدا
 اوہ ٹوں کدہر گیا یا بیوں وس احوال تھامی
 ڈہوڈھہر ہیا پر پتہ نہ پایا چوں مرضی رہا تیں
 سچا لعل بخشاں اوسوں کڈہ کے جلد پھڑایا
 ایپر کریں وساہ نہ اسدا تبتیں بات ہمداری
 اوپر زمین نہ رکھساں ہوں ہر دم و تسان چائی
 کہندا ہنگاں تائیں سنوں کی اس شخص پھڑایا
 بیشک لوک غریباں اڈو کرے بہن دھنگا تا
 چہ پری گل نہ آکھن لائق اوہا ہن اکھیندے
 چمکیا لعل بخشاں اسچوں خوبی حد نہ کائی
 از غیبوں اوہ تلی اوٹوں ہل اوٹھا گئی کوئی
 ورت گئی سر اوسے اٹے ہوئی چند نہانی
 نیک سعید مبارک ویلا تک ویاں سہ و بیانا
 دیہاں ویری گتیا گیا لعلان دا و ستارا
 گتیا گیا ستاع تمامی و ہولرہ گئے عالی
 ہر کوئی بڑا اسدا اڈھا جس اوتے رب راضی
 اکوں ہال ہوانا سنوں و تانا آن زمانہ

کی آند اتوں میرے کارن بھی پھینا نہ کارن
 سدا سے تھامی گلاں و تھیں چپ چپا تا
 عورت کے گھر اندے تائیں گئی وانگر پوندی
 کی چائے ایہ مرد پوپے کیکن وجہ و بیماری
 کس طرح ایہ او کھم ہوئے کہیں اپنا نہیں پاسے
 قسم خراوی اک دن جبکہ محنت کر موزمانی
 سپروں شکر دل جو کچھ آئے سرے او پھیلے
 غالب عورت عاقل او پر خبر حثیوں آئی
 عقل والے نول سخت مخالف جیکر عورت بولے
 لکھے کی فساد چائال چپ ہو وقت لگایا
 یکے ٹر پرا جیہا اوسدا ٹھنکا عجیب کاشے
 درہ نہ او سندے لکے او چا پھرا وہ ساہ نکالے
 زن اس عورت واسے نہ ہوں ناواں جلیبا آؤدا
 ماریاں پار چہ نہ عورت کوئی آئے وجہ تو الال
 وال برابر پھر خاوندوں او نہ عورت جائے
 بس بتیاں جو ہو بچلین بھیڑی زن رکالی
 ناں او شاید سدا ہی ہوئی جی ایہ شرعہ ٹھہروں
 پورا ذمہ مکمل اسدا جسوں چائے بھائی
 و گھر باب علیجہ کہ کے مال حدیث آیتاں
 سنو حقیقت جہ عورت ز شوق فرج و گھایا
 فیرے ویلے کا وڑ پھر یا جلیبا پھر وریا نول
 کندھے کے حدیثے آیا خستہ حال نما ناں
 آئی اج وت ڈبے کارن کلر کا پرسو کا
 سن کے پھرتا بیشتانی پاس مردے آئی
 کل پرسوں جے تیرے تائیں ونا مال خزانہ

فانے پاروں پھر شہیدے رو رو کو کجاں زرن
 مال گئے واقدا وہ جائے جسدا مال کھڑا تا
 پر خبر محنت وی او سوں باکل سول شہیدی
 محنت اتے مشقت اندر کر کے گو یہ تار سی
 کس طرح ایہ کھٹا کوسا نول او کھا آن کھوانے
 کہیں نہ پھر خاوندوں آکھے سخن عناب زبانی
 کہیں نہ اپنے خاوند تائیں پوسے سخن اوسے
 جاہل غالب عورت او پر سرگر شک نہ کانی
 کجہ نہ آکھے توڑے وچوں شرکے سوردے کولے
 جے جاہل نول اس طرح و عورت سخن الاوسے
 ساری عمال پھر عورت نول اوہ گل آئے
 ساری عمال سنگ سر و خوش ہو بلے چالے
 ماروزن نول تائیں اسدا ول او ستا ہوندا
 کچھ نہ آکھوئے پھرتے و پھرتے وچہ وہ مال
 جس عورت نول کوئے ستا کھو شے مار چائے
 اوسوں شام صبا چین ماریں کھو شے رگن کچالی
 ورنہ خود عورت دیکو لول و کھایا ایہ پاویں
 پڑھے سبیل کتابوں چھٹری اس مسکن بنائی
 چنگیاں تو بدکار زباندیاں کھیلان اوسو چا تاں
 اسکے ول او اسی اسدا ہورا نول اس تا یا
 کہندا ڈبے مرال ارج پشک کہ کے باز و نول
 تک تھدیرے تھدیرے نول کہیا سخن سیاناں
 لیسر بچلے چلدا تی چارا کرا و پھیرا ہو کا
 کہندی اوسوں بچر حرمی اس نول مرد سوانی
 چسد وچوں کھاون کولوں کھتی اک نہ دانہ

اوہ بھی کر کے جمع اکٹھی پھر ڈین نوں آیاں
 سن کے اوں تہا یا بٹنگ دتوال خزانہ
 گم گیا اوہ میرے کولوں جیو نگر حاکم الہی
 سن کے تریں پاپول اُسے بو جیو نوں پتھر پایا
 کہہیا اُسوں جا کھا اُسوں اندر عمر اں ساری
 سکے اوں نے پتے بد ہا دلو چہ شوق سوایا
 گھر آئے عورت اُسدی سی موجود نہ کوئی
 رکھا وہ بدرہ گھر اپنے وچ باہر گیا کدہیں
 ایویں اوہ عورت دیتا تیں باہروں پھر کو کہتا
 اک نے کارن آئی جلدی عورت ہک ہسانی
 کی دیکھے ہک بدرہ سوہنا خوبی حد نہ کوئی
 آتش لیتی بھل گئی اوسوں بدرے نوں تھہ پایا
 جد اس تا نگی پتی لایا بدرہ لعلوں والا
 لے نی رتے روز وہاڑی مینوں تہہ کھپایا
 چل کے دیکھتے تانی جیکر لے اعتباری مینوں
 ایڈا سخت اسٹا سٹریا کیوں کر سووے سہرا
 چل دیکھتے تانی مینوں عورت لے تیلایا
 اکوں جد ابو ہا لایا خوب نظیر لگائی
 داہ خزانہ ہی با پتھے تے پانی غیبت پاروں
 لگی اک اندیشے دالی تن ہو یا سٹر کو لے
 عورت نے جد عالی خانہ ڈھما زردی پاروں
 کورے لارے لایں مینوں سن ناوان نکمیاں
 ایڈکلاں جی ہوندی مینوں کیوں میں جھکھ مرے
 ہک سرو تقدیر الہی کجہ نہ بولے چاہے
 آخر ایویں شریاں بلدیاں اوہ بھی زور لگا پایا

دس بھلائیوں بہتیاں میں بندیاں یا چوہیاں
 پر نہ میری قسمت آہا اوس چوں ہک راتہ
 لکھیا قلم ربانی ایویں میرا حال تہا ہی
 بدرہ اک لعلاندا بھریا اُسوں پھیر پھرایا
 لیکن کہیں وساہ تہا سدا متین بات ہماری
 چائیں چائیں گھر کے اندر اوہ بدرہ لے آیا
 باہر کم کسیدے کارن عورت نکلی ہوئی
 تا سچو سدا کے عورت تائیں اوہ بدرہ دکھائیں
 پچھوں اُسدا بدرہ اُسدہ پور کسے نوں ویندا
 لاہ کے ہوا اندر جسم اس کو ٹھے وچہ آئی
 اندر اوسدے با پتھے شماروں دولت پائی ہوئی
 گھر کے اندر چوری کر کے بدرہ وینج لوکایا
 پچھوں اوہ مرد عورت نوں وینج کر کے حوالہ
 آج میں بدرہ سو تیا نوالا باہر تھیں لے آیا
 عورت کہیا ایڈ سخت تا نظر نہ آفن مینوں
 جیکر رچ ہریاں کرے دوز نہیں کجہ اڑیا
 تا پھر چائیں چائیں عورت خاوند گھر لے آیا
 شمع نورانی بدرے والی بچھی ہوئی پائی
 اک پل اندر پور خوشی و اڈکے گلزاروں
 دیکھد اچھی قدرت ربی خاوند کجہ نہ بولے
 کڑک آوازہ خاوند تائیں کہندی تھی پاروں
 ایڈے سوئی لاوت والا توں کدہروں جہ جیسا
 کیوں ہانٹوں فاقیاں اندر اتنے سال گذرے
 کی آہاتے کی سن گیا روز و نیر چھالے
 نجر ہوئی تا پھیر ڈین نوں نہر کتے دہائیا

جد آنہر کنارے پہوتا تک تقدیریت آیا
 کر علاج بچائیں اسنوں ڈب نہ مرے کدائیں
 سن کے قویاں اوپر دھچی بازی سبہ ہرائی
 توں تقدیر پاشک ڈاڈھی تیرا کوئی نہ ثانی
 سن تقدیر بتایا جد توں جیت کے بازی ہاری
 ایک اونوں میں فاقہ وچوں کڈہاں حکم خداؤں
 نا پھر اوہ تقدیر ربانی پاس شخصدے آئی
 کی بھائی کی کرتاں اتھے مطلب کھیل ضروری
 میں مسکین مغرب نماں تنگی وقت لنگھاواں
 کی پیادکھ آزار اوٹھاناں رکھتی جان آدمی
 کہیا اس نے ناہ ڈب تیاں نا پورا تا کاہلا
 ایہ لے اک روپیہ تینوں دیواں راہ خدائی
 ایہوں موت سہیں پاشتم نہ آئے تینوں
 سن کے اوں شخصدے تائیں دیوچہ انر سماں
 نا پھر لے روپیہ استھیں وچہ بازاراں آیا
 کچھ ٹکے گھر واپس آئے عورت نوں ستلایا
 ایہ کھائے پھر ہو کدائیں ویسی دیون ہارا
 سن کے عورت کہہ سم اتھارے لے لیا چھٹی آٹا
 بعداوسدے پھر خاوند سہوں کہندا سخن بچاواں
 لے کو ہاری مرو خدا واگھر تھیں باہر آیا
 گھر ہسپا پائے جو کدے کس خشک پیرانا
 کہ ایہ نیت ہسپا پائوں جا کے عرض سنائی
 سن کے اوہاں بتایا پیشک کہلو مال تساوا
 نا پھر چڑھیا اوپر دختے اوہ مسکین نہانا
 اوکڑ کے جد اوسدے اندر نظر مبارک پائی

فی تدبیرے دوست تیرا کل پیسوں دا آیا
 اج اس سر پر ڈبنا اس کے کوئی تدبیر چلاپ
 کہندی میں ہاریا تہہ جتیا لکھی گل سوکائی
 تیرے آگے زور نہ چلے چڑھ نہ سکدا پانی
 اوں شخصدے تائیں میں خود شیخ کراں کج کاری
 دیواں بخوشی سوئی اسنوں فصل ہویں درگاہوں
 ادیوں اس شخصدے آگے تھوڑی عرض سنائی
 سن کے اوں نے ادیوں کہیا سن ایہ ضروری
 تنگی پاویں بہتر مینوں جو ڈب کے مر جاواں
 ڈب کے جے مر جا ساں اتھی ہوی جب فلا صی
 کیا توں دیوں کھلا بٹھاہیں روزی دیون والا
 ایہ کھائے پھر ہو کدائیں لسی روزی بھائی
 تو بہ متفقاراں پڑھ لے ایہوں کدراں کہینوں
 کہندا پیشک میرے تائیں کہیا سن سخن سپاں
 کچھ دریاں تھیں تھیں لے لئی آٹا کچھ چو کا یا
 لے بیانی اک ڈنگ جو کا تا ہاں میں خرچ لیا یا
 کیا جائے کوئی اکا سا لوں رہی ذات وسار
 صبروں شکروں اوسے تائیں بہت غنیمت جانا
 توں سنوار سنائی چھٹی میں بالن لے آواں
 کی جاناں ہاری دے اندر دیوچہ فکر دڑایا
 چھچھ اوہنا تھیں اس کدروں بالن لوں آواں
 بالن کچھ لیاں جو آکھو کہیاں کدروں بھائی
 تیرے سارا کپ لٹو اسوچہ غدر نہیں کچھ ساوا
 وٹھا اہلنا ہلدا اوٹھے اس لے وٹا پاک پورانا
 او بالعل پیا اس اندر جو ال چک لیا پائی

چمک لیا اوہ شو قیوں اس ڈرکے آواز سنایا
 کو خوب بچھیاں اسدا معلوم ہو گیا سارا
 کے دیرا ایہ بدہ اپنا اچھی ڈنڈ نہ پائیں
 میں یہ تیر بدہ آندا جو تیرہ آج بچھیا تانا
 لال کوال کر کے لاکھ واری روپہ سدھیاں کروا
 کہہ پیا اوس نے کیوں چھپواں لدا چور پرانا
 تو پھر لکڑیاں وڈہ کو چلدی کھنوں ہوا پس آیا
 خوش ہوئی عورت پھر پتھوں کیسا پٹ چھیدا
 اوہ بھی عورت اسد تیا پس ہو کے خوش بکھیا سے
 جبر دیون سکے اوپر اسکے دیو سے بے اندازہ
 جاکر کوئی بندہ دنیا چھچھچھا و احمد تیا پس
 اسے غافل توں وچہ زیں دیو پھر رزق ڈھونڈا
 دینا کائنات فی السماء روزی تیر بوجہ آسمان
 بیوں رازق نکسے تینوں ویساں رزق کشا وہ
 لاکھ توں توڑے کریں چلا کی گھکیاں کماویں
 جو مفقہ روزاں والی لکھیا سوئی بلدا
 لاکھ توڑے پورے توں حضرت متین دیو جہاں
 کہیں نہ دلدی کہیں نہ ولدی جو تقدیر لادی
 جس تقدیروں دور دورا ڈھونڈا جس کو جاوے
 کرن روا بہت اکرن یوسف توں بقویب تیا تے
 صورت حسن بچھلا یوسف لگا بہت پیارا
 خونی تیں شکار کندیے اڈوی بچھنوں پھر سے
 ابرو چہرہ سے گل تے واکس قضا باں دھرو
 سر قدا جہا سو تیا نازک بدن چنبیلی
 ایسی صورت و بچھ نورانی دیو چہرہ کورویا

لکھا چور اساتوں جس نے ساوا مال چورایا
 سن ہمسائی اگوں اوسوں کیسا گت سکارا
 ظالم ہر نام نہ کر کے بیوں لوکاں تھیں بکھریا
 بس کرا چا بول نہ پیا ہو و سچ چپ چپا
 جبر دیون اوپر کے اینویں ہوندا مروا
 بد تاندا جس گھر میرے تھیں آندا کڈہ خزانہ
 بدہ نالے ہوئی سوہناں عورت توں دکھلایا
 کمل پیا اوہ ہارستانی جو ہویا پوشیدہ
 مرو کہیا اینویں رب و ہندا جبر دیون کے لکے
 فضلوں کھو لکھو پوسے اس کو روز بد اور وارہ
 غیبت پاروں اوسد تیا پس کہندا اشد تیا پس
 میرے پاس ہر روزی تیری میں تان تینوں ہندا
 توں کیوں وچہ زیں دیو ڈھونڈیں ہو بچھل سیا
 میں ہی ہر توں دیون والا تھوڑا اتے زیادہ
 جتنان رزق میں نہیا تینوں اتنا آخر باویں
 اپنی عقلوں کہیں نہ حاصل ہووے مطلب دلدا
 آخر یوسف بچھایا تیا پس اوہا خواب حساسی
 سر پر بلدی سر پر بلدی کہیں نہ بچھیں بلدی
 اوہا اکٹن تقدیر کے تے قابو اندا و سکے
 گودی دیو چہ پلکے لایا مال محبت سینے
 لاکھ کسین خراسے و توں جہوں کجی چمکارا
 تاک جمال نبی صاحب دیکے انوں چھڑے
 مر جاندا وچہ عشق محبت اوچا دم نہ بھروسے
 جنوں تک کے قیدی ہووے کا فر جنڈی
 جاناں میں یہ سورج سوہنا فلکا تھیں لہ آیا

یا ایہ کوئی خوب ہستی خوبی خوش رخساروں
 یا ایہ ناک مقرب کوئی افضل سر و پیالوں
 بڑا مکرم بڑا مہتمم صاحب شان گرامی
 بچہ عظمت حاصل ہوئی انہوں نے غفاروں
 ایسے دیلوں ایسی انہوں نے غیب بخش آئی
 انہوں نے پیر وانم ہوئے جنہوں نے بارساں
 ایسی حالت بھی ہو جائے نبیاں اوپر پوری
 لی مہم اللہ مال خدا سے جو یہ بھی فرمایا
 لا یتعنی ینبئہ نہ سہانے کے نیک مقرب کوئی
 کوئی چیز باقی رہی ایسا ویلا آوسے
 او سو وقت وہ چہ ہستی لڑتے بلدی ذات غفاروں
 بیچوں گردون زمانے نائیں وہ ہم گمشدہ
 کہیں اونہا نول ایسا کہو انکس ہوش اس سے
 کہیں جبرائیل کے غیب خزانہ کہیں چاہرہ پاشے
 حکمت مال حیوانے ہا ملن اپنا فضل کما شے
 آخر ایوں حالت ہوئی بقیوں کے نائیں
 کہیاں یوسف کے منہ اس کے چہ ہم آسوجھائی
 کیا ویچے اوہ پیر مکرم صاحب شان گرامی
 باپ کہیا تک شمس و سائوں روون آیا
 تیرے جیسا ہو کہیا میں خالق کوئی نہ کہتا
 ادبوں خورائے ناک سلامی صورت و کچھ تساوی
 سورج نالوں وہ اسانوں حسن شہل ٹوسیا
 چہ بدستے سورج نائیں غفلوں رکھیا حالی
 خورائے نماں نسبت والیاں کل فرشتے توری
 ایسا نقشہ رب العالم میرا فضلوں پایا

یا ایچن بدر لہ آیا انہر سے و چکاروں
 آیا گھڑ سائے اندر حیرت فضل کمالوں
 اس سے چید نہ ثانی کوئی دو جہا ہور تماھی
 کہ گئی گود اسادھی اندر نعمت باہجہ شماروں
 بچو دہو کے لڑی اندر آیا ہی خستہ عالی
 ایسی ہشت نازل ہوئی قورت سر اسرار
 باہجہ خدا قل پیالوں پاسوں کہو جاوون دور کا
 وقت ایسا وقت اجا سنے جسو چہ عین سدا یا
 ولا نبی من بعدک اوتھے نائیں چہ ہر ہستی
 میرا کہ کجا ہور و سے ڈول ہور سدا شے
 جس دم نظر اسادھی ہوو دور کتوں اغیاروں
 ایوں پیر الی نبیاں کی حالت یہ لیا شے
 کہیں اونہا نول خیر ہر ہستی اپنی ہی پہلے
 اوہ مالک ہر شے انساناں جو چاہی ہو جا شے
 کہیں تو پے غیب اٹھاوے کہیں کہائیں ماوے
 انہوں نے پیر وادوں لکے بچو حضرت سائیں
 شو ابول مسرت یوسف تیرا میں اوسو بیلی آئی
 رووے تو چہ چچیا یوسف و س احوال تماھی
 کیسا حسن شہل تیرا اللہ پاک سجایا
 چہ سورج تک تیر تیرا میں شرم کہنے لگا
 سن یوسف و با باہیک سوتی ہر ہستی اسادھی
 چہ بھی حضور شہانک اسادھی رہیں کہ تیرا پیا
 پیشوں عقل علم رب دما شان پیر الی عالی
 وائیم میری خدمت اندر جلوہ لین حضور کی
 ایسا جتک روپ کسینوں شہ نہ باکل آیا

تک جمال نورانی میرا تاسے چھرن فلکدے
 ایسا سخن تکبر والا جد یوسف نے کہیا۔
 توڑے سخن پوسفا صاحب نے ہمیں بیچ المایا
 نہیں وڈیانی لازم آئی ربی خلقت تائیں
 جو اچھائی کروا اوسنوں نیواں رب کہیں
 وانہ چھند خودی ویتائیں جدوں زمین چہ سے
 جت تک بندہ خودی ویتا کے اپنے دلوں نہ مروا
 جدا وہ لکھیں خودی گوا کے مستی تھیں مر جاوے
 جس تک سہر کیتا اُسوں چھک خداوی آسے
 کہیں نہ اوہ سلامت رسیا جس تک کسیتا
 سن یقوت بوب سفتوں کہیا اسے ولدار گرامی
 پیغمبر انداز کا ہو کے ایسا سخن الایا
 باہجہ خدا اول غیر کے توں نہیں آئی وڈیانی
 لکھسے ہن چو نہ شخصیاں کیتا ذرہ تکبر عالی۔
 سن میں ذکر چو ہاندا تینوں وکھو وکھ سناواں

چن سورج میر تیا تیں ادبوں وکھینہ سکدے
 وچہ جناب خداوند والی وینج سخن اوہ رسیا
 ایسوات خداوتیا تیں مول پسند نہ آیا
 بھاویں دوست دشمن ہوو باہجہ خداوند تیں
 جو سہر ہواں کروا اوسنوں اچھا درجہ دست
 طرف اسماناں حست اُسوں کر اچھے چلے
 تب تک وچہ وریا طوقا نامہ نہیں باکل تروا
 تکیا ہو سیا پانی اوسنوں پھیرے تو چاوے
 غیرت پاروں اوسد تیا تیں وچہ زمین مہا سے
 اوسے درجہ پایا جس نے غیر گلوں مکھ سیتا
 ایسے سخن الاون پاروں ہوندی ہی بدنامی
 یا یوسف کیوں عقل تسا ڈا ج نہ جانی آیا
 جس وڈیانی کیتی اوس نے جھت نہر بھی پائی
 بل گئی چھک او نہا تیا تیں رت تبارک والی
 جویں حوالہ نظر ہیں آیا اول نہ مول بناواں

در بیان ذکر تکبر اول کہ از ملائکہاں صاوت شد

قَالَ قَالَ رَبِّكَ لِمَ لَمْ تَكْفُرْ لِي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ
 فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَقُدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَنَعَلِمَ مَا لَمْ تَأْتُونَ بِ
 هِ

گڈیا ویتا تیں ویتا تیں رب نے یاو کرایا
 اسے لکھو تیں وچہ زمین سے نائب کراں گرامی
 تاہ تریا تاہ ربا ایسا نائب کوئی بتائیں
 ایسیاں توں توں پیدا کرنا چھر خون دین
 اسیں تیا توں تیا تیں تیں ہی ہر دم تہر بجائے
 نیت غصیوں اللہ صاحب کہیا بول او نہا توں

یاو کروا سویلے توں جد رب تیرے فرمایا
 جہر کل زمین و سائے بولے تاک تمامی
 جہرے وچہ زمین خونریزی کر شکر مہدائیں
 غافل ہوس تیرے تائیں یا و نہ مول کو پس
 پاکی مال تیا تے اسے دم دم سپس چھکائے
 جو سبجہ جاناں تیں اوہ بالکل نہیں معلوم تیا توں

کیوں تباہ کیا اسخنی مخالف بڑبیریوں کہیا
 مینوں جو معلوم حقیقت نہیں اوہ خبر تسانوں
 جدا وہاں شوخ مزاج و کچھیا آتش نازن ہوئی
 ست سو برسوں سیدت اندر سخن کلامہ کیتا
 اتنی مدت پچھوں رب نے ملکاتوں فرمایا
 کدے کئے اوہ عمل تسانے جدا مان تسانوں
 کی اسان کرنے عمل کسپے سانوں غرض کوئی
 نہ نہیں سکا کسید ارتہ کی شے ہوندی
 جو کوئی عمل کریندا اپنے دم کے کان کریندا
 تسانوں کو عمل اپنے دی ایڈ کیتی وڈ پائی
 جیکر عمل تسانوں سدا قدر ہوندا میں اسکے
 ایسوں ہو رہی جیکر کوئی شوخ آواز تسانے
 پکڑیا جاوے غیرت پاروں پائے نہیں خلاصی
 شوخ مزاج و کچھیا و نوالا کریں نہ بچکر جاندا
 ایسے اعلیٰ میں خود جاناں سبہ صفا اوہناں سے
 جو میں رحمت برکت اپنی بندیاں اوپر کرنی
 ایسے آدم چوں ایسے بندے پیدا کرانے توری
 ختم کرانے دستے دیوچوں میں نے پیدا کرانے
 جسدے پاروں تسانوں بھی پیدا اسان بنایا
 ہو رہا ہے غیرت کسپے توری شانان واسلے
 آدم دی اولاد اسان سے اسکے سجدے کرسی
 لکھ اوہناں توں دروایا اس توں سے منجھیں آسن
 ساری عمال ڈرورسین کرسن کار شکیویاں
 روسن خوف میریدیکو اولاد میں سے فقاراں
 اوپر پناہ سیدت میری صبر کسان سلسلے

سخن والا سخن بتایا کس شخصیں حکم ایہ ڈھیا
 کون اوہ چتر بتاوں بگیاں شمع کریندا سانوں
 ساسے سربل کولا سونے ثابت ہیا نہ کوئی
 تھر تھر کندے ہے جہاں فی عقلمت پیالہ پیتا
 حاضر پیش کر و سب میرے جو جو عمل کما یا
 عملاندی بھرتی پاؤندی نہیں کوئی لوڑ سانوں
 دچہ درگاہ میریدیکو فاکم بے پرواہی ہوئی
 ساڈے اسکے عملاندی قیمت کچھ نہ پوندی
 اوسدے پاروں اللہ اوسنوں اچھو در بچے دیندا
 کیتے ہیں اوہ عمل تسانے نہیں دیندے دکھائی
 کریں نہ عمل تسانے اودے تو یہ پڑھنے لگے
 نہیں امید جو رب کے غضبوں جان بچا کر جائے
 پاک گناہوں منکبری تھیں ہر جہاں بندہ عاسی
 کریں نہ ہے سلامت جو کوئی اک بار وہ لگاندا
 او تھو کریں نہ ہونچن ہرگز عقل ضایل تسانے
 اتنی نہیں سے دے اتنے تقار عنایت دھرنی
 جہاں لگے اولوں آرسن خاک کی توری توری
 سیدے سرتے تاج شفاعت محشر والا وہناں
 اوسے کارن سب سامان ایہ کتیریا رنگا یا
 جسدے شوق لقا کے کارن ہو سوسہ اٹکا یا
 ہر کوئی خوف میریدیکو کرانے توبہ توبہ پوری
 تانہ بھی چھوڑ دروازہ میرا غیرال اول نہ جاسن
 کر کتیریاں پھر بھی کہسن خوب نہ نکیاں بیان
 ہر دم سجدے پورے رہن روندے تین جھلاراں
 جیسے میرے ساہن میرے کھٹن نہیں کھٹے

جس پاسوں میں منع کر لیاں اور ہر معمولی بجان
 بچھے حکم اسدا ڈا ہویا سر و پیو او تھہ دلین
 چھہ سن وطن کاتاں اپنا حکم اسڈے پاروں
 دو نہر بندیا توں حکم لڑنا سٹو او بیال جیکر لیاں
 کھاؤن کارن چیز نہ دلیاں تا بھی دلسن ناہیں
 لکھ او نہا توں دروازہ تھیں دورا ڈو کر لیاں
 لکھ ایذا او نہا توں دلیاں او چا دم نہ کڈہن
 بچھے حکم کر لیاں او تھے جاناں دین اسانوں
 سن کے سجدے اندر آئے رہے ملک تھامی
 بعد اوسدے پھر حکم عسایا کل و تہ پیاں تائیں
 نا پھر سہ ملکاں کو کیتا و قو غسل تھامی
 بعد اوسدے پھر ملکاں تھامیں رب بند فرمائی
 اپو غسل عسایا توں اسان عطا فرمایا
 اک اک قطرے بدلے او نہاں کتنو عیب چھوڑ لیاں
 پنجے وقت جہاں فرمایا کہ ساتھ سبیس مجھ کا سن
 بعد اوسدے پھر سجدے اندر آئے ملک تھامی
 پھر جدا دم نون رب پیدا کیتا شوق پیاروں
 خاک کی اسکے نوری و کچھو سجدہ پئے کر بندے
 خود نون ودا سمجھیا ملکاں رنبوں غیبت ہوئی
 آدم نون جہاں مفسد کہیا او ہا سجدہ کرے

ڈر ڈر خوف میں پیدیکو لوں چنکا عمل کما سن۔
 ہو قربان اسڈے اوتوں سر قربان کر لیں
 کرسن وینج لڑائی کدہرے دور وطن گھر پاروں
 مہا بھی کہیں بیشک سبایاں تک ہنوں لڑ لیاں
 جو رضا اسڈے ہی او ہا ہوگ رضا او نہا تیں
 ناں بھی کہیں اسڈے درتے سر تڑا تہ دیر لیاں
 دایم شوق اسڈے اندر بندے مقبل پھہن
 کون او سخن دواہی ہالا کہندا بول انہا توں
 کتنی بدت سجا سے اندر روندے سر دما می
 و قو غسل طہارت کر نو و صو و کل خطا تیں
 ڈر دیاں کچھ نہ بولن آگے واحدات گرامی
 چوں لکساں نہاں کیتا کیتا و تھیں دور مبراہی
 جو کوئی نہا سہی او کن اسدا چاہساں و در پٹایا
 غفلت سے در لیکے اندر کیں نہ کوئی بوڑ لیاں
 سارے عیب نہا تے پاسوں و در کالے جاسن
 آج تک میں نہ چائے او مان پھر پئے حمد دما می
 سہنوں آدم پیش توایا لفظ نکہ پری پاروں
 رب دی بے پرواہی تک کے ذرہ نہ مہر بندے
 آدم پیش نولے سارے خالی رہیا نہ کوئی
 اذہر رب دی بیت پاروں انہر بھی تھہ تھہرے

بیان نکہ و دم کہ ابلیس علیہ اللعان میکر و

ووجا اس ابلیس نکا کے شوخ مزاج و کھا یا
 چھ لکھ بریاں بندگی اس تو کیتی اللہ و الی
 ساکے ملک تبرک و انگوں او بول اسوں جانے

اسنوں پہلوں رب دی طرفوں ملیا شان سوایا
 اوں سبتوں درجہ او سوں ملکی عظمت عالی
 چوواں طبقتا ندا آقا بوں چاک کر سیر کرانے

جنوں خواہش ہوئے اول جاون ملک کلامی
 جنت باغ بہاراں والا ہر دم شیر کر سید
 جہاد و تم نول اللہ صاحب خاکوں ساز بنایا
 سن کے امر پانوں ملکوں ہر سجدے و چہرہ
 ولو چہ خودی تکبری پائی کیتی رو کو روانی
 سب تھیں اول سجدے اندر وحی فرشتہ آیا
 کل فرشتے حاضر ہوئے بعد اسدے یکبارہی
 انی سخت نڈا خداؤں ایسے سے تائیں
 کی گستاخی ہوئی او شہیں بول خداوند کیا
 میں ہاں چگا اسکے نالوں بول شیطاں نکارے
 حلقنتی میں تار میری ہے پیدائش انوں
 شوخ مزاج و یکھا تیا ہدم خود نول اچھا جاتا
 چھو لکھ برسوں والی بندگی او ڈارا میں ہوئی
 ایسا کہ غضب و التھار و ہر کئے عمل تاملی
 ول و چہ فکر خیال نہ کیتا مستی حالت پانی
 رب و امروں جلدی کر کے پاپ قدم نکائیا
 اپنے دل و لہجہ فکر لیا ندا و اہم ذوات الایوں
 بلیا غضب النبا و اوصافا خیر حکم سنایا
 صورت شکل فرشتیاں والی و ہر ہوئی یکبارہی
 شکلاں تھیں بد شکلاں ہویاں ہر ذرات پیر
 لعنت شور و آوازہ ہونیا غیرت لائٹ نکالی
 دس لکے سر کے پوئے سخت لاجاری ہوئی
 مل موکاہ لعنت و الا او پیر میں و گائیا
 دیکھ ایسی غیرت ربدی کتیا عرش رہانا
 سجدہ نہیں جہکاسر کتیا گرم عزالت ہوئی

کرسی عرش منور والا کرو سے میری داری
 کل ملکوں اوستا و پناہ ہر نول سلیق و سیدنا
 سجدہ کر ہوا سیدے اگے ہر نول حکم سنایا
 کیتا نہ ایسے سجدہ کبر غرور وں بہتر یا
 امروں لے فرمائی کیتی حاضر ذوات باقی
 ہر سے نالوں ذوات خداوند اسدا نشان ہا یا
 اس شیطاں کیتے کو لوں ہو گئی غفلت بھاری
 کیوں نڈا مہیکر نائب لے سجدہ کیتا تائیں
 کس سبیلوں سجدہ کر نولوں ہیں پچھے سیا
 خاکی اگے کیوں کر نار می او سب سلام گزارے
 خاکی نول پھر میں نو انا و کھری ایہ گل جگوں
 او سے عمل بار و دال تائیں لگا لک مو اتا
 اگے لگی کھلو ار سے تائیں سٹار سیا نہ کوئی
 ہلی لفظ مخالف پاروں و سکیارت عظامی
 ربدی غیرت یا ونہ کوئی کھوہ و چہ چال نکالی
 وان علیک لعنتی و الا طوق گلے و ج پاپا
 عت کے بغیر پانی پاروں و ہند پیسے در گاہوں
 کھل شتالی جہد تہہ میر احکم نہ سر لے چایا
 ذرت کئی تن سارے او پر کالی رات اندھاری
 سکال نابل تمام ملایکاں خوب طرح او کر لیا
 او گئی بندگی پلہ سے اندر چہ کھہ برسوں والی
 کبر غرور ت پاروں اسدا اعظم نہ رہیا کوئی
 بار و بار آوازہ ہونیا و اٹھا کتہہ جانیا
 اک پل اندر کیوں کر اسدا و یکھو حال دہ پانوں
 ملکوں و اسدا صاحب نول کتے نہ بلدی ہوئی

مقرر کئے ملک رہا تو رہا استغفار
 کرن روایت او پر نہیں کج شیطاں کھایا
 اردوں گروں کہیا اسنوں پولیا تال اوڈو
 تاں پھر اسدے مارن کارن سوئے مقرر بھائی
 ختم تپیاں اگے اولوں اگدن شیطوں جاگے
 پاسر وارو عالم تینوں رب صاحب وویا تیا
 سہ پیدائش کنوں تیاڈے رحمت فیض اٹھیا
 بیوں بھی کجہہ بخور رحمت فیض اٹھاواں
 کی چاہویں توں حصہ میں تھیں بول شیطاں سنایا
 عرض حضور سناو میں بھی رحمت بخرواواں
 تک غمگینی حالت اسدی رحمت نی نوں آتیا
 دشمن تیکے تیکے اگے ان سوال سنایا
 ساڈے دروں نہ خالی جاڈے حاجت مند مانا
 پولیاں والا اور واس کولوں سارا رب سنایا
 پچھراں سے دروے او پر جو سوالی جاڈے
 سنوں حوالہ حیدم شیطوں دلیا گیا تیاواں
 تک ایہی حالت ملکال سر سجدے وچے
 حیدم روز قیامت ہوئی سجدے تھیں سر خاں
 ایہ شیطاں بھی وقت نرے روکے لوں کائن
 ہائے افسوس نہ ویلا مینوں آیا یا و آخر وا
 عذر عدولی کوئی نہ ہوندی سجدے کسے نوازا
 سخت مذابہ قیامت والا کیا میں تیرے
 افسوس سخت انبیاء اولوں تھیں سبیا سجدے
 آخر وقت ایمان لیوناں سنوں کج سنائی
 حیدم رب خدا ہوں پکھتے اس روز مکی کہنی

چوواں طبق اعرش منور کئے تک یہ کاراں
 دو نہہ ملکاں لوں اوڈے او پر اگدن کجایا
 ایڈا بے فرماں جو ہوسے کشتہ اسدا جاو
 ہر دم مارن کنوں او سنوں جیونکر حکم خدائی
 عرض بیان سلام سنایا اولوں کس جس جھکاڈے
 رخصت للعالمین والقب تیرے حق آیا
 میں نہیں کجہہ حضرت صاحب رحمت بخرو پایا
 سنکے نرمی وی سنگ او سنوں کج رسول کجھاواں
 یا حضرت انہاں پولیاں میرا سارا مقرر اوڈا
 برکت عظیم دعا تیری تھیں اس قید و تھن کجھاواں
 اولوں عرض الائی رب تے یارب بار خدا یا
 ویہو مطلب دلدا اسنوں جکارن سدھریا
 او سے ویلے وور ہو گیا اس تھیں غصب مانا
 رحمت بخرو ختم تپوں اسنوں بھی ہتھ آتیا
 رحمت بدل غمگنیاں او پر جھڑیاں لاوے
 لعنت طبق اتاریا اسے سبے قہر خداواں
 غیرت والا دیکھ کاشہ اچھے نہیں سر چائے
 حق بندگی واؤ نہ نہویا رورو کے بتلاسن
 قہر آدم وی او پر جاگے کسی بول زبانوں
 بے آوندتاں او سے ویلے سجدے تینوں کروا
 اک سجدہ چھڈ لاکھ لاکھ واری میں قہر باقی جاندا
 ویکر تیرم قیامت والا کجے جھکے چھیرے
 اک لگیاں کھوٹے جھکے نہیں کجہہ سجدے
 روہ کوکاناں کہیں تھو لے واہر ذات ربانی
 اچھے جیونکر ہونہر ویا او پر کندہ کوٹھے وی سہرنی

وچہ و باطاعون بیماری وینیاں مجتہدین کا ہیں
 اوہ نہیں لگدا اوہ نہیں لگدا چھڈو ایسیاں باتاں
 اوٹھنی کے دل آو حمد ثنا بجاؤ
 کر یہو سنگ سول اللہ واپس پھر خیریاں
 یارب ہر سختی دے کہ لوں فضلوں دہر ہائیں

وچوں بیت جان بچے تے اتوں چہ راہ سائیں
 صحت صفائی دے وچ پڑسیو حمد ثنا صلواتاں
 نفس شیطانی رستے اوپر بالکل قدم نپاؤ
 بچو رہیے نفسیاں کہ لوں سخت عذاب بالوں
 اڑھس لوں سنگ پاک بندے سن با با پڑھیں

ڈاکٹر کبیر سید فرعون لے عیون

تربیا ڈاکٹر کبیر والا تینوں بول سناواں
 مختصر حقیقت اسدی دستاں حیونکہ موٹی
 اک لکیر شاہ دوسے وانگوں کافر کرماں مارا
 مصعب شاہ ریائی جنیاں مالک تخت مصر
 بلخ ولایتوں آسیا سی ایہ کرماں مارا یاسر یا
 کچھ مدت اوہ مصر وچالے پن کے کھانڈا ریا
 آتر اکدن تنگی حالت شاہ لوں وچ سناٹی
 گورستان وچالے اوسنوں حکم واروغنی بلیا
 کوئی نہ میت دین ولے جان تک ورم نہ لیوے
 نال و باہراں بندے موئے اکس زمانے
 شہر مصر وچ پھر واروغنی اوسنوں ب بنایا
 پھر وزیر می ورجہ پاسا رحمت فضل کہاوں
 ہر کم وچہ ترقی پائی رحمت لب وہی ہوئی
 بیت خوشی دے اندر آیا دکھ آزار سدھائے
 سن اے بھائی دل بیٹوں ایہہ ویندا ایچ کوہی
 سن ہالان بتایا اسنوں بیشک بات جگمیری
 تھوڑا صبر آرام کہاویں ایسے نہ رہیو
 ایسے نہ کوئی مسکسی تینوں واحد رب گئی

جیوں فرعون تکبر کیتا واقعہ کر بتلاواں
 جلد می نال مکاواں پاواں بہت تھپہ نہ کوئی
 سچے سی مصعب و او بیٹا طالع بد ستارا
 اس زمانے ایہہ فرعون بھی آسیا رلہ امر و
 مصر ولایت اندر اسنے آکے ڈیرا کرسیا
 بعد اسدے پھر مزدوری تے اوہ پینا لک پیا
 ترسوں شاہ واروغنی اوسنوں کر وٹا اک جامی
 بدھا لک حرا حوری تے کتا گو نہ تے بلیا
 اوسنوں منع نہ کر واجہر اور ہم سونے واروغنی
 لے لے ویرماں فرعون دے ہوئے بیوں خدا
 پچھوں اک وزیر معظوم و نیا چھڈ سدا صابیا
 اوچھا منصب اوسدے تائیں لگیا پھر دے نالوں
 ویناں لوں اوسدے تائیں تھوڑے نہ رہی کوئی
 تنگی اک ہالان کچھوندا اوسنوں بل بل
 میں بھی جلد سے اوپر سداواں واروغنی الہی
 ایسے خرداوند بنال ہے اثبات کچھری
 جہاد کچھ کبیر اسیوں تدبیشک بن جاویں
 جہاد تک رہے نہ تیرے تائیں مصری ملک تاجی

اجے توں بیشک ہر گواہ پر شفقت مہر کاویں
 تال پھر اوس نے ہر سے تائیں ایسا کوئی پایا
 سر کوئی آسنوں جی جی کر والفت ایسوں
 ہیکے نیک خصائل اوسوں لوگال تخت بہا
 لگے دونوں خلقت تائیں مؤذن سدھے راہوں
 بھگتے نوں جدو نیالذہی کبر عزرت بھریا
 یوں ل رہتا و امیر امنوں امر ضروری
 سجدہ میرے آگے سارے اولوں آگے کر یو
 بقول اوس ہا مان صراعی سجدہ میں نو ایسا
 بعد اوس کے پھر قبطی جلتے ساریاں سجدہ کیتا
 ہے سن سلمان گرامی صاحب حق صفائی
 بگو اوس خداوند تائیں سجدہ لازم آئیسا
 بہت فرعون بتایا ایسے ہا نہاں نہیں کوئی
 آخر اسرئیلی جلتے میں مرویسا نہیں
 سخت مشقت کار گزار می ہیں ایسا پانی
 بکنی لہ لھوڑیاں می و ہوں اپنی چوکیداری
 ہکناں کسے ہاراں والا ہک کر بندے وہی
 ہک آٹال نوں ٹھہرے رہندے پوسے دیہاں
 بکنی سرگی جانے پھر اٹال مثل بناندے
 پٹھے شوٹے چنی بھرے جو پٹھم کر بندے
 ڈاٹھے تنگ اسطی ہوئے کر کر مشکل کاراں
 دیندے توں آگدوں جو کوئی جزیب پیش نہر
 بی اسرئیلیاں والیاں عورتاں جتیاں نیکیاں
 سوت کتا کے پھر او نہاں تھیں کیر بھی اٹوے
 کتنی مدت دیکے ایسوں و کھ آزار تائیں

ہر نوں نال پیار بولاویں شرتی دور ہٹاویں
 سارا ملک مصر و اس نے تابع دار بنایا
 آخر شاہ مصر و امونیا چلیا اس سیناروں
 اوہ ہا مان فرعون شتالی پیش وزیر بنایا
 بھل گیا وانگ شیطان و اٹھین بالکل حوالا ہوں
 انار بگ کھلا اٹھی ہر نوں اول آوازہ کر یا
 ٹیسی سخت عقوبت اسوں جی کیتی وور می
 ڈاٹھیاں خدا کچھ و ناخوف میکے تھیں فریو
 بعد اوس کے کل اٹراواں نے بالکل فرق نیایا
 پر جو پہلی قوم او نہاں نے زمین بات نہ میتا
 انہاں کیا نہیں سجدہ لایق ہوں ذات خدائی
 جیسے و ہرت فلک و تائیں قدرت نال او پایا
 کدیں شربتیاں یاراں کولوں حکم عدوی ہوئی
 بہناتوں اوہ نو کر کے لگا وہیں سزائیں
 ہکناں حکم بتایا کمریاں والی کر و صفائی
 بکنی و ڈوہ لیا وں گھاہ نوں ہکناں کرباں
 بکنی شوٹے کھر و ہوں ریدی بے پرواہی
 بکنی گارا ویندے شوٹے چڑھ کے اتنی بار می
 سار می دیہاڑ می لگر بندے روئے و کلائے
 ہور جوان ہوزن مروان کھم نوں پھندے ویندے
 پکڑے ہوئے ظلموں صاحب والی سخت بہاں
 بن قصوروں قید مہینہ سدی گردن و ہریا
 مہیناں کنوں کتا و کسوز اوہ طعون صراعی
 جو کوئی عذر لیا وے اسوں بار و حکم سنا وے
 جانتاں اک پرہین کر سن سجدہ میرے تائیں

کند اسجدہ کر نیویں چھٹو ورو آزار و
 توڑے استھیں وہ اسانوں دکھ عذاب بچاویں
 سنکے کافر جلدی کر کے کئی جسلا دولا سئے
 مومناں کھیا چنگا یہ کم جے ماریں تلواروں
 سن ایہ بات فرعون بتایا بج نہ ہرگز کریسو
 تلو وچہ کراہاں سارے سبطی لوگ متسامی
 بھڑکن لگا تیل جدوں آء کندر ف وچہ وگائی
 جیکر سجدہ کر ہو بیٹوں پاسو جلد خلاصی
 سپہناں کہیا کہیں نہ سجدہ کرساں پیر تائیں
 سجدہ ذات خداوی بابجوں کہیں نہ عیبراں کرنا
 حاضر جان اساوئی بیشک سطر مناجل جانا
 پایا دکھ قضیے اسپیں ہوئے سخت نستانے
 کی لینا و پیوے اندر جی کے بہتے دھاڑے
 سنکے سخت آوازہ کیتا اس فرعون نکارے
 جنہاں حکم نہ منیاں میر اسٹو وچ کراہاں
 جو بل مرد سے حتی آوازہ بول زبانون کر و
 دو چیاں نون فرعون آہو ہرگز ویر نہ لاؤ
 ایسی لذت آئے اس وچوں جیونکر اندر پانی
 جلوہ عین خدا اپنے و آئیا نظر آساں نون
 دوست جدوں حضور اپنے وچہ سکے یار پیارا
 سنکے یکسیر کال بندیاں لایاں جلدی چھالان
 اینوں ربک صداقت دوست نیک نصیبانوالے
 توڑے لکھ عذاب انہاں نون بسن کنوں چالان
 جو بد بخت نکارے ہوئے شک و جالے بسن
 بسن کچیاں بندہیاں والے اوسنوں کراں با

مومناں کہیا کہیں نہ کراں سجدہ با بچہ فقار
 مٹاں بھی قسم خدا دی سانیں سا جہ پیش پاویں
 کر ہو قتل شتابی سبطی ہر نون بول سناسے
 چھٹے جان شریباں والی ہکے وار آزاروں
 پاکے تیل کراہاں اندر آتش دے وچہ و ہر نون
 تاں پھر لکھ تیل اوبالن کافر شک حرامی
 بعدا سارے پھر سبطیاں تائیں سخت آواز سنائی
 ورنہ پکر اسٹیاں اگ چہ بیونکر بند عاصی
 گل واپنڈا آئیوں اج نون نگیوں اللہ سائیں
 نون سپہناں نون تھہ غفیلوں وچہ کراہاں و ہر نون
 لیکن آفر عوناں تیکے پیش نہ سئیں نوانا
 پئے ہڈ کینڈے کسدم آوے سالوں اجل سرا
 لکھ برسوں کوئی جیوے آخر وگنے کوچ نقاسے
 پکر و جنہاں نہ سجدہ کیتا وچ کراہاں سارے
 آخر وچہ وگاؤن لکے بندے با بچہ کناہاں
 مارن لکے چھالان اسو چہ تا بعد ارا مرے
 آتش نہیں ایہ جنت بلکہ سب کے آزاؤ
 وچہ انہا لے چھی ہوندمی پڑدی حمد ربانی
 اگر بیشک و یکھو تئیں جیکر شوق تسانوں
 لازم نہیں پھر دوست تائیں اوسنوں کر کراہاں
 جل کے شمع محبت اندر سبہ تلک مثالان
 پچسن شرو جالے کواوں پاسن نہیں کشتاں
 تاں بھی نیک طے نورا ویر چلسن سو بنیاں چالان
 جدمری حکم کر بسی او صرے وائت شیطاناں کسن
 وینا پچھے وین چھوڑ لیس ہر سن ووزخ سارے

سُن فرعون تمامی دایاں حاضر پیش بلایاں
 ہر گھرانہ جاؤ بیشک خبر سوہراک دی
 جس گھر لڑکا پیدا ہوئے قتل کرو اس تائیں
 تاں پھر دایاں شہر مصر وچ آیاں کر کے دایاں
 کتنے لڑکے مارے اوہناں بیعذر و متوالے
 ایسی قدرت ہوئی خداوہ لڑکے مارن لگے
 بدیہے تے ہو لڑکے جسم باقی رہ گوی
 پس کروناں مارواتے کتنے پور کھیا تے
 کچھ وچہ تیل کڑا ہاں پاکے اگے سارا جلا تے
 قبلیاں جڈا یہ بات سنائی شانوں کی پیار
 کر سو سال مسما انہاں کوئی لڑکا نہ مارو
 جدم حکم ڈیسا سرکاروں سال مارو کوئی
 موسیٰ تائیں تولد ہوئی اوس زمانے ڈیسا
 ہر وائی وے نال سپاہی قاتل لڑکیاں والا
 لایا زور و لیکن کچھ بھی چارہ پیش نہ گیا
 راتیں موسیٰ پیدا ہو یا تکیا جدم وائی
 لگا دل لوں بیت پیارا بی بی لوں تہا یا
 گدیس نہ ماراں اسے تائیں سے اہل مکانہ
 لے آو گوشت کب تک کے اوہ پیش کران لگے
 تاں پھر جلدی وائی اگے گوشت حاضر آئیا
 گھر گھر لے لڑکا ہو گیا ویکھو قتل کر دیا
 پھر سو سیاں فرعون نے لوں جلدی لوں سیا یا
 او سے لڑکے شور مچانا کھو و لئی بس شہابی
 تاں پھر شکے بلایا پیار سے گھر گھر لے گئے
 اندر آنو تلاشی اوہناں گھڑی ہر ہر پاسوں

حاضر کر کے وچ کچھری باتاں کھول سنا یاں
 لہو تلاشی اسراٹلیاں تئیں بہو وڈنک دی
 جے لڑکی تاں کچھ نہ آکھو ہو یا حکم تدا تئیں
 لڑکا جس گھر پیدا ہوئے مارن مشاں قصایاں
 نو سے سزار اوہ کتھری اندر لکھیا لکھنے والے
 بدیہے بھی مرنے لگے سخت دیوے لگے
 کر دے خبر فرعون نے تائیں کا و قبلی سوئی
 لڑکے تئیں مارواتے بدیہے آئے موت ملانے
 کون کر لسی خدمت جیکر سارے مارو تھانے
 فوراً کل دایاں وے اگے حکم کیتا یہ جاری
 سال بچھوں پھر اینویں کر سو لڑکے مار گڈارو
 تہوں پیدا تئیں ماروئے دی اس کے وچہ ہو
 جدم حکم قتل واکا فریر وائی لوں کیسا
 پایا جڈوں موسیٰ صنادا تئیں جان پیدا تئیں جان
 دشمنان تھیں ر دوست اپنا بن جاو تھو لیا
 دستور حسن تحمل تک کے حد قے گمبول گھوئی
 سن بی بی اس لڑکے میرا ہوش جو اس آڈایا
 وکھرا یہ بھلیوہ کوئی سے نایاب خزانہ
 تانجو پھر آو اس لڑکے لوں کوئی نہ ظالم مارے
 کھپ تک کروائی نے ہاکے وچہ حضور وکھیا
 شکے وائی کو لوں سمجھنے دل تئیں شکر آکھو یا
 گھر گھر لے لڑکا سو یا کیوں نہ سببیں مار گڈایا
 سے اوہ زور وائی اینویں وئی چھو کھوئی
 ا لوں بچھیں موسیٰ لوں پکے وچہ شہ وروگا
 پتہ نہ ملیا کوئی سارے پاک بہو سو سوں

ہو رہا تھا جیسا کہ تمکیاں خبر نہ رہی تندور کی
 بڑے بڑے جگہ گہن تلاش کی مائی نیر اور چھالے
 آتش اندر جل گیا ہو سی کرافسوس پکارے
 کیا دیکھے وہ پیر امن سلامت موسیٰ فکر کر نیدا
 آتش وانگ خلیج پیغمبر اور سیر حنت ہوئی
 مائی صاحبہ بل سنایا میں صدقے میں ڈاری
 کدھ لے بیوں کدھ لے بیوں کیتا بول آوازہ
 کویں نکال لیں جلدی اگوں مائی نے فرمایا
 پیرہ لیسرا اللہ مائی اسنوں کدھیا سخت تندور
 بندم کدھیا مائی صاحبہ فکر لے وہ پیر لاون
 تال پھر حکم خدا فرمایا لے موسیٰ مئی مائی
 روٹرو پوین دیے اندر رکھ لیا اس مائی
 تال پھر اک کھان شتائی خدمت و چہ پیدایا
 خدا اس ایسی لڑکے والی حالت و لہو پیا پائی
 شاہ نے حکم سنایا ہے سی جو کوئی پکریا گیا
 دولت دیساں اسد تائیں پھر حد حساب
 جہ دور وازیوں پھر آئیا اکیوں لوز سد ہایا
 آیا غیب آوازہ تالے زہنار لے نادانان
 سن آوازہ تو بکیتی دنیا عرض گنوا مئی
 تال پھر مائی حنت اسمی حاضر پیش لیا مئی
 صرف دیکھا وہ پیر تائیں کاشوق پیرا
 تال پھر موسیٰ صلوات اللہ حاضر مائی لیا مئی
 چوتھیں قلم مبارک کہ وہ توین غاصل بیان لیا مئی
 بعد اسدے پھر موسیٰ تائیں مائی نے نہلایا
 تالے خستوں فرمایا توں بھی ہو روانہ

حیدر و چون ظاہر ہوندا جلوہ موسیٰ نوروں
 سرگئے ہوسن لعل اسافے سونہیاں نینا نوانے
 آتر کے اوس تندوروں جلد ترار اوتارے
 رہے دوستانوں نال دوزخ بالکل مول سٹریا
 رحمت پاروں موسیٰ واک وال نہ جلیا کوئی
 موسیٰ حنا قدرت تھیں لیک آواز پکاری مئی
 رحمت وار ب میر گائے کھول تادروازہ
 موسیٰ کہیا اک نہیں ایسہ حنت رب بنایا
 وال نہ سٹریا رحمت پاروں قدر ز غفور
 مئی موسیٰ رووے لے پھر خبر سپاہی پاون
 جسم آفے دلورہ تینوں خوف موسیٰ کائی
 نالے پھیر لاساں تینوں کہیا ذات ربانی
 گھر صندوق شتائی اسنوں بی بی امر سنایا
 ہوئی ایسی نیت اسدی کافر الوالی بھائی
 پاک اس لڑکے وہی سالوں کے خبر سناوے
 سن کھان سن لیں جلیا غافل کار تو ابوں
 گوڑیاں تیک نہیں و اندر نالے تہرہ سپاہیا
 ہٹ جا این خیالوں ورنہ آسی غضب باناں
 جلدی کر صندوق آبادہ حاضر کیتا بھائی
 متری نے بتلایا سائوں نہیں ضرور کائی
 بیوں لوپہ شوق سوئی جلوہ لوں دیداروں
 ادبوں سر سجدے و چہ پایا اس مقبول خدائی
 مذہب باطل دلے گولوں فوراً دور سٹایا
 عطر غیر لگا کے راتیں خود صندوق رٹھرایا
 چیمکے تک کہاں کدرے جائے سا و مال خزانہ

Marfat.com

تا پھر مریمؑ خواہر موسیٰؑ مگر صندوقے وصالی
 نہراک تھوئی نیل و چالیوں گھر فرعونے جاوے
 اوہ صندوق بھی اوس نہرو پر حکموں جا رہی
 گھر پر آسیدہ فرعون نالے بیٹھے اندر باری
 یک صندوق لاثانی صورت استا کار سنایا
 لاک جاوے آسمانں جانب خوشبو حد نہ کوئی
 او تر محلوں جد کافر نے ہتھ صندوقے پایا
 لاریا اوہ چائے اسپر بالکل نال پکڑ لوئے
 آسیدہ خاتوں نے فرمایا ہو گیا کی تینوں
 کہ بسو اللہ جدم بی بی ہتھ آگانوں ڈھویا
 آگیا ہتھیان اندر موتی قسمت والے پایا
 گندے ہتھ کفاراں والے کویں نبی نول لگدے
 رحمت باران ایمانی مومن جانب آوے
 بخشش کارن مومن جانب رب تکلیف گھلیندا
 چو پیغمبر لوش ہتھ لائے اربوں شوق پیاروں
 ربد او شمن کویں پیغمبر چاکے درجہ پاندا
 آسے ربدی پیاری بی بی دینوں صافی عقیدہ
 کھول ڈھا جہاں اوسنے وچوں نوری لڑکا پایا
 بی بی نے فرمایا ساٹے گھر اولاد نہ کوئی
 فتنل نہ کریو اسگے تائیں صورت والا ثانی
 تال پھر حضرت موسیٰؑ تائیں پالنگے وونوں
 موسیٰؑ وی اوہ بھین چیری آہی آسیدہ مائی
 تائیں شوق چیت اوسنوں موسیٰؑ وول آئی
 فرعونے گھر بیٹی نالے پکڑی برص آزاروں
 ران بی بی تھ اوسدے تے قدرت بدی ہوئی

سولی ہوئی نال صندوقے چمپ کے چل دی آئی
 زیر محلاں لنگھے جاکے اسویدہ فرعون نہاوے
 زیر محل فرعون موکالے جائے ٹھیر کھلو سیا
 باریوں باہر نظر جہاں باری ویکھی قدرت باری
 جویں خزانہ رحمت پاروں آرنازل فرمایا
 تک صندوق فرعونے تائیں لو پوہ خواہش ہوئی
 ہتھیان لو پوہ اڑیا ہو یا پھر اوہ چھٹا سد پایا
 جدا کر کے نیٹری ہووی آگال صندوقے تھوئے
 ہٹ جا کھال صندوق فرہ ایہ پکڑن لو پوہ سنوں
 حکموں اوہ صندوق شتانی خود اگیر سے ہو یا
 لاریا کافر زور و لیکن ہتھ صندوق نہ آسیدہ
 نیکان جانب بیشک بندے بیشک خداوے وگدے
 کافر جانب گندی و نیا اللہ پاک بھیجے
 دشمن لوش ڈر جتنی کچھہ پیاری ویندا
 دورہ گھسی اللہ اوسنوں ووزخ والی ناروں
 نالے ہتھ آلو و گناہاں کویں نبی نول لاندہ
 چک لیاوس صندوق بکرم جو چو بی بی سعیدہ
 حسن جہاں کمال نورانی دن تھیں وون سوایا
 گھر و لو پوہ پتر بلا اسنوں کر کے رکھے سوئی
 جیونکہ مرضی تیری بی بی کافر کہنے بائی
 سو پیار محبت کر دے پترال وانگوں اولوں
 قوم بنی اسرائیلان چوں صاحب عمل صفائی
 نال پیار محبت موسیٰؑ رکھن سد اولامی
 اکران اوسنے موسیٰؑ تائیں چایا شوق پیاروں
 برص آزار پیاری اوسدی خزانہ رکھی کوئی

صورت حدوں و وعدہ زیادہ چمکیا خوش سید
 تک حالت فرعون نے نون آسید نے تیلایا
 جس دختر واکدین نہ جاندا سخت آزار وواوں
 رال بی تن اسدی اوپر منہ لڑکے وے وچوں
 حسن جمال کمال نورانی ایسا سنوں دھبیا
 تک جمال فرعون شتابی بہت محبت پائی
 وایاں کئی ہزار بلا پایاں خوب لایاں تنخوایاں
 و وعدہ لایعروون او نہا تنوں ہرگز خبر نہ کوئی
 اسے ساڈی قوم تمامی وچ دریا لڑ ہائی
 اسکو وچ بھی حکمت آہی واحد ذات غفار و
 البتہ فرعون حرامی جلدی قتل کراندا
 اسے کارن گھر اسدی پور موسیٰ نون رب گھلایا
 تاں پھر اس فرجدم وایاں حاضر پیش مشکایاں
 ویکھو توال بھین موسیٰ وی خدمت عرض گزارمی
 شاید اسدا وودہ ایہے سوئے صبر سلی پاوے
 تاں پھر ماں موسیٰ وی تائیں جلدی سدلیائی
 نال محبت موسیٰ تائیں چاوے گو وکھڈا وے
 اوہ جانے جیوں نکڑے بچے لکڑے ہین پیارے
 اوہ فرعون ڈیلان ایساں و لوچہ کراوے
 بی بی بھی نہ کہیں حقیقت وئی بول نہ بانوں
 رب نے وچہ قرآن مکرم وعدہ یا وکرا ایبار

اوسکے جیڑنہ ووجی عورتا کیدہ ترے شکیلہ
 ویکھو اس لڑکے وے پاروں فضل خدا فرمایا
 اس لڑکے وی پاروں اسنوں ہوئی صحت و
 ہوئی صحت صفائی اسنوں چکئی اس زچوں
 کھدین سونے زبیں تے وکھا ہور جمال جیہا
 پروم نال محبت چاوے موسیٰ بی خدا می
 دشمن نون سیا دشمن پالے ریدیاں لے پرو ایسا
 اسے ساڈا نگو بہنناں ایسی خبر نہ ہوئی
 ایسے بیڑی عرق اسادھی کر دینی وچ پانی
 جیکر وچا کوئی اوسنوں بالہ اشوق باروں
 زندہ مول نہ رہے وید اعلقوں تیغ و ہاندا
 حکمت پاروں خبر نہ ہوئی دشمن وکھر بیجا
 دووہ نہ پیوے موسیٰ کہنید اوسے ہیماں سب وایاں
 حکم کرو تاں میں مک وائی آناں پر آپاری
 بول کہیا فرعون شتابی حاضر کیتی جاوے
 پین لگا وودہ ماں و اموسیٰ لائی دیر نہ کاٹی
 فرعون نے نون خبر نہ کوئی کیوں ایہ پیار کھاوے
 ایہ بھی اینویں نال محبت جاوے صدقے وارے
 ایہ نہ خبر اینہا وودہ ہاندے رنگ آس چرتے
 شکر او اگر بندی تک کر موسیٰ ولوں بجانوں
 بی بی نون اسان رحمت پاروں بیبا آن بلا شیا

فَرَدَاةً إِلَى الْمَيْمَنَةِ تَقْرَأُ بَيْنَ يَدَيْهَا وَالْخَزَنَ وَتَعْلَمُ أَنَّ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا وَوَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

پس ملایا موسیٰ اسان ماں سپاری تائیں
 البتہ تم جیوں پیشک و وعدہ سچ خدا و
 جیہر وعدہ کرے اسے اسیں تسل و فائی کرے

اکھیاں ٹھنڈے تے جاوے وکھڑا رکدیں
 ایہ پر اکثر ان لوکان والا ہیگا خام ارادہ
 نہیں سرتے وعدہ اسیں سچے حکم خبر وے

بہت پیار محبت پائی باہر حد شماروں
 کدن موسیٰ نون فرعون نے پھر اندر چاہا
 اچھی طرح زین دی جانب فرعون نے نون منڈیا
 ہو حیران گیا اوہ کافر وچ ولسلاں آئیا
 دشمن وانگوں واہری ٹپی فکر نہ کیتا کوئی
 نیکیاں ہونڈیاں جدا اس میرا کیتا ایہ جولا
 سد جلاواں نون تسلایا کر یو قتل شتابی
 ایسے جرمہ اسا ڈی ٹپی ایہو میرا ویری
 ایہ معصوم ایاناں لڑکا ہوش سمہال نکوئی
 رہنوں معلم کون کوئی ایہ کس ولایتوں آئیا
 سن ہاں شتابی کر کے دو برتن منگو اسکے
 رکھے پیش موسیٰ کے نالے بول آواز سنایا
 حیکر لعلان اندر پائیں تھہ تاں موسیٰ جانوں
 جدم پیش نکا یا موسیٰ لعلان جانب چلیا
 جاج دوست میرا مت کے لعلان نون تھہ پاو
 دوست ساڈے ہوں سیانے گر چہ بال ایانے
 تاں پھر وحی خداوا آیا ہرگز ویر نہ لائی
 نپ کے موسیٰ نے انگیا سے مہنہ وے اندر پائے
 ضرر پوتا چہتہ وے تائیں رہی نہ سخن صفائی
 بھی فریاد فرعون نے نون سن اے عقل سیانے
 تہ نہ نکیاں لڑکیاں والی جال جے ہے دھھی
 نال پیار محبت موسیٰ پھر فرعون اوٹھا پیا
 اوسدی وودھ پلاون والی دی تنخواہ وودھ
 الفضا پھر موسیٰ صاحب عمر جوانی پائی
 کول ہکے بت شد اگلاں اوہ فرعون جی اچی

ہر دم چاوے موسیٰ تائیں فرعون لاڈ پیاروں
 نیا موسیٰ واہرا اسدا چہ پڑا چہتہ وودھ ہا سیا
 نالے ووجے ہتھوں مہنہ سے خوب اتھا چھنڈیا
 دیکھو جی اس رطمانچہ میرا مکھ اوڈا نیا
 دیکھو ہے موجود تھامی واہری بٹی ہوئی
 وڈیاں ہویاں تاں ایہہ مینوں ویسی ولس نکالا
 سمجھ لیا جو اسے لڑکے پانی سخت خرابی
 سنکے آسپہ نے فرمایا خام ولسیل ایہ تیری
 چھوٹی عمر کے پاروں ہتھیں ایڈ بے اولی ہوئی
 قوم نبی اسرئیلان تھیں ایہ نہیں جمنیاں جیا یا
 اکوچہ لعل فرعون اندر جڈا نکا سے پاسے
 سمجھیا جاسی ہن جدا سے ہتھہ تھا لالوچہ پائیا
 جیکراگ وچہ پائے تاں ایہ لڑکا غیر کھیا نون
 وحی نون عرش معالی کولوں پاک خداوند کھنڈیا
 کافراں شرط پکائی مت کے قتل کرایا جاوے
 پاویوں تھہ اسدا جا کے آتش وچہ دہنگانے
 نپ کے تھہ موسیٰ والا کوچہ وپس طسوڑیا بھائی
 تائیں کھسن تھہ خدا ہو کے موسیٰ سخن آلا سے
 جلدی کر کے مہنہ تھیں آتھ آتش باہر وگاڑی
 جیوں دل اوسے اینویں کر کے ہیں ایہ بال ایانے
 سن ایہ گل فرعون کافر وے نون لکی مٹھی
 مہر سرچم کے اوسدے تائیں اندر گو وہیا پیا
 مقررہ ترتیبہ وینار مہینہ نوکری خوب پھرائی
 خوش مقال آوازہ شیریں کرے سوئی خدائی
 موسیٰ والیاں مٹھیاں ہتاں لسن خوش تھامی

موسیٰ جہدم و تیرہ برس سال دا ہویا آن سہارا
 اوسنوں پھر فرعون کدائیں گھر جکی پر نایا
 اک سٹنوں تے دو جا بلقا صورت یا پوجہ شاری
 القصدہ پھر موسیٰ صفا طرف مدائن چلیا
 تاج نبوت حاصل ہویا سب نہ ذکر لکھیوے
 ذکر تکبیر فرعونے و اتینوں کھول سناواں

صورت حسن جوانی والا چمکیا نیک ستارا
 جہیں دو لڑکے موسیٰ دے رب سبب بنایا
 دم دم خوشیاں حاصل ہویاں مولائے دربار
 نال شعیب پیغمبر جا کے خوب محبتوں زلیا
 کونے وچہ دریائے میت دا اولوں خیال کھیوے
 چھب تھوڑی حالت لکھ کے قصہ جلد نکاواں

رجوع قصہ طرف فرعون

کرن روایت عمراں اسدی چار سو بران موسیٰ
 کسے قسم دا اوسدے تائیں وکھ آزار نہ آسیا
 کنڈا ہک آہل پر یا اوسنوں اندر عمراں ساری
 یگو پڑی ونداں والی اسدی رب بنائی
 کسے قسم تھیں نہ نہ اسدا ملے درو آزاروں
 اللہ صاحب دشمن تائیں وکھ آزار نہ ویندا
 تال جو روز قیامت اندر عذرتہ چلس کوئی
 کافر نول جو وکھ آزاروں کچھ قضیہ بداء
 وینا اندر اوسک تائیں ویناموج دیکھا
 مومن جو ملے مصیبت رب اوہ جمع کرنیدا
 وڈا درجہ جنت اندر اوسنوں ملے گرامی
 وکھ نہ ولوے دشمن تائیں راحت خوشی اڈاؤن
 اج بیشک ایہ راضی کر کے مانے موج بہاراں
 جو پلے پکڑن وڈا اوساں لاساں دیرینہ کامی
 ایڈی راحت فرعونے نول ہوئی با پوجہ حسابوں
 جس ولایت جاوے پوسے فتح حضوروں عالی
 اتزجد اس دولت والی پائی نعمت بھاری

اتنی مدت اندر اوسنوں وکھ نہ پہوتا کوئی
 کدی بھی سروی پیڑ نہ ہوئی راوی نوکرسنا یا
 ونداں پیڑ نہ ہوئی اوسنوں قدرت اللہ باری
 تال جو وکھ آزار ونداں اوسنوں ملے کامی
 موج خوشی وچہ شاغل ہو کے دور رہے اوکار
 یروم وچہ گناہاں اوسنوں کھمور کھیندا
 ایچ نہ اگھے یارب بیتھے سختی نازل ہوئی
 اوسک پاروں حاصل اوسنوں ہوو مطلب
 روز قیامت فضلاں کولوں سمجھ لیندا جاوے
 روز قیامت اسدا درجہ فضلاں تھیں کشیدا
 درو مصیبت پاروں اوسکے کھنٹے عیب تھامی
 پکڑ لیسال جو پلے میری خدمت حاضر آؤن
 پھر اس میری نیا آؤناں لیسال میں ساراں
 سن لشکر فرعون تھامی عرق کر لیسال بھامی
 کوئی عنیم نہ قادر اوس تے ہویا حکم بناوں
 اک پل اندر بارگوائے فوج مخالفتا والی
 پھر اس لقب خداوند والا کیتا آ کر بھاری

آخر ب پکڑن تے آیا چلیاں موج بہاراں
 رحمت بدل خوشیاں والے ونگے واپس چلے
 وس وس کے وچہ محل مکاناں لگی ہون شکاری
 سبز و بیباکی ہند و سد ہائی کپڑے بلورانے
 مالی باغوں ہوئے روانہ خزاں جلاں آگھلی
 کدین ایہہ ساناں جہانی ہر دم قائم رہندے
 جو آئی پھر خالی چلیا چھڈے سہہ لیسائے
 کرن وایت جلاں سکندر نہ بادشاہی پی
 اے بادشاہ گرامی سن ایہہ بات غریبا نوالی
 میں بھی روئے نہیں کوائے کیتی ہے سرورانی
 وہ سو شہر میں فیضے کیتا ہمت کر تلواروں
 وہ تہہ حاکم ستاہ جو بھالے اپنے پیش لوانے
 کچھ نہ قسمت ہوئی خالی ہتھیں ہی اٹھ و ہانا
 سن آوازہ شاہ سکندر وٹیا غار و چالے
 کیا دیکھے ہک تخت نہری خوئی باہجہ حسابوں
 اک شہر اسد اگھلا ہو گیا و جا گھٹیا ہو گیا
 کیا دیکھے جو گھٹی ہوئی اسدی مٹھ نورانی
 آگے آساں دنیا اوپر ہر تے قبضہ پائیا
 ہتھ گھلے تے لکھیا ہو یا آخر چلدی واری
 صرف کفن و بکاہ لیکے چلے ایس سراول
 تاکے شاہ سکندر روٹا اتھروں نیر پائے
 اینویں جو کوئی آئی چلیا بدھا کچھ نہ پلے
 جیونکر خالی ہتھیں آئے اینویں خالی جاناں
 وقت ترغ دے شاہ سکندر نقرال حکم سنایا
 کفنوں باہر تھہ اسوئے ہو سن تسان ٹکانے

بلبل حیات اوسد ہائی سکت گیاں گلزاراں
 نیک ستارے سر و اوپروں اچھتی و پلے
 آگے کا قدر خصت وائے حکم لیکر سرکاری
 بچھ علی حدیث مکرّم اوڈھلے پروانے
 وک گئی اوہ نعمت جیہڑی تندی سی ان تلی
 چھون رہے پھوہ آئے پکڑ کنارہ بندک
 چھہ نلے کے چلیا ایتھوں باجول کفن نساہے
 گذریا اکت رول غاروں ایہہ نداک آئی
 حاضر پیش تشارے و سال ہو کے جویں سوالی
 نہ جہاں شاہانوانگول حکم کیتا میں جاری
 وہ سو شہر بنا کیتا میں اپنی دولت پاروں
 آخر سبہ چھڈ چلیا جد موت سنہ گئے
 چھڈ تخت بادشاہیاں تائیں اندر خاک مانا
 کون کوئی ایہہ نال اسوئے کروا سخن مقالے
 او سپر شخص رنگیہ تتا مکھڑ اوڈھ مہتابوں
 دیکھا یہ حالت شاہ سکندر سو حیران کھلویا
 او سکراویر لکھیا ہو سیا قدرت قائم بانی
 گل زمین کے اوپر نیکے حاکم حکم چلا سیا
 چھڈ گئے نہ باقی رہ گئی دنیا دولت پیاری
 ہور نہ ذرہ قسمت ہوئی اتھی دولت بھول
 گل غلام آزاد کیتے تے مال متاع لٹپائے
 باجو عمل نیکی وائی والے اکاں اوسنے گھلے
 ذرہ نہ کریئے ایس دنیا و اولوں نیکر ماناں
 جو وقت خیر اسان عنوروں سد اجل و انیا
 تاجو ہر کوئی کون کجا نوراں یہ گل پکی جانے

و یکھو ایڈیاں بختاں والا نشا ہنشا گرمی
 کچھ نہ چلیا لئے اس جگہوں باجوں نیک اعمال
 کوچ نگاراجدم و کبالد جلیے و نچار سے
 وقت نہ بلیا ساہمن جو گاگدوں نوئی تیار
 ناں کر اس دنیا و اماناں دنیا کوڑ پسا ناں
 سفری آخر سفر چلے سرراک دن پڑناں
 سد نہ موج بہار جوانی و ام بٹک و کھاوے
 سلو حقیقت فرعونے جدید خوشیاں پایا
 کیتا حکم موسیٰ ورتائیں واحد رب کھالے
 تال پھر موسیٰ پاس فرعونے آکے حکم سنایا
 میں خود اپنے آگے سجدہ لوکاں تھیں کرواناں
 چاہی تیس موسیٰ نے کہا ربد حکم انہانتوں
 تال پھر حق انہاں سے کیتیاں موسیٰ بدوعائیں
 اول انہاں تے اللہ صاحب سبخت طوفان بہا
 باغ باغیچے وانے پھلے جدم ر ہر سد ہاگر
 کرو دعا آساڈے کو لوں ایہہ طوفان ہٹاوے
 شنگے موسیٰ ر بگاگے نیک عافرائی
 اوسے ویلے رحمت ہوئی ذات خدوند والی
 پھر بدو عالاکی حضرت آتیاں سور بلائیں
 لکھ مارن لکھ نہاوں دھوون ہوون لکھ کنا
 کتالین تے دورب پیداوسکے بدلے کروا
 ہوئی تنگ نیایت ڈاڈے موسیٰ لوں قرانوں
 لے اوساں ایمان تیرتے لاسان ویرن کوئی
 بعداوسکے پھر موسیٰ کہیا سبہ ایمان لیاو
 پھر موسیٰ نے حق اوہناںد سے بدو عالاکی

چلیا خالی سبھیں ایتھیوں چھڈ سناں تامی
 کو ترے گز کفن لے گیا صاحب حشمتاں
 سٹ گز ناں تامی اوتھے جھٹھے ہے سی پیاسے
 اس کھالے لوں روندے چلے لکھ ہزار پیاسی
 سرر دور مسافر والا ہوناں کوچ کھاناں
 اکدن شجر قامت قدسواو پیر بندہ و چھڑناں
 اکدن بول سلام علیکم سخن وواع کر جاوے
 بیسے فضلوں اُسدے کو لوں کیتیاں وریلایاں
 جاگہ حکم اسداوا اُسوں جو فرعون موکاالا
 کھدیں مٹاں کدیں مٹاں فرعونے تسلایا
 نہیں اسماں برتیرے آگے سدیوں سس فواناں
 بر نہ اوہناں سجدہ کیتا و احدوات خداوں
 کھٹنے قسم عذاب اوہناں تے بھجے اللہ سائیں
 باڑیاں محل تامی ر ہر گئے ایسا پانی آریا
 آگے موسیٰ لوں ہر کوئی اولوں عرض سنائے
 سبہ ایمان بیوساں جیکر یہ پانی ہٹ جاوے
 رحم کماہن خلقت اوپر بارب ذات خدائی
 پھر بھی کسے نہ رہنوں عنیاں سکا ایمانوں خالی
 از غلیبوں آچھڑے ہراک بندے تائیں
 تال بھی قدر زبیدی کو لوں ان زیادہ پیاسے
 پٹ پٹ کھاوون اس کھاراں جیونکر یوم ترش
 کرو دعا آساڈے کو لوں وکھ سارے تلخی اون
 کیتی عاموسیٰ نے جلدی رحمت نازل ہوئی
 کافراں کھپیا کدیں منساں توبہ تیسرے راہو
 بجد جوان ڈاڈاں پیدا کیتیاں ذات خدائی

Marfat.com

سہ لوں لکھ ہزاران سیاں جو آن پہ حسابوں
 نگہ اکھاوت لکیاں جو آن کر یون و چہ کھانے
 ورا آرام نہ جو آن پاروں ہوئی سخت خرابی
 پھیر کفار سولی ہوئے جسے عذاب و نجا ہو
 سن دعا کیتی موسیٰ نے رب عذاب ہٹایا
 پیر خدا وہی طرفوں ایسی غیرت نازل ہوئی
 مومن جو کوئی پیوے اسے کارن بانی ہو
 ندیاں نہراں کھنڈ تالاباں چشمے ہو رہا رہی
 پانی نہ ندیاں کرے دتن ہائے پانی ہائی پانی
 اسر پیلیاں و ہتھال تھیں پانی والا پیالہ
 ڈاڈھی سخت لا چاری ہوئی فرعونوں کھنڈے
 سن کیا فرعون ہے موسیٰ ساعر ہی بھارا
 اکھو و نج شتباں اوسنوں میں ایمان لیا
 تاں پھر رہے سے اگے آن ہوئے فریادی
 تاں بھی کوئی ایمان نہ لیا تھا واحد حق سبحانا
 اک ان موسیٰ لوں فرعونے ایہ گن گول سکتا
 سنکے موسیٰ عاصا اپنا او پر زمین سے و ہرا
 اڑو ہا آسمان زمینوں و ڈاڈھن سہاراں
 پیر پتر گون اتے ایسی ششم زالی
 ہاتھیاں وانگول بیترامی کوئی صورت ماڑھی
 تھے تھک و خراوہ موہوں بہری سران ہاوی
 کرک آواز سنایا ہر لول کھاوت کارن و ہمانا
 تک فرعون ابھی حالت طرف مٹلاں و ہمانا
 وڑ گیا مٹلاں اندر موڑی پٹھا جان لوکا کے
 کیا و پچھے سنی لوں آڈیا و ڈاڈھیا پڑ بنایا

اگے نالوں ہڈون بکڑے ڈاڈھے سخت عذابوں
 ڈاڈھے سختی سے منہ آئے کافر و رنج خانے
 بیون خون تمام کفاراں ہوئی آن بیتابی
 لئے آواں ایمان سمائی ہٹ کے کار کنا ہو
 پھر بھی کوئی موسیٰ سے اتے نال ایمان لیا
 پانی خون او نہاں و اہو پاپیے مول نہ کوئی
 کافر جد کوئی بیون لگے لوہو بن کھلو و سے
 لوہوئے کفاراں کارن ندیاں نالے سارے
 پھا تھی جان عذاباں اندر آئی جھوک ربانی
 جد کوئی کافر لیندا ہوندا سارا خون نرالا
 کرو علاج میں ان سیسے تک کھال مرد ویند
 بیوں علاج نہ جا دو والی جلد انہ کچھ چھارا
 جیکر ایس عذاب کبیر لوں کسے جلیے بچ جاواں
 کیسی دعا تے واقع ہوئی رحمت خاص خداوی
 اوس فرعون موکالے تائیں دل تھیں نہ بکھیاتا
 پتھر کوئی دیکھا جیکر تول سچا نبی خداوی
 و ڈاڈھے او نڈا سناں قدرت پاروں کر یا
 اسی گزسی لکیا او پیامت سووند شماراں
 شیریاں وانگول کھاوت آئی رات اندر کالی
 شکل ڈرانوں جیونکر لتھا خون جن بہاڑھی
 حک ستریبے اوہ سبب بھری جگہ ہر چوک جلاو
 ست ہزاراں ٹوکےس تھیں کیتا کوچ ٹیکانا
 پچھا کیتا سپنے اسدا سی اوہ و ڈاڈھیا نا
 پاندا جھسات باری کو چوں فر و امانہ جھسا کے
 محل سنے فرعونے تائیں سارا نکلن آتیا

تلواں ہوٹھ ایریکتے او تلا او پر بنیرے
 تک مُرشدنوں فرعونے نے موسیٰ انوں نبیایا
 توں یغیر جو کہ خداوے اسال سناون آینا
 اوتدہ ساڈی پیری بوڑی ایڈا و غمبول آتیا
 چنگی ای پیری تیری جلد بچا اساتوں
 سب و پھر اوہ بن گیا عاصا بول فرعون سنبایا
 ایسا مخزہ بھی تک اوتسے ناں ایمان لیا نڈا
 آخر جڈا س کفر چلے بہتا قدم جسایا
 سنوں حوالہ کوں انہا نڈا اللہ کتبہ جاندا

رکھ کے پیوں کرنے لگا فرعونے دے پیرے
 رکھیں اس بالے دے کولوں یا مقبول خدایا
 یاتوں ساڈا آفتاں کولوں کتبہ چا وں آینا
 مینوں بھی تاں شکر میری بھی تہہ آن پدائیا
 تاں پھر موسیٰ نیسا عاصا کے یاو خدا لوں
 صد شاہیں او سنوں جس تینوں جاو و ساز بنایا
 دشمن ریدانان بے غیراں کدیں پیار نہ یا نڈا
 غیت غضب وند والا ویلانیرے آینا
 سن شکر فرعون ایچونکر گیا کھیا کے کھاندا

بیان عرق شدن فرعون بمعون ملا

آخر کل کفار ان تائیں رہدیاں یونیاں آئیاں
 کل کفاراں او پر غالب کیستے اسیر پئی
 لٹیا سونا چاندی بچا ہور ہزار خزانے
 ہو و پار شتائی نیلوں غضب ساڈا آوٹا
 عرض کیتی موسے لے ہووی یارب ات کشا
 ہوئی و عاقبول انہا نڈی رب ذرات و ہائی
 پیچھے گھو پیر ویوے بالے شیر نہ پاوے کوئی
 اڈے کفاراں دے او پر عینت نازل ہوئی
 فجرے سار ہوئی و سارے و فن لفن و چہ لکے
 آیت و بہار انانوں باہ محرم تسدن آہی
 کر کے و فن کمانی قبطی جہول گھرا لوں آئے
 تک توں شاہ دے اگے کندے تک حرامی
 شہر و چالے نظر نہ آون نس کے گئے کدائیں
 سییاں چالیاں کل فوجاں چلیاں و اہودا ہی

عملاں بد و بدی طرفوں لگیاں ملن مہزایاں
 لٹ لیا مال تمام قبطا چھوڑی اک نہ تیلی
 راتیں بچا جاؤ اتسے لوں آئے حکم ربانے
 کل کفاراں تائیں اسال اندر نیل و بوناں
 تاں جو مال اسالی لنگھے سارا ساٹھ اسادا
 راتورات تمامی مومن اوٹھ چلے کردہائی
 تانجو وور ساڈی ہووے اتسے تک ستہوئی
 مر گئے پیسے و ڈیاں تائیں سار نہ ہوئی کوئی
 اتسے تک تمامی سبطی لنگھ گئے کدہرے اگے
 جمدن مصروں دہائی کیتی موسیٰ نبی الہی
 لٹے مال متاع تمامی ہر گھرا اندر پائے
 لٹ کے پیسے مال اسادا سبطی لوک تمامی
 شاہانے کسیا جلدی چلکے کچھ و سب او تھائیں
 پیچھے رہنکرتے اگے خود فرعون تباہی

انت شمارہ لشکر سندا اجل جنہا توں چائیا
 تن دن موسیٰ ندی کنائے رہیا ذکر کماندا
 تک لشکر لوں اسرائیلی حاضر عرض سنانے
 سن موسیٰ فرمایا سالوں بالکل و شکر نہ کوئی
 رب فرمایا دشمن تیکے کر سناں غرق تگامی
 ناں پھر اتنے تیکر آئی نیڑے قوم کفاراں
 مار و عاصا او پر پانی دے رستہ کرو کشاؤ
 باراں پاٹے قدرت کو لوں ہو نیل و چالے
 باراں ٹولے قوم سب دے ہر لوں رستہ ڈھپیا
 سو پٹیاں سڑکاں پڑا اور ارون قدرت ٹھیں ٹنگیاں
 باراں ٹولے ہلد و حج لوں تکدے ٹوڑے جان
 باراں کوہ وی منزل ہی ایڈا اور یا چوڑا
 چھ لکھ وہ پہ ہزار جواناں فوج نبی دی آہی
 وہیہ برسوں ٹھیں ٹھٹ جنہا ندی ہی ٹھیر پاری
 پہلوں آہے تشریف دے مومن مرد گرامی
 القصص لنگہ چلیا موسیٰ اس ٹھیں واسو وادی
 باریاں باراں وریاں بنیاں قدرت ٹھیں پانی
 پڑ پڑی حد صلواتاں جان تکن یکد و جیانتوں
 سارے موج خوشی دے پاروں چلن تیز ہواوں
 اتنے تک فرعون موکا لآن کنڈے تے کھلا
 ویکھاں جنوں سب نے فضلوں نیل و پانی لنگہ ہا
 جیکر سن ایمان لیا و ان ہوندی تیکھی بھاری
 اتنے تائیں لشکر او سنوں آکر بول سناندا
 جنہاں تینوں سجدہ کیتا لنگہ گو اوہ وریاوں
 ناں پھر سد ہا بنے تائیں فرعون نے بتلا یا

سہاں بک ستا ہنراں تاکہ ہا مان بھی فوج لیا یا
 تریجاون ہوئیاتے پہو تا لشکر کفاراں وا
 کرو علان گوئی یا حضرت کافر نیڑے آوندے
 رحمت بید سافے او پر رہدی واقع ہوئی
 کچھ نہ خوف کرو لشکر لوں کہندا ہی گرامی
 موسیٰ لوں عالم طرفوں ہویاں ایہ پکاراں
 ناں پھر موسیٰ مار یا عاصا کر کے نیک اروہ
 بار اور ارون تھیں بن گے خشکی واسلے
 ٹھیلے وریا وچہ مومن کہہ نہ خطرہ رھیا
 والوال جو گیاں باریاں بنیاں تکلیف اٹھلیاں
 پکیاں سرکان بنیاں تھیں مومن قدم ٹکاوں
 کر کے پاؤ خدا لوں حضرت کھیل و تاو پھوڑا
 ٹھیک جان جنہا ندی مہراں سٹھ مہر تک لگیا
 اوہ بھی ایس حسابوں باہر راوی خبر گزار می
 توڑے دے ہر نیڑے ناں بھی ہوئے ایڈتگامی
 خوش ہو چکن پانی اندر قدرت ویکھ اتھی
 پٹھوں فرشتہ رفت بد ہا واہ قدرت سبحانی
 وچوں ہی پھر پین سیالے لگے تریہہ جنہا توں
 تا بخور رحمت فضل غفاروں پار ہوئے وریاوں
 ولوچہ کہندا حق ایہ موسیٰ حق ہے اسدا اللہ
 سچا موسیٰ نبی خدا واپہ ہیں کٹر کٹیا یا
 ہر کیا بازمی موتوں ڈروا کسی خلقت سری
 یارے ٹھہرت پانی اندر کیوں ہر کھلا تندا
 لوں ہن کیوں پھرے سناں چل اتے راپوں
 اٹھیں تاں میں رہے لگے پہلوں سمیں لوبا یا

لے آواں ایمان موسیٰ لے واحد رب منائیں
 سن ہان بتایا واہ واہ اتنی نڈست ہوئی
 سن توں سجدہ کرناں اوسنوں عقل پیر تائیں
 مسلم ہوں نہ و تا اسنوں کھیا بییاں یاراں
 اینویں بیدینا ندی مجلس و لنوں اثر کریندی
 جس قسم دی صحبت اندر کروا کوئی گزارا
 نیکانندی مجلس کو چوں بہداراہ حقانی
 نیکانندی جو مجلس کروا گدا جنت حاشے
 جیوں بالوں فرعون نے کھپیاں نیک صلا میر
 اچھا جیوں کسید الکھیا سر پاد پو پناں
 سنگی فرعون نے تائیں کھلے پوکارن سار
 خیریں لنگھ گئے پار جہنائے سجے سین پائیا
 بھارتا وہ ہے جادو گر کوئی ایسا جادو کروا
 اسے اوپر جادو کرناں ختم بلا شک ہو گیا
 پیر نہ پاوں کافر کوئی پانی اندر وروے
 سہنناں چھ مسین نہ ٹھوڑے مایوی چہ نہ کوئی
 تاں پھر وحی فرشتے آندی دی اک انہوں
 تیرو فرعون نے جہ کندی وحی نے کبر تھی تائیں
 وڑ پیا وریا دی اندر وحی فرشتہ نوری
 موڑیاں کوئی نہ مڑوا موڑن سارے لکھ لکھ واری
 وڑ پیا لشکر زور زوری الٹی بازی ہوئی
 مشاسی لکھ تمامی کھوڑے سنے سواراں سار
 جہدم اوہ سپہ چلے چلے اوہ ہے وچ آئے
 مارو عاٹھا اوپر پانی دے حکم خدا دا آئیا
 فوراً وہ وروازے سارے بل گئے اندر پانی

ادبوں کو کے اسد کولوں منگاں نیک عاینیں
 ریلے خوفوں کے اگے سجدہ ناں کیتوئی
 بل ہو کالہ ایہ بھی جیکر آکھے لکھ وانا نہیں
 وانگ شیطان بھولا پاراہ توں توبہ استغفاراں
 بیاندی مجلس تان کی جانب جاوے بندی
 اوہا بھی نصیحت اسوہ پید ہوندی را
 بییاں می مجلس کو چوں رستے شیطانی
 بیاندی مجلس کے پاروں دوزخ ویکے کھاوے
 جیکر بل پانوں کچھدا پاند اجد فلا حین
 نہیں فرعون کدیں بھی کینا سر سے ٹھڈیاں
 پار بی یارب جی لٹا ہو کیوں چھٹکے ننگھارے
 پھر فرعون اوہ نماندے تائیں کولوں منائیا
 وریاواں تے جیوں ویکوچ رستے کروہروا
 جادو پاروں ہے ادہ نہیں جاکے پار کہلویا
 مت کے پیر پان پانی وچ وچے مے مے مے
 جاگھوڑی پڑے جبرائیل اوروں منائی ہوئی
 جتھے سی لشکر فرعونی آ لنگھیا اسوں ہوں
 فرعونے واکھوڑا لنگے ووڑیا چائیں چائیں
 زوری وٹے مگر وٹھوڑ سن لشکر مہتوری
 پیر کد مرن جہناں ہی اظہر ہوئی اجل تیاری
 سائے وڑ گئے پانی اندر باقی رہیا نہ کوئی
 پھر تقدیر خدا دی جلدی وچ وریا اوہا
 اللہ یاک موسے تائیں ایہ فرمان سنائے
 تلبیس اللہ کر کے موسے عاصا آب لگا گیا
 غرق ہوئی طوفان چالے ساری فوج شیطانی

کچھ سیاہ باقی فرعون نے واراوی خبر سناوے
 سچا توں پیغمبر رب دا سچ خداوند اعلیٰ
 ایشاں سخن کلام جاں اوسنے بول زباںوں کہیا
 چپ کر چپ کر اوسنے تائیں کیستنا وحی آوازہ
 کیوں آء منہ سے اور اوسنوں تھو با وحی لگایا
 میت کے زار پکار سناوے وہ درگاہ تر بانی
 بنشیا جاوے فضلال پاروں متنگ سخت شدیدی
 اقصیٰ اوہ موسیٰ تائیں کہند حسب بچائیں
 حالے موفدی ووزخ اندر رب اوں والے
 آخر غولے کھا کے مویا چلب اووزخ اندر
 اسرہلی کھندے سالوں اچے یقین نہ آسے
 تال پھر لاش خداوند عالم فرعون نے وہی سناری
 پھیر پھیر ٹکڑے ٹکڑے کو پھری کالا کٹ جڑا
 ساریاں تک کے اوسنے تائیں باغے لعل نرال
 ورفٹے منہ ووزخ جاوین پاروں کتے نہ ڈھوئی
 کرن روایت اک شخص نون و لوہہ غصہ بھارا
 واپری پٹکے واگ گھوڑے وہی بیشک سینا
 طر اوسنے واپری اسدی نال سمارے ساری
 نالے کہند ایہو مو کالابن و اللہ تعالیٰ
 ایہوں نائیاں تائیں وکو عذاب دیکھاندا
 ایہ کہند ایس تاج تخت و این چکا سر کردا
 ایہ اوہ جس نے تیراں اندر مومن سارے حلالے
 سد لیاوے لشکر نون ہے جلد ہے کچھ چارا
 جو کوئی گردن اچھی کر کے شوخ مزاج دیکھا توے
 اس شخص نون سے تیار کر کے نہ مہول ڈبایا

اسرہلی کند ہی لے تگن موسیٰ نون تیرا سے
 لے اواں یان جسے کڈتھیں میرا تک حوالہ
 بار یا وحی نے منہ لے تھو با سخن وچے دھیر سپا
 کھل گیا ج تیرے اوپر غیبت اور وارہ
 اوہ بھی مطلب کھول سناواں جیونکر نظری آسیا
 بدل حیرت جو تھیں آکے رو پڑوے مت پانی
 بند کیتا دروارہ منہ و اسدی تک پلیدی
 موسیٰ اوسنوں عاصا لیکے ویسا شیخ سٹھا پیر
 کدین من اسوچوں تینوں باہر کوئی نکالے
 مر گیا ج دشمن ساڈا اکھیا بولن پیغمبر
 ظاہر کر وکھلا خدا یا موسیٰ نے فرمایا
 پانی وچوں کڈہ کے باہر تھی وائنگ اولاری
 پانی وچوں باہر رہنے تھی لاش تھامی
 کھندے توہیں بسین جہیر اویند سالوں ماراں
 تیرے پاروں کتے نیکاں سندی حلت ہوئی
 کہند اجد میں مویا تکیا ایہ فرعون نکارا
 اوسدن اوسنوں نصرت بلگئی چکیاں سب ساراں
 واگ بنائی گھوڑے حمد کہی رب بارہی
 کوہر اچھیراں ناساں والا بد حال بدجالا
 تاپس معلوم تگجری پاروں سب تھو اوسنا
 ایہ جانے رہا ساڈا سر کر وہ بن و طہر دا
 آج میں ہن سیا و پھریں آکے کھیاں ان سٹاے
 جس تگجری کیتی اسدا ایہو تھی بارہا
 تپا رک حیرت پاروں اس واکتہ چاوے
 غیبوں نصرت فروسی اہر پوسی خداد آسنا

Marfat.com

ایہ کا فراوہ نقل تمامی کروا تیری پوری
 سلگوں تیری بولی بولے سخن لیاقت کھندا
 اوسے پاروں اسانخ اسنوں اندر نیل ہو پایا
 اسیں خداوند فضلان والے چاہئے فضل کمائے
 اوہ سی کا فر مسلم جیکر ایسے سخن الا ندا
 مومنیت کے سمجھے کوئی میں بھی نقل بناؤں
 نہیں اوہ بالکن بخشیا جاندا ورنہ دیکھے کھاندا
 تقریبہ سو جو سائک بنا کے وانگ حسین کر شدے
 یا رجب اسانوں بخشیں اپنیان دوست دلال
 نال لحاظ رسول اللہ سے جنت بخشیں سالوں

گروا عاصانیکے کروا تھملا سخن ضروری
 میں موسیٰ توریث لیا ندی موسیٰ بن بن ہندا
 محض شکل لٹاوی پاروں کر کے کرم بجایا
 جو چاہئے تے عمل مزاراں وانگ بارودا اسیے
 ابو جہل دے وانگوں نیکے دوزخ و پکیا جاندا
 منت کے نقل کرن و پاروں بخشش رحمت پاوں
 دوزخ جاندا جو سنیناں والی نقل سبانا
 ایسہ دوزخ دیو چہ جاسن حال و وہا نیاندا
 سووں پور دین شی دے اسانڈیاں و تاراں
 بخشو جیکر یا اذھر نون نہیں تھوڑا ستوں

ذکر کجھ حیرت آمیز قارون

سنوں حقیقت قصص الانبیاء جویں روایت پائی
 حکم کیتا پھر اللہ سائیں استوں خوب سجاؤ
 سیکے حکم موسیٰ نے اگلے ریکے عرض الائی
 تاں پھر وحی خداوا آیا حضرت موسیٰ تائیں
 جسں گھاہ کہ لوں چھا سامری والاسار جلا پیا
 تاں پھر حضرت موسیٰ جبار فتنے لکھائے
 اک پوسٹے نے اک قارونے اک کالوئے تائیں
 کھپیا جلدی گھا فلاناں لے آواس جامی
 رفتہ ویکھ قارون شتابی بہ حقیقت پائی
 تر لے گھاہ لائے اوسنے سسی عقولوں بالیا
 موسیٰ واوہ چاچے جایا بھائی سنوں تازہ
 کجھ گھاہ موسیٰ کی خدمت و پیران قارونے ہر
 عقولوں آن بناوں لگا گھر و چہ دولت بھاری

جد توریث موسیٰ دے اتے رہنا نزل فرمائی
 چانڈی سوئے والا پانی اس اوپر چھنکاؤ
 یکونکر زینت کرے رہا ساتھ ال نہ کاٹی
 اے موسیٰ توں اس گھاہ تائیں لیکر جمع کرائیں
 اسنوں کروا کٹھا تئیں ذات خدا فرمایا
 وکھو وکھ تے اوہ نیکے تیناں نون بکھائے
 مخفی حال تمامی نالے و سیا چاہیں چاہیں
 مخفی حال و سناں کہیں لوں بھی فرمائیں پائی
 ووجے بھی چالاکی کر کے لٹھے لکے بھائی
 حافظ سسی توبیہ والا اوہ ہرود مو کال
 اتنی صورت اسدی کیتا جاندا نہیں اندازہ
 باقی گھا تاملی پٹ کے کوٹھا اپنا بھریا
 چہرہ ناں چہ دولت اسدی ہو پئی اپنی ساری

مولانا ذات خداوند با بچوں حالوں واقف کوئی
 جد اولت جمع پیتیری ہوئی اوس رزلے
 عمل تو ریت موقوفی ہو یا بھلی حمد خدا کی
 دنیاوی جہاں شاری چڑھی نکاسے تائیں
 بیخ فرعون بھگتے نول جد دنیا حاصل تھیو
 بہت شیبانی کافر ہوئے پوے کفر پیالے
 جو کوئی قدم ابا لے چاٹے بغیر پندہ آئے
 ویکھو چوڑ تری اپنی کروا ایسہ بد چالاء
 دنیا ہے مقبوضہ میری غیر ان دخل نہ آیا
 ایہ جو راج پیسے دے پڑو دین ایمان نہ جائے
 ایڈا دکھ عذاب گنہ اولیاں اسدے تائیں
 ایسے بڑے اوڈاساں اسکے تک سی خلقت ساری
 سنوں حقیقت قارونے نے اتنی دولت بانی
 ابن عباس روایت کروا ایسہ حقیقت جسارے
 ہو روایت ستر اوٹھاں واکنجیاں بھار چو کہیا
 رحیم کرے روایت ایہ جو ستر اوٹھاں اوٹھاں
 اک ایک کنبی ستر خزانے دے ور کھولن والی
 دولت ویکھو دیوانہ ہو گیا کبر غرورت چا گیا
 موسیٰ صاحب قارونے نول اتنی بات سنا
 مت خوشی دے اندر اوہیں ایڈا دکھ پوچھاویں
 محل کوچ مسافر ڈیرا وینا چار وپہاڑے
 حصہ ربار بدراہ تے جلدی نال لٹاویں
 ست فساد عجاویں کوئی و تیا نک کے وافر
 مسکیناں محتاجاں تائیں حصہ دیدر سے پورا
 واحسن کمال حسن البیک نول کئی کرین کئی

کھیا گری کرینیاں اوسدی خبر نہ کہیں لو ہوئی
 مستی حالت اندر کے غیر الفاظ نکاسے
 دنیا بچھے مولا والی دل تھیں یا و بھلائی
 بھل گیاں سب ولے کولوں رہدیاں حمد شائیں
 سبھیں اول جلدی سدا دین ایمان و شیوے
 غیر پسند نہ آئے کوئی چاٹے قدم ابا بھلے
 رب فرما دے زمین و پریہ ویکھو کر و سنگار
 تگ و دنیا بچھے اس نے ملیا ان موکالا
 کی سو یا جے کچھ دن کارن سنوں اسن ولایا
 بھلے کچھ لیسال جد میری خاص کچھ ہری آئے
 جس عدالوں تک دوزخ دے منگدے رہن ہیں
 پر اچھے ایہ کر لوسے کھاں و نیاتے سرداری
 دنیا پاروں کنٹری والا رہیا شمار نہ کافی
 شہر و سن خان کنڈیاں کنجیاں چاون والے
 رنجیا حد حیا نہ کوئی رحمت پایا بھیرا
 ڈیڑے ماسہ ورتیاں لوں زن کنجی فریادوں
 ستر اوٹھاں اوٹھاں کنجیاں ہوئی دولت بھلی
 عمل تو ریت مبارک والا بالکل لوں کھلا یا
 کرے نیکی اچ وپہاڑے ویلا وقت ایسا
 وینا چار وپہاڑے آخر لے کے سہارا سارا
 نیکی والے عمل کمالے کر اعمال نال مارے
 تا کچھ ہور زباوہ اوس کھینک تے سر مت پوچھا
 وینا تے ہور دنیا والے سارے جہاں مسافر
 نیکی کرے نیکی کرے سن اسے اہل مشہور
 وینا تے نیکی کرے بدی طرفوں تیرے اوپہ ہوئی

تاج بھر قارونے بتلایا حضرت موسیٰ نے تائیں
 اپنی وانشوں پانی ہے میں اتناں مال خزانہ
 بڑی مشقت حاصل ہوئی بید قوت لائی
 نالچ نہ ناں اپنی اندے جو میں دولت کھٹی
 بھگتھا ہوجے جاھے اوستھیں منگو پیڑھے کامی
 میں ناں غصوی رگڑ رگڑ کے اتنی دولت جوڑی
 پہنکھا جیسا کہ میں نہ ہر کے اس دولت لوں کھاوے
 یا عرضی مقدمیاں اتنے لکڑے مال رہا ناں
 مطلب کی نہ چنگی کمیں اس واپس لگے
 حذقارونے سخن کے واویدول نہ آندا
 کھل گیا سبے راہ دے کو لوں گیا وچہ مری
 کوئی کسے وی کل نہ سندرا کہ عزورت بھریا
 اک مکان بنا یا اوس نے عالی شان کرانی
 کنگرے اوس محل دے اوپر جڑت جڑا سونے
 کڑیاں لعل جو ہراں جڑیاں سونے کو لوں گھڑیاں
 ساری چھت لعل و کو لوں جڑ جڑا و پڑیا
 بعد اوستھ قارون شتابی لوکا منوں تھلا
 پس بھر دولے ہو گئی قوم موسیٰ نے ساری
 بعد اوسے پھر موسیٰ تائیں وحی خدا و لائیا
 اک نینار ہزار ویناروں وید چہ راہ خدا می
 جہ جتنا گنا یا اوسے بہت روپیہ پائیا
 کیوں میں اتنی مفت لٹا وائل دو با پیہ شمار
 نیشے چہرے کھڑیاں تن چہرے چہرے و کھڑیاں
 تان بھی حق خدا و نذوالا اوستھیں ہو جاسی
 سن قارون بتایا اگون دیواں رب تائیں

کیوں بھل کر نیا اتناں تیرا اللہ سامیں
 کر کر محنت اتنے مشقت ہو گیا سخت دیوانہ
 دس پھر میری دولت اوپر کپڑا حق خدا می
 کی ضرورت با پیہ گناہ دے بھر دیواں میں پٹی
 کھو اگون اوہ میرے تائیں مفت نہیں متھ آئی
 کہیں نہیں اک پیہ دیتا بیٹے مرویاں لوشی
 بیشک کار مناسی اندر دولت سب گواھے
 یا تمام پیہ لکڑے اوپر محل مکاناں
 کہیں نہ لگے پھیری جاگہ با بھول چھتے آگے
 واقع ہوون لگا اس تے ویلا باد خزاں وا
 ولدے کنوں بھلا بیٹھا سبے سونے امر لیا ہی
 دولت اوسنوں ہن نہ ویندی لٹہ خاری چھریا
 اتنی گنا و چپائی اوسدی بہت تجیہ نامی
 سونے ہر کنگرے دے اوپر خوب سہانے بھتے
 اوپر چھت مکان شرفے خوب عفا کر ہر مل
 ایسا اوہ مکان نہ ثانی خبدا و و جا کو می
 منوں سب طاعت میری ہر لوں لعل سنگا
 اوسھی نال موسیٰ دے باقی سنگ قارون نکاری
 کہ عبا کے قارونے تائیں رب تینوں فرمایا
 تان بھی حق او تیرے تھیں ہو جا و گیا بجائی
 تان بھر قارونے موسیٰ لوں ظاہر لوں شتابا
 وارا بہت کھاوے بیوں و سب لکھ ویناروں
 اوہ چا و پیہ چہ راہ خدا سے کہندانی رہا ناں
 سوز زیادہ نالے تھتھے رحمت فضل کما سی
 کی کچھ حاصل ہو سی بیوں لے موسیٰ بتلایا

کہیا موسیٰ تیرے تائیں جنت پس پاری
سن قارون بتایا انوں نہیں ضرورت کوئی
پھر موسیٰ انوں اک دہانے تہمت اوس گامی
دیکھے دولت وافر اوسنوں اتنا سخن پڑھاوے
اوس دہانے اتنا جا کے مجلس صبح تباروین
اپنے دیکھو جی حمل اوسے دا ہے موجود اساتقل
اتنی گل جے عام خلائیق اندر بول سناوین
پور ہزار وینار ویاں گائینوں بھی زربوری
سن اس گل امتنا کیتی دنیا حرص و نیامی
چنگیاں چنگیاں واپریاں واک جہاں متھے رکھے
دوہڑہ انیاں کوئی تھے جھوٹھیاں قساں جہانہ
جو کوئی جھوٹھیاں قساں چا پے ورور وکھوٹکا
بھی قارونے اس عورت لولنی زربیری
کہن قوم اپنی سے اندر موسیٰ او عطا لاند
جا کر کہند اچ ہے موقعہ بہت شتابی جاہیں
سننے عورت ہوئی روانہ طرف رسول الہی
اگے عام خلائیق وے وپہ موسیٰ بنی سہارا
جو زکوٰۃ خداوند والی بند کرے نہ دیوے
بلکہ ایسے دنیا لے اپنے بدلہ پاندا
جو زمانوں ثابت ہوشے لے گواہی پوی
سن قارونے موقعہ اٹے جلدی بول سنا یا
تینوں بھی سنگسا کھینو گیا کہ کرے تائیں
کہو قارون ناہ کیتا تہ ہے موجود گواہی
حاضر مجلس اندر کر کے جلدی اوہ زانی
کہ تیر سنگس موسیٰ لے وپہ پڑھنی کیتی

جو یہ لکہ ہزاراں موسیٰ نعمت اپرا پاری
جنت مثل اساتقل وھولہ ویکھ مرمت ہوئی
فاشندہ اک نانی اوسنے حاضر پیش منگائی
روز فلانے جدو اعظا نوں موسیٰ لہنی الاوے
موسیٰ بڑا زانی بندہ ہر نول بول سناوین
اپنی نیکر اسدے رستے کیونکر کہے لتاسقل
ہو وین بڑی حضورن میری نا دولت پوین
پور بھی حاصل ہوئی تینوں میرا فرزند پری
تنگے چنگے اس دنیا لے کافر کیتے بھائی
دیکھے اٹے ایمان کھڑا کہ ایہ عترت وے پگھے
نہیں اعتبار جو کیاں نکال اوہ سالوں آندے
ایمان مگر ہوا فردوخ ڈالیا جاوے
لیکے عورت ہوئی روانہ دلورہ شوق وومیری
موقعہ تک روانہ شتابی اس عورت دل جاہدا
عام خلائیق اندر جا کے فاشندہ سخن الاہیں
قارون بھی سنگ اسدے چلیا پگھلنی ہراہی
امر لوہی تکم خدا وے وے کر آشکارا
طرح طرح وے روز قیامت کہ عذاب اوہ لہوے
ایسوں بن ہر میں اوسنوں جو زناہ کساندا
و بیان نال اوڈانا اسنوں آیا حکم حضوری
وس لے موسیٰ پیکر تہہ بھی ہوگ زناہ گویا
موسیٰ کہیا کہ اچ اوہ کم لارم قساں اساتقل
نال کھرسد یا عورت تائیں اس مروود الہی
کہند اس عورت دیتا میں بول قارون زبانی
نال پھر اس عورت لڑچا پیا کران ظاہرہ نیتی

ایسے ذات خداوند تائیں باسے پسند نہ آئی
 پرتیادول کذبت کولوں قدرت تبت بکھائی
 موسیٰ سے رسول خدا واسو پر عین کوئی
 بینوں اس قارون موکالے اتنی بات سکھائی
 حقے خلقت ربدی تائیں وانظ حکم سناوے
 آکھیں سل موئے وادیکھو ظاہر میرے تائیں
 لیکن دل ساوا اور او احد ذات قدیروں
 جموٹھا لکھ لعنت اوس اتے کھلے لو سن نرال
 بینوں کی ضرورت ایڈی چاواں کوڑیاں ستار
 جموٹھا بھیاوین لکھ طرح داپیا اوہ کوڑیاں
 اصلی گل جو حقو تھی اوس تھیں ظاہر تھیوے
 لکھ ہزار ہانے جیکر جموٹھا سپا ساروے
 نال بھی جموٹھا جموٹھا ہی ہوئے پھر ہدایت
 کھلے کھائے واپس آوے کچھ نہ اوسلوں بلدا
 سنے موسیٰ تہمت ایسی ہوش تو اس بھلائی
 اوسے ویلے وحی خدا کے اوٹھایا
 زمین ستاوی تابع کتی قہر خدا واپس
 نہیں مجال زمین کو تائیں امر ستا و اوسے
 سنے موسیٰ دے دل اندر رحم نہایت آیا
 ایڈیکر تے وڈبانی چھوڑو یہ لے قارونان
 تہمت مت لگائیں بینوں فر عذاب خداوں
 ویلے وقت اخیر ہی اوپر ویلے بھتریب دا
 نال پھر لفظ ایسے ادبی والا قارو نے کہیا
 ماریا خاصا اوپر زمین کو کہیا بول ستابی
 اوسے ویلے حکم الایوں لشکر فوج متسامی

اوسے بدلے اللہ اسنوں جنگی بات سکھائی
 نال اوارا چیرے اوسنے بول کلام سنائی
 اینوں ایہ قارون ہر اسی کروا ہے بد خوئی
 یعنی حد موسیٰ لوں دیکھیں اس موقعہ لے بھائی
 اوس وقت لوں موسیٰ اوپر ایہ تہتان لگاٹے
 اوس گل کارن اجدن بینوں آندس جانچ جائیں
 بھیا بین اوسلوں دوس لگاواں یا کچھ لکھتیروں
 ویدیں جہانیں ہوس موکالے لے سنک کفالان
 ورتے منہ قارونے ویکھا واپس نیاں خصماں
 وقت عدالت کوڑے ویکھیں سار ہی بھلیاوے
 انشاء اللہ حق عدالت وچہ نہ کوڑ لویوے
 ہی گل لوں کوشش کر کے تھوٹو وار پکاٹے
 کہیں اوسلوں سچیا لوالے مراب بھارا
 حیوں قارون اسدن پایا مطلب اپنے ویدا
 جھڑپے منبروں دہرتی اوپر بیدنگی پائی
 نالے موسیٰ لوں ب طرفوں ایہ فرمان سنایا
 جلد ستا و امر منے سی اکھو جو دل چاہیا
 تیرے تابع طبق زمین کو سہ سال کچھوڑکا
 نہ جی نال قارونے تائیں موسیٰ نے فرمایا
 آج کچی داہن ویلا چھوڑتے بلعونان
 دیدے حق خداوند والا اجر پاپوں گاہوں
 مت کرے قہروں تنوں تھلے غصہ ادا
 سنے موسیٰ تائیں غصہ کھٹکاں واپرٹہ گیا
 نہ زمینے قارونے لوں جو بلعون جناباں
 گٹیاں تیکر وہ زمین کو دہے تک ہر اسی

اگیا ویلا اور وال والا خوشیاں و گون چلے
 باو خراں سے باغ و جودی آجلدی ختر تھلے
 تلم گھونسلے خوشیاں لوالے غم دیاں کاناں مٹے
 مانی تور کھول چمن سے سو پریر سے کھلے
 اگے ویلا زماون دے چلکے وقت سوتے
 غضب خدا و اجسام اوسے وس کوپن کوئی ملے
 بلکے غضبوں پکڑے پئے فی بند پتے بھلے
 کرنی کوئی ہر دم ربدی سن لے غافل تھلے
 ربدے غضبوں و رکے اوسدے پیش کرے کھلے
 ہر دم حمد کا ڈر ربدی ایہ چند می ایک پلے
 ہر دم کوچ مسافر والا و گرد اسرتے پلے
 دنیا دا ہے کورا و عیونے دنیا تاں اک چھلے
 دنیا سیدی کہیں نہ ٹروی رکھدی پیر کو سیکے
 کرنا را اس ختمیں اسنوں بار بریتے چھلے
 خوش اوہ پیر اس دنیا تھیں پیر پیر پلے
 و بھیں اوسنوں جہڑے جنتیں بس نور تھلے
 و پرواہ سے وات خدا وی بہ کور سے پلے
 خطیاں تیکر و چہ زمین جاں و حس گیا لشکر سارا
 قارون موسیٰ سے تائیں عرض ایہ بول شامی
 نہیں خلاصی ہن تاں ہوندی موسیٰ نے بنلا پلا
 گوڈیاں تیک پکڑے اوسنوں پر نہ لائیں کوئی
 کتی پھر فریا و قارون لے باہر حد شماروں
 غروی ہے جو ستر واری اہیں ہر دو دیکھنے
 لیکن موسیٰ نے نہ ناہ اوسدی نہیں گہ پزاری
 کھواری چہ پیرے اگے روکے عرض سنا دیا

اچن جتنی خوشیاں والے سروں بچھاوس پلے
 گل تھلے تلمیں بہاراں والے الواع کر پلے
 لڑمی و نڈاندی شجر قامت تھیں کی پی شجروں تلمے
 غضب جباری غیرت ربدیوں کے بھانٹ پلے
 کھچے کھلے زمیں دے اندر آ پو آپ اگلے
 کدیں نہ تلمے موت سنہرے ہنمانت رت کھلے
 غضب خدا و کتے لشکر اگے ہیں او تھلے
 غضب لیا ہر عذاب اوہ کھلے کون سریتے چھلے
 اک گل تھیں گئی غضب خدا پیر پلے کھلے
 سدا نہ محل مکانیں رہنا جاننا طرف جنگلے
 توں کیوں محل مکاناں او پر پلے پھول پلے
 طالع پتیاں ایہ پکڑ چلا تلمے دور خواں کھلے
 کافر کر وہی اسنوں پیر طالع اسد اسن پلے
 معام پتہ نہ ہر تلمے والا اج مرزاں یا سیکے
 خوف لاہوں عیب گناہوں باسوں بکھر پلے
 توں بھی تلمے کے کہیں آئے پلے تلمے پلے
 وں کھیاں از فخر کیوں کر قارون زبر زمیں کھلے
 شکیاں و ڈیاں غم اندر ہوں پانیا شور کو کارا
 کہیں خلاصی جیکہ میری و بسیاں حق خدا می
 پکڑ زمینوں پھر موسیٰ نے غضبوں کر کھلے
 گوڈیاں تیکے و ہنمانت سے ربدی غیرت می
 رکھ لے موسیٰ پیر سے تائیں ایسے در و آزاروں
 دیرہ امان موسیٰ توں کہیا کولوں الیں زمینے
 اوسدے حق و چہ حکم سناوے و احرا شکاری
 قسم عزت و ہی اوسے و ایلے نرت خلاصی پادرا

کہیں نہ وہ چہ زمین و پسا اندا کہیں نہ مول و پسا اندا
 واہ واہ واحد ذات خدائی کنتاں رحم کھاوے
 دشمن نون بھی ناناں دکھ ویسے رحمت طرف بلا
 انہویں جسدا بُرا نتیجہ وقت نزع و سک ہوئی
 کسی سپا شیطانی تائیں پائی ان پلا تیں
 جنہوں رب کھلاوے اوسنوں مولا یا ونہ
 پار اپنے فضلوں ساتھ رحمت نظر کائیں
 اپنا ذکر نصیب اساتوں ہر دم کریں خدا
 القصد فرعون نکالے بہت معافی چاہی
 ہاں جو سن لشکر کے قارون دیکھ کرین تائیں
 یا موسیٰ ایہہ قارون سا اچا چاہے جایا بھالی
 موسیٰ نے فریا چپ کرمت کے بول اکیسے
 چو کوئی حکم خدا نہ منیں بے فرمان ہو جاوے
 ایہہ تان چاہے جایا بھالی جیکر سکھا ہوندا
 کرن روایت ختم تیں بیٹی نون فرماون
 چنگے عمل کہا تیں بیٹی تیں بات ہماری
 جیکر چنگے عمل کنا سین تان تینوں بخشا
 مت کے سپہیں یا با میراے شفیق جہاناں
 عاصیا او گنہارا ندی بھی کرساں میں سفاخت
 اوسنوں جے چا اللہ بخشے اوسنوں تھوڑ کوئی
 فضلان نال جے جنت اندراوسنوں جی چاوے
 کہیں نون ذاتاں و ڈیاں پاروں رب صاحب بخشیدا
 جے ذاتاں و ڈیاں پاروں جنت ورجے ویندا
 جے رب علمساں او پرویندا جنت دیان ہماراں
 جو رب اولیا فی سے او پر جنت عطا فرماتا

صرف جے تھوڑی عابز می کر کے مینوں یاد لیا اندا
 رحمت اسدی دیکھے تائیں باہر کچھ لیا سے
 ایسے کی دار و جو زوری طرف کفر دی جاوے
 اوسنوں کر خداوند والا یا ونہ بالکل اوسی
 دل کے کتوں بلا شاک سناون بھلاسی اللہ سائیں
 جیتے ہر خداوند والی واہ شیطاں نہ کھاوے
 وقت نزع وے شیطانوں ظالم تھوڑ تیں تیں
 نال ایمان سلامت سا اچا چاہیں ختم اٹھایا
 لیکن حضرت موسیٰ اس شخص گنتی ہیر وای
 دیکھہ حوالہ تر سول پاروں کہندہ اول تدا تیں
 دیہو خدا صی اسدیتا تیں ناہ پاوے رسوالی
 نہیں لھا ظاہری جتنے نیت پاوے پھیرے
 اسدا کراں لھا ظانہ کوئی حکم خدا فرماوے
 مٹا بھی بوق کر کے اندر بالکل فرق نہ پوندا
 کے بیٹی اعمال نیکیاں حشر اندر کم آون۔
 مت کے او پر میرے پس کے چھو تیں نیکی کاری
 ورنہ تیرے بخشاوں تھیں کھیں ہیر وای
 ہاں پر میں بھی لوچ کھاواں غالب و در باناں
 پر نہ اسدی جہڑا ربدی چھوڑے بالکل طاعت
 ربدے منکر نون بخشاناں طاقت جہڑے ہوئی
 تان بیشیک متا ورنہ کہیں نہ جنت جاوے
 صرف اوہ اپنی رحمت پاروں ہر فضل کریندا
 چو کنتھان سی نوح و ایسا کہیں نہ دوزخ ویندا
 کہیں نہ ایہ شیطاں مولا جاندا اندر ناراناں
 کہیں نہ بلغم تے برھیا دوزخ اندر جاندا

Marfat.com

سید اور بدی رحمت پارول ہمدی شان ہر گزوں
سنوں حوالہ جد موسیٰ نے مٹی بابت نہ کافی
یعنی پکر پڑنے اسنوں کیوں اتنا چہ لایا
بچہ لیا قارون کھڑے ہوندی نہیں خدایا
اگر موسیٰ توں مال میرے سے لیوں کارن سارا
کیا تہ نہ منکیاں ویندا دولت دنیا ساری
دنیا پارول میرے تائیں وح زمین ہسایا
ہو یا حکم وحی کے تائیں اوند مال خزانہ
دوست میرے توں بنیادوے اوہ ملعون الہا
نہیں ضرورت موسیٰ تائیں اوس کی دولت کرنی
تاں پھر اوسے ویلے آگے چیرا عیسیٰ گرامی
نالے گیا ایہ لے مسک اپنا سہ خزانہ
سید و گیا کے دولت اوسنوں آخر واری گیا
جاہن بٹھیاں قیامت تیکر کدیں نہ باہر اویں
روز قیامت ووزخ والے تھلے بیشک جاسیں
خدا یہ پھر زمین سے تائیں جلدی حکم سنایا
وینا ہسایا ہا وواں اندر لشکر مال تمامی
انے قد بر و پھر دن زریزیں کے جاوے
نیویں و ز قیامت تائیں جاسے پھر بٹھیاں
خدا وہ عورت پکر و ہسایا پیش نظر بند ماندے
وزہ تکبر کیتا اوسے ایس طرح رب کیتا
پیرے او پر زریں کے دوہوڑاں کرول سہند
اوب نظیہوں پھر پیرا سوں بے چین و کدے
حسرت چکیا کی کیتی اوسنوں بیجا نشان سہوایا
پس ہن ذکر تکبر جائے و سہ کھول تسنا سوں

لازم نہیں تکبری آئی ذرا جہی و دیکھ نون
یا ارض خندید جلدی بول آواز سنائی
تاں پھر سنگہ تیکر سب لشکر سن قارون ہسایا
کھنڈا لول موسیٰ ویتائیں ایہ ہک ٹوک کھلاسی
واقعہ کیتا میرے او پر ایذا طلم لیسارا
رہیل کے رب تیرے تہ پیرے پیرے پیرے
اے لے ترسا تیرے تائیں مٹی ترس نہ آیا
سب ٹکا و سراسر دیتے کیا پیسہ کب آنہ
جا رکھ اوسدے سرے او پر اسدیاں اڑیاں
شوم و می کھٹی اوکت جانڈی سرے مٹی دہرنی
تھنے آے خزانے اوسدے رکھے پیش تمامی
یہ حرام اسانتوں کھانا مال تیکر حوں آنہ
جاہن ووزخ کنوں چھوڑا سی تینوں دولت لہا
جاہن اسے دولت والا کھٹیا ہو یا کھاویں
جا قارونان شمالہ کر کے کدیں نہ باہر آسیں
تاں پھر غرق تمامی ہو یا ویرا ویر چاہے
اپ گیا تے لشکر کھی سے لے گیا مال حرامی
پیرے تھیراج بھلکے اوتھے سر دی لری آوے
جا اڑیاں قیامت کے دن ووزخ تھلے ہر تھلے
سہنوں غضب کے کولول حجت چھوڑا
ایویں جو متکبر و سے بدلہ پائے پینا
ووانک اوسدے او پر خوش و ستار کاندے
اوتھے سر و ستار والے لول کدن لولے لکدے
حسرت چکیا کی کیتی اسدا کتبہ رب اوکھایا
الول ذکر یوسف واکھنا آیا یا و اسانتوں

ترن خوابانندی حال تحقیقت پچھے بول سنائی

اگوں سنیں خواب یوسف نون جو بیکر جو تھی آئی

در بیان خواب دیدن حضرت یوسف علیہ السلام با جہانگیر

آئے سائی بزم آرائشوں کے آجاں تیرا
 ہوں مست صبح سے لیے ولوں میں کنگینے
 لیکے پر وہ پندرو والا سیر کران من بھانے
 ایسی خواب ہوئے اوہ سوہنی تیرے اندر پیار
 ایسی مست الستی ہوئے قدرت عجیب خماروں
 حورال کے غلماناں اون وچہ اس خواب گرامی
 سب دنیاوں برتری حاصل جس میں ولوئے سائیں
 جسد ہو یاوس برسال ہا یوسف نبی بیگانہ
 بالائ برسال واندہ ہے سی تقرہ کاربتائے
 فخری وقت مبارک اندر وٹھی خواب نبی نے
 باوہاری وقت کرم اچیاں شانائ والا
 اچا شان فخر والہ رحمت کنوں بنائیا
 ہر ویلے ایہہ ویلا ہو سی جنت جہ نورانی
 ہر دم وقت فخر سی سوہنیان واون چلیاں
 اینوں وقت مبارک لوری جہاں یوسف تیر
 سارے پر سے رب العالم کھیلوں دور سٹائے
 چو ال طبقائوں کر تھالی یوسف کے وہر
 باج بہاراں کے گلزاراں نہراں باجہ شاراں
 ہر سر جانی جو جو حکمت رطعی اللہ والی
 صفائ قماراں لوری ماہاں حورائ تہ غلابا
 سور عجائب اک جیل نے کھلائی الہی
 ہر پہاڑ ہزاراں تھے ہر دم ٹھنڈیاں چھاوں

پی کے مست ہو جاوں اطیبا حصہ لین خواب
 ہوں دراز پاریاں تائیں خوشیوں لاکل سیٹے
 ایوں عرش مشور والے پان وچ ٹکانے
 اوہوں بچدیوں سیں جکاوں دینہ چن مابلی تارے
 گرسی عرش تو اون سر نول علوہ لین دیداروں
 صفائ ملائکاں ہو تھاوون سبحان کول تاجی
 ایسی خواب سنائی لارم بیشک ہر کے تائیں
 آئی خواب مبارک فجر کے نیک سعید زمانہ
 دس برسال وی بہت روایت نظر کرنا اول
 رحمت فضل خداوند کولوں روشن ہونے سینے
 وقت فخر واپت پیار ہوئے رب تعالیٰ
 جو وقت وچ ہوئے تائیں جہ سورج داسایہ
 سایہ و صپ نہ ہو سی کوئی رحمت فضل بانی
 تال جہانندے وال اوسی پھر سن وانگول کلیاں
 عجیب قسم وی فضلان لہوں خواب بکھائی سائیں
 کارخانے سب قدرت والے یوسف نبی وٹھائے
 ست آسمان بیناں چوں پارا نظارہ کرنا
 دکھایا یوسف ویتائیں رنگارنگ بہاراں
 سب خوابے وچہ یوسف تائیں لندیاک ویکھالی
 وٹھی سیر یوسف نے حالت جیون کر تھو کر یانا
 سر نے تان چڑاؤد ہر با صاحب حمت شای
 نہر تالاب بہاراں اوٹھے پھیر پائی دریاوں

خوش ہوا کھلی ہر جان فی دل نون تازہ کردی
 خوش آواز بٹاورد بولن حمد ثنا الاون
 لئے تیکر یوسف صاحب کیتی نظر اوتنا ہاں
 صورت اپرا پار می سرو می چادر اک نورانی
 صفائی بنا کھلوئے کر کے سترے ملک نورانی
 کنجیاں گل خزانیاں سنایاں یوسف کی تھکریاں
 بعد اوسرے پھر ویزین باریاں تاسے ذات عفارو
 واگن غلاماں گرد بگروے قن ویزین تاسے
 ہور ہزاراں کھیداں لئے وکھیاں باجو حساب
 بین مبارک یوسف والے کر کے کر بیزاری
 سیر منچم و لاساہ تا پچھدا شوق کمالوں
 ستانال خوشی وے پچھرا اکھیوں کروا زاری
 پس قربان جاواں لچانی چین آرام اساعے
 کی کجہ حالت ہوئی و سوز متوجہ اسانوں
 سترت آئی نئے پابل اسکے و سیا سیہ حوالہ

اک پل اندر باو صبا اول دور ہووے سرور می
 ہو ہوئے کر کے آواز سے غشقی غزلان گاون
 کھلے در آسماناں والے اون ملک شہما ہاں
 دیوں ان یوسف کے اوپر حمد الین ہر نہ بانی
 او کھیں پچھے پور اک نصرت علی رب علای
 ہور کی اکرام ہزاراں رحمت چھو پابل لایاں
 یوسف نون اسپہ سجدہ آکے کر کے شوق پیار
 جنول یوسف کے ہون سارے صدقہ فارے
 در سخت آوازہ کر کے کھیا جلدی خودیوں
 نعل پنجوں نہیں پابل والی بھرئی جمولی ساری
 کیوں اسکے پچھے انجہ کیوں روین سہ حال احوال
 کی کجہ نبی مصیبت تینوں وس حقیقت ساری
 کس سببوں بروئے اٹھے دل سچین تسارے
 کسے ان ڈرا پاسے کجہ اندر خواب نشا نسیا
 جیو تکر وچہ قرآن مبارک کہندار رب تعالی

قال الله تبارك وتعالى - اذ قال يوسف لاهله يا ابتائي يا ابتائي يا ابتائي يا ابتائي
 قل كبريا والظالمين والظالمين والظالمين والظالمين

پابل میں خوابوں کو دیکھے ویزین باریاں تاسے
 ہور ہزاراں کھیداں کھیاں قدرت ذات عفارو
 سن کے ایسی خواب کرم نبی یعقوب مہالہ
 انھوں نے روئے ہویاں جان لیاں تعبیراں
 اسے لئے دل یوسف واکھیتا پارہ پارہ
 کیوں پچھو و و کھیری حالت تاری نظری
 جے کوئی اسے اندر کھینوں پچھو فرماؤ
 یعقوب نے فرمایا اگوں سن دل کی و نشانی

ادبوں اسکے پیرے اسکے سجدہ کر کے ہار کے
 طرزاں کئی پچھدی تکیاں والے اسکے پاروں
 ہوش ہواس کھلائی سبب بخود ہور پارے
 سمجھا اس سبب سے وراو پرور نہ پاس اٹھیرا
 او بولیا کبھی سے لئے کرو عرض بچارو
 اس خوابوں معلوم ہووے تینوں فضل ذرا می
 ہیں کئی روواں کیوں اسکے اتنا نیر و ہارو
 جو ہے خواب نشا نسیاں فی و اٹھی چکی آئی

اوسدی ایہہ تعمیر گرامی سمجھ لئی میں ساری
 ہر شاہ اوپر حکم نساوا ہوسی بیشک جاری
 ہو رہا راں گونا گونا ہوسن لو کر برے
 لو کر نگر غلام نساوے ہوسن باہجہ بیانیوں
 جیونکر باب لے وائے تیرے علم بزرگی پائی
 کل قسم دے علم نساوتوں بخش ہوسن درگاہوں
 کل اولادوں تیرے تائیں ہوسی شان چو کھیا
 نہاں تینوں سجدہ کیتا دیوں سپس جھکا یا
 شمش قر والین نساوے تا بعد اسدس
 لیکن اوہ جو نہراں نالے ڈھیاں خوابوں جاری
 نالے پانی پنجواں والی ہے تعمیر سناواں
 بیشک سیراحت تھیں کہ ہوندی ہے لاجاری
 وختاں نال کھن چھے نون ڈوہی فوت لاون
 تبت رب نے دور کدائیں ہے تیار کرانیا
 اوہ تبت نون لسی جس نے بہت مصیبت پائی
 اوہ مراد کرم تائیں ہو چھے مرد در باناں
 تنگی شوق محبت رکھدی سرے جاگہ بناواں
 پہلوں تینوں حیر لگاواں پاڑے بہت کر لیاں
 سر مہنت و لیاں کروا کھ سچا نندی ہوواں
 کھل چکے سرے تائیں لال کیوں ہاناں
 پہلوں میرے اندر آکے پڈیاں چور کراسیں
 ایویں ہندی بھی نت آکھے جاگہ لوجہ تلبیاں
 کدیں تینوں کدیں تینوں متھے کوئی لگا سی
 لونی بھی خود نون ہندی ہندی کرو ویا پئی ہندی
 طرح طرح مومن بندہ دکھ قرضے پاسے

و لسی رب تائیں نساواں وی سرواری
 نالے و لسی تاج پیغمبری تینوں خالق باری
 صفاں قطاراں تھے کے کر دے رہن حکمت کرے
 بید فضل نساوے اوپر ہوسی ذات رحمانوں
 ایویں علم مکمل یورائینوں مل سی بھائی
 شان پیغمبر حاصل ہوسی تینوں ذات الاموں
 دنیا و پورا اولاد میری تھیں کوئی نہ ہمسرترا
 اوسدی بھی تعبیر وں حالہا ہوں پیش سنایا
 یاراں تائے یاراں بھائی ادبوں لو کر رہن
 اونہاں سببوں پیر تائیں بیشک کل بھاری
 لسی کہہ اندوہ نساوتوں میں قرانی جاواں
 پہلوں درو مصیبت کچھوں آئے نعمت بہائی
 استھیں کچھے پانی نی کے موخانے دراون
 اوسدے کرے قسم واکھ عذاب کہنہ لایا
 دہندیاں گدیاں بن حبابوں مشکل بہت ایہائی
 جہڑا پہلوں خود و تائیں کرے نالو و جواناں
 آ رہے نہ جاواں دیواں جبتک نا نہ کھیاواں
 او تھیں کچھے سرے اوپر تینوں جاواں لیاں
 چھے کوئی نہ پیر سماوے اوکھے وچ کھلاواں
 پہلوں وچ میرے تہہ پون کھوں سو دے جاناں
 او تھیں کچھے دل امطلب بیشک سر مہیا پائیں
 اکھلی آکھے میں بھی تینوں آقے تکر می کھلیاں
 جبتک میرے اندر تیرا مغز نہ لوڑیا جاسی
 کدیں تیر منہ تک کشایاں لاری تلی تے ہندی
 او تھیں کچھے مولا اوسنوں لقب حبیب نساواں

Marfat.com

مرنے کے کئی ہاٹے کر کے ملے سجن لوں جانی
 مرنوں کے مریں نہ جیتک بس قریب جانی
 پہلوں تنگی جان کنڈن وی پھیر عذاب قبر
 پھیر عذاب ہوئے دوزخدا پھیر عذاب صراطی
 جو پاٹے سو مرنے کے پاوے سے سچ کہات آئی
 القصر پھیر لے لے یوسف لوں فرمایا
 رب تینوں سلطان کرسی عالی عمرہ ویسی
 امیر خواب نہ بھایاں تائیں ہرگز نہ سنائی
 ظاہر سخن نہ کرناں کوئی اندر وار چھپاناں
 ایہہ اسرار پوشیدہ بالکل اندر وار چھپائیں
 کثر و قتی نال عقلمندے و تے و چہ پیا برناں
 بھائی واوے ہونڈے پھر اپیں بھی خود انڈے
 سالوں بھی اک بھائی سے سی و تاویس نکال
 ہور ہاں قابل و بھائی ہے سن اوم والے
 ہور ہزار طرح وے ایسے صدے لنگر سد ہائے
 ظاہر بھیت نہ کرناں بالکل سینے و چہ پیا پانا
 ہو سی مری محبت تینوں جیکر خواب بخانی
 توں ہیں چھل گلاباں و لنگر و سپ لگیاں گرویں
 ایس طرح یعقوب پھیر مہریش سے بھانڈا
 سچ آکھن گل ہوئی کر پے ہوون کن و لواراں
 اپن پیتیاں کولوں وے خورشید و کر تے
 بالیہ خانوں جو تیری سی یوسف مائی
 کی سچ مئی سو پے حال حقیقت ساری
 تندی اج میں سندی ہیاں ایس گل ساری پری
 خندا و پیرن ہاں تے وکھے میں میں اولوس

جیتک صابر مرد نہ ہووے پاوے حضرت ربانی
 پہلوں خاویں رین کے پھیروں ملے چھل گلابی
 پھیر عذاب تساباں والا پھیر عذاب حشر و
 اوس سخن پچھے جنت اندر پاوے موذن جھانی
 بن تکلیفوں کہیں نہ کسے عیش اسائیں پائی
 اے بیٹے رب عالم تیرا اچھا شان بنایا
 ہر کوئی ادبوں تیرے لگے آن سلام کر سی
 مت کر کن لے او بی تیری رہنا چہ زبانی
 جیکر ظاہر کر سیں تاں پھر ہو سیں و رور نجاناں
 شیر بہا و بھائی تیرے بالکل ناں چھرا نہیں
 بھائیاں لگے خواب چہا کہیں نہ ظاہر کرناں
 پکو و سمن ہوئے توئے ہوون ناں پھیر جائے
 خیر و ارمیت چا ظاہر و سیں خواب حوالہ
 او نہاں بھی آپس وے اندر میں چھکڑے والے
 کہیں نہ خواب پھر اوں وئی یوسفنوں فرما
 جہتہ ظاہر کیتا ووجہاں آپے وچ سناتا
 توں بھائی پانڈے و او جو گا و او تیرے بھائی
 بھایاں تائیں خواب و سیں ورنہ ہاراں کھاویں
 اتے توں کوئی سننے والا خواب ایسی سن جانا
 کدہاں پچھے بھی گل سڈے ہونڈے کھلے ہزاراں
 ہونڈے کن کدہا پانڈے تائیں اچاوم نہ پھرے
 اوسنے خواب حقیقت ساری چوری چوری پائی
 شرمی و پے پتراں لگے ساری بات گذاری
 یوسف توں اج خواب لک کی سچی ہے پاوے
 ہی کہیا اوہ و پیرن مائی باب ہرہاں و لووس

یاران تارے پوتوں ٹٹھے ۱۰۹۱ ہین یاران بھائی
 اپنا شان بلند بنانا یوسف کنول تناسا کے
 سن بھرا والی حالت ایسی لگی ویر و کٹاری
 اسیں محبت کے پیاروں اور منوں کو بہا نہ
 عجیب اسد عقل آیان آپ و ڈیرا بن وا
 اسیں پیار محبت کر کے صدقے صدقے چاہیے
 باپا کے ہو رہا جانی تے نال پیارا ٹھانڈے
 اسے وقت مخالف ہوئے ہوئے و ویر پیار
 بعضے کہندے نو یوسف نے اپنی خواب سنائی
 چوہرہ تریاں نے گھر اپنے دی ہو گفتار پوٹیدہ
 ساری گل اپناں دی تینوں مختصر سناواں

پھر کھیں ان ساریاں متیہ کیتی سبیں جھکا ٹی
 سجدہ پیش کرانڈا لے واہ واہ کم خدا دے
 کون اوہ چہرہ اسادے او پر کر وایے ہر واری
 اوہ پھر اسیں طرح دے کروا ہے آواں اساندے
 سانوں نفر غلاماں وانگوں اپنے اسے گن وا
 اوہ پھر سانوں فرم کر سچھے ایہ عمدہ پھل پائیے
 انوں سانوں دونوں صاحب نو گراں مثل بنانڈے
 نال محبت بولن ناہیں بند ہوئے گفتار کو
 بعضے کہندے مالیک صاحب تعالیٰ کھا دی بھائی
 خیر ان پیش سنائی جا کے سن اے مرد سعیدہ
 او سچھیں تچھے بہت شنائی یوسف و اول اول

ڈگر چہار حرم نیتیاں کہ حالات خانہ خود پیروں اظہار نمودند

اول نوح نبی دی عورت باہر چلیاں کھاری
 کہندی اوہ دیوانہ کوئی مار ویت ضروری
 مار مار آوازہ کروے سدا کوک کو می
 کہیں نہ اوس موکالی تاہیں خوف و لیوہہ آیا
 اتنا مارن نوح ویتاہیں و سیاہی مٹھ دیوے
 چاون پھر ان فرشتے سارے حکم الہوں
 ایویں ڈگر نیتیاں پائے رندے عمار ساری
 اوہ بی بی بھی عرق ہوئی مری گئی غلطے کھانڈی
 تا بعد از نیتیاں تاہیں ڈگر عذاب ہوئے
 و وحی عورت لو طہ نبی دی تے عقیقے والی
 گفتار ان دی سنگت کردی دشمن زنی دی
 اکٹن یاران ملک فرماوے لو طہ نبی کھر آئے

بیگناہ نبی سے تائیں کا وراں نہیں مروانڈی
 مارن اوسدے اکھے لکے قوم کفار تیسوری
 تہ چھوڑ سید محمد صمد جان زخمت ری سہی
 چلیاں کھار ویندی حضرت تے کتہ چائیا
 اپنی طرفوں مار و جاون تہ پھر اوہ زندہ ٹھیوے
 پھر حضرت اکھ کافراں تائیں گئے منع کنڈا
 آخر اللہ اوسدی قوم کھساری پکھا کھاری
 لے دی خاوندی پاروں ووزخ گئی وولانڈی
 بیفران پیچیراں والا ووزخ اندر ووسے
 طہروی گل اوہ بھی جا باہر زوری کرے موکالی
 سنیو حالت نساں تینوں تصور می اوس شقی دی
 ڈگر کیاں دی صوت دے اوتے ہاتھیں کھساری

صورت حسن تجمل سو ہونا خوبی حد نہ کوئی
 جن بد روئے وانگول چمکن خوش رخسار پالوال
 جو دیکھے سو عاشق ہوئے صبر آرام و کماوے
 رخسار کے چمکائے مارن لاک و بوجو آسما نیر
 سو نہیاں شکلان بگول جہیاں حسنیوں وون سوہیا
 آن کھلے دروازے اوپر ہو کے چپ چپے
 پچھیا حال احوال انہاں کھیں ملکاں لے فرمایا
 دور ولایت وطن اساء اقسمت کج سعادت
 اگنی رات کے اکھوتھیں کھے رات لنگھاواں
 حر جہا پتایا اوسنے جی آئے جی آئے
 تاں پھر اندر وار بہا کے سپہ ملا لکھ ری
 قوم جو لوٹنی وی گامی سخت گتہا کماندی
 پکرو جے سنگ کرن لو اظت سارے کرماں مار
 تک جہاں حسین زابائع اندر وار بہا کے
 کرن نہ مال او نہا کے اوہ کم اوہ مرد و نکالے
 تک ایہہ حالت لوٹنی وی جو عورت بد چالی
 جن سورج اج ساڈے گھر و پتے پیر اسالوں
 سو ہنا حسن جمال اسادے گھر و چہ چان لکے
 ایہ کی جہاں تکدے و لوٹکو و بچ او نہا نتوں
 حصول تکن نین اد نہاندے پار لنگھاواں کانی
 شکرے کل کھاراں تائیں لوں آرام سد پایا
 کہندے جلد نکالو باہر کون اوہ اڑکے پاراں
 شکرے لوٹنی وینا تیں لوں حیرانی ہوئی
 اوس زمانے عتد کھاراں اڑکیاں مال نہیاں
 حاضر میریاں بیٹیاں حیدم لوٹنی فرمایا

منہ تے داہری مرواں والی ورنہ ظاہر ہوئی
 سو منے گل و کھڑکے تے مو و سیاں او پر نور و وسارے
 مثل بتیک حسدے اوتے پھر کوئی جان جلائے
 جو کوئی دیکھے عاشق ہوئے جان کر و قربانی
 انج جاہن جنوں حوراں جنتوں و نیا دیکھن آیاں
 تاک کے لوٹنی نے کوئی راہی مرو چھپائے
 کی سیر تیرے تائیں چاہئے حال سنایا
 ایس ولایت دے وچہ شخص کوئی نہ اسان بلاندا
 فخری ویلے منہ انہرے وطنائوں طرحاواں
 مشک ہوئے گھر و چہ دے کوئی بجائے
 لوٹنی لوں خبر نہ کوئی کون ایہ مرد حضور ہی
 مرواں مرو کرن بد فعلی مار و کی کرماں وی
 زماں کریدیاں ناں زماں مرواں والے کالے
 مت کوئی کافر نہ ہانا ستوں ناں کہ مرواں تک جائے
 اولوں اگے کوٹھے اندر سارے و بچ بیٹھائے
 جلدی کر کے کافراں اگے سار می بات نہالی
 ایسے سوئے رہے چکر دیکھوئے تان جالوں
 ایسے اڑکے روئے زہرے تے کہیں دیکھے اگے
 صورت حد حسابوں باہر بخشی رہے جہاں لوں
 کوئی نہ چکے جاندا ایسی صورت ہے لاتا تے
 راتیں ویلے لوٹنی دا آلو ہا کھڑا کھڑا
 جلد و تھا اوہ حاضر کر کے ورنہ پوسن ماراں
 بیٹیاں میریاں حاضر کادو بیٹیاں مول نہ کوئی
 مسلماناں لوں جائز آہا چو نہ کر رسم زمانہ
 نہیں بیٹیاں سندھی کافراں کرکے سنایا

Marfat.com

کان لو اطم باران رط کے جلدی ویسے لوز
 اوہ جہان کدائیوں آئے تیرے کس مایوں
 حاضر بیشک جان اساطی بارستو تلواروں
 تاں پھر کافر لوط نبی کے حملہ کر کے آئے
 وہاں لگڑ اس کو کھئے تائیں جسو یہ ملک یگانے
 کدین دست لوط نبی لوز حالت اپنی ساری
 کدیں نہ حال جتنا اپنا آتیا حکم حضور می
 القصہ پھر اینویں کافر لگے شور و جاو ن
 زوری کھلہ لوز لٹھ پاوں اجل تہا تیدی آئی
 ساری راتیں لوط نبی لوز کفار لے تائیا
 تن حملے جد کفار لے کھتے زور زوروں
 کھند لے جہان اساطے و او ہی مشکل ہوئی
 دشمن غالب شہر کے باہر میں کھلوئے
 و لو کے رہ جزا انہا نتوں جاو ن و کھ کھانے
 رونال جسدم لوط پیغمبر ملک لے فرمایا
 اسپں ہناندی بیری بوڑن آوئے حضوروں
 ناں کر خوف انہا لے تائیں کجہ نہ مول بتاؤ
 ہن نشانتوں خبر سنائی اسپں فرشتے لوزی
 جو ہن اہل یگانی بندے اوہ بھی نال لے جاؤ
 اسپں شہر کے اوپر لگا غضب خداؤن
 سن کفار لں شوخی کر کے سخت آوار سنایا
 و ہاؤر کے سہ اندر موزی نیت کر بدکاری
 ایسا غضبوں کھو کھلا یامنہ تک ہیانگوئی
 ویکھ ایہ حالت ہر کوئی منہ لڑتھ لوز لے پیا
 ایسا کوئی قضاؤن تائی کرن حجامت آتیا

لوط نبی فرمایا بالکل ویساں نہیں نشانتوں
 سافے پھر ڈیرا لایا پید شوق پیاروں
 تھیں لے میں کدیں نہ ویساں اوہ لڑو کھرباروں
 مار و مار آوارہ ہوئیا کپہرا آن چھوڑا لے
 لڈکاتوں ایہ پہلوں کہیا ہے ہی حکم خدا لے
 جنگ تن حملے اس آئے کرے نہ قوم کفار ہی
 تن ہلیاں تھیں کچھے کہنا اسپں لڈک لوزی
 عزرائیل سرے لے ایہ بالکل تیر نہ پاؤن
 شیر انمول اوہ انگلاں دیوں اٹھے ہو کر کھجائی
 واڈا ہاؤوا و جمول تلیو لے حضرت مار سجا ئی
 پیش فرشتیاں لوط نبی لے وہی حالت شہر و
 لہج مری کے کالے ہوئے نال بھی رہیا نہ کوئی
 ترے ہا لے کتے ایہ تال بھی دور نہ ہوئے
 ہوڑیاں ڈیرا بالکل ظالم نہیں سن واپس جانے
 اسپں فرشتے لوز کیوں رووین او مقبول خدا
 مرسن سبھیا کے کھانڈے کیا نیرے کیا دوروں
 پہلوں تنوں حال جتنا ہی حکم خداؤ
 ڈیرا ڈیر لیکر ایتھوں جاؤ کر کے دوری
 ڈیرا ہر ایمنی وے کھروچ و نچ لگاؤ
 کہ لیتا ایہ ساری بندے سنیاں ہی او جاو ن
 کھٹھا کر کے آٹھن لگے کون ایہ مارن آتیا
 تاں پھر وحی خدا و او کھئے اپو تا یکبار ہی
 تختی وانگوں منہ وے او پر یہ صفائی ہوئی
 ہل دے لوز لکھن سا وامنہ تک کدیر کے گیا
 منہ تک ساؤر نہ چھڈ یاد ہوئی حکم آوایا

لوں حیرانی تے پریشانی و ہشت خون سے
 یسا انہاں جاو و کئے ساڈی شکل و نجائی
 وون کوکن و ہائیں مارن سخت لا چاری ہوئی
 بہہ نہا پس دہہ نہا پس سوہنی شکل و یو آئیں
 ان پھر وحی نے پر او نہا نڈے منہ تے اپنا لکیا
 سورت عجب نے رانی حاصل ہوئی ذات الہوں
 ان پھر و افسے خشک او نہا تھے سو گھوٹن تاجی
 ملاقت ست پرانا اندر یا نکل رہیا لکوی
 حیر وحی پر نہا ہویاں مہنوں صحت صفائیں
 تھے صلاح پکائے بند کرو و روانے
 رکنے دروازے تھڑے اصحق لول زوالے
 لے دیوں آئے سالوں ایہ کوئی ملک گرامی
 یاد آئے فحبری و ملا ہویا بولے ملک ربانے
 بلدی کر کے ڈیرا ڈیر لوطنی و اچانیا
 و طنبی بھی پتے او تھے عورت خبر نہ ہوئی
 بریل زمین کے اندر اپنا پردہ مصایا
 کو و ہا طبق زمین و اکتیا پیراک نہ ہلایا
 اوتوں پھیر خداوند عالم پھر سخت و سائے
 ست زمین تھیں تھکے ہوئے داخل نار و چالے
 اوسد تک عذاب ڈرا نواں کہنیں عرش مناسے
 لوطنی وی عورت تے بھی سنگ کفالتین
 امروں روگروانی کیستی سنگ کفالت پاروں
 یہ جو وولوں حرم نبی وے کیستی بیفرمانی
 یہ ہیں وولوں کافر ہو کے ہویاں تکم الہوں
 اول بی بی حفصہ صاحبہ ترہم رسول گرامی

کھندے اسنے ساحر کوئی اندر وار بہائے
 مار سچا یا منہ نکسا و او انگ پھر و لے بھائی
 تال پھر پیرین لوطنی وی آن و پھٹھا ہر کوئی
 پھیر نہ ایسی نیت کرساں جاساں دور کرائیں
 کو سچا نقشہ صورت والا لوداع ہو چلیا
 پھیر او نہا ندی نیت بدل جلدی سدہ رہا ہوں
 لکڑی و انگوں آگے سارے لولے تک حرامی
 پھر آہندے بخشو سالوں جوگ تنامی ہوئی
 پھر بھی قصد لواطت کو لوں واپس دن ناہیں
 فحبری بھلکے کھو لو ننگے خوش ہماں جو تانے
 راج نہ جانن آئے مرشد خیراں لیون والے
 و پھر لوں کے بھلکے ازہا ہوندی کھید متامی
 یا پیغمبر ڈیرا چا کے بیٹھو اوس ٹکانے
 ابراہیم دے گھر دے اندر اوبوں ان ٹکاپا
 گھر و پیر ہی موکالی تھی غضبوں خبر نہ کوئی
 چھ شہر انوپہ کافر ہندے سبہ و اکتیا جانیا
 کئی بھی نہ ملی تھیں خدائے خداوند کھلیا
 کچھہ آگے دھرتی و چھوے اوتوں ہور و بکے
 انیوں سخت عذاب خدا و اسبہ وی تھنی گائے
 جہ غضب تے حکیم آوسے کون کوئی و مہائے
 پیغمبر اندی منکر ہوئی دوزخ لیا میٹھا
 ہور بے اوئی خداوند پاروں حقہ بلرا ناروں
 لوطنی ہور لوج وی بی بی پانی جھٹک رہا بی
 ہور جو ووسن او نہا ستوں رہا کھیا دوزخ بہاقل
 تا بعد ارمی پاروں اوتے ہور یا زحم تھامی

حکم عدولی پاک نبی دی کہیں نہ صادر ہوئی
 حیدر ادب خداوند عالم کو وارجم کمالوں
 اوستوں تا بعداری پارون طیا نشان بچاوں
 اینویں حضرت مالیه خاتون نبی یعقوبے والی
 انہاں دو ہانتوں رب العالم تا بعداری یروں
 باقی دو حرم تو کچھے خدمت حال سنایا
 انہماں دو ہاں واوب نگرم کرنا لازم آئیا
 مالیه خاتون والا لازم اوپ اسانتوں آیا
 چالیے حرم یعقوب نبی کے چو ہانتوں چند گھورا
 چونکہ اوپ یوسف کرنا لازم سالتوں آیا
 جو کوئی یوسف پاروں دو جیاں بچا یا تون کچھی
 بس ذکرین جو تہہ ہر ماند از خدمت اول سنایا

ادبوں حال حقیقت اسدی بلکہ مول نہ کوئی
 میں ہاں کون نگار اکھاں جو کر بیان احوالوں
 جنت درجہ ملیا اوسنوں میں قربانی بجاوں
 بات یوسف وی تپراں تائیں چوری و سچ و سالی
 جنت پوح مکاناں و تہیاں دور کینتاگ ناروں
 اونہماں بیفرمانی پاروں دو رخ و پیر لائیا
 جو بے ادبی کسی جاسی و رخ و چہ وہکاٹیا
 چونکہ دو جیاں تریں حراں چاچھے فرق نہ پایا
 کافر ہو کے مرسی جسے لے ادبی کچھہ بولی
 اینویں اوسدیاں بچا یاں سنا چاچھے فرق نہ پایا
 کافر ہو کے دو رخ اندر و ایم سٹوار سہی
 اکون کر یوسف یاں بہا یاں با و اسالتوں آیا

بیان عیان کردن مالیا خاتون خواب یوسف پیش پیران خود

سنو حقیقت مالیا خاتون سبازی غیر ستانی
 خوب طرح سمجھا کر حیدر کی بی اٹھ سد بائی
 حاضر پیش بچا یاں بے ہو کے ادبوں عرض سناوے
 کہند بچا یاں پورہ تسانتوں عقل نہ ویند یاری
 اوہ تسانتوں دشمن جانے تہیں بچا یاں
 اوس تسانتوں باوند نہ کوئی تہیں ہو گاندے واراں
 ایساں خواباں اول سنا نذا اچا بن بن بہندا
 اچ جیسی اس خواب سنائی جیکر تہیں شنیدے
 پھو اوسدے شوق محبتوں کرو پیار نہ کوئی
 ایہ متریرا کہیں نہ حامی بنی دلوں تہا و ا
 کندے وار و رخت شتابی پہلوں پہ پائے

چونکہ حضرت یوسف تائیں خواب بشارت آئی
 اوستھیں بعد شیطان نکارے اپنی شکل مانی
 بچا یاں خور مو کالہ چونکہ ہر دم تعالی کھاوے
 ایہی مال یوسف دے تہیں کرو محبت بچا یاں
 عجب تساو عقل اچھا عنیت ذرہ نہ گھر
 بچا یاں جتنا بھی نہ جانے ولو پوہ شوق اغیار
 آپ نے سردار تسانتوں نو کر خاوم کہن
 کچھ تہیں بلا شک و سنوں کر مقتول کھیندے
 ولد اٹھوٹا ہے اوہ پورا خبر اسانتوں ہوئی
 ہو سکدیاں کھو لسی تسان متوں سخن اساو
 و دیاں ہو یاں بچا یاں شکل جے سوزور

تھوڑا پانی نکلیں لگیاں ہوندا بند شتابی
 ہن اسدا کوئی مگو بہتوں ہر لون لول سناوے
 شکے بات بھراواں تائیں لگی بہت پیاری
 ایہہ شیطان کینہہ ہوا ہے ایمان کڈھیندا
 راہ جائے لول پکڑ پھساوے بالکل جان نہ لویے
 اسدے مکرول منگ پناہیں ہر دم رہو دوراوا
 ہوندا اس نال انساناں ہے شرکا پاشیا
 جنت دی گزارول کڈھ لے اوپر زمین کو آندا
 کوئی نہ اسدے مکرول بچدا مگرال قسمت والا
 مرویاں تیکر مووی ظالم کھا پڑا نہیں جھیر پیندا
 وقت نفع واجد مومن قے حکم خداؤل آوے
 اتی تزیہہ لگے اوس تائیں ہا ہر حد شمارول
 اپیر لچے تریہہ نہ اسدی زایل ہوئے بھائی
 ہتھیاں گود پھپھال ہووس قیمت لول وکھلا
 قیمت نہیں اپنی نلکہ اہتھی وورول آندا
 کے شیطان قیمت اسدی بہت کسیری
 پاکہ اکھڑ بالول اللہ و پییاں پیرال والا
 کافر ہر منافق جلد ہی کفر القاط سناوے
 اگھے اوہ ہٹ جا مکرالے قہل شیطان نکارا
 جداوہ اتنی بات سناوے مومن مردہ باناں
 ایہ کوئی مرد خداوند والا حق گوہی ویندا
 اوسے وقت شراب بہتوں حاضر ملک لیان
 جدا بان لہوایے بندہ اپیدا اعم کریندا
 کہندا اپنے لشکر تائیں کیوں نہ لکھی پاری
 صرف تساوی غفلت پارول ایمان سدا پاری

کدیں نہ بند ہووے جد جاری ہووے اسپیلاری
 جدویں وڈیرا ہو یا پھر اوہ کدیں قابل آوے
 ہے اس شخص اسداوے اگے جنگی بات گزالی
 چلے چلے چلے کدیں کوئی خالی جاون ویندا
 چنگے بھلے ایمان والے واکڈہ ایمان ایہ لویے
 ایہہ شیطان مکرالہ بیشک ہرے لول واکڈہ
 پہلوں آوم لول اس جنشوں مکرول ہا ہر کڈھ پاشیا
 اگھے بھی اوہ نال انساناں ہر دم ویر کھاندا
 مرد ایمان والے لول ویہے واکڈہ وکھ کشتال
 مومن و ایمان و چالے رہنڈا ظل پیندا
 ایہہ شیطان پیالہ لکھے اوسنول آن وکھیا
 جیکر بلس سمندر پھپھے سارا شوق پیارول
 اس وقت وچہ حاضر ہووے ایہ لعلون خدائی
 جیکر میت پانی لکھے اوسنول لول سناوے
 کی ہے قیمت اکول اوسنول مردہ لول سناوے
 ویدریساں جے سجود پیشوں جا کیں کو میری
 یا لول کدے ولون کجاؤل وڈیرا پ تقاد
 جیکر مومن ہووے اوسنول بات پیندا آوے
 تیرا پانی پون نہیں ہوندا کچھ سہارا
 عزتائیل بتاے ہٹ جا ایتھوں کھوشیا
 لچا پیرے پانی لول ایہہ نہیں پیندا کھرا
 روح اسدا پیرے لکل سداوے جد پانی نہ لایا
 لکھدے ہیں جو پھوڑو ہرے کفرہ سخت مرید
 ہے گیا ایمان سلامت کیوں اوہ مردوسی
 جیکر میت کر وے تشیں جاندا کدیں نہ پاشیا

ایسا وحشت ناک وازہ بولے دچھ اونہا تھے
 بولے رب بنیادیں سنوں ہر دم تمام صباہیں
 اوہ پتھیاوے اسدے کو لون جنوں پ پ پ و
 ہر کسے تے چاراکروا ہر ٹوں پھاپی پاندا
 علم والے سے اوپر اسدا چلد زور تھور پڑا
 کرن روایت ہر دن مجمع ایہ شیطان بناوے
 چکھے ہر تھیں وسوینوں کی اج لساں کمایا
 کوئی کہے میں اج کسے داموندا کم اٹکائیا
 کوئی کہے میں اج کسے تھیں عمدہ پھیر پوایا
 کوئی کہے میں اج کسے تھیں چوری کم کروایا
 کوئی کہے میں اج کسینوں پڑ کوڑی کھڑوایا
 کوئی کہے میں اج کی ٹوں وجہ اووڈ پائیا
 کہے شیطان شالیں تینوں جنگی ہمتی
 ہوز نہ کر کسے داسا ٹوں ذرہ پسندی آئییا
 سنکے وو جالشکر او سنوں ہونا راض تیاوے
 اس کہہ پشہ پھیا تینوں آن سغایا
 جانے اسپس جو پیں ٹوں کما عقل تیر لو تھیں
 سن شیطان بتایا جو کوئی علم خدائی پڑ پدا
 داو نہ ساو اکھاوے بالکل علم دینی و پاروں
 چلو تسانوں علم والا تے لے علم دکھلائیے

کوئی بیہوش ہوون کی کسکے خاکستر ہو جائے
 اسدے جیدا بندے کوئی دشمن وو جانائیں
 ورنہ کسے بندے دی تائیں جنت ہتھ نہاوے
 علم والا جو مومن عامل اوہ بھی ہے کج جاندا
 براوہ پڑہ علم دیتائیں عمل کریندا جہیر طا
 کل شیطو نگڑیاں والشکر حاضر پیش بولاوے
 تاں پھر ہر کوئی اسد تیا ئیں چاہے حال ستایا
 کوئی کہے میں اج کسے ٹوں وچ شراب پائیا
 کوئی کہے میں اج کی ٹوں بیگناہ مر وایا
 کوئی کہے میں اج کسے واوقت نماز گھسایا
 کوئی کہے میں اج کسے ٹوں باندر وانگ نیایا
 کوئی کہے میں اج کی ٹوں پٹنے کنوں مٹایا
 سپ پتیاں ٹالوں وڈی کیتی تده پستی
 شالیں تینوں تده ایہ چنگا عمدہ پھند لگائیا
 اے شیطاناں ساٹوں تاں توں بعقل نظری آوے
 ساڈیاں ڈیاں ٹوں تینوں بہت پسندی آئییا
 جے توں عقلاں لال میں تاں مطلب کھوں شلیر
 اس شخص لے پانی ساو ابالکل مول نہ پڑ پدا
 جاہل ساڈیاں بکراں تائیں منے شوق پیاروں
 جاہل زاہد عالم زاہد دو ہاشوں ازنا ئے

ذکر ملاقات کروں شیطان با عالم زاہد و با زاہد عالم

تد شیطان روانہ ہوئیانا لے لشکر سارا
 رٹھدا احمد شاخداوی ذکر زبانوں جاری
 تخت تک اعلان موتیاں جڑیا سوہنا چکن والا

آیاک عالم دی جانب سی اوہ زاہد بھارا
 اتنے تک شیطان لےنے ایسی شکل اوتاری
 اوسدے اوپر وانگ فرشتیاں بیجا جلد مکالہ

ار وگرو سبہ شیطاناں والو لہ حسن سجایا
 خوش رخسارے جہرل جہرل کرے چک و کچھاون
 تانجو عالم زاہد پاس اوہ پتھے آکے سارے
 یاوہی بس بندگی تیری ہوئی قبول خداون
 میں ہاں وحی تصوروں آیا لیکے حکم گرامی
 سن ولی نے دلے اندر علموں مطلب پایا
 رب فرماے ہر دم میری حمد بجا لیاؤ
 نالے وحی نون اور زینے و اڈناں حکم نکوئی
 پیغمبریاں تے وحی خلا آئے حکم سناوے
 نہیں ایہ وحی شیطان ایہ کوئی ایسے بدراہون
 او بھیا یا نہیں گل ستاؤی میںے سبھی کوئی
 سن شیطان الیرے ہو یا لگا بس سخن نون
 بھی کلمہ تحید مبارک کیتا شروع زیاون
 حید کلمہ تحید مبارک سنیا او بس لعینے
 سکے بالن وانگوں آکے لگی ونگوئے
 توبہ میری توبہ میری چھڑو میرے تائیں
 کیمہ حکم خداوی طرفوں آنداوس ضروری
 نہیں سنیاں توں آکے عیناں تخم حرام پلینا
 او چاوردہ عالم والا تینوں پاو نہ رہیا
 کیا تہہ سانون جان جانا ٹھکیاں کرنے آیا
 سکھیا توں سکھاون ایوں اے ملعون مکالے
 پاسے خوب بھنسیاں تیرے جینکا قابو ایوں
 آخر پچراوس تو بہ کر کے مشکل جان بچا ئی
 واپس سو کے لشکر میں ایسے تہا سنیا
 چلو ہن کہ جاہل جانب لے تہا شروع جان

ہر دیاں سوہنیاں شکران چکر خوب لباس لگایا
 اساناں وی طرفوں ہوکے چکے امتے اون
 تھوں ابر شیطان حوامی استون بول بکاے
 بس کرہن بندگی میری آیا حکم تساتون
 ہٹ جاؤ ہٹ جاؤ چھڑو نیکی والا کم تاملی
 گوین وند بندگی کو لوں ہٹنا حکم بتایا
 میرے کارن کیوں اجہیا آئی حکم الاہو
 میں عاجز تے کوین وحی وی آندا نازل ہوئی
 کدین غامباں اولیاواں تو وحی اوہ پھیر پاو
 ہون جہا عالم صاحب استون بول اسناون
 آن اوریرے و سو بیوں کیونکر آرد ہوئی
 کنوں پکڑو پایا عالم نالے کھنیا کھنوں
 نالے نال پیراں سنوں خالی کیتا جانوں
 اوسے ویلے اوسنوں غضبوں کھڑک لگی لگی سینے
 رورو کے فریادوں کردار کھ اے ولی رانے
 عالم اکھے وحی خداویا تھوڑی بات سنائیں
 عمل کواں اوسدے اوپر کران اطاعت پوری
 العلماء و ارباب انبیاء حکم خدا نے کیتا
 سخن مخالف جانلاں والا آن آسان شور کہا
 عالم دینی درجے و ائمہ نہ فکر و راہیا
 ہن تان پاسے بھجیاں بانجھل چھینا سخت عملے
 کیا توں عالم دینی کو لوں خوف نہ دلے لایوں
 امیر عالم صاحب سدھی جنگی بھگت پکا ئی
 بھکیا جے جو عالم دینی مینوں مار سو جائیا
 چھڑا لکے زاہد بھارا ر سبدا جنگی جھلاں

تاں پھر یہ روانہ ہوئے جاہل زائدو تے
 حیو کر وحی آسمانوں آوے ایسی شکل بنائی
 پس اے ولی خدا سے تینوں ربیہ سلام الایا
 ہو کے عمل قبول تبارے خالق وی درگاہوں
 سن ولی نے شکر خدا واپڑ پیدا لون بجانوں
 کہ شیطان اپنے چہرہ ہو پیٹھے تینوں میں لیجا اول
 خوشیوں چہرہ ولی اوہ بیٹھا یکے کفر نیالے
 تیلے وہ شیطان تکی موتہ گو نہرہ وگا دون
 گیا گو اساد و زخ اندر وھکے ماراں کھیا ندا
 اینویں علم والے دے پترے کدیں شیطان نہ
 جاہل زاید اینویں اپنا مفتی مغز کھیا دے
 کچھ شہوات نہ آوے اوسنوں چھل و لڑا ہووے
 عالم وی نیندرے چنگی طاعت جاہل تالوں
 ایہ شیطان نکار ابھار اہر و م ویر کھائے
 حیدے پاس ایمانی نوروں ہووے حصہ کوئی
 ہر و م لازم عاقل تائیں استھیں کرے سیرامی
 کئی کروڑاں اس ایسے لے ایمان بنائے
 اوہ بچیا جس کار مٹا پیوں کیتی رو کردانی
 جسے ریدے حکماں کولوں اپنی کنڈ ولانی
 اج ایہ ہر کسے وامر شد جان لیا بن گیا
 حیدے کچھ لگ کر بندے بن ایمان و نجاون
 کرن روایت روز قیامت ایہ شیطان نکار
 ہتھ و پیر اک کتاب مکر وی پیوں کوئی تان کھا
 سنو عزیز و اج و پھاڑے آگیا رب واکارا
 ہر کسے نے آپو اپناں پالیہا عمل پیارا

اوسے حال اگلے دے اوپر پیش اوسے وینج کھنڈ
 تھوں اتر شیطان زاید توں جائے بات سنائی
 میں ان وحی خدا وی طرفوں حکم سناون آینا
 موتہ لٹوہن مکہ شتائی خاصی حمد الاموں
 موڑ لیا مکہ جلدی اوسے کنوں حدیث قرآنوں
 عرش مجید معنے والے تینوں سیر کرادوں
 سٹیا چک شیطانی اوسنوں کو بھی غار و جائے
 اسد پوچھ اوہ جلدی کر کے زاید توں سٹ جاو
 عالم ریدار ہیہ سلامت ریدی حمد کماندا
 ریدی یادوں جان تائیں اک پل و پھ ہٹا وے
 حد شیطان آوے اوس تائیں پے پھ لیجا وے
 عقل دیوانہ ہووے اسد افش کن کھلو وے
 پچھ دے عالم والے واحد و الجلالوں
 لگدے چارے مومن تائیں تھنی ماری جائے
 اوسدے نال محبت کر کے کروامو ہی ہر وی
 ریدیاں حمداں اندر شاغل ہووے عمر انسانی
 چنگے چنگے عالم زاید رستے تھیں تھر کائے
 حاضر ذات خدا و پھ ہو کے لوئے حمد زبانی
 جانوں اوہ شیطانی رستے لگ چکے بھائی
 ہر کوئی اسد کوئی کوئی ریدیاں حمداں پوئے پھا
 روز قیامت اسدے کولوں نفع نہ وڑہ کھاون
 اگے منبر تے وچہ ووزخ چہرہ کھلو سی پارا
 ہر و مزاحم کافر تائیں کھدسی آشکارا
 جس کارے وار ریدیاں نبیاں سبھی حکم پکارا
 بیچ خداوند عالم عادل ورحے دیون ہارا

Marfat.com

جنہاں عمل کئے اونہاں پارلیا چھٹکارا
 ووزخ والے دوزخ اندر کرسن سدا گداورا
 سنکے اہل دوزخ دے اوسنوں کسین طہت ککارا
 وٹیا وچہ بھی تیرے جہا تاہ کوئی ہتھیارا
 نلکھے سالوں دوزخ پوریا کرین پارا وٹارا
 کے شیطاں ڈرے منہ فٹے میں کوئی تاہ تھارا
 کہتساں نینیا لے میں وسنیا کم مھارا
 کی علاج جدول نساں آپے ماریا پیر کو ہارا
 کہیں نہ بچسوکدیں نہ بچسورہی دوزخ سارا
 نساں شاید کھٹھا کھٹھا سمجھیا بیسی شہر دہارا
 بیسوں وسن وپہو کوئی میں نہیں کچھ وگارا
 آپے موسیٰ و مہرونی کیتی آپے کیتا وھارا
 کہتساں نساں اکھیا پو جو کوئی بت چہ ہارا
 کسے کیا مسیٰ چھوڑ و پکڑ وٹھا کر ووارا
 منگ و خا خا کوئی لے اڑھا بدکارا

بد عملان نے بد عملی تھیں پایا ورو امارا
 بد عملی کے پاروں سترسن نہ کوئی عذر نہ چارا
 کہ علاج ہے وور ہو جاوے ورو عذاب ہمارا
 کہ کر مکر و لائیا سی تدرہ رب و اعالم سارا
 کہ علاج ہے بخشے سالوں مولا بخشہ ہارا
 پارلیا جو کیتا نساں کھیرا غسل نکارا
 کہتساں سدیاسی میں جلتے بدعت اکھارا
 بد عملی واج ارتھائیں کھیرنا پئے گیا بھارا
 کیوں نہ راہ سدھے لے چلے کس سی پایا وارا
 ایہ نہ خبر ہے اگلے سائیں ویندے اوٹھے نارا
 آپے زوری برے کھائے میں نہ کیتا ہارا
 آپے تسیں لے وچہ عیدیاں آپے کیتا پارا
 آپے حکم خدا کے کولوں موڑیا نساں بوٹھارا
 جاو ووزخ دے وچہ ستر لو کہے ولوں سہارا
 ویسے سدا پناہ شیطاںوں خالق سر جہنارا

مناجات بطور عزل

لوق سبہ صفتاں لایق آیا یارب بار خدایا
 کہ کر عیب بہاراں جیتے پھار سرتے چایا
 عیدیاں تھیں منہ کالے نیلے رنگ کورنگ بنایا
 کس و تیرے باہجوں امن چاہئے و نچ و چھایا
 نلکے بہت دالے پروانائیں جہیا کوئی نہ پایا
 ہر کوئی تیرا وٹا کھاھے تار بستار سوایا
 دسترخوان فراخی والا سرد سے پین و چھایا
 نفس شیطاںوں ساوے تائیں چاہیں سدی چایا

چاہیں دور شیطاں ہٹایا یارب بار خدایا
 تیرا ناں ہک امر منایا یارب بار خدایا
 تو ہیں کرہن فضل سوایا یارب بار خدایا
 جہیرا چاہے ترس گمایا یارب بار خدایا
 فضلوں سپہنوں تدرہ رہایا یارب بار خدایا
 کوئی نہ قافے وچہ کمایا یارب بار خدایا
 تہاں ہو یاں کھیر نہ پایا یارب بار خدایا
 نپیا آن لساوا سایا یارب بار خدایا

دوہیں سر ایں ساتھ اساو اچاپیں نیک بنایا
 وہیہ لوقیق نیکوئی والا چاہے عمل کما یا
 دریا رحمت والے اندر چاہیں اسان نہوایا
 فضلوں راہ ہدایت والا چاہیں اسان بیکھایا
 اسان گناہاں والا بھارا بھار سرے تے چایا
 بخش اساوے غیب تمانی چاہیں پر وہ پانیا
 جو تیرے دروزے گیا مسدا مسدا آئی
 جو آیا دروازے اوپر خالی نہیں پر تانیا
 میں بھی تک دربار نشاؤا ا کے حال سنایا
 عاجز از ہوا اوپر چاہیں رحمت ینتہ پر مسایا

فضلاں تھیں کر کم سوایا یارب بار خدایا
 ظاہر گر چوراہ بھلایا یارب بار خدایا
 ہووے دور جو عیب گمایا یارب بار خدایا
 جس رستے چو ڈنگ نہ پایا یارب بار خدایا
 عاجز ہو دروزے آئی یارب بار خدایا
 لوتلے اسم غفار سدایا یارب بار خدایا
 تک دربار میں بھی اوکھو پایا یارب بار خدایا
 ہر او پر نہیں فضل کما یا یارب بار خدایا
 ہر دم رحمت وسد ہرایا یارب بار خدایا
 دوہیں جہانیں ڈالیں مسایا یارب بار خدایا

سنو حقیقت بھایاں والی جیونکر نظری آئی
 جہ شیطاں نکارے کے ڈاڈھیال بھایاں
 کھنڈ کر پینج یوسف سالیوں نو کر تھرباے
 تان بھرا ٹھروانہ ہوئے کھین ستر یوشیے

جیونکر وہ تفسیر یوسف دکر اوی تیر سنائی
 سمجھ حوالہ ولدے اندر غیرت پائی بھایاں
 کھسی خواب آئی اوستائیں چلے کھی جائے
 دس کھان از ہوا کیونکر بھائی آئے پیش نبی

بیان آمدن برادران پیش یوسف پر رسیدن حالات خواب بیان کردن از ذات

آئے بھائی رحمت فضلوں سو بنیاں نیا نوالے
 ہتھے قدم نکاون اولوں تھیں تریں بیچاری
 چن بیلے وانگوں روشن صورت حسن نورانی
 صفای قطاران نیکے اون سوئے ہکھ سہاوان
 سرو قد برابر سوئے لعلان وانگوں بھکھ کے
 چلے چال مضفا سوئی خوش آواز رنگیلے
 چلے چلے پیش یوسف کجدم تیرے آئے
 کیتا اوپ بھراواں سند او بیان تک او تھانتوں
 بھائی وئے آئے ولوں لگے پیار کساوان

خوش تصویر مصور سازی مارے لورا اولے
 ہتھے قدم نکاون اوہ جاہوے صدقے واری
 ویکھ بھل صورت والی لاک ہوون قربانی
 خوش رخسار یوں نکلن طرف اسکانا جانوں
 تھے بہاؤر کنبندی زریں قدم بھائی کھدے
 وانگ وانگ تھایت سوئے خوش آواز سریلے
 اولوں آگول حضرت یوسف اٹھ سلام شنائے
 اچی کجکھ بھائی تھانتوں بھائی بھائی
 تھرتھرت چن سینے لاون بہت صدقے جانوں

اُریاں پر لیاں کر کے گلاں کھین یوسف تائیں
 اس طرح اوہ خواب مگر ہم عجیب نشاںوں آیا
 اس میں جاواں قربان تیرے کھیں ہر دم صدقہ داری
 قصوت تک لاشانی تیری کھندے کیجے پوندی
 حُسن جمال کمال تساؤ اول ساڈے نون موندنا
 نون جن بدرگامی تارے اس میں تساؤے کر دے
 اسماں پیارا باپ پیارا تیرا تیک ستارا
 نون سمجھ اس میں پانے عشقوں ہونے کووانے
 تنکے یوسف بھائیوں کو لوں حیرت و گور آیا
 جے دستاں تان پانی وی ہو سی لے فرمائی
 تیکر کھو کھو خلافت الاواں جبرائیل کے درگاہوں
 جسد چمپ ہو پائے بھائیوں پھر سوال سنایا
 پاؤں ننگے تھاں سجھے بھائی یوسف تائیں
 صدقہ عداستاق لے صدقہ اپنے پامیواروں
 سُن اچھریاں قساں یوسف سارا حال سنایا
 خوابوں جدول گزرش ہوئی سنائی سہ بھراواں
 سچ کال کہ سنائی اوسے فرقی نہ آتا کوئی
 ترٹ گئی اوہ جام خوشی دیکھتے نہ کاشے
 کھڑے تھے جو چہرے لہجہ کیل چوگر مانے
 سر لہن شہقت والا خدی و او او ڈایا
 یوسف جاتا بھائی ہوسون ہر دم حامی ساڈے
 بھائیوں شوق دہاراں جاواں نو چھڑکا لیاں
 کہیں یوں لگتاں تا یوسف دے رنگ فیضیاں لیاں
 خوشیوں الو العالیں حیریاں آکھتے باز اوڈایاں
 ڈاؤں مہنگی کھلی ہوندی ہنک لہجہ بھائیوں

یا یوسف اوہ خواب تو کا ساتوں کھی فرمائیں
 و سو خواب سنن دے کالان دل ساڈا سدھرایا
 لکھ لکھ کر ان جو پیلے مکے صورت میرا می
 جائے گل تیکر جان صورت تیری نظری آوندا
 جس خانے و چہ قدم نکاویں اوہ سبہ خانہ سوہندا
 پیو و ہوننگاں انگوں گرو تساؤے پھر دے
 ساڈے و چون تیرے تائیں نلیا منصب بھارا
 و س اوہ خواب جو آئی تینوں یا مقبول رہا
 کھند اکویں سناواں حالت باپ مشغ فرمایا
 جو نہ دساں بھائی تیرے شفا ہوسن و بھائی
 کپڑی گل ستاواں بھائیوں حیرت پھر لیاں
 کیوں نہ خواب سناویں یوسف ویرا میو جاسیا
 صدقہ جبرائیل نبی دے ساتوں خواب سنائیں
 و سو خواب جو آئی تینوں ساری شوق پیاروں
 جیو نکر حال خوابوں ڈکھارنی فرق نہ پایا
 و لو چہرے نالیوا بھی آنا سنن سجاواں
 تھاں پھر یوسف کی بھائیوں تھیں دور محبت ہوئی
 میریں شوق پیر تو آجے ہوئے رتھیاں تھے
 اپنے مثال تھاں دے اُتے چل گئے پر وائے
 کھتے و اجو سناپ سورج اوپر آن لیاں
 ایو نہ جاتا دسیاں ہو یاں ہوسن و وروور تھے
 وال محبت بولن تھے ہو گئے مثل قصایاں
 یوں لگتاں کر کے لکھریں لوں تھیاں لاسیاں
 خوشیاں والی کھتی اوپر و اتھیاں نغم آسیاں
 اسے رنجی نہ یوسف نور انشاں پیش جیاں

بیان خواب دیدن آندازت با سببیم

بھایاں سے رنج ہو یاں جسم گزرتے سالوں ہاں
 کیا ویسے سفتے دے اندر قدرت حد باری
 واؤھا مٹھا پانی کھنڈ بوندان انگ و ٹوکے
 او چھل او چھل موجاں مارے دل آسمان سداوے
 تک ایہ خواب بشارت یوسف بیل لوں بتلائی
 جان لیس منت بھید نہ سٹھیں اسدا چاویہ جریا
 اوسدی ایہ تعبیر جو ہوسی فحطی کسے زلمنے
 بعد اوسدے پھر یوسف تائیں بیل پیار کریندا
 ہر دن اس محبوب سجدی الفت و ودھی جاوے
 کسے قسم داکار قضیہ یوسف مول شاہندا
 دوچے بھائی کم روز گاریں ہر دن مشاغل رہندے
 یوسف بنیا میں ایہہ دونوں سکتے ویر پیارے

پھر یوسف لوں پنجویں واری خواب ایہی پیارے
 یوسف دیا انگشتوں نہراں کینیاں بھاری
 ہر کھائی یوسف والا نال محبت پیوے
 پھر یوسف دیاں بھایاں اوپر واپس ہو کر آوے
 پریا بیل نے ظاہر کر کے نال تعبیر سنائی
 یوسف لوں تعبیروں بالکل واقف ذرہ نہ کریا
 یوسف صاحب بھایاں تائیں بھر بھر ویسی دلتے
 دتے قدر نہ یوسف تائیں ہر جاوون ویندا
 دم دم اندر یوسف تائیں گلے نال لگاوے
 ہر دم شوق و وج محبت نال خوشی دے باہندا
 ہر دم کاریں کہیں مشاغل کہیں نہ فارغ ہندے
 دوچے دس متریرے بھائی حسن مارے چمکائے

بیان تحقیق و التمسک برادران پیار یعقوب برائے آندازت

سنو حقیقت جیوں یوسف تے بیل ہر کھانے
 آکھن کیوں ایہ نال یوسف دے بیل ہر کھاندا
 وٹھن وٹھنہ اسین تاجی ہاں بہادر بھائے
 ایہ یوسف گھر ہے تھکا لکھ نہ ونکا کروا
 سمجھ لیا تحقیق ات ابانا پیو اسنا و
 ساوے دل پیار نہ گوئی اسول پیار کہنیرا
 ایسی بات جدوں فرمائی راوی و کرتیاں
 ہر بھی چوٹے لڑکے جہڑے اکثر پوچھ تائیں
 بیاقول بالغ باپو تائیں متوج آواز جو کہتا

ویکھ پیار بھراواں تائیں خفگی ہوندی جاوے
 اسین بہادر بے زور اور ساتھ نظر نہ پاندا
 کریشے کم گھرے باہرے و اسین ہمیشہ سارے
 پھر بھی باپ زیادہ اسنے نظر محبت و صبر و
 لقی ضلال منین بشیک ہتھیں وور وور و
 ظاہر سو اسنا و ا بھلا کیتا سخن و وہم
 اوس وقت بالغ آسے اوہ شہر اوے سارے
 سخت نرم کوجھ آکھن باپو پوچھن انہاں
 اوسدے بدلے ورتخ دیو پوچھ کتنی مدت رہندا

اے نہ کریو با پیوتائیں ذات حمد افرامے
جو کوئی تالجداری کرسی جنت کیے لاسی
حسن حکایت تیرے تائیں حسب الحال ستائیں

جو کوئی بیفرمانی کروادوخ ڈالیا جاوے
بجز عذاب روز قیامت رب جبارون پاسی
جمع المطایف چوں جو ہیں تو الہ پائیں

حکایت

کہہ دے ہیں سلیمان پیغمبر اکبر پیر سدا ہائے
پس دریا عمیق او نہا نتوں او تھوں نظری آیا
تک ایسا دریا گرامی نبی سلیمان پیارا
بعد سے پھر وادو تپائیں حضرت حکم ستایا
حکموں و اوستائی ٹھیری ذرہ ویرنہ لائی
بعد سے پھر و لو کیوں کینتا احرز بائی
سکے و لو نے بی ماری چنگا جھٹ لکھا با
خوبی حد شمار نہ کوئی استار کار پتایا
ویکے قہر سلیمان نبی نول ہوئی سخت حیرانی
پھر مری حیرت و کھا اس اندر رب مغرب نوانہ
و پھول کیا پھول کور کی شخص خدا و پسیلا
و پیکر خلیفہ قدرت ریدتی پچھیا نبی گرامی
کھنڈ آوم زلہ ہاں خالی عاجز و درونجانا
لوین اجہی حالت تینوں حاصل ہوئی خدا اول
اوسے ایسا با اہم تھوے رحمت نازل ہوئی
اک خلیفہ مافی پیری اوسند امر منیندا
مروم اوہ پیر سے حق اندر ایدو حالائے

در میان آسمان زمینے اکھا کہہ لے آئے
او چھل او چھل مویاں با کھا کھا نڈے در آیا
اوس دریا کزلے او پر تخت شریف اوتارا
ٹھیر کھلو اے وائے کیوں توں بائی نول کھرتھایا
پانی بھی حسب ٹھیر کھلو وائے تالایاں کھائی
مار پتی دریافت کر کھاں کینتا اسوچہ پانی
باہر آیا تان کت قہر تھو و پیر پکری آیا
سورج و انکوں لٹاں ہاں روشن نور سوایا
ادبوں اکھ سوالی ہو یا کے ذات ربانی
عرض قبول ہوئی تے اسد کھل گیا دروازہ
بجز حوائی مجھے اندر سسین چھو کا یا بار
جن این میں فرشتہ وس احوال نامی
پھر سوال سناوے اسنوں حضرت نبی ربانا
کھرا عمل کھا شیا نول نے ایسا با اہم پیا اول
پاسیاں والی بیفرمانی میں نہیں کتی کوئی
جو کجہ کہندی اولوں اسدی خور تھو پیر کھریا
پھر مری انکوں خلعت اندر کھی نظری اے

اللہ انما اراد ان یجعل مکانہ بعدا و تائیں

یعنی رزق تو ناخت و الا اسنوں پیر تھو یا
ایسی جگہ میں اسنوں پیکر موت ہوا رہی
اپرو و عا میں تھو نول اور حنیفہ ہاں

تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو
و پیر اسنوں تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو
تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو تھو

اوس دنے پچھے اک دن میں قضاؤں آئیا
 اک قبہ اس پانی اوپر مینوں نظریں آئیا
 پورا وہ نیا ہتھان اندر قدرت ریدی ہوئی
 جہ میں سیر پایا اس اندر بند ہو یا دروازہ
 بعد اسے پھر خبر نہ مینوں کھے میرا خانہ
 سنکے پھر سلیمان پیغمبر ادبوں عرض گزاری
 کہ جو ان جہوں بھگہ لگو سو سے قدرت عالی
 میوہ کھاؤں اسو پھر رحمت فضل غفاروں
 پانی پی لول اس وچوں تھند الذت والاء
 رحمت ریدی با بچہ شماروں کون بیان سناوے
 و س مینوں سوچوں مینوں کیونکر رات وسیو کے
 کیا سنے رات ہووے تے قبہ ہووے کالا
 و س حقیقت پھر اوس طرحی دونوں تھنٹھائے
 بند ہو یا دروازہ قبے لگی ویر نہ کامی
 صرف اس رچہ اتنا مومن تا بعد ایوں پایا
 جسے تا بعداری کیتی تبت رچے پاسی
 لارم ہر توں تا بعداری والدینا ندی ہوئی
 تا بعداری با پیاں کر لو ذات خدا فرماوے
 چھوڑ حقیقت پھیا پالوالی کہ مرے واک لائی
 سنو حقیقت جسدم بھیاں اید تبت وکی
 و لوچ حسد التہہ پھیا وور محبت ہوئی
 آخرا کدن ل بھراواں کھر روئیل بھراوے

اوپر اس دریا کنا سے یا محبوب خدا سیا
 میں اوہ نیکے ویکھن لگا دیو پشوق سوایا
 کھل گیا دروازہ اسدا او پر نہ لگی کوئی مٹی
 لے وریا او قبہ تھے پانی لے اندازہ
 رہنوں معلم وہ پوزیں ویا لکھو چہ آسماناں
 کیکن روز می ولو سے مینوں واحد اللہ باری
 میوے وار و رخت تک کرواوا اہل اللہ والی
 تریہ لگے تو نہر اکھاری ہوئی وچوں کھروں
 باکیوں نالوں مٹھا ہووے و و و بھیں و و و اہلا
 سنکے پھر سلیمان پیغمبر اوسنوں لول سناوے
 آیا مینوں ریدی بھی لچہ حالت معلم کھپیوے
 دن ہووے تے پھر اوہ قبہ بالے نور اچالا
 کر دھانے پیر مبارک قبہ اندر پائے
 پھر دریا وہ فانی ہو یا قدرت رب بیکھائی
 خوش اوہ جسے باپیو والا اکھیا امر بیا
 بیفران موکالا لپے ووزخ و لو پھیا سی
 بیفران جو با پیو والا کتے نہ پاسی وھوئی
 جسے بیفرانی کتی ووزخ وھکیا جاوے
 جاس بھی ہر کیندی کھلی کیونکر بات و پھائی
 لہقونے سے سنگت سفت وکی بات نہ لگی مھی
 یوسف تا ہیں نال محبت لولے مولخ کائی
 ایہ مصداق کتے لگے سارے صاحبزادے

بیان آوارہ گشتن بہ اور ان پر قتل یوسف

ایا دل چھوڑن لگا دیو پھی پھیا واپی اور تن لگی مسافر سے پھر جو تھند پیرا لئی

گوشتے رل مصلحت کر کے سارے صاحبزادے
 کیوں اور ایڈا چاند سالوں نیواں کروا
 چاہئے روز نکالیا جائے اس گنجان دیاروں
 آپے چہ نہ یوسف سو ہننا کھیاں گے اوسے
 سالوں نال بچار پولا سنی لاوانتال سو اسی
 دکھو دکھو علیحدہ ہر کوئی دتے بول صلاحیں
 لاہو سیں خیر تھیں اوسدا اصلوں مارونجاؤ
 جیکر ایچ نہیں تے اوسنوں ایسا دور چلا ہو
 یا سنیوچ کھوئے اوسنوں جا کے دور گذیں
 تال پھر شاید پاپ تسانوں نال بچار بولاوے
 بعد اوسدے پھر توبہ کر کے سہ اوگن بخشاؤ
 کہن مفسر کون آہا جس ایہ گل بول سنائی
 بعضے کہن بول لکھے سہ یوسف دے بھائی
 ہتھ و پیر عاصا اڈیا ہوا اڈا اڈا گللاں کروا
 گل پیر بن ساوا جیہا ملتاں واسٹرو و ہا یا
 کہند کی پئے گللاں کر ہونینوں بھی سمجھاؤ
 نئیں اٹھاؤ نال خوشی دے اودہ پھیرے کروا
 نرم کلام تساوے حق و پیرے او بی وی بولے
 ملے علاج کرو کوئی اوسدا ویلا بے چو کھیرا
 دل و چہ پوج بھراواں کیتی ہے ایہ مرئیسیانا
 ایہ جہاں دیدہ ہیں سوئے اچ جہک ساری جاخن
 سارے کہن لگے تائیں کون علاج کرایاں
 یوسف نال بچار نہ پائے سہ ہر دم اسناں بلاوے
 کرو قتل یوسف دیتائیں اڈا اڈا گل جھاڑاں
 آپے چہ نہ کھرواں وی یوسف چہد و ہیا سہ

کس سبتوں یوسف تائیں دلچے ملے زیا سہ
 کر یو کوئی علاج شتانی سارے سے ایسے مروا
 تانچو بایل پھر سارے سنگ بولے شوق پیارے
 ساوا ہی اوہ پاپ پیارے ہر دم طالب ہوسی
 ہر دم شوق محبت ساو می ول اسد یو چہ رہی
 تال پھر اک بھرانے اکوں کہیا بول اوہ تائیں
 جیوندیاں مول چہد و اسنوں پھو کب کھاؤ
 پھر اوں وی واوہ لگس بالکل ویر نہ پاہو
 آپے مر جاسی کھو اندر کھاسس کوئی بلائیں
 کو و لو پھر اوسے چہد م یوسف لکھنے اوسے
 بخشنہار عقور الہی بیشک بخشش پاؤ
 آہا اوہ شمعون بچار سہ تھیں ووا بھائی
 آہی شیطان کھیز بڑھیاں شکل بنا می
 قدم اٹھاوے فریچ جا بے چو پیرے ہر دم مروا
 ہتھ و پیر تسیج کراں والی پلش بھیا پائے آیا
 ایس نال بچار لوسف دے کہیں پیار نہ پاؤ
 تسیں کریند پونگییاں اوہ گل اڑی کروا پھروا
 کول چہ پیکے سنیو سارے سٹریل ہوو و کو لے
 پھر افسوس کر لیسو جہدم ویلا کیا و وھیرا
 ہتھ عقلمی بے دہوندا کول مروا جو نال
 مطلب قسم وی قتل و اچھی طرح پچھاسن
 جتھیں ہر دم پاپ ساوا اچھا سو کی بیا اسناں
 سن شیطان اوہ تائیں تائیں باقی ایہ پھارے
 یا چہد او و اسنوں ہتھے جا کہ ہوو و بھیا رٹاں
 پاپ بھی لوں کھلاو یو سکا اسد و شوق اکھاسے

جد شیطوتے بھایاں تائیں اتنی بات ستائی
 اسدے پوچھ علاج نہ کوئی کر پوچھو نہ کوئی
 کہندے کسے دیر ہائے یوسف جنگلوں لے چلے
 بعد اسدے پھر پاپا سانبوں کسی پیار زیادہ
 یہ دلوں گمان لیا کے جد یوسف مر جاسی
 جد ہرے شمع لوزانی جاسی نال جاسی پروانہ
 جد ہرے باغ بہاراں تائیں کھڑی و لڑاندی
 جد ہرے دوست دلیر جاسی نالے خوشیاں جاسن
 جسد مہمان روانہ ہوئی تن کچھے رہ جاسی
 اپنے تیر جدوں ایسے یوسف الوداع کر چلیسی
 کتنے بندے قیاس اپنے تھیں را محرم ہی ایسے

سپہنیاں کیا وہ واہ پد پھرے کسی مت سنگھائی
 تھیاں وہی قتل یوسف تے نیت پچی ہوئی
 او تھ اسنوں سارے بھائی نال کو باڑیاں و لے
 جسد م اٹھیاں تھیں گم کیا ایسے یوسف شاہراہ
 پچھے باب وقت دیو چوچھدے غوطے کھاسی
 جد ہرے شاہ و وائیں لشکر ہوئی ترت روانہ
 او ہرے ہی اڈ جاسی طیل روندی تے گرانندی
 تھدے بھا کر تیرہ یوسن و لدرے چلن سد ہاسن
 کی لوہ تن پھروچ دے با بچوں کھسی لے بلہاسی
 پچھوں پاپا پینا ہوئی غم دے حجرے ٹھسی
 سن اوہ خدمت بول سناواں اوہ آہ سارے

پہاں کساں کہ از قیاس خود محروم ماندند

اول دلوں قیاس وڑایا آدم نبی پیغمبر
 اپنے دلوں ہمیشہ رہنے کارن وارہ کھاٹیا
 دو جا آدم چاہوے ایہ گل شان لے ہا پیلے
 تریجا نوح نبی دیتائیں لوں قیاس ایہہ آیا
 رہنے سام سورانوں وئی اوہ سامی وڑیائی
 چو تھادلوں خلیفین پیغمبر ایہ قیاس اٹھانے
 آخر اوسا کمان نہ آند اکتی سد ایسراہی
 موسیٰ بہت قیاس اٹھایا رہے خاص اقاؤل
 دلوں ہزار قیاس وڑلے اس فرعون بیکارے
 آخر موسیٰ لوں ب عالم جد کرنے تے آجیا
 نت داؤد میتا کے کارن چاہند اسی سرداری
 پاک نبی فریاد عاٹیں بو طالب حق چاہیاں

کھا لوال ایہ روانہ گندم رہساں تھنت اندر
 اٹھ بکلو تھنت تھیں رت نے حکم تیا یا
 شیت نبی لوں شان اوہ ملیا غالب امر لیلے
 لجاوے کنگانے تائیں رب وار حمت سایہ
 کنگانے لوں کا فکر کے ہاریا ذات خدائی
 آؤر پاپ ساوار تے خاص ایمان لیا وے
 و تاج حق قیاس نبی دا واحد اللہ باری
 ایسرا حیت و اجلوہ بلانہ ذات خداؤں
 تو تے ہزار موسیٰ وے کارن لڑکے اوستے مارے
 اوستے و کھر موسیٰ تائیں پالیاتے وڑیاٹیا
 تاج تخت سلیمان لوں وے و تار ب باری
 آخر کوئی قبول نہ ہوئی رہیاں رضیاں نہ پیاں

عجیب ولی سے سنگ محبت اسحاقی کی آہی
 ربدی مرضی یعقوبے لولہ بیسی شان سیاہوں
 یوسف سے مارن کارن ثنیت کیتی بھایاں
 ربدی مرضی یوسف تائیں رب وئی وویائی
 اصلوں پاپ بلانا چھڈیا تنگی ہوئی بھاری
 اول یعقوبے نے کیتا اول قیاس سیاہا
 ٹھیک قیاس آبا یوسف دستی خوب تائی
 وویا اول قیاس لیا پایا یعقوبے پیاواں
 ربدی مرضی ناہی الٹی ویشی بھایاں پائی
 ربدی بھایاں قتل یوسف تے پک لقیں جاپا
 چوتھا نیت بھایاں چا اسی ایل سار ہٹایا
 پچواں بھایاں یوسف تائیں چا بیا رہور سوائی
 چھوٹوں لولہ قیاس بھایاں او پچیاں بیسی گولا
 شہواں کم سے سے کارن خاص نیجا مائی
 اکھوں لائی تہمت یوسف لولہ جھٹلایا
 ناٹاں قید وچالے یوسف ساقی لولہ فریایا
 وھواں بھایاں فکر وڈا یوسف جہولہ بیسی
 ایچی ٹھیک قیاس ہو یا سیا انچھا چال
 ربدی بیسی واپی واپی وایم اس کھیں وئیے
 جیونکر اوسدی مرضی ہوئے ادا مہر پورے
 براہماز خدائے خوفوں وئیے سکی کرے
 اپنے لولہ قیاس کرے ونا اسد پرے

دل چھپک ادا اسنوں کرسی نبی آہی
 اتھلی پیچیری اوسنوں میں قربانی جاواں
 جدم جاستی کچھوں عزتوں ہوسن وولہ سویاں
 اپنے لولہ جویات بنائی بالکل راس نہ آئی
 ہور وویاں کی بھی اتھے راوی خبر گزاری
 بھایاں توں نہ خواب سناوے یوسف نبی ربانا
 فرق رکھیا تے پتتا غالب امر گراھی
 یوسف بہت پیار اوسے ہر وہم و بھیراواں
 ولوچہ پوچ یعقوبے جو کیتی بالکل راس آئی
 یوسف لولہ بزندہ رکھیا بھیک قیاس آبا
 جہولہ کچھ پراہن لولہ سناوے پویشوق سدا پیا
 اس سوالوں یوسف تائیں رب وئی وویائی
 لولہ لولہ پتتا ادا اسنوں مولیاں واپھی مولا
 کیتا قصد و لیکن لولہ ناں ہی حکم خدائی
 ربدے حکموں کوٹا وہ بنیاں جدم کوئی ویدا آبا
 کریں سفارش میری اوہ بھی ٹھیک قیاس آبا
 ایشہیں کچھ پاپ سارا اسماں پیار کرسی
 ہر کم اوسے غالب بیٹیک امر خدا وڈا والا
 کرسی ہواں خدمت حاضر اسد سفار لولہ
 اوچا و تم نہ اٹھے اگے لے اوپی واپھی
 وینا پار و پھاٹے خبر کسیدین لولہ مرے
 حاضر کرے اٹھس و انگوں کو کھڑے سرے

ہیاں آرزو توں بلورن پائش والہ نیر گو اور ہر لولہ یوسف پے کھرا

لگے دن فرقت والے لگیان لولہ لایاں گروش و پوزانہ آسار بڈیاں بیرو ایسیاں

خاصے باغ گلستان اوتے واٹھیاں واواں آیاں
 لگے پھل ترولن والے لگے وہیں جدایاں
 کہیں نہ منڈیاں نی اوہ گلاں جو تقدیر لکھایاں
 کہیں نہ شمع آتے پروانے عمر ال لکھایاں
 سکدے گئے سپاہیاں کارن جنہاں پر پتیاں پایاں
 جنہاں کہیں لکھیاں لایاں لگے وچہ کراہیاں
 کی معلوم او نہاند تیاں جنہاں نہ لا اڑایاں
 آئے حاضر خدمت اندر پیش یعقوب سہارے
 جیونکر اوپ تو اعد ہوندے سہارے شہوپ پچائے
 بعد سلاموں حاضر خدمت اوپ سوال سناون
 جے منظور حضور و حالے ہوئے تاں گل کرے
 باپ تیا یا حاضر آکھو جو کچھ حکم تیا و ا
 سن فرزنداں عرض گذاری یا یاہل سر وارا
 یا لاں برس ہوئے اس تائیں عمر جوانی آسیا
 صورت حسن جمال یوسف نوز بہت و تار عالی
 لیکن ہے افسوس اسالوں باہر کہیں نہ گیا
 پست چالاک ہو یا کوئی سُستی حالت بہندا
 جنگ اسالوں باہر والی لذت ہتھ نہ آئی
 کوئی اسوہ چست چالاک فتنے چلتی ہوئی
 سترے اندر کچھ نہ دانش عقل فرست ملدی
 اسپں تھامی میراں جائے یوسف سا و اچھائی
 حکم کرو تاں کھلے اوسالوں جنگوں لے جائے
 جد شہزادیاں حضرت لگے اتنی بات سنائی
 تانے خواب آئی دل اندر وسن گہیاں والی
 سمجھہ لبیاست گرگ اوہ بھائی ہوں یوسف والے

واٹھیاں پھل انوالیاں جلدی کن خراں سکایاں
 سو ہتیاں پھر مقدروں بیگیاوس قصایاں
 سر پر آون پیش جدایاں جنہاں محبتاں لایاں
 کہیں نہ عاشقان معشوقاں فون گل لہج سنایاں
 کہیں نہ پیدار نصیب ہو یا عمیاں ہوں سوا یاں
 دکھا گیا درو و چھوڑا تنہاں توں خون سکایاں
 کہیں نہ دور کر شدے یوسف خیر جے ہوندی بھایاں
 اولوں عرض سناون لگے صاحبزادے سارے
 اور اگر ان فقیم سدا ہاں ہر یک حد سے جائے
 کرناں کہ پھر سوال اسانے نیویں نظر تیا و ان
 ورنہ چھاتی ہو کے پٹے وچے وچہ جہ سے
 کراں قبول جے قابل ایق عذر نہیں کچھ سدا و ا
 ایہ جے سا و ا بھائی یوسف سو ہتیاں حسن سنا
 پڑا تجب اچھک اوسنے باہر قدیم نہ پاشیا
 ایسی صورت کسے اچھک ہو سی و ا وھی بہالی
 مجلس والا کہیں اسنوں کہیں آواز نہ پیا
 ختمے ہکھٹے پوپ چھاپا سخن کلام نہ کہندا
 جنگ اسلے یوسف بھائی نے جنان بٹنا کافی
 ہر دم رہی پپ چھاپا تیاں کوئی صورت رونی
 سیر کرو تاں بیشک حاصل ہوندی نو اسٹیل لیدی
 گھر وچہ لے چھاپا ایسی بات نہ لازم آئی
 سیر کر ایے یوسف والا روکھرا من پر چھاپے
 غش دی حالت اندر ہو یا اوہ مقبول خدائی
 نالے یوسف بھی گرگاں دی بھی خواب سالی
 جنگ اندر مت یوسف سناون بھائی وہیں کھالے

بول سنایا پیرا نائیں یعقوب نے ایسے حال
 بعضے کہندے یعقوب نے اول صورت پیرا والی
 وہ قصہ جنگل والا سارا رپ و پھانسیا
 و اوٹھ اور گیا حالت تک کے تاپیں آکھ سنایا
 جاؤ کبیر کر و تم سارے جنگل مو جاں بالوں
 سن جو اب پیر سے کو لوں صاحبزادے سے
 کیوں لٹھاں سخت عتاب سنایا کی و پھر مائی
 پیرے نالوں وہ پیرا سائوں یوسف بھائی
 ولوچہ کھر سائوں آوے صورت دیکھ پیاری
 بس بلوں رخصت والا حکم نہ وہو سائوں
 سن یعقوب بتایا بیٹوں خطرہ ہے اس گلدا
 ہو جاؤ مصر و جنگل چر تسیں کھینچ پیرا
 ہو و ان پیر فرات اندر میں لاچار و یوانہ
 ول نہ چمد پیرا بالکل جاؤ لٹیں تھائی
 سن فرزندوں کیا آکوں کی لٹناں بتایا
 جس جنگل چر سادہ ہو سے پاسر وار او تارا
 کبیر و ندہ اس جنگل چوں ہونڈ پیاں تھنڈے آوے
 دش چوں اس پیر بھانے ہمت تھیں لٹائی
 پھر پیرا سادے و چوں چے یوسف کھا جائے
 بولن بہو و الفرہ جیکر کو کولک سناوے
 اتنی سے سمعون و چالے نے قوت پائی
 ہو و ریل بہا و چھے پیرا آوے و خچ پاندا
 لئی بلا تیرے آوے چھے و خچ کھلو ورا
 ایہ کی بات چتاری لٹناں کونہ کینا کوئی
 سادے ہونڈیاں یوسف تاپیں کولی پیرا لٹائی

کدین باہر جاؤن ویسا یوسف نور او حال
 بگیار تانے مثل خداوند پر وہ کھول و کھالی
 و پھر حوالہ یعقوب سے و اصیر آرام سد ہائیا
 یوسف نول نہیں جنگل والا ولوچہ شوق سوا یا
 یوسف نول لہجا و لوالا ولوچہ قصد نہ آئوں
 کر کے فکرانڈ لٹیا و بولن ہر اک سخن بکار سے
 کیا اسان کئی یوسف نے شک کیتی کار خطائی
 ہنک اسانوں صورت اسدی چہدی ہے و ڈیائی
 اسنوں و کتہے پیرا و ان اسیں آزاری
 کیا کچھ عیب اسادہ انظر پیرا بتائوں
 جس طرف لہجا و یوسف ہے اوہ وطن جنگلدا
 یوسف نول بگیار آکھا ہے لے تھری کر پار
 طرف جنگل دی یوسف تاپیں کران مول روانہ
 باہر یوسف مولن جاوے سادہ چکر گراچی
 پیر نور اسادے اندر بچا بے پاپا
 سن جاؤن آفائیں سوچوں ناہر کون پیرا
 کول اوہ ناہر یوسف تاپیں جو ظالم آکھا وے
 کدین بچد تھیں او پر غصیبوں جھکے کافی
 ایسی پھر جوانی سادھی آتش ڈالی جائے
 گل نال و ساقط ہون ہوش سورا و چاوی
 بچاں سے درخت اکو پیر نال لکڑی بچائی
 پیر تھیں نیکے پیرا تاپیں شیراں چیر کھا ورا
 چنگل دیال بلا و ان لول سادہ و خطرہ ہو ورا
 لٹناں ورا سادے اندر معام پات نہ ہوئی
 جے لٹائی پیرا تھم او و ایا چاسی

Marfat.com

کچھ نہ نظر کر لیا یوسف نال اساتے ٹور و
 شیراں اگے لوہڑیاں واسے کچھ نہ چارا
 بھیا سا توں جھلا شاید اپنی عقل کس لوں
 اگم پیکر یوسف تائیں اکھیں نال نہ سکے
 معاذ اللہ کہ شیر یوسف توں کھاوے کراں سڑا
 اسد یوچہ خلاف نہ کوئی جلدی کرور وانہ
 اکھیاں وی اوہ کھنڈ اساتے تکے اسنوں چور
 کدیں ٹوراں کدیں ٹوراں جاؤ ول ٹکھانے
 کہندے یاب جو اب سنایا گل اوکھیری آئی
 نال کہندے یوسف تائیں چلکے سپاہ کھا ہاں
 جداوہ باہر جاؤں کارن کرسی آپ تیار ہی

کو توکل رہے اتنے غیر و لیلان چھوڑو
 اسیں ہاں شیرتے پوریلانیں سپہیں لوہڑیاں
 بہت پیار یوسف سالوں باہر سے نالوں
 انہیاں وانگوں فرقت اندر دیکھے کھاندے وٹھے
 ہتھیں راہ جانڈیاں شیر انٹوں کتی واری پھر یا
 کہے یعقوب کدیں ٹوراں لیساں دولت مال خزانہ
 جداوہ ٹور ہواں تان کچھوں مکے مٹی تھیواں
 سن جو اب شہزادے سارے ہوئے چپ نمائے
 کویں یوسف ہن باہر چلے کر و چارا کوئی
 گلان نال ولکے او سنوں باہر گھن چلا ہاں
 بابل بھی چارخصت ویسی ولوچرات چتاری

ایمان آمدن پر دوران میں یوسف علیہ السلام

لقرہ کاروں بھی تفسیروں کو مفسر لیا یا
 ہوئے سخت او واسی آگے نا کوئی آوے جاوے
 تال پھر شیطان نکارا واعر جلدی ہویا
 آپس وچہ شہزادے اگے کرے قیل مقال
 چارہ کوئی نہ جلد اساتے اکی علاج بنائے
 سن شیطان اگیرے ہو کے عرض بیان ستایا
 کپھری مشکل نی تسانٹوں سالوں بھی تیار او
 صاحبزادیاں کہیا آگول سن اسے مرویرانے
 ہے کہ ساؤ آگے کرا کھانی محسورت والا ثانی
 ساوے نال پیار نہ کر و او سنوں بہت بلاندا
 او سنوں حق وچہ سوچاں کیے جھنگی اوہ لیجائے
 لگروں لہجائے اوہ تھیواں ہوئے جہد خلاصی

جلدوں جو اب شہزادیاں تائیں بچہ فرمایا
 اکھیں کس سپوں یوسف باہر کھیدان آوے
 بدہیا وانگوں پاؤا شکے اگے آن کھلوئیا
 کویں یوسف توں جنگ کھڑے چھپے اہل جلال
 آخر کہندے یوسف تائیں حل سوال ستایے
 ایسے بھیا یوستاں اس حالے تے تیر چھکرا اپنیا
 واللہ اعلم شاید او سدا نیک نیچر یاؤ
 اکی امر دے پاروں میں سارے ہوئے نمائے
 بہت پیار محبت او سنوں کروانی حقانی
 نالے چھوٹا بھائی سالوں ٹوکراں وانگ بناندا
 مارے پاک کھد سری اندر سنوں کتے وکائے
 نت واپٹناں ساوے تائیں کرا کھنکھی کجاسی

سن شیطان بنا یا بیشک سچی بات چنگیری
 حالان اچھے تہ یوسف تائیں جنگل ول لیواؤ
 جسد م رت بہاراں والی اوسی وقت اگیرے
 ہن جے جاسو پیش لفسف دے جنگل موج سناسو
 موکلی رت نول ول دینا کہے شیطان نکارا
 سن ایہ بات بھراواتائیں ول نول لگی پیاری
 جسد م حیت بہاراں یاں میویاں جھڑیاں یاں
 کھدے اے دلچین ساڈے سوئے نوز منگینے
 اسیں لٹاؤے نوز کرے لٹیں ساڈے کرے
 اج ہن سیر جنگل دے کارن کیتی اسماں تیاری
 کھڑے ہوئے باغیچے سہم واڈسماں کھنڈیاں چھاپاں
 اوہ درخت جو مرنے ہوئے سکے ڈال تھامی
 ہر پے اج زروی سبزی سرنخی رنگ سہمیری
 باغ بہاراں تے گلزاراں ہر جا کہ پر کھڑیاں
 ہور بہاراں طرح طرح دے کھڑے تگاؤے تارے
 باہر شوق جنگل نول چلے ہو یا ول اوواہی
 تینوں بھی آگاہ کرن نول آئے بھائی سارے
 آپوں موج بہاریں پھرنا بھایاں کھیریں نکال
 چلو سیر جنگل اکرے کرو طبیعت تازمی
 قل سیر وانی لارھن کر پھر خدا فرماوے
 سفروں مطلب حاصل ہوون لٹوں لخت آوے
 چلو لٹا شوق رحمت فضل ول جنگل میں ہر کرے
 سکے بات یوسف دینا تائیں لگی بہت پیاری
 بہت چچی کل باں کو لول لوان جازت چاکے
 کر ایہ وعدہ پاس باں لے آیا دوست جانی

پر تیں کن لگا لگا اوسر بات ساڈو پاک میری
 گلال کر کرول ندیے وا اچھی طرح رہیاؤ
 اوس وقت یوسف نول لگی جنگل میں پانے پھیرے
 جے اوہ کھسی موج اوہ کھیری اکول کی تھلا سو
 تال پھریج یوسف دے اگے کہنا مطلب سارا
 موسم حیت اگوتے پھیرے تہ بات گزارمی
 سیر جنگل اکرے کارن عرض کیتی آ بھایاں
 جسد م کیتی تیرے تائیں کھنڈ لوے وچ سینے
 اک پل وورجے ہوو لٹیں اسیں بھر وچ مرنے
 کیوں جو بھگیاں ہر جا رحمت فضل غفاری
 بیوے تاز تازے چکے باغیں کھلیاں واں
 اج اوہ کھیر دوبارہ زندہ کیتے رب گرامی
 نکلے ہوئے درختاں چول جیونکر نشن روپری
 خوش آواز چناؤر بولن بلبل طوطے چڑیاں
 کل سبزی لے اچکل رہے کھول دے دروازے
 روکھڑے دل بہار جنگل دی پلید یو پھیناسی
 لازم نہیں جو وکھری جاگے لٹے موج نیارے
 ایہ نہیں کم بھراواں والا یا مقبول رہا ناں
 سیر کرنا یار دل بندے دا بیشک ہووے راضی
 فادہ شوقی مندا کہو باہمی روحی جاگے تھامے
 ول اوواہی باہر بیشک واگے جنگل کھڑیاں
 گونا گون لوانی بے تازے چل کھرو ایہے
 بھایاں اگے شتابی اولوں عرض گزارمی
 بچا دسدے پھر ناں لٹاؤے چلاں سنگ بنا کے
 کول باں لے لوداع دی کروا بات تھامی

سپان آمدن یوسف علیہ السلام پیش رو حضرت طابرا کے کہ

کھنڈ اباہل سے تائیں باسرتاج شہادتے
 بخت بلند تے نیک ستارہ کھٹے سایہ والی
 بینوں شوق ولے وجہ ہو یا جنگل سپر کرن وا
 بھایاں ناں جاواں خوش ہوندر ارحمت خوشی کھاوا
 باہر موج بہا لال ہوون دلتوں ونج پر جاواں
 دل گرنا ناں در در نجاناں باہروں پھیر لیا والں
 شکے بات یوسف دے کولوں نبی یعقوب سہارا
 ہسے دلتوں چن چنتی رونان وھونا بلیا
 پتن چنتی واہ خزاندی باغ کھرے تے آئی
 عیش آرام پیاریاں والا لگا ہوں روانہ
 لگی ولدے وچ کٹاری جگروں پار گزارمی
 تنچے سو ہنالاں ہسد اسد اجد نیا تے آجیا
 ایویں حالت یوسف ورمی نا کچہ لے چالے
 ولوچہ کہے جواب جگروں تنگ توسی دلجانی
 پھا تھا وہی پر یا نکر دے کنڈی نظر نہ آسے
 کوئی سایہ دوست تائیں نصرت حکم ستاندا
 کون کوئی دوست نون کھنڈ اسیجا دور کرد ایئر
 پایا پیرا اور پھیلداں یوسف سخت آبا ہلا
 جیوں بیوں پایا پیرا پیرا پیرا یوسف نصرت
 اباہل نے فرمایا پیرا با نکل سفر نہ جانان
 جے نون جاسین جنگل میرا ہوسی کوچ چلاناں
 پیرے پایا آرام نہ آسے ہووان در در نجانان
 بیٹھو محل چپاریاں اندر سائے کر سا نیا ناں

تاج بخت سپہ سے قائم رحمت دو جہاں لے
 جو آسے درنیاں والے جاوے کدیں خالی
 آکھو ناں چل ویکھاں باہر کھر طاہر چمن
 شاہیں واپس کھروں وال کر کے ساتھ پھراواں
 کاہلا چے کیا کھرے اندر یا مقبول سپاواں
 جلدی کر کے واپس آواں ہرگز ویر نہ لاواں
 عشقی حالت اندر ڈھٹھا چلیا نیر فو ہارا
 لگا ہوں جدا بچن تھیں دل محبتوں بلیا
 بلیل بھانے پلے اندر کر کے گئی صفائی
 جو یوسف ارخصت منگی ناں کچہ عذر بہانہ
 کھرے پھل وین چلیا تورا تے لیا ری
 رہی وچے خوشی تامی باو نراں سکایا
 ناں نصرت ناں منع کر نیہ اچھا تھا وچہ چالے
 جیکر نصرت حکم سناواں روسی چند نانی
 چپ چپا تانی سہارا بندے غوطے کھاوے
 کچہ جا امر شمع دے تائیں کہ پتنگ اللہا
 درو وچہ ہر اعیاشی گلوچہ زور می باندا تائیں
 خبر نہ کوئی دیکھاں کیونکر باہر ہوک حوالہ
 یا اباہل چپ میرے تائیں نصرت تی جائے
 سفر نور مصائب ہونے بن ونج عقل سیاناں
 تیرک یا ہون چل جاندا ہے ساناں پین کھاناں
 نون آرام اساتے ولدا باہر قدم نہ پاناں
 کی تون نکناں سایہ جاکے وچ جنگل بیایا ناں

چھوڑا شکار قہقہہ مہتی کیوں سر تیرے چاناں
 کچھ نہیں قائمہ سفر انڈر کھرو چہ مل بکاناں
 حاجی کوئی نہ بنا ایچہ اسوے دم تاناں
 وچہ پروس مسافر پیشک ہر دم کی ڈولاناں
 سن وچ گل اسٹومی پھر لہن تہ سیا ایاناں
 یاد رکھیں یوسف جیکہ سخن نہ سدا اناں
 حاصل گل یوسف بتیاں پائل واقرباناں
 تاں پھر پائل پول سنا یا اسے میرے دلجانی
 تھلکے تھری تھندے کے ولے ہونا تھروا تھ
 تاں پھر رہے صاحب تہ اوے تھلکے تے گلپانی
 گھڑیاں گنڈا عرفناں گروا یا ستار غفارا
 پیل ان گنڈروا چاے رات عجمانڈی آسے
 آخر رات گذشتہ ہوئی مرغ مسخرے بوسے
 ادھروں روے باپ پیارا گروا گریزاری

السنفہ مستقر اولوہ پچہ اسوچ ڈور شراناں
 بے جو وہ پیر وین مصیبت کوئی تھلے سیاناں
 چھکا ہونا گھر سے وچہ خوشی خوش رہناں
 ہورا آزار ہو چاوں لایہ سے آزار پھراناں
 دلہے کنوں سناویہ چلدری قصد شکار کھپاناں
 وچہ پچہ گھل و پیشک تھنوں پوسی ڈور تھاناں
 اڈھن تک لیا پچا یوسف نہیں سنا تھجاناں
 اجدرن ساقے گھر سے اندر کر شو تم دھانی
 اجدر چھٹا نورانی گریو ساوا او ڈولتھانہ
 بات یعقوب نی ویتیاں سچھاوے مول تھانی
 چرکاوں چہ ہے تھلکے واپسنا اووست پیارا
 بیٹوں تھروں نی سہارا پڑا انگ و سناوے
 ساقے باغ یعقوب نی سے پھر مل سوگروا
 ادھروں یوسف صلوٰۃ اللہ علیہ ان تیاری

بیان تھری گرون یوسف علیہ السلام گھر ہر اول

آگیا دن جدائی والا پدی سے پو واری
 وچہ پھر لکے دوست جانی واپسے پیارا اول
 مجلس دل جاناں ہی اچھی میلہ سو گیا پورا
 اچھی کھید بیماریاں والی موسم چھپتا ہانا
 گذری رات بہارا اولی آیا موسم ناراناں
 گدھے ویدل ہنڈے آئی پیش جدائی
 بہناں پچہ پھر تھنا تھوڑ تھنا دل
 کوں لکھا سن ل پچہ سن کوں سنا تھنا سن
 اجدر وچہ پھر سے کہیں تھن آئی برسوں کے

یعقوب اول و عجمانڈی آئی رات سیاہی
 چلے تھلان والے ساقی وے نور پیالے
 سب سے میلہ وچھن والے گھروں ایل تھوڑا
 پکیاں تھریاں والے گے کیتا کوں تھوڑا
 اجدر تھریاں تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا
 وکھے جانی لہ سدا سن ویر تھوڑا تھوڑا
 اچ تھریاں او تھنا تھوڑا تھوڑا تھوڑا
 پانی با تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا
 روولن عرس مسوڑ تھوڑا تھوڑا تھوڑا

پے وچھوٹے بلین آکے پگیاں دوستان اندر
 پچھا اللہ پار لنگہا سی ساری لاج اوسینوں
 سہو حقیقت خبری پئے سارے رمل بھائی
 یوسف اچے پیار لہجانی مستانیت وچالے
 تک بھایا ستوں نی سہارا پاس یوسف سے آیا
 اکھائے پھر اولبر ساڈے پر ویسی ورماندے
 وہم گئی رات وصال والی چہ پیادون جدائی
 سوئے نگہ مبارک چوں بولو کچھ کہانی
 نیند نہ کرہو پیاری پھر اکھلا باب سر پاندی
 القویہ پھر یوسف تائیں باب یعقوب اٹھایا
 حکم عنبر پھیل لگائے خوشبو عجب و صھائی
 گل پیرسن کرنا تہ لوری ابراہیم نی و
 سرے پگھلی جدی سحائی بدی یوسف تائیں
 اسمعیل ذبیح اللہ واپکا تک بھایا
 فعلیتاں دم ویاں حضرت پیر الوچہ پوایاں
 سرے کنگھی پھر بابل تے سولنے وال سولے
 اکھیں یوسف سر سے پایا بھی لائی خوشبوئی
 صوت و ہاکہ ہو یا شہر شدہ کھڑا مس و ترا
 صوت عجب لاشانی بھکتے دوروں لشکان مارے
 وند لڑی یا قوتناں والی سر جی ذات الہی
 خوش رخسارے چمکن ہائے خوب کر لوشنائی
 ابر و ذوم دارکناں ترکان سست لگائی
 ستھوا و انگ آفتاب چمکد اسوج ویکہ نہ سکدا
 سوہنا قد شمال سرے ہر دم تازہ تبارہ
 صورت تاجوران کین اولن جنت دی نگاروں

اپن چیتی لگئے اگے در و فراق سمندر
 از صرا لور یوسف لوں جلدی کر گیا در پیتوں
 مال خوشی سے حاضر ہوئے اگے بی خدائی
 اگدوں آگے جنگل والا سیر کراون والے
 نکلیاں مل محبت پاروں یوسف لوں فرمایا
 پاس سفر سے جاون کارن بھائی پئے بوللندے
 اکھ کر گل کوئی نال اسادے وقت اخیر بھائی
 شیریں سخن الاوسا لوں امیر سے دلجانی
 گل کر نال شتانی ساڈے خبر ہے وھمدی جاندی
 گرم پانی کر یوسف تائیں متھیں آپ نہوایا
 عھدی خوب شک دوالے یوسف لوں پہنائی
 بھی ہک صوف سفیدوں کپڑا اندر وال پوشی
 چا و رشیت پیر والی بدی چائش چائش
 پھر وچہ عاصا جنت والا یعقوبے پکڑایا
 سوہنا توپ لیا سوہنا کے فوجاں حسن چہ پایاں
 سنبل و پکھنڈے تائیں ہوں صدقے وارے
 صوت دون سوائی ہوئی حد نہرہ گئی کوئی
 بھکت ل یوسف و اطیبا اولوں جن بدر و
 تکے لعل لباندی لالی جاندی چھوڑ پکڑے
 تھوڑا چہرا چہستے یوسف جاب چھوڑ سیاہی
 پینی مثل الف وی سیدی خوبی حد نکائی
 کیتا صید شتانی استوں جسوں نظر اٹھائی
 بندہ کی نکیاں وچہ یوندا لوری تک فلک و
 صوت حسن چال یوسف ہے سی لے اندازہ
 لوری تک حضوروں دن جلوہ لین دیداروں

حسن یوسف نول اتنا بنے و تار حمت پارو
 صورت دیکھتے ہی سوہنی بابل یوسف والی
 اکھروں ن روانہ ہو یاں جسم جسم پاپہر آیاں
 خوشی آرام نہ رہیا ولینوں لخت دور سدا
 نوری شجروں وال مکارم زیر کرن تے آسما
 سدن حقیقت جسم یوسف بدن پوشاک
 صوت اپرا پارمی تک کے مڑھ نیر و پاسے
 خبر نہیں معشوق بگینہ کتھے ساوا چلیا
 نال محبت بہت یوسف نول شکیا بی رہا نے
 و جیا کوچ نگار آکے نہرے محل راہیاں
 ظاہر زہر سیا لہ پیون لگانا ہی سہارا
 جویں کے سنگ ہونی ہووے نرمی سخی تباری
 لکھ یوسف نول پاپہر اگر چہ منع کریندا
 جسدن جس ساعت و چہ کسے ہووے دکھ اٹھانا
 انرا آن تیاری کیتی جسم سیر تیاری

کوئی نہ ثانی اوسدے جیہا ہو رکیتا سنسارو
 پھر کھننن چوکے پیا ہوئی سخت بیجالی
 و چھڑن لگے دلیر جانی و سیول کھست جدا یاں
 رزل و سندا یاں رانتائیں لگی پین سدائی
 جھکھڑ و روفراق انہیری واوہا شجر جھلا یا
 ملکے پاپ ہوئی تیرانی پڑھدا حمد صدائی
 خبر نہیں اس سوہنے تائیں قسمت کد ہر جاکے
 واللہ اعلم یار میرے وا کھ کھ و انہ رلیسا
 لیکن امر مقدر والا چلیا پکڑ و صنگا نے
 کوچ کانا نہ ہوں لگا رہیاں لے پرو لیاں
 لیکن و چہ تقدیر ربانی ناں کچھ عذر نہ چارا
 آخر اوس تے واقع ہووے پکا حکم تیاری
 ناں بھی اوسنوں امر مقدر ذرہ نہ رہنے و پیدا
 اسدن سر پر رووں ہمے بندہ و رور تیا نا
 کرے نصیحت فرزند ناں نول حضرت ٹروئی ری

ایمان پذیروں یعقوب علیہ السلام فرزند ناں رخصت

رخصت ویلے فرزند انوں کہدانی سچاوں
 ایہ امانت تھے تھانے اج یوسف وی پائی
 ہر دم باہر جنگل اندر اسدی خاطر کرنی
 ہولی ہولی قدم اٹھانے پلٹناں تیر نہ کوئی
 قدم قدم تے ساہی کڈھنی بہتا وور نہ جاناں
 تھے تھک پوے جسم اوتھوں جاناور واری
 یوسف میرے کہیں باہر و حال حقیقت بھی
 جھک عتاب وینا کوئی ناں سیر بولاناں

سنوں پیار پولا اولیوں میں وقت اخیر تیا واں
 اسدے حق و چہ ہر طرح وی کرنی شفقت بھائی
 تو کچھ تیر تیا کے ہر طرح وی جلد حاضر کرو ہر
 اوکھے بہر رہنا یوسف وی تھے طبیعت نہ تھی
 ہر دم میرے یوسف انے رحمت ترس کرناں
 جلدی پھر کے کھروں ناں مننی عرض ہمار می
 لڑکے وار نہ کہتا اسنوں بات الائی بھی
 لو و العل اسوا واپلیا خفگی و چہ تیر پاناں

جلدی ولنا جلدی ولناں لانی ویر نہ کوئی
 بیتا وور نہ جانا جلدی انما اول گھراں لون
 پانچ تہاڑے ولساڑے وچھ ہوسی پھین نہ کوئی
 لذت واد طعام نبی کے لپیا کے ہتھ پھڑپا
 بچھہ لگے ناں ٹکڑا وینا کر تا کید بتا وے
 اپنے ولون تان فرزند انون سکی راہ وسیندا
 اونوں آکھن کدیں ولسیاں وکھ عذاب کھراون
 ولاندیاں نیشا نڈے اور قیامت کس پھڑے
 اتراہیل یوسف تائیں چلیا کرن الیرے
 روفے تے کر لائے و اوٹا انسون چلن فوارے
 اتراہیل یوسف تائیں آندا پاپ پیارے
 اوہ ہک خت رواں گرنڈا جو رو لیسیں جائے
 اوستھیں ولس گھراون آنون سفری کر الیرے
 یوسف ول فرمایا ایل فی امان خدا وے
 ساوا اونوں تھول تیک لیس تہ سوے چلنا
 کپا اور وسدا اننتوں ولتھیں نہیں بھلا تا
 لیرے وندیاں تیک کھراوسن نہیں جھلا ل
 القصد کھراہیل سارے یوسف لون گل لایا
 تے سوہنیاں خنار انتوں صدقے صدقے حاوے
 چم چٹ کے یوسف ویتا تیں رخصت حکم شیا
 جاندا دوست وکھا ہسد مگی ورو کٹاری
 تک فرندان واپس جلدی ایدر لون چیا یا
 تا بھی کجہ خیال یوسف لچلیاں تقدیراں
 ہوس آنی جان ایل تائیں یوسف نظری آیا
 پھیر پاپ محبت کر کے باہاں کجہ فراسیاں

سچھو وچہ فراقت سالوں لسی کتے نہ ووصوئی
 راہ تے ہوساں تکدے کھلے بیشک اسیں تسانتوں
 ہر دم تاہنک ساریاں جانب ہوسی رکھی ہوئی
 شربت روٹیلے ویتا تیں یوسف کان چوایا
 تریہ لگے ناں یوسف تائیں شربت ونا چاوے
 پر کوئی بھالی ولے اندر بات نہ بک پسیدا
 وچوں آکھن جو کجہ گزراں معلم ذات خدا لون
 آئے اوکھے نکھر جاسن جھوکھے سچھے کھیرے
 قدم قدم لے گل لگ ملد لمر طرا کھروں کیرے
 آکھیاں مرے نے یوسف تان لہسیا لکھ چارے
 شجر وواع تے کول تھامی پھر او پتے سارے
 گھر واپر اوکھوں تائیں رخصت کرنے آوے
 اوکھوں تیکر اپنے جلد یعقوبے تے ویرے
 جاوے سیر گشتوں تیکر و لوچہ پک اراوے
 لازم ہوسی تسانتوں کجی بہت نشتالی ولنا
 زندگی وانہیں تہہ پیارے جلدی واپس آتا
 ورو فرق جدایاں والے ولسن وادھیان ماراں
 منہ چھین لے اٹھیاں جھین اور ویر وپائیا
 رینوں معلم پھراہے کھڑا تے یا نہ آوے
 چلے دوست کنڈیں کجے حیت وور اوے چایا
 عشق ہی حالت ہرتی اور و سہا بنی غفاری
 تال کمال اب محبت جھولی وچہ سہا سیا
 لچا تیں تقدیراں جسد م جاوون تان تدبیراں
 پھیر یوسف لون تال محبت باہل لے گل لایا
 جلدی واپس ونا کھراوے سول جدایاں

Marfat.com

لشیرتیاں و پھر خوشی و یکا کے کرسو موج بہاراں
 پھر بھیاں نون ہوئی طیب نبی یعقوب تھا
 کھینڈاں و پیر نہ شاعراں رہنا کرتی حبیب تیار
 یوسف والی سد حفاظت کرنی شام صیہیں
 حد ہرے چاناں نال لیجاناں تھوڑا سیر کرناں
 الوہی ہوجاؤ نسین آخر وار تبا یا
 نور تے پھر اہنی ہو کے رہیاں من رہتا ہیں

ساوا و پھر فرقت رونا ہوسی مثل جھلا راں
 دوست میر تیاں بالکل کہہ نہ و تاجا سے
 جلدی آن ہسانی ساوی روندی جلدی پاری
 پتھری و پھر یوسف میرا بالکل چھڈناں ہیں
 لٹھے جتنی و پیر لگا کے طہرول واپس آناں
 پھر یوسف نون نال محبت گل سے نال لگایا
 درواں کنوں و اسی ہو کے پڑا عزلاں تیاں ہیں

سخت

اے دلجانی در و نماں و پھر چھڈ کے چلیا جانا
 پیر کے باجہ آرام نہ کوئی ہوسی دلجانی
 جلد ہرے نون چلیاں و دلجانی او دہر خوشیاں چلیاں
 و لقمیں نہیں بھلاتا پھر جلدی آون کرناں
 و پھر شکار نہ شاعراں رہنا کھنوں جلدی مرنا
 نساں بھی یاد سناوں کرنا سیر تیاں یاد کر لیاں
 نساں شوق بہاراں طاباں خاطر میر چھڈی
 مست نہ ہوں خوشیاں اندر کرناں یاد سناوں
 لہجے میر سناوں چلے اے و لہزار دلا نہ کے
 اہماں بھی کھنوں نہیں سدنا نا اٹھے تکیاں رہنا
 سبحان با بچوں و پھر تھلاں ہنار یب نہ ویندا
 روز خود چھے سچین بہاراں لہجے آن و پکھالی
 جے جنت و پھر دلیر والی صورت نظر نہ آوے
 باغ بہاراں آراں سن بہا پھر بہاراں باراں
 چھیر آرام نہ آوے کوئی دم دم در و زیا و
 جس سے دل جانی ہونے ہندی ہانگ و پیر
 جگہ پوچھ دوست سے لیا کی اول باراں

پھر شتالی واپس سناوں سونڈیاں آن ہسانا
 عیش آرام ساوا سمارا تیرے نال سد ہانا
 آکے در و فریق اسناوں کیتیا سخت نماں
 کھنرا پاپ یعقوب سناوں دم دم در و رنجانا
 جلدی در و رنجیاں اٹے رحمت فضل کہنا
 خوشیاں نون چھڈناں میں دل سے کٹوں بھلانا
 اسماں فرقت دلیر پھر پار و تیاں ہونڈیاں رہنا
 ہرے جلدی واپس آناں کھڑا آن و یکھانا
 جلدی واپس ہونے پھر ساوا حاجی ٹھہرا
 پاپ ساوا سے گور و سیدو سے لہجہ ر محل ایواناں
 جتنے سچین نہ نظری آون کی اوٹھے ویرا ناں
 ووزخ بھی اسکارن ہووے بیشک مثل حیراناں
 جنت بھی نظر میں آوے جیون کر بند کھاناں
 ہون محل مکان ترا می دانگ جنگل بیاباناں
 عاشق نون و پیر و شفق سے آوے نہ کھیا ناں
 اور سچے اول عاشق جانے کتبہ جویں دیکھنا
 عاشق اکھ پوچھنگنوں محمد کے وطن لگانا

Marfat.com

خونی نین جھلاروں وون رور و حال و نجاون
و ب گئے بکیر بچرے اندر لکھ کر و سزا راں

ہو گئے گم بہا ندے کولوں کبہر ولد ار جاناناں
توں دیکھ نہیں کوئی اذھن چہ فراق ڈولاناں

بیانِ فتنہ یوسفؑ و سومی صحرا ہراہ اخوانان و خوب و بد و بد و بد و بد و بد

آؤ قلمیں ہن غوطہ کیر سیاہی کالی
اگے خوشیاں ٹھیاں تو نئے ہن اکوں غم آئے
اگیا بکیر غماند اترناں جس وجہ لکھ بلا نہیں
کیونکر سکھ آرام عاشق و اناں معشوقان جاوے
کیونکر عاشق صیر کماون کوہ مصیبت پائے
کوہیں رہن کر لائے جانی اندر بکیر غماندے
کیونکر یوسف نال بھراواں سیر جنگل دی چلیا
کر ن روایت جد بابل نے رخصت حکم ستایا
موڈھیاں آئے چک لٹونے یوسف نبی ربانا
نال پیار محبت بگروں کھلا و عائنس کروا
جھی یعقوب بڑے دل اندر قدرے راحت ہوئی
تکرا رہیا ناناں ہو کے نگرول باب پیارا
چھپ گئے جد لعل کھیں تھیں و الیس قدم اہتا
حضرت قدم اگیرے چاون تیوں اوہ ہون بچرے
واڈھی سخت لا چاری ہوئی نمدیاں نسوں جارتی
دیکھے رب پناہ اسکا کولوں شالہ پیش نہ پاوے
روئے و رور نجاناں آئے کے نبی یعقوب سہارا
کھلے واہور و لے غمڈے گیاں موج بہاراں
بلبل روحہ باغ وجود و دل واڈھی کمال آئی
اتھروں چلیاں ہن نہولیاں روون کوچر کلیاں
یکر لیکھی یوسف و تیا نہیں جیوں تقدیر بانی

لکھد و حالت پیش یارانے در و چھوٹے والی
خوشی آرام آسائیش والے ویلے لنگہ سد ہائے
لکھدے کیونکر و در مصیبت بلدے عاشقان شاہیر
لکھدے کیونکر عاشق تائیں در مصیبت آوے
ادبوں سبہ سنا ویرہہ حال اگے در و مندانڈے
وسلے حال تھامی ادبوں راتوں یارانڈے
تے کیونکر باب یعقوب سہارے در وں مسینہ سلیا
کل بھایا نئے یوسف تائیں نال آداب اچھا یا
نگروں کھلا تکیند الہی بابل در و رکھنا
خیریں آویں خیریں آویں بکیر امیرے گھروا
تکیا جد یوسف نوں چکدا جانڈے ہر کوئی
تاجو ابر بچرے اندر چھپیا بدر سہارا
طاقت رہی نہ قدماں ندر سخت زمانہ آبا
قدم آکھن ست لیکھے سادے دلبر دوست تیرے
ہر بیماریوں و کھی واڈھی ہا یہ ہر بیماری
جسدے پیش آوے اسکا کولوں صین آرام سد ہا
جسدم الودع ہو چلیا دیکھے کنڈ پیارا
درو آزار فراق بلائیں آباں پنچہ قطاراں
کل بھل باغ ویرانہ ہوئے خوشی نہ رہی کاٹی
کر کے رخصت لبر تائیں حضرت نل انلیاں
کر دین نہ مٹے لکھے لیکھے سر پر بلدے جانی

خیزیں آویں خیریں آویں کھلا دعائیں ویندا
 کون سے فریاد او نہانڈی جنہاں یار کھڑا یا
 گل ہو گیا چراغ خوشی و کھلی درواں و ہاری
 باجہ پیاریاں کھر چاونٹوں لوچہ بات نہ پھانی
 کی کرناوچہ سنج سوئی جتھے نہیں پیارا
 جس کوکھے وچہ سخن نہ ہوون دل او تھے نہیں لگدا
 جد یوسف نون پائل صاحب بھایاں نال رلایا
 کیا ویکھے ہے جنگل کوئی خبر سے کیٹری جانی
 آون کارن کھاون او سنوں پچے سخت چلاون
 ہلال خون جوووں جاری نی مصیبت بھاری
 نکا یہ خواب ولیدے اندر ڈاڈھی و ہشت آئی
 اندر پاپر ہوون لگی وین ماں پیو جانی
 وچہ حیرانی سخت دیوانی روندی کر دی زاری
 کدے گیا اوہ چشمہ سوہنا آب جیانی پیارا
 کہہ آوے جاوے او سنوں پائل سے آئی
 کدے گیا ولد رولاند اسادی موج جوانی
 جلد کچھا و جلد کچھا و مینوں ہے بیتابی
 سنکے گریہ زاری اسدی کہنا نی سجاواں
 زوری گھن اجازت میٹھیں بھایاں سنگ سدا
 سنکے بھین زینپ یتائیں انجوں جاری ہویاں
 کیتا ظلم پاپے پائل یوسف اور پاجھانی
 پوکے اوہ بھیا زور آور سچا سفنہ آسجا
 کیوں پھیا کیوں اتنا رووین مال کھان پٹوں
 یوسف نون بھیا رائے سنگ کیتا تہہ روانہ
 خوالجہی آئی پٹوں ساری کھول سنائی

رو رو ورو آزار فرا توں ہائیں سدھ مریندا
 وہاں ویری چوراں کوکوں دولت مال مہمانا
 وچہ جدائی یعقوبے نون ہوئی سخت لاجالی
 اتھے ہی بہ کیا پیغمبر حنچوں چلیا جانی
 وٹے سبہ او جاڑ چندی باجہ کچھا نڈے پارا
 جانیاں باجوں سخت سخت بھی کھاون کارن لگدا
 اوون بھین یوسف دی تائیں ستیاں سفنہ آیا
 او سے جنگو چہ بھیا رائے و ہر پاپا سدا بھالی
 کراکن شوخ آوازہ کر کے یوسف پچے وراون
 وور جنگل نہ دوو جا کوئی کرنے والا پارمی
 جاگ اوکھی خوالجہیں روندی ہوش جوش لالی
 ہتھا کھالیا لیکن بالکل تھری مٹول نہ آسجا
 کدے گیا اوہ ماں پیو جیا صورت والا ناری
 کدے گیا اوہ چانن نوری کھڑے وچہ اندھارا
 کدے یوسف ویرا ساڈرو کے عرض سنائی
 کدے گیا پائل میرا سوہنا بدر نورانی
 کتھے چھپ گیا اوہ جانی پردہ گھن جیانی
 کھیدن نون یوسف آج گیا جنگل نال بھراواں
 کتھے کھیاں میں کھی رخصت کر کے وراں ورنچا
 ہاؤ میں کھیاں ہاؤ میں کھیاں ہاؤ گھن میں موڈا
 پاپر یوسف نون سب بھالی و لیسن کتھے سوائی
 کچھیا پائل زینب جسد م رور و نیر و ہاشیا
 پائل نون فرنا یا زینب خبر نہیں کہہ تینوں
 مار سٹین او سدا تائیں کر کے کوئی پرمانہ
 سنکے باب سدا پائیں ہوش نہ رہ گئی کافی

آگے ہی وہ درد عظام سے رو نہ لے کر لانا
 آگے اٹھوں سووں کو لوں صبر کر سید با نانیان
 رون لگا پیغمبر واپس کے سخت نشان
 رو فرمائی زینب بی بی حل ہا بل حبیب چلے
 بار ستمیں اس سے تائیں کھنڈل چھوڑ لیں
 ہن سے ویلا حبیب چل با یوسف نون چائے
 لچ تال لچاسی ہن آگوں تھوڑا کچھ وورا دار
 سخت مصیبت گھٹی پوسی زینب یوں سنایا
 دو نون گر پھرتے چائے نظری آئے
 دس آئے ویرن کہ ہر سے لوتے کیتی اچ تیاری
 وچ پر دیساں مت کے کوئی پاویں در و لا چاری
 ساڈا تون کھیں وانچا ن تیرے با چہ اندھاری
 میں کھی اٹھان با بل بھی سیا آکھے دار و وادی
 کی وچ کرناں منگلا اندر ہوندی سخت خوری
 تنگلا نوچہ ہزار بلا تیر ہر ندیاں ٹھہریاں تارہی
 سرت بہاں چہ ویرن ابہ ایہ لوں خاری
 تیرے باچوں دل نہ لگے وھوڑ محل اٹارہی
 ا یوسف چل گھر وچہ چلے کی کرناں چہ ہاری
 باب نشا تون با و کر سید اہا زرا صدقہ والہی
 آکھے لگے وچ ویرن لگے ہنکے گریہ زارہی
 چے لساؤدی با ہر تیاری گھروں شوق اوتاری
 پھاریاں بچوں یوسف با سہا ہوندی بھقاری
 بھیناں ویراں نون سدھارن ویرا کنتی واری
 تیرے پاؤں تیردی ساؤدی رہندی ہرم ہاری
 کینڈہ نال محبت ویرن کرناں خاطر واری

اوتوں ہور موٹا آکے ونا بھین اوٹسا نڈا
 اوتوں آکے ہور زینب نے ستیاں کھان چکایاں
 یاد پختہ میں آو سے میرا اولہ بار بگاہ نہ
 ٹکے یوسف نون بھیانکے سنگے باہر گھلے
 بیشک میری خواب برابر پورا عمل کر لیں
 ساری تھراں ڈال کے سول فراق نہ لائے
 حیدم ڈور گئے پھر بالکل وس نہ چلنا ساڈا
 شکے پائل رو نہ لگا کھیا کہ یوسف وے ورا پا
 رو کے زینب یوسف تائیں ایہ حضور سناے
 کدیر زچا تین چائے یاری کہندی بھین پیاری
 ہوندی جنگلا نوچہ خوری کہندی بھین پیاری
 ناں وچہ ایہ ڈیوہ الواری کہندی بھین پیاری
 من لٹوہین عرض ہاری کہندی بھین پیاری
 کوئی نہ کر واہمت یاری کہندی بھین پیاری
 مارن غنیموں سکر کٹاری کہندی بھین پیاری
 گھروں واپس کو تیاری کہندی بھین پیاری
 تیرے باچوں ملے لا چاری کہندی بھین پیاری
 ہوندی یاری بڑی خوری کہندی بھین پیاری
 بنیا میں کر سید ازارہی کہندی بھین پیاری
 ہواں تیری باچہ آزاری کہندی بھین پیاری
 میری بھی بھرنال تیاری کہندی بھین پیاری
 نہ کیوں بہن چاؤوں ساری کہندی بھین پیاری
 حیدم چاؤن باہر ویاڑی کہندی بھین پیاری
 ہوں تو بھی ان فراری کہندی بھین پیاری
 روئدی رہی جنت پیاری کہندی بھین پیاری

اگھے لگے پچھتے آؤ جنگلوں کر ٹھہرے پڑاڑی
 میں بھی کیا نالوں میں پاپ بھی رخن پکاری
 پیر پاپے او جہاں سالوں و سن محل چہاڑے
 اتنے تاش کا کہے ہتی کول لوسنت سے روفندی
 ول آو الیس گھروں ویر اہولوں خبر نہ کوئی
 رانگے چہاڑے پیر پاپے پیر الیس خہالوں
 سہاہ دانہیں سہاہ کوئی لوسنت موشہرے پچھے
 آو ویرن ل ٹہرے پچھے کی پور و لیس کرناں
 جنگلوں آقا میں ہوں باہر حساب شماروں
 اگھے لگے میں غابڑے پاور میں دلدارا
 خواب توں لئی سالوں پیر کے جی و چالے
 پھر سا کہ میں پچھتے پیر الیس پچھی بات سنائی
 چو کہ نیرہ او کہہاڑا مر سی الیس جہالوں
 عیا تین پکڑوں گھی حدم او کہہاڑا
 سا کہ عمل کہا لیا وال چنگے چنگے سہاڑاں
 ریکے لیس میں اٹھوں کوئی نہ واپس جاہی
 پہلوان کی پچھتے سالوں پچھتے اوسے کوئی
 میں ہے کہہاڑا کم شہاڑا کر پاپ لکل کوئی
 میں ہے کہہاڑا پچھتے پچھتے شہاڑا نے پچھا
 جو پوری کوئی نہ کہہاڑا ہر حکم سنایا
 میں ہے کہہاڑا کہہاڑا کہہاڑا صاف عجبیرہ
 کس بنا پامر زانوری پچھتے پچھتے آٹھیا
 کیوں شہاڑا راہ جدیدی پچھتے اصل چھد کے
 لکھ کوئی میں سے لیسے کہہاڑا نجات نہ پاپی
 کے نہ زانوری اٹھتے روسی جان اٹھی

جس پچھتے پیر پاپی کہندی پچھتے پچھتے
 انھما پچھتے پچھتے کہندی پچھتے پچھتے
 کوئی چیز نہ پچھی لگے یا پچھتے پچھتے
 ویر پاپے واپس پچھتے پچھتے پچھتے
 موت پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 اگھے لگے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کی وجہ کرنا پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 میں نے ویوں پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 خواہ خواہ پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کسی واپس پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 اگھے وانگوں پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 اپنا عمل پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 میں ہے کہہاڑا نہ کہہاڑا پچھتے پچھتے
 پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کیوں شہاڑا پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کیوں شہاڑا پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کیوں شہاڑا پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 اس پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے
 کیوں کوئی پچھتے پچھتے پچھتے پچھتے

سنوے یوسف انیون جدم ہوسی آن لپاری
کیوں نہ اسد کہیا منیا کیوں نہ واپس ہوئیا
یوسف نون تقدیر ہانی چلی گھن مصر نون
کئی ہزاراں متین تیاں رور و بھیں پیاری
لچلیاں تقدیراں سنوں و اکال شوق اٹھایاں
آخر کٹر کھلوتی و امن چھڈے بالکل نائیں
بھایاں جاتا یوسف تائیں بھین بر آون بندہ
آخر کے بھایاں جلدی زینب ہتھ چھوڑا
کدین نہ عزت واراں الیاں بھیاں باہر آیاں
اپہ گل کہہ کے نصرت ہوئے سارے ویر پائے
چھپے رہے تکیڈے وونوں لپیاں ساتھ لایا
پھر جان نینچا وون لگی باپ منع فرمائیا
نہ و نہ رور و پھر بابل زینب نون فرماے
بابل نون فرماون لگی روکے بھین پیاری
اوسدے باپہ آرام نہ آوے و لدا چین سدھایا
کیوں نہ رور و ویرن ایسا گھت کے گیا جدائی
اچے لسانوں خبر نہ کوئی جدوں خبر آہوئی
اچے زخم ہے تازہ تینوں خبر نہیں جس پاروں
اپہ روناں ہے ساڈے تائیں سب عمر و اٹھیا
و گیا ویر پیارا سانوں سب عمر اں دے روتے
واپس آون دے ہن باباد لون خیال مٹاؤ
پینوں خواب جو آئی بالکل ڈاڈھی سچی آئی
بھایاں تیریاں دکاوتے کدیں و ساہ نہ کرے
بایلا کی تساڈے تائیں ہونی خوف ہراسی
تیرے تال ہور تیریاں تکسبیں پیا و ہنانتوں

بھیں سچ سچ سچی آئی میری بھیں پیاری
کیوں نہ ہار گئے وچ پایا جو سی اوس پرویا
کدین نہ اوسی کدیں اوسی واپس اپنے گھرنوں
پر تقدیر نہ پر تن و تا غالب امر جیاری
کدین نہ بچن مصیبتاں کولون طیش جنہا نڈے آیاں
لا رہیا یوسف اپنی طرفوں لکہ ہزاراں وائیں
شاید نال پیار محبت ہے کم چوڑ کر سیدی
جا بھیناں گھر واپس جلدی نالے سنا یا
جا ہو جلدی واپس ہو کے وچ مستوراں بایاں
بہینوں کولون ویر زوری ویرن گھن سدھارے
تک بیاں تک بیاں ڈریگانہ ہتھان کنوں کھڑا یا
صبر کریں اے دختر توں کیوں اتنا ہوش بھلایا
ہنے شتائی ویرن تیرا واپس گھرنوں آوے
مار گیا اوہ ویرن پینوں ڈاڈھی بھیر کٹاری
گھر گئے جانی لاکے کافی برہوں حال و سجا یا
جیلے نوروں ہونڈی آئی راتیں بھی روشنائی
روسن نین جھلاراں وانگوں کرسن صبر نکوئی
جدم زخم پورا ناں ہوسی روسیں در و آزاروں
و ایم و م و م تازہ ہوسی کدیں نہ ہوسی بہیا
لا گیا زخم اچھے چیرے کدیں نہیں ول ہوئے
نم و حجرہ اپنے کارن جلد تیار کر اؤ
کھاسن وچہ جگدے اوسنوں شیر انونگون بھائی
چگی چیز نہ متیریا نڈے ہتھانڈیوچہ و ہرے
نم اوسنوں جسکولوں ویرن دور کرایا جیاسی
میں کی بچپیاں کون ہا کے یوسف جیے بھرانوں

میرے بھانے جگ اندھیرا گر گیا ویر پیرا
 شکے پاپ نمانی گل ایہ تھروں خون و ہانسیاں
 کندا دیشے ایس طرح ہے یوسف گھرتے آناں
 لوں جاوے گھر و چالے میں لہے نہیں آندا
 جسم یوسف دلبر اوسی تدا تھوں میں آساں
 ٹرگے فرزند نبی سے جگدے ول سائے
 باقی رہیار و نڈا اڑھ بھی یعقوب نماسانا

تینوں کی پرواہ ہے یاں توں ہیں و و پروا
 اکھیرا و گھر گیاں لے و تھوں آباں یا و جدیاں
 میں بھی اوسدے آباں شیکر گھر نہیں واپس جاناں
 یوسف و انگوٹیاں نہ سالوں شیر لونگوں کھاندا
 ورنہ روئدا اور وچ وچوچ ایسے ہی مر جاساں
 رو نای بھی میں گھر سے ول لئی کر دی شور کھائے
 اڑھ بھی چھوڑ لیتو لے لوں یوسف آل سدا ہانا

در بیان ہجرتی و پیری نمون برادران یوسف در وقت کنعان

لکھ اے قلم و روشقت حالت یوسف عالی
 تیرے وانگوں یوسف والی اج حقیقت ہوئی
 چونکرتوں میں وطنان کولوں چھو پرولسیاں ٹی
 چونکرتوں خوشیاں و کولوں دور و راڈی ہوئی
 چونکرتیوں ورو ہزاراں لگے دلیراں
 چونکرتیوں کر و ظلم دی لگی سے و پیر سے
 چونکرتوں کیلی و تیں دور وطن گھر باروں
 چونکرتوں نت بھر سیاہی عمدے غوطے کھاویں
 چونکرت سینیکار و کولوں تیرا بھٹیا ہوٹیا
 چونکرتوں میدان کاغذے کتیں مٹن بھاری
 چونکرتوں سیاہی والیاں تھروں تیر و ہاویں
 چونکرتوں ہو یاویں قیدی قلمدان و چالے
 بہت مشابہ یوسف والے اج تیرے شک آٹے
 جلدی ذکر و چھوٹے والا درد مصیبت حال
 کن روایت جد یوسف لوں لیکے چو رہائی
 جد اکھیاں کھیر غائب ہوئے باپ لیروں ہسپا

کیونکہ یوسف نبی خدا سے در مصیبت جاہلی
 بیشک تنگائے دلہ سے اندر بالکل فرق نکوئی
 ایسوں یوسف لوں بھی اجدن آئی پیش جدائی
 اصل و چون یوسف بھی ایسوں بالکل شک نکوئی
 ایسوں یوسف لوں بھی ہجرتی ورنہ پیدا واراں
 ایسوں لکے یوسف گرسے کھاراں پھر سے
 ایسوں یوسف بھی اج گھر تھیں کیا شوق ہاراں
 ایسوں غوطیاں چراج یوسف ہرگز شک نہاں
 ایسوں اج فراق یوسف واسینہ پارہ کھیلویا
 ایسوں یوسف لوں بھی اجدل منزل ہی لاچاراں
 ایسوں یوسف بھی اج لڑوے ملے جھائی پاویں
 ایسوں اج کھوا نڈر یوسف پیرتے ہی نالے
 ہائیں امرنی طلب وائے تینوں لوں سنائے
 کھنے حاضر خدمت اندر ورجہ پاویں بال
 ہائیں پاپ محبت سوتی و لرن چال صفائی
 ہر سے دل سے تیر تھنپ و آن النبہ سیا

آیا بدل غیرت والا جا گیا غضب پورا ناں
 بجلی آن غضب ہی کڑی تنھا گڑا غضب وا
 سہیلوں سپ تہامی ہوئے جتنے ویر پیراے
 خبت وچوں کڈھ کے آدم اوپر زینیں وگا یا
 کوئی دھبیاں کوئی ٹنگے مارے کوئی جھڑکاں ویندا
 ان کھائی بھدار ہے تاں دو جا مارن لگے
 سوہنے رخ مبارک اوپر جتنے لگن تلیاں
 پیروں دہنے اوپر زینیں دے ٹر چل حکم نیا یا
 دیکھو جیہی حالت شوہدی یوسفہ کرد آزاری
 کہرا عیب اپنا دیتا میں نظر اسدا آئیہ
 بچوں نال محبت چایا اتھوں دھرتی سٹیا
 بچوں نال محبت مینوں آئے جھانڈے چاندے
 بچوں سارے میرے اوپر صدقے تھیندے آئے
 بچوں بھائی میرے تائیں چمڈے چڈے چاندے
 دھر پیار محبت ہوئی رہدیاں سپر واریاں
 بھایاں با سوں میرے تائیں صدے ملنے آئے
 لکے بھائی کھیڈن والے بچی پیو ڈے جائے
 ایچھی رہدیاں سپر واریاں ہوسن میرے بھانڈے
 مینوں دلو چہ ناں جنہا نندا آہا باہجہ شماروں
 کن روایت یوسف بھایاں بکڑ زینیں وگا یا
 ایسے زوروں سخت طہاچے منہ دے اوپر لگاؤن
 بل جگوریاں و انگوٹک لگیاں ہو جاوے
 لچہ مارن کچھ چوکاں دیون کوئی والی بٹیندے
 کوئی نہ خوش آوازوں لولے جھڑکاں نال مریندے
 ایسا ہتھ لگاؤن ڈاؤ ماہدن اگھیر طہیاون

دلے کنوں پیا بھیدی سا لالہ سدہا ناں
 دتا دھرتی زینیں دے اوپر یوسف دوست رہدا
 مارا آوازہ ہو گیا دلوں پیار و سارے
 بیگناہوں مارن لگے دوسرے منہ لائیہ
 کوئی وال پٹے دلبر دے کوئی سی دھر کیندا
 بیٹری تھین یوسف تائیں لالیوں نے لگے
 خون مبارک طہاچے ہوئے لوواں ہوون کھلیاں
 وار و وار طہاچے مارن وقت حساباں آئیہ
 کی ہو گیا بھرواں تائیں یارب ذات عفتاری
 وچو بکلیاں اسانوں تنگی دے وچہ پائیہ
 عجیب طرح دا بھجیاں تھیں نفع اسانے کھنیا
 ایٹھے کی ہو گیا جے ویرن مینوں نہیں لولا ندے
 ایٹھے ہن اوہ بھائی مینوں کوئی نہ مولن لولا ندے
 ہن اوہ بھائی میرے تائیں غضبوں ڈوہ ڈوہ کھانڈے
 ایٹھوں جیہ حق تقدیراں رہدیاں لکھیاں ہیاں
 ایچھی دینے ہوسن لیکھے مولا وی درگا ہے
 مارا کھان اپنا ندے تھوں ہوسن لیکھے لکھائے
 بھایاں مارن جایاں تھوں ہوسن کہہ اٹھانے
 اج اوہ قدرت رہدی کولوں بیچھے دور پیاروں
 تنگیں سپر کنڈیاں اوپر ہو بیٹریں سٹیا
 لو موٹے پر تالے و تھوں جلدی پاہر آون
 تالے اللہ ابراہیمے قدرت اسم لکھائے
 کوئی اوپر زینیں دھرتی کوئی بکڑ کیندے
 اگھیاں لال غصروں نظر و یوسف لکھیندے
 غضبیاں نال ایٹھے مارن لکھرا مارا سہاؤن

سید بدن تھیں خون مبارک اوپر زبیر کی چوندا
 میں قربان جاواں کیا سوئے نازک بدن و چالے
 کار و کار آوازہ آئے کوئی نہ کر داری
 دشمن وانگوں ماہن یوسف ترسوں ہو کے خالی
 اگرل ہو یا وہ پھایاں یوسف رور ویر چھالے
 اور اچھی اور اسی ہو یا تن من پئے گئے کا ہے
 سر سے ولیہ غضب الہی بھائیٹ پیا نکالے
 تہیاں تیاں اوپر ٹورن موسم سخت اٹھالے
 پیراں چہ ہزاراں کٹسے چھپے گراں والے
 دولیہ عرش بر باہا تک لیسے سخت کشالے
 یوسف ہمیں مظلوم کے ہو یا وقت محالے
 سید بدن تھیں جالی ہوئے لوہے پر نالے
 وقت عدالت تھیں چھٹناں کوڑا خواب خیالے
 یوسف تک ابھی حالت کروا اٹھ سوالے
 ایکھا امت کر بھناں اوسے اگے ذات جلالے
 ٹھگے لوہ قول تسانتوں جہیرے لب و سالے
 شربت میرا وینیا ٹکے کتھیاں اگے وارے
 غنیرے کستوری تہیری لائی باب ووالے
 پئے کے کھسی سے اندر کپڑے رشیم والے
 اچھا جوں نشاؤنی عرضی ساؤنی کیا جبالے
 ایوہیں یوسف دوتا روڈا و ہرتی اور چھپڑیا
 جدو ٹھاٹھوں بہاؤ ایسی لکت لگائی
 بادیں بلوچیت لگن تھیں لگا ورتا وہ
 شیکہ اٹھنے ویلے اندر آون یا دہیار سے
 آٹھ باہا کتھے ہیں اچ آن تصویر اسانتوں

کچھ بدن تھیں کچھ کہیں تھیں خون مبارک روندا
 سوٹھ مارن غنایاں کو لوں خون و گن پر نالے
 مہر محبت بھایاں سے سب کو کے کنول اور تالے
 پئے گئے طوطے پھیل سے اوپر سر گیا جہدالی
 جدھرے جاوے اور ہرون سن بھائی ماہن والے
 پیار لیسے بھائی تھیلے سنیں سب پھیلے بلالے
 ان بھیلے سوسے تے دو جہا آن مو اتا بالے
 نازک پیراں یوسف والیاں اور سیکے جھالے
 کون یوسفنا ویاں پیراں پیراں کتھیں کن نکالے
 چپ کر گیا ہیں اکتھہ کچھ نہ لو لے دلالے
 روون لاک آسمان اٹھالے ایسے دیکھ جھالے
 یوسف نالے کروا نالے کون سنے پر نالے
 غضب اوپر جب حاکم اوسے جن پچھ سب گالے
 کیوں تھے مار دیکھا ہون کر سوڑیں کھالے
 بیٹاں تھوٹاؤں تھیں سوجھاؤں لچ پالے
 سن بھی چھڈ دیوں سناں پاپ اپنے لوں حالے
 مار و مار آوازہ کر کے کروٹا پائے نالے
 اوہ بھی اور کئی ماراں کھیا کر تھیں موج پالے
 عجیب اسانتوں قدرت کو لوں شہرت پتھر کھالے
 اسیر تان صبر و شہدائی سمر تھیلیاں بالے
 حالت سخت پھیلے اندر در و در کھالے
 میں قربان جاواں یوسف نے ہاں و ہائی پائی
 آسماں پیراں باہل روں لگا شاہرا وہ
 لوسے کوں انہوں تان بھی ہر کوئی سد مارے
 شاید لگے کھراں و تھیں بھلا پیراں تھانوں

آن چھوڑا اساتے تائیں جے کچھ چلے چارا
 جنوں میں اترن پیندوں اچک اسدا حالہ
 جنوں نت نہو اوہو کے نو پوچھا کونو
 سوہیاں لفاں عطر انوالیاں بھایاں خاک لایاں
 کی کسے نول ووس لگائے آیاں پیش کسایاں
 سچ میری بہنوں کے کہا یوسف ووس قصایاں
 مارلے چھپے تائیں نال کوئی عجیب خنایاں
 سکویں اوہ بگیارہ وراور گئے نظر اسایاں
 کدیں نہ پاندو کہہ ایذاں جے نہ کر اوہ پائیاں
 پرکے ایہ خبر انامیاں من اطلایاں پائیاں
 اسپر بن افسوس کرن وچہ کچھ نہیں بھلیاں
 رہنوں معام اچے اگیرے بنشیاں کون قضایاں
 واپس کھڑ لکھیں یا کہ سٹ سن پیش بلایاں
 اوہا گلاں ہوسن چہرے چا صاحب نے چایاں
 اینویں گلاں کرویاں بھایاں جھڑکاں بھینایاں
 کتھے نی اوہ وینہ جن تارے نت کریں ڈیایاں
 دل بابل والڈہ کے نو تھے کیتا مثل سو وایاں
 اچ ہن تیرا کو نہ ہساناں کر ایہ کلبایاں
 چپ چپا تا سند یوسف کرے کلام نہ کوئی
 کون چھوڑا کے کون بلاوے کون پیار کھاوے
 سخت تر بہی یوسفنوں بانی کون بلاوے
 و نوہ سنت بوختاں کھاوے وئے بھکتا بھانال
 کھڑ کھڑ واطبق نہیں وعرش منور ووسے
 کوئی نہ بھکتے یوسف تائیں بیدی سپرواہی
 دت ورت ملن جھڑکاں لیون لول سخت تیرانی

یگناہ مریدا پیایوسف بیت پیارا
 پیار لویے وچ پر وایساں یگناہ متوالا
 راضی ہوہائیں جے اچ دن نظر مبارک پاویں
 جتیاں جو خوش ہوکے یایاں وہ انہاں نے لایاں
 لستین تان ناسواون دیندے میں سن اتنا چایاں
 ہوہوا وہ گلاں سچے پیش آیاں انمایاں
 لیدے باہر نہ حامی کوئی کستے کراں دوہایاں
 ہوا افسوس نہ کیوں بابل یاں متیں و لوہ پاپاں
 ایہ بھی انی تھیں نوریں آپ کو ہڑیاں لایاں
 اگے خبر نہ میرے تائیں یہ گل کرنی بھایاں
 سچ مثالان میر تیا نہیں بھین نہ نیب فرمایاں
 کھڑیاں لہے سکیاں بھایاں کینیاں صلح صفا یا
 خبرے مارا ساوے تائیں دب سن اندر کھایاں
 ہن نہ تیراں کو لوں بیدیاں بیروہا مہیاں
 سد و نہا نون جنہاں تھو کیتیاں سسین جہکایاں
 سد بابل نون اچ آیتوں لو کو وورہ مٹھیاں
 سانوں پیش غلام بناوین خواہاں جھوٹ بھایاں
 ویکھاں شکل تیرے کارن تیغان تیر کرایاں
 اوسوقت وچہ یوسف اوپر بچد خفگی ہوئی
 کول محبتوں یوسف تائیں آگے گل گاوے
 دشمن ہوئے بھائی ساہے رونی کون بھوٹے
 بھایاں کتوں مریداوے رب و انبی یگانہ
 حالت ویکہ پتیراں والی کوئی نہ بالکل لولے
 چھوٹی عمران کوئی نہ گروا ترسوں خاطر خواہی
 داڑھی شامت وے منایا یوسف تی حشائی

جنگل انجیر دہر کیند و تن ڈرہ نہ ترس کماون
 اوتوں گرمی دہر ستاویس محنت مصیبت ہوئی
 عداوت مار پیالہ کینیا یوسف نبی ریا نا
 خلیے ورجنگلے اندر گھن یوسفنوں سارے

ڈاڈھی تھی ریت جنگل دی پیر سٹھ سٹھ جاون
 نون کوہ یوسف گئے مرندے ترس کیتا کوئی
 قتلون بھیر تیار ہی ہوئی ویکھو رید اکھیا نال
 ریدی پیر واسیوں ڈر کے کینن عرش منارے

بیان تیار ہی کروں پر وراں بکریاں یوسف علیہ السلام

اے وڑے وچہ جنگل چھاڑاں سپہ یوسف دیکھائی
 وگدے و تن جلدی جلدی جاگہ تارن کوئی
 اکھن چھب کروں جاوے یوسف مار گواؤ
 جنگلوں و وڑے صاحب کوئی نہ جاگہ پائی
 ایٹھے ایڈا ظلم نہ کرنا فکوں متھے ہٹا ناں
 تیار تیار سپہ جنگل دیوے پیا و وہاں پیاں
 کوئی نہ جاگہ قتل کرن دی دیوے دلوں گواہی
 آخر چھب صاحب دے آہنتے اک جاہی
 دہر تارن پائے بوٹیاں اوتھے تھے سروٹ کٹنا دے
 آدم زاد نہ تھے اوتھے پر ہی نہ پھٹکے کوئی
 بول بہار آوازہ کینیا سندے صاحب تارن دے
 تیکر سجاگہ نے یوسف کیتا قتل ضروری
 ساڈیاں کھیاں اگے بالکل یوسف مول تارو
 بے قصور قتل نہیں مت کے غضب خلاوا آوے
 موم ہو جا ساں تیکر استہ کینیا کچھ وہنگا ناں
 روون کلک سا ناں والے تاکے پیر پواہی
 کھانا مار پینا سپہنوں کھینیا ہر کوئی عم کروا
 یگنا ہاں قتل نہ کر سوا یہ مشدوقی ٹکسی پیند
 ڈرہ قتل تیار ہی تیکر اسدی باہر چھہ پاساں

تارن جاگہ قتل کرنی یوسف نبی خدا ہی
 یوسفنوں دہر کیندے و تن بے پرواہی ہوئی
 ہور بہانہ کر کے کوئی باہل نون دکھلاؤ
 تھے چاہیں قتل کران اوہ جاگہ کرے وہ ہائی
 مت کے ساتھ ایڈا گناہوں آوے غضب پاتاں
 جتھے قتل کرن یوسف دی نیت تھوے کھیاں
 بکریاں ہی حالت ڈرے پاروں غضب ابھی
 اوتھے ہک پیر تارن تارن تارن تارن کھیاں
 اوتھے نیت قتل کرنی کرے صاحب تارن دے
 دہشت ناک مکانے اوپر قتل تیار ہی ہوئی
 کتہہ ایٹھے قتل کرناں کھر نا وور ووراوے
 اگے غضب اساوے تاپیں کرسی چوری چوری
 ناں مارو ناں مارو اسنوں ٹھجاؤ اس کارے
 تیر تھپ تھپ جاوے ساڈا غیرت کھریا ہاں
 کی تہا تھوں معلوم اچہ پیر تھوے عرش باہاں
 سٹھ سٹھ پیر اللہ کے ہر اکے پوٹا کاہی
 یوسف پاروں ہرے آہے ہو یا یوم حشر وا
 اسدی روئی صوفیہ تارن کے کھنکھن کھنکھن
 تھوے جلاوے واگہ بار دوسے پل اندیا وچا ساں

ایسوں مٹھاؤتے ہوئے بہت وڑی مہربانی
 شکے بھائیوں دل اندر خوف خیال نہ آیا
 اگان قتل تیاری ہوئی آٹیا شیرا ہی
 بیگناہ نہ ماروا سنوں بابل جایا بھائی
 اسے قتلوں چھوٹا ستوں وگن بھرنے پوسن
 تری کمال خزانہ سارا الوداع ہو جاسی
 پنجواں بیگناہ جو کوئی ناحق خون کر سیدا
 چھپوواں بھارا روز جزا اوسے نالے بھرنایوسی
 ناں بھی بھایاں لوں دل اندر ترس نہ آیا کوی
 ناں بھر پیش روانہ ہوئے پور جنگل اک آیا
 اوم زاوہ نظر میں اوسے جنگل سخت ویرانہ
 جسیدم یوسف ولدتے اندر سچھ لئی گل ساری
 کھنڈا بھائیوں میں کھسماں کچھ لگد ساک تساوا
 اتنی جھڑک جے دتی مینوں سیاہا پچھتاہوں
 چیکر مار سٹیو مینوں کچھ ارمان نہ کر سماں
 چاویاں تھے دل مینوں لیجاؤ تم سارا سے
 چیکر فترہ قصور ہی ہوواں پیشک مارو مینوں
 شوخ جواب شاہراویاں کہا شکے بان اجھی
 دلوں امید حیاتی والی ساری وور پٹاؤ
 دھو پو پتھ حیاتی کولوں آئی اہل تمہاری
 مر سیر نال خواری ایٹھے جنگل وچ کٹ سیدا
 خواہاں ویشہ پن تاریاں والیاں کجاسن راج سجھے
 بیباکوں نے زینتیاں ہیں میں نہیں ونج طلا
 دانہ پائی کھسیا شیر اسالشی مٹھے میر پور سے
 ششکل کاساؤ مٹھوں مینوں پکیر جاناں

ورنہ نگہ زمین وچ جاساں غیرت دیکھ رہا ہانی
 اوکھوں لیکے یوسف تائیں قدم اکیرے چایا
 سور وگنہا کدین وٹھی ایڈی لے پڑوہی
 دولے طبق زیند اسارا تک یہ کار روای
 اولیاں پنے صیسی وٹھے مین روانہ ہو سن
 چوٹھا روز قیامت تائیں جگت نامی رہی
 اوسنوں بقیامت وون کدیں نہیں مٹھیندا
 جے سیاؤ اسے قتلوں بہت چوگا کم ہو سی
 یک تیاری یوسف اوتے قتل کرن دی ہوئی
 اٹھے نالوں کتنے حصے اوتھے جھیر سواٹیا
 اوتھے جا کر کندے ایتھے مارو نی بیگانہ
 ہن ایٹھے قتل کر لیں روکے عرضگداری
 کس گناہوں قتل کرن دارکھیا تسمان ارادہ
 کچھ نہ آکھیا مول تسمانوں کر کے فکر ٹواہوں
 پیر ایٹھے فکر جے بابل کولوں دور کدائیں مر سماں
 میرے عیب گناہاں والے اوکھوں کر دتھاسے
 دلنہ بیگناہ اسانوں انیوں مارو کینوں
 جیوں دی ہن گل کرو پھا دل سے کولوں بیہی
 کہہ نہ بچو کدیں نہ بچو مر سو با اچھ گناہو
 دل وطن سے جاوون والی چھوڑ مجت بھاری
 ایسی نال شیرے گل کسماں کنسی طبق زیندا
 راج کران جے بولی تیری دہونڈھیاں بھی نہ لیتھے
 پوراہور ہیا جو ہونا ہے سی مطلب دل وا
 مر سچھ پی ہن گنہا کتینوں تیرے اہل ضرور سے
 سدا جھنوں سدا نارنہ ہو سی کوچ ٹکاناں

کدھ لے لوں ہوا ہر جے کدھتی کر لئے گریزاری
 یوسف سن کتاب اچھے بونا بابہ شکاروں
 عیب قصور گاؤ فتنے قتل کرو پھر مینوں
 میرے پاروں سخت عفتوبت اندر پکڑے جاسو
 جے میں مرساں اوہ بھی مری وچہ فرقت وندا
 ہو جاسی لے رونق کچھے غضب خداو آسی
 چھڈو مینوں بھائی تاکے دلکھیں نرس کھاؤ
 جیکر میرے اتے غصتہ بہت تسانوں آسیا
 نام خداوے چھوڑو مینوں کروا پیدزاری
 عرفان بابہ حساب سناپاں لیکن راسن آسیاں
 آخر غصہ کھا شمعونے جلدی تیغ نکالی
 کچھ روئیل دے وامن تلے اپنا آپ لو کاٹیا
 پھر سواری ول گیا یوسف تلے جی وچہ لپیدا
 کھتے جھٹ پیرا یوسف اینوں رسیا مریا
 شیر اندے وچہ بکری آئی چلے کجہہ تہ چارا
 اتے تاپیں سنا یوسف ولوچہ بات چناری
 تک حوالہ جلد ہو دے یوسف نوں فرما سیا
 ایہ جاگہ فسوس کرندی ویلا وقت اخیر می
 توں کیوں مسیوں کون لیلان ول تیر یوچہ آیاں
 اسد یوچہ اکا ز الہی قدرت ظاہر ہوئی
 دو دوں اسیں سنا لے تینوں سول فریق وکھاؤ
 ہسا ایس مسیوں آ یا لول یوسف فرما ندا
 کوئی انسان توں کہہ جے وینا ایس استوں فرما ندا
 میرے بھائی بہادر تھو اوسے چنیا کجہہ تہاؤ
 ولوچہ مان تساؤ اینوں اسیں طر خدا ہو ترا

باقی رہی مہلت تھوڑی ہو سی کوچ تیار می
 کھندا کس گناہوں مینوں قتل کرو تلواردوں
 بیگناہ توں مارن کولوں کاؤڑ چڑھے لے لوں
 میرا بھی تے باپ میرے واسر تے خون چھپا سو
 میرے باپو ایہ معلم سالوں تیس تہ جیوں ہوندا
 ایڈ گناہوں وینا اتے ورت انہیرا حساب سی
 خفگی جو دل اندر پائی ساری دور ہٹاؤ
 چھڈو یہو اسحاق طفیلوں حساب عالی پایا
 ہتھ نیچہ عرضاں کرے کھلو تاہر نوں وارو واری
 یک بھی عرض نہ یوسف والی دلکھیں مٹی بھایاں
 ڈر گیا یوسف جسد م چمکی تھوئی تیغ زبالی
 وٹکا مار روئیل بہادر یوسف دور وگاٹیا
 اوس بھی مارو گا یا کچھ کوئی نہ کول بہنیدا
 واڈھی سخت مصیبت ہوئی درونہ ذرا لکھیندا
 آخر سمجھیا ولدے اندر جیوں کوٹا لارا
 سارے بھائی مارن والے کسے نہ کیتی پاری
 ایسے وقت اخیر می اندر کیوں تیں ہاسے آسیا
 واقع ہوں لگا تھیمے واڈھاود نہ میری
 تان پھر لول سنا یوسف حال حقیقت بھایاں
 پیر ہو دے لے فرما یاوس لاویر نہ کوٹا
 جلدی ورج چھپتے اندر گل تیلوں کوئی آسے
 آئی موت او نہا تے تھوڑی سی مان چہرانا ندا
 خیر والے پیر کچھ واڈھیاں نور آورا ندا
 درواو نہانڈی خفگی کولوں توبہ سے درآؤ
 نور تساؤ لول شیراں لگے چھپا تھہ کھلو ندا

خاطر تکی نہ لیا و اس کوئی نہ ور تسانے پاروں
 راج اوہا من بھائی میرے دلو چہ مان جنہا ندا
 سارے بھائی مارن والے کوئی نہ حامی میرا
 جہاں بھایا ندا اولے اندر ہندا مان سو یا
 ریدی قدرت کا لہ نہ کے فکر لے و چہ وہا نا
 جہتاں بھایاں تھیں ہڈ کا اہی دلین کھیر نوالا
 اس امید نہ پوری ہوئی ریدی لے پوہا ہی
 ہچھا جو کم ہونا آیا ورت گیا سر میرے
 سنکے بات یہو وے تائیں دل وچ اثر سمانا
 کچہ نہ یوسف نول اس گے دک گھسنا لایا
 سن ایہ گل نمائی ڈاوی ہوش حواس بھلائی
 نول کوہ دور مریدا آیا کسے نہ ترس کسایا

کوئی نہ ذرہ دکھا نہ دیتوں خوف نشا وے پاروں
 لک بدھانے مارن آتے کوئی نہ مول چھوڑا ندا
 ہر کوئی خون میرے دستا غیرت پایا پھیرا
 راج اوہا ندے ہتھوں سا و اوقت اخیر آیا
 ہا سا آیا میرے تائیں تک کے سریر باناں
 پیناں سیا اوہا ندے ہتھوں لٹا موت پیالہ
 کدیں نہ مروا جے میں رکھدا تکیہ ذات اہی
 کھیلے قسائیں ہو یا پورا رور و ہتھوں کیرے
 صاحب تم ہو واسے سی مقبل مرور بانا
 چپ کر کے اوہ نال بھایا ندے سبہ کم تک و آشا
 کھندا سچ یوسف نے کیا کسے نہ تہدی چاٹی
 دشمن ناہا ایہ بھی ہے سی ویرن بابل جابا

فعل کر دن ہووا

جلد ہووے یوسف تائیں وامن پوچھ چھپایا
 بھایاں تینوں دکھ پوچھیا دوروں سخت سنایا
 ہتھ مٹن جے اسان نسا نول نال تھان مٹکایا
 بھایاں تینوں مار سچیا اسان تان ہتھ نہ لایا
 بھایاں کر کر ویر کھنیر عرش مجید کھنیا یا
 ہن سچم ہو کوئی نہ تینوں چا ہسی مار گواٹیا
 ہن تان ہو سہم شخصیاں والا چا ہسی دور ہٹایا
 باغ خوشی وے تانے ہوسن موسم تیراں سدہا نا
 پہلوں میں مرسیاں کوئی تینوں مارن دہایا
 استحقین کچھ تینوں کوئی چا ہسی دکھ پوچھیا یا
 سو ہنیاں لہان تیراں تیش مٹی وچ لایا
 نازک پیراں سولاں کھڑیاں آگے جھڑمٹ ہیا

منہ تھیں نالے بول سنایا ویرن بابل جابا
 اسان تان کورویاں ہتھ نہ لایا ویرن بابل جابا
 یا کوئی مندا سخن الایا ویرن بابل جابا
 نول میں خود تکیندا آسا ویرن بابل جابا
 طبق زمین تمام ہلاٹیا ویرن بابل جابا
 فضل ہو جاسی جور بچھپایا ویرن بابل جابا
 رحمت والا بدل آسا ویرن بابل جابا
 ہوسی ہر باغ سکایا ویرن بابل جابا
 کر کے دلوں پیار سوایا ویرن بابل جابا
 کیوں تسا و اول کر مایا ویرن بابل جابا
 ہائے ہائے ذرہ نہ ترس کھایا ویرن بابل جابا
 کسے نہ اٹھ کے ورو وندایا ویرن بابل جابا

کی سوال کر لیاں حیدم حاضر رہ پولا یا
 سے افسوسن جو کھاناں سیرکتیاں پیش وگایا
 سوئے کھد اجال و نچایا باران ناں سجایا
 میں قریان جاواں کنڈیاں نے سوہنا قدم ٹرایا
 اوس بدن نے سوٹیاں والا بھایاں پینہ وسایا
 سوہنا بدن گلانی رنگ داخونی رنگ چڑھایا
 نشان اسانٹوں تجہ نہ کہا ہر دم ادب سجایا
 شکر الحمد الا یوسف راحت دے وراٹیا
 اتنے ہیک شمعوں بہا و رکھ ہی تیر کٹاری
 یوسف نوں دامن دے تے جلد ہر دے کیتا
 بیگناہ ناں مارواستوں باہل جاپا بھائی
 جیکر سر پر یوسف مارو پہلوں مارو پیٹوں
 کی صلاح پکائی کھروچہ ایتھے ہن کی کرناں
 کہیا ہر دے میں کہ کہا قتل یوسف توں کرہو
 اسے قتل کرن و پاروں ڈولے عرش ربانا
 اچے تسانٹوں خوف نہ آیا بنو پیغمبر زاوے
 آخر کہ نہ سمجھیا بھایاں دل وچ غصہ آٹیا
 تاں پھر تیر کٹاریاں لیکے طرف ہر دے بھینے
 تاں پھر بھایاں لوں فرمایا ناں کمال و انامی
 سٹو کھوہ کسے دے اندر جلدی و سچ کرائیں
 مطلب بھی سب پورہ ہوسی خونوں بھی کھجاسو
 تاں نکل کھریوں جاسی باہوں باہر نکالے
 جیکر باہر نکلے تاں لے جاسی کڈ نئے والا
 واوہی عجیب علاج ایچنگی انہیں کر سوسارے
 کہیا ہر دے جہ کھوہ اندر یوسف والیا جاسی

ہوسی سر او تھنیواں پانیا
 شربت او پر زیں ولہایا
 جس تھیں چن بدر شتر مایا
 جہر کدیں نہ دہرتی آیا
 جسے کھیل نہ کدیں سہایا
 بدن متامی لال بنایا
 اتناں سین من مول وٹھایا
 حیدون ہر دے گل لگایا
 آپا کہ جلد یوسف تے کارن قتل تپاری
 ناں مارو تاں مارو نالے بول سنا یا میتا
 بن گناہوں قتل کرن تھیں آئے زجر الہی
 بھایاں کہیا وس ہر دے مانی ہو یا ہن تینوں
 چھڈ و پھر یوسف رنہ تو بھی نال اسے و مرنہاں
 چھوڑو ایہ خیال قتل و خوف خدا و لوں فریو
 کل اشیا و وہایاں دیوں قتلوں باز آجانا
 چھڈو کم برہایاں والے پکڑو نیک ارادے
 کہہ قتل ہو وہ نالے دل تھیں قصد او کھایا
 سمجھ گیا ہو یوسف ناں ایہ چھوڑان جاے بنے
 چکاجے چا چھڈو ورنہ ایہ گل کرہو بھائی
 و پھر جاسی یا کوئی راہی کڈہ لیس اس تائیں
 ورنہ خون کرندے کولوں اکہم کڈے راہسوں
 مطلب سب شتاوے پورے ہو جاسن ہر حالے
 واپس وچر کنتھان نہ اوسی سمجھو سخن تیرالا
 اس تجویز وچالے بھی اکہ لیسی مطلب پیارے
 کڈہی کوئی راہی اسٹوں موتوں سب سجاسی

اللہ حافظ ہو سی اسدا ویسی نہیں کشا لے
 تاں پھر بھیاں نون گل جی لگی کہوہ سٹن و نی
 شکرے ایہ گل یوسف تائیں لگی ورو کٹاری
 اس تھیں ہتھری جے پینوں گردن مارونجا ندے
 ایہ عذاب کھوہے و اینوں خبرے کڈتک ہسی
 تاں پھر بھیاں نون فریاد و کر یوسف نوری
 کھوہ و چسٹن والی بالکل و لوں دنیل ہٹاؤ
 ہکے اکا مار مکا ہو کرو خداحی مبری
 کھوہ و چہ بیونا بیاتلیو نا اس تھیں چنگا مرنہ
 واللہ اعلم کھوہاں اندر ہوسن کون پلائیں
 آخر بھیاں بات سنیں ہرگز یوسف والی
 سن حقیقت اس کہو والی بیونکر وروں بھریا

بھیج از غیبوں ہی کوئی یوسف باہر نکالے
 دلوں ہٹائی نیت ایسی گردن سین کٹن وی
 کھندا کیونکر کھوہے اندر چسی جان پیاری
 اک ٹھو وچہ کھنا نوالے سبہ جھیرے کھجاندے
 خبرے مرسان یا کہ جیساں ہسی جان او داسی
 یا مارو یا کھوہینوں اک گل کرو ضروری
 کھوہاں چہ ہزار بلائیں ایہہ تجویر و لاؤ
 کھجے چھڈ دیو میرے تائیں نال کہاں لیری
 اکدم تنگی ویکھ کٹاروں کھٹ شہادت پھڑا
 کٹ کٹاں سا سا وا کھاسن ایہ گل کر یونائیں
 تال پھر کہو کنارے آئے سہ شاہزادے عالی
 نقرہ کار امام غزالی ذکر توں ہے کریا

بیان آن چاہیکہ پروردار یوسف در آجا ہ انداختہ

لے آئے کھو او پر یوسف رکے سارے بھارو
 نون کو وور کتھالوں کہو ہا جنگل سخت اجاڑاں
 مصروف ستہ شہر دیتے جو سی آوند بھائی
 بہت پرائیاں وروں بھریا سی شداد بنایا
 اہل ایمان کارن کہو ہا او سن پلبیت بنا پایا
 کئی ہزاراں مومن بیدے اس کہوہے وچہ موٹے
 آئے گرم او بھاس اسوچوں سخت آئے بدیوئی
 سخت ہیرا بند اسوچہ چو نکرات اندھاری
 چو نکر ظالم قبر وچالے رووے لے کر لاوے
 چنیا وانگ شور مقہر غمڈیاں بھگر کن بھیاں
 سپا بھوہیں ہر آفاتین بھجیاں منہ نون کھولی

چو نکر کبر العشق وچالے خبر صدیق ستامی
 جنگل سارا بھریا ہو یا نال شیراں بھیاں راں
 اوس رستے پرسی اوہ کھو ہا بھو کھو کن ہرچی
 بالان سو برس سی پورا بنیاں لنگرہ سند پایا
 چہرا اوسنوں کرے نہ سجدہ چاہے پگڑو گایا
 اینویں چاہے چو نکر ہو وون ووزخ والے لوٹے
 دو نکر ماہی حسابو لانی نظر نہ آوے کوئی
 کئی ہزار بلائیں سوچہ بھجیاں سہر لپیاری
 اینویں رووے جو کوئی اسوچہ مومن والیا چاویے
 ووزخ بھی ننگ امسندے تائیں منگد اکھلا پناہیں
 جلدی ہی کھاجا وں جو کوئی آن لوچے چہ چوئی

وادھا اوکھا بند بجانہ دیوے رب پناہیں
 عیش آرام نہ کوئی اسوچہ درد آزار نہ پاوہ
 یاران بار و چھوٹن والا سخت ڈالواں کھوہا
 جو وہ چاویے پھیر نہ نکالے اسچوں کہیں کہائیں
 تلوں موکلا اتوں سورٹھ ہو ہر وانگوں بنیاں
 جو کوئی پھنوں ان قصاؤں میں کھوہو چوہ ڈھندا
 ہور عذاب ہزاراں اسوچہ کون بیان سناوے
 بعضے کہن شداوتنایا بعضے عادتیاون
 اوس کوئے دے اوپر بھایاں یوسف پکڑ لیا ندا
 سمجھ لیا یوسف بن بیوں اسے وچہ وگا وون
 ناں کہوے وچہ سٹو بیوں ایڈ اندھیر نہ کریو
 جیکر کوسٹو بیوں کی لتساں تھو آسی
 تہلے بہتے کہتے اے سیاہ نہ منی کوئی
 یوسف نے فرمایا جیکر سٹساں کہوہ وچالے
 ہور نصیب ہو یاں خوشیاں دنیا اوپر سائوں
 ایہ بھی اک دیوانی سائوں رہی محشر تائیں
 ہتھین پائل نے ایہہ پایا ایہہ کے کی ایہہ کرنا
 کی ضرورت کپڑے ہون ہٹو ایسی کاروں
 ایہو کفن تان نال بندے دے دنیا اتوں جاوے
 بن کفن بندے پھیراں کو جائے کپڑے و فٹائے
 دردوں کھا کھا مال کپڑے ہوئے سب پورانے
 آخر واپہ جھلک سائوں دنیاں ہون نکائی
 کی میں بلا کر سیاں سیا بھایا تھو مخدوسی
 کپڑیاں نون نہیں لاسناں بالکل خوب خدا واکرنا
 آخر بھایاں کپڑے لائے کینا ترس نہ کامی

جو اس اندر داخل ہووے پیر اوہ نکالے تاہیں
 صورت اسدی تکیاں ہویاں سووے اجل اروہ
 دوزخوانگ نامی صورت نہ کوئی تاکی یوحنا
 سایہ سورج اوسے اندر پا لکل جاوے تاہیں
 اسکا دن جو داخل ہووے پیر نہ نکالے جنیاں
 پھیر نہ لکلن ہووے اس کھتیں وچے ہی مر رہندا
 دوزخ وانگوں اس کہوہی وچہ درد عا ندے ہاوے
 دوزخ وانگوں اسدی پوچوں عمدے چھو لے اون
 لہ سٹ کپڑے ہر اک بھائی یوسفنوں فرمندا
 لگا پائے وادیاں الیاں ہر لون قسماں یاون
 جا پں اسوچہ وکہہ بلائیں خوف خدا یوں وگرو
 جیکر زندہ رکھسو بیوں تان کچھ کھٹا نجاسی
 لہ سٹ کپڑے سپہدی طرفوں ان منادی ہوئی
 تاں پھیرے کفن اساوے کپڑے رہن دولے
 ایاک عم اخیر کی دنیا لازم نہیں سٹساں
 کھر واکفن نصیب سائوں کینا اللہ سائیں
 ایڈ پیسی کر یوناہیں سٹساں بھی اک دن مرنا
 بن کفن و کھیت تائیں اے شرم غدارو
 جو کوئی کفن کسینوں پوے جنت وچے پائے
 کفن بجائے کپڑے تان نصیب کوئی نہ لائے
 بیٹیاں نال بے ہوئے کی لتساں لائے
 ساڈھی کھی کوئی کھتاں متوں پاوان نام خدائی
 جہاں لے کپڑے تان تھیں کہوہ و پستدیاں واری
 الکن وچہ حضور خدا دے وچ کھ لیکھا ہرنا
 کر تو دی جد واری آئی پھر یوسف لچ پائی

ناں لاہو ایہ کوڑتہ بابل دی ہک ہے نشانی
 بدن مبارک تنگا ہویا نکلی لاٹ حسن دی
 لاٹ شعاعوں جنگل سارا ہویا نور نورانی
 بدلاں چوں بجلی چمکی روشن نور سہارا
 جسم چاہ وچہ سنن والی ہوئی ان تیارسی
 سد لیا اوہ دینہ چین تارے آن چہ اور انہوں
 طعنے مارن یوسف والا اول از روہ تھیوے
 سخن بیاریاں کوناں سرن ہور گلان کھلجاون
 پھٹ تلواراں کلبیاون گلان کدین و سرن
 اڑھ جہاں گانیاں تائیں طعنے درواختل سن
 آخر کپڑے لہر کسے و سنوں لک وچہ رستہ پایا
 ڈاڈا گھٹ پکیرا بدھن اکھیا لک چیا لے
 بسٹ و تاکھو ہے سے اندر بد متیر نورانی
 یوسف رو رو تے لیند کنڈھیا تنوں تھہ پاندا
 تپ ہور ارستہ ہویا بیٹھانتوں لمکا وے
 لگے بیچ نہ یوسف تائیں دلوں پیارا کماسیا
 اوہ وچکارا ہے سی یوسف راوی ذکر لیا یا
 بیچ گئی اس لے آسیا نوالی دل بھایا ندا بڑھیا
 لازم نہیں کسینوں ایہ گل یوسف دیاں بھراواں
 ایتوں سی تقدیر ربانی بھایاں وس نہ کوئی

تاں بھی بھایاں لہ لیا زوری جیوں تقدیر ربانی
 نور نور جنگل سبہ ہویا بدلی لتھتی چین دی
 غنچے وچوں کھل نور ظاہر کیتا ذات ربانی
 ہو گیا نور نور تاملی جنگل پر بت سارا
 ویندے آن یوسفوں طعنے بھائی وارووری
 حاضر کشتیانی سیدے ناں پ پیارا جیتوں
 طعنیان مار حلیے جہر کھیر نہیں اوہ جیوے
 طعنے یاران جانیا نوالے دلنوں سہناں لاون
 ہور از رو رو لے ہوون ایہ وکہہ وایم لسن
 قران حیدر قیامت نون بھی بولن ہرگز جھلس
 شجے ریشم پیکا بچہ دارستہ شہم بنہا سیا
 میں قربان جاواں چپ یوسف رو رو تیر اچھالے
 جیونکر سورج شامیں اندھیا کے اندر ربانی
 پکریا اک کنڈھے نون بھائی جلدی چھوڑا ندا
 تانچو یوسف بھائی تائیں دروازار نہ آوے
 تک حوالہ بھایاں تائیں دل وچہ غصہ آئیہ
 اولوں کٹ دتار سے نون اندر کھوہ و گایا
 ایہ ہور حوالہ ایتھے عجیب طرح میں پڑھیا
 کوئی گلہ شکایت کر کے بولے سخن بے کھاواں
 جو کوئی گلہ نہاندا بولے کافر ہووے سوئی

در بیان آمدن جبرائیل علیہ السلام حضور انبات در چاہ جب سخن

سنہ حوالہ جد یوسف وارستہ کٹیا بھایاں
 لے جیر لایا دوست ساوا و بھیا کوہ و چالے
 امن امان ساوا دوست یوسف بنی یگانہ

اوسے وقت وحی دیتائیں بدیاں خبراں یاں
 جلدی بیچ نہ دوست ساوا پایا وے درو کشا لے
 وچہ کوہ وے لکھدے رسنوں خوب کریں صمانہ

وانگوں پھیل گدات بسفون جلدی گوداٹھاوین
 نور اجبرائیل فرشتہ پاس یوسف سے ایسا
 ادبوں گو یوسف نون چکیا نال پیار کمالاں
 ستر ستر فرشتے آندے میکائیل سہا کے
 ادبوں پانی تیرے جتنا کھو تھیں اوچا آئیا
 اک پتھر بھی پانی وچوں پاہر تر کھلوٹیا
 کرن روایت جدول چخے ابراہیم چرٹھایا
 اوسے پتھر اوپر حضرت پیٹھے تکیہ لا کے
 آگ ہوئی گلزار تھی راوی خبر سناندا
 آتش مول نہ ساٹے اوسنوں مخرق نہ کروا پانی
 ہو یا وانگ تخت دے اوسپر یوسف تکیہ لایا
 نور نورانی کپڑے سوئے یوسف نون پھنائے
 سچے پاسے وحی فرشتہ خوشیوں من پرچائے
 مجلس باوشاندی لگی صفیاں نورانی کھلیاں
 یوسف تائیں وحی فرشتہ ادبوں بول سٹاے
 ولتوں نہیں اوو اسی کرنا تکیہ رب تے دہرناں
 اک لایت اندر تینوں رب ویسی سرور می
 کل مخلوق تساوے اگے سر نون آن جھکا سی
 جنہاں بھر او ان نال تساوے واڈھا ویر کسا یا
 اوہا بھائی تیرے اگے ہوسن آن سلامی
 عیب خطائیں تیرے کولوں آن بخشا سن سارے
 کال پوسی وچہ کسے زمانے تیری ہو سی شہابی
 تسایں کھپان لیسو وہ تینوں بالکل نال پھینسن
 پھیر دوبارہ جسد اوسن وچہ حضور تساوے
 اثر پھرتوں حال حقیقت کہیں اپنی ساری

جیرا سلیا امر میرے وچ بالکل ویر نہ لاویں
 جیونکر پاس ذبیح اللہ دے آیا فرق نہ پائیا
 نالے ہو ستر فرشتے کھلے بنہ کے پالاں
 جتنے نال وحی تے آندے نہیں شمار پیارے
 یوسف صلوات اللہ تائیں آن سلام سنایا
 پانی اوٹے قدرت کولوں پیری وانگوں ہو یا
 آتش نون پ اوسدے اوپر سی گلزار بنایا
 برکت اوسن پتھر تھیں ہوئے واقع فضل خدا دے
 اوہا پتھر یوسف کارن جبرائیل لیا ندا
 ایہ کرامت اوسدے تائیں وحی ذات ربانی
 ہو رہا سن بہشتاں وچوں یوسف کارن آئیا
 گردیگرے کل بلایکاں کے گھیرے پائے
 کھتے میکائیل یوسف نون کر لاؤ ویکر جائے
 کھو دے وچوں کہہ بلائیں الوداع کر چلیاں
 اے یوسف رب تیرے تائیں ایہ حکم فرما دے
 بیسی خوشی سٹاے تائیں کچھ دن صبروں جبرناں
 تاج تخت سلطانی تینوں ویسی اللہ باری
 بہت بہالوں کچھ دنوں تینوں سب بچھاسی
 اوہا کے قدمیں لگسن جد کوئی ویلا آئیا
 اوہا تیریاں صفتاں کرسن موجب حکم کراے
 نال ہوویں متحیر بالکل پستقبل سترارے
 اسد م اوسن پاس تساوے باہل جائے بھائی
 ادب سلام تیرے اگے سارے آن کرین
 پھر تون کھسین حال حقیقت و حسن صابراں
 پر وہ کھول ویکر سید کھایاں اصل صورت پیاری

پھر بھائی سب عیب معافی کنوں تیار ہے چاہیں
 عالی شان تیار ہے تائیں دے سی ذات ربانی
 سُنکے بات وحی دے کولوں بہت نبی خوش ہو یا
 سُن پیغام خداوند والا یوسف نبی رباناں
 خوش اوہ کہو جس اندر ہو یارب واوحی گرامی
 گل افائیں اوس کہو ہے تھیں ہو یاں اٹھ روانہ
 ہر ہر پاسے چائن لگا رب تے کرم کسایا
 ہاں تھے ریدے پیغمبر اصلی پھیرا پاون
 جس ولایت مرزے وانٹوں نبی پیغمبر آئے
 ریدے نبی جتھیں آون ہوں دور بلائیں
 جدول پیغمبر سدا کرواوا حد رب یگانہ
 کاف بال تمام جگت دے الوداع ہو جانے
 ایس نبی نے جدوا کے قدم مبارک پائیا
 بیٹھ تے طاعون مروی کال پلہر جانی
 آفیں طریقے آن نکالے جگ اونے ہر جانی
 نبی کیا کوئی میرے پچھے نہیں پیغمبر آناں
 فاختہ رد پس لٹیں تائی مت کو تیرے جاؤ
 اگے کئی دجال ہو گزے ہو راگیرے ہونے
 بھائیونہی رستے اوتے اپنا قدم جماؤ
 سو پوچھو فکر و وراؤ پکڑو سنت چالا
 ایس از کھ توں کر یوسف د بھایاں بول شاویں
 پانی جو تائی کوڑا ہے سی بد بو والا
 خوشبوئی تھیں پھیرا پانی قدرت ربی ہوئی
 چائن نور زیادہ ہو یاربوش جیوں قندیلاں
 پانی اندر سبزہ زاراں وانک بہالاں جمیلاں

یاراں تارے یاراں بھائی اوبوں سیس جھجکاسن
 اے یوسف کچہ ولدے اندر نہیں کرنی خیرانی
 شکر اللہ زبانا پرٹھکے اوبوں اٹھ کھلو سیا
 لوں لوں اندر عشق محبت رب ان سما ناں
 یوسف صلوات اللہ تائیں ہوئی خوشی خرامی
 نور نور تہامی ہو یا آئیسی انبی یگانہ
 مہا اودہ شہد تھیں پانی اسد رپ بنایا
 اوتھوں دروازہ بلائیں مور کتے نس جاوون
 اوہ سب شہر طاعون بیماری وانک بارود اڈائے
 ایس نبی نے خلقت سندیان پلایاں ان بنا پیر
 خلقت اوپر واقع ہوندا نیک سعید زمانہ
 خلقت سوکھی وسن لگدی مولا ہر کمانے
 نال طفیل شریف انہا نڈے جگ دانہ چائیا
 ایہ اسدے سرحدے رہنے کیتی کرم کسائی
 الْيَوْمَ اكْمَلْتُ وَالِي آيَتٍ وَلِيَّوْنَ بَصَلَامِي
 الْاَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي لَوْ لَشَيْطَانًا
 ہنناں انان جلال کولوں ہر دم ستاں بھراؤ
 ہن بھی کئی بنے ہوئے نبی پیغمبر رونے
 بد مذہب لے دینی والے بالکل پیر نہ پاؤ
 نیکی دے اعمال کماؤ نگو نہیں موکا ل
 ایس نہرگ خدا دے کولوں دور کتے نس جاویں
 سارا مٹھا یوسف پاروں کیتا رب تعالیٰ
 سب اٹھو ہاں کہو ہے اندر مول نہ رہ گیا کوئی
 بچاک لگے کہو ابرے تائیں پانچ قدم جمیلاں
 ہر ہر پاسوں قدرت رب تھیں شاخاں جمیلاں

فونج کہوا قدم یوسف تھیں حبت وانگوں ہو یا
 اوس کہو ہے تھیں یوسف صاحب کہ انرا بٹایا
 جس کہ ہے وچ لب مبارک ختم نبیاں پاندے
 عطر لے کستوری کولوں وہ ہوندی خوشبو
 عالی شان پیغمبر والے کول انہانتوں زلدا
 سبہ نبیاں تھیں افضل ساڈا نبی پیغمبر آسیا
 اسدے نال برابر ناپیں ہو پیغمبر کوئی
 سنو حقیقت حضرت یوسف کیوں ہو پورا
 یوسف نول پناہیسی تاج تحت سلطانی
 تانچو ایہ شاہ ہو کے ظلموں تاج قید نہ دیوے
 لہج نہ سمجھے قیدیاں اندر وکھ نہ ہوندا کوئی
 آگئی سچہر یوسف تیا نہیں قیدیاں ایہ وکھ ہوندا
 جیکر کھو ہے اندر یوسف قید فراق نہ پاندا
 دوجی حکمت کہوہ جاوون دی بول سناوان تہیوں
 اکدن صورت یوسف اپنی شیشے دیوچہ کھی
 کھنڈا ایہ صورت ہے میری وچ بازار وکاوے
 قیمت کوئی نہ دے سکے توئے شاہ زبیں وا
 ایہ گل شکے رہے تائیں واڈھی غیرت آئی
 سستا یوسف کڈہ بھراوان و تاناک تائیں
 وکیا پھر مرے اندر لگی ویرناں کوئی
 ایسین کہوہ دے اندر لب چیار لیا نڈا

قطرہ بدل حمت والا اوس کہو ہے وچہ چوٹیا
 ختم نبیاں کتیاں کھوہاں تائیں صاف بنایا
 شہدے وانگوں مہرا اوسنوں پل دیوچہ شاندا
 کہیں نہ وسے لذت اسدی سوئے ہے اوہ کوئی
 جنہاں اور اللہ صاحب وحی فرشتے کھلدا
 ہر تھیں فضل الیس نبی والے شان و وہاٹیا
 اسدے نوزون چچے ہر شے رہنے خلقی ہوئی
 اسدیوچہ بھی حکمت ہے سی ذکر مفسر لیا
 عبرت سیدی پڑھایا اوسنوں وا حدیث ربانی
 قیدیاں کی مزہ عقوبت ایہ پہلوان حکم دیوے
 رہی طرفوں یوسف تائیں ایہ تعلیمی ہوئی
 ایسین سبوں قیدی شوہے وچ مصیبت ہوندا
 قیدیاں اوپر ترس کھانا اوسنوں یاد نہ آندا
 جیونکر یوسف دی تفسیر و نظری آیا بلنوں
 حسنوں نغدا و بالہ تک کے ولسوں کی مہم
 ہے امید ہے صورت میری والوئی مل نہ پاوے
 ایڈی صورت میرے تائیں حد حساب نہ تھیندا
 اوس سبوں یوسف تائیں قید مصیبت پائی
 کھولے درم چوکا یا یوسف غیرت کیتی سائیں
 ائی سوٹروی پھر اوتے قیمت اسدی ہوئی
 جے کہوہ وچہ ڈھانڈا یوسف کیوں کر مرے کاندا

حکمت چہاں کہ چاہ آدن ان کے حال سکام

بجرا العشی لے فقیر کا دون نظر الیہ ہے
 نام چھوہا صورت سوشی ولی نغدا و چھانی

چوتھی حکمت کہوہ اول کی راوی خبر سناوے
 ہو دینی کی قوموں کی اکس من مرد و صفائی

پڑھے صحیفے شریف نبی سے ہر دم مرویگانہ
 صورت حسن کمال نبی واجبہ مظاہر پڑھیا
 ہو یا آن دیوانہ ڈاڑھا اندر عشق نبی سے
 کہیں آرام نہ آئے اوسنوں ہر دم روئے زاراں
 کہیں جنڈ میری تول کہیں یارب اللہ باری
 جتیک اوس محبوب یوسف والے لقمانہ بیٹوں
 اول اوس محبوب نبی دانیک لقمان پاوراں
 عرض قبول خدا فرمائی غیب آوازہ آسیا
 اوتھے اوہ محبوب نگینہ آن زیارت ویسی
 سن ہو واڑہ نہ اڑیا آن کھو ہے وچہ وڑیا
 جو کوئی پاند فر کے پاند اسو کھیاں کوئی نہ پافے
 پیراں سے برس سی عمراں کل ہو دے والی
 آن ٹکانا کہوہ وچہ کیتا خاطر نبی بگانے
 جہنا نڈے سن عشق صحبت کی او تھاں کہ نیجا پیر
 گرچہ پاون لہکے ایزا نہیں تا بھی پھر دے تائیں
 القہمہ ہو دے آکے کہوہ وچہ ویرا لاسیا
 باراں سو برس جاں پورا گذریا کھوہ وچالے
 آن مرادال پوریاں ہو یاں کرم خدا فرمائی
 ہوئی عرض قبول شادی آیا اوہ سمہ پیندا
 شکے جلد ہو واٹھیا لائی ویر نہ کوئی
 صورت حسن جوانی سوہنی چمکے نوریشانی
 جو ویکے سو جہل نہ سکے ہو جائے متوالا
 ہو مشرف تال زیارت عرض ہو وا کر دا
 میرے پارول کہو ہے اندر تینوں رب لیاندا
 الہ ہارے دو سو برس ساں بیٹوں گذر سد پاپا

اکدن ذکر یوسف واپڑھیا شوقوں کھیا دیوانہ
 عشق النبی یوسف دیوچہ تن من اسد ایشریا
 نیت محبتوں یوسف والے پڑھدا رہے قصیدے
 لگے ذات خداوند عالی کروا پول پوکا زاراں
 جتیک یوسف تال کہیں دنان ویکیاں اک واری
 تبتک مول نہ ماریں منیوں سبہ توفیقیاں تینیوں
 بعدے اس دنیا اتوں زندگی رخت اٹھاواں
 جا فلانے کہو دے اندر جیکر ہیں سدھرا پاپا
 امر مقدر اکدن اُسنوں اس کھوہ وچہ پٹسی
 پرانے دے وانگ ہو وا حسن نبی تے سڑیا
 پہلوں شمع جلے تے بچوں وچ پتنگ حلاوے
 سو برس تھیں پچھے آسیا کہوہ وچ مرو سو والی
 چھڑ دے سبہ دنیا نوالے محل مکان شہانے
 پھٹے سچ او نہانوں لڑکھدے تاننگ دا ہیں
 ڈھونڈن و ایشام صبا حین سنہ بھر کن بھائیں
 مدت ہو گئی تکیں تک ویاں یار نہ پھیر پاپا
 آگے نیرے بدلے امرول وقت وصالاں والے
 آگیا یوسف لبر تیر اعنیب آوازہ آسیا
 اٹھ شتاب نہیں کہوں اسد استقبالی تھیندا
 قد میں لگے یارت پامی رحمت بیدی ہوئی
 نرگس وانگول اکھیاں روشن پارنگماون کاتی
 عشق النبی بھانبت بلکے دیوے دین نکالنا
 خفا نہ ہونا بھایاں او پر پاپا سر واریشروا
 میں تینوں ہڈ کیندا ہیسال کہوہ اندر مدت تاندا
 صرف زیارت تیری کارن اج لقمان پاپا

سیرانا اساتے تائیں کم ہونے سرکاروں
مطلب ہو گیا پورا سا ڈاڑب نے کم کھایا
حاصل ہوئی نیر والے نون جبدم شمع نوزانی
بچ نہ ڈٹھا نکھ دلبر وائل رہیا سدھرا گیا
اوتھروں بلبل روندی تائیں لہتیاں باغ بہاں
ہو گیا وعدہ پورا اسدا بیوں مرضی تقدیری
الوداع اساتوں کر ہو ہو ووسدا سوکھالے
اتنی گل کر کے اٹھ علیا شوق جہارا دکھائی
اس دنیا تے کسے نہ پیتا پر کربام بقائی
سن تینوں اک ہور ولی دی نقل عجیب سناول

جنت و پون لذت والے خوبی باہجہ شماروں
قدرت کولوں عاشق اوپر وقت نزع و ایسا
دنیا والی اسدے کولوں قطع ہوئی زندگانی
اوقوں سبحان نکہ ویکہ یا اوقوں سب بلا گیا
اوتھروں بلبل نون گہت پچھائی پکڑ لیا اغیاراں
کہند حضرت یوسف تائیں اٹھ سلام اخیر
اگے حکم اساتے اوپر پخصیں موٹو والے
انا للہ آکھ زباوں اجل شہادت پائی
کچھوم وصل نصیب جے ہو یا کمروں ملی جدائی
بعد اسد و کچھو کر سنا سال یوسف دیاں بھراواں

حکایت ولی اللہ

اکن حضرت موسیٰ اوپر وحی خدا و ایسا
یا موسیٰ رب تیرے تائیں ایہ اک بات سنائی
اوتھے کہ پیارا سا ڈاڑب می عبادت کروا
اوسنوں و بچ سلام اسدا اکرناں عرض زباوں
کہیا رب تینوں فرمایا ہے ایجن ضروری
شکے موسیٰ حکم شتائی غار و چالے آیا
حمد ثنا خدا وی اندر شاغل مرو ریا نا
جدوں نمازوں فارغ ہو یا موسیٰ نے فرمایا
نالے کہیا منگ ورت جس شے وی تیں ہوئی
شکے اوس نے اگول تھوڑا سخن الایا
جد کہ ویر ہوئی تے ولو چر فکر موسیٰ نون گیا
اتنے تائیں موسے نون آکھندا وحی ریا نا
شکے موسے نے فرمایا ایہ کی حالت ہوئی
تاں بچرو حی موسو ویتا تیں حال بیان سنا نا

بعد سلاموں موسیٰ تائیں رب و احکم سنایا
جاء خلائی غار و چالے لاویں ویر نہ کائی
کہیں ساقے زکروں عفا فل تا بعد از امر واء
نال کمال ادب وے موسیٰ ہو کے ولوں کجا نون
منگ جو چیز ضرورت تینوں یا مقبول حضور
گیا اس مقبول خدائی سحر جسکے وچے پایا
خوف خدا و اوس ولی نون بھلیا پینا کھانا
اے ولی اللہ تیرے تائیں رب سلام سنایا
ہو سی حل شتائی مشکل ویر نہ لگسی کوئی
بعد اسدے کچھ منہ وے پر نے اپنا آپ گرایا
کی ہو یا اس عبادت تائیں منہ پر نے ڈک پستیا
یا موسے ایہ دوست رب و دنیا لہد صھانا
اجل تیاری اسدی ہوئی ویر نہ لگی کوئی
یا موسیٰ ایس گل سند طالب سی مدتاں وا

بیان اسرار ان پیش والیہ کو اور یہاں تک کہ تندرہ و پوسٹیں جن میں حضرت یوسف

مال متاع تمام لٹا یا بچھڑایا کرو انماں
 کس سببوں باہل تائیں ہو ویسے و نچ سدا می
 لکھ ہزار ویل دوڑائی کوئی پیشینہ آئی
 بکرائے کے قح کر ہاں جنگل وچ اٹھائیں
 او سکی یقین استنائیں ظن نہ کرسی کوئی
 لکھی بھی اوہ خوف و پالے رہنا اپنی سیانماں
 کھنڈا سی بگیا اڈاں کو لوں اوسے خوف اساتوں
 ایہو پہانہ چنگا ڈھکا امور نہ کرینو کوئی
 تال پھر قح کیتا بکے نوں جنگل یو چھایاں
 ترپے والیں گھرنوں سارے روندتے کر لائے
 کھلا کیندراہ سے اور نبی یعقوب سمارا
 ولپا زیر یعقوبے تائیں چھاویں رکھ بھائیسا
 اسجگہ تھیں چھپے بل جہا گھرتھیں کڈہ لیا نڈا
 لکھیا اوسے گھرتھیں گول لیکر نبی سدھانا
 یوسف نوں نصحت کرولیا پاکہ اگہ وں ولپا
 جو یوسف نوں نصحت کر کے گھروں حضرت وہا یا
 بس کر اڈھ جوین امرسی اینوں لکھیا کبیا
 عیب کسید ظاہر کرتاں ہوندا کم نا دانان
 القصہ اوسجاگہ او پر روستے نبی سہارا
 کیوں نہیں آیا شمالاں ہو یاں ہوئی ویندا وہ
 اج تال میں اوہنا نوں کہا بہت شتانی انماں
 کس سببوں یہ ہوئی راج خیر کر سے رب سائیں
 پے گیا ہول شے سے اندر آفسوں خمدیاں جاری

دل چہ کرن لگے تجوڑیاں کر سیئے کولن بہمانہ
 کر یئے اوہ گھس تھیر لہنی ہو سے نبی گرامی
 اتر اس تجوڑی سے او پر ساریاں نے گنڈہ پائی
 خون اگودہ کرنا کر کے دیو۔ پنے باہل تائیں
 جیہ گیا بگیا اڈاں گھرا ہا یوسف نے پوسٹوں
 یوسف نوں نار اوسے میدا چھ جنگل بہا یا ناں
 ستا یوسف کر گھال پتھر اڈو ویندا نار تھانوں
 اتر سپہناندی اتقانی اس نکل او پر ہوئی
 رتو وچ پوریا کرتے حال وہاں پائیاں
 اڈے کر یعقوب نبی نوں صبر آرام نہ اٹھے
 خیرس اوسے دوست سدا اٹھی اسد سنگ سارا
 جین کہوں یوسف سے تائیں رخصت سی فرمایا
 واللہ اعلم کہ کہوں یعقوب گھر سے لوں آندرا
 میں پچھال گھر کپڑے سے ویلے آئی نبی بہانا
 شوگے کچھے شاید گھروں ہر دے چلیا
 وچلا حال یعقوب نبی و کیوں نہیں پوچھ لیا
 توں کیوں وطنی شاعر سندا کلمہ کر یاں پیا
 ایپر سچی بات سنائی شقا نہیں ہو جا مال
 جس جا کہتیں رخصت کیتا یوسف دلیر سارا
 اگے اس تھیں پہلے ہر اک آجا نڈا شاعر اوہ
 خاں شہاڈیاں نڈیاں تیکر میں نہیں گھر جاناں
 و پلیاں ان نڈاں لے تک پیا فی آیا تائیں
 بچھ لیا آندرا لے سدا تیرا وہ گیا اندباری

اینویں روذانی خدا و اہوش سہماں نہ کوئی
 روندے روندے آون کوئی جویں کسے دامویا
 کن ہر کے پیاکیراں لپند کون کوئی ہے روند
 کسٹوں پیکیا چور کدائیں یارب سچیا سایاں
 کون کسے سے پیارے تائیں اج مصیبت آئی
 کون کسے نول چن چیتی آن مو اتا ویندا
 کون ایہ مال موہالی اوند اعاجز و درونجا ناں
 ایہ تیرے ماہ کتعالی کہوہ و چوپائی آون
 القصة جان تیرے آئے تکیا نیسی الہی
 ویرا ویرا کر کے روون اچیاں کوکاں مارن
 ہاؤ ہاؤ یوسف ہاؤ ہاؤ یوسف کر کے ہاؤ کھلیاں
 مردہ سنن جتھائیں کوئی چاون کہری ادائیں
 توٹے ہوتی دشمن ہووے تا پنجی و کدیان جاون
 کوڑیاں رناں مذہبیا نماندا کوڑا توبہ سایاں
 کوڑا روون نفع نہ ویندا اندر و وہیں سریش
 غش وی حالت اندر ہویا سرت نہ گئی کوئی
 روہو دے بھایاں تائیں ایہ الفاظ الایا
 پتے سف موہیا ہن دو جا باب بھی تالے مروا
 دوہن خون اسٹے سر تے چرٹھن باہو گناہوں
 آخر باب یعقوب نی نول چک کھوے ول آندا
 ساری رات بیہوشی اندر گزری نی رہا نے
 ہوش آئی تاں چار چوہیر یوں کروا پیر قطارا
 کچھ بیہوشی اندر ہویا ہوش حواس بھلائی
 دست سب اوچاڑاں پتیاں محل مکان شہانے
 پیر حد ہوش آئی تے کسیا سب فرزند تائیں

تا نچوڑنے دی جنگل تھیں سخت صدا اک ہوئی
 سن آوازہ روون والا اٹھ یعقوب کھلوٹیا
 ایس وقت وچہ کون جنگل تھیں مال مہائی اوند
 درواں والیاں کیوں مہیاں اون جنگل کتوں دوہیاں
 کون ایہ روون والہ کیتوں آن روٹے بھائی
 کون ایہ قاصد کسٹر حدیاں خبراں آن سیندا
 والد اعلم کس عم پاروں وندا پھرے تاناں
 بابل ہندے یعقوب نول پتھروں خون رواون
 اکھن ہاؤ افسوس یوسف تے ہو گئی بیہوشی
 مٹیاں پاون کپڑے پاڑن سو کر کے کارن
 بیونکر وہن سیا پارتا ایس سے ویاں چلیاں
 ہوڑیاں کدیناں کھ لگن بٹیک چاڑیاں
 اپنی خوشیوں سے جے کوئی لعنت اسنوں پاون
 ولوچہ پٹھن اولوں کوڑیاں روویاں دوہیاں
 القصة جد روذیاں ڈٹھا بابل پیراں تائیں
 ٹر فے پیاز میں دے اوپر عقل آوارہ ہوئی
 میں جے کہیا نہ مارو یوسف و کھر اہو فراسیا
 لتان بات نہ منیں کوئی منع بسیا میں کروا
 پیچیراں کے لڑکے ہو کے کھلے سدے راہوں
 و تہ آرام نہ آوے اوسنوں روندانے کر لاند
 فحری ویلے قدرے اوسنوں فی ہوش مگانے
 سید فرزند و کھے ناں کھا یوسف نی سہارا
 سبحان باچوں دوست تائیں چیز نہ بھجاو کائی
 زہر و سیتوں سبحان باچوں لڈو ہور کھانے
 کتھے اوہ دلدار اسدا اکھر وچہ آیا ناہیں

کی سبب ہو یا کی اوسے نال مصیبت ہوئی
 کیوں نہیں ساڈا دلیر آئی کیوں اتنا چر لایا
 تئیں تاجی گھرنوں آئے اوہ دلیر نہیں آئی
 جسے سانوں مارو کا یا سوچ بے ہوشی پا ئیا
 جسوں میں سیا جاندی والی لکھ لکھ وار پولا یا
 جسے پاروں دل میرے نول ہوندا چین سوایا
 جسوں اک پل دور نہ دیکھاں اسوں دن سد پایا
 بن اسدے بن کی کر جنسیاں یارب بار خدا یا
 اک پل گوناں وچ چرٹن والے کدھر کرخت اٹھایا
 رنیوں معلم ساڈا دوست کدھر ایہاں گنویا
 یوسف با بچوں ساڈے بھانے جگ اندھیر اچھایا
 وس نہ گیا اسڈے تائیں چوری ڈیر اچھایا
 سارا ون تکیدیاں لنگھیا ناں کج پتیا کھایا
 ہویا جگ اندھیر تاجی سورج کلمہ چھپایا
 وسو میر یوسف پیارا کتھے نشان کھڑایا
 کیوں نشانے بلبل تائیں باغوں پکڑ ہٹایا
 کر پیر سی جان ساڈی تے ظلموں تھروسیا
 شکے ایسی حالت وروی بھایاں نے فرمایا

کس سببوں گھر ساڈے وچہ چاشن ملے تکوی
 جسے کارن میں سدہر آیا کیوں دلیر نہیں آیا
 جسے باہجہ انہیر اچھایا کیوں دلیر نہیں آیا
 اوہ دلدار نہ سا تھر لائییا کیوں دلیر نہیں آیا
 اس نہیں اچھے پھیرا پایا کیوں دلیر نہیں آیا
 سرتے ہوندا رحمت سایہ اوہ دلیر نہیں آیا
 اوسدے دیکھن نول سدہر یا کیوں دلیر نہیں آیا
 دروغماں نے مارو کا ئیا کیوں دلیر نہیں آیا
 شاید بینوں نول بھلایا کیوں دلیر نہیں آیا
 کوئی نہیں نال انہیا نلے آیا کیوں دلیر نہیں آیا
 ساڈا روشندان بچھا یا کیوں دلیر نہیں آیا
 کھڑا عیب قصور کس یا کیوں دلیر نہیں آیا
 راتیں بھی نہ کجہ پکائییا کیوں دلیر نہیں آیا
 رات اندھیری شور مچایا کیوں دلیر نہیں آیا
 اپنے سنگت مول رلا ئیا کیوں دلیر نہیں آیا
 کھڑا عیب کوئی وسیا یا کیوں دلیر نہیں آیا
 ظلموں عرش مجید بلایا کیوں دلیر نہیں آیا
 جیونکر سورت یوسف اندر آیت حکم سنایا

قال الله قالوا يا ابانا انا ذهبنا سبق وتزلنا يوسف عند متاعنا فاكلا الذئب ما انت بمؤمن لنا ولو كنا ظالمين

کہن لکے یا ابا اسیں گئے شکار کرن نول
 بچوں یوسف تائیں کھایا اگر بچھا لوالا
 ایسیاں با تاں پیش پل سے رو رو کرے سارے
 ہائے افسوس اوہ دلیر ساڈا چاشن نول کھیندا
 ہا کو افسوس اسڈے بھانے ورتی جگ اندھیری
 ہائے افسوس پیارا جانی ساتھیں لہسد پایا

کول وکتو کو چھوڑا سماں یوسف لعل عینوں
 ایسپر نشان لہین نہ توڑے لولے سوچ وال
 ہا کو افسوس پیارا ساتھیں کر کے گیا کناسے
 ساڈی عقلت پاروں شوہدار وندا گیا مرئید
 ہا کو افسوس ہویا گم ساتھیں اوہ دلوالواری
 بچھلے باغ فرات والی آکے خزاں سو کا ئیا

ایسی باتاں جد فرزنداں حاضر پیش سبایاں
 ایسی سخت بیہوشی ہوئی راوی شیر سنا سے
 نال یولایاں بولے تائیں سخت بیہوشی آئی
 پھر بھایاں نے ولدے اندر بہت افسوس کھایا
 دو چہرہ ہور و لیلان ہمایاں گوں ہور اڈ بکچیاں
 چہرچہوں جد ہوش تہی لون پھیر دوبارہ آئی
 ظاہر کر تھو کوئی نشانی یوسف دلبر والی
 سنکے سب فرزنداں جلدی حاضر گرتہ کیتا
 تک پیر ابن یوسف والا بنی یعقوب عہددا
 ہوش حواس سرہ گئی کوئی ہمیر آرام بھولا یا
 چم چم اٹھیاں اوپر لائے کرتہ یوسف والا
 سارا دن بیہوشی سے وجہ گذریا کئی تہی لول
 تیر ہوئی تاں ولدے اندر ہوش ذرہ کجہ آئی
 حال دوبائی کردائے جنگل پھرے و ہونڈ پیدا
 جہاں اتے سر وٹاں اوپر پڑھ کے وٹے تھکا
 یوسف یوسف کر کے روئے ہویا سخت دلہنہ
 کل ورنیاں وحشیاں تائیں بول آواز سنا سے
 آئے میرے حاضر جلدی پچپاں حال سخن دا
 کیونکر سبناں حال دوبائی وقت اخیر ی پائی
 کس طرح اوس قہار کے کھابہ دوست دلبر میرا
 کیونکر روز قیامت اندر و نچکے مکہ و کھاسی
 قوم رسولان ہرے نالوں بنو بہت پیاری
 قوم رسولان نچ کوئی کچھ ذرہ وکھ ویندا
 بیگناہاں پتہ اسا و اٹھا ہدا نشاں حیوانوں
 نہیں امید نسا و اہو سے روز جزا چھٹکارا

پھیرنی لول غم درواں لے آن بیہوشیاں بایاں
 سب نبی ادا جتہ کھنڈا کچہ نہ آوے جاوے
 وچہ بے سرتی نبی خدا و اہوش حواس نہ کاٹی
 ہائے اسان یوسف سے غم وچہ دو جاباب مرابا
 باپ بچہ باپ بچہ آساں مکیاں اکیتاں
 روکے سب فرزنداں تائیں ایہ گل بول ستائی
 جیکر ہے بگچیاں کھابہ اہو سے بات نرالی
 لو ہونال بوڑیا ہویا پیش کیتو لے میتا
 سجد یا پچھ شہاروں روٹا گھت کے شہر کھارا
 چھلی وانگول پیالیو سے دروں گل آیا
 بے وس ہو کے آہاں مارے غم چلے پر نالا
 راتیں بھی ناں ہوش کھانے آئی مرد صفتی لول
 مستی حالت جنگل طرفے کیتی جلدی دوبائی
 یوسف دلبر سوئے تائیں پھرے آواز سے ویندا
 مت کے نظری آئے کدہر سو ہناید فلک دا
 جد ہرے شمع مبارک ٹوری ہوئے اوپر و آ
 کسے ساڈا دوست کھابہ استیج سچ بتلے
 کیونکر وقت اخیر ی حال ہویا اوس چنڈا
 کسوں یا د کیتا سی اوسے دستے سالوں کھبائی
 ہاکیا تہرس نہ آیا جسے کھابہ گٹ کٹ پیرا
 جس مچھوں اس دنیا اوپر نیپاشوں کھابہ جاسی
 جیے اربا و نہاند ہوسی پاسی سخت خواری
 رب العالوا سے اوپر حمت نہیں کریندا
 کیونکر سرخ زو ہویا سو مشرے میدا لول
 حکم خدا و نازل ہوسی سخت عذاب آساں

سُن حیوان جنگل سے سارے روون گنت کبابیر
 وروں سارے کابل آئے خوفناک نبی وی
 روون لگے جسم سارے غیب ندامت مائی
 یوسف تائیں امن سلامت کہو چہ اسان کایا
 اوسنوں کوہ فلانے اندر قید مصیبت پائی
 بعد اوسے پیر امید تائیں بسی عزت شاہی
 تحت حکومت بسی اوسنوں عالی درجے پاسی
 سُنکے کل حیوان تائیں صبر دے وچہ آیا
 سُنو حقیقت نبی سہارا روو شیر و ہاے
 دیکھا تہہ اسان یوسف جنگل وچ کر ایش
 روو وچھاڑ کلاٹے لیند اصبر آرام نکوئی
 کوئی نہ دے تیر یوسف وی ہو یاد ورنچانا
 جنگل کے حیوان تائی کر دے گریہ زاری
 کوئی حیوان نہ کھائے پیے یوسف غم پارو
 روکے عرض سناون لگے یا عبوب حقانی
 کھاون پیون بھلا سناون عیش آرام نہ کوئی
 ایسہ سمجھو سارے تائیں زخم لگے دلیر سے
 القصة یعقوب نبی پھر واپس گھر لوں آیا
 کھند من نہ بلد اسانوں یوسف دلیر پیدا
 لہنی طرفوں تان سپہ چارے لار ہیا چولانے
 جسم گھر دے اندر آیا سارے صا حیرانے
 نال پیار محبت حضرت گلان نال لاون
 کہ آرام نہ یعقوب لے لوں موم وروز یاد وہ
 ہر م صدقے والی جہانے کس پیر اسن جوئی
 اس حالت وچہ نبی خدوا واپس یا قدرت پاروں

کھانا پینا پیر تا جنگلوں بھلا ہر دے تائیں
 اکھن کسے درندے کو لوں ہو پاکم پشیدی
 کوئی نہ روو کوئی نہ روو نہیں سپہ اولی کوئی
 کسے درندے جنگلی اوس سے تائیں ورنچلایا
 کچھ نہ نال نک اوسنوں وکھوں جاسی بل رہائی
 کل بلکاں واولی ہوئی پاروں حکم الاهی
 مت کوئی خوف کرو اس گلہ جبرک ریدی آسی
 ایسا سن خطاب آئی رب وانشکر کسا سیا
 جو کوئی تیر لے اس تائیں پول آواز سناوے
 دس چہ نظری آپائینوں ڈٹھا کپیری جائیں
 جنگل دے وچہ بھونڈاٹے عقل آوارہ ہوئی
 روندالے کر لاند اوتے نبی یعقوب رہانا۔
 یوسف وکھم کو لوں روٹے جوہ جنگل می ساری
 کچھ نبی لوں نے سبے جنگل دے وچکاروں
 جوں نشانتوں غم یوسف اتیر اسانوں جان
 یوسف دی بچیری پاروں لوں لے امنی ہوئی
 نہیں بلکہ حیوان جنگل دے روو زاریاں کر دے
 جسم جنگل دے وچکاروں کہ نشان نہ پایا
 بان جیکر چارپ ملا سے دور نہیں کچھ پارا
 انوں من ملاسی اللہ جیکر اوسنوں بھیا تے
 گروہ گرو نبی صاحب دے پیسہ سب لے
 مٹھیاں بچرن خوش آواز سن سون سن آلون
 روو کو پیر اسن گمنوں لاسے بی حسد ادا
 بیرون جنوں کھنڈوں تھوں ہر دے لوں کش وونی
 سعادت کچوں کھنڈوں نہ کچیا شوق سبارو

یا حضرت بے موقعہ ہستی کی کچھ نظری آئیا
اس کڑے چول یوسف والی خوشبو لے نہ سالتوں
جے ایہ خون یوسف دا ہوندا ایڈ ہوندی خوشبوئی
ایہ نہیں خون یوسف دا ایہہاں بکر بنا کے آندا
وو جا بد بگیاڑے کھا ہا یوسف دلبر سارا
یوسف لول حسن ظلموں خونی ڈاٹے دند چلائے
کڑتوں اندر بدن یوسف دا کھا گیا موزی سارا
بڑا تعجب آئے مینوں یوسف مار گوائیا
ہنیں ایہ خون یوسف دا نہیں اوہ بگیاڑاں نے کھا ہا
جڈ کڑتے نہ پھٹیا پھٹیا دند نہ لگا کائی
ہو گیا معلم پک اسانوں بولن جھوٹے کامی
ثابت کوئی نشان نہ پایا جھوٹے کامی کہندے
جدا یہ بات یعقوب سنایا چپ ہوئے سپ بھائی
کرن روایت عمل ریائی جو کوئی مومن کروا
رہ فرماوے لیجا واپس سالتوں لوڑ نہ کوئی
نال بیکھارے عمل کمائے ساڈی نیت نامی
جسدے کارن عمل کمایا اس اگے لیجاؤ
غیر کسے دے کارن اوسنے نیکی پئی کسائی
چنگا مندا کرنے والا میں ہاں خالق سائیں
تال پھر عمل ریائی اوسدا واپس ملک لیاون
ایہ لے بھائی عمل تیرا ایہ جھوٹا رپ بنایا
کوڑا عمل قبول نہ ہوندا بالکل ذات خدا لوں
ستو حقیقت صابراوے وچ حیرانی آئے
کڑتے کیوں پاڑ لیا نداؤا ہی عقلمت ہوئی
مردے سے بھی قرآن بنایا کر کے فکر نرالا

سن یعقوب سوالی تائیں اگوں بول سنایا
ہنیں ایہ خون یوسف دا بالکل سالتوں کھول سالتوں
ہر لول خوشبوئی دیپاروں ہوش نہ ہوندی کوئی
معلم ہو گیا میرے تائیں پورا بکر انہا ندا
کیوں پیرا من سلامت کیوں نہیں اسنوں بھپاڑا
کیوں نہیں اس کڑتے تائیں اوس نے دند کمائے
یا ہر وار چو کڑتے ہی کیوں نہیں پھٹیا پارا
ادبوں کڑتے لہر کے اوسنے وکھرا کدہر ٹکاٹیا
جھوٹے میں شاہراوے سارے دل اسدا آہدا
کویں ایہ خون یوسف دا اتے ملیا نال وانا ئی
کر کے دغا کدائیں کتیا یوسف ہی گرا ی
شیر دا پنجہ لگیاں کپڑے ثابت کدیں نہ رہند
بچکل دی حالت دے اندر گرون نیویں پائی
پھر اوہ عمل ریائی رب تے ملک موکل کھڑا
سافے کارن اس بندے ختمیں نہیں ایہ نیکی ہوئی
اس میں نہ حق کسیدالیندے کہ سی ذات الہی
یا کہ واپس کر کے اسدے مندا اوپر ٹپکاؤ
تا جو چنگا جان مینوں ہے کوئی مرد خدائی
میرے کارن عمل نہ کیتا جاؤ کرواڑا میں
منہ دے اوپر بارن اوسنوں نالے ایہ فرماون
عمل ریائی کیتا تونے خالص نہیں کسائیا
کوڑا کڑتے لہو دا پھیرا نہیں اعلتبار اسانوں
ہائے افسوس نہ بکر اسدے کچھ ایچھے کم آئے
مردے وانگول پڑ گئے جھوٹے سچ نہ تھیاں کوئی
اگوں جد علماواں ڈٹھا بنیاں پھیرو کالہ

چیز کو چہ قرآن اپنے دے اوسنے بول سنایا
 ایہ آیت جاں عالمان کی سببناں فکر و وٹرایا
 اوسدی پھر تفسیر اسانوں کہ ہر وں نظری آئی
 کاویاں طلب ٹھگباری وامتے تک ضروری
 ٹھگبار وچہ نہ رہدی رحمت کدیں اوتاری جاوے
 پڑے کاویاں دے آلتھا اوس قرآن بتایا
 اپنے دلوں نیچے عربی ربے دے لائی
 پھر آسوں پٹی دل اندر اچ نہا ہیں کرناں
 یوسف دیاں بھراواں وانگون کچوں سوچاں آئیاں
 کیوں نہ لوٹے لوٹے کر کے آندا پاس پدر وے
 حیونکر عاصی روز قیامت جرم ثبوتی پاروں
 جسی ہائے افسوس میںوں ایہ خبر کجہ آہی
 میں تاں اندر خانے ڈرور کیتے اوگن سارے
 ایہ خبر جے ہوندی میںوں کدیں نہ پڑا کساندا
 پر کچے اوسویے وا اوسنوں نفع ندیسی روناں
 کیوں نہ اس دنیا دے اٹکے نیکی کروا رہیا
 القصة یعقوب نبی نے پتر اں لوں فرمایا
 کسے ورنہ لوں نہیں طاقت یوسف میرا کھاوے
 غیرت غضب فدائی اسدا پلوچہ تم اواوے
 دل تشاوا اینوں آہاراں یوسف تائیں
 لایا سوت پیکان اسانوں بیگناہ تقصیری
 ایہ لازم ناھا تشانوں ایہ ظلم گستاں
 مارمی گل تشانے کیتی ساڈے حق وچ پھاری
 روکے عرض کیتی فرزند اں پاس وارسینے
 پرتینوں اعتبار نہ کوئی لوٹے سچ پھانے

ہے قرآن قریب الکا دیان رب کہاٹیا
 کی مطلب کاویاں دیوچہ اون کھیں شرابا
 اسدے کارن ناں کاویاں تے رب رحمت فرمائی
 کاویاں وچہ نہ تاپیں تہی رحمت رب غفوری
 جے آٹے تاں آسے پاسے رحمت پھیرے
 یعنی باہر نیایش اندر کاویاں وچ نہ آئیا
 آخر جہ مشہوری ہوئی آپے شہرت پائی
 لکھناں وچ کاویاں ایسی پاک کلام آتہ ناں
 ہاگ افسوس نہ کیوں کرتے دیاں لہراں بنایاں
 جرم ثبوتی ہوگئی ساڈی روروزاریاں کرے
 رور و کچھ پچھتاوے لگسن اپنے بد کرداروں
 لگے اوگن ظاہر میرے کرنے ذات الہی
 ہاں بھی انوں اس موقعہ تے آن ہور آشکارا
 کرنیویاں اچ دیہاٹے ان اشیاں لگاندا
 آگ لگیاں کہو کہیں لگا کچہ نہیں فائدہ ہوناں
 پیش یعقوب ہو یا تے کر تے پارناں باوا گیا
 سچ و سواہ یوسف میرا کدہرے تشاں گمایا
 پورن زاوہ کھاوے جلد نتیجہ پاوے
 بیگناہ پیٹیر زاوہ کون ورنہ کھاوے
 آخر اینوں کتیا تشاں ججاسی نہیں اسامیر
 ججاسی نہیں حسان تشاوا تیکر لہم اچیری
 بیگناہ براور تائیں جگلیں مار موکا ناں
 یوسف پڑیا تالے ساڈی ہوسی کوہ تیاری
 تیر و انگوں یوسف پاروں جگلیں ساڈے سینے
 تیرے تالوں و وہ کے اسیں و روحاں و نجائے

واٹھی چک اسائے و لون در یوسف دے لائی
 منکے بیل نے فریاسارے کوڑالاؤ
 لیکر تپیں تھی سچے بولوسچ زبانی
 اوس کولوں میں خود چک پسیاں حال حقیقت سارے
 وانگ شکاریاں جنگل اندر دوڑے کر کے ہلے

و چہ فرقت پار سجن دے کر یے حال دو ہائی
 اپنی سچیں مار یوسف لون بچیر سائوں بھراؤ
 پکر لیا و ناہر حسینے کھا ہدا ماہ کنعانی
 تال پھرے زکیر شہزادے کر دے ترت تیاری
 دس کھاں مزہ کون بید سا پکر گھرمینوں چلے

بیان حاضرین فرزندانشین پدر معمر گراسیر

جنگل یو پچہ پچرن ڈھوڈیسے صاحبزادے سارے
 بوٹا کاہی جنگل بیلاوتن سپہ ڈھوڈیندے
 اچھی جتنی کھانے تے اک بگیاڑ نما ناں
 ہولی جیہا اسدیتائیں نپیا و سچ بھراواں
 اکھیاں وچوں کچہ نہ دے لاعر گرگ و چارا
 انھیں چہڑے وروی ہوون اگے درور نجانے
 دکھئے لون دکھاون اسدرا پیشہ لاقدمی
 سنوں حوالہ اس ہلرون پکر تسمی بھاپاں
 اوہ بگیاڑ نما ناہو کے تال آوے دہر کیندا
 سہ فرزندانش حاضر کیتا اس بگیاڑ سے تائیں
 ساری خلقت و بگیاڑی کون اوہ کرمان سڑیا
 کون پیر سا حسینے ایڈی کیتی آے تری
 کون اوہ حسینے جن بدر لون وچہ چھپایا
 کون موکالہ پیریاں دے لاکے کھاون والا
 کون اوہ دل پیریاں والے غم و سچ پاؤن والا
 پکر آندونے حسینے کھا ہدا یوسف نبی تعالیٰ
 پکر آندونے راشک موفی دشمن ذات رسول
 پکر آندونے حسینے یوسف کیتا پیرا پیرا

وانگ شکاریاں جنگل اندر مارن دور نظا سے
 نیڑے دوروں ہر ہر پاسوں و تن کیراں لیندے
 اوپر زبیں کھلیا ڈکھا و دوں مردہ نجاناں
 بہت عزیز اللہ جیہا لگا جوین کچھاواں
 ہاتن دی ناں طاقت کوئی بنہہ لیونے یارا
 اوسدے اوپر ہور زمانہ در و مصیبت آنے
 وڑ دے رہے خدا دے کولوں منکے فضل سڑیا
 منہ دے اوپر لوہو نلیا گھرون کیتیاں دہا یاں
 کرے لیلان نال اسائے کی اچ پیشہ تھیندا
 کھندے بیاباں اس کھا ہدا یوسف چائین چائیں
 چہڑا بیگناہ نبی دے گائے اوہ چہڑا پیرا
 یوسف جیہا شاہزادہ کھا ہدا تال عدا یاں مری
 روشندان بوجھاون والا ناہر پکڑیا آجیا
 کون اوہ پکھانیاں اوپر وند چلاون والا
 پکر آندونے یوسف تائیں خاک لاون والا
 پکر آندونے ماریا حسینے سوہنیاں لقاں والا
 پکر آندونے دوزخ یو چہ چوسری وانگ چولوں
 پکر آندونے جنگل وچوں سخت لے تری ماچہ پیرا

پھر اندونے دشمن رب والایق قہر عذاباں
 پیغمبر انتوں قتل کریندیاں اسنوں شرم نہ آیا
 انہویں طعنے دیون اسنوں بیگناہ تہا
 کہ آواز نہ بولے چلے وچہ حیرانی کھلا
 روز ناہر نیروا کے سخن کلام نہ کوئی
 لوکان وی بدنامی پاروں سینہ ہو گیا لیراں
 جسم چپ نہاناں ہو کے کھلا وچہ کچھری
 تازہ درون گاوچہ سینے تک دشمن دے تائیں
 کس طرح دل تیرا آیا کھا ہد ایوسف میرا
 کس جگہ تے کھا ہد ایوسف صورت وامتوالا
 رکھیں دھریا اور زیندے نازک بن گرامی
 کوں گلاں پیا کردا آہد توں اونوں آٹھیا
 ائی جگہ کھا ہد ویا چاکے کھا ہد جا بہ جانی
 انشہل کلمہ پڑھیا اوسنے یا نہ پڑھیا کوئی
 کیونکر کھانڈیاں یوسف والی صورت سی کرانی
 کی اوس کیا روی واری سخن پیغام بیکارہ
 سوہنیاں لہان جندہ پیاں کیکن اوکھا ہویا
 ظالماں خوف نہ آیا تینوں یہ پھر انبیا ندا
 جیکہ کھیکہ لگی سی تینوں تینوں حال ستاندہ
 ظالم ہویوں جگدے اوپر بسن تیراں گلاں
 پیر منیر نورانی تک کے تینوں شرم نہ آیا
 دشمن رب نی وانبیوں پیتائی کفر سیالہ
 سوہنیاں کھجوانی پڑھ اٹھسوں پٹ وگایا
 ہوز شکار نہ لہتھا تینوں کھا ہد ایچھرا میرا
 خبر نہ ہوئی کس دے کھئے وایچھ ولدہ سپارا

ہاؤ باؤ اسنوں ترس نہ آیا کھانڈیاں تہی تہا
 کر لے اوی یوسف اوپر غضبوں وند چلا یا
 بیگناہ ہے ووسے تائیں آن لگی بدنامی
 لے تقصیر عدالت اندر پھر لے آن گولہ
 کیونکر بولے ربدی طرفوں طاقت سخن نہ ہوئی
 راہ جاتے پڑوسی تائیں تہہ لیا تقدیریاں
 تک کے نبی یعقوب شتابی بول آواز پکار ہی
 کہنڈے بگھیا ایتنوں ولدہ حال ستائیں
 کس طرح اوہ جگر اساؤا کیتا پیرا پیرا
 بیتی واری وڈھیا یا کہ کیتا اک نوالہ
 کھپڑے پاسے شکے کھا ہد اوس حال تہا
 وس کھاں ہلہوں کسجگہ تے تہہ آکے چکریا
 وس کھاں کسوں سد باسی اس کے حال وہائی
 وس کھاں کی گل جاری اوستھیں وقت نہ بھلے ہوئی
 وس کھاں وس سارے تینوں مٹی کوئی نشانی
 ہائے ظالم کیوں مسکیناں والٹیا مال خزانہ
 کیکن آخر وقت پیرا اوبائیں ڈھائیں رویا
 اوچا شان خداوند کیتا جگدے لہوچہ جنہا ندا
 بکر کو دیدنڈا تینوں جگدے تھیں چاہرور دل
 تمسن لوکت یوسف نوں کھا ہد اگر گئے وچھراں
 ولون سمجھیا اپہ شہرا وہ کس بابل و اجایا
 نوں کھرو وڈھو خدیوچہ جاسیں مل موکالہ
 توں کدوں بد بخت نکارا اس جنگل وچہ آتیا
 تک نکلین اساؤے تائیں دل نہ کنبیا تیرا
 تہہ ماریاں جگدے اوپر جاسی ورت اندھارا

برکتیوں میں میرے بھائی اے ظالم نادان
 رونق میرے گھر دیوچوں ساری تہ اوچاڑی
 ادب لحاظ رکھو اور الایاد نہ رہ گیا تینوں
 سینہ چاک اسدا اکتا کھا ہدی جان پیاری
 جے تینوں دعا والا واں باراں پکڑا تھا عین
 جو کچھ ہوئی ہو گئی ساتھ حکم جو پیل پ والی
 ناں تینوں میں قید کر لیاں لسیاں جوڑشتابی
 جو کوئی دشمن اون ہو سکدیاں کہ نہیں پہنچا ندا
 ترسوں جو دشمن نون چھوڑ کر تبت جے پائے
 قادر ہونداں جو کسے واعیب گناہ بخشیندا
 جو بھلیاں ناں کسے دے کر دامومن کوٹی
 کہ نہ اکھیاں ہی خدا دے اس بگیاٹے تائیں
 جگرے دہن نبیاں لیاں صبروں کچھ نہ کھندے
 اوہروں نبی آلا ہمیں یوں روئے گرگ نا ناں
 روئے زاروزار پیارا اکھروں خون و ہاوسے
 میں سید و سا پکڑا پیا عیبوں دامن خالی
 جاوے ظن پیغمبر والا پاواں جلد خلاصی
 طاقت جلدی یہ تیدا و تھیں ظن و نجاواں
 ہوئے عرض قبول اسدا ڈی بار پ بار خدایا
 آگیا اللہ رحمت اوپر فضلوں مہینہ پوسایا

تیرے ظلموں رووے پیا طبق نہیں آسمان
 نازک جان میرے دل بروی ناں ظلمدی پاڑی
 کر کے ظلم پہاڑاں جیدا واع لگایو تینوں
 ایسا واع لگایا تینوں وسال عمریں ساری
 ناں کھی دلبر میرے تائیں بلدا نہیں کدائیں
 تیرے ناریاں ملے نہ سالوں یوسف دلبر عالی
 ایس صبر و اور جہ سالوں دسی ذات جنابی
 رہا العالہ اوسدے اوپر رحمت مہر کماندا
 پچو دشمن دینی ہوئے اوسنوں مار گواوے
 اوسدے اوپر قادر اصلی رحمت نظر تکیندا
 دوزخ بجاہ حرام اوس اوپر خبر کتابوں ہوئی
 سوئی بھی نہ ماری بالکل میں قربانی جائیں
 اوچا دم نہ کڈھے وچے نرمی سختی سہندے
 بولن دی ناں طاقت کوئی جیونکر حکم زبانوں
 دہرہ زبان بوللاں یار بار و عرض سناوے
 دہرہ زبان تینوں جے دستار حالت یوسف والی
 ہن ناں پکڑا یا باہچہ گناہاں جیونکر بندہ عاصی
 مت کے بری دعا لاوے میں حق نبی پچاواں
 دہرہ بان تینوں میں ستاں جیونکر حال و بہایا
 و س کہاں از صرا دس ناہرے کیونکر حال سنایا

در بیان گفتگو کردن گنایان یعقوب علیہ السلام و نجات یافتہ رفتن بسوی صحرا

ساقیا جام اسانوں بیتا جلدی تازہ بھر کے
 عقل دارہ ہوش و انانی ہوئے کھپیرا بیسے
 اک جڑکے جوئے شاہاندا و حصول کھیر کے دینا

جینقص صغیر پیا تا اسدا ابو لے مثل گوہر کے
 شاہان دی خدمت سے اندر بوللاں سخن چیرے
 اندر نشکند اسدا وہاں اوس شرا بول سینا

کدین شاہاں وی مجلس و چہ باتاں کچھ سنایاں
 بند زبان چروکی ہوئی شاہاں بھانے ساڈی
 سناو حقیقت نبی اللہ دے رو کے عرض منائی
 وے حالت یوسف والی کھایا یا نہیں کھایا
 چاڑے پر تگھراں دل جلدی کاہنوں ہنہ بہانا
 ہو یا حکم خداوی طرفوں یا مقبول سہ مارے
 رکھو اسدے سر دے او پر ہتھ اپنا اکواری
 قدرت نال بولیاں اسنوں بیشک وانگ انساناں
 جاگے بخت اس بھڑیے والے رحمت بونداں آیاں
 لیکن اس ناہرے سر تے حضرت ہتھ نکا بیا
 کیونکر قیدیاں او پر آئی رحمت باد شہمانی
 جنہاں چوراں کو سر تے سایہ ہوئے نبیا نوالا
 میں بھی ہاں مسکین نکالاناں عیباندے کھریا
 ان تیرے دروازہ کھلا پار سول رہانے
 عاجزاں نثر مندہ ڈاڈا ہویا چپ زبانوں
 رحمت پاروں عاصی او پر رکھو ہتھ کرم دا
 جسوں ہتھ پیچیراں لگن ہر وایج تہلا پین
 رکھو ہتھ اسانے سر تے رحمت فضل کما ہو
 سناو حقیقت جدوں ٹی ڈناہرے ہتھ دہریا
 اوسے وقت خدا دے حکموں سن دی خلقت ساری
 یا حضرت ایہ حاضر بندہ کچھ چوہل چاہوے
 نبی بتایاوس اسانوں ولبر و انوالا
 تھے چن بدر اوہ کھاپد اوس حقیقت ساری
 سنکے ناہر او ب سلسول کچھے عرض گزاری
 میں نہیں کھاپد یوسف نیر اولاد چہن سہارا

اج تقدیروں شاہاں آگے باتاں کرنیاں آیاں
 دم کرو ہو شراب اساتوں منت کران سناڈی
 یارب دیہہ زبان گرگن کرے کلام صفائی
 جے نہیں کھایا تے پھر اسنوں لازم چہڈناں آیا
 کھانے پیوے جنگد یو چہ جا کے گرگ منانا
 عرض قبول سناڈی ہوئی کہ یو ایہ کم پیاسے
 کھسی پھر حقیقت تیتوں یوسف والی سنا
 سنباجدوں یعقوب نبی نے ایسا حکم پاناں
 کیونکر ازھرا ناہر اتے رحمت چھڑیں لایاں
 کیونکر اس جنگلی دے او پر ہویا رحمت سایہ
 کیونکر ترہائے مردے نول ملگیا رحمت پانی
 میں قربان نہ کیوں نہاں تھیں جاوے عین نکالا
 چوری کیتی حکم خداوں بخیر طرف چت دہریا
 ہتھیں ہیریں سنگل پائے مند و مورنگ کرمانے
 ان تیر اوروازہ بلیا ہو کے دلون کجا نول
 دو ہاں جماناں چنہ دیکھاں فضلان تھیں منہ خدا
 میں عاجز تے یا نبی اللہ رحمت فضل کما پین
 ازھرا قید گناہ وچہ اسدی بند خلاص کر اہو
 بول تہ بالوں اوسدیتائیں نبی آوازہ کریا
 ناہر نے لیکے بالوں بول آواز پکاری
 سچی بات سناساں ساری چہرہ کھنہ لوبا جھانے
 تھے پار اسانے تائیں و تانویں نکالا
 چھو کھنہ بولیں مترا اوے غیرت غضب جبار
 یا حضرت اس عاجز سندی سنیو گریہ زاری
 نییاں نول جو کہہ پچا وے دیکھا جاوے پارا

کافر ہوئے ووزخ اندر اٹھاؤ الیا جاوے
 جس جنگل وچہ قدم تساؤے صاحبزادے پاؤن
 کوئی اس جنگلوچہ رہندامت بے ادبی تھیوے
 عالی شان سولاں بنیاں ہر کوئی شرم کریندا
 اپنی جانوں نبی اسانتوں ہونٹے بہت پیارے
 متکرچو نبیاندا سو یا سترسی ووزخ بھجا میں
 یختر نظر جو بنیاں جانب اکیل وچہ تکیسی
 یا حضرت جو یوسف تیرا لے ادبی کھاندا
 کسے نہ کھاندا نبی تساؤ اجنگل یاں بلایاں
 ایتھرتہ تساؤ اچک یا حضرت سر وارا
 ڈیئے مال تساؤ امت کے خوف اساتھیں کھائے
 یا حضرت دعائیر اسانٹے آپس وچہ الائی
 کدہ دیئے اس موڈی تائیں کولوں سب بھراواں
 ہو چیراں چھڈی تیرا کہا وین کارن وہا بے
 کوئی نہیں کھاندا کوئی نہیں کھاندا تساؤا
 جیکوئی لکھے کھاندا تو تے دلیر یوسف پیارا
 کون اوہ جسے ڈنھا بیتوں کھاندا یوسف عالی
 گورامنہ میرے دے اوپر لو ہو کل آند وونے
 اچھا اینہاں اسانٹے تائیں اہیہ الزام لگاٹیا
 ہن تے ساؤا زور نہ کوئی مجرم ساؤا ناواں
 ستاں اسانٹے اوپر دعویٰ ساؤا اوپر اوہانڈے
 جیکر تہتا ظن اوہانٹوں مارن پیٹ کٹاری
 جے ہک ال یوسف ونگلے میرے پیٹ چالوں
 پھر اوہ میرا نام نہ لیون نہ الزام لگاؤن
 لازم نہیں پھیراں تائیں ایسی بات کدائیں

میں نہیں دیکھ پچا یا بالکل ناہر ہوں سناوئے
 اوہوں دے بگیاڑ تانمی دور کتے نس جاؤن
 خوفوں ونبیاں اس جنگل تھیں دور کتے تکیوے
 کون اوہ جہیاں جو لے ادبیوں نبیاں تھوں دیکھویندا
 نبیانڈے جو تابع ہووے وونے جہان ستاؤے
 سنگ بان قارون نکارا پاسی دیکھ ایڈائیں
 لکھم ہر الال ہر ساں اوسنوں ووزخ لب تکیسی
 والد اعلم میرے حق وچہ کی خبرے ہو جاندا
 رہنوں معلم یوسف تیرا کدہرے کینا بھجا یاں
 اوس جنگل تھیں دور کدائیں کرے سہیں گزارہ
 کدین مال تیرینوں کوئی صورت آن دیکھانے
 جو کوئی چیز تساؤی کھانے ووز کائے بھجائی
 کدیں نہ چیز تساؤی کھائے سچو سچ تباواں
 ایسا ظلم چکرے بیچ حضرت کس دروانے جائے
 امت کے کرونگان اساتھے وامن پاک اسانٹا
 سامنے آکے نال اسانٹے بیشک کرے نتارا
 حاضر ہو کے نال اسانٹے کرے کلام تیرا
 بیگناہ بے دوسے تائیں زوری پکڑ لیونے
 اسیں بھی وچہ کچھری کھرساں جد کوئی ویلا ایسا
 ناحق ظن جو کرے کسے تے پکڑس لب سیاواں
 جنہیں بے دوسے دیتا ہیں بھرن خواہ کرانٹے
 دیکھ لوں سب پیٹ میریوں کرے کوشش بھاری
 تاں میں گورا اور نہ بالکل ہن غیر خیا لوں
 ہو چہ تیرا دے ایڈا کور طوفان ہولاؤن
 بن وٹھے سیدھے تائیں دینیاں ورو آتائیں

اچ خداوند حقیقی اندر آوے باہر چھسا بولوں
 زور کے پھیلا بیچارہ کروا کر یہ زاری
 سنکے حال حقیقت ساری گروں نبی خدائی
 ہے بے عیب ایہ رگ نانا اینویں پکا لیساندا
 اینویں سنوں مجرم کر کے منٹھے پکا لیسائے
 پکا پیدوسا آندا تسان نہیں اس یوسف کھایا
 ایڈا ظلم نہ چھپی کوئی وسوسہ سچ حوالا
 بیگناہ بید سے تائیں زوری پکا لیسائے
 زوری پاز خیر تھھاں وچہ قیدی کر کے آندا
 تاق تہمت اس شوہے تے لائی تسان زوری
 بیگناہ لوں پکا آندونے رتی شرم نہ آئییا
 سنوں سینہ یوسف والا نال ظلم تے ستیا
 تونال رپوریا سنوں کیتی عجیب و انائی
 وڑا ہولنگے آندا گڑ تہ یوسف والا
 سچ وسوسہ کھانڈیاں تھھا سنوں مار کادوں
 ہکے چپ شہر آوے ہوئے کوئی نہ لولے چالے
 سن دی کوئی جاگہ نہ بھتے جرم ثبوتی ہوئی
 جے کہئے یوسف اس کھا ہار ملل سائے پھائی
 جے کہئے ایہ ہے بیدوسا یوسف ایس نہ کھا ہار
 آندا سی پھلیانی کارن گرگ جنگل وچ کادوں
 سماں جاتا کہہ کوڑا سا ڈا پھتہ جاسی اسجائی
 برفے سائے پازن لگسی جا کر خبر نہ ہوئی
 اینویں تہے عامی شہتی ہوگ کو اہی پوری
 جو کہ چپکا مندا کینتا سب اندام و سین
 ہر اک چیز کو اسپاں ویسی لگے ذات اہی

نیکانوں بھی غیرت پاروں لیندا پکا عذابوں
 بین نہیں کھا ہار یوسف تیرا مقبول غفاری
 سمجھ لیا اس کوئی نہیں کھا ہار یوسف میرا بھائی
 دس دیندا جے ولہ سا ڈا اپنی ہتھیں کھاندا
 تال پھر یہ فرزند ان تائیں نبی یعقوب بتائے
 سچ وسوسا وہ یوسف سا ڈا کتھے پکا وگا یا
 کہہ رہی تھڈا آئے اوہ جانی سوہنیاں لافالوالا
 وسوسا لول اس شوہے تے کہہ پکے عیب کھائے
 بھرنا پوندا خون بیدوسا جیکر مارا چا تدا
 کسے کھانڈیاں تھھا سنوں یوسف نبی حضوری
 وچہ دے متھے تے مارا اپنا عیب کھائیا
 بیدوسے گرگے تے متھے تے آن ہوکا لئییا
 پر نہ کوڑا تسا ڈا پھیا قدرت رب دیکھائی
 نلے کوڑا اگرگ نماں آندا مل موکالا
 نہیں تال اس سیدھے تائیں نہ نصرت حکم بتاوں
 سنکے باتان پھیلا رہتھیں سگے ڈاڈے کاہے
 قدر وہ بگھیا لے وکولوں جھوٹے نہ لولے کوئی
 پھیر تھوتی سائے پاسوں ملدی مول نکائی
 تانہ بھی آئے کوٹے ہو وال ہر اک بھائی آہا
 ایہاں خبر چھپکی حاصل ہو سی اسدے پاروں
 ایہاں خبر چھپکلاں کر کے دس سی کار روانی
 خبر ہندی تے کہہ بن سنوں مول آئیندا کوئی
 سچ اندام کو اسی دین لگے رب حضوری
 مشرک کا فرید تھی تائیں سب خوار کر لین
 یار با اس روز فلانے اوہ گل کیتی آہی۔

جیوں جیوں سنی بُری گواہی مشرک کی عتی بھارا
 ایسوں مرتدوں لوں اُسدن ہو سی بہت خواری
 بیدیناں مرتدوں نہیں ملسی سخت تباہی
 ستو حوالہ جدناہرے لے کہا مجلس اندر
 پچھن لگا فرزندوں تھیں ہی یعقوب سہارا
 سنکے ادبوں درون لگے سبہ فرزند گرامی
 یا حضرت نہیں کھانڈیاں کھا جو کھ نہ مول لاکھ
 ووجی گل نہ ہوئے ساکتھوں پیش حضور نشاۃ
 سنکے حالت نبی اللہ دار و رو نیر و ہاوسے
 وس اساتھوں ولبر جانی ہے نہیں تده کہا یا
 مویا ہے یاز تده ہے اوہ وس اس حوالہ تسمای
 وس اس محرم ولبر والی حال حقیقت پوری
 سنکے گرگ نمانے اگوں روکے عرض گزاری
 حال حقیقت نہیں اس سی حضرت یوسف والی
 سنکے گرگ نبی دے اگے بولیا حکم سپاواں
 آوے شرم جہانڈے پاسوں حیرا بیل چہرہ انٹوں
 کروا لب لکھا جہانڈا ادب بندگی پاروں
 میں نہیں گلہ اوہانڈا کروا پر تقصیر بناناں
 رب جہانڈا حال نہ ظاہر پیش نشاۃ کیتا
 ظاہر عیب اوہانڈا کر کے جو میں بول سناواں
 میں ہاں کون نکارا بھارا ایڈے بے ادبی پولاں
 چہرہ فرشتیاں گلہ سنایا غضب خدا و آیا

توں تیوں کسی میں کیوں کیتا بھیر کم نکارا
 دوزخ کھلا تکیندا ہو سی سخت عذاب قہاری
 سنگ کھاراں دوزخ اندر داخل کرے الہی
 میں نہیں کھا ہدا بالکل تیرا یوسف نبی پیغمبر
 کھنے کھانڈیاں کھا اسنوں کہو حوالہ سارا
 کہندو حاضر خدمت اندر سندنے لوک تسمای
 پکڑیدو سا اندر مل سا یہاں ساں بھراواں
 ایہ بیدو سانپا بن وچہ پین قصور اسناۃ
 بعد اسدے بگیاٹے تائیں اتنی بات سناوے
 کچھڑے پاسے گھت وچھوڑا بس اوہ وس سدہا یا
 یا کہ کسے دندنے ہو ری کھا ہدا نبی گرامی
 کھتے ہے دلدار اسناۃ محرم پار حضور سی
 یا حضرت نہیں وحی لے تیوں کر بات چتاری
 حضرت بول سنایا نہیں کچہ آگے خبر و سالی
 جیکو وحی نہ حالت دسی میں کیوں بول سناواں
 کیا طاقت میں عیب اوہانڈے ظاہر کہاں سناوتوں
 جو میں عیب اوہانڈے بولاں روہو واں درباروں
 گلہ چونڈیاں لیں کروا ڈولے عرش رباتاں
 میں کیوں حال بے ادبی کر کے کہاں اوہانڈا میتا
 آوے جہرک خداوند والی کس دوائے جاواں
 اوپر صاحبزادیاں دے میں سخن مخالفت لولاں
 سن جیوں وچہ تقصیر مفسر کر عیب سنایا

حکایت فرشتگان

کرن روایت لوح محفوظی جتنے لک گرامی
 اثن شہار نہ کوئی آوے جہا وہ ذکر کریندے

ہر دم بیدی حمد الاون دنتے رات تسمای
 دتہ ہے منہ ہلاون لغتیاں کئی ہزار کڈ پیارے

نورکتوں اور سرچے التبت سے قد آفرید بھائے
 لاکھ غفلت پاروں و نہاں کر گیتا اب جاری
 نعمت سے انعام تساؤ کھاؤن عیش او ڈاؤن
 ابہر گل لازم نہیں خدا یا خوف نہیں کیوں کرے
 اتنی بات ملا کہاں جسم ظاہر لول سنائی
 ہو یا حکم قلم سے تائیں طرفوں رب عالمی
 لکھدے بندیاں سے دفتر و چلاویں ویر بگوئی
 اکی سخن مخالف پاروں غصیب خدا و آئینا
 دیکھ جلا بیت سے تائیں سے ملے ملک گرامی
 کہندے یار بنائیں اسماں بولیا گلہ و نہاں دا
 اسماں تساؤ پاروں غفلت بندیاں لول سنائی
 رب فدا سے کسے کہا بولو گلہ او نہاں دا
 ہر کوئی روزی تیری کھائے ہو یا حکم سیاہوں
 جگہ کے او نہاں فرشتیاں او پر غیبت نازل ہوئی
 ہر بند کو توں جا سڑے تھیں ڈر ڈر وقت لنگھو کا
 سن یعقوب بتایا او سنوں جنگی بات سنائی
 اپر حال حقیقت سائوں اپنی کھول سنایوں
 کس ولایت جہاں تیرا لول حقیقت ساری
 شکے اوس بگیا رشتہ جانی حالت لول سنائی
 وور ولایت خانہ میرا مصر زین و چالے
 اگدن و اوسے میرے تائیں خوش ایہ بات سنائی
 اوسنے ایرامیم خلیما لول سنی نصیحت تازی
 شو قوں اپنے بھائی تائیں جو کوئی ملنے چاہے
 بھی اتنی برائی اوس شخص وور کرے رب سائیں
 خوشیاں نالوں الفت جو کوئی اپنے دلوں تساؤ

ہر دم و چوتھیجاں شافل رہندے ملک شمارے
 بندے تیرے کرے رہندے پارے پد کرواوی
 پھیر تساؤیاں حمداں کولوں وور ورا ڈو جاؤن
 کھا کھا نعمت تیری ہوون بفرمان امر سے
 وچ ویر چناب اپنی بات پسند نہ آئی
 ایہماں فرشتیاں فالے جتنے ہیں اعمال تاملی
 غیرت غصیب ملا کہاں او پر آکے واقع ہوئی
 کل اعمال نکویاں او پر غیرت گرا اوساٹیا
 تو بہ تو بہ چہ پکارن رہے پیش تمنا ہی
 امر تساؤاہن تائیں روزی ہر کوئی کھاندا
 اکول لئی تنگی تیری او پر اساد سے آئی
 یا بچہ امر سے سخن مخالف او پر زبان لیاں دا
 کیوں کہ تبار کوں یا یا یہ جو بولو سخن بے پختاواں
 ورس کہاں نہہ ہور نہاں نہیں کون چوگیر کوئی
 تائے سنوں حقیقت نامہ کونہ کھڑون جاوے
 ہوئی گواہی پوری تیری شکستہ رہ گیا کامی
 کس جگہ پیر کی پیرے ورس توں جھٹ لنگھایوں
 کی کہ بنی مصیبت بینوں سی جان پیار کی
 سنوں بلحہ حضرت عاجز و کی کچھلی کار ورائی
 پیو دا سے پر دا سے میرے آئے نیک خصلت
 اندر الفت حق بھراواں بہت پسندی آئی
 کہ سن جتنے بھائی راہی رہ بھی اوستے راضی
 ہزار نیکی ہر قد سوں اسنوں رب عطا فرمائے
 سخت عذاب اسنوں جو لولے نال بجا مانے ناہیں
 اللہ صاحب اوسنے او پر رحمت نظر نہ پاوے

بیکان نال جو آفت رکھنی سنگ نیکانے جاسی
ولیاں دی جو مجلس والے سنگ ولیاں جاسن
سینچیں افضل ورجے اوسنوں ولسی اندسائیں
ایسندہ سن وادامیر گھر سے اندر آئی
سپہنناں پاوپکا یا مسئلہ دل سے اندر پائی
اپن جیت خداوی قدرت ایسی واقع ہوئی
لگا تیر جدائی والا سینے وچ اچھا
آز شوق مہراں چایاں نکل آیا گھر باروں
جنگل پر پتہ ہو تہے کتنے پتہ نہ لیا کوئی
مصر تے شام وچا لے جتنو بیچے جوہاں سارے
اسپر نہ لیا کوئی ویر پیاسے والا
اکوئی اس کنعان جنگلو چہ آیا بھال کر نیدا
یشیک تیرا بھائی آہا اس جنگل وچہ آئی
یاراں گولیاں والی اوسنے ایسی پتق چلائی
سنگے ایسا حال بھرا اور دون منجوں آیاں
یاراں چھیک برابر ہوئے میرے جگرو چالے
تک لٹو چکر لے غنباری پئے وچھوٹے بھایاں
لج اساریاں وندیان وندیان وندہ اگھیں جڑ گیاں
بنگیا پور لٹاٹے گھر و اسخت مصیبت پائی
اگے ہو یا ورواں کواوں وادوار ورنجاناں
میری سی ایہ حال حقیقت جو میں بول ستائی
اکوں چلے رکھو مینوں یا کہ مارو نجا ہو
سنگے نی یعقوب سہاے وروں تیرو پایا

بیان رہا کروں گے راز قید و ذکر بیچ
آیا اس بچیاڑے اوپر ویلا رحمت والا

بڑی مجالس والا بیشک ووزخ ماراں کھاسی
منکر جو ولیا نلے سارے ووزخ وپگے کھاسن
جسے ہر دم راضی رکھیا اپنیاں بھایاں تائیں
سب بڑیاں بندیاں تائیں اوسنے بول ستائی
و فرسینے والے اوپر کاتب کتوں لکھایا
بھائی میرا لیا کدہرے پتہ نہ لیا کوئی
لکھو وائیاں کینیاں اسپر وراخ اچے ہمیں گیا
بھائی وے ملنے وے کارن طلب پیاہوں
روون نین فراقت اندر وادہی مشکل ہوئی
ہک ہک تیل کر کے تکیا خاطر ویر پیاسے
والدہ علم جنیدا ہے یا پیتا موت پیالا
چھپیاں ہر کوئی میرے تائیں ہر خبر و سیندا
اسپر اک شکاری اوسنوں جانوں مار گوائی
لگدیاں سار ہی بھائی تیرے بازی گھر ہرائی
سجن کلام و نہانے مینوں گولیاں بار لنگھایاں
پئے گئے کھا سینے وے اندر ورو وچھوڑ لولہ
روندے پئے فی پیش جنہا نلے آیاں در و جدایاں
اکوں ہور طر حدیاں سینوں آن مصیبتاں پیاں
پلدی آگے ورواندی اوتوں ہور چائی
اوتوں چور بنا یا اینویں بے تقصیر بناناں
ہمیں میں یوسف تیرا کھا ہدایا مقبول خدائی
ساڈا سوچہ عذر نہ کوئی کر یو جیونگہ چا ہو
وس کھاناں ڈھس کوہن ناہر نون خصت حکم ستایا

جس حیوانات کہ داخل جنت باشند
جد اوس لپے بھائی والا دسیا ہول حوالا

رو کے نبی یعقوب پیغمبر پیر انتوں فرما سے
 کیونکہ جب بھراوی اسنوں لوں محبت ہوئی
 ہر پیر سے بھائی کارن ڈھونڈے پور سنائے
 خاص سنائے باہن والا مسئلہ اسنے پڑھیا
 پھر اس رگ بھالے تائیں حضرت نے فرمایا
 آگے میراں تیراں تائیں مت نصیحت کوئی
 رگ بتایا یا پیغمبر سب فرزند تہا سے
 کر نیو صبر مصیبت او پر دے سی اجرا آئی
 سر میرے تے ہتھ کر م دا پھیر ویا سردارا
 چھے ہتھ تہا تے لگن ہون وور بلائیں
 عالی شان نشا واپچرا گے ذات خدا سے
 پھر ویتھ اسانے سر تے رحمت برکت پاؤں
 تال پھر رحمت پاروں حضرت تہا ہتھ میر تھیلیا
 واہ سبحان اللہ گے لول کی درجہ ہتھ آشیہ
 جنگل ویاں حیواناں وچوں بلیا شان نیارا
 بیچ صاحبان نے بیچ حیواناں او پر رکھ کھایا
 اول ایہ پھیر بھالیاں تے چو جنگلون نیپ آندا
 تریجا داخل حنت اندرا وہ سگت ہو سی بھائی
 چو تھانر چیلے واجنت جاسی حکم الہی
 عالی درجہ اسدے تائیں و تار ب تعالی
 ہر دم شوق نبی سرور وار ہتھ پھر تائیں
 عیدم شیر سے دل حضرت لشکر کن سدھایا
 لگا پاک نبی دکی قدیں سرشیں بیان سنائے
 حق سنائے ہرا لائے اوہ مرو ورو موکالا
 کرواتت و تائیں ہتھ لائے ذات خدا سے

سنیوا یہ حیوان جنگلدا کہیں بیاں سنائے
 یا پھر اووال ولدے اندر عیش آرام نہ کوئی
 ہائے اسنوں سنائے تائیں عقل خیال آئے
 ایہ حیوان بھائی توں ہونڈہن جنگلاں اندر ویا
 پھر اوہ مسئلہ وس کھان چہڑا آگے پور سنایا
 وس پھر کویں حقیقت تیرے بھائی والی ہوئی
 ایسے مسئلے سننے لاتی بالکل نہیں سارے
 تالے حکم سنائے بیوں ہوواں جلدی راہی
 تاجور و مصیبت کولوں پاچا والی چھوکارا
 اوہ جاگہ نہ روز قیامت سترسی دوزخ بھائی
 تاجور تہا ویاں کارن رحمت فضل لائے
 وینڈا شک و تائیں تینوں واپس گھروں جاواں
 وینڈا رگ کاناں و تائیں الوداع ہو چلیا
 ہتھ پھیر تے پاروں اسنوں چلتی رہی بھائی
 نیپانڈی جو مجلس کروا پائے دیر بھارا
 او تہاں پاروں پ و تہا تہوں ہتھ حکم سنایا
 دوجی ڈاجی صالح والی راوی تہر سنا ندا
 حسنے مال اصحاب کھف سے شو تون کیتی ہائی
 پنجواں پاک نبی دا خیر حنت ہو سی راہی
 پھر کے عشق محبت والا بیٹا اس بھال
 ملتے پاک نبی سے کالہن ہر دم کہے چائیں
 اسدن تریپ جنگل سے چوں شوق ہوا بھارا
 یا حضرت اک کافر تہوں ڈاوا سہرت سنائے
 اسدے بیٹے عقیقے کولوں ہتھ پھراں کال
 یارب سہارا بیوں لوں شوق سنوواں

جیکر اوہ رسول گرامی ہکواری میں پاواں
 چڑھن نہ دیواں ایسا کافر پھیریں اوپر کوئی
 آیا وہ حضور تشارے کر شو چھب سواں
 بیقرار می تے لاچار می ہوئے دور دوری
 شکے ترس ہی نول آئی رحمت فضل سواں
 واہ واہ حسدے اوپر آوے قدم ہی سرور
 اوہ چھر بھی جنت داخل ہو سی شہر وہاڑے
 سنو حقیقت رحمت لیکے اوہ بگیاڑا ناں
 کند الیہ یعقوب اساتھے ہمت ظن لگا گیا
 شکے کل بگیاڑاں تائیں خوف وے وچر دہانا
 سب بگیاڑاں جنگو چوں کر لیاں رفتاراں
 یا حضرت نہیں کھاہد اسان لبر یوسف تیرا
 لب تہیاں ہرے تائیں التیہ یک جنایا
 کیوں تسان بیگناہ اساتھے ویرا عیب چہرا
 ساٹے وچوں کسے کھاہد یوسف لعل تبارا
 جو وقت واسنیاں اسان یوسف گیا کدیں
 عیش آرام تھامی گیا یوسف نال ساٹا
 کھاون پیون بھلا سائوں آیاں درو بلایاں
 اسیراں پاک گناہوں سارے سارے درو چور
 جیکر بہتا ظن تبارا ویکو پیٹ اساتھے
 اینویں جھلی ماری کسے جھوٹھی بہت لائی
 دینہ راضی ہوو ساتھے ہوئے اسیں وانہ
 سن فریاد نبی دے تائیں ترس وے وچر آیا
 خفگی مول نہکتی کوئی وتیاں نیک دعائیں
 بچاویں کیسا دشمن ہووے چور سوال تبارا

ایسے کافر مشرک کولوں دور کتے نس جاواں
 اج دن شاید ریدے آگے عرض قبول اوہ ہوئی
 تانجو واقع میرے اوپر ہوئے فضل عفار می
 ہیج جاوے اج فضل کولوں جلد مراد اسادی
 کرا سواں جنت لایق اوسنوں نبی بنایا
 کیوں نہ جنت لایق اوسنوں رب العالم کرا
 فضل لاہوں کوئی محمدی رب ورنہ سائے
 چاوری اوپر قوم اپنی دے وسیا حال و بہاناں
 یوسف صلوات اللہ یعنی تسان تامیاں کھاہا
 مت کے بری وعانہ کوئی وچے نبی رہاناں
 آن سلام نبی نول کیت کھلے بنہ قطاراں
 مت کے کر ہو ظن اساتھے کرے سور اجیرا
 ساٹے وچوں یوسف تیرا کسے نہ بالکل کھایا
 کسے کوئی بگیاڑا وٹھاپے یوسف کہا ندیاں سیا
 کسے بن گناہاں آکے لیا نام اسادا
 او سو وقت دکھاون پیون بھلا سائے تائیں
 جسد سنیاں یوسف بچر طرکم ہو گیا تبارا
 لئو تلاش سیٹے کولوں آئے بین صفائی
 تیرے وانجوں خنگلاں اندر ہاں فریاداں کرے
 مار لٹاری تانجو ہاوں ولے ظن تبارا
 جیکر ڈٹھا حاضر آکے کرے شہوتی بھائی
 تینوں بھی رب گیاں ہو یا ویسی مال ترانہ
 راضی ہووے تائیں شخصت حکم سنایا
 چوہیاں کرے آوے ویوں بخش خطائیں
 فور رحمت پاروں اوسنوں ورنہ کیتا جاوے

جیکر نبی نہ بچیاں نول رخصت حکم سنا ندا
رخصت لیکے گرگ گھراستوں الوداع ہر چلے

لکھدے ہیں قیامت تائیں کوئی نہ واپس جاندا
تیجے نبی یعقوب سہارے روندے رہے اکلے

بیان اعتقاد کروں یعقوب علیہ السلام پر فرزندان بہ قتل ان وقت

ویکر ہدوں ثبوتی تاہر گھر نول پتے سہارے
کہتر کیسے نہ ہار یا یوسف باہر تشارے ہوراں
باہر صبرے سافے پتے داروں رہا پانہ کوئی
کیتا ظلم اسافے اوپر باہر حد شماروں
جیکر کوئی درندہ جنگلی یوسف میرا کھاندا
تساں اسافے ولدی رونق کدہرے پکڑ گمانی
میل و سی اوہ میلن والا سہ صفتاندا اسابیں
کی کسے نول کہتا سرتے ورت گیاں تقدیراں
القصد یعقوب پیغمبر اینویں روندار ہندا
وانگے یوانیاں گلیاں اندر رور و حال ونجاوے
جگرے آن لویراں ہوئے بھر شور تپا پیا
وج فرقت اندر کا بلا صبر آرام نہ کوئی
روان نین نگیئے وونویں غمخیاں بھروں جاری
کون طیب کرے آکالان لگی مرض پیراتی
کون بچاوے دروی تائیں کولوں در و جدایاں
بیر و امیاں پتھے دیاں نہیںاں اگے آیاں
جدہرے گھر سارے جانی اوہر نویشیاں چلیاں
کدیں آرام نہ عاشق تائیں باہر معشوقاں آوے
دروں کھل نبی خدا واپو یا آن ویوانہ
سد صاقد کھانے وانگنوں در و فراق چھکایا
ہستاں بند نصیبوں سہارے پدی بے پرواہی

حضرت نے فرزند تائی قائل سمجھے سہارے
کپیا ظلموں میں عاجز ویاں تسناں بھایا شوہوراں
اسین کچہر تسانوں آکھاں جو ہوئی سو ہوئی
اچھا صبروں درجہ سائوں لچاسی سرکاروں
وسن ویندا وہ صاف اسانوں فرہ نہ چوٹھ لاند
اچھا باہر صبرے ساڈا چار اوسن نہ کوئی
صبروں سرتے جھل لوانگے واڈے دیاں ضمایں
باہر قصوروں آچن چیتی جگرے ہو گئے لیراں
حالت بیہوشی وی ہوئی گھر وچہ کدیں نہ ہندا
در و فراق یوسف سافے اندر بندے گاوں گانے
غمدی آس وچہر نبی نول بھر تھدیر و گانیا
کل مکان ایواناں اندر بلدی کتے نہ ڈہوئی
بہر فراق بے تر سے آکے ہارمی در و کٹاری
دلگت باہر نہ نکلے کافی جولانی دل جانی
آگے ہسدیاں سدیاں اگور و آزار بلاشیاں
راحت خوشیاں بھر تھدیر ساریاں کتے سدیاں
بھروں پاک سول خدا واپو روچھانے تلمیاں
جدہرے شمع مبارک اوہر کپروانہ بھی جائے
پڑھیاں وانگنوں عاجز ہو یا زور کیا مردانہ
غمدیاں آسوں بروم جاری حال احوال ونجا پیا
پڑھرے نبی پیغمبر اوپر ورتی قصصا الہی

عاصہ نپ کے نبی خدا واجگلاں جانب وگے
 کہیں روئے وچہ محل کاناں کہیں جگنوں جاندا
 کوکان ڈھائیں مارے روئے یوسف سدبے
 کون لیا وے یاراں والے خوش پیغام سنہے
 وچھڑے پار جہانڈے کو لو اور ورو حال وچانڈے
 صبر اکرام اوہنا نڈے جانڈے جنہیں راکھ انڈے
 ورو فراق وچھوٹے اندر پھرے یعقوب الینا
 اے پیش عذاب چھوٹے ورو وواون والے

یا بچہ پیاریاں باغ بہاراں وچہ نہ جیوڑا لگے
 جتھوں لہ وراغ کیتا سی اوٹھے نیر چلاندا
 ریدے امروں بندش ہوئی کھیرا خبر سناوے
 کیونکر وروی وچھڑا ہویا اور واسٹوں پیاسیہ
 سول فراق ستانے ہوئے نہیں کچھ پیسے ٹھانڈے
 یا بچہ پیاریاں سرے اندر ورتن شیاں پانڈے
 ناں لراضی یا بچہ پیاریاں کھر راضی تھیندا
 یا بچہ پیاریاں کوٹھے مٹلے ورسن کھاون والے

عزل

بیمیل حیران ہوئی جب گلستاں چلا
 محفل شمشیر ہم سب ہو چکی پریشیاں
 لاکھ گاؤں تے ویکھے ہیں اترے پڑے تمام
 جتنے پتھک تھے نالاں گریاں چلو وہاں
 ہم کیا کریں یو اینس ول میں خوشی نہیں
 کیوں روکتے ہو مجھ کو جنگل میں جانے دو
 یہ گلستان مجھ کو بھاتا نہیں ذرہ
 آتا صبر نہیں مجھ دل بیقرار ہے

ویرانہ ویکھے گلشن اوٹھ پانیاں چلا
 جب ہوا واسراں سے وہ غمراہ چلا
 جب افسے دل کا جانی لداکارواں چلا
 جدہرے شمع ستمگرے کر عیاں چلا
 جب تخت جگر چہرہ سے پتھر مکاں چلا
 ویکھو نظر اوٹھا کر و لیر وہاں چلا
 جب گذران کے اوپر باد تھراں چلا
 کہہ کر چہ مجھ کو اڑھیا یہ داستاں چلا

و رو عذاب چھوٹے والے ہونڈے بید ڈاڈے
 کوئی حیاتی والا جاوے تر کر اوس دریاؤں
 گھمن کھیر فراق سے وچہ جو مٹتا رہیا
 کوئی نہیں بچیا اس دریاؤں جو فراق وچہ نہ ہر یا
 اسیں بھی وچہ دریا گناہاں لڑے جاگد سیاں
 کوئی نہ سناوے گدہن والا بھر گناہ وچکاروں
 فضائل بچھ مہاناں کوئی لاوے نہیں سناووں
 سنت نبوی اوپر سناووں قائم کریں خدایا

بچہ کچھ واپاٹ وڈیر اکتد ہے ہون دوراڈے
 یا اوہ جسنوں لہر جانی پکڑے آکے باہوں
 بچہ پیاتاں تنکا نہیں تاں مفت گوا تا گیا
 تاسو پر اکتدہ ہویا لکھہ کانیاں و اچڑ یا
 رحمت پاروں لاوے نہیں کھنڈیوں پر یا پیاں
 گدہ و سیاں گدہ سیاں رحمت شفقت پاروں
 رحمت واکرنیک وکیلہ سپہ توفیق سناووں
 خیراں نڈہیاں کو لوں کھیں کر کے گرم سوایا

کون سے فریاد اس اڑی تیرے یا بچہ عقارا
 ٹپے بھر گناہاں اندر فضلوں نہیں لائیں
 کمن روایت کچھ نہ بھاڑے نبی بیائے تائیں
 جد ہر ونگے نظری آون سچناں با بچہ او جاراں
 کوئی پت نہ پیارا لگے بات نہ کوئی بھاڑے
 کوئی نہ گل کسے سنگ کرے سخت لاچار ی ہوئی
 چیکر پت حضور و چالے عرضاں آن ستاوں
 کچھ نہ کہے ادہانتوں ہو آکھے یوسف اٹوں
 جو کوئی پاک نبی سے تائیں آن سلام ستاوں
 یوسف میرا و پکیا کد ہرے و سونا م خدا سے
 لینوں اوس محبوب سخن دی و سب بات ضروری
 ہر دم درد و فراق و چالے عم کے پڑے عثمانے
 سخت لاچار ی بابل دی تک مروید و اسپارے
 ہوئی آن مصیبت و اڈی یوسف پھرن پاروں
 یوسف نال پیرا بابل الوداع ہو جاسی
 چلو یوسف نون کہوہ و چوں جلدی کڈہ اناہاں
 جے یوسف نون پھیر نہ اول کھٹو تیر بدردی
 جیونڈا چیکر یوسف ہوئے جلد نکالیا جاسے
 ہنسی مت نہ باپ نبی نون کچھ احوال جتاسی
 آئی نیک صلاح او نہاشوں ہوئے جلدی راہی
 بڑا بزرگان و انکوں جیونڈا کوئی ہوندا ولی زمانہ
 کد ہرے چاندے بھایاں کہیا یوسف باہر نکالن
 لگے اچ کہیا ہن زندہ باہر کڈہ سے آسو
 ایسی سوچ و اناہاں لگے بہت بیعتا لوالی
 منکے بھایاں کہیا سچ سچ ایہ بزرگ تیرا سے

اسیں گناہیں نون میں فضلوں و گن بختہنا
 دو ہیں ہر ائیں مومناں او پر رحمت مہر کھائیں
 ہر دم یو یوسف سے اندر رو سے شام صبا میں
 پھر کو ہونڈا حال آوارہ جنگل بار پھاراں
 سب او چار و سپا سے اوسنوں جد ہرے نظر او کھاوے
 یا یوسف یا یوسف کروا ہر خیال نہ کوئی
 اکھن و سو کم شتابی جو صاحب من بھاون
 یا بچہ پیارے دل پیری جاوے جان جہا نون
 ویسی یا پر ویسی ہوئے ایہو بات الافرے
 جو کوئی خبر سے یوسف پائے شان زیارے
 مت کسے ڈوٹھا ہووے سا و ایا حضور ی
 روندیاں و ندیاں پاک نبی سے ہو گئے عقل و لوانے
 ساریاں بھایاں لگے جا کے حال بیان جتاسے
 جاسی مز بچارا بابل روند اور و آزاروں
 جدوں بنجیرو و عیا ہو سی جگ انہیر اچھی اسی
 عمر سے نہ باپ پیرا سا و روندانا بچہ گناہاں
 جاسی جان بسیار پدردی گر یہ زاری کر دی
 و لیدان مت نہ بات گزشتہ بابل نون فرامے
 اوہ بھی کسی ووجا بابل بھی تاسے بچ جاسی
 راہ سے وچہ شیطان نکارا لیا حال تیار ی
 ہو اگیرے بھایاں کولون کچھرا چھد و پیرانہ
 سن شیطان کہیا کیوں ہرے لگن بابلن بابلن
 ساری عمر اں و نیا اندر کوڑا نام سداسو
 ہٹ جاؤ اس گلہوں میرے ہو جاؤ اقبالی
 کیسی سوئی گل اس کرتی ہرے و لٹوں کھاوے

آخر پر تگمگم انہوں نے راہ شیطان بھلایا
تو یہ اس شیطانوں سالوں رکھیں اور خدایا

ناں سی حکم خدای طرفوں اصلی بھیت نہ پایا
اہل ایمان او پر اسنوں چاہیں نہیں بچھپایا

بیان مبارک درون یعقوب الاحمران و احوال کیو ترخانہ بعد وقت یوسف علیہ السلام

نقرہ کاروں بھی تفسیروں ذکر مفسر لیا یا
کوٹھا غم اندوہاں بھر یا اوسدا نام نکاشیا
ہے اگلا اوسدے اندر بنی یعقوب سہارا
کوئی نہ خویش قبیلے و چوں اوسدے اندر جاو
روئے تے کر لکے داؤد یا یوسف مار موکا یا
انشا داخل ہوندیاں حضرت کیتا سخن ضروری
سخنت فراق و چھوڑے تیرے ساتوں مار میو
انشا شوق تشاؤا آجے سپہ عمرال روواں
اوسدن انشانی الہی رونا زار و زاراں
کل انسان حیوان تمامی جتنے سن کنھسانی
کل حیوان پرنے آون پیش یعقوب سہارے
ایسویں غم یوسف نے کارن سب آون پرچا وں
سوگ پیا اسہان زمین چہ روون ہر ہر جائیں
ہو کیو ترخانہ ہے سی بنی یعقوب بن اشیا
گو ناگون اوان اوہانندی خوبی حیدرہ کوئی
شوقوں یوسف کارن بابل رکھے ہر شہاں دے
ہو ہو کرن آوائے شوقوں پر حصے حدر بانی
جید یوسف تشریف لیا دے وچہ کیو ترخانے
قدیں ان یوسف وی لکن اجریا وں درگا ہوں
ویکھو کیا کیو تر عا جہ عزت نسبیاں جاتن
شوقوں گرو طواف کر تیدے قدماں تہسرو ہرو

بیت الحزن یعقوب سہارے یوسف بعد پوایا
و کھرا جہا عیحدہ شہروں صومچہ و اتک پتیا
غیر و نہ اوسدے اندر بالکل کرے اوتارا
ہر دم بنی خداواتنہا اس وچہ نیرو ہا وے
محلان وچوں کدہ پتیاے جھنگیاں وچہ بہایا
دہن یوسف روئدیاں سو پر عمران سی پوری
تذ کوئی کدہ سی حیدم اسان زندگی سخت اہتیا
حق ادا نہ ہوئے تیرا میں قربانی ہوواں
اوسدے درووں روون لگے کوچے نو دیواراں
سالے رونے بلکہ رونے سپہ ملک آسمانی
چیونکر یا تم پرسی او پر آون دوست پیارے
وارو وارا تمامی آکے واپس نہ ہو جا وں
کوچے محل مکان تمامی رور و مارن دھائیں
مال اوہانندے دولت خانہ جالے سد اسوہایا
یوسف تک اوہانندے تائیں بہت کرے خوشخوئی
وو ویلے نت حضرت یوسف جا کر چوگ کوہانڈے
یوسف دیکھہ کیو تر سارے جان کرن تہربانی
سارے شمع مبارک او پر ہو جا وں پر وانی
کرن طواف یوسف دے کرے ہوں پاک گناہوں
خاص زیارت نبیاں تائیں نعمت بڑی بچپان
منکر نبیاں و لیاں دے جو ذرہ تعظیم نہ کر دے

آپ کہندے ہیں کہ ہر کوئی اگر کھلوے
 عزت ادب کریدین بیاں کوئی نہیں کافر ہوندا
 بکھڑی نہ خلقت ربدی کوئی بھنگی کوئی مارٹی
 سنو حقیقت کل کیو تر دیکھو یہ یوسف دیتا ہیں
 بدوئی یوسف واپس آہنگل تھیں سنگ جیاں
 پہ لوں درد کشاری لکھی بھل گیاں فتاراں
 ہو ہر سے دیوچہ پھرک پھرک کے ہوئے سب بچالے
 روٹاں کل کیو تر خانہ غم یوسف سے پاروں
 روئے نبی یعقوب بہارا بیت سزاں وچالے
 غیر کے تھیں جیت ہٹا یا شوق نہ رہ گیا کوئی
 صبروں سکوں بہ تکلیف اس سر سے اوپر چائیاں
 لگا بان یوسف دا ایسا سا ڈا سینہ سکتیا
 جسے اوپر دیکھ مصیبت بہر دم صبر کماٹیا
 نالیشان حضوروں بلدا صابران نیکان تائیں

آپ کہندے ذرہ جوڑا واپورا کافر ہووے
 جیکر سجدہ کرے تے کافر دوزخ رہی روزنا
 ہر فقیر ادب سے لایق اک فقیر چنباری
 دیوں سو بنیاں حالیاں جس شوقوں چائیں چائیں
 کل کیو تر خانہ روٹاں کر کے حال و وہاٹیاں
 بند ہویاں سبہ منہ دیکو لوں خوشیاں یاں گفتاراں
 ٹرگئے جانی لیکے خوشیاں دیکئے دشت کشالے
 لگیا جانی تیرا جیہا پارہ ہو یا وچکاروں
 صبروں سکوں وینا و کریندا اللہ نقل ہر حالے
 لگیا یوسف درد کشاری ڈاؤ بھی مشکل ہوئی
 ہوا کلاجر سے اندر پڑھدا احمد شنائیاں
 عیش آرام پیسے باجوں الوداع کر جلیا
 جنت لازم اوسے کارن پاک نبی فرمائیا
 اہو صابران کال واپس درجہ ہوں سناہیر

میں ان درجہات صبر چھپیل

دہم مصیبت آئی ہویاں ہوندا صبر دورا ڈا
 جنت جوراں اوسے کارن رب تیار کرایاں
 جسے درد مصیبت پائی پھر اس صبر کماٹیا
 صابر تھیں شراہی اللہ اندر حشر وہاٹے
 رب فرما سی دنیا اندر سنوں میں زمانیا
 سرتے جھلیا و تاسا و صبروں سب سے بچائیا
 پرستہ کچ نہ ہو سی اوسنوں جنت خوشیا ندر سی
 جمدین و اکھیاں بیسے پھر اوہ صبر کماٹے
 جس سے ٹرگئے پلے خور و غم مر جاوون
 صبروں و ہا قیامت جس دن سب شیشے بناسی

پہر جس صبر کتیا اس تائیں کسی نشان نہ یا وہ
 جسے چھپیاں و انک بلیڈے صبروں درد بلا یاں
 وگہ جنت سے وچ جاسی پاک نبی فرمائیا
 اڑلے نوں پھرا نا نا کم ہونے ایہ مارے
 وکے درد مصیبت اجنہ سے سی صبر کماٹے
 لیجاؤ وچ جنت اسنوں جہر وچ فصل سواہ
 صابر مومن اس دنیا تھیں یا یوں لیکر مر سی
 جنت اوسے کارن آمادہ پاک نبی فرمائے
 پاپے اوسے صبروں سکوں و بیاں لگا وون
 ہرکے کا پاپاں تائیں جنت وچ لے جاسی

ہو جو جھڑک سکھوی سہنہ کے صبروں کہ نہ بولے
 رنگ صبر و اکوڑا چالے اصلوں لذت والا
 تانچو استے صبر کما کے شان زیادہ پاوے
 دنیا ایہ مومن کے کارن کیتا بندہ می خانہ
 تانچو صابر شاگر ہوئے دلچے ہمشیر پاوے
 کافران کارن دنیا توں اس وانگت ہشت بنایا
 تانچو میرے امران کولوں ہوں دور تمانی
 دنیا انسان ہمدردی کیتی ذات خدا فرماوے
 پچھڑے جہتاں جیکر قرب ہو تدا دنیا بنا
 پراساں نیلے تائیں سے مرور ہنایا
 گندگی نال خلاق ہوشے ساوا بندہ کوئی
 جو کوئی صبر کما شے اسو چہ اندر درو پلاپیں
 اکٹھن لوں واقع ہوئی اگر سخت بیماری
 کسرا اوسنے دوست ساوا حاضر ناظر خالی
 دوست کے چو تاسا لوں ہر اکھیرے جرساں
 دوست و کوئی تے اوپر صبر شکر نہیں کرنا
 صبر و دوست صبر کا شہ چلے گئے جہانوں
 شاہ حسین ولی نے صبروں سارا اور کٹایا
 حضرت ختم نبیان صاحب کیدے صبر کما شے
 نبی یعقوب نے یوسف صاحب صبروں باز نہ آئے
 اچکل جیکر ذرہ جیسی آئے کچھ بیماری
 کئے ن کہیاں اوسنے حال روہائی پائی
 و ہوں لڑے جو چین سچینی عمر انور کدائیں
 ناں کوئی و کہہ بیماری ایویں کر دے گریزاری
 ہو ہزاراں ٹوٹے کر دے ویوے رب بنائیں

اوسدیان بھی رہی رحمت پاروں ناں بریاں تولے
 نیکاں بندیاں تائیں ویوے اللہ پاک کشالہ
 صابراں والا درجہ پاکے وگد اجنت جاوے
 طرح وی وکھ مصیبت ویوے رب یگانہ
 نیکیا تولے عمل کما کے وگد اجنت جاوے
 ہر دم لکھے خوش اور ہر اشون ورو عذاب اوٹھایا
 شستی پاروں دوزخ داخل ہوں نمک حرامی
 تائیں ہاں تائیں دنی منول نہ جاوے
 قسم عزت وی دھیلے توں بھی ناں ہر کفر پانہا
 اہل ایمان کر تم بندہ اس تخصیں دور ہٹایا
 گندگی چیز کفاراں کارن اسان بنائی ہوئی
 جنت اوسدے کان امداد کیتا اللہ سائیں
 دوست کھندے جلدی کیو ایس ہندو کاری
 صبرن چاہسی آپے جاسن سوائے درو پرانے
 صبرن بدلہ جنت سالوں جمع فرمے نہ کر ساں
 روز قیامت اللہ اوسنوں دوزخ ویوے و پھر و
 صبروں کچھ نہ ہو یا اگر چہ ظالی ہو گئے جانوں
 غازیال تے شہداواں سندار پ سرورائیا
 نوح پینہ صبر کیتا سی کیدے وکھ اکھائے
 صبروں باز نہ آئے تو شے درواں مار موکائے
 اوس گھر و چو طبیبان تائیں آئے مولا واری
 و اوہی سمیت بیماری کی ہے کٹاپڑیا بھائی
 تو یہ جیونکر سب لڑ گیا رور و مارن و تائیں
 روز قیامت کٹے دوزخ سٹرسن ایہ نکالی
 خاص صبر خداوی آئے راضی ہوں تائیں

جیکر کوئی و با خداوند دنیا او پر گھٹے
چلن و ڈیاں صبر الی والے چھٹکے وطن پیارے
اتھے فرصت ناہیں بیوں حال نہ لکھیا کوئی
اتھے ترس اساتھوں آیا یوسف کہو و چھوڑے

کر لہذا اللہ لسن او کھنوں خالی رہن سگھٹے
سید سے کہوں تھکے ویند سے سب سے بہادر کھیا
رہیا ہنوں رسالہ پیرا ویکو شوقی جے ہوئی
سنو نصیحت تھیں نہ یوسف کہو ہوا پیرا ہوئے

بیان یوسف متعلق حیات

کیونکہ یوسف نول کہو اندر در مصیبت آئی
پاچہ پیاریاں کچھ نہ بچا سے اندر محل کاناں
روندائے کرانڈا ہر دم جیوں گھلی بن پانی
کوئی نہ ذات خدا سے پارچوں لیوں والا ساراں
کون دتے جا جان یعقوبے جو یوسف سرور تھی
وچہ دلہیاں حضرت یوسف ہر دم سے نکاناں
روئے کہو سے وچہ وچا پاچہ گناہ مٹوا لا
یاراں کو لوں بار و چھوڑے رہیاں پیرا پیراں
یاراں شانہ میلی کوئی باچہ خداوند عالی
جنگل جاڑ کاناں چھٹکے پھیجا دور کدائیں
و نیادی ہوانہ لگے ڈونگھا کہو ہ پیرا نہ
درو مصیبتاں بھریا ہوا یار نگارنگ بلائیں
درو ہزاراں تین جھاراں روون یوسف والے
اس حالت وچ وچی خدا کے تیر سنا سے
تاج تخت سلطانی تینوں اللہ مالک و سی
حاکم روئے زمین و آتینوں اللہ مالک کرسی
کرن روایت کہو سے اندر حیدم یوسف چھڑیا
روون لگائی ہوا و اجرا ٹیل پچھا سیسا
وچی کا فور جنت تھیں آندا ہتھان او پر لایا

ہر در و تھیں ڈاڈھا مند ہونڈا در و جدائی
اوہ یوسف نول کہو وچہ چھڑیا دور جنگل بیاباں
چھوٹی عمر یوسف او پر ورتی قصما تابی
قبر اندیری و انگوں کہو ہاورد عذاب ہزاراں
تھنوں سے تھیں والے نول جاگہ ملی وچہ دہرتی
کر دیا دیاں سے تائیں امر جو یں رب بچھاناں
روئے لگت میں اسکاناں ایسا تک حوالا
مقبولان پیراں تائیں آیاں پیش جھاپاں
روئے ویکہ شانوں یوسف قدرت مولاناں
چالچو قبر تراں جنگل گھوگن کھنور بلائیں
آدم نظر نہ آئے نکیاں او پر پندری خانہ
پیراں و اسوں منہولان نول ملیاں اتھے جاپیں
کون و لاسہ وچے آکے آکے پیش کشا سے
تھیں یوسف نول و یوسف رب تینوں فرما سے
سے و ہاڑے در و مصیبت تھیں سرور کھسی
پسی باپ پیارا تینوں جگا تیرا کھسری
لگے زخم تھیں تائیں نال کند بانڈے اڑیا
کھوں رو یں یوسف نے اکوں اپنا تھہ ویکھایا
حاصل ہوئی شفا نبی نول نقرہ کار تینا

باقی دایو ووصیاجی نے کوہ قاف تے وہریا
فجری واد صبا جو آوے خوشبو اتھوں لاوے
پاؤے ٹھنڈ کالجی اندر حبسوں لگدی جاوے
واد صبا دے پاروں سووں دور اتر ابریاں
واد صبا پیاریاں والی لے سنیے جاوے

سپہ کوہ قاف خداوند عالم نال کافو لے بھریا
حبسوں واد صبا دی لگے راضی کیتی جاوے
غنجے ہاتھوں آن صبا دے روگیاں روگ و نجاوے
عاشق دین پیغام اسینوں طرف پیار پیا
عاشق دیان معشوق تائیں خیر آن سناوے

عزل فارسی

شتر از من فغان باد صبا نے
بہر تو ایں پیغام را پیارے
اگر پایی تو خفته جان حبا ناں
اگر در کار کس مشغول باشد
دہر جائے گذر سازی نہ مانی
اگر در بند گر باشد کسادہ
پری رویاں ہمہ بیچارہ باشند
روانے یابد آن غنچہ فشردہ
پیام از خصای برساں بیارے

کہ حیرانم ز فرقت دل ربائے
کہ جزاں یار افتادم بجائے
بہ بیدارش کنی مالیدہ پائے
شکر کیش باشی و عقدہ کشائے
رسی آن جا کہ ترسد عقل و رائے
بیائی اندر آن باد صبا نے
اگر نہ وہی تو جلوہ در قفائے
چو یابد از رخت انور لقا نے
کہ نزع وقت می آرد دوائے

در بیان آمدن برائے خبر گیری اندات بر چاہ یہودا

جدوں کسینوں دوسھیت، التپاک دیکھائے
اوس رضندی پیش کارن دیونے بھیج جنابوں
جیونکر عیب کرے کوئی بندہ پھر تو بہر آوے
جویں ویا مولی کارن وار و صدقہ کرناں
آپے مرض بندے تے بھیجے آپے واروں گھٹے
ہوئے دیوں او اسی جسد م چاوے شوق مہارل
خوب لذیذ طعام لیاوے قسم قسم دے کھانے
بھیت نوسے کسے تائیں آوے شوق پیاروں

نالو نال طیب سیاناں بھی نازل فرماوے
پچھے آگے ہر دم اوسنوں دیکھ بیان کتابوں
التدرج کرے اوس آوے اوگن سپہ و نجاوے
زہر والا تریاق جے کھائے کدین پھر اوہ مزل
آپے بیوے سنی یوسف آپے بچپن چلے
آن بلک یوسف دے تائیں اندر جنگل باراں
سار بیان لوں چوری آگے پچھدا تھی رہا نے
آن نیارت کرے نبی ہی پاسے فیض دیداروں

خواب ہے وہاں خوابے راتیں جسم فرصت پوے
 جسم پہلی واری آیا پاس یوسف سے بھائی
 اے ونجائے دروغا نڈے یاراں بھایاں والے
 کھالت دے اندر ہیں توں بیچیا ہیں یا کھلا
 کہیا یوسف نال میں جیندا ناں میں مویا ہویا
 کیونکر ترس آیا دل تیرے پچھیا ان اساتوں
 دور اچار مکاناں اندر کون کوئی توں آئیا
 دروون منجوں رپر ووالاں یال پیش جدا ئیاں
 وس اے دروی تیرا اتھوں کمرے پے ڈیرا
 آیا تیرے پچھن کارن توں کوہ پیندا کر کے
 کوں حوالہ ہوندا تیرا وس حقیقت ساری
 یوسف کہیا دروان رول آون نہ بینوں واراں
 بھین بھرا واراں کولوں آئی پیش جدا ئی
 جدا سنگے ساتھی ہوئے باہجہ خداوند کوئی
 خستہ حال بیان ہاں واڈھا کپڑا لیر نہ کوئی
 سن ہو داروون لگا اٹھدیاں آنسوں آیاں
 پیر نہ کھے لگے میرے زوری کہوہ وگا ئیا
 بین وونوں شہر مندے واڈھے تیرے پاسوں ہو
 پھر بھی سک لساڈی ہوئی کہوہ دے اوپر آئیا
 جیکر میرے آکھے لگدے کوئی نہ کہوہ وچہ پائے
 رو یوسف فرمایا اگوں تیرے وس نہ کوئی
 لکھیا سادا کہوہ وچہ اوناں میں بھایاں رول
 ہن میں ولوں تیرے آگے باتاں کچہ لاواں
 جد کوئی مسکین گداگر و پچھیں روندا وھوندا
 بینوں پو لیا کے اوسدی کرنی خاطر واری

کھانا لیکے یوسف تا ئین ناں پیار کھوالے
 ہو شرمندہ ہولی جیہا نرم آواز سنائی
 جیوندا ہیں یا مویاں یوسف جلدی وس حوالے
 حال حقیقت وس اساتوں تھیوے سب تہلا
 پر توں کون کہوہے دے اوپر پچھن کان کھلویا
 شاید دروی میں آپ بچیا آکے درومندا توں
 اسان غریباں چھڑتاں میں درووں ان پلایا
 جنگلا نوچہ مکان اسادا کیتا واڈھیاں بھایاں
 بول ہوئے کہیا میں ہاں بھائی یہو دا تیرا
 در و تیرے لے سینہ سلپا مار یا در و بھر کے
 پھری چیرا اوپر توں بیچیا مقبول غفاری
 پیوا وچھتا دور کدائیں اندر جنگل ہاراں
 جنگل دے آو گئے کولوں کی گل پچھیاں بھائی
 کی اوہ دے چیرا ہوئے وگیا ستوں ہروئی
 باں کارن پیاتر ساواں کیونکر مل سی سوئی
 کہتا میں تان بہتی واری منجہ کیتا ہی بھایاں
 تینوں سب معلوم حوالا تھو ٹھہر نہ گہمہ بتایا
 وچہ فراق لساڈے یوسف ہو پھر پھر دے
 شوق پیار محبت تیرا کھول چھک لیا ئیا
 پچھہ پیش نہ چارہ چاھے لگے زور وراں
 جیوں تقدیر نوشتہ آہی انہویں واقع ہوئی
 تیرے وس کو پچھرا و احکم جنوں سرکاروں
 کراں نصرت تیرے تائیں کرناں گل سچاواں
 اوسدی حالت پچھیں جا کے کیوں پیا اوہ رو
 یا کہ انہویں پچھرا ہو یوسف ہنکار واراں

میرے پاروں اوسدے اوپر رحمت ترس کماناں
 دو جہا جداول جوان زکیمدا نظریں آوے تینوں
 کہتا اینویں یوسف سہمی میرا صورت والا
 تریجا ہر را کا جو تینوں سے یتیم منسا تاں
 کیوں جو سپہ یتیم تانے ہوون درواں مارے
 درور دھکے کھانڈے رشتہ کوی نہ حال کچھ بانڈا
 میرے وانگوں جانیں اونہاں بہتا ترس کماناں
 دن عاشورے مسکینا تے سر جو پتہ پھر نیڈا
 حق یتیمیاں جو بھلیا بی ریلے راہ کما سے
 پوکتی ایہ وصیت میری دل وچہ یاد کما تی
 دو ہاں درور نجاتیاں تائیں ونج سلام سنا مارا
 چھوٹی عمر یتیم وچا سے موٹی ماں جہنا ندی
 ہو سن تن اونہا تے خالی درو غماں کھیں ہوئے
 کچہ نہ چھڑک اوہنا توں ونی شہمی نال بولاناں
 شہیں ہوناں باپ ونہا تے ہر دم ترس کمانا
 راضی ہو کے دوہاں تائیں ینا رج کے کھاناں
 مرن جہنا ندیاں واں عاجز ہوون سخت ستانے
 حق انہا تے چوکتیاں بہتا ترستی کچہ نہ کرنی
 ماواں باپچہ انہیں یتیمیاں سے جگ وچا لے
 ماواں باپچوں لڑکے شوہے ہوون وانگے پیراں
 ہر دم وچہ خوشی دے وتن ہیں جہنا ندیاں ماواں
 نیشہ بنیا میں وہا ندی کرنی خاطر واری
 پوکتی ہوا وصیت میری دل وچہ یاد کما تی
 جو کچہ میرے نال بھراواں کیتی کارروائی
 مت کے غصیوں پرا لائے باپ کچہ اونہا توں

کھلیاں جو اینویں یوسف روزا گیا نماناں
 اوسدی صوت نکستیانی یاد لیا وہیں مینوں
 وقت جوانی اوسدے تائیں ملیا دلین نکالا
 اوسدے آئے ڈوہ کے ہر تھیں رحمت فضل کماناں
 ماواں نال یتیمیاں والے سکھہ سدھاون سنا سے
 لازم تینوں ہر پیلے تول حامی نہیں اونہا ندا
 جو یتیمیاں سے سنگت لولے جنت کر کے کماناں
 ہر والے دے بدلے نیکی اوسنوں اللہ ویندا
 روز قیامت نال نبی سے سوچ بہشتاں جاواں
 نیشہ بنیا میں جو میرے ہیں نوین دلجانی
 کدیں نہ انہاں یتیمیاں اوپر نھکی دے در آماں
 بھائی دور دورا سے ہو یا لیتی خبر تہا ندی
 مت کے پھوڑنے نہیں بلکہ ہو سن موئے
 رائیں ترمی نال سلطاناں نرمی نال وکھاناں
 میرے وانگوں اوپر اونہا تے کدیں غصہ و سنا
 جو کوئی بھڑک اوہنا توں ویسے خوب طرح و بکناں
 کوئی نہ ذات خدا دے با بچوں قربا ونہا ندا جانے
 چھڑی چیز منگن اوہ شوہے جلدی حاضر کرنی
 توش ہوو سن گوواں اندر لڑکے ماواں والے
 بایاں والے لڑکے ہوون جیوت کر پیت امیراں
 کھن یتیم خدا دے با بچوں کس دروائے جاواں
 نال محبت دوہاں تائیں چاناں وارواری
 باپ نون نہ حال حقیقت کہنی کچہ نہ بانی
 اس حال تے تھیں باپ تائیں باٹ ترو سین کما تی
 اس گل اندر فائدہ حاصل ہوتا نہیں اساتوں

اسدیناں رضی بھیاں لہو رب بھی ساوا راضی
 رکھے مولان خوش نشانتوں اندر دوپہیں سر اٹھیں
 سن یہودانرم کلاماں رونا یا ہچہ شماروں
 کی اسماں حق اسدے کیتا کی ایہ کر واپتیا
 میں قربان جاواں حق اسدے بچدیر اکھاٹیا
 آخر روند گھڑوں دھاناں لوچھہ نہ کوئی
 کئے جدوں پیارا بابل رور و تیر و ہاوسے
 تیرے تیرے جانی دستن بہتی و تھہ نہ کوئی
 کون دسے اوہ گلان جھیریاں لہدیا کچھ پھیاں
 نوں کوہاں تے کہوہ سے اندر و لیر یوسف پیا
 بصر نہیں وچہ پیرا سن وی خیر یعقوبے پائی
 ہر ویلے نہ اللہ صاحب نبیاں غیب جتنا سے
 جیکر یعقوبے دتے تائیں یوسف رب جتنا ندا
 ایسا امر جو ہوناں ہووے اوشے پر وہ پاوے
 ایسا غیب خداوند عالم پر وہ پاچھپا ندا
 ورنہ نبیاں ولیاں تائیں سبہ کچہ رب جتیا
 جو پیلے وروانے جاسے کہیں نہ خالی آوے
 شاہاں تھیں بھی سنگیاں سویاں حاصل دولت ہوندا
 نبیاں لیاں نوں بھی اللہ ویوے غیب خزانہ
 پرانے واوگھراور جو عاشقی اوہ مستانہ
 ایسویں بکھانتوں ب عالم پر وہ غیب جتیا
 ہکی قرباوت نہا نہ اجا بن کر کے ادب سوٹیا
 نیکان واووست نیکان سنگیاں جاسی شتر اٹھیا
 یار سب سائوں نیکانے سنگاں نند شتر اٹھیا
 سدا حقیقت و حق فرستہ پاسن یوسف دے آٹیا

جو کہ عیب نہاں تھیں ہوا بختدسی ب قاضی
 جتنا کہ ننگی ہوئی کر سناں بھیاں نیک و عاٹیں
 واہ واہ کہیں نصیحت کروا وچھڑا گھرا روں
 کچہ نہ خفکی سخن مخالف اسماں کھی کہیا
 لکھتیں لعل نہ لبتیا چہر اغفلت وچہ گوا یا
 سٹکے نرم کلام یوسف دی پکڑ ہووے ہوئی
 دستن لگے تال پھراوسا نوں باو و حقیقت آوے
 ایہ امر مقدر پاروں کچہ اطلاع نہ ہوئی ط
 ریلے پیش نہ جاوے ہرگز خیریاں و دباٹیاں
 خیر نہ ہوئی یعقوبے نوں امروں کچہ نہیں چارا
 اسدے اندر بھی ہک حکمت کہی ذات اہلی
 تے تال ہر ویلے رب عالم پر وہ پاچھپا و سے
 اوسے ویلے فوراً اوسنوں باہر کڈوہ لیا ندا
 ناچو جو تقدیر ربانی واقع کیتی جاوے
 تائیں و سدا امر مقدر واقع کیستا جا ندا
 اپنے دوست تھیں کچہ دوست ہوندا انہاں چھپا یا
 ایسویں نبیاں دے دراوتوں کوئی نہ خالی جاسے
 جو امیراں کولوں منگوانا بھی ہتھ لگ پوندا
 کچہ جیہا نہ کیتا رہیے کچھ پھرتے پر وانہ
 پھرتے نوں کھ پھرتے کھ کے دلوں دیوانہ
 پھرتے وقت حضور وچا لے یار ب کھلوا پیا
 اکب ٹولہ فرزنداں والا نار کتے دھک کائیا
 بریاں واووست بریاں سنگیاں جاسی نار وھکایا
 شتر کتے مرنڈاں تھیں امن امان کچا نہیں
 کچہ تھیں باہر نکلن والا کھدہ سبتی پڑھاٹیا

در بیان آمدن جبرائیل چہاہ بخضور انذات و بشارت دادن از خروج

کن روایت تن دن رایت یوسف کہو و چالے
 آخر پ کریم تعالے فضلان او پد آئیا
 اگے وحی نے بعد سلاموں کہیا یوسف تائیں

تکیہ کہ خداتے بیٹھا صبروں بہرہ حالے
 دیہ پیغام وحی دیتا تئیں یوسف پاس کھجیا
 پڑیو ایسے عالوں کڈہ سی کہو تھیں التمدسا تھیں

یا صا تم کل مصنوع و یا جابر کل کبیر و یا حاضر کل بلاء و یا شاہد کل نجوی و یا قریب غیب
 بعید و یا مونس غیب و حید و یا غالب غیر مغلوب و یا حیا لا یہوت و حی المولی لا الہ الا انت
 اللہم اتی اسئک بان لا شائک الحمد لا الہ الا انت بدیع السموات و الارض یا ذا الجلال و الاکرام ان
 تصلی علی محمد و علی آل محمد و ان تجعل لی من امری خیرا و فخر جاورتہ ترقی من حیث لا یجتب

جسد سجدے سیکے حضرت ایہ و عافرائی
 اگدوں رحمت مولا والی آکے پھیرا پائیا
 قسم قسم دے کھانے آٹے خوبی حد نہ کوئی
 نور احدیت ظاہر ہو یا چمکیا نور تجلدا
 محو ہو یا تک جلو نوری ہوش حواس کھلایا
 جتنے داغ جلیاں والے لگے سن و چہ سینے
 حاصل مست خماری ہوئی صورت سچین و یکہائی
 آگے اندر نور نورانی حد شمار ناں کوئی
 کتھے پھیر سما سے اتنا دولت مال خزانہ
 کہو ہے دے و چہ آبان یوسف اتنی دولت پائی
 اول صبر مصیبت جھٹلی پھوں مطلب پائیا
 جہان ناں بیاریاں جانیاں شوقوں اکھیاں لایاں
 کچہ نہ چاہوں کچو چاہوں جاوہ پار نونہ اتنی

راوی کہند اچے نہ یوسف تری سبہ موکائی
 عجیب لباس بہشتاں چوں یوسف کاراں آئیا
 ہور لقا الہی نعمت پتھیں حاصل ہوئی
 جھل گیاں سبہ زریلاں زبراں ڈٹھا عرش معلی
 ملیا یار فرقت والا دور اندھیر سدھاٹیا
 بلبیا عدوں پیارا گئے سارے داغ ویرہینے
 کھل گئے سبہ بجز اندر دے جھانی سبحان پائی
 اوتوں ہو رہیا سے والی رحمت نازل ہوئی
 اگے سی لاثانی یوسف ہو یا پھیر یگانہ
 جیکر کہو دے و چہ نہ آؤندا ملدا شان نہ کاٹی
 محنت یا بچہ نہ مزدوری سچ کسے فرمایا
 خوشیاں وہاں جہانناں سنڈیاں دلے کنوں بھلایاں
 سن میں کہتی تئیںوں دستاں کھول کہانی

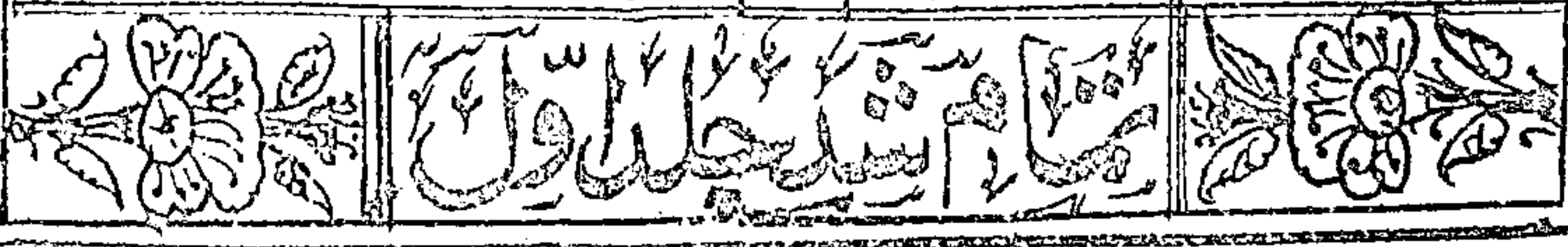
حکایت

شام وہاں ناں اندر حضرت شبلی نیک سہارا
 وانگ دیوانیاں گلاں کروا آپ مو پلرا پیا

سیر کرندیاں تھیں ڈٹھایاں کہتے لی سہارا
 ہو رکھی بندے پیٹھے میں بھی کول ولی سے گتیا

کچنا و نوح سلام ولی نون اوس چوایہ لایا
 اے شیلی جے چاہتا تیرا عقل سلامت ہووے
 سون عشق محبت و پتوں حصہ کجہ نہ لیویں
 و نہ گھٹ محبت والا اس ورگاہوں بلدا
 مہر نبی حیالت اندر و بکھیں میرے تائیں
 اگے ہل پوڑی پڑیہا عشق محبت والی
 تان پھر واپس ہو آیا میرا لائی دیر نہ کوئی
 پچھیا اوس شخص دینا تائیں و سچے تھیں سہارا
 اوسدن و اس غار و چالے و نچ کے ڈیر لایا
 تان پھر سنکے اس غارے دل پر بھی جلدی ہانا
 اوہ شخص ہے ستا ہو یا سر و چسپ و ڈیرا
 صبر و چپ چپا تا ہو کے لہ بدی الای
 پاشیلی ایہ قدم اساد و دوجی منزل آئی
 اگے منزل پہلی اندر پیر پیری میں پائی
 اینویں عشق محبت اندر من قصہ بچاے
 عشق محبت اندر جو کوئی اپنا قدم رکھیندا
 کدیں نہ بن مصیبت پایاں ملنے پار سو کھالے
 جینے عشق محبت اندر اپنا قدم لکائی
 جینے صبر و بھار کھایا اوہ ورگاہی ہو یا
 پہلوں لوج سفت کہو و چر پاپا خوب از مالش ہوئی
 آگیا بدل رحمت والا خوشی ہو پاں گزاراں
 رحمت کرنے او پر جہدم آئی ذات ربانی
 یوسف باہر کڈہن کارن لختی آن سنبھوی

نالے اوسنے میرے تائیں پیرا شہاد بنسایا
 نالے مثل میری نون آپ ہمارے یات نہ چھوڑے
 جو لیویں تان میرے وانگوں عقل و کھائیں و لیویں
 پہلوں جہدم نڈر کمائیے ٹکرا نڈر شہاد و ل و ا
 استھیں ہو زیادہ جیکر چاہیں عشق و درائیں
 پھر کھیں اتفاقاً جہدم آئیوں شیکہ خصالی
 پھر گیس اتفاقاً جہدم کجہ نہ تھائی ہوئی
 تان پھر ہر کجہ بندہ پتوں اسو تیا کے بار
 جہدم و نون بلکے اوسنوں واپس گھرنوں لایا
 ہیا و کھیاں اس غار و چالے قدرت سیر باہا
 ڈیرا لکے کھاٹے پیار و نہ لکھیاں و ایرا
 دور و سن آوازہ میرا سوت آواز سناوے
 جیکر ہو زیادہ چاہو ال بدیشکے ملے سوایا
 ہن تک و جی منزل اندر قدم شریف لکائی
 پچھوں مندرے جیلے جا کے تکھے عمر شمس مناسے
 رہا اللہ اوسد تائیں بڑی مصیبت و پیدا
 اول عسرت پچھوں شیرت آن ملے ہر حالے
 اوسنے بھار مصیبت ال اگر لیس اللہ چائی
 و چر حضور خداوند والے حاضر و نچ کھلو تیا
 جہد یوسف نے جھل مصیبت نڈر نہ لیتا کوئی
 ہوون لگا و ر و مصیبت و در کتوں بیماریاں
 اپن جیتی کجہ کتا سے بچھ و تے کروانی
 و س کہاں رخصا کیوں کر رحمت بدی طرفوں ہوئی

انظر صلد دوم

سایک آمدن بازگان در بنگان یوسف جاہ

لکھہ لکھہ حمد شائیں آتھال، ذات خداوند تائیں
 پھیر و روپنی دے تائیں آل اصحاب تامی
 بعد اسے میں تاجر والی و سال بول کہانی
 مالک نام مالک کرواناں بدین طرفوں آوے
 مالک پت زرخروا پسی صورت و لاشائی
 مدین ابراہیم نبی و ا بیٹا پاک گھرانہ
 مسلمان خداوند بندہ دولت حد نہ کوئی
 اے کمال جوانی اندر اس نہ قدم سکائیا
 کیا ویکے جے پیر کریند جوہ کنعانے گیا
 قدرت تھیں آسمان طرفوں سورج روشن چہرہ
 جوہ جنگل سپر روشن ہو یا چاشن نور سوایا
 ویکہن لگا صورت اسدی لہوں لگی پیاری
 چھم چھم بینہ و ساون لگا پانی کچھ نہ آئی
 لکے ڈھیر انبار جنگل و چہ قدرت ظاہر ہوئی
 بھرے گئے صندوق تامی کوئی نہ رہی خالی
 کیا ویکے چیرانی اندر شتا گھر و چائے
 ہو چیران تعجب کرو اور ویر و ہائے
 سوہنا سورج گووی والا کھمرے لہ سد پایا
 وہاں بری تاجر مالک مال سیاب لٹایا
 کہندا وچ بچو مئے تائیں و س حوالہ بینوں
 سورج اک آسمان طرفوں گو و میری و چہ آیا

جو واں طبقاں اندر جسد ثانی نہیں کداں تھے
 اہل بیت ازواج تائیں موسن نیک گدین
 جس تاجر نے کڈیا آکے یوسف تہ کنعانی
 نو کر فتر تامی لے کے شہر مصر نوں جاوے
 زرخروا اعتقائے عنقا پت بدین واجانی
 پنجویں پیر ہونال نبی دے رلد اصر و یگانہ
 چہولی عمر اسدے تائیں خواب بشارت ہوئی
 قدرت تھیں از غیبوں و ستوں یہ اک سفنہ آیا
 توں کو دور کنعان جنگل و چہ ویرا کے رسیا
 مالک می آستین و چالے نال خوشی دے وریا
 یوہی چوں کڈہ سورج تائیں مالک پیش سکایا
 اس حالت و چہ آسمان تھیں برآیا یکبار می
 جو قطرہ آیارب عالم و ستوں لعل بنائیا
 چنکے بھرے صندوق مالک کھیر نہ کیتی کوئی
 بعد اسدے پھر تاجر مالک خوابوں سرت سمہالی
 نال اوہ سورج نال وہ موتیاں لگے ڈھیر والے
 کی ایہ خواب بشارت ہوئی کچھ ہتھ و ہاتھ آوے
 لعل ندیاں بنالان چوں لعل اک ہتھ نہ آیا
 ہو چیران معبر تائیں وچ کے حال سنایا
 ایسی خواب می اک بینوں بول سناؤں تھیں
 قدرت تھیں یہ اس سورج و لعلان بینہ سیایا

چنکے لعل نامی بیٹے بھرے صندوق خندانے
 ہو یا خوش معبر سنے کہے مبارکبادی
 اک غلام کنعان زمینوں بستی تیرے تائیں
 مفتی حاصل ہو سی تینوں ولت باہو چسپا
 اوسلوں کے زیندے اندر جدوں کج و کجسپیں
 بہت سوو اگر بہار ہو سیں دنیا وچ لائمانی
 اوس برکے صفت او صلیف کج و سنان تینوں
 صورت حسن جوان رنگیہ جو اوسلوں کجاسی
 صاحب حسن محبوب پیارے تاک اوسلوں کجاسن
 حوراں نے غلاماں تمامی صورت تک پیاری
 عالی ذات گھرانہ اوچا ہو سی برکت والا
 نیک لائقوں ریسی اوسدی برکت پاروں
 وچ اولاد تیری کے رسی اثر قیامت تائیں
 ہو خوشی اے مالک تینوں محب بشارت ہوئی
 لغت وہاں جہانناں سندی تھتیر لویہ آئی
 سنکے خواب بشارت ایسی دل وچ شوق سنا
 محل مکان کامی چھٹے شوق مہاراج چایاں
 جدہرے پاروئے وال کھیاں عاشق درور تجاناں
 آیا وچ کنعان شہرے روندا تے کر لاندہ
 پھانک جنگل کے اندر حال دوہائی گروا
 اوہ نورانی حسن لائمانی کیوں نہیں دید و کھیا
 دلدارہ صورت توری کھنڈ اوینہ چمک و
 اکھیں دی روشنائی سوینی چمک بکراون والا
 عشق محبت وچ دیوانہ ہو ش جو اس کھلائی
 جداوہ سخت بیچارہ ہو یا غیب ندا فرمائی

اسدی دس تعمیر سالوں جے کھیالت جانے
 تیرے اوپر نازل ہو سی کھمت ذات خداوی
 صورت حد حساب کوئی بول تعمیر ستائیں
 اوسدے پاروں وہیں جہاں ہو سی فضل جناب
 دولت نال صندوق بھر سپیں احتسابی سپیں
 قیامت وچ بھی تیرے اوپر ہو سی مہربانی
 پاچہ شاران برکت اوسدی نظری اوسے بینوں
 اوسے ویلے شووی گوئے قدیمیں کجاسی
 ثوری ملک زبیرت کارن عرشوں کھچائی پاسن
 اولوں ہوسن اوس برکتی ہر دم صدقے واری
 چن پد تھیں سن جالوں ہو سی وڈوہ او جالا
 دوہاں جہانناں لویہ تینوں کھسی وور آزاروں
 اوسدے پاروں نیکی والا ہر دم شام صبا جیں
 تیرے جیہانہ ثانی تاجر وچا ہر سی کوئی نو
 روز شتر تکاواں تیرا چایا چاسی کھچائی
 چن بدرے ڈھونڈن کارن کینا کوچ ٹکانا
 طرف کنعان او جارجنگل کینیاں کھسی ہاں
 جہان چاٹ عشق دی لگی چن چھوڑ مکاناں
 بعد اوسدے اوسدی تاجر جنگل طرف سد ہاندا
 رور و آکھے کھسے سپا یاں مہربان ہر دم
 جنگل شہر نامی ڈھونڈے کہہرے نظر نہ آؤندا
 کہہرے گیا اوہ کھجولی والا سوہنا نور لشکا
 رور و یاد کر پیدا خواہاں ہو یا آن جیالا
 دم دم یاد کرے اوہ صورت جو کھجولی وچ آئی
 اچھے نہ حاجت حاصل ہوئی جالا وور وچدائی

برسن بجا ہوں بچے تینوں بسی اوہ دل جانی
 اچھا وہ منزل دور و راوی جس مترتوں جانان
 روندے گرا نڈا اولیا مروں عذر نہ کوئی
 روئے اکہ کسدم لنگھسن ایڈے سال سینے
 صبر آرام نہ گھر و چہ آفے ہو یا سخت دیوانہ
 چھہ پھینے جسدم گذرن چھہ پھینا آدے
 کہیں آرام عاشقوں آفے جنہاں اکھیاں لایاں
 در صبح مبارک پاوے عاشق مرویتاے
 عاشق کے کوچوں جانان بڑی غنیمت جان
 بچھاو نہاں تھیں حال سچا جنہاں چھوٹے پائے

اگر دن نہیں ملاتی ہوناں کیا کسے زبان
 سن آواز حیرانی اندر آغا در ورنجاناں
 ایسے وچہ فراق سخن سے سخت لاچار ہی ہوئی
 تاجو و سنت دلبر سالوں آن لگا سی سینے
 سال اندر و وازی آفے ڈھونڈن مال خزانہ
 سو رو کے اوس جنگل اندر پھر واپس رجاوے
 دم دم کوچے پار و چالے آفے کر دہایاں
 چہر ابار کے کوچے چوں کواری لنگہ جاوے
 معشوقائے ویریاں تائیں کہے واکت چہاں سن
 سن حکایت مجنوں کی چوں مولوی رحوم تباے

حکایت مجنوں

لکھد کہیں مجنوں نے ڈکھا کتھا تک کہ ابتر
 کہیں اوسنوں مجنوں چٹے گلہ سے نال لگاوے
 چھہ چھہ سینے نال لگاوے روئے کر زار ہی
 کئی طرح سے نعت کھائے آگے اوسدے پاوے
 نفس سست جان لنگھیا او تہوں ایسا بہ حال
 گندگی پیراں و پر لگی کتے نون ہر جانی
 جوں بول ستیا میاں تینوں خبر نہ کوئی
 جیکر نال کھتیں میری وئے تکیں اسدے تائیں
 نالے سمجھ لوں یہ کتھا اوس طرف کھتیں ایسا
 سوئی خفا کے پھانڈے قدسوں اس قہراں شک آندی
 پار میرے وک کوچے والی کر داچو کیدار ہی
 پاسوئے وہی حرمت پاروں اسدی حرمت چاتی
 پاراں طرفوں جوچہ آفے ہر اکھینتے ہر سے
 عاشق و اول پار طرف تہ سے نہ نام جاپیں

ادبوں و سنوں سپ کھلوا نالگا وین دعائیں
 کہیں اوسنوں نال محبت جھولی وچہ بہاوے
 پیر کتے وئے چھہ اکھتیں تے لاکے وار و واری
 غرض گلچہ اس کتے وئے پیراں پھو وچھاوے
 کھند لے مجنوں توں ایسی طیس پیسا مو کالہ
 توں وہ چھہ اکھتیں تلووین واہ واہ عجیب و انانی
 ظاہری تنگے صوت تینوں توں حیرانی ہوئی
 سمجھ لوں جو پیدا اوسنوں کینا اللہ سائیں
 جس پاسے ولدار اساد می لیسلاں ویرا لایا
 جھکے اکھتیاں دیوچہ پایا سر مرہ خاک لیلا ندی
 سگ اصحاب کہف ویشا لوں اسدی حرمت پھو
 جس سخن نے لائی بیوں ولد سے اندر کاتی
 صوت نکت کوچی اوسدی نقلال اوسنوں گریے
 کوئی پیغام سارے والا اوتدا سے یا تائیں

سرفربان کرن سخنانتے کھولی کھولی جاون
گرچہ بار نہ بولے چالے تان بھی چیت نہ چاون

جدہر دیار و بیکالی ویسے او دہرے قدم اٹھاون
ویکیرہ کمال خیالان اندر صدقے صدقے چاون

بیان آمدن پانہر گانان برسر چوہ و ہر آواز و ن یوسف

کرن روایت ہر چھوٹیں مالک تا جرائے
آتر بنے فضل کما یا لنگہ میعاد سد ہائی
ہور ہزاراں بھی کروانی نال ہوئے ہسرا ہی
شام زینوں آئے ہسین راوی ذکر تپتائے
کھوٹھیں دور آگے کہ ہرے ڈیرا و نچ لگانیا
آئے کئے یوسف دے بھائی ڈٹھا باز گاناں
ڈیسے پٹ روانہ ہووؤ جاؤ دور کدائیں
سنکے سید روانہ ہوئے حکمت رب دیکھائی
یوسف دی گل چیت نہ چیتے جاگہ گھنٹے آون
نالے جاگہ پانی والی ہتھہ اساتوں لگے
اپن چینی نال و نہانے کھوٹا ہے سی کوٹی
اوسنوں خوشبوئی یوسف دی جسد م حاضر آئی
لدیا سی بھار کنڈی تے سارا کدو گایا
موڑے اوس کھوٹے تائیں لیکن ذرہ نہ دلپا
وورے مگر سبھے کروانی پکر خیلہ کر کے
دیکرہ مکان نبی صاحب دست ہو یا بھائی
کچھ آنداکرواناں تائیں اوپر کھوہ کھائے
اپن جیتی کل اوٹھانوں بھی جو ہور چوہ پاسے
ہوئے مست تمامی اوٹھے اگان نہ کوئی چائے
ہتے چائے کیتے ایپر اوٹھ نہ چلے کوئی
ڈیرا کر دیہواس جانی اگان نہ کوئی جائے
اسحالت و چہ مالک تے واہر رب تعالیٰ

بھال جنک کھانی سارا پھر واپس ہو چائے
بعد چاس برس کد مالک شوق ہمارا کھائی
آہ پتے کنعان جنگو چہ سائے واہو واہی
بھل گئے رستے دے کولوں اوہ کروانی سارے
اوسے ویلے حکمت رب دی ہور سلیب بنایا
نال آواز دلیری کہیا سرنوں بول جواناں
اتھے ساڈے اپن چھوٹے کھاو نچاؤ ناھیں
پیار رستہ یوسف والا خواب خیال کھائی
لٹھے جاگہ جہی چھٹے تاہر ڈیرے لاون
ایسے فکر و لیلان اندر سائے آون وگے
بھارا اوکھائے پکر عشقوں خیر اسانوں ہوئی
ہو گیا مست محبت اندر ہوش جو اس بھلائی
سناہد اتوشبو یوسف جانب چلری ورسد پایا
جدہر دیار و بیکالی یوسف والا او دہرے کھلے چلیا
تان نیپا جد ہوتا آکے کول سخن دلبر کے
ہو دیوانہ لیمن لگا خاص زیارت پائی
پکڑ کھوٹی نول جسد م واپس ہوون لگے سارے
سیدنا سون خوشبو یوسف دی اللہ پاک سگھمائے
قدم نہ پین ہارن اوٹھے ہوش جو اس بھلائی
بھیا باز گان شاید بہتی منزل ہوئی
تھکے حیوان تمامی تان پھر لیسے لائے
ظاہر شان کیتا قدرت تھیں یوسف دے کہہ والا

کیا دیکھے جو بیڑے ڈاڑھا ہے اک کپڑہ پراناں
 قسم قسم دے بچہوں اوستے بولن خوش منتقاروں
 کل سینے ڈکرا آئی کر دے پھرین دولے
 تک حوالہ لک تا ہیں دل و چہ خوشی مسانی
 ڈیسے وکھو دکھ لگے لگی جاگہ پیاری
 آپ کو اپنے وہاں اوپر کرن لگے گفتاروں
 مالک لوں بھی خوبے والی یاد بشارت آئی
 درو فراق ستایا آکے بچوں ہو یاں جاری
 دل و لہر لگا کے صورت پیر فراق والے
 جیڑا خواب خیالوں اوپر ڈکھ عاشق ہوئے
 روئے پیاسو و اگر مالک ہوش جو اس بھلائی
 کروا کار گزار نہ کوئی صرف لپٹے پانی
 اوسنوں اپنے کول لگا کے مالک بول شاہے
 جیکر مل پوسے اوہ جانی اس وقت و پینوں
 ٹالے کران زراو شتابی راہ مولائے پاروں
 سنکے پشما کی راضی ہو یاں گاکرن و عایش
 کھن روایت اتنے تائیں کارواناں تیلایا
 سنکے مالک سپہان تائیں یہ گل بول ستائی
 اوس کو ہے میرے تائیں تکدیاں مدت ہوئی
 کرو آرام اجو کی راتیں بھالکے معلوم ہو سی
 تان پھر صبروں سبہ کروانی سنیں پے ہک جانی
 مالک بھی روند کر لانداسیں پیادورنجانا
 فیر ہوئی تان پشما تائیں حاضر پیش بولایا
 لیکر ڈول روانہ ہو یاں پشما لے مروسیانا
 ریدی اس پر چو کہو دے جلدی دول و گیا

اندراوسدے ظاہر سے جلوہ سر باناں
 ٹالے تھیو تانیاں ہو یا قدرت مولا پاروں
 رنگ سفید تمام پرندیاں رن نور او حالے
 دل و چہ آکھے والتد اعلم بل پوسے لجانی
 بیڑے دور تمامی پیٹھے آپو آپ و پارسی
 کوئی شکر پے کوئی عزلاں کوئی کہانی یاراں
 اوہ بھی درووں وون لگا بیٹھ لگی جانی
 اگر حاضر ناظر ہوئی صورت شکل پیاری
 ایپر کی واروں نہ سمجھے جنگل پرست بھالے
 جے بہتہ پوسے تے چنگا ورنہ ساری عمریں روئے
 پشما کی نام غلام بکلیسی و سنوں پیش بولایا
 پھر کے مشکان حاضر کروا جھٹھے ہوون کروانی
 اے پشما کی کرو عا خدائے بیٹوں پارلائے
 اوہ اپنا مال تے ٹالے بیٹی دیواں ہیتوں نہ
 عالی منصب دیواں تینوں ٹالے شوق پیاروں
 پار سیاں اسدے تائیں دست پار بلائیں
 پانی دیہو ساوے تائیں نقرہ کار بتایا
 بیشک اکٹ نا کھو ہا ہے اسجاگہ بھائی
 لیکن اوس کہو ہے چوں پانی پیندا مول کوئی
 پانی بیشک بیڑے دوروں بہتہ کتے لگ پوسی
 راہ دے بچوں ٹھکے ہوئے مٹھی نیندر آئی
 لنگھی رات تیلیدیاں اسدی جیو کر حکم ریانہ
 لے آ پانی اوسدے تائیں جلدی بول ستایا
 آگیا اوس کہو دے اوپر چوسی بہت پرانا
 تک کے ڈول یوسفدے تائیں کہ خیال نہ لیا

قدم نہ ہو ہر یا اوس سے اندر کچھ خیال نہ کر یا
 دلوچہ سمجھا شاید میریاں بھایاں ڈول گایا
 یا حضرت اچ ویلا آٹیا سنیو حکم رہا ناں
 شکے یوسف وحی کے کولوں ہو حیران کھلویا
 وحی فرمایا میں نہیں کہند رہا تینوں فرمایا
 آگے اوہ مشتاق تشارے لعل اندر و بجا کر
 عشق محبت شوق تشار و اول جنماندے چہا
 اچ اوہنا نڈی حاجت پوری کیتی ذات رہا تی
 رو یوسف فرمایا آگوں کون کوئی کاروانی
 وچہ کشفان کھر لیس بیٹوں یا کدہرے لیجاسن
 جیرا یوسف کے تائیں بات سنائی رہی
 دلوچہ کہا جے وگے صورت کسے قیمت پھرتی
 کہوہ کھین باہر کھائی تینوں اچ دن سوچے حسین
 اوہ اچ ویلا یاد تشاروں ذات خدا فرما سی
 شوخی شان بکبری کارن ذات خدا ہی آئی
 نیکان بنیاد توں عالم ویسے بہت جیرانی
 حاکم و دیو پیرے ہوئے ہر ویلے کن کھانے
 غیر ہو وور وور اٹھے حاکم کولوں رہنڈا
 بخشد ویسے اوہ حاکم اوس توں کٹان بچا را
 جیکر زور ویکال سے کولوں کچہ ذرہ ہو چارے
 آکھے توں کہو بھلیوں بھائی ہونہ و بچی میرا
 بیٹوں سے تھہرن یا وہ چاہے جیکر کتاب سنائی
 یوسف نے بھی ہو بھیر بات مخالف بولی
 رکھو قدم مبارک اپنا وحی جد بول سنائی
 رووے کے کر لاوے نالے سخن مخالف پاروں

دیکھے پیاتما شہرتی چت خدا اول دہریا
 ایسیاں بیاد لیلال کروا وحی خدا و آٹیا
 رکھو قدم بولے کے اندر کریو کوچہ کھانوں
 کہند اپیر فرما ساں جیت تکے بد احکم نہ ہویا
 پاؤ پیر شتایی اسوچہ حکم خدا فرمایا
 بی بیخا جہان دنیا میں ہوئے و ہو بیڈیاں پیارے
 بدت ہوئی سیندیاں اندر عشق اللہ مجھیا
 آگے تیرے کدہن کارن نیک پنہ سے کروانی
 کھڑی طرف لیجاسن بیٹوں یہ کہہ پتہ نشانی
 ولین داغ جدائی بیٹوں یا کدہ پ باسن
 اوس دن جس دن شیشہ لکھے صوت اپنی دکھی
 اچ اوہ بات خدا وند عالم نال تشارے کرنی
 تک لوں جو قیمت تیری کتنی بول و سلین
 جس دم ہتھ بیکانیاں اندر تینوں دیکھا جاسی
 پلوچہ اڈ جا کے چو کروا غیر شخص و ڈیا تی
 ذرہ مخالف سخن جے بولن پکڑے ذات رہا تی
 اچ جیکر ذرہ جے ہو ورا سنہن جلدی پکڑا جاوے
 جیکر کسے قسم دا سے اوہ سخن مخالف کہنددا
 آکھے ایہ کوئی جنگلی اسنوں خیر نہیں کچہ بارا
 جلدی حاکم اوس سے تائیں حکم جہا فرماوے
 ذرہ خیال نہ آیا تینوں کینتا سخن اوچیرا
 ہونہ و بکی ہر توں نے ایسی بات الائی
 آگیا ویلا کتے والا کیتا پے گیا جھولی
 اوسے ویلے ڈول و چالے قدم نہی نے یاٹیا
 کیوں ہر ایسا سخن الائی جیکر کالی سرکار و

بعد سے پھر نہ ہارے نے اپنا ڈول ہلاٹیا
کہندا اللہ ایسے کی ہو یا ڈول میرا ج بھارا
بجلی وانگول کہوہ سے اندھو اک چیر نورانی
سوہنا حسن جوانی کا کائے نور او جبالا
بشری بشری کر کے اوسے کینا بول آوازہ
ہنکا غلام غلام بول آوازہ بول کاری
ہور غلام کی نے منگے او پاشور مجھایا
کہو ہاں بچوں لعل یگانے رب تو انا دیندا
دور کریندا اندر والے دکھ ازار متامی
مالک اسماناں دی طرفوں سے چن تکیندا
ہر دم وال اسمان نظیراں ہور خیال نہ کوئی
جھولی اڈ کے اسماناں تھیں منگے پیا خزانہ
ایویں زکھر جسد م صاحب رحمت نظر کیندا
جسد م لعل نورانی ڈکھا بشری کہو و چالے
خواہاں والا دلیر تیر اسمانوں ب لہجھایا
زیریں کے وڑیا ڈکھا تیرا مال خزانہ
جلدی دیکھہ خزانہ اپنا مینوں دیہو خلاصی
منگے مالک یہ خوشخبری ہو گیا دون سو ایسا
جائے وچہ نہ میوے بالکل خوشیوں چال پیریا
انگلی نیکے بشری اوسنوں لیگیا کھو کٹا سے
یک یوسفنوں ولے کولوں مالک صبر و نجایا
لگے کچے کروانی سارے لائیا رٹل چو کھیرا
لڈہی چیز نہ لڈہی چیری نور پیر نہ جاوے
وچہ حیرانی آکے سارے پھر شرطاں بٹہ آئے
پھر حیرت زور لگا دن آکے چلے کچہ نہ چارا

ایسے زور نہ ہلیا اوستوں وچ حیرانی آئیا
تے جھات پائی تے ڈکھا قدرت و اچکارا
ڈول و چالے ہے وڑی بھٹی قدرت تیر بانی
یک گیا بشری ہے ایہ او ہاسوٹی صورت والا
جاناں کھل گیا مالک اوتے رحمت دا وروازہ
دیکھو س کوہے سے اندر چند پدا انواری
جسد طالب مالک تاجراوہ اج رب لہجھایا
جسد م فضلانے رب آوے جلدی مہر کریندا
طالب نون م طلب ملاوے فضلوں ب گراچی
دیکھاں کسد م رب العالم میرے او پر مہر کیندا
ایہ نہ خبر جے کہو دے وچوں ملنا دلیر سوئی
ایہ نہ خبر جے ز میوں تھلے میرا لعل شہمانہ
فضلیاں کولوں مال خزانہ مگہاں تھیں ملیتدا
خوش سوکے مالک تیا میں سے کن جو الے
لوک کن اسمانوں جلو اسماں زمینوں پائیا
توں کیوں اسمانان دی طرفوں تکد پھیریں دیوانہ
چکئی آس تیا ڈی ملگئی اچھی نعمت خاصی
سخت مریض پورائے تائیں ب طبیب ملایا
کہندا کس کوہے سے اندر لعل سا ڈا جھڑیا
تک لے چن اسمانی تیرا کہو و چلا ٹان مارے
جلد نکالیو چن اسماں ہر لوں بول ستایا
ایسے وڑی نہ ہے بالکل فکر کرے سپہ ڈیرا
لگے کرن و چاراں سپہے کوں ایہ باہر آوے
کون ایہ لگا پیر تیرا تھیں طیا مینوں نہ جائے
ہو شرمندے پیر شتانی کر کے جان کٹارا

کھول اور کھائے محبوباں نول کسنوں طاقت ہوئی
 جیونکر روز قیامت اندر حضورِ اعلیٰ نیکوئی
 بھار نبوت با پیہ جنابوں بھار احد نہ کوئی
 جیوں جیوں یوسف باہر آئے تنگ پون کروانی
 بجلی حسن شعاع نبی وی ہر نول کاتی لائی
 اتر نال اوہنا نئے شمال وحی فرشتہ ہوئی
 جیوں جیوں یوسف باہر آئے خوبی حسن ویکھا
 جسدِ یوسف باہر آئی خوبی خوش خساروں
 عالی شان خداوند اوسنوں و تاپرے نالوں
 ہوئے کوئی ہتھ لگاندا کہین یوسف چاندا
 ۱۵۱۵۱۵ جتنے مولا صاحبِ حم کرتے آئے

ڈول نہ تے لکھتاں چارے کر رہے سنہوئی
 چوہیں طبقین بھارا ہوسی خبر کتابوں ہوئی
 کھون اوکھا وے عاجز بندہ کسنوں طاقت ہوئی
 مرن پیسے کہو کتا سے ہتھ نہ آئے پانی
 چھک رہے نان بکھے باہر قدرت رب ویکھائی
 نال کھر چھک لہوئے یوسف نور نہ ٹھہر کھاوئی
 کہو دیوان نہیں لے کل جان لگدا اوسے
 بشریٰ نبی یوسف دینا میں چایا گو و پیاروں
 جیسے یوسف صلاواۃ اللہ چایا شوق کمالوں
 بشریٰ باہر آئے کسنوں طاقت جھولی بکھ بھاندا
 اوسنوں نبی رحمت پاروں فیانڈے گل لاوے

ایساں صحت یافتن بشریٰ بسببِ انداز

لکھدے ہیں وہ بشریٰ بیسی خستہ حال تباہی
 سبے غلامان نالوں شوہدا کوئی نہ اوسنوں جانے
 رب نے ہاوی بندیاں آگے جیہڑ شخص نہ بھاوے
 صورت شکل بے گلاں والی کو بھی سانوں لگے
 گلاں تہاڈیاں نول میں تکان صورت غرض کوئی
 جسے بکھر پینا کے سوہنی شکل بناٹی
 اوہ نہیں بھاندا میرے تائیں گرچہ چین بددا
 جسدی ہوئی نیت چنگی اوہ تاں بندہ میرا
 خواہے گوہلا اٹھاں ہووے یکا اٹھاں کھاوے
 سناو حقیقت جد بشریٰ اور حضرت یوسف
 نیک و عا خداوے کولوں اوسے حق و چچا ہی
 سوہنا حسن کمال خداوند اوسنوں حاضر کینا

سخت بیائے اکھیوں گانا رنگت بدن سیاہی
 گل کروانی ہساٹھٹھا اوسنوں کن وکھگانے
 اوہ اسانوں اٹھا بھاوے جیکر عمل کماوے
 سانوں وہ بھاوے جو بندہ ہر دم میرے آگے
 چنگی اوسدی ہتھوڑ جسدی چنگی محنت ہوئی
 سوہے ساوے کپڑے پاکے کھلدا پھرے لوکائی
 ایساں تائیں سیا اوڑیکے سخت عذاب حشر و
 جسدی نیت ماڑی اوسنوں ووزج ووزج
 جد ساوے وراڑے آوے تہرپ حضور دی پاوے
 دکھ آزار تاجی اوسدا اجاندا نظر نہ آئی
 نوراً واقعہ اوسدے اوپر ہو با فضل الہی
 وائے بدروئے کھٹا اوسدا روشن ہو یا مینا

اکھیا نون و شنائی حاصل ہوئی ذات غفار کو
 ناس پھر مالک اوسدے تائیں و تی جلد آزادی
 اوتی دولت و تی اوسنوں نالے قرب حضور
 کریم اللہ مالک اوسنوں گووی اندر پاپیا
 جدیمے دے اندر آئی یوسف ماہ کنعانی
 مال امانت کہتا جو کوئی کچھے آن نسا نون
 مال امانت و چوں حصہ ویشاں جائزہ ناچیں
 نیک ستارے والا تک کے اوسنے بات سناچی
 قدر جنایا اوسدے تائیں واحد اللہ سائیں
 باجو غصدے کوئی کسینوں وڑہ پیار نہ کروا
 جسدے پنے دنیا دولت اسنوں ہر کوئی چاہے
 میسے دار و رختاں تے ہر کوئی آئے ہنہرا
 جو پڑا ولی مکمل ہوئے ریداد دوست پیارا
 خالی بہانڈا عقول انھماں کوئی نہ کچھے جائے
 کافر پیمان نکارا و زخ پھرے وھکینہرا
 بیچ پیراں بائیسے والیاں قصے زیر چہ پیاں
 اول عظم اسم خدانے وچ قرآن چھپا پیا
 ولی سارے اپنے ریدے بندیاں وچ چھپائے
 ساعت اک جمعہ دے اندر رب نازل فرماچی
 کی حکمت جے ظاہر کر کے عام نہیں چنلایاں
 جے اسم اعظم دے تائیں ظاہر رب وچ چھاندا
 چھد ویند و رمضان مہینہ جے شہد شہید
 جیکر ساعت روز جمعہ وی التدیاک وچ چھیندا
 وسطی چونہا پوشیدہ جے بچھد اہر کوئی
 دیکر شیکاں و لیاں و پر رب نہ ویند اپروہ

ملیا روپا نوپ گرامی فاضل ہو یا سرکاروں
 بھی لڑکی دتی اوسن تائیں دولت ہور زیادہ
 دے نذرانہ اوسدے کو لول لیلیا دوست نوری
 نال کمال محبت اوسنوں جیسے وچ لیلیا
 نوکر لقر علاہاں تائیں مالک کہے زبانی
 ورنہ حصہ پھر شراکت ویشاں پوندا سنا نون
 مال امانت کر کے رکھساں پاس پیارے تائیں
 نالے خواب پیرانی اوسنوں باو دیو چہ آئی
 تائیں نال سیر محبت چاہے اسدے تائیں
 نوبی باجو حیرت کے تے کوئی نظر نہ وھروا
 جو مسکین گدا گروہوں کوئی نہ تنہاں یولا دے
 جسنوں کھل نہ لگے اسدے نیرے کوئی نہ ہنہرا
 اسنوں شوق نیرت کارن آن لے جگ سال
 مومن نور ایمانے والا جنت خوشیاں بائیں
 کوئی نہ کچھے جائے اسنوں ایسی سدا اکھیندا
 جگدے او پر ظاہر کر کے عام نہیں کہلایاں
 وسطی ہور نماز چھپائی عالی جسد پایہ
 ماہ رمضان اول شب قدم بھی رب پر کپائے
 ہوئے قبول عا س اندر اوہ بھی نہیں جتنا
 اوہ بھی حاضر خدمت اندر پول سناواں کھلایاں
 چھد قرآن اسم اعظم و اہر کوئی ورو کساندا
 بن شہد و ماہ رمضان روزے ترک کر کے بند
 ہر کوئی بند عابیں منگ کے ہونے کم وچھیندا
 ہور نماز ترک کریندے پڑھے کو سوئی
 عامان مسلمانان سندی کوئی نہ عزت کروا

ہر کتے سے باری سیدھے پر سے وہ چھپائی
 ساعت پاروں اور چھو وہ چھپ کر کوئی نیکی کروا
 شوقین اور ستمناں میں سے روزے رکھنے سے
 اہم علم کے پاروں پر سے کل قرآن گرائی
 جب تک نال خلوص نہ تھے وہ علم نہیں کوئی کروا
 شوق محبت یوسف سے دل لاکر چھپائی
 کوئی نہ رہے مرادوں بھالی بالکل تیز کھینڈ
 رحمت و اور وارہ کہو لے جا کھولن لئے اسے
 تاہر نے چید یوسف تاہیں و بیسے اندر آندا

تاہو اسدا طالب ہر کوئی ہو سکے نال صفائی
 مست اتفاق اس ساعت و ا حاصل ہو سکے دعب
 کوند و مت کشتقد روی شیخے من بہار سے
 پڑھن نماز اس وسطی پاروں نیچے وقت نمازی
 کچہ نہیں در جہرہ اوسنوں فرمودہ سرور و
 حد قول میں تار پ اوسنوں اوہ و لیر کنتائی
 کہیں نہ کہیں آاوسدے آتے رحمت فضل کربند
 و چھڑے پار چو بدتال و لیر پانی و لیر چھو ہوا سے
 بعد اوسدے پھر سنو کائی حال تنہاں بچا یا ندا

بیان خبر یافتن پروران از ترویج یوسف علیہ السلام

چید یوسف نول کرواناں باکڈہ کہو کہیں آندا
 کھاناں بھی کچھ نال لیا یا جیو نکر عاوت آہی
 ایسے یوسف و لیر اسٹوے ہو سلاک تسمتیا
 ایسے کھانا کھراون کارن گھر تھیں چوری آندا
 چد آوارہ یول سنایا کچھ جو اسپ نہ آہیا
 کہو سے اندر چھائی پائی یوسف نظر نہ آہیا
 سوہنی اوہ مثال نورانی بچی ہوئی پائی
 جیدوں بیوسے نول کہو و چول نظر نہ پیرا ہیا
 و ہائیں ہارے کے دو ہا یاں ہا و اوہ ویرا ساوے
 ایسے کہو و نکا سے اندر سی تہہ راجل پائی
 اوکت گئی پیار یا تیری کھو سے و چو جوانی
 وقت نہ سے کی تہہ آکھیا ہوئی سخن پائی
 ایویں قسمت تیری ہوئی ہر و اندر و نجاسے
 کیسے نہ چھائی تیری سوہنیان لقا نوالے

بعد یہ ہوا کہو سے اوپر آہیا نیر چھپا ندا
 کہو سے اوپر آوارہ کروا اوہ مقبول الہی
 حال حقیقت اپنے ہی کچہ کہو کلام اساتوں
 نالے و سو کوپیں حوالہ کہو سے و چھپتسا ندا
 ولدے و چھپیرانی و اوہی ہوش جو اس کھلا ہیا
 نوری چائیں یوسف و ادا کہو سے و چہ نہ پائیا
 کہو ہا ایویں نظری آہیا جیوں و زخدی کہائی
 سچہ لیا اوہ ویر پیارا الوواع کر گیا
 ایہو نو شستہ آہیا ترا عرناں و ورو و اوہ سے
 یاڈاں کھیا یا تیرے کارن نال سی تیر تائی
 وقت تریج سے کسے نہ و تا آکے تینوں پائی
 خیرے ویر اکھڑے و لیر چھڑکی و نیافائی
 کیکن باو لسا تہے ہوسن تو تھے ویر پیاسے
 کیسے نہ چھائی تیرے و لیر چھڑکی و نیافائی

ویرا اسان بھراواں تنھے ڈاڑھا ظلم کیا
 راضی ہو کے چلیاں ساتھ یا رنگی وچہ گیا
 وقت نعلے کسدے تائیں بہنا یاد لیاندا
 میں بھی اوندار میا تیر یوں بیوں کچی کچہ جاتا
 کیوں نہ دیوں سداسا شول سیا بولاواں تینوں
 اگے جہ دون بولاندا ساں میں ہولی جیہاں تاشوں
 ہن میں سیا بولاواں تینوں کوئی آواز نہ آئے
 بعد اوسدے پھر بھیاں تائیں کہ حقیقت ساری
 جین سارے بھائی تائیں دتا دیس نکالا
 مر گیا اوہ بھائی یوسف سوہنی صوت والا
 ویہ گئی تقدیر ربانی جیوں کر حکم الہی
 سکے سارے صاحبزادے جلد ہو ہے دل آئے
 بالکل کچھ نشان نہ پائیائے وچہ جیرانی
 کیا دیکھن اس کھوڑے ٹیرے اوہ مقبول خدائی
 دلو چھپ گئے جو بیشک نہاں ہوگ چھپا یا
 آن بتاؤن کروا تائوں اوہ مقبول حقانی
 مذت ہوئی نسیاں اسنوں بالکل بہتر نہ آئیا
 سد ہی وانتی نال اساتوں دیدیو برودہ ساڈا
 کوئی نہ چیز اسائے اگے شوخ آوازہ بولے
 حاضر کر ہو برودہ ساڈا لاہو ویر نہ کوئی
 سنکے ایسا جذبہ غضبی ہوش جو اس بھلائییا
 جسد یوسف ظاہر ہو یا پر وہ منٹے پائییا
 واندہ علم حق میرے وچہ کی ہن بھائی کرے
 نالے اولوں مالک تاجرتہ بہر عنگذارے
 ایہ کوئی نور نورانی لڑکا معلم ہوندا سنانوں

یابل کولوں دور کڈایا کہوڑے وچہ وگاٹیا
 دسکھاں کون پیغام پدروں وقت نعلے کھیا
 نالے کسر پٹے کارن تیر اول رہیاسد ہر اندا
 یا کہینوں بھی تہہ بھایاں دو جیہاں لوگت کچھاتا
 رونی آندی تیرے کارن چپ ہو پیا میں کہینوں
 مہجیا اویر اسائے ہوندا سداسا تاشوں
 ہاؤ اوہ یوسف میرے تائیں لائیں عمدے ہاؤے
 گل ہلکیا جہانوں اج دن اوہ دیوا انواری
 اوہ اج سفر جہانوں کر کے پی گیا اجل سیالہ
 کوئی نہ شمع کہو ہے کاندرا مائے نور اوہا
 یوسف ساڈے بھائی بھت اینویں لکھی آہی
 پیر کوئی نال کہاں عقلدے کھوہ وچھچھاتی پائے
 اوہروں دیروں کھالن لگے اوہ مقبول حقانی
 بازرگان سوڈا کر بھالے ڈیسے بیٹھے لائی
 ہر بھائی تان پھر جلدی کرواناں ول آئیا
 بروہ ساڈا حاضر کر ہوائے لولے کروانی
 اج تسائے پاسوں اسدا پتہ اسان لے پائییا
 ورنہ کڑک آوازہ کر کے چاواں تخم ساڈا
 جسد کڑک آوازہ کرے طبع زبید اڈولے
 ورنہ جانوں سرے اوہ پراجل تیاری ہوئی
 اچن جیتی حضرت یوسف پرودہ کہول دکھایا
 بھایاں طرفوں یوسف تائیں غم و لیوچہ آہیا
 مار سٹن یا میرے تائیں واپس گھرنوں کھڑوی
 ایسے صوت والو رے کدین دیکھے پیائے
 برودہ سد نال بیٹے دیندا مالک کہ اوہنا تاشوں

ایہ کوئی چین بدر اسمانی صورت و لائٹانی
 ایہ کوئی صاحب نیا وہ کہوہ و چہ نہہ تقدیر و گائیا
 تو نہ کہہ ہوا میں خیالوں مت کجہ بھرتاں آسے
 نال محبت پالیا استوں بھایاں بول سنایا
 جو شے چاہی او ہکھا ہدی نال ایہ صوت پائی
 وہیاں پتر الوانگول او سنوں پالیا شوق پیاروں
 جدا کجہ و ڈیرا ہو یا ہوش چہ سان سہمہالی
 آکھے و رہ نہ لگے ساٹے آخر ہو یا راہی
 بیقران اسٹے تائیں چنگا مول نہ لگے
 جتنی قیمت حاصل ہوئی اتنی توں دیدیساں
 چنگی یوسف و رور نجانا سند اسخن بھراواں
 سخن کلام نہ کہتی کوئی ہو یا و زوون تاندا
 چیکر ناں یہ یاد نہ ہو چپ نہ بالکل کروا
 بعضے کہن بھایاں نے زوری لو نڈا مار کہسا یا

تو کراں برویاں والی اسدی چالے نہیں نشانی
 رکا تاکہ کے زوری استوں خام نشاں بنایا
 ایسے سند رٹ کے تائیں بروہ گیا نہ جاوے
 کسے قسم و اسدیتائیں و کہ نہیں ہو چھایا
 کیا جانوں جو کسدا بروہ ہے ایہ مرد خدائی
 وانگ میراں کھنیا استوں سو ہنی صورت پاروں
 پے فرہانی کرنے لگا آگے مولا والی
 ایانس کدائیں جنگل پیسے ڈھونڈے کاہی
 بیچ دیساں اس گوئے تائیں سر پہچھے آگے
 اسپرین نیاس گوئے نوں گھرے و پر رکھیا
 والد اعلم کس ملک میں اج و کرا جاواں
 چپ یوسف تھیں سمجھیا مالک ایہ شاید باندا
 بیچ چھ شش آیا یہ لو نڈا قاص اٹھا لے گھروا
 چو نکر و چہ تفسیر یوسفے و کر منستر لپیا

بیان فر وقت کردن ہر اوران یوسف علیہ السلام

جدتا جرنے بول سنایا لو نڈا نہیں ایہ کوئی
 ہارے چاٹ یوسف تائیں نال کمال لیری
 اگر نہ ہاندا بروہ ہاں میں کیوں اتنا چہ لایا
 میں مسکین غلام ناناں ہاں ایہ جہاں و اگولا
 جھل لئی چاٹ مونہیں و او پر یوسف تھی خفانی
 صابر شاکر ہو کے مونہوں گولا نام سد ایما
 کیسیاں یوسف بھایاں کو لوں و ایدائیں پایاں
 جو کوئی بات غصے وی شکے و لو پے صبر کھاندا
 بنک خدا و ندے بالکل کوئی ناراض نہ کرے

سخت روئیل براور تائیں کاوڑ و لو پے ہوئی
 نالے سخت آوازوں کہیا بول یوسف کو پیریا
 نال پھر روکے یوسف صاحب تاجر نوں فرمایا
 او توں کہے او نہا نول پر دلوں اشارہ کولا
 کجہ نہ کہیا پھر او اتنا بیٹیں ہو و اس قربانی
 لکھ تائیں حسین کی ایسا اعلیٰ منور جائیا
 نا بھی سخن نہ کھیر بالکل بول سنایا بھایاں
 اللہ صاحب اوسلے او پر ہے راضی ہو جاندا
 جو کوئی لے مصیبت صبروں سرے او پر و ہر

دل مسکین گداگر و ابو کوئی رنج کر پیدا
چو راضی مسکین کر پیدا ربا و سنوں چشتیندا
رکھو راضی ہر بندے توں ذات خدا فرماوے
دو بندے دشمن توں بھی دکھ نہیں پہنچا کرے

انج جانے چوں عرش منارہ انھیانوانگ پیندا
نالے اجرینا کعبے والہ او سنوں ویندا
مت کوئی دل کسے مومن و انشگی اندر پائے
سن حکایت وچ گلستان جیوں بعدی فرزندے

حکایت عابد

لکھنؤ کے سین اک عابد سی پیدا خاص پیارا
ایس پر مشہور نہ لگا او سنوں مال خزانہ کوئی
ولو پور کھندا وشت قضیہ کینا باہر حسابو
اتے تیکر عابد توں بھی ہوش ذرہ کچھ آئی
دلوں گمان فقیر نیا یا جاسی پرت نماں
عشت اسدی کیتی ہوئی ایسوں او گنت جاسی
جلدی اٹھ کے گورڈری اپنی اوسے راہ و گامی
واہ سبحان اللہ کیا دوست و اہل ذات خدائے
چھو نہ کہن کسے سے تائیں ہر دم شکر گزارن
رنج نہ ہوون مول کسے تو ہر دم راضی رہے
صبر صیت سر تے جھلن مشور شرار نہ کرے
سنو جو الہد یوسف نے حاضر بول سنایا
تاں پیر مالک لستایا سارا یاں کھیا یاں تائیں
سے وہو ایس میرے تائیں بولو قیمت پوری
اسدے اذراو گن ہتے جے ہوون منتظوری
سنگے مالک بول سنایا و ستو عیب سانشوں
کھنڈر کھجانی اول اسد پوری والا پیشہ
تزیجا چھو کھیاں تاں یاں سے اپنے دلوں نیا کے
آپے اسدی قیمت بولو ویر نہ لایو کوئی
و لوچ کرن و پاران لگے صاحب ادے سارے

اوسوں ڈھکیا پور کدائیں راتیں کرناں مارا
خالی پرتن کو لوں و سنوں لوں جیسی ہوئی
ایس پر مشہور نہ لگا پیسہ و گی مار جتا بولوں
کیا ویکھے کب چور کینے بیہیا سنوں لگامی
کئی بھتیاں اس شوہرے تائیں میں ان گھکیا بھلا
باری گل جے گھر میرے تھیں جاوے پورا اوسی
تاں جو ناں خر و م نہ جاوے گھر میرے تھیں کھجانی
دشمن و کبھی خندے اندر رکھن نیک بار اوسے
حکدربانی با بچوں کوئی ووجی لاف نہ مارن
دشمن تے ہور دوست تائیں سخن خلاف نہ کہندے
عالی شان اوہا ندے ہوسن اندر روز شہرے
میں بروہ ایس صاحب میرے بالکل فرق نہ آیا
جیکر پاس تھیاں ایس بروہ رہندا نہیں کدائیں
تاں پیر سارے صاحب اذراوے بولے سخن ضروری
حاضر بول سنائے قیمت حقو حق پوری
چہرے عیب اس پر کر والے ہیں معلوم تھیاں
وو جا اسدے نجا و نڈار کھندا لوں اندیشہ
تاں پیر مالک لستایا سارا یاں حقیقت پاسکے
اپنے و بچوں خوب تھیاں معلوم قیمت کوئی
کی سن کرے قیمت اسدی حاضر پیش سارے

اپنے سدا بنائے اور انہیں چھوڑا گیا
 سوچا نہ دے وچھوڑا ہے یوسف نے چھوڑا
 دیکھا کتنی قیمت پیری ہوئی ہے اس جانی
 نہیں اُسید چہ ایسے و اگر قیمت کچھ کے یوسف
 ایسے ہر دیکھ لیا اندر یوسف نے ہر حقائق
 قیمت اسدی ہی کچھاری و پھر تاراں تاروں
 پس اوہ کچھ کھوٹیاں و رہاں راوی خبر سنا
 پتھے اکھن و پیرہ رہاں سن اپن مقصد گندے
 اوہ کچھ و رہاں ایسے سن رہاں کچھ ایساں
 جی ایہ قیمت یوسف الی مالک کدہ دیکھا
 سن ایہ نکل خداوند کے عرض بیان سنا
 توں غفور رحیم الہی لکھوں لکھ پنا میں
 میرے و لو پچھو چا وڑا ہی قیمت کون بچھو ہی
 کدے کے اوہ مان اس کے ریشے خودی گوانی
 بگو سخن یوسف نے کیا رہوں بخت آئی
 گولا بنیاں ہی خدا و رب دی بے پرواہی
 لکھد رہاں جو قدر یوسف دا بچھو ایساں بچھو تارا
 ایہ قدر نہ معلوم ہو یا اصل بھیت نہ پائیا
 ہر کوئی پیر قدر کے پاروں قیمت نل و تارے
 جنوں نور ایمانی بکے ہو ہی شر و بھارے
 اہل ایمان بکرم بندہ جید و زرخ و چھو جیسی
 پیرے مول خودی اوسے سٹسی دور کدائیں
 جیوں سارے اس بندے نور کے سس شتائی
 نور ایمانی اس کے کولوں ظاہر سپا و سپا سے
 جسے نور ایمانی اپنا بخت و چھو گوانیا

ایسے کی ہن قیمت کرے فکر سپا و لہیا پارا
 و کچھ اس طرف بیجا سے اج تقدیر ربانی
 دیکھاں کوں غلام غلام ہنوں ذات خدائی
 بھائی والے چھو و پس چھو و کدہ و یوسف
 تا بچھو ما چھو تاراں تاروں مالک کہے نہ پائی
 ایہ پیرہ قیمت ایساں حاضر پیش نشاں
 و رہاں کھلاں کھوٹے مالک کھلاں پیش نکا
 و پیرہ و رہاں ہی قیمت گنیاں بچھو پتھے بندے
 کسے دلاں پارے نے اوہ پاروں مول لایاں
 یوسف خداوند اللہ تاراں سجت جیرانی آئی
 پارے پیرہ تیرے تاراں چا وڑا مول کھنا
 نے چھو کھیں پتھے آوے اوسوں کدہ و لاویں
 ایہ نہ خبر کچھ رہاں تھیں کھی کوئی نہ پائی
 پارے پیرہ پتھے چا وڑا چا وڑا کوئی
 کھوٹے دروں ہی رہاں و کیا روٹا بھائی
 ڈرویاں انھیں بات نہ کرے کہے ذات الہی
 کھوٹی نہ یوسف دا مالک کھوٹی ال کھ پتھے و کھ تارا
 تاراں کھوٹیاں و رہاں کولوں مالک بچھو پتھے
 چھو پتھے رہاں و کوتاں کوئی با کھ پتھے جا
 او سدا قدر بچھو تاراں اتن اسوں مول سنا
 اتن و زرخ دی اس کولوں اپنا اپنا سنا
 مالک و زرخ و اتن سنا اتن و زرخ تاراں
 اتن کھی ایہ کوئی بندہ ہے مقبول جیانی
 ناں ساراں ساراں تاراں کھ تاراں پتھے
 ہر کے غافل کھ تاراں پاروں قدر ایمان نہ پائیا

اوسے کان قیامت والا سخت عذاب آما وہ
 قدر سولان مومن جانے چسنے مر کے پائیا
 کی معلوم کافر دینائیں نبیاندمی و ڈیائی
 قدر پائی دیکھی جانے یا جانے مرغابی
 قدر خدا اولی خدا جانے شوق پیاروں
 جو کوئی شوق آہی اندر ہوئی غرق تمامی
 قدر حیاتی دا وہ جانے جسوں خوف ربانا
 دنیا دا وہ قدر کر پیدا جو ایسا نون خالی
 صد افسوس و نہانتوں جنہاں ربا قدر نہ پایا
 منیاں حکم نہ کوئی اسدا کیتی روگر واتی
 سوہناں قدر دے وانگوں پھر عطا فرمایا
 تاجونان محتاج کسے دے ہوون بندے میرے
 ہر نون و چہ خوشی دی رکھے تازہ رزق پہنچا دے
 پھر قیامت حوراں جنت سوہنی خبر سنائی
 سوہنے محل مکان شہانے خوبی حد نہ کوئی
 سازے سوئے چاندی کولوں کل مکان جہانار
 حوراں بار سنگاراں بھریاں جلوے مارن نوروں
 اہل ہشتاں دے چوگر دے ہو سن وانگ غلاماں
 چیکر ناخن ہک و نہاند او نیا او پر آوے
 حوراندمی جے لو تڈی کوئی دنیا او پر آوے
 سارے اسدی خواہش پکڑ اپنی جاون گواون
 ہو رہن ہراں رنگ نگیاں نہعتاں رب او پایاں
 لیکن کوئی نہ قدر کھانے غفلت مارو نیائے
 رب فرماوے جنہاں سن سالوں ولدیناں کھچاتا
 جینوں اوہ ساوا دنیا او پر اہرنہ کہ مناسن

بی قدری دے پاروں اوسنوں طسی و روزیادہ
 یا کے قدر خداوند جانے جس رسول بھیجا یا
 چا اپڑی نون کین بچا و سور جدی رشتناٹی
 اوہ کی جانے پائی ڈکھیاں جو ڈوب کر شتالی
 اوہ کی جانے چہر پوجے لیکے بت بازاروں
 تیکہ قدر اس کولوں جا کے واحد رب گرامی
 اوہ کی جانے جو ہے ہو یا تاج نفس شیطاناں
 مومن مرد خداوند والا جانے زن موکالی
 سستی کر کے امر خدا و غفلت وچ گواٹیا
 گندے پائی تھیں جن تی صوت حسن جوانی
 عقولون کھیر خداوند ہر نون سوہناں کسب کھیاں
 کسب کلاون روزی کھاون پاون قرب و میرے
 رحمت پاروں فرہ کسے تے بندش ناں فرماوے
 باغ ہشت اوہاندے کارن کیتی جنہاں کماٹی
 ہر شماندمی جسدے اندر چیز آما وہ ہوئی
 سوہنے باہجہ شماروں ہر یک کارن مسلماناں
 اوہ بھی اہل ایمان کارن سازیاں ب کافوروں
 صوت حد حسابے کوئی خوش موزوں کلاماں
 اوس ناخن واوڈہ او جال سورج تھیں ہو جاوے
 ساری خلقت حسن جالوں ہوش جو اس جھلا
 شمش قرچی اسماناں تے تک اوسنوں شرماون
 اہل ایمان موٹاں کارن عجیب تیار کرایاں
 نفس شیطاناں تیکہ لکے اصلی راہ بھلائے
 اسان بھی ایسیاں لوکاں تا نہیں کھھا جاوا
 ایسوں ساکے جنت کولوں ہنرہ ملیندے جاسن

اوس م ہوش اوہنا نڈے تائیں آجاو گی پوری
 اوس دم کہیں ہاؤ کیوں سان حمت قدر نہ پایا
 اصل صورت باطن نکتہ یاد نہ مٹول کسبند
 بیونکر اجدن یوسف والا بجا یاں قدر نپایا
 مومن بھی اس ننگی والا اسدن قدر چسپی
 اوس دم کسی گاہیں اسدا کیوں سی قدر نپایا
 ہاؤ کیوں چنگے عمل نہ کیتے غفلت عمر گواہی
 کافر بھی وچہ روز حشر وے کرسن بہت دوہائی
 کیوں بیان نہ آندا اوشے کیوں سی قدر نہ پایا
 اج ہن بد عملی دے پاروں آیاں پیش سترایاں
 بس میاں جس قدر خداویاں نعمتاں والا پاشیا
 جسے رپدا امر نہ نسیاں ونیا هرص لگائی
 اے غافل اج ربدی سکی کرے ویلا جاندا
 سوہناں مکہ نیالے اپنا جاناں ریسے لگے
 خودی گواہیں ولدے کولوں شان پادین دگاہوں
 مت گر دن اچی کرے رب جبار رنجانے
 یوسف صلوٰۃ اللہ علیہ وسلم خودی واکیا
 بکری نے کچھیں میں کر کے تھوڑی تباہ سانی
 صبح کا ذب نے کشتبانی اچی گردن آندی
 باہو خدائے غیر کے نول چاؤڑا کرن نہ آئی
 چپ کر کے اس خالق والی بندہ قدرت سکتے
 اوہ غلٹی خداوند عالی ہے پرواہ کہاں
 چاہے ناقص بندے تائیں ویو جیاسرواری
 ہو خاموشاں و سقاوارے واسکدے ریسے کارن
 لکھوں لکھ کرے تے تہا بھی منے اسدا بھاناں

جدوں حضور اساطے اندر پاسن نامنظوی
 بکوں حسان خداوند والا دلے کنوں بھلا نیا
 جیکر جان کدین چھوڑن خاصے امر ریتوں
 تہ معلوم کرسن جسدن قحط زمانہ آجیا
 جسدن روح بیچاے تائیں رخصت حکم پوری
 فصل جو اہر زندگی والا غفلت وچہ گوٹیا
 لٹیا گیا وپاری جسدم شہر کچیرے پائی
 ہاؤ افسوس شکیوں سی نسیاں ساں رسول خدائی
 صد فوس نہ کیوں دیتا تے رب و امر منایا
 ہاؤ افسوس نہ کیوں دیتا تے کیتیاں ٹیک کھایاں
 اوسنوں روز قیامت اندر لمسی شاں سوایا
 اوسنوں روز حشر تے اندر جاگ نہ جھلسی کامی
 گذر گیا جو ویلا پوراہ لکھیں ہتہ نہ آندا
 مارا گمہ نہ اوسدے تائیں بالکل چپکا گتے
 نیویں گردن رکھہ ہمیشہ کر کے خوف الاہوں
 ریسے خوفوں کنبدے پرفی چوواں طہق نمانے
 تک میں اوسدے حق تے اندر کیکچہ نسیاں پسیا
 غضبوں لٹا کر کے اسدی سیتے کھل لہائی
 غیرت کچہ ویایا اوسنوں سہی نہ ہوئی جانندی
 جسے کیتی آخر اوسنوں آئی پیش جبرائی
 کچہ نہ اولے مت کے صاحب پادائے ہمیں دیکے
 نہیں لکھد کسید اوسنوں ہو چاہے ہو جادے
 چاہے تہ تہ بخت والے نول ولوے و ہرول خوری
 لا ابانی و رگاہ دے اندر دم نہ آئیے مارن
 لکھ نول کچہ کرے تے تہا بھی مالک آپ تو انا

تیرا میرا کچھ نہ اوتھے عقولوں چسدا چارا
یوسف نے بھی شیشہ تک کے تھوڑی بات سنائی
واہ سبحان اللہ کیا تکتے ظاہر بے پروا ہی
سن میں سور روایت تینوں حاضر پیش سنائیں

اوس درگا ہوں ڈر واڈر وامر گیا عالم سارا
بیچ روپے قیمت اوسدی مالک کڈہ ویکھائی
کیسا ستا ہو کے وکیا یوسف نبی الہی
جیو تکرار کیاں وچیا ہسی ختم نبیاں تائیں

بیان ذکر جناب و کائنات مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم

عید و ہیاٹے پاک نبی نون لڑکے ہتے سارے
لئے دیہو اخروٹ اسانوں یا رسول حقانی
سن سوال و نہانے پاسوں حضرت نے فرمایا
ورنہ ایسوقت وچہ پتے درم اسٹوے نائیں
اگے اگے لڑکے جاون مگر حبیب یگانہ
وچہ بازار نبی نون انڈا قدرت رب ویکھائی
کیا ویکھے جو پاک نبی نون لڑکے پکھلے تامی
دیکھ حوالہ عمر شہارارونڈا کروا زاری
یا حضرت ایہ کی پڑ کندی لڑکے گروستاٹے
حضرت کہیا وچین کارن ایہ سانوں لے آئے
مان کھیر ویتہ اخروٹ شتایی عمر خطاب لیا نڈے
عالی شان نکر تائیں لڑکے عقولوں خسانی
قیمت اپنی تک نبی نون ہاسہ دل وچ ایسا
ونڈا اخروٹیں شاہ شاہانڈا ویکے لڑکے چلے
ونڈا ورمان کھیں مالک تائیں یوسف شخصیں آیا
قدر یوسف اچھایا تائیں مصروں معنم پوسی
وقت اخیری قدر ایہ کانی کافر مشرک پانڈا
تندرستی واتہ بندہ ولوچہ قدر چھانے
کوئی کسید اقدر نہ کر ویتیک کچھ نہ ویکھے

نیکے عرض بیان کر نیکے یا مقبول سہارے
کھینڈن تے دل یا ساڈا کر دے عرض بابی
وچو وچہ بازار اسانوں جو جیکر شوق سوایا
سن لڑکے بازار لے چلے ختم نبیاں تائیں
دین چلے لڑکے چلے سرور وہاں جہانوں
اچن جینی عمر شہارار آپہوتا اوس جسمانی
وچہ بازار فروخت کارن ہو کا وین گرامی
اگے پاک نبی لے اگے اوبوں عرض گزار ہی
بے ادبی والفظ الاون عقولوں دور دوراٹے
جو کوئی راضی کرے نہیہانتوں عالی درجے پائے
ویکھ لڑکیاں تائیں لے حضرت شاہ نبیانڈے
ویکھے ویتہ اخروٹاں بدلے ورتہ نہ ہوش سہمالی
دیکھ ویکھایا تائیں لڑکیاں مل اسانوں ایسا
باطن خبر نہ معلوم کوئی دنیا اور چھلے
ونڈا اخروٹ آئییاں لڑکیاں حضرت داخل پایا
قدر نبی و اتکسن مومن جدول قیامت ہوئی
اگروں کچھ نہ معلوم اوسنوں درجہ نور ایمانڈا
جسویلے بیماری اوسنوں اگے کچھ رنجائے
کرانہ تائیں قدر جو کر واوہ بھی کسے نہ لیکھے

کی قائدہ ہے قہر خدا و جسم نیرے آوے
کچھ نہیں قائدہ تک عقوبت پھیرا یاں لیونان
بس کراڑھن فرما نہ اقتہ وس اسانتوں

تو بہ استغفار اں پیکے رہنوں آن ولا سے
صحی سلامت تندرستی اندر چاہے روتاں
کیونکر صاحبزادے چلے واپس وسیع بھرا لوں

ایمان طلبے دن مالک برادران معنی مالک خدا

جس دم مالک قیمت بھر کے یوسف لوں مل لیا
لکھد یو کا غم میرے تائیں معنیامے واسا سے
ہو جاوے پھر میرا بروہ اندر عماراں ساری
سنکے صاحبزادیاں بالکل عذر نہ کینتا کوئی
بیچ خصائل مارے اسدے جے منظور تسانوں
دول اسنوں مصر میں تک قیدی بنیہ چلا تاں
ہو ر جواندی رولی تو توجی اسنوں دینی پوسی
پنجواں جیکر اسدے کولوں چوری صادر ہوئی
سب منظور اسادے تائیں مالک بول سناوے
لیکے کا غم کو سے اوپر لکھیا کسم الہی
یوسف خاص اسادے بروہ صورت حسن سوایا
حاضر سارے بھائی اوتھے کامل ہوش ٹکانے
وقت فلان تاریخ فلانی بروہ و پچیا گیا
مالک کرامت کا تب دو نویں ہیں گواہ ضروری
اتنی لکھہ حقیقت سبہتاں اوپر ہر لگائی
ہو گیا بروہ پورہ یوسف رگیا عذر نہ کوئی
بروہ بن گیا نبی خدا و صورت والا ثانی
پچے پئے و چھوٹے بھایاں یاں پیش جہاں
رون پئے اسان تھامی ہو یا شور کو تارا
دیکھے کتہ بھرا سب چلے آپو آپ گھرانوں

بعد اسدے پھر بھایاں تائیں بول رہا لوں کہیا
تا پچھوں کوئی نہ جھگڑا ناں اسادے مارے
لکھد یو کا غم جوین طریقہ حکمے اوپر جاری
نالے حاضر مالک تائیں ایہ اک بات سنائی
ہاں پھر ٹوٹو لکھد بنیہ وچہ عذر نہیں کچھ سنا لوں
دو جا اسنوں قیدیاں والا پورا لانا باناں
چوتھا جے سن جاوے ساڈا زمر کچھ نہ ہوئی
تا نبھی ایسے امرے اندر ساڈا دخل نہ کوئی
بعد اسدے شمعون بہادر قلم و وان منکا و
بعد اسدے پھر حالت یوسف لکھن مرو سپاہی
اتنی قیمت جگہ فلانی مالک لوں پکڑا گیا
اسیں والا یعقوب نبی دی رہندے شہر فلانے
لکھد تائیں ساڈا اوستے دعویٰ کچھ نہ رہیا
یوسف بروے والی اسان قیمت لے لی پوری
لیکھد سید و نہاں تھیں مالک کر محفوظ لگائی
واوہی رہدی سپرواہی یوسف اوپر پہرئی
تک سب لوں و وون گھلے سبہ مالک آسانی
پنجہریوں بروہ کیتا رہیاں بے پر و لیاں
چو وال طبقاتاں تدرہو یا عہدا ماتم بھارا
وسیع شے بیگیا نیلے بہتہ یوسف تھو بہ لوں

رور و یوسف سد مرید جان بیاں بھایاں تائیں
تسین ہوسہ گھرانوں چلے اسان نصیب جدایاں
تسل ٹکانیاں بنیاں وچہ نچکے موج اڈانی
تساں پیاریاں خوشیاں تدر ہوسی رکے بہناں
تساں امیراں وانگوں کرناں راج حکم سرور می
والد علم کیہڑے پاسے لے جاسن کروانی
کرناں روایت ل یوسف دال جو ویرہ دریاں تیاں
دیون لگے ہو ویسے ٹوں جاں حصہ سارے بہائی
ایتویں وال سپر اس رمون نڈو تیں تسمی
ناں ہیں اس سو سے وچہ آناں میں دریاں لیندا
تاں پھر بھایاں اوہ دریاں بھی آپوہ وڈتیاں
کرناں روایت جد بھایاں نے واپس قدم اکھایا
سدیا مالکت سفت تائیں اپنے پاس ضروری
اطلس تے زرفتی والے جتھے کیہڑے ہونڈے
چپ کر کے یوسف بیاں بکھے رچ صلح کھچانے
جد مالک ز یوسف دے گل بھوری کالی پائی
پاوتی یوسف دی سیریں سخت زنجیری بھاری
ہتھانوں تھکریاں بیاں بدی بے پرواہی
بھایاں گھرین تیار کیتی جاپاں شوق بہاراں
سے جاون بھائی سارے ہنہ کے صفان قطاراں
اکو یوسف در درنجاناں روزا کھلاناناں
تست نال ہوسن پھر میلے جدوں کچھڑا پوسی
دل چاہندا جے بھایاں تائیں واپس سد بولاواں
اوہ تاں وچہ خوشی دے ہنہ رمل سارے بھائی
تست والی ٹہراں اندر لکے چھٹ لنگھانڈے

لکے جاناں ملکے جاناں آخر وار اساہیں
آخر وار می ملکے جاناں رور و آکھے بھایاں
سانوں دیس پرانے اندسے جاسن کروانی
اساں غلاماں اندر خدمت وچہ پروسیاں بہناں
اساں غلاماں صاحب شالی کرنی جند شکاری می
آخر وار ملکے جاناں رور و کہے نہ پانی
آپو آپ تھامیاں بھایاں دو دو دریاں تیاں
دیوہ وے نے فرمایا ہیں نہیں لیندا بھائی
سا نوں شخصیں پیسہ لیاں حشر لگے بدنامی
سا نوں تاں اوہ یوسف سوہناں تیر لگائی ویندا
یوسف کو لکھنوتا ویکھے کتبوں خبراں تیاں
یوسف صلیوات اللہ او پر وقت عدالت آیا
کیہڑے لہے کے یوسف والے گلوچہ پائی بھوئی
پاکھلوتا بھوری یوسف مالک اسانی روڈے
دلوچہ ہے منظور اسانوں جیوں سپنچکا جانے
اوسے بچے سنگلی اوسے حاضر پیش منگائی
نرم کلابون جہانیراں سارا بیاں اللہ باری
وچہ تراشہ روون لگی کل مخلوق اہی
اوپرے مالکت جرنے بھی آن لدا بھاراں
مالکت بھی دلوچہ خوشیاں تیاں موج بہاراں
کہند خبرے کئے اسانوں بھایاں کرواناں
والد علم اس کھیلن بچھے کون سہاگن ہوسی
یامیراں بیاں گبرے ہو کے بھایاں توں لیاواں
بھوئیں اکیلے اوپر آوتاں در وچہ دائی
چہڑے دور بھراواں کولوں شہنشاہ کر لائے

رہن اور اسی بھائی کا رن ہر دم درور خانے
 کہاں کب نہ بھائے تہاں سب کب نہ ہر وسیو سے
 دل غمناک واسن ہمیشہ رہندا باہجہ بھراواں
 کرچہ بھائی دشمن ہوں تا بھی دکہہ و نڈ سید سے
 کوئی نہ بھائی ناں بھراواں کروا ایڈ چپا لاکہ
 بھائی بھائی تندی بانہہ ہون ہر کب نہ جانے
 جہنا تہاں بھائی بولن بیٹا و ہنا نڈا جیون ناں
 القصد جد یوسف والے ہوئے اگیرے بھائی
 یاصاحب کچھوڑا جیسا دیہوا ذن اساتوں
 بھین بھرا میرت و چھوڑا ہر مند کمر نہا نڈے
 رکھن کب نہ چننا میری ہوں نہیں اور اسی
 حالیناں ہن برے ہوئے چلے دیس بیگانے
 کیش پھر آون دینا سانوں ایس ویا رو چلے
 ہن تان ایسے جانے نڈے و نڈ پیغام سناواں
 سنکے مالک عرض نہاں خصت حکم سنایا
 تان کچھ یوسف مگر بھراواں ہولی ہولی چلیا
 جدوں آواز اوچیر کتیا یوسف نبی حسدائی
 جسد بہت تر کھتے ہوئے یوسف وروں رو نڈا
 آخر یوسف نے بھی جلدی جسد م قدم اٹھایا
 دنوں ہتی رنجش وادھی وروں آنسوں آیاں
 دیکھو آخر وار نہاں ملنے کارن آو سے
 کیوں نہ مل لوواو سن تائیں گی گسٹنا خئی ہوئی
 ہو گیا بروہ ورو رنجاناں سب کب نہ لکھناں پیال
 کسے نہ واپس آون دینا مگر کوئل طناں سے
 دیس پے اگر وانا تھے یوسف نوں لیجاناں

دلوچہ لکھن کیونکر بھائی کھانڈے رتکے کھانڈے
 بھایاں تھیں وچھڑے سوئے کدیں خوشیوں
 بھایاں ہوں جیون کوڑا سچ کہیا واناواں
 کدیں نہ کدیں تان بھائی تائیں مدت آن کر بندے
 چہرہ اشکل ویسے اندر ناں ہوئے اتفاتی
 مشکل ویسے بھائی اوپرین جاون پر وانی
 بہتر ایسی زندگی نالوں موت پیال پیونان
 مالک جرتوں یوسف نے روکے عرض سنائی
 جلدی کھچکے ایک سنیہا دیواں و نڈ او نہا نتوں
 اکھاں و تہہ نڈی دیون ناں ہوں ورنڈے
 جے قسمت کچھ ہوئی اساؤ کی لتد پاک ملاسی
 خیرے طسا نڈ نہ طساں لتد مالک جانے
 خبرے کس لایت اندر ملین موت پیالے
 وور گئے تے کدیں نہ ولسن جے لکھہ واد بولاواں
 چا پیغام بتا او نہا نتوں جو تیرے دل آ گیا
 رور و بھایاں پیالو لائے وروں سینہ سلیا
 سن آواز بہت تر کھتے ہوئے سارے بھائی
 پیال دلوچہ سننگل پے ٹر یا مٹوں نہ ہونڈا
 ہن قران جاواں نہ پنے و ہرتی تے وک پیال
 ایسی حالت کھتے ہوئے بول سنایا بھایاں
 یاصاحب صاحب کر کے رور و پیالو لائے
 پکست چہونہ واپس مسنوں ہوں وسی کوئی
 ہن ہایاں ہن جاون والیاں ہن تیں ننگہ گیان
 و م سے ایہ جہان مسافر بھارا لدائی جانے سے
 سن لو آخر واری کی کہی کہی پیغام مساناں

ایڈی ٹاں پیری کر ہو چکہ دم قدم جیواؤ
 ناں پھر پھر کھلو تے بھائی اک جاگہ تے سارے
 جسم حاضر خدمت ہو یا سپہنوں کے سلاماں
 یا سردار و ساڈے تائیں بخت و عیب خطائیں
 چنگی لستال بھائی اپنی ہونے رحمت ربدی
 رکھے سب باو نسا نون اندر وہاں جہانناں
 ہو ووسا سلامت لستیں کہہ نہ آوے کوئی
 انہیں میرے حق تھے اندر قسمت لکھیا ہو سی
 بلکے لکھے قسمت والے چہرے و ہرول کھجائے
 رکھے سب باو نسا نون اندر وہیں سریش
 رہنا راضی ساڈے او پر اسپن لستیاں پر راضی
 ہو کر بھرا جو نکھامیر بنیا بین سداوے
 وہاں تائیں گل لگاناں میری طرفوں جا کے
 آخر وار نصیحت میری دلو چہ یاد شکانی ہو
 ہر دم نال سبار لولاناں شفقت مہر کمانی
 جدا وہ روون نال محبت مٹھائیں لاناں
 بڑا ثواب لستائے تائیں یسی رب گرامی
 مسکینا ندی خاطر داری جو کوئی مومن کردا
 راضی رکھنا دو ہات تائیں یوسف پیا الہی
 روئے تے کراوے یوسف مڑ مڑ گنتوں لگے
 کرے دعائیں عاجز ہو کے اب تعظیم بجائے
 او سو وقت و چہ یوسف تائیں ایسی حالت ہوئی
 نال سبار محبت ہر نون گل لگاندا وئے
 چل شتاب ساڈا پینڈا کھوٹا ہوندا جاندا
 سنکے گل چپا یا یوسف چلیا چھڈ پھراول

یوسف رور و پیا بولائے گل اسدی سن جاؤ
 تانجو یوسف بھی آملیا کر واشور کو کاسے
 بعد اسدے پھر عرض سنائے جیونکر رسم غلاماں
 آخر واری حاضر خدمت روکے عرض سنائیں
 میں راضی توئے سینوں وے چلے ہو عبدی
 ہر دم جاری ہے لساڈا لنگر فیض خزانہ
 وہاں جہانناں اندر شمال ہر جا پاؤ ڈھوئی
 دور کدائیں گھر بار بھیں بروہ ہو کے روسی
 نہیں کوئی گل لستائے او پر بھجایا نون فرماوے
 سے آباد یعقوب نبی داخار محشر تائیں
 بخشد یو یگا فضلاں کو لوں عیشیاں ب قاضی
 ہو ر جو زنی بھین پیاری حسینوں عند ہائے
 نال سبار محبت وہیں ہر دم رکھنے چا کے
 ہر دم او ہنہاں پتیاں سندی خود کرتی نہ کمانی
 دروندانٹوں کدین کہنا سخت او از زبانی
 دکر دلبریاں بوسہ دیکھے وہاں چپ کراناں
 جو مسکیناں راضی کروا بخشش رب عدا می
 فضلوں کج ہوئے او سن تائیں احد ذات اکبر دا
 کوئی نہ اونہاں پتیاں تائیں بھگی دیو چہ پاوے
 جب جب لے جدا ئی والا ویلا وسدا لگے
 وائیک پھراں بھایاں گرو شوق پیاں پاسے
 پار پایی حالت اکھیں دیکھے بھی نہ کوئی
 اتنے تائیں مالک تاجر یوسف نون ہتہ کھتے
 ایڈے بکرین سینے جب جب نہیں مکا ندا
 اگے لایا ڈاؤ ہیاں اوسنوں میں قربانی جاوا

کی مقدور غلاماں سندا چلیا چپ مناناں
 ایپر کجہ نہ چلے چار اول و چہ سخت حیرانی
 ہتھیں جو بیخیا مر لکھہ کے و تاملک تائیں
 نالے اکھن کھڑیاں سانوں بایل جھوٹھا کروا
 ہاؤ افسوس اجہا بھائی صورت حسن فرشتہ
 ماڑی گل اسان تھیں ہوئی رور و کرے زاری
 جو کوئی عیب گناہ کا کے توبہ دے و آوے
 توبہ عیبارا ہے وار و جو کوئی توبہ کروا
 سن حقیقت توبہ و حق تینوں بول سنائیں

دیگر حوالہ بھایا لپٹائیں گکا تیر نشانہ
 روون لڑ کر لاون سارے خون چلاون پانی
 اوس سببوں کجہ نہ آکھن روون تھائیں پانی
 ہتھیں ن ہن بھی ساڈے پاسوں لکھن کھروا
 ہتھہ بیگیاں بروہ کر کے لقب غلام نوشتہ
 بخش نخطا ساڈے تائیں یارب واحد یاری
 اوسے اوپر بھی ب عالم رحمت فضل مکافے
 بخشے عیب خداوند اوسے پکا حکم خبر و
 جوین لعل حسالوں پائیں ولوں تہ مومن بنائیں

حکایت عاص ابن لوص کہ سارقی لہو

لکھدی ہر اک شخص نکار ایسے سی رہن بھارا
 ٹھاکر شکل بزرگان انگوں و اہری طعل و ہائی
 وڈا پاک بزرگ بھالے اتوں جو کوئی تیکے
 کرے تلاوت دن ڈرائیں خاص کلام خدائی
 ترے ہزار بہادر جنگی نوکر اوس لکھائے
 کوئی نہ خالی جاوے بالکل سارا مال چوراہاں
 اس حالت وچ اوسدے تائیں مدت بہت و ہائی
 کس سو اگر انتوں وہ رہن کھنت و ہیراں آئے
 وچا و ہانڈے سی اک حاجی خاصہ مرد بیگانہ
 پنج سفر دے کارن اوسے اپنے پاس شکایاں
 چھپدا لکدا عاصے جانب حاجی قدم اوٹھایا
 اوسنے جاتا ایہ کوئی بندہ مومن نیک و سیدھے
 ایہ نہ سمجھیا ولدے اندر حاجی مرد خدا کے
 صورت مسلمان والی تے کرب کشاراں

عاص بیٹا لوصے وا اوسنوں بولے عالم سارا
 اندرون قدم آکیر کے و ہر نفس شیطانوں بھائی
 وچوں تکیاں اینویں آکھے بس جتا بول دیکھے
 خاص الخاص بزرگان والی اوسنے شکل بنائی
 اس کم اوپر جو سو و اگر آوے لٹیا جائے
 پیرے بھی ایہ لینے اوسدے چھڑناں ایک دانہ
 تانکا کن کارواناں و قافلہ آیا بھائی
 لٹ لٹے مال تمام سو و اگر سوٹیاں نال ڈائے
 اوسدے پاس سببیں ڈہ موہراں دولت مال خزانہ
 جدا و سٹھانہ ان تائیں کر کے حال و وہاں
 ڈہ مہراں و مال ہانت اوسدے پیش ٹکا رہیا
 اوسدے پاس اناٹ رکھیاں کدیں نہ ضالیہ قصورے
 چو و ہویں و یان کال چوں ایہ کوئی بچھا لکے
 چو و کر چو و ہویں صدی اندر حال سے نیکو کاسل

موتوں آکھن کدی کسید احق نہ مول کھسیساں
 موتوں آکھن حق کسید اکھٹاں ہے بریائی
 مال ہانت صنایع جاشے اندر ایس زمانے
 آن قیامت قایم ہوئی اس وچہ شکت کوئی
 کرن روایت اک دیہائے پاک نبی دے تائیں
 کدوں قیامت قایم ہوئی و سو کجہ نشانی
 ایہ ہک ہے نشانی بخاری خاص قیامت والی
 پھیرا ہانت پرت نہ دین آپے معضم کر یسین
 منتظر ہوویں سو بے بیشک قیامت وال
 چیز امانت رکھی ہوئی پھیر نہ دیندرا کوئی
 کان بھی تارا مان رنجہاں واناواں فریسا
 مال ہانت فرض کسے دا جو کوئی صنایع کروا
 سن حدیثا بخاریوچوں خدمتوچہ سناواں

وچوں آکھن جیکر لیتھے سارا معضم کریساں
 وچوں آکھن جے لہوہ و نچے دیواناں کھپائی
 جو کوئی ان رکھے پھراوسنوں دیوان نہیں دیوانے
 جیونکر کنوں حدیث مبارک خبر اساتوں ہوئی
 اک شخص نے عرض گزاری دسوسرور سائیں
 ناں پھیرا کجہ نبی نے اوسنوں کہیا بول زمانہ
 رکھتا ہانت معضم کر یسین ناں ہوسن اقبالی
 اے سوالی تدوں خداوند یوم نشور کھجیسن
 اج اوہ ویلا آئیسا ہو یا تنکو سمجھہ حوالہ
 اگے ایسی بات ظلمدی بالکل کدین ہوئی
 نیکن ایسے دیان لوکاں ہوش حواس کھلایا
 سخت دیہرا اہوسی اوستے بیشک یوم حشر و
 بعد اوسدے پھیرن والاذ کریان لیسواں

حکایت مردے از نبی اسرائیل

ایہ حدیث بخاری اندر پاک نبی فرمائی
 اوسنے دوچے بھائی کو لوں قرضہ کجہ اکھٹا ئیا
 دینے والے مروخانے لین والے لوں کہیا
 لین والے نے کہیا ساڈا ہے گواہ الہی
 پھر اوسر کہیا صنامن لے آکوئی مروختاری
 صنامن لے گواہ اساد او احد اللہ سائیں
 دینے والے اکھیا صنالیں چنگی بات الائی
 تاں پھر لیکے قرضہ اوس تھیں ہو یا مروخانہ
 بعد اوسدے پھر قرضہ اوسنے واپس دینا چاہیا
 آخر بندرادھر آئی پتہ پہاڑ کھلو نڈے
 آخر کوئی نہ بندرہ طیانان جہان سواری

سی اس اسرائیلیاں اندر مومن مروخدائی
 ہزار اشرفیاں کنتری اندر راواہی ذکر لیسایا
 لے آکوئی گواہ شتابی مست ہوویں مندیہا
 اوسدے ہوندیاں سور کیدی لائق نہیں گواہی
 لیون والے کہیا کجہ صنامن ذات جنابی
 بس کافی ہے ذات خدائی صنامن تیرے تائیں
 بیشک کجہ کتابت یوں واحد ذات الہی
 کجناونچہ و پار کدائیں جوڑیا ہیت خزانہ
 ایس کوئی پھراون وانہ اوس نے جیلہ پائیا
 سمجھیس اوتھہ شکر بیشک دور وورا دیوں اوندے
 عملت کجی آیرے ہوئی دلوچہ چنتا ہاری

کر توکل اللہ اور پر اس سے ایہہ کم کیستتا
 اوسدے اندر اشرفیاں بھی رفته کلمہ کے پائیا
 وہ پندرست وئی اوہ یاد خدانوں کر کے
 تھے اوس دوچے مومن و ایسی شہر گراچی
 اوپر سترد اوہ بھی اکدن آیتھا سپر کر سید
 ویکھاں اوہ بھی کیا اوہرے پاکہ آیانہاں
 پکر لئی پالن سے کالن گھر سے وچہ لیا
 رفته بھی وچہ لکھیا ہویا لے کے پڑھیا سارا
 بعد اوسدے پھر بدنتی پھول اوہ قرضائی آیتھا
 نالے غدر معذوری چاہی آون چنہ نہ ہویا
 بھجیا سی کچھ میری جانب آگول اوس تباہا
 ناں پھر قرضہ لیون والے اوسنوں بول سنایا
 ایہ جو بن تده قرضہ آندا اس وچہ وغل نہ میرا
 واہ سبحان اللہ کیا صدقون مومن بات سنائی
 دوہاں طرفوں بیتاں سدھیال اللہ پاک بنایاں
 اندر وار کینوں چکل جو کوئی پتیر پھرا اوسے
 بیٹوں کد تده و تاسی کچھ کڈہ گواہ شتابی
 پیر اللہ کر سب ماننت بیٹوں کر سے ساری
 مال ماننتا وچہ خیانت کدیں نہ کر و ضروری
 دنیا سے دن چار ڈیہا بے آخر ہوتا راہی
 جیسک بے فرمالی کر سدا آپ سزا پیر پاسو
 سو حقیقت جد حاجی زہراں پیش ٹرکایاں
 اتے تائیں دوچے رہن لٹ کے مال یسائے
 بہتار اضی تک کے ہویا حاصل وہ مال خزانہ
 کھندا واہ واہ یہ کی ہویا کینوں مال پھیرایا

لکڑی لیکے دچوں اوسنوں کلمہ پڑھیا بیتا
 اولوں بند مونسوں لوں کر کے رہوں یاد لیا
 حکم خداوں ان پوتی اوہ اشجاگ تھے تر کے
 بعد اوسدے اس مومن سند مسند جہاں تسمای
 اپنے قرضائی سے تائیا اوہ بھی پھر سے پڑھیا
 ناں پھر چن چنی لکڑی لکڑی اس تائیں
 جد پھنپاں لے اوسدے پھول قرضہ پنا پنا
 حال حقیقت معلوم کر کے رب و اشکر گزارا
 وہ سوا شرفی چاہر کر کے شرخ پتیر شکا شیا
 اشرفی لکڑی لکڑی والاکہ بیانی نہ چھوٹیا
 قرضائی لے کچھ نہ و سیاہ پور سے ستر و لایا
 پھرا گیا اوہ مال مانتوں جو لکڑی وچہ پائیا
 ہوسے وچہ پھنپاں بیٹوں مال تسمای تیرا
 اتی و تباہا نہ اتے خیال نہ کیتا گامی
 بیتاں لے پتیر پتیر پیش اوہ پتیر کایاں
 پھر حد تک تے اوہ مومن صاف جو پتیراوی
 آخر کچ نہ دیون آگول فکے مار جتایا
 نو یہ کہ ہویا کاروں پکڑو تا بعد اسی
 تانچور روز قیامت اندر پاؤ شان حضور ی
 کر دیکھوئی تانچور اضی ہو سے ذات الہی
 جیسک کس لکڑی کر سو کسے پتیر پاسو
 لیکے چاہر پتیرا بی سے لکڑی وچہ پنا پنا
 ساریاں اوسدے آگے آگے مال سپاہ کاسے
 حاجی کھی تک حالت ایسی ہویا درونجا نا
 لوکاں تائیں چوراں لٹیاں پتیرا پتیرا پنا

Marfat.com

میں کی جانوں یہ کوئی ظالم سبھنا ندا سر کر وا
 کیکن ہنگام اسدے کو لوں بھاری سستی ہوئی
 تاں پھر حاجی مرور پائے اوسنوں بول سنایا
 دنیا دولت رزق موکالی مگی بہت پیاری
 حد توں یہ بد عملی کر میں کھاسیں مال بیگانہ
 اج توں مال پراپیکھا کے بیج ست روز لگا ہیں
 آخراہ ہدایت سے ول چھڑ رستہ بڑ بائی
 ورنہ کسے دیہا کے بیشک لیکھا پھر پوسی
 خوف خداؤں تو پر کر لے جاندا وقت وہیانا
 تائب ہو کے قافلے تائیں دیندا مور خزانہ
 شہر و چوکے آوازہ اپنا اسم تیا سے
 تاں پھر ہر کوئی اوسے حسنے ہو کے مال مہیا
 ایسویں جانڈیل دور کدائیں شہرا گوں یک آیا
 میراں عاصن نکارا عاجز پیر تقصیر نہاناں
 میں سن تو بہ سے ور آیا پھر ایہ کم نہ کر سالی
 جسدم اوس نے بول آوازہ اندر شہر ستایا
 کہندا مال لتاں نے میرا جگہ فسدا بی شہیا
 دیدیو جیسکے حاضر پئے ورنہ ہار سیمیاں
 بیشکے حاضر حساب کرایا دولت تھوڑی ہوئی
 اتنی دولت پائیں میرے کہ ہو قتل شتابی
 کافر سمجھیا بیشک پکا ایہ تو بہ ور آئیا
 سنیان بیسی مسند اوسنے وینی عالم پاسوں
 سونا کر وا ٹھیکریاں لوں واحد اللہ سائیں
 تاں پھر کھرا عاصن شخص لوں اوہ کا و شجارا
 پچھتی تو یہ تیری سبہ معلوم ہو جیاسی

جے بیوں گل معلم سو ندی کدیل مان وھرو
 میں پر دیسی دا اسجا کہ زور نہ چلدا کوئی
 اے ظالم کیون تیرے تائیں آکے شامت چیا
 مالک ض سہادی ساری زندگی ولوں ساری
 کی کہیں جد وقت عدالت تپ سی رہی تانا
 جسدن روز قیامت ہو سی کون سول سنلیہر
 ایسے عمل کسا و جیسی سوئی شکل بنائی
 سبہ نتیجہ بد عملی واپل و پوٹا ہر ہو سی
 سٹکے عاصے لوں لاندرا آخوف رمانا
 بعد اوسدے پھر شہر بہ شہری ہو یا آپ روانہ
 جسنے پتھیں مال موہا یا اج واپس لیجا سے
 لوں تپ سبہ ویکے اپنا چاہے مال گنا ایسا
 اوسدے اندر بھی و نچ ہو کا اولوئیں عاص سنایا
 جسنے مال موہا یا پتھیں واپس لے جواناں
 استھیں بعد شیکوئی والے عمل کریندا مرساں
 اوسے وقت سو و اگرہ کا حاضر خدمت آیا
 دن فلاناں وقت فلاناں پتہ تامی وسیا
 کر کے قتل لتا سے تائیں حق اپنا بخشیاں
 کہند کا فر تائیں بار و ویر نہ لاسو کوئی
 تا پھر راضی میرے اتھے ہو وے قات جنابی
 تا پھر کھیکریاں و اوسنے پرا انبار گایا
 اسی اچھیکریاں و پتہ پتہ پتہ پتہ پتہ
 ایسے بیوں کھیکریاں لوں جمع کتین مہدائیں
 کھیکریاں لوں پتہ پتہ لگا ویر سے پار و لدارا
 نالے کھیکریاں لوں لہر سونا سرخ پتہ ماسی

کرن روایت تم نیتیاں پھرت جسد مکتی
 جادیتے دے دروازے پھٹے نبی گرامی
 ہر کوئی ڈاچی پاک نبی وی پتے شوق پیاروں
 پاک نبی فرمایا سمون چھٹو ڈاچی مائیں
 تان پھر سہنے ڈاچی مائیں متا چھوڑ مہاروں
 اگے ڈاچی کچھ خلقت حکم لائوں جاوے
 اوس شخص داپہر کھڑا پھل وانگوں کرناوے
 لکھے ہاؤ افسوس اساتوں نعمت ہتہ نہ آئی
 جیونکر یوسف صلوٰۃ اللہ جسو اگول لنگہ چاندا
 حضرت یوسفنوں بھی اینوں ہر کوئی روزنامہ سوار
 القصة الیٰ یوسف انصاری دے کھر ڈاچی آئی
 ایسے کچھ لفظ مطلوبی حاضر بل ستائے
 القصة کل پیر یوسفنوں تکے دروں رووے
 حسنوں حال بلال سناوے ہتہ بیگانیاں ایسا
 ڈر چلے کر ڈانی جلدی اپنے وطن و چالے
 بکول جانی ویر پیاسے چاون واہو واہی
 پھاننی جنڈا کی آکے پتے ڈر پیر بدنتوں
 جنگل دے حیوان تھائی رو رو کر پکاراں
 کدہر کسو نیاں لفظاں والا ج چلیا کروایاں
 روڈ امرسی باپ پیار کیوں و داسی چلیا
 لکھدے پتے چوڑو اور اگیر کے لنگہ آکے پیابا لوں
 ایسی ماں مہا چیلار والی ڈر شہر پیا او تھما پتے
 بیروشی وی حالت اندر ڈر شہر ہائی حقسانی
 نکسانی اماں حال سناوے کیونکر حالت ہونی
 کیونکر حال سناوے ویراں پتے سے کھلیا بی

مکے تھیں مدینے جانب سناوے جو حالت بیٹی
 کل امر مدینے والے ہوئے ان سلائی
 تانچو اپنے کھیر لجاوون عظمت برکت پاروں
 آپے وچ کھلو سی ہتے حکم سو پیار ب سائیں
 ڈاچی قدم اگیر سے چلے چلی شوق پیاروں
 جسدے دروازے تھن ڈاچی اگان لنگہ سداوے
 اپنی ماں شروئی پتے رو رو ویر و ہاوے
 سا ڈر کھر نہ نبی خدا و او اخل ہو یا پھاننی
 اوہ بھی ٹکر طہ یوسف کالان رو رو ویر و پاندا
 جہڑاوسے دروں کولوں ہوندا پارا و تارا
 ویکر سبیل کتابوں جیکر ہتہ خواہش بجائی
 باقی حال تھائی اوسو چ طالب حج جانی پائے
 ہوئے جہڑوں وانہ تاجر یوسف نیر پڑوے
 پتھما تھوں تھکریاں پیار ہتہ حال نجایا
 یوسف درور نجائے تھیں سلگتے وین نکالے
 بکول تاجر تالی خوشی دے چلن چال صفائی
 ڈر چلے پر و پیمان اندر سوئے لعل چین لوں
 ہاؤ افسوس کدہر کر چلے پار سوئے رفتاراں
 کیوں یہ باپ پیاسے تھیں کھپتیا تھما یاں
 جیونکر وطن پیاسے کولوں سینہ اسدا سلیا
 اکیں آکے یوسف لنگہ پیا اپنے گورستانوں
 تھکے یوسف ہاندی ڈر پیری رو رو تھکے و تھیں
 کل لنگہ قیرانی وی رو رو کہے تباہی
 کیونکر پرور کر کے دینوں بکری جاسن تھوئی
 ہاں جلیا پیر سے تھیں تھکے اس جانی

بایل کولوں وور آندونے ماریا پے اندازہ
 اے مائے اوٹھہ جاں شتابی ویکہہ اساد احوال
 اے مائے ہک حال اسادے دروازوں سینتے
 اے مائے طباہ شتابی رووے ورو رنجاناں
 وٹ کین آوٹھاں شہر تھانے بھی کس نے لڑاں
 کرناں پھار محبت تیری یاد پیارے مائے
 ویرن بنیاں پیار ورو بھرسی آہیں
 تو بھی کہت جدائی آئی میں بھی اٹھکے چلیا
 لیکن حال اونہاں سو سی بنیاں میں زینب دا
 میں ہن رونا ورو رنجاناں چلیا وور کد آہیں
 خبر نہیں یہ مالک سینوں کتنے و شج و جیسی
 بروباں وانگوں عاجز ہوکے ہر دم و کدر سہاں
 بھایاں نے ایہ لوہڑو سایا اگا مار سیندے
 اے مائے آج تکے سینوں میں ہن جاواں چلیا
 ایویں درد و فغان فراقوں وور وکرو زاری
 قہر آن آوازہ ہو باجیوں کوئی بندہ رونا
 منکر قبریں سے بنلا وں مر ویاں خبر نہ کوئی
 آئے اپنیاں قصیاں اندر کہن نہ خبر موہاں توں
 مٹی نول جو خبر نہ کوئی ہو گئی گل کے ڈھیری
 کیوں قہر وے اوپر یوسف زاری آن سنائی
 گل کے مٹی ہو گئی ہو سی کی مٹی نول خبراں
 نہیں میاں ایہ اٹھے ہوئے بالکل خبر نہ کوئی
 ہریت نول اللہ صاحب ہونا حال چنایا
 سنو تحقیقت یوسف تائیں کی مائی تیلایا
 بیشک نیکان بنیاں تائیں اللہ پاک ازماندا

بیگناہ تے عنایاں والا کھول و تادروازہ
 جیو کر قیدی پکڑیا جاندا سو بنیاں لقاں عال
 اوکھ کر تک بھراواں کارن نال میرے جو سکتے
 پر وہ کول زاریت بخشو دین سگانے جاہاں
 دم واسیلہ دیہو زاریت کرواناں لیجاناں
 کیسے سوئے ویلے آہے جو چوہ گو دلنگہائے
 کون بلاسی او سندنے تائیں میں قربانی جاہاں
 باپ پیارے نے بھی ہو سی غم و احجرہ تیا
 چونڈیاں نول سگڑو پھوٹے حکم یوں صاحب دا
 واللہ علم کدن یسی بھرب ساڈے تائیں
 تے واللہ علم آگول مینوں کون خرید کرسی
 پیارے نو لیش قبیلے کارن ہر دم سیکد کھساں
 لیکن ہتہ بیگانیاں اندر کدین نہ چوہ و چلندے
 و شج نکھر طلیساں جس جاگ تے وانہ پانی زلیا
 بحر العشقوں بھی تفسیروں ویکہہ حقیقت ساری
 دس کھاں از کھ مرتد انتوں کیونکر کھل پوندا
 کون لوے اس قبر چالے کی ایہ حکمت ہوئی
 آئے اٹھے کوڑی بندے عقل نہ کچھ اونہاں توں
 اٹھے کون ہن زندیاں وانگوں کروا بات بھیری
 حالانکہ اس معلم سے سی مر گئی میری مائی
 جیوں یوسف نے حال سنایا کے اندر قبریں
 بیہوشی تے لک آبدہا علموں خبر نہ کوئی
 رتی تبتشاں نہیں کسے تے سب نے پر وہ پائیا
 بچر اصر کیاں تینوں مٹی عالی پاپہ
 ورو پھیا کے بچر اونہاں اچھا شان دوا نندا

صبر کریں ہر سختی اوپر ویسی رب جزائیں
 عالی شان ستارے کو لون پلیسی خلقت ساری
 کچھ دن صبروں بجا سرور و جہن تکلیف اٹھانی
 وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكَ صَبْرُكَ مَا
 اس حالت و چہرہ نڈا یوسف بچے قبر کلاؤ سے
 کیا دیکھے اوس دیکھو سے اوپر پردہ مولا کوئی
 کہند اگر وانا سے تائیں لوٹو ڈاؤس گیا
 ٹھیر و نشیں آرام گزارو کرو تماش ضروری
 سنکے مالک سے ول بندر ہوئی سخت جیرانی
 کہہ سے نس گیا اوہ بھاو لاؤ ویر نہ کوئی
 تان پھر اس چو فیروں سلسے و گے مرد سپاہی
 ان بلج یوسف سے تائیں کاوڑ نال یو لایا
 کی تہہ بچیا شاید میں من نس اپنا تھیں جالیسا
 تیرے نس آں سے کو لوں بہت لگی بیوں
 رو کر یوسف اس سے تائیں نرمی نال تیا یا
 ایہ کہ قبر مائی دل آئی جس سے کوں کھلو گیا
 بیہوشی جوی حالت اندر کاشتروں سے
 میں آگور سر باسے اوپر فاشد خوانی کسینی
 سنکے بابت غلام بلج نون کیشیا ان آبا
 آگے سی اوہ و وول خیر باد اول مورد ستیا یا
 در و مند انتوں کو بچیا نا ہاری بابت ایہ سالی
 جسد یوسف او پر زیندے دیکھو اور در تیا مار
 مقبولان نون و نئی تلبہا و بچے و کہہ ایذا یں لا
 پیر ای ریہ سچھو دی کو لوں ہر دم در بیہیے
 اپنیاں نبیاں قبول انشوائی بچے پیرت پاروں

اس سے اندر بھی اک حکمت معلم میرے تائیں
 ویو یگا رب تیرے تائیں مکان می سواری
 او شخصیت بچہ صبروں و رحیم ویسی ذات ربانی
 صبروں و رحیم ہی تینوں وعدہ بیچ نہ باناں
 اتنے تک غلام بلج بھی نظر شتروں پاسے
 و پر جیرانی تیرے پریشانی و لنوں چلتا ہوئی
 نواں خریدیا ہو یا بروہ کنعانی نس گیا
 سنگلاں سے کنعانی بروہ سے گیا بھجوری
 کہند اجلدی بچہ لیا اوہ بروہ کنعانی
 بند یوان چونس انج جاووں جانوں قیامت ہوئی
 کیا و بچن جو تیرے ہائے رو سے نبی الہی
 آئے تینوں لیا اپنے نس کے کجرم کو ایسا
 میں ہر ول کریمان تینوں مزہ عذاب چکریا ساں
 بیچ کہندے اوہ مرو سیانے جنہاں بچیا تینوں
 قسم خداوی نسے و میں حیلہ نہیں بتایا
 بعد و کھی تان قدرت کو لوں حال آوارہ ہو یا
 بیوں خیر نہ ہوئی بالکل نہ تینیں واپس کھٹے
 قسم خداوی نس آں وی کہتی نہیں بستی
 زور دل بکھیر یوسف سے اوپر سخت طماچ لایا
 وروں یوسف صبر و العدا پر رہنے سے آیا
 جو بستگی تینوں کہہ بچے بچہ ذات خدائی
 ریدی پیر و ایہ تکے عرش شہد ڈولا ناں
 یوسف کچھ نہ بولے پسے نہ بیاں من فنا یں
 اوتیاں واناں عملاں یو بچہ غرور نہ کہہ چیتے
 زور آوں جو کشت کبری کر و نہ خوف جباروں

واحد اور غفور الہی فضل خداؤں منگئے
 تو بہ تو بہ کر بیٹے ہر دم او چا دم نہ بھریئے
 ذاتاں کے اعمالاں او پرست کوئی کہر لیاوے
 سناو حقیقت عید یوسف نون اوں طراخچہ لایا
 یارب میان رضی میں چس طرح توں چاہو میں
 لیکن تو بھی حالت میری جانے سرخو و سایاں
 مارن کیوں سید سے تائیں کر تون عدل نتارا
 تو میں رحم کھاویں میں بھی میری باجو نہ کوئی
 مارن پئے شہوئی بیٹوں سجدے پیکے روئے
 کہین روایت جس شخص نے غضبوں جاٹ لگائی
 بعد اوسدے پھر سجدے اندر روئے در در نجاناں
 دس کھال زہن کیونکر آئی نیرت جگر کبابی

اوسدیں غضبان ڈاٹھیاں کولوں منگے سپاس منگئے
 عجز و کجی کا کے اوسدے ور وٹے تو ہریئے
 خداوہ غضبان او پر آوے بڈھوں شخ اوٹے
 روکے یوسف بڈھے اگے عجز بیان سنایا
 لوٹے ہور زیادہ منگئے وارو عذاب پچاویں
 میرے اندر حق اینہا تے کہ نہیں بریا یاں
 تیرے یا بچوں دو جا کوئی میرا نہیں وارا
 حاجی میرا یارب سایاں ڈاٹھی مشکل ہوئی
 عجزوں حال بیان منگے بچوں ہار پر و وے
 سو ڈھیاں تیرے اوسدی ساری بانوسکائی
 سجدوں آجے نہیں اوٹھایا یا غضب باناں
 اک بلخ دو پلے پڑے سب غضبوں کروانی

ہیان نازل شدن قہر تاجران بہ سبب رنجانیدن آن ذات

کرن روایت جید یوسف از سبب عجز سنائی
 چاہے چہ بر اٹل شتابی دوست و شخ چہ پورا میں
 چہناں اساوے دوست تائیں رنجگی دیو چہ پایا
 فور اسن سے حکم خدا و اوچی فرشتہ آسنا
 رتی لال اندر میری گھٹی اوسے وقت شتابی
 بدل بھی اسمانوں کالا غضب ساون آیا
 مال شناع تمام ادبناٹے جھکھڑ پٹ و گائے
 غضبان و اہ تائی آئے و تڑن سبہ آکیندے
 کارو کار سر پئے و تے او لول گرا اتر و ا
 تکیاں کہ نہ نظری آوے اٹھے او سے سائے
 ایسی تکی لو جھکھڑوی بدن تمام سکائے

اوسے ویلے و ح سے تائیں ہو یا حکم خدای
 غضبوں بکھڑ شتابی جا کے سبہ کرواناں تائیں
 سپہنوں بکھڑ عذاباں اندر کیوں اٹنا پڑ لایا
 تیرے فاقے پر اپنے نون و چہ زبیر و مسایا
 ہر وے ورت و لیوے اندر تکی کرن خرابی
 غضبوں کل جگت وے او پر سخت زبیر اچھایا
 خیمے تپو گئے ہوئے چاندے نظر نہ آئے
 ڈاواں مول تائی و تڑن و تے و پے کو ٹیندے
 بہنوں جھکھڑ پٹ اکر سے دور کدائیں کھر و ا
 پوریان شو او ڈاے بکھڑ سارے اوٹھ قتلارے
 گرا پے اسماںی چھٹے تخم او ڈاٹی جاوے

او چاشنور کو کارا سو پاپہر پاپے ہر جانی
 سخت ہو چال میں تے ہوئی مختصر و نکون پوسی
 حضرت یوسف نون ملکاتے گودی و چہ پاپہ
 باقی سے کروان تمامی روون بارن آپس
 وقت عدالت حاضر ہوا پاپہ کے کل شہرونی
 پھرن او لیند کو تو ہر کنید کہ چہ نہ آفے چائے
 بیباں پارول حیدم مورا سخت بلائیں گھٹے
 ہر روایت اس جاگے نقرہ کار لکھ پیندا

اپو آپہ نامی پاپہ کے غیرت غضب خدائی
 بختے دی مزدوران تائیں لگی مزدوری
 کجہ و بال یوسف سے پاپہ کے جھکڑوانہ آیا
 ہا کو افسوس غیبوں سنانوں چہ پاپہ ان بلائیں
 ہلدو چے نون دیکھ نہ سکے گرم عدالت ہوئی
 کون عذاباں کولوں پچے چے نہ رہ پچا چے
 وس پچرا ز شہر بیباں پاپہ کے پچرا او پشوں کے
 اوہ بھی حاضر خدمت اندر میں عاجز لکھ پیندا

سپان و چہ موصوم شدن خوانان یوسف کے اولی الی وایت

کرن روایت اک ظلم پچراوس بیج نکاسے
 کشتاں ظلم پچراواں کینا کچہ عذاب نہ آجیا
 دو جواب بیباواں سو چہ خدمت بول سنانوں
 رشتہ واری پارول کوئی سخت عذاب نہ آجیا
 سو چے پچراواں یوسف او پچر گچہ سے کوڑ بندے
 ہر لوں منہ کریندا بیان مارو ناں مارو
 کچہ سے اندر بھی نت کھانا گھر تھیں چکے
 پچہن پچے بھی ناں راضی سو یا مرو خدائی
 رخصت پچہن یوسف کی حد کروں ان بولا یا
 او سدھی پچہن وفاقے پاروں ہر رحمت پائی
 پچہن وی چکپائی پچہن سے رحمت ہوئی
 آگے جو کوئی اک شہرا اندر بندہ ظلم کھاندا
 ہن جو کوئی پچہن کما سے او پچہن بدلا پوسے
 چکپائی سے پچہن چائے اپنا کینا پاپہ سے
 سونو حقیقت غضبوں حیدم پچہن کر سہ کروانی

مار پچہن یوسف پچہن تائیں پچہن پچہن سے
 اپو سوال جواب سنانوں تھائے جلد بیبا
 اول نسبت یوسف والی پچہن مال پچراواں
 دو م جواب بھی خدمت اندر چائے بول بیبا
 اپراک پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن
 وقت قبل سے یوسف تائیں کچہ پچہن پچہن
 چورمی پچہن پچہن پچہن کولوں یوسف نون کھلاوے
 اپنے حصے تھیں بھی اوسے پارول پچہن پچہن
 اوسے یوسف سے کارن پچہن پچہن پچہن پچہن
 چکرا وہ وفاتہ کروا پچہن سے پچہن خدائی
 پچہن وی پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن
 غیرت پارول سب کچہن والی کچہن پچہن
 دو چے تائیں شامت اوسدی پچہن پچہن پچہن
 پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن
 رور کے کچہن پچہن پچہن پچہن پچہن پچہن

Marfat.com

و سو کسے کو لول ہوئی اپنی پھیلائی
 تو یہ کہ ہو جسے کو لول سے گستاخی ہوئی
 جدا یہ ہاکس لول سنایا کہ جسے تھرو سا یا
 گستاخی میں نہیں ہوئی میں الہ کارن کیتا
 نارویاں سار تھائی تھو یہ سورو بیان کتسک سیا
 جدا وہ اوہ سے او لول و شہا خیرت بیٹوں آئی
 اوسے جاٹ لگا لول پارول غنیمت لگا لول
 سنگے ہاکس تھائی سے کہے تھائی
 اوہ مسکین خدا و ایشہ ہور تھائی و ایشوال
 صورت شکل امیراں الی اوسے سب پھائی
 کیوں لول تھائی اس ہی جہ لول ظلم لول پھ لایا
 ایہ جواج تھیں ظلم ہو یا سے پھارا
 چو لول ظیفانے و چہ روشن ہو گیا ظلم اجیہا
 رہے دوست لول تھائی ناہی کیوں سے کہہ سنجایا
 اوہ کوئی دوست پیدا پیارا ہا لول سہارا
 اوسے دوست لول تھائی پھائی تھائی کتھ جیہا
 اینوں رہے دوستوں و کہہ جو کوئی پھ جیہا خدا
 اسی کہ تھئی کتھ تھئی لول سٹائی

جسے پارول واقع ہوئی جگتے سخت اندہری
 ورنہ غنیمتوں ماری جاسی ساوی سیتھوئی
 تال پھراوس غلام بلج تے رو کر کے تھلایا
 یوسف لول میں کتھ لگایا غفلت پیار پھیا
 ویکھتے تھئی تھائیوں و اوچے سے ظن پھیا
 اوسے غنیمتوں و سنوں تھئی چٹ لگائی
 میں ہی ظلم کتھ پھارا میں ہی ظلم کتھ لگایا
 اسی کتھ تھائیوں کیوں اوسوں تھائی کارن ہانوں
 تھری کس گل پارول اوسوں پھیا پھیا تھائی
 زوری پھ گئے اوس تھائی غافل مر و سو وائی
 کر کے ظلم پھاراں جیہا عرش مجید پھ لایا
 تھیا تھئی تھیا پھیا یاد کتھ اسی اسوں ظلم سہارا
 ہا کہ وہ ظلم لول کیوں اوسوں تھائی کارن پھیا
 ایہ ظلم کتھ تھیا تھئی بالکل تھئی سس آجیا
 لول لول کر کے اوسوں ظلم کتھ لگایا پھارا
 دوست اوسے تھئی تھئی تھئی پھ لول پھ سو کتھ لگایا
 غنیمت خدا و اوسے تھئی جلدی پھ لول پھ لگایا
 تھائی تھئی تھئی وے اندر پھ لگایا ویں تھائی

حکایت

کہن منشا حج ولی خدا و شہر سے و پھ آجیا
 خولی خوش خساول و سدی صفت تھئی چاوی
 زمین پھ کتھدی آسے اسی چاوی سیر وئی
 اچن چئی کتھ سے اوہ آجیا پھ لول پھ لگایا
 تھئی لول تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی
 صبر لول پھ لگایا کتھ کتھ کتھ کتھ کتھ

و پھ بازار تھئی اک تھری ہا سٹکار لگایا
 زمین تھائی کتھ کتھ کتھ کتھ کتھ کتھ
 تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی
 تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی
 تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی
 تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی تھئی

عالم جنتیک علم اپنے نون مظاہرناں دکھلائے
 جس شخص نون نہ چاہو کہ جدا وہ ہنر و پیکر ہائے
 باہجہ ہنر سے کوئی نہ جانے بالکل مول کسینوں
 جہدم یوسف اصل حقیقت ہر نون کھول دیکھا
 جوڑا گھوڑا باد شہانہ حاضر کھینا اس کے
 ہتھماں و چوشتیاں مالک روئے لنگن ڈالے
 خوب لباس شہانہ لایا یوسف نبی دوالے
 پھر مالک نے جلد تیار سی اگان وی کروائی
 لگے پاک نبی دستے تائیں سپہ کرواناں لایا
 چلے چال صفائی والی یوسف نبی یگانہ
 تاکہ کرمی ذات خداوی یوسف شکر بجاوے
 سچے قیسمتی مال رہنمائی کرونا کرواناں
 دم دم جاری شکر زبانوں یوسف نبی الودے
 چال ترہیں یوسف دیتا میں شہر مصر بچائے

تینک اوسدے پیر سے کوئی بندہ مول نہ جاوے
 قسم خداوی اوہا ہی پچھرا کسینوں بھاوے
 عقل ہنر حسین باس شہادہ چاہوں لوک اسے نون
 بہندان کاروانا کے تائیں ہوش بکھانے آمی
 سارے نضر غلاماں وانگوں ہمدت کرنے لگے
 پیراں اندر سرخ روے پاونے غلخانے
 فضلوں رہنے ورو منداں پچھرا ورو سپہ ٹالے
 نہہ اسباب مصری جانب جلدی کرے ہوائی
 پچھے نوکراں وانگوں جاوون ادب کسان بجایا
 یوسف نال جاہن سبہ تاجر شکر جو میں شہانہ
 واہ سبحان اللہ رب عالم کیسا فضل کماوے
 بچے لوکراں وانگوں منن برے وافراناں
 جسے ایذا منصب تہا صدقے صدقے جاوے
 محضر حقیقت لکھ کے مکدی گل موکایے

بیان لطائف نمودن بلداہ یوسف علیہ السلام کہ سیرا مصر سے آمدند

سب حقیقت یوسف تائیں لاکو سوشا باناں
 چو کچھ منزل پیرا کر کے ہوئے ان آگیر سے
 پتہ سستی کرن ہیشہ رب نبی یوسف بھلائی
 نماز ہو سکے یوسف آگے اولوں کہن شامی
 عیسیٰ سوئی شکل ہنسانی خوبی حدیہ کوئی
 کیسے خوش رہتا ہے پیر سے لور کڈھن چکارے
 کہ لور کڈھن پیر سے پیر سوہنا قدیتا پیا
 یوسف نے فرمایا سیرا ہے اوہ خانقہ سائیں
 کل مخلوق اوسے وی سید تہیں سیرا ہی سارے

طرف مصر و او سچکے محقق کوچ کینا کرواناں
 شہر دیکھا اک اوسدے اندر کافرین پیر سے
 صورت دیکھ یوسف نبی بہنیاں ہوش جو س گواہی
 کس کار پیکر سازی تیری صورت شیک گرامی
 راج تک ایسی دیشا او پر صورت مول شہوی
 کون گالیگر جسے پیر سے سوہنے میں سنواری
 کون اوہ کاتب جس لکھ او پر خالوں نقطہ پیا
 جسے کن پچھیں سید اکتیا چو داں طہقان تائیں
 اوسے میری صورت تائیں سید اکتیا پیا ہے

سکے کل کفار اول تھیں اپنا کفر و نجایا
 گھر گھر دیو چرمون ہو سکے کرنے باو خدا نون
 آگوں بند و ڈیرا آئیاناں بلساں اکھیندے
 تک صورت نون کفاروں نے اوچا شور عجا یا
 دیکھو صورت بسا کے وی کیسی ہے لاشانی
 سہناں وری رب بنایا سچ مچ رب سا نڈا
 چلدی اوسنے عکس نبی دا خوب صبحی اونارا
 وہ سو سال اس صورت تائیں کافر ہے پو جندے
 جہاں قرب نبیاں پائیا ایک اچال کما سٹے
 جہاں بیفرمانی کیتی مشرک یعنی ہو سکے
 اوتھوں پھیر واندے ہوئے یوسف تے کروانی
 اوکھے ویسے وچ لگائے خلقت دیکھن آئی
 ہر کوئی سکے یوسف تائیں و جھین کارن آیا
 اے لسنالوں بپا پنے نون سجدہ سسین لواد
 منوں واحد رب بیکانہ پوجا لایق سوئی
 کلمہ بول سنا اول تھیں گندہ کفر و نجیایا
 شہر قدس دہاکم تائیں رب نے خوب دیکھائی
 اچھی طرح تھائی اوسدی خوب بجالیسی
 سن بشارت تھالیوں و سنوں ہوئی مرث سہا
 آخر حیدر مچھر ہوئی تارا قافلہ نظر سی آئی
 کون نساٹے قافلے اندر ہاکم مرو لاشانی
 سکے ہاکم ول و سکے اندر فکر و لیلان کردا
 کہیں تہ گئے عورت والا حکم خدا فرمایا
 کرا پے فکر اگیر سے ریا حیدر م نظر اوکھائی
 حسن نورانی لاشان کڈ سے چن بد شرناسے

کلمہ ابراہیم نبی و اول تھیں بول سنا پیا
 مان پھر و تین حضرت یوسف اوسے پیر اکا نون
 ہون او سکے اگر ویسے جو چو تیر سینی سے
 سجاد اللہ اکھن رب سجاد اشہر اسٹے آیا
 ایسی کہ کسی وی صورت یا بچوں و ات رسانی
 مان پھر چلدی اک مضمون حاضر سدا لیا نڈا
 کرتیار ٹھکایا اس و پوجو سی ٹھاکر و وارا
 اکھن فیض اوکھایا اکھن ٹھکان سے مر نڈے
 اونماں کارن حینت حوران حکم خدا فرما سکے
 روز قیامت داخل ہوسن روز نوالے ٹھکے
 آگوں پال شہر اک آیا عجب پینا لاشانی
 اوکھے مشرک پھیرے آسے تیر کتا بول پائی
 تیر صہیت اکھن ہوئی یوسف تے فرمایا
 کفر شرکے یار سماں کو لولر سارے باز آجاؤ
 سکے خلقت اوسے ویسے و تھیں مسلم ہوئی
 اوتھوں پھیر واندے ہوئے شہر قدس کسا آیا
 اچ کہ حکم اوتھا اوسنوں لاشان ال صفائی
 عورت حرمت سی اوسدی عورت تہ بکائی
 یا شہر و تھیں کارن چلیا حاکم عالی
 پاس او تھانے جا کر ہاکم سپہ اتوار پھچھایا
 مال اکسین زخرد اکھن کہیں لگے کروانی
 مدت ہوئی لگندہ اکھن مال اکسین تہ رندوا
 لاشیں کیوں بشارت ہوئی دل و پیر فکر سوایا
 کیا دیکھتا سوار کسا اوسے صورت حد کائی
 ساریاں تیاران چوں و کھر اور لاشان اوسے

ان پھر حضرت یوسف تائب و توبہ کے حال سنانا
 سیکے حضرت نے فرمایا کہ چہا توں بیٹوں
 حاکم پھر نپلا یا گوں وس حقیقت ساکی
 حضرت کہا اوسنے حالت وی بیٹوں تیری
 سیکے شہر قدس سے حاکم سر حیا بھلا پیا
 حضرت کہا پتیاں تائیں پو جو مول نہ کوئی
 وہاں جہاناں دیو چہ اوسوں رب تو اگر نپلا
 چھڈو پتیاں والی پو جا او وول بھلیا پیا
 حاکم نے فرمایا ہے شک امر قبول تیا او
 جیکر پتیاں تیرے اگے بھڑوں جیس جہکا پیا
 بعد رعیت نال شہادت سے میں پیاں لیا ساساں
 آخر نال و نماندے یوسف قدم رنجہ فرمایا
 ویکہ حقیقت شاہدے تائیں ہوسن رکا لائی
 اوسے ویلے ننگے وڈے سہ بیان لیا سے
 گھر گھر دین خلیل لند و افضلوں ہو با جاری
 یا حضرت میں روٹی تیری ہوڑاں جیکر کھاؤ
 ال پھر شاہ نے گھر وے اندراکن پکا پکھانا
 سیکے یوسف صلوات اللہ علیہا شوق پیاروں
 سچے کھتے بہہ قطاراں شکر آوے چلیا
 یوسف صلوات اللہ علیہ تائیں کروا عرض دو بار
 اتنی دعوت امیرے کو لوں جہاندی نہیں پکائی
 یوسف کہا کیا شاہدے تائیں کیوں کرتاں حیرانی
 کھاوون دی نہیں لوڑا نہاتوں وکے ہمیشہ کر دے
 کیوں پیا و لو چہ چلہ کرنا نہیں پیندے کھاندے
 تان پھر کھانا شاہ نے چلیا یوسف پیش پکایا

کون کوئی کس پاسے جاناں کیجہ نام تساندا
 میں اوہ خواب شارت راہیں جسدی ہوئی تینوں
 خواب پیری کی تیرا گے کسنے بات گذاری
 جسنے خواب چالے تینوں وی حالت میری
 و سو حکم اساتوں تائیں جو تیرے ول آیا
 پتیاں وے پو جن والے نوں لسی بے پروئی
 تان اچھے زاوتھے بالکل رب فضل پیندا
 سیکے شہر قدس سے حاکم گوں عرض سنانی
 پیکواری چلکے ویکہ پو پت خانہ ساوڈا
 تان نے سہ پتیاں تائیں جاپسناں ماراویا
 جیکر پتیاں جہکن تینوں تان پھر کتر کاساں
 جدیت خانہ قدم کاپسناں جیس جہکا پیا
 ولو جہ کھندا ایہ کی اسان عمران مفت گواہی
 مشکلی تیکے کل پتیاں تائیں سرمنہ تک اڈائے
 بعد اوسدے پھر یوسف اگے شاہ نے عرض گزارا
 یوسف کہا پکھا لو انکے جاو جسد پکاؤ
 بعد اوسدے پھر کھاوون کارن سدا پانی ربانا
 کیا اوسویے شاہ نے دکھا شکر با بچہ شماروں
 کھکر بے اندازہ تک کے شاہ و اندر پتیا
 یا حضرت ایہ شکر تیرا وسدا ہے بہوں سارا
 میں تان تصوریاں پند ماکارن دعوت سی فرمائی
 ایہ شکر جو تیکے پیا ایسے تک نورانی
 آئے میری عصمت کارن کھیر پیا کیر وے
 ہے خدا تہاں دی ایہ و رب واوڑ کھاندے
 پرہ لبیر اللہ کھانے اندر یوسف نے تمہ پیا

اک لقمہ لے کے منہ اندر پائیانی حقانی
 سب کرواناں کھا ہا دکھا اتاں ہے سب تہوئی
 عالی شان جنیاں و تہرے رب نے برکتاں پائی

باقی پھیر لو لائے حاضر سپہ بنائے کروانی
 اپر اوس رکابوں کھانا گھنیا مول نہ کوئی
 سب پھیر کر کھائی اسیا اوسے وہ پاپاں بھولیا پاپاں

در بیان معجزات حضرت ابراہیم علیہ السلام

جب تک نبوک اندر چاں حضرت قدیم بچہ فرمایا
 سخت تریب لگی اسیجاٹی لشکر سے تائیں
 ہر نول سخت تریبہ کو لوں چاں لپانے آئی
 پاس سے دے چیکر پانی حاضر جلد لیا سے
 یا حضرت کچھ پاس میرے ہے پانی اپر تھوڑا
 حضرت کیا لے آجلدی تھوڑا بہتا سوئی
 حضرت نے اس پانی اندر تیرا نیاں کھلاوا یا
 جاری سر و غور اسیا قدرت رب بچھائی
 ثابت رہیا سب لالوں قدرت خالق پاروں
 معجزیاں و انتہا کوئی کسے شمار نہ پاپاں
 ایک بزرگی یوسف والی شاہ نے پوں سنایا
 تیں تہائی لو کر پر سے اسد ہی خدمت کر ہو
 کہن لگے کروانی اپہ کم ہو گیا مول نہ چا ندا
 کیونکر مالک لونٹے تائیں کروا لیسے سر کروا
 سنے شاہ تیا یا جیکر مالک واپہ برودہ
 جتیک کوئی کر امت سائوں ظاہر ناں کھلا سی
 سنے بانٹ مالک کتا پیر بہت لگتی تیرانی
 کرن روایت باطن صورت یوسف والی سباری
 جیکر اصلی صورت اوسدی مالک نول کھلا ندا
 اپر اصلی تیر تہوئی سب نے پر وہ پائییا

تیر تیر ہزار جوان بہادر سنسنگی ناں رلا گیا
 پانی اہل تہہ اوسے اور اٹھے مر جو میں سب سائیں
 ناں پھیر لیشکر سے تائیں کہ پائی تھی صدائی
 ناں پھیر اک شخص اٹھ جلدی حضرت تینوں فرما سے
 اک بند نیوں کرے کفایت ہو سی اک کٹورا
 ناں پھیر اوسنے حاضر کتیا لائی ویر نہ کوئی
 قدرت کو لوں اوہ سب پانی جوش خر و تیں آیا
 تیر تیر ہزار بہادر لال رہ کے پانی پتیا بھائی
 عالی شان نبی نول حاصل ہو سے ذات غفار و
 لیکن اجرت نوالوں عاجز ہتھ پوں سنایا
 لے کروا نول یوسف والا وہ نشان تھیں پاپاں
 خادم ہو کے اسے اگے سر تھپے وچہ و صر لو
 اپہ غلام اسناد اسنول نل اسان کھن آندا
 حالانکہ اپہ برودہ سے خود مالک ابن زعروا
 کیوں نہیں اسد سے و انک کر امت ظاہر اٹھے کروا
 پاو لکھے اپہ لوڈا تہ تک نا مہتھیں لے جاسی
 ناں پھر آوے ناں کچھ چاہے کھلا چپ پانی
 کہوں لگی اوس شاہ سے اوپہ واحد اللہ باری
 قسم خداوی کہیں نہ پر وہ یوسف نول پتلا ندا
 تائیں اوسنے یوسف تائیں برودہ نام سنایا

بیان اول وہ چاکر و ن شاہ قدس پاک

لکھد کہیں بد واکت جہ کھیا جو ایوں عاری
 نکل چلو اس شہر و جاہلوں اٹھے رہونہ کوئی
 تا پھر اوکھ روانہ ہوئے پانڈگان کشامی
 اوس بھی فوج رسالہ اپنا جمع کیتا یک جا می
 کھنڈ پکڑا و کرواٹاں تہ سلسلہ دی ویر نہ لاؤ
 حیکر نال صلح سے ویوں اوہ پوسٹ کنعانی
 پا ایہ حکم تمام لشکر و کرواٹاں چلے
 ایسی قدرت ربی ہوئی لگی ویر نہ کالی
 پیسے دور پٹائے رہنے غیر نال ہونے
 مسکست زبیر نے دیکھتے تھے دن ہونے آئی
 شیریں جسم سپہ کروانی چاہیٹے کھرسار سے
 خالی پرت کھرا نفل آئے یوسف ہتھ نہ آئی
 جسد مال خزانہ آہا اوہا ہی سے گیا
 از کھرا نیک نصیب جہا تھے اللہ پاک اوہا سے
 مالک سی یوسف پچھے ہو پاور و رنجاناں
 اوس کھرا نیک سی اوہ یوسف حکم خداوند پارو
 اینویں لہذا بانی اللہ میں مومن لوں ویترا
 کوئی شیطانی لشکر اوسے بڑے مول نہ آوسے
 قتالوں مومن دشمن و کھنڈ کدیں نہیں پانڈیا
 یا اللہ اس لڑکھن نے بھی رحمت فضل کما میں
 لکھد کہیں جد کرواٹاں نے قدسوں ڈیرا چائیا
 فونی حد شمار نہ کوئی سوئے بیچ ٹھینے
 ایہ بھی خلقت صورت تیکے ہو سی جلد لوانی

ہا برائتوں فراون لگا کر یو چہ پ تیار سی
 مسکست کے حاصل ہو و سالوں اٹھوں لجا بروئی
 اتنے تائیں شاہ نوں بھی چاہی پونجی خبر گرامی
 باڈاں ہر اسوا رہا و گتتری دیو پو پ بھائی
 شتران ستنے تھائی نپ کھیر سے پیش لیاؤ
 ہاں پھر یوسف نوں کے آنا چھڑوئے کروانی
 جسدم پٹے کرواٹاں سے آیتے کرتے
 لشکر نوں یوسف ولی صوت کھوں دیکھائی
 نال لشکر نوں میں جہالوں سر ت نہ کئی کوئی
 اتنے تک کرواٹاں خدانے تو پو پچھائے بھائی
 پچھوں اوس لشکر کے تائیں آئی ہوش پیاسے
 سارا حال احوال گز سٹھتہ حاکم نوں فرمایا
 حق حلال خدا واد تا کد میں نہ پھراں وھیا
 اکھیں نال نہ کوئی اوہا اتوں پ غلاب دیکھاسے
 کتنی مدت سکداریا یوسف کان ٹاناں
 جیونکر شاہ بچا نڈا اوسنوں حکم نہیں سرکاروں
 پھر اوہ مومن نفس شیطانیوں خوالد رکھ لپنڈا
 جے آوسے تے رسوا کر کے اللہ دور ہٹاوسے
 حافظہ سیکے خود کھجانی اسدی سب کرینڈا
 وہاں جہا ناں یو پینوں شیطاں کنوں پچائیں
 اکوں شہر عرس کپاہ تے بہت عجیبہ آئی
 یک شہر نوں ولدے اندر کیتا خیال نبی نے
 جیونکر کھپ خلقت ساری تک ہو سی مستانی

جدایہ یوسف بات سنائی رہوں غیر تائی
 حسن جمال تازہ تازے صورت سے لاثانی
 جسوں ویکین حسن جمال گھائل کئی جاوں
 پرت نہ ویکین یوسف طرفوں خواب خیال کوئی
 جو آئے سو پانکائے صورت و امتوالا
 کوئی نہ بچھے یوسف تائیں کون کوئی توں بھائی
 ولدے اندر سخت چیرائی ہوئی یوسف تائیں
 لے یوسف توں ولدے اندر خام خیال وڑایا
 بردہ کر کے ویکھیا نبیوں اپنے کریں وڈیائی
 تیرے نالوں کتنے حصے صورت سے متوالا
 میں خالق ہر شہاں سندی مخلوقات بناوں
 لاثانی ایک صوت میری میری مثل نکوئی
 تیرے حیرت ہزاراں بنھے جگتے اسماں و پائے
 شکے غیب آواز یوسف توں ہوئی سخت تیرائی
 ایسا زور لہ ہوش گوا کے یوسف تائیں آ یا
 ہوش آئی تال سجدے اندر کردا بجز ویکھائیں
 بخشد یوں یہ گفتہ بینوں پاسب پاک تو انا
 رور کے فریادی ہوشیا جسدریم نبی خداوا
 رحمت دیدی تامل ہوئی حکم حضور و آ یا
 بخشی اوہ گستاخی نبیوں جو زندہ کیتی آ ہی
 جسدم زورہ چو فریوت کھیا تورت ظاہر ہوئی
 حیرت کے اسکے تازہ تازوں شوخ مزاج ویکھاند
 تازہ تازہ بجز ہر توں بھلیا یکسر سارا
 عاشق و انت یوسف کی اوتے سوتے سوتے و توائے
 جسے بجز نیازی کیتی اوس بجز ویکھایا

اوس شہر و پندہ ویکھن آ یا مول نکائی
 دونوں مریے ہر سے پار لنگھا و ن لکانی
 یوسف صلوات اللہ تائیں زیر خیال سیاوں
 ہر توں اپنے حسن جمالوں دل چہ چا وڑ ہوئی
 حسن گھاٹوں مضروری واپتیا مست پیالہ
 صوت یوسف وی ل کسے نظر نہ موال بھائی
 تانچو غیب آوازہ یوسف توں کینیا اللہ تائیں
 اچے نہ توں نے ولدے کولوں کبر و زور و نیایا
 کی تدرہ سمجھیا کھیر و انگوں کسے نہ صورت پائی
 فیے پیدا کیتے ہوئے سندر حسن او چا سکے
 ایسی صورت کران نیاری جیسی سوئی چاہوں
 عوجے توں لاثانی بنناں کتھے طاقت ہوئی
 ایسے سخن تھانے سالوں مول سپندہ آئے
 اپنے گفتے اوپر یوسف کرک پے شہبانی
 غیرت غضبوں کے گھوڑوں اپنا آپ گرایا
 پار پیکھل حیرت پاروں بخشیں میر تائیں
 میرا یہ غفلت پاروں کیتا پار پ سخن ناوا
 اوسے ویلے یوسف کارن ہو یا فضل آوا
 اے دوست میں تیرے اوتے رحمت فضل کھیا
 یوسف نے سر جیک سجید تھیں کینیا کاکھائی
 طلب یارت و در آتے یوسف و اہر کوئی
 او ہا سر قدہاں نے رکھے صدقے اس نے جانے
 ہوئے وچہ بیہوشی تک کے حضور نڈا چکارا
 لک کے لاط شعاع نبی واجل سوئے پروانے
 جسے ذرا نکبری کیتی اوس توں مارو نیایا

ہوئی تیز خفیف نکاری جسدم عجز کریندی

اوستہ بھی ز عالم طرفوں رحمت ٹھاٹھ مرتدے

حکایت تواضع

تیس اوپر چالی نازل ہو یا اک قطرہ بارانی
دلو چھو پیا پیر کی عاجز لایق اس دریا سے
میر نیال کی ہو نہ اسدا کی میری وڈ پائی
اللہ صا حبیب اس قطرے نون پیر شاو کر شہرے
اوسے وقت خداوند عالم سپا ک حاضر کروا
سچا موتی اس قطرے نون اللہ پاک بناوے
واہ سیکھان اللہ رب عالم رحمت فضل لکاوے
جو کجیری ذرا کر پیندا چسا دم مر پیندا
ساجھتے اوسنوں غیرت والا جیستہ تیرت پیرا کو

تیر بار نہیں سکا اوپر سخت جیتی پشیمانی
اگے اس دریا سے اوپر رحمت فضل خدا سے
خدا وہ قطرہ ایس طرح دی کروا ہے جیکائی
تیر جیکائی جیتی اسپیں درخیزنیوں وندے
اوشتابی منہ دے اندر اس قطر سول کچھروا
جسدی قیمت کھرنے کو لوں شیا عاجز آوے
درجہ نشان دہا دے اسدا جو کوئی خودی گواوے
اوسدے اوپر خیرت نازل اللہ پاک کریندا
پیر شہرولی تہ کوئی ڈر وادم چلاوے

بیان ذکر سے کلیم اللہ

ایںویں کتن موسیٰ نول بھی ولوں خیال آیا
عالی شان حضوروں منجھے رحمت نازل ہوئی
خدا موسیٰ نے دل سے اندر ایہ خیال دوڑایا
اعزول جسدم حضرت میر سی قطرہ ولے پائی
دیکھ جیرل تعجب ہو گیا حکم خدا آیا
ڈالت میری ہے لگے کرنی چاڈرے وڈ پائی
خاص میرے روزے اوپر کھلے لکھہ سوالی
سن ایہ حکم عتابی موسیٰ تو یہ دسے در آجیا
ہر نول لازم ذات عقاروں طو کے وقت لکھا کو
ہور گنا ہوں بھی سہارا اللہ پاک کریندا
کوئی نہ بیگنہ کمالاں و پر نشان گمان دیکھا کو
سیرل زہر نقل کدین لنگہیں مغزوری دسے راہو

میر کو انگول کسے نہ بیشک قرب حضور دی آیا
میر کئی زبیں سے اوپر اچکل سورنہ کوئی
تیر کہاں وڈہ چو فیروں موسیٰ حکم خدا آیا
موسو وانگول کئی ہزاراں صفائ کھنہ تیان کجائی
تیر سے جہا ہزاراں تائیں حاصل ہو پا پایہ
شہم عزت دی کدیں سالوں پات پسند نہ آئی
وڈہ نہیں تال تیر سے جہا ہر وانشان کمالی
فضلول خرو تیر پاروں رب نے فضل کجائی
پیر لیتدا جہد غافل کوئی حضور می خودی دیکھاوے
پیر جو کرے پجری اوسنوں بہت جلد پیر پیندا
بیکر کے گمان عمل دا پلو چہ پار یا چاوے
نالے کہ ہر بانی جلدی یوسف مصر پیرا ہو

سیرت و کردار و باطنی کیفیات حضرت یوسف علیہ السلام

حسد یوسف شہر عس و پیر تو بہ تاشیب ہو گیا
 جلوہ تک قرانی ہوئے لوگ شہر سے سارے
 راہ سے اندر مالکتائیں قدرت دروچہ بکرمائی
 نوری لاط سر کے شخصیں چلکے جاوے وال سماں
 سایہ بان حضوروں عالی یوسف سے سر چھایا
 نوری ملک سلام الاون حاضر خدمت آون
 آخر پ نے منزل سار کی شیریں نال بچھائی
 کارواناں سپاہ اتارے آکر نیل کنارے
 ان کے دلہن پرے تائیں اندر نیل نو ہاواں
 نیکے بین بگینے سوئے کر پاکیزہ سارے
 بچھڑساوا حسن نجل ہر کوئی صفحہ جاوے
 نئے امر شیبائی یوسف سپاہیاں و تارے
 سارا پانی پاک نبی نول اوٹھے سدا ہی ہو گیا
 اتنی تہراں نیلوں نکلن جاوون وور کدا پیش
 پانی و پیر جال و ڈیا یوسف قدرت ساریدی آہنی
 شہر مصر کے کر کے پانی ہر ہا تاریاں لیندا
 کرن و ابیت یوسف کے کپڑے سدا تارے
 بیابان نبی صاحب دار حمت فضل و شادوں
 دن مبارک یوسف والا من کر کے بچھائی
 سن جمال نبی و تاک کے کل پیراں وریا مئی
 چھی اپنے بستے نول نال نبی سے لاوے
 سچیاں گاندرا و سنوں پاپیے و دیامی
 یوں یونس کی تائیں جمال ہواں سدا ہی

ہر کوئی عشق و پوانہ کینتا حاضر آن کھلویا
 بعد اسدے بچھڑ کر واناں نے اس کے کوچ نقاسے
 یوسف و سارو نول و سنوں نظر آئی ہوشمالی
 نالیم وون آن سدا ہی ہر اک ملک ریاناں
 ہر دم رہند یوسف تائیں اسدے پاروں سایہ
 کج حال نبی صاحب و احدیے صفحہ عبادون
 آگے نیل کنا سے او پرتو مصر سے بچھائی
 بعد اسدے بچھڑ یوسف تائیں بالکے ہنگامی
 کر و نجل ہر کوئی والی بد نول دو ہنگامی
 حسن بچھائے پاک بنگامی و ڈیے بصر سارے
 اپنا سن گمان جو کر کے ہر کوئی دلوں بھلاوے
 پانی اندر داخل ہو گیا پانی ادب گزارے
 اچ خوشی کے اندر اپنا جی سپا جیوں موٹیا
 اوسدن موج ہاری وریا بچھیراں منہ منہ تائیں
 ہر جاگ پیر پانی پیر صیا خالی رہی نہ کوئی
 شوقی یوسف کچھیں نیل پانی اوچھلا و چھل سدا
 خدای شہد حاضر لیکے آتیا و جی سپا رے
 پردہ کر کے یوسف تائیں حضور نگار و نیار لو
 لیکر و ہا ہا یوسف کت ساریدی ہوئی
 حاضر خدمت پیر حسن نول آتیاں جلدی بچھائی
 اوس چھی و اچا و رہا القدا پاک بناوے
 ہر اک چھی اسدے کے کردی سسین چھکائی
 ایوں اس شہی سے آگے و عدوی کرن غلامی

عالی شان حضوروں و سنوں و یوسف اللہ باری
 وہ سبحان اللہ جو لگے رات بیا نئے جا کے
 کل خلقت کے اندر اوسنوں ب سروا شاہے
 ہر چیز ان لوں قدر رسول ذات خدا جنوایا
 یہ ہر قدر سوالاں نبیاں جانن بالکل ناہیں
 جہول عذاب خداوند والا حاضر پیشینہ سیسی
 ابوہریرہ کے والد سے اوپر پ نے پردہ پایا
 جس سے نیک نصیب حضوروں ہوں ان سلامی
 حسین مجھی نے نال یوسف کے اپنا پنڈا لایا
 وانگس مریدان گئے اوسے ہوں سب سلامی
 آخر نیکے یاہر آیا یوسف نبی یگانہ
 عاشق ہو گیا پانی سارا قدرت ظاہر ہوئی
 آلیساں میں اکدن تینوں جہول خداوند چاہیا
 وعدہ سچ یوسف و ابوہریرہ رضی ہو گیا پانی
 لے اڑھن جو نبی خدا کے ہو ٹھہ کہا فی ہوں
 کہیں خاص سول خدا کے ذمہ جو ٹھہ بلید کے
 جو کوئی بندہ جو ٹھہ الا کے پاؤ غضب الہی
 نبی خدا کے جو ٹھہ نہ آکھن سچ بیان ستاون
 سہو حقیقت کروا ہاں لے اوہوں کوچ گرایا
 لگے آدن کروان تاجی کرے فرحت شادی
 اے لوگو راج دوست رید طرف تساؤ آئے
 اوسے پاروں پرکت ہوسی اندر شہر تساؤے
 صورت حسن جوان زنگیلہ نیک ہرمان گرامی
 اگدوں خیراں شہر مہر و چہر صاحب پڑایاں
 سن آوازہ سب خلقنتوں ہوئی سخت حیرانی

نسل او ہناندی روز قیامت تیکر مہی جاری
 ہر ایک چیز آئے اوس گے اذ بوس سین جہکا کے
 دوزخ کھانی اوسے کارن چونہ تیر آئے
 ایپر اک ہی آدم سے دل لے پردہ پایا
 اہروں و گردانی کرے رٹرسن دوزخ بھائییں
 اوس ویلے پغمبروں والا معلم درجہ ٹھہ سیسی
 عکرمہ اوس اپت پیارا خاص ایمان لیا یا
 جو بد بخت بیزیدان وانگوں جاون دور حرامی
 اوسنوں اللہ کن چھیاں چوں و تا عالی پایا
 تک کے عظمت اوسن مجھی وی دعویٰ کرن غلامی
 پانی بھی او ٹھہ نال نبی سے ہو یا مسگر روان
 یوسف نے دریا لوں کہیا فکر نہ کرناں کوئی
 آخر بعد و فالتول حضرت و چہ وریا و فشا یا
 کہیں نہ سخن خلاف کدانی لوں نبی زبانی
 طبق زمین اڈاے جاون انبر لیراں ہوں
 چہو ٹھہ مہدی مرز و وانگوں رہندے جو ٹھہ تو لیتے
 دوہاں جہانماں اندر اوسے منہ تے ہوگ سیاہی
 دنیا لوں کھنی تائیں بالکل سول نہ چاہوں
 اچے آگیرے رہند اپنی آراوی ذکر لیا تہا
 اگدوں باق شہر مہر و چہر تہی پھیر منادی
 ہر کوئی اوسنوں نال محبت چاہو آئے بولا
 و کہہ آزار تہا می مصروں ہوسن دور وور
 نال کمال ارب سے اوسدی خدمت کرو تہا می
 جیوں کہ شہر قدس و اندر غیبوں خیراں بار
 نظری کوئی نہ آوند اکہند کون ایہ سخن زما

انہر بات صحیحی کرن نوں ہر کوئی اوکھ چلیا
 تا جو ہر نوں نظری آئی اوہ یوسف دلجانی
 صورت حد حسابے کوئی بدرو انگوں رخسارے
 حسنوں لٹان جانہ آسمانی کسنوں طاقت سے
 وانگ تنگ ہووے جل کولے ہوش حوسن کھلاوے
 ہر جا کہ ہر شہر و چالے و تم بی چو و ہاری
 جو دیکھے پھر اوسدے تائیں ہوش نہ رہے کھانے
 سن صفتاں حیرت اندر آوے خلقت ساری
 مصروں کس و احسن زیادہ کون اوہ بروہ کوئی
 جتنا حسن مصر کے تائیں رب عطا فرمائیا
 لکھہ کوئی جن بدرو اوونے بیشک اپنی تھماویں
 جن جہاں مصر وانگ کے جوڑ ہووے قریبانی
 جسوں تکن ٹڈھوں بٹن جنڈری کد لیجاون
 خچر پر و تیر کٹاروں کدیں نہ کوئی بچیدا
 ہا بھی حیرت ویکھے آکھے بولو جھوٹے تھامی
 لکھہ کوئی حسن سجا کے اپنا اسدے پیش جہاں جاوے
 صورت والا ثانی ہے اوہ کوئی نہ اوسنوں کے
 جد ہر جانی یوسف والا ذکر ہو یا آء جاری

ہر اکہ سنہ مصری لوکاں ہر شہروں ملیا
 خوب پوشاک لگائی اسی آون کروانی
 ویکھے جہاں یوسف د مصری سوسے وارے وارے
 جو دیکھے پھر و جی واری بالکل ویکھے نہ سکے
 جو دیکھے پھر عاشق ہوکے گھروں کوئی نہ جاوے
 مالک لے اک بروہ اذ صوت عجب پیاری
 وانگ تنگ کا حسن شمع تے جل مرن پر وانے
 کون اجہر ہا بروہ سو پھنا صورت والا انوار می
 جسدی ہر جا کہ دے او پر اید کھسالی ہوئی
 اتنا کسے بی اوہم نے ہو نہ کد ہر کے پائیا
 پر اوہ حسنوں نال مصر کے کدیں نہ لے سالویر
 سر و قد محبوب مصر کے پار لنگھاوون کانی
 بیگناہ راہ جانے تائیں بچا ہی وچ پھیاون
 بچھاویں کیدے اسی حسن وانگ مصر نول چیدا
 حسن کمال س لوٹکے تائیں بختیار بگرا می
 لگس ایسا تیر محبت کدیں نہ خیر آوے
 ہووے جو ہر اسی اوسدے بیشک جلدی چلے
 ہا تم شہر مصر نے بھی ایسے حقیقت ساری

سیان یافتن جا کہ ہر مصری حال یوسفی اہل ہر ارباب ذات ہر اہل مصر

کرن روایت حیدر شاہ نے حال حقیقت پائی
 جتناوں شمس قمر بھی کس کے ہوں اول قریبانی
 اک وزیر سیان نائل خدمت وچ بولا لٹیا
 جا کے ڈاکت تاج تائیں ایسے لگن پول زبانی
 میں بھی کرائی یار تہ اوسدے قریب حضور می پاؤں

ایسا بروہ صورت والا آیا ہے اک بھائی
 اگھیا شوق کمال زیارت کروا حکم زبانی
 اور سناؤں نال تا کید تھامیت ایسے پیغام پھلایا
 میرے پاسوں لیکر لنگھے اوہ بروہ کھسائی
 کون نکلا تم کویتہ ایسا ہیں قریبانی جاواں

تاں پھر جلد روانہ ہو یا پاس مالک کا آیتا
 مستی است نہیں تے دو گاہوس جو اس جلائی
 ناں کچھ آوے ناں کچھ جائے تے پیما نما ناں
 منہ تختیں گل اوپر تے کوئی ہوئی سخت لپجاری
 چہرہ سیا لٹہ خاری والا کھیل گیاں تدبیراں
 عشق یوسف دیوں مستی والا کچھ کر پیالہ پیتا
 ناں سجدہ ناں کج سجدہ یوسف متع بتا ایسا
 لایق سجدہ سے ہا حدائت جس جہاں او پائیا
 چاہے ہر نول صفت الانی واحد ذات ربانی
 خالق مالک زق ہر نول چاہے بسے بسے نول ناں
 چرک ہی پیدوں وستا پیتا ہوش ذرہ کچھ آئی
 یا ایہ شاہ مصر و مالک تینوں حکم سناوے
 جہاں آویں نول شہر مصر و چہ میری طرفوں آویں
 شکے مالک نے فرمایا جلد وزیر سے تاپیں
 کیونچہ اس میں مسافر باندے تھکے ماندے آئے
 گوڑے گوڑے ہوڑاں چہ سبیاں کپڑے سبے پٹانے
 بادشاہ تہی مجلس لایق ہے اس میں ناہ کوئی
 شکے پات وزیر شتائی جاگم نول نیشاندہ
 صورت حد حساب کوئی دانگوں بدر نورانی
 کر خلقت کے نالوں و کھری صورت ربا پائی
 بیوں بھی نہ ہوش کھانے رہ گئی اوس جانی
 شکے شاہ نے صفت تہی نول دلیل گذاری
 ایسی صورت پرویاں تاپیں کیونکہ جہاں سوی
 صورت سیرت بادشاہاں دی سنتے اندر آوے
 بعد اوسے پھر جاگم کیا کیوں نہ نال ایسا یا

اگوں جلوہ یوسف وال او سنوں پ ویکھا پیتا
 جلو سے ہار دیوانہ کینیا سرت نہ رنگی کاچی
 یاونہ رہیا مالک تاپیں اوہ پیڑا ہر مستاناں
 پھل کی مفضل وزارت والی قدرت راہداری
 پھاس گیا وہ چہ عشق محبت جو نہ کمال اپیراں
 اوسے ویلے یوسف کے جلدی سجدہ کیتا
 یا پچہ خداؤں غیر کے نول سجدہ روانہ آیتا
 خیر نول جو بس جگہ سے چاہے دور و ہکائیا
 پیرا چہ قیور اتی کدیں نہ ہوسے عشانی
 سجدہ کرے جو پیر کسینوں اوہ نول شیطاناں
 سو یا چہی مالک تاپیں اس نے عرض سنائی
 سنانوں بھی اوہ پدہ اپنا جلد ویکھا یا جاوے
 اوہ پرد کثعانی سنانوں انوار می دکھلاویں
 اج اسدا ڈاڈرنت اندر آون ہونڈا نا پیں
 خشتہ ہال تمام سووا اگر حال احوال ونجائے
 کھلکے حاضر خدمت ہوسیاں خوب لگا کے پانے
 کھلکے بن نون حاضر ہوسیاں جتے نہ پے سہتوی
 وہ سبحان اللہ کیا سوہنا پردہ مالک آندا
 بندہ کون نہ جاوہ کھلکے نوری ملک آسمانی
 اوسدی مثل دنیا اندر دو جاہور ایسا ہی
 وایک مرگہ و عشق اوسدے پھر بلکیر حلالی
 کون سوئی اوہ ایسا پردہ جسدی شکر پیدائی
 نہیں یقین اوہ پردہ ہوشے ہور سوئی اوہ کوئی
 پھر کیوں اوسنوں سرک بندہ لوڈا نام شتاوے
 سبہ احوال وزیر سنانے ادیوں بول سنایا

یا صاحب این نعلکے مانندے آئے دور و پاروں
 تان بھر شاہ نون صبر نہ آیا ہوش جو اس ساری
 آتر آپ روانہ ہو گیا عشق محبت چاہیسا
 ٹھہر نہ سکیا بھلکے تاپیں شوق مہاراں بچیاں
 استغیال نبی سے کارن آگے آن کھلویا
 صورت حسن بچل والا جہد و کھچا چھکارا
 ایسا عشق حقیقت والا سوئے سبقت پر پایا
 ضام بگم ہوا کھلونے کوئی تہ لو کے چالے
 جیرانی پریشانی اندر کھلے سپہ چالے
 بھلا گیا ہر اک و نہایت شوکت نشان امیر
 ہوش آئی تان لاک آگے کروا عرض چپانی
 صورت عجیب لاثانی اسدی حد شمار نکوشی
 مالک کہند اشام زمینوں بیوں ایہ شجر آیا
 سیکے شاہ نون دل سے اندر کجا اعتبار آئے
 تان پھر اپنے سہ سے آگے دلچ سول ستاندا
 پاک ہے ایہ چوکھے لاند اس حقیقت ساری
 یا صاحب حسیا یہ سچ بتا کے اسو چہ فریق نکوشی
 شام زمینوں میر سے تاپیں قیمت بھر کے آندا
 سیکے شاہ نون ہوزیا وہ رویوں دروں آیا
 جینوں لو ٹڈا سدیاں ہوزیاں ہونکی بڑی بڑی
 بیپر و ابھی کھنڈاوی رودن اوسنوں آیا
 ایڈی بیپر و ابھی ہونکی اس سے تہ چپا رول
 ایہوین فکر و لیاراں اندر سے دور بچاناں
 محل مسکان اسان سے اندر چلکے کروا و تارا
 ہاں بچہر حل آئے کروانی تان عجز بیہوش

راج نہیں آون ہوندا بھلکے اوسن شوق پیاروں
 سن سن باتاں عشق یوسف دکھاری دریکٹاری
 تر تر ہزار ہزار سنی سنی تان رلا گیا
 باہر شہر لوچ سہ کاکارن فوجیاں ملنے آیاں
 شاہ وا سے رعیت لشکر عقل آوارہ سیا
 کار زمین کو پر دھمکے سیا عفتل آوارہ
 اگلا پڑھیا ہوا ہا سارا اول کھیں لہ سہ پایا
 صورت و کچھ دلوانے سے پتہ سہ سہ سہ
 تان کچھ آئے تان کچھ جا کے تان کچھ آئے
 پیش یوسف قدر تہیب کھلے تہ جیوں حالت تصویر
 دس لاکے مالک کتھوں لدا چھرا آپ چپا تو
 بیچ بتا کھیاں کس بلنوں پر وہ لہ سہ سہ
 درہان تان خرید یا سنیوں چھو کھے نہ کچھ بیایا
 ایسا صورت حسن نوزانی بروہ کیا جا کے
 یا یوسف ایہ مالک تاجر سچ سچ سخن نبتاندا
 تان بھرا دلوں شاہ سے آگے یوسف سر ستاندا
 ہینک میری کردار اوسدی ملکیت چہ ہونگی
 تان سیکین تانال بھاجن تان مالک دا باندا
 ہا کو افسوس چہ ہوا لہ تان کس سے بچہر پھیا گیا
 صورت لاند لاثانی لو ہوا بھو بیہوش تہ سہ
 واہواہ چہنے ایسا لڑکا لڑکا بچہر پھیا گیا
 والندا ملک پڑیا گیا ہے ایہ کس گفتا رول
 بچہر لاند سے بچہر بول سیا یا سپہ حاضر کرواناں
 کھی کھی ہوا اشام حضوروں بلیا بیہنا سارا
 خوش کن کردار تان یوسف سے بچہر سے

حاضر خدمت یوسف نادر تیبے کی سیلابی
یوسف پاروں ہوئے روشن محل مکان ثانی

آن سہا یا حضرت یوسف سخا نہ بادشاہی
کیوں نہ ہوون آیا جسد ممالک مصر گرامی

بیان برکت شدن در مصر و اخلاص آن ذات

روز جمعہ عاشورے سے پہلے سے یوسف بنی حنفانی
ہوئی خوشی زیادہ ہر لون انت شمار نہ کوئی
شہر مصر حنبت وانگنوں کیتا اللہ والی
رحمت بدلاں جھریاں لایاں موجاں من سوایاں
آگے حسن کال مصر وہی سی باہجہ حسایوں
قدم شریفینا پیغمبران والا جیوں مصر وہی آیا
ہر ہر جاگہ سوایاں ہویاں کال یاں سدہا یا
ہر ہر جانی رونق ہوئی گوچے گلیاں بھریاں
سکے رکھ پانے تانے کیتے پھیر خدا نے
ہر ہر جانی خوشیاں عیداں غم نہ رہ گیا کوئی
حسن جوانی تکس بنی وہی خلقت صفت ہوا ہے
مسکیناں غریباں کولوں کی دور سدہا ہی
ہر لون عیداں وانگنوں خلقت کرے ہجوم زیادہ
مالک کے بھی رحمت نازل ہوئی ذوق غفار لو
جسد م شہر مصر سے اندر بیت ارزانی ہوئی
ایس عظام عیرانی پاروں ب رونق فرمائی
انگلیاں بادشاہ کے وچوں ہے ایراد کا عالی
جسکے اون پاروں تنگی الوداع ہو چلی
خوش بہاراں تے گلزاراں ہریاں ب بنایاں
ہے کوئی عالی شان مکرم رید او دست پیارا
ایہ نہ سمجھیں شہر مصر واصلی مالک ایسا

شہر مصر وچ داخل ہوئے لیکر سب کروان
بید رونق اوس دیہاٹے شہر مصر وہی ہوئی
سختی کل شہر کے وچوں ساری دور نکالی
آن شفا میں نازل ہویدیں رحمت ملی بلایاں
اوتوں ہو را میر خدا کھلیاں ب چنا بوں
سارا شہر مصر وائے رحمت کنوں سہایا
یوسف پاروں ہمارا نڈار ب آزار ہٹایا
جنت ویان بازاراں انگنوں سے گلیاں کریاں
باغستانی عتھے سائے کھولے باد صبا نے
بے حکموں ظالماں تاپیں ظلموں بندش ہوئی
یوسف پاروں مالک سندہا ہر کوئی ادب بجائے
غنیوں دولت ہر سے تاپیں رب عطا فرمائی
ہو یا کم مصر کے اوتے آیا بنی خدا دا
بید تاجر بن گیا اوہ بھی دنیا دولت پاروں
مصری بندے فکر بندے دل اندر ہر کوئی با
انچ چلے چیلوں کی فکر بندہ اہل صفائی
یا ایس پیغمبران وچوں صاحب حسن جمالی
رونق پائی اسدے پاروں ہر شہر وہی گلی
کل بلایاں وروایدیاں شہروں لہسدہا یاں
ہر کوئی اینوں دل سے اندر کے گماناں یارا
بے عقلاں بید بنی پاروں بروا نام سکایا

انحصار چہ نہ غیر کسینوں غافل ہے ہر کوئی

لوں بھی سن لیں یہ سبیلے تیر کدیں ہوئی

بیان پیمانہ اور دن مالک یوسف علیہ السلام

کران روایت شاہ مصر و دعوت بہدوں سکاوی
 رخصت حکم شاہ و بیوں جاوال میں بن گھروں
 نان پھر شاہ نے زردولت رخصت حکم بنایا
 گھر دیوچہ مکان عجیب یوسف کان بنایا
 جسدم ذرہ آسودہ ہوئے گھر کے اندر بھائی
 بیت وواک پتھر سندھ کو اٹھیا کران سطر یا
 اچھی طرح نہوایا و سنوں سر منہ کسے ہوایا
 عطرانے کستوری لائی گردنیا را ڈھاری
 سچھ لیا یوسف نے دل وچہ امر متع فرمایا
 اوسدے با بچوں غیر کسینوں سجدہ کر کے کوئی
 سجدہ سول نہ کرناں سنوں کی خاندہ اسکولوں
 کہندرا بچوں کے قاتلے مالک و مالک ناواناں
 ایشے وی سہرکت ہوئی تینوں میں لے آڈا
 یوسف بول ستایا اوسنوں کر تو بہ اس کاروں
 سچہ کر اوس مالک تینوں میں او پاپیا
 ہو جانسا کان ستانی چھڈا یہ کفر سے انا
 سنکے مالک اوسے ویلے ثروت ایمان لیا یا
 بھنیاں بیت نکالیا دی دہوتی ولوں سیایا
 بعضے کہندے مالک پہلوں میں ہی مسلم بھائی
 حاضر بول ستا پاچا جوین قصاصوں پاپیا
 کران روایت مشہر ہو یا یوسف ہر ہر جانی
 بیوں جنوں سنن ایشے تینوں تینوں طلبیادہ

طہیانی سے پھر ایک تاجر شاہ لوں پانت سنائی
 دل وواسی گھر کے کارن ڈاڈھی کشش اندر لوں
 پا انعام حضوروں تاجر ناں خوشی گھر آٹیا
 اوسدے وہ چہ محبوب خدا کے ڈیرا آن لگایا
 جلدی کر کے تاجر مالک کیتی کار روائی
 یوسف بھلوت اللہ کے مالک نے آدھرا ما
 طور اوشے روغن ل کے خوب طرح چلکایا
 سجدہ کرنے لوں پھر مالک کیتی آن تیار می
 پا مالک سے پٹا ہد با بچوں کسے نہ سجدہ آٹیا
 ووزخ اندر روز قیامت لسی اوسنوں و ہوتی
 مالک سے چہ پیرانی آٹیا یوسف کے اسر لیلوں
 اپہر تیر تیر کے تاپیں لوں شاید طواناں
 ایشے وی میں برکت پاروں سوزی کھٹی کھانڈا
 کون اپہر بیت نکال اپہر ایڈر تیر سہ پیناروں
 اوسنوں کر سجدہ جن تینوں تیر سے گھر پہنچایا
 لازم نہیں خدادے با بچوں بیت لوں میں جہکانا
 کلہرا براسم نبی دا پڑھ کے کفر و کھیا یا
 یوسف پاروں اوسدے کولوں وور سوزی گھرا ہی
 بعضے کہن یوسف کیتا بیٹوں خبر نہ کائی
 واللہ علم جانے اللہ ول کھیں نہیں بنایا
 طلبی یارت کارن بندے ہوئے سب سوداخی
 ووروں نیر لوں و کہن کارن ہر کوئی تھیا آادہ

جسد خلقت و یکم کارن ہونی آن دیوانی
زیور دار لباس لگا یا چھٹی ہتھ پھرا می ہا
سوتیاں جڑت جرائی ہونی گرسی حاضر آندی
نالے یوسف سے سراو پرتاج سنہری دہریا
وانگ غلامان چپ چپا تا جاری حمد زبانوں
ہر دم تا ہنگام وطن اپنے نون رکھدانی حقانی
سعلم اوسنوں حالابیشک ہوندا درواں والا

پائی یوسف نون مالک و عجیب پوشاک نورانی
اگے صوت بیوندی ناہی پڑوں ہو رو ہائی
جھی یوسف دریاں قدمان چو کیبا می ہٹ ویکھاندی
اتنا نشان نبی نے تک کے گتہ گھمان نہ گریا
کچہ نہ فخر و لیدے اندر بالکل بیٹے نشانوں
وم دم سول فراق سخن آن مریشے کانی ہا
جسٹوں دیسہ یاسے کو اوں مہلیا دیس نکالا

بیان آرزو کردن مصریوں پیش مالک کے زیارت حضرت یوسف السلام

کرن روایت جدید بانٹوں عشق محبت چایا
کھنڈے کوپن زیارت ہووے یوسف نبی حقانی
بہر زیارت مصری بندے ساسے کھل آئے
اور کس اکدن سب امیراں لکے متہ پکائی
اکواری دکھلائے سانون اوہ دلدار نگینہ
آخر سبناں کر مصلحت مالک جانب چلے
نال آواز اچھے وے ہو کا مار یا مالک تائیں
سنکے مالک نے دروازہ کھولیا آن شتابی
سبہنوں مہر جیاتی کے عزت ادب بجا سیا
قہال قسم سوغاناں حاضر خوبی حد نہ کوئی
سنکے مالک نے فرمایا کیا درکار تسانوں
اسے جید نہ نعمت کوئی جو بکوار ویکھاویں
سنکے مالک سیدتے تائیں بات سنائی ولدی
سنکے خلقت صاف جو ابوں حیرت وے در آئی
عہدت دیو اسٹے تائیں کسے ویاڑے والی
روز میجا و مقر او پر ہر کوئی جلوہ پاوے

عشق یوسفے پاروں سبناں ہوش حواس شہنا
کوپن دیکھا لن تاجر سانون اوہ بردہ کنعانی
کیا امیر غریب تمامی سبناں ہوش بھلائے
چلکے مالک تاجر تائیں عرض سنائے بھائی
جسد ویکھاں لکھیں وشن ٹھنڈا ہووے سینہ
یہے امیر غریب تمامی و نچ بوہے لے کھلے
اسے مالک واکر بھالے جھب وازہ لاپس
کیا ویکھے جو باہر کھلی ہی خلق جنابی ہا
کرسیاں ڈاکے ہرے کارن کھانا تارت منگیا
لوکاں کہیا سونائاں می نہیں کچہ ضرورت ہوئی
لوکاں کہیا یوسف بردہ آن دیکھا و سانون
ملدیوں وچنگا نہیں تے ایچ ویدار کراویں
نہیں زیارت یوسف والی اچے تسانوں بلدی
پھر سبناں تے عاجز ہوکے نرم کلام سنائی
جسدن پھر حاضر ہووے ساری خلق سوالی
خوش خسار محبوب سخن بھیں کوئی محروم نہ جاوے

تاں پھر سینوں مالک طرفوں ایہ منادی ہوئی
 اوسدن کسی سب سے تائیں دلیر یار پیارا
 شکے خلقت و چرخوشی سے ہوئی سب دیوانی
 حال فراقوں دروزہ پیری ہر نون وقت اخیر می
 کویں جو مشتاقاں کارن ایڈ شتابی اوسے
 سائے نون کی معلوم و کیا کیوں کر رات لنگھا و
 پھر پکار پئے کولوں جو دروں کر ٹاندا
 اکرن اوسے کارن ہوئے پورا کئی ماہاندا
 اینویں یوسف سے سب عاشق زوون تے کر لاون
 آخر صہانت بیڑے آئی کٹیاں ب تقصیراں
 ہویاں عیدل ہر دنیا بس خوشیاں ب بجا یاں
 روز جمعہ سے ساری خلقت مالک و گھر آئی
 کوہاں قافان اندر خلقت کھلی آن چود ہاری
 بند کیتا و روازہ جلدی خلقت کھل آئی
 گرد طوائف کرینے و تن محل مکاناں سارے
 سب ترہائے پانی پارچوں جان لبان تے آئی
 ڈاڈ ہاشور کو کارا ہو یا شور پیما ہر جاگی
 کی ہو گیا خلقت تائیں کیوں دیوانی ہوئی
 ایہ کیوں سب دیوانے ہو کے مل کھلے و روازہ
 اوسے و ملے ملک رہا نا آدم بن کے آیا
 تینوں کچھ احوال نہ معلوم ایس امر و ہوا
 ایہ نون ہن ہر سے تائیں ایہ گل کہیں نہ پائی
 شکے مالک سب خلقت نون جلدی ہول ستایا
 شکے خلقت طلب پارت شو نون کھل آئی
 پھر ہر ان اوس رہا سے مالک ہتھیں گنیاں

روز جمعہ سے کان زیارت آجائے ہر کوئی
 جسدی قسمت چنگی ہو سی لسی اوہ نظر ارہ
 بن ویکھے یوسف و سینوں دل و چہرگی کافی۔
 کیوں کر ملے پیار و دوست پائی جس زنجیری
 ساعت سال مثال ورسے لگے بندے ہا سے
 جنوں صحت تندرستی و چہ سنیاں جاگت اوسے
 جیہ نہ کرور کر اوہ شو ہا اک اک چھٹ لنگھاندا
 تندرست ہینیاں تائیں اکو چھٹ پٹاندا
 گن گن وقت فراغت والے دروں پٹنگھا و ن
 چہ سہیادن جہتہ و اوسے فرصت ملی اسیراں
 فضلوں ہوں لگیاں سب کھیں مور آزار دیاں
 فخری ویلے جو کوئی اویھے چلیا اوسے بھائی
 تک مالک نے دروازے نون اندر کندی ماری
 کیوں نہیں دروازہ کھلدا اچھی و ٹڈھی می
 جیونکر و بیت اللہ حاجی کرن طوائف پیارے
 آپ حیات لذتھا پرستہ بیون دانہ کا می
 تک مالک نے خلق دیوانی فکرو وورٹا یا بھائی
 بیون تاں کچھ نظر نہ آئی اسدی خوبی کوئی
 جلد ویکھا و جلد ویکھا و کرن بلند آوازہ
 نون کی جانیں راز رہا نا مالک نون فرمایا
 اکرن تینوں کھی ایہ حالت و سی جا سی گویا
 جو ویشار و حصر سے نذرانہ اوسنوں لسی جانی
 لسی جانی اوسنوں چہ ہر اک و نیار لسیا یا
 لے نذرانہ یوسف کارن نکروں آئی کرد ہائی
 راوی کہند است کہ ہر ہر گنیاں ہو یاں بنیاں

دو مہراں جو حاضر آئے پائے جھمکتا وصالوں
 عین جمال پیائے والا پاؤں شکر بجاون
 تو شہر خساروں جھمکتی پائے جلوہ فیض اوشماون

لاک کیا بن نہیں لڑا عین وصال جہالوں
 اسی وقت سووائی عشقوں دو دو مہراں لادوں
 بچ بچ آون ویکھن کارن صدقے صدقے جاون

اعتراف

اکدم نہ ہو جدائی ہر آن آں لے
 جب اس میں ہر وقت کا نہ نام و نشان لے
 جب مجھ کو سمع او پر قربان واں لے
 جب پار کی طرف سے حکم رواں لے
 جب باغ دل رہا کو باو خنراں لے
 افسوس دم نزع میں وہ دلستان لے
 پر اس دروہ پھر سے ہر دم اماں لے
 لیکن دروہ پھر کو نہ کچھ بھی درماں لے
 یارب نہ مجھ کو کچھ غم سرور و جہاں لے

عاشق کتنا ہے مجھ کو دلیر جاناں لے
 کس کام کا وہ گانشن کس کام کی ہیراں لے
 کہتا پتنگ دل سے زندگی کیسا کروں لے
 نہیں ٹھہرتا کچھ عاشق رہتا اس جگہ لے
 اٹتی ہے اس چمن سے بلبل حیران ہو لے
 ہو کر حیران عاشق وقت مرگ کے لے
 دیکھے ہزار ہا غم آگے بھی دیکھیں گے لے
 ویکر ورواؤں سے بوجھتے ہیں اچھے لے
 انھیں کی مدعا ہے اقدس حضور میں لے

کیوں نہ آئے حسد سے تائیں عشق طمانچہ لاشے
 بڑے سہنائوں صبر کرن نہیں خلقت عاجز ہوئی
 تاجر بڑا تو نگر ہو ساروی ذکر لبایا
 دولت واکوئی حد نہ رہ گیا لاک کے کھلواڑ سے
 لڈر نہ کان زیارت آون لوکا اوبالے
 یوسف تائیں چھوٹے وٹے آرتا بچن ہر کوئی
 سنایاں سار شنتابی اوہ بھی لے نڈر نہ واد
 لاکشلی بھی ایس سببوں بڑا اثرانہ ووصیا
 ایس یوسف کی لاکشلی خبر کچھ چنان نہ کوئی

جو دیکھے بکواری یوسف پھر کچھ دیکھیں آوے
 سیناں بندیاں ہوس بھیا یا سرت نہ رہی کوئی
 دو دو مہراں دہر نڈر نہ قرب حضور کی پایا
 پاراں لکہ حسابوں بنیاں مہراں دوچے دیہاٹے
 بیہوشاں و اجلسہ لگا اوسدن مصر و چاٹے
 وہم پٹی چوہا مصر و چ خلق دیوانی ہوئی
 جو دیکھے پھر دوچے تائیں حالت و تہ سناوے
 کرن روایت دس دیہاٹے انیویں جلسہ بنیا
 دولت اندر پار تہ سببے رحمت رسیدی ہوئی

بیان عمارت سائنس کا بیان اور حضرت یوسف علیہ السلام کی زندگی

جل کے ذرا اظہار کرے یہ مست لے لجانی

اگلے ساتی یزہم آرتیش مجلس باوشہائی

نشہ مخفی و وصل صراحتوں سوئے احدن چلے
 جندی چلے ذرہ نہ کھلے محبوبانوں ملے
 نشہ خامی عام نظر اجمالی سبہ صراحیوں
 جلیو جلسہ گاہ مستی و چہرے عاشق زلدے
 قسمت ہوئی تے پھر تسی جلوہ گمنڈ نورانی
 عمر حیات بقائی ساقی کر دیہ ساڈمی
 گھنڈ ہٹاؤ پر وہ چاؤ پاک دیدار کرا ہو
 سنو حقیقت حیدم مالک جلسہ عام بنایا
 ہن حال تہ تسی کوئی مشکوئی آوے چاؤے
 وچہ میدان فراخ مہرے عجب مکان بنایا
 پالو پال امیراں کاموں کرسیاں گھتوایاں
 وچہ اونہ ہاندیے یوسف کاران اک مکان سہایا
 جیوں سگان معلق ہو یا ہن تھما ندے بہائی
 قسم قسم دے لعل جواہر اوسدے اوپر چٹائے
 تاریاں وانگ سیاہون موتی سوہنی چمکے پیکاون
 اوستا کار مکان عجیبہ ایسا ساز بنایا
 ایسی بیچیک عقل کسالوں وچہ میدان بنائی
 کوئی محروم نہ جاوے بالکل ویکھے بدر نورانی
 مالک کہیا ایس طرح حد الشیں مکان بناؤ
 کوئی نہ ولدے اندر رکھے پھر افسوس کدائیں
 عین حمال مبارک نورانی شیشے وانگ وسیوے
 اسان تان ایہ فروخت کرنا نہیں رکھنا گھر کوئی
 چنہاں نے دو مہران ویکھے وٹھا گھنڈ نورانی
 ہر توں اس محبوب یوسفدی نوئے یارت ہووے
 تہاں پھر ایسا استا کاران صاف مکان بنایا

والد علم کون نشے دامالک ہو سی بھلے
 بی کے سے وصال والا مطلوبانوں ملے
 مفت گلاس شرابوں ملدے احدن بیروہاں
 نالے ہا ہر ویٹے چلے محبوبانوں ملدے
 چلو فروخت گاہ دے اندر ویکھو ستر ربانی
 دیہ شراب محادی سالوں منت کراں تہاڈمی
 مستی حالت پیکر اسانوں چل محبوب سیکھا ہو
 ونس دن گذر گئے تے کچھوں ہر توں حکم سہایا
 بعد اوسدے پھر تاجر مالک صاف مکان بناوے
 مجلس گاہ امیراں والی ذہبی فرش وچھا یا
 خوبی حد شمار نہ کوئی استا کار بنائیاں
 چار سہری تھماں وپر حکمت نال ٹکائیا
 اینویں اوہ بیچیک تھماں حکمت نال اوپار
 وٹھپ لگیاں اسماں تیکر لٹک تہا ندی جائے
 کہو قافاں تک لٹکاں سدیاں نکل نکل کے جادون
 ساکے شہر مصر وچہ ایسا کسے نہ نظری آیا
 بیڑے دور ویکھاں ساکے جلوہ پاون بھائی
 اکوں قسمت والے لیتاں اوہ بروہ کٹھانی
 جسدے وچوں سعت ہر توں شیشے وانگ ویکھاؤ
 رنج نہ آکھے نہیں زیات ہوئی میرے تائیں
 ہر توں اس محبوب سجدی صورت ظاہر تھوے
 پھر فروخت کرساں حیدم بہنوں زیارت ہوئی
 وچنہاں نہ وٹھا فاقے پاروں اوہ بھی ویکھ جانی
 منت کے کوئی محرومی پاروں عنڈے تیر پوے
 دوروں تیر یوں ہر توں دے رتی فرق نہ پایا

فرشتہ فروشن بخوبی سارے اچھی طرح دیکھے
 ذرہ واء گتے جھولے دور جاٹے خوشبودار
 باہر حد حسابوں سوہنیاں بنیاں دھواخانہ
 لعل جواہر جہت جرائی کرسی اک لاشانی
 جسدم خوب سجاوٹ ہوئی فرق نہ رہ گیا کوئی
 وچہ میدان فلانی جائی اوہ برودہ کنعانی
 جنوں شوق خریدن سندھی جلدی چلیا او
 روز جمعہ کے قیمت والا اس بروٹوں لسی
 وہ کیا بھاگ نصیب نیارے اوسنوں لندوسی
 شے بخت بیدار اونہاندے لحظے وچہ ہوجاسن
 سارے شہر مصر کے اندر سبہنوں خبر سنائی
 نیکے خلقت شکر خدا واپر کے اٹھ کھلوئی
 جو غریب ٹانے آسے خالی ورم ویشا رول
 کل مخلوق جو شہر کے گرد نولے آہی
 مخلوقات ہزاراں ہر جا پیرے آن لگائے
 شوق نبی وی بہتے تائیں گھر تھیں پٹ چلایا
 پیر پیرے رٹکے نالے مردان سے عورتاں
 خالی شہر گراں سبہ گھو شوق جہاراں چایاں
 کیا اوہ برودہ ہر کوئی اکھے چل پارت پائے
 اجر ٹواپوں با پچہ سواری ہر کوئی آسے چلیا
 واہ واہ نیک نصیب اونہاندے جنہاں پارت پائی
 میں کھی گراں و عایش ہر دم ذات خداوند آسے
 دیوے آن جہاں اسانوں دلبر بارنگینہ
 ترسوں کدیں اسانے اوپر اوہ بھی کرم کا سے
 جان فرقت سے وچہ چلی گ پیروی بلی

عنبر تے کستوری والے اوپر ڈھیر لکھائے
 ہر طرح وی ان ٹھیکے وچہ خوب صفائی ہوئی
 ہر دم اوہ گھر سوہنیاں ہوتا چھوچہ مال خزانہ
 انی حضرت یوسف کارن جو مقبول حقانی
 بعد اوسدے پچھ شہر مصر وچہ جلد منادی ہوئی
 حدوں صورت و وہ زیادہ و پچھ لین کروانی
 تھینے صرف زارت پانی اوہ بھی آکر پائے
 جس لیا اوہ دوہیں سہراٹیں فضلاں تھیں ترولسی
 پیر او سنوں مالک کولوں و نچ خرید کر لسی
 جسدے گھر وچہ یوسف جیسے برکو قدم کاسن
 جگہ فلانی روز جمعہ کے حاضر ہونا بھائی
 ہر جا گرد نواح مصر کے خبر یوسف ہوئی
 سبہنات تائیں خوشیاں ہویاں دست دوپدار کو
 سیزارت کارن آئے دوست نبی آہی
 حاجیاں و انگوں مصر کے وچہ حج گزارن آئے
 کیا امیر فقیر تھامی جلسے اندر آئیا
 آیاں سن نبی کے کارن گھر تھیں مستوراں
 سارے شہر مصر کے اندر میون نہیں لوکا یاں
 مر کے ایسا سندرتکیاں فضلوں کھنچے چائے
 گلی کوچہ سب شہر مصر دا آن لوکا یاں لیا
 چلیاں کارن نبیاں و بچہن سب کسیر و وائی
 سانوں کھی محبوب سمجندی تھہ زیارت لگے
 پانچ پیرا سے ورونراٹوں چلیا سے سپہینہ
 یا خود آسے با اوہ سانوں حاضر پیش پولا سے
 مدت ہوئی کدیں جائی آیا ساڈھی ماگلی ما

بجانب عشق فراقاں والے سینیاں نڈیے
 کراں دعائیں شام صبا میں لاوے گل پیارا
 خوش صبا کے ٹوٹے تو ہیں وسنوں خیر سنائیں
 آن جمال و بکھاوے مینوں مالک شہا عرب دا
 از کھر نے بھی دامن اوسدا پھڑپا ہوا پیکا

ملت ہوئی آرام اساتذے الوداع کر چلے
 باپچہ سپا کے دل درومی دا ہو گیا پارہ پارہ
 پار بھلا یا مہیر کے تاپیں پھر حسابا یاد کر ایس
 جو شفیع شہرول ہو سی دوست خاصہ ریدا
 انشاء اللہ کہ میں مینوں فضلوں مہسی دیکھا

بیان بیاری کی گروں میراں بسو فروخت گاہ یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت جدوں نادمی سن لئی خلقت کی
 گل محبوب ہر وہاں تاپیں خیرت دل و چہ آئی
 حسن مصر واپا ہجہ شمار ول حد حساب آئے
 سپہ محبوباں حسن سجاوٹ اچھی طرح بنائی
 بدن ملی خوشبوئی ہرنے خوبی ڈول امیراں
 سوہنیاں لہاراں و عن لاکے خوب طرح پلکایاں
 تو نثر شہا کے لہجے سنوارے شمس مہر بھی ہائے
 سرخی لعل لباندی ایسی کدھ لہجہ لہجے جانان
 سر و قد لانا نانی صورت ہرنے آن بنائی
 دو توہیں نہیں خاری والے جنوں نظر او ٹھاون
 خوب و شہا کے قسم قسم وے لے پیسے ساوے
 سنوں سہنو کھٹاں چڑھایاں حدتہ چھوڑی کوئی
 اگے حد حساب نے ایسی صورت مصر و چالے

اوسے ویسے سپہ محبوباں کیتی آن تیاری
 کون اوہ بروہ حسنے ایڈی مشہری آن وہا مٹی
 کون اجیہا سوہنا کے بروہ نام سدا سے
 گل و سیاہی کپڑے پہنے بھی اظہار و ریاضی
 صوت و کچھ اونہا ندی آئے شہر لحاظ منیراں
 لہ جانے نور باپچہ گناہوں نوری پاؤں بچایاں
 دند چیدیاں کلیاں وانگول و رنگان چمکائے
 مہر گل تیر شہا نے ابرو لکھے وچہ کماہاں
 اچ جان بیوں تیا او پر آئے لکے خدائی
 مارن تیر خدائی والے کھائیں کیتی جاون
 سر و قد نے جد کوئی سہر لہاس لکھوے
 صوت حسن یوسف و پاروں ہرنوں خیرت ہوئی
 اولوں ہور حیدیاں آکے حسن اللہ بے

مقولہ

سنیاں مینوں کاجی نے آکرات سنائی
 کھندا یہ جو قصیاں ندر ساعہ صفت لکھیندے
 اوئی صورت وادایہ درجہ ظاہر لکھہ ویکھاون
 اتنی شہر مصر و اندر بندیاں صورت پائی

اوسے شہر مصر و اسارا دیکھیا ہے سی بھائی
 اتنی صوت شہر مصر وچہ بالکل گورا کھیندے
 جیکر خود جا صوت دیکھن قدر ندائیں پاؤں
 چیدے تکیاں قدرت ریدی یاد آجائے بھائی

صوت حسن جوانی والے ایسے ناز ویکھاؤں
 ایسی صورت دنیا اوپر کہیں نہ کوئی ہوئی
 ایسی خوش فتناراں چہن طبق زمین سے پٹن
 کون سناوے صفت مصردی اوہ صوت لائالی
 واہ اوہ صانع مصنوعان جسٹے شکل بنائی
 سو حقیقت فرمایا خونی ہویاں او گھر روانہ
 ضالی شہر مصر سے ہویا باقی رہیا ناں کوئی
 کم روزگار لول چھڈے چلے جلوہ پاؤں
 وچ کھلے میدان تاجی صاحب حسن شکاے
 حاضر طاقت سادی ہوئی قدرت فضل عقار
 پیر فقیر امیر عورتاں بد سے لڑکے پاسے
 بکھر باگیا میداں تمامی جگہ نہ واندی کوئی
 جو کوئی کرے زہنیدے اوپر پھیر نہ اکھنیا پاوے
 و طہو کہ صفایاں صرور تانداں بھائی
 اوڑ اوڑا کرانگا کے خلیقت ہنہ کے پالاں

پلکاں تیر خدگی لیکے اندرون پارا نگہاؤں
 جیسی صورت شہر مصر وچہ حد حساب نہ کوئی
 موراں وانگوں گرون سوئی کبکا لہ وانگوں چہن
 جو ویسے سوئے تھیں لولے واہ قدرت سبحانی
 کھڈے پانی تھیں جس قاور قدرت قلم چلائی
 چلیاں سے ویکھن کارن جلسہ باد شہانہ
 ہر لوں حضرت یوسف والی ولول محبت ہوئی
 چھو پیاں محبوب پیارے چلے نائک لڑاؤں
 جیونکر فرج رسا کہ کھلا مغاوا بانوں نائکے
 کل دوکاناں والے پٹے چلے اوٹھ بانوں
 سارے حسب نبی زکی گھر تھیں باہر دیکھ کالے
 مشہر تہ تیکر ہر چا خلقیت کھلی ہوئی
 پیراں شہید طیندا ہویا کوچ وطن کر جاوے
 طاقت جمع کروٹاں ہوئی صدر نہنگی کوئی
 از گھر کیوں نہراں آیا ہے حضرت شاہ جمالان

بیان آمدن حضرت یوسف در مجمع خلائق و طلبی دن یوسف را

سن عزیز مصر ایہ خبراں ہویا او کڈ روانہ
 اگے خلیقت باہجہ حسابوں ناں میوے اسپائی
 کیا ویسے کل خلیقت نیکے یوسف نبی الہی
 ملک حوالہ مالک تائیں مصر عزیز پٹاے
 بچوں سے اتنی دیرنگائی عرومی پٹی لو کافی
 شکے مالک عذر نہ کہیتا ہویا چلدر روانہ
 چلے یوسف تیرے کارن خلق اکٹھی ہوئی
 شوق ویوانی خلیقت ہوئی بچوں بکھر بوندی

چلیا اسوار می لیکے لشکر باد شہانہ
 اوہ بھئی مال رسالہ لے کے جاہنر ہویا بھاؤ
 ایسے راجے نہ یوسف آباکتی لے پر واپسی
 خلیقت نیکے یوسف کارن یوسف آند جاوے
 چلدی لے آجاہنر دستوں ویسے خلق سوداگی
 پاس یوسف سے مالک نے آکھنا سخن بیکانہ
 شوق زیارت کارن ہڈسے باہر کھلا ہر کوئی
 چل ویکھا اساتوں تیری کتنی قیمت بوندی

صورت حسن شجاع تیرے دی جھال نہ جھل جاو
 سنکے سخن چیا تا یوسف آٹیا وچ چیرانی
 چنگا جھٹ اسن بجر وے گھر گزریا سیسی میرا
 چنگا نیک خدا واپندہ خدمت کرو امیری
 ہائے افسوس یعقوب نبی نون جیکوئی خبر سنا
 خبر کے کون ہن ساڈے تائیں پکا بناسی بندہ
 اپنے ولے اندر یوسف ایہو دلیل دورا وے
 کیوں کہ یوسف بات فروخت خوش گئی تینوں
 بروہ ہونکے کریں چلا کی بولیں نہیں بولایاں
 مل خرید آندا میں تینوں دتا نشان او پیرا
 نہیں میں ساری عمر تینوں گھر وے وچ بہانا
 کیا مزاج تیرے دل اندر آٹیا کس امر وا
 واہ سبحان اللہ کیا واحد اللہ پاک یگانہ
 خواہے کوئی برا کھائے خواہے عمل کما وے
 کئی ہزار نعمتاں اوسنے بندیاں کان او پایاں
 بیضرمانی کرن خداوی رب نہ یاد لیب اذن
 حاضر وقت عدالت والا یاد نہ کوئی کروا
 بے عملے نہ عمل کماون ہر دم ہرا کماندے
 بخشہ ہار غفور الہی بخشہ سیسی بربا مٹی
 کر بد عملی بخشش واپھر دے نوچہ طالب ہوتاں
 کفر شرک کے بدعت وال ہر دم طالب ہوتاں
 بد اعمال ہر شرقاں تباہی کچھ نہ پوسی چلے
 جیوں لکے یوسف تائیں نعمت یاد کرا مٹی
 اے بٹی آدم کیا میں تینوں شان عطا فرمایا
 رنگت کی تیرے تائیں شہ نہ تیرے چچا مٹی

دیہاں اچدن صوت تیری کنتال وٹا وے
 واللہ اعلم کہ ہے اسانوں کھڑسی دانہ پانی
 دل جدوں آرتلیا ہو یا کوچ مسافر ڈیرا
 اسے گھروں بھی کھاوی شاید قسمت سیسی میری
 مینوں کدیاں میں جگہ تھیں مل خرید لو جاندا
 واللہ اعلم چنگا ہوسی یا کہ ہوسی منسہ
 نا بھوتال غصے وے مالک گڑا آواز سناو
 کریں کلام نہ نال ساڈے جھدا جاتا تینوں
 کیا معلوم نہ تیرے تائیں کھوٹے درم وکایا
 پھر تون حکم عدولی کر کے سخن نہ منیں میرا
 میں سو واکر مال فروخت کیتیاں باہجہ نہ رہنا
 نال بولایاں بولیں ناہیں ہو کے عاجز پروا
 روزی کدیں بند کر پیدا او پر اہل جہاں
 غیبوں زرق اندازے سستی شہ تازہ پیر چا وے
 پافسوس نہ بندیاں تینوں نوچہ سوچاں آیاں
 ریدی روزی کھاکے اوسدا امر نہ ہون بجا وں
 آن بیدینی واقع ہوئی کوئی نہ رہ تھیں ڈروا
 کو بربایاں و تھیں چچے ایہ گل بول سنا ہوسے
 جھنگاراں لول بخشنا اوسدا وعدہ سچ ایہ سائی
 انچ جیوں محمد الو ہا کھتا ہر دم پوسی روہاں
 بخشہ ہار غفور الہی پھیر با نون کھتا
 تہ معلوم ہوسی جیوں آن ہوا نہیں تے کھتے
 ایہوں رب العالم نعمت یاد دلاوے بھائی
 سوہنی صورت بخشی تینوں سناں رہا یا
 لیکن تہ شہ طاعت میری بالکل ولوں کھلا مٹی

رحمت میری طلب کرتے نیک اعمال کماؤ
جیکر میریاں نعمتیں اوپر شکر نہ مومن بجا سو
ریدی نعمت نال نہ لے عمل نساؤ کوئی

بالکل میرے امراں کو لوں کہہ نہ کہیں بھینواؤ
روز قیامت ووزخ اندر داخل کتنے جاسو
جویں خیر مشکوٰۃ شریفوں خاصا سائنوں ہوئی

ذکر شخصے عابد

سنو حقیقت وچہ مشکوٰۃ پاک نبی فرماوے
یا حضرت تاک مرو خدا وار سندا اندر جہاڑاں
پچھتے برسوں عمر اوسدی اگے لنگہ سدھائی
پانی کورا اوس جگہ واقدرت رب غیوروں
گروپر گرو تمام پیاسے تلخ پانی ہے جاری
نالے اک درخت خداوند اوسدے کان او پایا
پانی پینے وچون مویے کھاوے پھل اناروں
ہر دن وقت ناشاں اوتے مومن مرو پیاسوں
بعد اوسدے پھر ساری راتیں طاعت وچہ کھلوو
پار سجدے اندر میرا کڈھیں روح گرامی
نالے بدن میری دیتیاں مٹی کتوں بچا پین
آخر پنبول دعا اوہ اوسدی کیتی ساری
یا حضرت اوہ سجدے اندر نظری آوے سائنوں
اپنے عقل قیاسوں اوسدے کجیا حال تمام
کسی اوسنوں وچہ ہشتاں جا کے مرو خدائی
ہوا کیرے مرو خدا وار سب انوں بول سناوے
ایں میں رحمت میری ہوئی عمل جزایاں پایاں
رب فرماوے سن اے بندے میری رحمت ہوئی
نال پھر بلکال نول فرماوے واحد اللہ سبائیں
نال پھر سب فرشتے اوسدے نیک اعمال لیاوان
بجاری سووے نعمت ربانی کیری سب بیلوئی

جو برائیل فرشتہ سائنوں کر کے قسم بناوے
ونیا کتوں علیہ ویرا بلیا وچہ پیاساں
ہر دم اوسن ہپاسے اوپر کرو احمد خدائی
کھا نا اوسنوں مٹی نہ آوے بالکل تیرے دوروں
اوسدے کارن مٹھا پتھر سار یا اند بار کی
نام انار بناون اوسنوں تازہ سداسو پایا
ہر دم شاعل بندگی اندر سندا شوق پیاروں
پانی پیوے شمشے وچوں کھاوے پھل اناروں
کر سوال خداوے کو اون بچھلی رات جاں سووے
تا نچو سجدے اندر ہرواں تیرے پیش ہدای
بدن نہ کھاوے مٹی میرا روز قیامت تائیں
سجدے اندر ہے ہمیشہ مدت بہت گذاری
لیکن اوسدی حال حقیقت دسے کھول تسانوں
روز قیامت حیدم حاضر سدھی رب علامی
میری رحمت تیرے اوپر ہوئی دوان سوائی
پارینا پیر جو رحمت والا آپ ارشاد ہتا ہے
اوسدے اور جہاں چیریاں نیکیاں پیاں کسائیاں
میری بندگی دا کچھ ایسے گانج نہ آوے کوئی
اوسدے نیک اعمال تمامی جا بھیر کو و انتھائیں
بعد اوسدے پھر نعمت ریدی نال تو لے جاون
نہتاں بلے پوری ہوئی اوسدی نیکی سوئی

بعد اوسے پھر سورہ ہزراں نعمتوں یاد کروا دے
 رب فرماوے اوسے تائیں ووزخ وچہ وگا ہو
 ہو سی سخت جبرانی اندر مومن مرور ہاناں
 بخششیں بیوں رحمت پاروں اپنا فضل کمائیں
 ناں پھر اونہاں لاشکان تائیں حکم ہووے درگاہو
 حاضر کن خداے اگے پھر بلا تکلف تودی
 اے مومن توں کسے کمروں سی پیدائش پائی
 کندے پائی کولوں تینوں حسن عطا فرمایا
 وقتی طاقت بندگی والی اپنا مقبل کیتا
 کسے ٹھہرا چشمہ سے کسی تیرے کان او پاپا
 پیچھے برسوں والی تینوں کس عمر ہو چھائی
 کسے حالت سجیے اندر کڈی جان پیاری
 مومن کہنی یارب تیرے رحمت فضل کمائیا
 رب فرماوے رحمت پاروں جاوے جنت پیارے
 دو ہاں جہانناں اندر میں ہی رحمت فضل کولوں
 پھر پورونہا تئوں روز قیامت جنت اپنا دیوں
 جسے او پر میں ہاں راضی اوسے سب کجہ راضی
 نفست اپنی دا شکرانہ سے ذات ربانی
 اپنے قادر مالک کولوں ہر ویسے کن کھاوے
 جیہ نکر مالکے یوسف توں نفست یاد دیوای
 بیفرمانی کرناں میری خدمت سب بھلائی
 یوسف صلوات اللہ کیا روون بین خانے
 کہو ٹپیاں دریاں شجیر جو عاجز کے ہوون کیسے
 کی مسکیناں حکم بھنواناں جو ویسوں پر دسی
 میں ہاں نوکر یہ وہ تیرا مال ہا پجہ وکاناں

آنکوئی ناں اوسے کولوں نیکی حاضر آوے
 ناں پھر سورہ فرستے اوسنوں حلین نپ کے پاس
 یارب میں جاں بچھا بول سخن ناواناں
 میرا عمل نیکوئی والا کٹ کر بندانائیں
 جلدی میں شخص سے تائیں واپس موڑ لیا ہو
 پھر دوبارہ اوس مومن توں ہرے حکم جتوکی
 کسے تینوں بڑا کیتا صحت عطا فرمائی
 دیکے عقل بکرم تینوں ستم نیک و بکھا
 پھر کیوں ایسا سخن الا پاست پمال پتیا
 کسے درخت اتاراں والا وچہ پھاڑ او گایا
 عملان قوت بخشی تینوں باکے سیتھیں پائی
 کسے بدن حفاظت اندر رکھا عمر ساری
 میں نکالے درواں ہارے گھس کے لفظ الایا
 میری رحمت پاروں ناں کوئی پاوے چارے
 دنیا اندر ہومناں کولوں نیک اعمال کرواں
 کچھ نہ حق اونہاں کولوں نفست والا لیواں
 کوئی ناسنوں چاہوے جتے میں ہو جاواں قاضی
 سنا جو ہر کوئی امر قبولے کرے نہ بے فرمانی
 نفست کھا کے مولے والی شکر بجا لیاوے
 کیا توں نفست کھا کے میری منیں امر نہ کائی
 اسان بولایا ناں محبت کریں کلام نہ کائی
 کیا مقدر غلاماں تائیں جو بازار وکانے
 کدن ادہ اینیاں صاحبیاں اگے حکم عدولی کردے
 جو فرماوے حاضر یہ وہ ساسے اسر نہیں ہا
 بسیاروں چپے کیتی اوہ بھی دستاں حال نماں

اس گلوں میں تہیا چپا تا خدمت بول سناواں
 تیک ہوسی یا ہاڑا ہوسی ذات خداوی جانے
 والد علم کول رکھسی یا کے پھیر و جسی
 خبرے سکتے لے جاسی اوہ نل خرید اساتوں
 چنگے دن تہاڑے گھر و پھر خوشیاں نال گزارے
 نال تہاڑے جسمم ہوئی خوب طرح آشنائی
 لیل اچے چین داندر اہلناں پٹی بنا ندی
 پھر رہیاں مویاں خوشیاں او گئی کرنا ندی
 اسان بھی چید و بہاڑ و تیرے گھر و پھر ننگا ماسے
 لکہ شاپاش تہاڑے تاپیں ایہ تیری بھلیا نی
 جسی نال اساتے توں نے نیکی پٹی کما می
 اچ نہیں کوئی نال غلاماں شقت مہر کماندا
 تیرے گھروں جدائی ہوسی بیوں اچ و پھاسے
 اس گلوں رماں زیادہ لگا چکر و پھاسے
 سنے مالک نرم کلاماں اکھیوں نیر و ہاٹیا
 اکر لجان پیارے بیوں محروں باہر نہ دیسیاں
 پھیرے شوم موگائے وے پتھر کدیں نہ لسیاں
 یوسف نے فرمایا اگوں سن اسکے پار ستھوئی
 آخر یوسف توں سو داگر نال پیار و لایا

والد علم کس شخص و پختہیں اچ و کاواں
 ساڑے نال کرے بھلیا نی یا کہ کر و نہنگانے
 چنگا کم و سوسی بیوں یا کے وخت پیسی
 مومن یا کے کافر ہوسی مستطعم حال خدا نول
 آخر حکم خدا وے موجب وے کوچ نقارے
 پھلیاں و انگوں ل جاں لپیا آگئی پیش جدائی
 توڑ نہ چہر لپیا آگدوں آکے گھٹی و او خزانہ می
 در و فراق مصیبت اندر مر گئی غوطے کھانہ می
 دل لے تال اپن پیتی پھر سینے آئے
 بھنسی نہیں قیامت و کون بھی ایچ و فانی
 ایہ تیری حیرت سائنوں و سوسی ذات اہی
 پیو نکر بیوں ظاہر ہو یا خلق عظیم تہاڑا
 والد علم وقت نماشاں کھنڈے ہوساں پیارے
 چند دن تیر و پاس ہیا پھر ملنے دیں نکالے
 شقت کر کے یوسف تاپیں سینے نال لگایا
 اہا نشان امیر کے کھنڈے پتھیاں و چہ و پسیاں
 جو سو و اگر و پتھر و تاناں بھی آکھیں بیوں
 جسنوں جاہوں اسوں و یوں ساڑا عذر نہ کوئی
 و س کھیاں اڑھ کر کیو نکر نوشتہ وین زیارت آبا

در بیان لباس فاخرہ در کرون یوسف پوقت بیاری

سنو حقیقت تاپیر مالک یوسف نہوا پیا
 ثوبی حد شمار نہ کوئی بدن لالی خوشبوئی
 گلہ سے اندر مستی پائی گشتاں دیو چہ واسے
 خوش خستے اپر پاسے کی پیر حقیقت سناور

یوسف کے پھر یوسف تاپیر حقیقت نہوا پیا
 صورت حشرت یوسف والی وانگ پتھہ ہوسی
 سر کے پیر کی تھے والی لشکاں ووز نکالے
 سو چو انگوں طویں مارن ناکوئی و پتھہ پیا

خونی نیناں اندر مالک سرمہ بتھیں پائیا
 سوہنے دند چاٹنی رسی دوروں لائ نکالن
 مست بچو ہوسے درما زہ جلوہ جھل سکے
 دو لب سرخ لوزانی ہوئے بن پاناں متوالے
 ایسی خوش موزوں تکلم کڈھن اپرا پائے
 متھاروشن لائاں کڈھے چھڑ چھڑ پون ساکے
 کاپیاں لقاں کنڈل پاون موٹیا لوال پونے
 صورت حسن جمال نبی دا دوروں لائ مل مارے
 جوڑ گھوڑا عجب پیرا پیر حاضر خدمت آئییا
 ہتھانڈیو چھ پاپاں پاپاں لائ لٹک بکینے
 شاہ چھوہاں واحد نبیاں جلوہ حسن و بکجا یا
 کیا ہیں خدمت شاہاں سدھی سوہنیاں چلاں چلے
 موتیا نال جڑانی ہوئی سبہ لگام گرامی
 خوش لگام چاہے جیوں ونیہ تھیں لشکان ہراون
 چپاسی اسوارا لائاں ایسا گھوڑا آئییا
 پکرا لگام کھلونا مالک حضرت پاروں
 ربد خاص محبوب پیرا کرن لگا اسواری
 خوشیوں تخت آوازہ کیتا شان گان و بکجا یا
 پاپا شور کو کار گھوڑے نے اندر مصر تمامی
 کرن روایت جدوں نبی ول وحی فرشتہ آیا
 اوٹھے نتم نبیاں جلدی پیرن لگے شکرانہ
 کرانے اسواری حضرت وحی نے بول سنایا
 حضرت کرن اسواری لگے پیر کا پیرے پائییا
 اوٹر کھنڈے پیر کا یوں لائی ویرنہ کوئی
 کیوں نہیں جلد اسواری کرے ویلا وقت پائییا

محبوبانڈے فوج کرن لوز کچلہ دہار بنایا
 عیسے نال کرن گل ہس کے اوسدا بالن بالن
 دینا ندی روشنائی طرفوں شرموں ونیہ تھکے
 مست خماری حالت اندر پینے مدہ پیالے
 روندے بھی ہس لوندے آئے استنا کار ستوارے
 عجب جین چپیاں کولوں مٹھی پکرتا رے
 والاں چھوڑ خوش و بکجا وں چو نکرتا رے سوتے
 شمس فخر نہ صورت جھلن بندے کون و چارے
 کی شمار کلاں جس ویلے حسن گھٹاں نہیہ آئییا
 بٹناں ڈی تصویر مکرتم واع لگاوے سینے
 اوسے وقت حضور و چالے گھوڑا حاضر آئییا
 جتھے نازوں قدم کاکوے طبق زمین والے
 مٹھے اوپر کلشی لائی زینت ناک تمامی
 گل تازی وے لعل جواہر خوش تعویذ نہا وں
 پیرہ ہواستے جان اسادھی تاجر نے فرمایا
 وہ شخصانے ہتھ رکالے گھٹیا آن پیاروں
 ویکر حقیقت گھوڑے تائیں ہوئی فرحت چھار
 کھنڈا ویکر پیرے اوپر شاہ خویاں وا آئییا
 چو نکرتا پک نبی وا گھوڑا ہو یا خوش خرامی
 سبحان الذی انزلنا آیت وال آیت حکم سنایا
 بعد اوسدے پیران نبی لوز و تا اسپ شہانہ
 مدت دا ویدار پیرے لوز پیر گھوڑا سدہرا یا
 پانڈیاں سار نبی وے تائیں فکر امت و آیا
 وحی لے کہیا یا سرور ایہ کی سستی ہوئی
 شکے وحی لوز آن کھن لگا حضرت شاہ نبیا نڈا

سافے پاس رخ ایڈی گرمی سن اے ملک حضوری
 بیٹوں تہاں اج ربا العالم یہ براق بچا بیٹا
 جس دم روز قیامت ہوسی امت میری ساری
 قیامت تک بچا ہزار برس واپنڈا ہوسی
 کیکن او تھوں امت میری لنگھسی او کن ارمی
 لمبی نزل پنڈ گناہاں ہوسی سر تے چائی
 چیک حکم نسلی بیٹوں نہ آسے اکبر و
 اوسے وقت خداوی غیب آوازہ آئی
 روز قیامت قبر اں او پر تیز براق گرامی
 ایسے تیر سوار اوہ ہوسن پنڈا لکھ کو ہاندا
 سنے براقان جنت اندر داخل سپہ کر لیبیاں
 سکے حکم خدا صاحب و حضرت شکر بچا بیٹا
 گھوڑا بچن تیرن لگا خوش آوازے کروا
 ایسا نول دیوانہ ہو لول خبر تیرے تاپیں
 پھر نول مست ایہا ہوسا ہوش حواس بھلائی
 چاتا میں یہ مالک میرا شکر کراں جے پاپیا
 ربا سب نے پوچھ جسا پوں ہیں براق او پائے
 اج جے پھر کے او پر کرسی ایو دلیر اسواری
 حضرت خلق عظیموں اوسوں راضی ہو فرمایا
 تیرے مال اساو او عدہ نول سن بگا میرا
 جہ حضرت نے راضی ہو کے اتنی بات سنائی
 سب کام باقی تیروں لعلوں جڑت جڑائی
 بہت خوشی و جگہ گھوڑا ہو یا عدوں تیرے زیادہ
 ایسوں گھوڑے یوسف سول ہونی فرشتہ
 کن روایتنا جس دم لپٹت ہو اسواری سوار پایا

بیٹوں سوچ دے وچہ آئی و سارن پیش ضروری
 اک لحظے وچرست آسا نول جاسی دور سد پایا
 قبر کنوں برآمد ہوسی بن سنی شکل بھاری
 ہو جو چوکل ہر طی پنڈا اوہ بھی مول نہ میوسی
 جس دم پنڈ گناہاں والی ہوسی سر تے بھاری
 کیونکر پیر سیاوہ امت میری چلیسی بھائی
 تنگ ایس براق او پر ہیں نہیں سواری کروا
 اے حبیب قبول سائلوں جو تونے فرمایا
 امت تیری نول حاضر کساں آؤسن جڑت تہاں
 کرسن پتہ لکھی بالکل ناہو میں و ر ماندا
 تیرے جے محبوب سارے سچ نہ ہو وں لیبیاں
 بعد اوسدے پھر قدم مبارک تر تار کالیے پایا
 وحی بتایا اے براقا کیوں نہیں نول اور وا
 تیرے او پر سواری کروا مالک ہیں ہر ایش
 بول براق بتایا اگوں مال کلام صفائی
 لیکن ایس کیوں ہیں ہاں تیرن دے ورا پایا
 رسم گھول ہر دے متھے قادیاب لکھائے
 قیامت نول بھی کر کے سواری ایہ آرزو پہلائی
 کرساں تیرے او پر سواری جہ اوہ و پلا آئی
 روز قیامت اندر ہوساں خاص سوار ہیں تیرا
 اوسے دے راضی ہو کے اوسے پتہ چھکا
 ہتھو دے پتہ پتہ جی صاحب سب کتی جلدی و ہائی
 کیوں خوش ہو کے جس او پر تیرے سیاہی خرداوا
 ساریاں گھوڑیاں اندر اوسوں ملی مبارک پادوی
 سچے تیرے اسے یوسف و اظہر زین پایا

گروہ گرو سوار پیادے آگے ارولی آون
 جس کھینٹے پر یوسف آئے تو ب طرح ترکاون
 دلیر شامی چلیا آئے صاحب حسن جمالان
 کئی ہزاراں ہنہ قطاراں آون شوق پیاروں
 ایسی حالت اندر یوسف ہسیا اور رنجاناں
 مالک و بکچہ تاشہ ایسا اولوں عرض گزار می
 ایڈاشان امیری تینوں شاید کچہ نہ بچاناں
 سن یوسف فرمایا اوسنوں میں فریانی جاوا
 ایہ صورت چہ پیری اچدن ہر جا مشہر ہوئی
 چہوے اندر تال ساڈے وعدہ رب فرمایا
 لاج جو صورت کہوہ و چہ پیری کر وی گریہ زاری
 پٹے امیر پیادہ اسنوں کرسن آن سطلان
 لاج اوہ بات تامی واقع کیتی اللہ باری
 شکہ مالک ہر امیراں بات تعجب ہوئی
 ایہ پر یوسف ربدی جانب اپنی نظر نکالی
 ہر دم حمد زبانوں جاری واحدات تعالیٰ
 سندو حقیقت مالک تاجرانہ تاجل شاہی
 ہنہ کے صفان قطاراں غفلت نال ہی سے آوے
 باہر شہروں باہر حسابوں خلق کھلوتی ہوئی
 ادب جیاؤں منہ سے اوپر حضرت برقعہ پایا
 اسے اندر بھی اک حکمت نظر کرتا ہوں آئی
 بہاری خلق دیوانی ہوندی تک جلوہ یکبارہ
 عالی شان نبی یوسف و اظہار نہ دکھلا گیا
 چہنوں رقعے پوں بھی سنوں کچہ سیا چکارا
 بستن السن دیونہ سوکے اوس بھی عقل بچلا یا

صہو بان وی آمدکارن گند بلوٹ ہٹا و ن
 ہٹ جاؤ ہٹ جاؤ ہر نون بول آواز سناون
 سپہ سالارے لحاظ نہ کیتا ذرہ امیر کنگالان
 کل امیر سلام کر نیے آون عظمت پاروں
 ظاہر اوسے اوپر ہو گیا باطن سر رہا ناں
 پچھیں توں کیوں ہسیاں یوسف وس حقیقت ساری
 نال مخول تسم کیتی وس جو حال و پیمانان
 ہور دلیل اک کی بیٹوں حاضر پیش سناواں
 اک دن کھوہ سے اندر اسنوں کچہ امول نہ کوئی
 لے یوسف میں تیرے تاپیں و پیمان عالی پایہ
 اس صورت نون اک دن نیوسی ربدی غفلت ساری
 چلو خاص بارت پاکے ہو سن مثل غلامان
 اس سبب نال سے آیا یوسف عرض گزار می
 کہندے جو کچہ چاہے اللہ کردیند اسے سوئی
 عولڈے و چہ خیال کوئی چاؤڑے و ڈیانی
 چہنے اپنے فضائل گولون خشیا ورجہ پالا
 شہروں باہر نال و بدے آندا نبی الہی تو
 جہنے اللہ علیہ وسلم ہر کوئی پیا بتا سے
 کہکے سف نے برقعہ پائی لای ویر نہ کوئی
 ظاہر کر کے مکہ اپنا ہر نون و کھلا گیا
 پیکر منہ و کا اوپر نہ کردا برقعہ نبی خدائی
 کوئی نہ جاندا گھروں واپس لیکے جان پیاری
 حکم خداؤں منہ سے اوپر حضرت پردہ پائی
 اوس بھی ہوش بھلا یا دل تھیں گھر باہر و اساط
 تاپیں بچ گئے سن جے حضرت منہ سے برقعہ پایا

کل مخلوق یوسف سے تائیں دیکھن کان آبادی
 بیباں اوپر چڑھ چڑھ دیکھن صورت والا ثانی
 خلقت وچہ اوڈیک کھلونی کیوں نہیں لیراوتدا
 یا پچہ پیارے دلبر شامی خلق دیوانی ہوئی
 القصہ پھر خلقت اندر یوسف داخل ہویا
 صوت اچے پیارے جانی بے قے وچہ چھپائی
 مستی حالت اوپر زبیں دے ہوش فکرا ڈکیا
 ترڈفن پئے زبیں نے سوئے تاز نیازاں والے
 لگے کل ستہار زبیں سے قدرت رب دیکھائی
 سروقد جو چاؤر کر کے کرن مقابلہ آئے
 ترڈ گئے اوہ نشے خاری جو بن بھل گئے سارے
 جت گیا اوہ محبوب کنعانی صورت والا ثانی
 اسے حال اندر پئے روون کل محبوب نگینے
 اتے تائیں نبی خدا و اجا چڑھ پیا اسجائی
 جلوہ گر ہویا اس جانی شمس قمر اسمانی
 نوکر چاکر یوسف والے گردے وچ کھلوئے
 عطر غنیر پئے چھینکا ون من پیراں تلبیاں
 چوریاں جھلن اولوں سارے فیض نیارت پاون
 ہر اک نعمت کیتی جو یوسف من بھلائے
 مالک کول کھلو تادیکھے دلبر صورت عالی
 شور فغان آوازہ ہویا کیوں نہیں برقعہ چاندے
 یا مالک یا مالک ہر جا ہو پا شور آوازہ
 از خص نے بھی مالک لگے جا کے عمر کنداری

اوکر اوکر تکن کتنے رحمت اچے خدا دی
 کیوں نہیں آیکوں نہیں آیا وہ بروہ کنعانی
 جسوں شوق زیادہ ہوندی راہ تے آن کھلو نڈا
 گھر بار اندی ورہ کسینوں شوق نہ رہی کوئی
 ہر کوئی دیکھے دیوانہ ہوا عقول دست سنگویا
 اگر اول خلقت ہو کے جھلی سجدے اندر آئی
 ہو قبربان محبوب سبحن بھیں ہر کوئی ڈک پیا
 کھٹیاں وچہ لوہین زلفاں کوئی نہ ہوش سمبالے
 شان گمانا لوالیاں تائیں خودی نہ رہی کانی
 بن دھکیاں سبہ غیرت ربدی مثل کمان نوائے
 کل محبوب آواز پکارن ہم ہاسے ہم ہاسے
 پر بھوار ویکھاوے سا لوق حسن جمال نورانی
 ایسا عشق انہ پلایا سٹے ہر دے سینے
 چہری عین یوسف کے کارن ٹھیک شیب بٹائی
 اوکر اوکر کرن نظائے جیو تکر ماہ رکنعانی
 مالک طرفوں خدمت اندر سارے حاضر ہوئے
 عاشق گردنی وکارن اللہ دیان جلیباں
 صورت دیکھے پیارے والی صدقہ صدقہ جاوون
 بھر دم واسے پیلاد لبر رحمت پیلاد لبر
 پچھنی تنگ اسحالت اندر خلق زیارت والی
 عین جان پیارے والا کیوں نہیں کھیل دیکھا لے
 جلد ہی کھلو لو جلدی کھلو حاجت وادروانہ
 جلد ہی پیشین تنگیاں ظاہر کر دیو انوار ی

اگیا ترس مالک وکل سے وقت نیاری ہو گیا
 وس کھاراں زعفر کیو تکر یوسف نے ظاہر آن کھلایا

بیان آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم پر جو بی ہوشی میں خلائق ارجحاً عربی

اگرے ساقی میخانے داکھول ذرا دروازہ
 آنجاون اچ محفل اندر سارے خوشیاں کرے
 ایسا اچ شراب خندا جگ اوپر ورتیوے
 مست است لہجیا ہوئے دنیا ہوش بھلاوے
 بعضے مست پیالہ پی کے اگو مست ہو جاوون
 بعضے وصل شراب پیالہ جدمونہیں توں لاوون
 نوش کن لوں خلقت ساری اکھلی ہیداہیں
 اگے مست ہوئے مستاتے پی کے نشے پیالے
 توں بھی ہیں ساقی مدتوں دا ایسا مئے نکالیں
 ایسی مست شرابوں جر عہ بھر کروتا جاوے
 جہاں نہ پیر میں تے رکھے حالت مست خاراں
 ایسے مست شرابوں کاسہ چاہئے اچ پلاہیا
 کران روایت جدوں خلائق تنگ ناک لوں کیتا
 دور سحاب بدر خیں ہو یا ظاہر لاث نکالی
 ہوش جو اس روانہ ہوئے سرت نہ رہی کوئی
 ناز نیازاں ہونے تائیں کھیل گیاری یک یاری
 خوش مزاج تکبری والے جانے نظر نہ آئے
 عنبر تے کستوری والیاں لغان نازوں پلپیاں
 مال مزاج چنبے دیاں کلیاں جہڑے دند سونو سے
 خوش آوازہ سرو سازنگیاں بھنگیاں سبہ تائیں
 سوت وریوز لغان والے ناک لڑا وون آئے
 جوں فرعون ناکات تائیں مولے والے عاصے
 جہاں لاثوں حسن گمانی آہی باہجہ حسابوں

حکم سناوے میخوڑاں لوں کر بند آوازہ
 پی لوں اچ عاشق مفتی بھر کے جام کوثرے
 ساری عمر این دکاوے جو بھواری پیوے
 کڈہ تکبری نازنیاں لوں وپرزین رلاوے
 نالو لایاں بولن تاہیں باقی طرف سدھاوون
 دوست گمخانے باہجوں ہو رہ کدہے جاوون
 اک ساقی ہے دیون والا خیر کرے رب سائیں
 پیری مڈھے حکیم کارن ہوئے آن ووالے
 جسے پاروں تخت نشیناں وپرزین بھھالیں
 جسے پاروں کتی مدت ہوش جو اس نہ آئے
 اچ اونہا ندیاں وپرزین دے لاؤ پکڑ ستہاراں
 جس شخصیت کچھے یاد رکھن جو اچ ہک ساقی آیا
 یوسف دے ظہر اولوں پر وہ لاہیا چپ چیتا
 کار زمین دے اوپر ڈگی خلقت دیکھن والی
 اوپر زمین کو خلقت ساری بچو دمو دہی ہوئی
 ہر ذہن گمان اپنے دی دلتھیں سرت و ساری
 عجوبائے اوپر زمین دے حال حوال و نجائے
 حسن نبی دے پختہ نیک کے دہر وہ سٹیا نوچر گلیاں
 باصندوق موہیں دے اولوں جندے ماسے
 خوش آوازاں بدلے سارے رور و مارن ڈھاہیں
 یوسف دے جسد کاروں سارے منہ پر نے ڈگ آئے
 اک لحظے وجہ پکڑ مونہیں وچہ پھین مروئے پاسے
 تک جمال نورانی جلوہ پکڑے گئے عذایوں

مرد فر پئے زینس و او پر جیوں بھلی بن پانی
 رتاں مرد تے مکے وڈے جلوے مارو نجائے
 بھئی مستی حالت اندر رو روئے تباون
 ہر نوں عشق نبی سے کارن ایسی پھر گئی کاتی
 بتاں وانگ بیان تمنا می حاضر نظر و سیون
 لشکاں سورج وانگ نکالے کوئی نہ جھلے جمال
 ہر نوں آن پہچا سے چھٹے جگے ہوئے لویراں
 تھے کہندے پر وہ لاہو عین جمال و یکجاؤ
 ایہ کوئی جن بدر اسمانی صورت والا ثانی
 قدرت و اچکار منور ایہ کوئی وسیلے
 بھئی حمد ستائش بولن واحد رب علامی
 کوئی اکھن ایہ ولی پنمبر برودہ پکڑ بنایا
 ساری خلق دیوانی ہوئی چپ پی حالت کھلی
 صاحب ہوشاں ہوش تمنا می لٹھے وچہ و نجایا
 زاہد شوہے پئے نتانے بھلی زہدی کرنی
 ہر کوئی بول آوازہ کرواے غلام کنعانی
 مارو ناں خلقت و بتائش لیکے حسن کٹا ہی
 مست الست نہیں تے وگی خلقت بانڈاری
 کہندے ایسے بھی ہاں کچھ سوینے کون ایسا نوں تے
 چدوں جمال کمال نبی داسے کھول ویکھایا
 کمن روایت اسے خاطر آئیانی یگانہ
 جہوں مہر نوں معلم صورت پوسٹ والی ہوئی
 لکھد کہیں جد ظاہر جلوہ نوری لاٹ نکالی
 عین جمال نبی کے چہرہ منانقت نوں دکھلایا
 ساری خلقت وشت کو لوں چلی نکال میدی

سینوں مرگی حالت ہوئی نانچہ سخن زبانی
 وانگ تینگ شمع وکراتے سارے کھول کھلے
 ایہ کی ہو یا ایہ کی ہو یا کچھ ہتھ و اتھ آون
 سمجھ لیا جو بیشیک آکے ہوئی ختم حیاتی
 تے تیل عشق کے اندر بیگناہ تلیون
 ہو تیا پ محبوب مصر کے مارن پئے و ہلال
 سورج ہتھ برابر سرتے سکے خون سریر
 مکے اکھن پر وہ پا ہو خلقت ناں مرواؤ
 کسنے نام نکایا اسدا خاص غلام کنعانی
 ایسی صورت باہجہ حسابوں کد لوڈ ہے تہ آون
 واہ کار یگر جینے صورت کیتی تم تمنا می
 کوئی اکھن ایہ ملک نورا فی او پر زبندے آیا
 مرویا نو انگوں نظری آون ہر کوجے ہر گلی
 مرد آزاداں گل وچہ زوری جا کے کھنکھل پایا
 ہر کوئی کہند اچو نکر موسے کہند ارباب ارا بی
 اسیں غلام توں مالک سا ڈا ہوو و جلد نہانی
 سمجھ لئی ہے صورت تیری ہجر اپرا اپاری
 ویکھ جمال خولاں والی ہروی اچھری بازی
 یوسف نیچے سہناں تائش بدہاپنے پئے
 سینے حسن جمال اپنے واکیر غرور و شجائیا
 نانچو حسن جمال اپنے واکرے نہ کوئی مانا
 سارے اکھن صورت سوئی ساڈے پاس کوئی
 ہر نوں جان ایساں تے آلی کہے اہم عزالی
 کراں روایت ہرے او پر وقت قیامت آیا
 پنچہ زبندہ یکبار کی خانی ہو گیا جانوں

بچہ زار بیچا ہے طالب مرگے پیراں تے
 نہیں حساب جو تک نبی نوں خلیقان جھلیاں سویاں
 اوتے ہوش حواس خلقتے عاقل ہوئے ایانے

جو ہوشے بیہوشی حالت پھرہ اوتھکے چلے
 ترسوسو سہہ کواریاں کرایاں جلوہ تک کوویاں
 بیچ ازھما ہتہ شمع نورانی جل مرن پرولنے

بیان ندائے فروخت شدن امدات و خلائق و غربت و انزالاں

جدوں جمال نبی داتک کو خلقت ہوش گواٹی
 واہ واہ یہ کوئی خلق دیوانی ہوش حواس بھلائی
 کی خوبی اس روے اندر وگ گ کے لوکانی
 چھڈو حالت مستانوالی ہوش سہا لو کوئی
 جیکہ بیہوشی سے اندر وقت عزیز لنگہا سو
 کسواہ کے افسوس نہ سالوں ہوش ٹکانے آئی
 کہن مفسر ایہ اشارہ ذات خدا فرماوے
 نیک اعمال خریدو سارے چھڈو یہ مستانی
 اپنا مال حفاظت اندر رکھو عقل سہالی
 مست کے مستی حالت اندر عزیز گواؤ
 اجدن ہٹ بازار تہا می کھٹے ہیں ہر پستے
 جدوں بازار حیاتی والا بند ہو جاسی تیرا
 ہوش سہا لو سودا کر ہو جاندا وقت و پیماندا
 اینوین تا یہ خلقت تائیں اسدن پیا بتاوے
 ایہ یک نعمت اپرا پارمی صورت والواری
 جسدے کارن ہوش نساوا اوداع ہو گیا
 شکے ایہ نداعتقت لوں گئی ہوش ٹکانے
 ہر کوئی کھے ولہر شامی ہتہ اسالوں آوے
 داتکے کندہ آب حیاتی ہر کوئی لیون آہیا
 ہر کوئی ان فروخت گاہ و چہ پار ہر کھلو

مالک نفل ایہ تک سے حالت دلوں حیرانی آئی
 ایسی صورت دنیاوے و چہ شاید نظر نہ آئی
 آخر خلقت سے تائیں بول آواز ستانی
 توری برے سے وکنے دی آن تیار می ہوئی
 ساری عمراں یوسف کارن بچہ رمانی راہو
 وقت خرید یوسف دی ساوی غفلتو چہ لنگہائی
 ہوش سہا لو ہوش سہا لو مت کے وقت وہاوے
 پھر افسوس کرسیو جسدن ہو گئی کارروائی
 کو خرید سلامت عقلموں سارے نیک اعمالی
 بی اوسدے پھر وقت زعمے ہوئی بچہ تاؤ
 لے لو سودے چنگے چنگے تحفے خاصے خاصے
 اوسدن پھر افسوس کر لیں اٹھیا من و نچیرا
 لے اوڑو کا غافل بند یوسف پیا وکاندا
 لے لو بردہ خوبی والا شکے وقت وہاوے
 لے لو جسدی قسمت جیگی دیکے قیمت بھاری
 اوہ اج سوہناں مجلس اندر حاضر و کدرا پیا
 ہرنے حاضر آندے گھر تھیں دولت مال خزانے
 اپر چشمہ آب حیاتی قسمت والا پاوے
 حاصل ہوئی اسنوں بچہ روتہ پیا
 آہوے وچاے سارے لایا لواتک پرولنے

کھلے وچہ ولیدان سارے کسٹوں پتھر وچہ آوے
 ایہ بروہ عیبرانی کوئی صورت والا تانی
 لالاں پئے ویاون سارے پتھر تکن کھلے
 کسٹے بھاگ نصیب سارے یار سچن گل لاوے
 کسٹے بھاگ کھلن درگاہوں کول مرادوں پاپے
 گھر دے مال متاع تمامی ہر کوئی گھروں بیابا
 موہنوں کچہ نہ آکھن ڈروے کتنی قیمت کرے
 جاناں تنگ پیاں ہر کھنوں ولوں آرام نہ کوئی
 قیمت کوئی ولال بتا دے جلدی حاضر کرے
 بہت اباں و پاریاں تائیں قیمت کوئی نہ بولے
 ہر گچے نون کہن و پاری میں بروہ لیجاناں
 ہک آکھے میں مال تمامی دیکے بھی لے لسیاں
 و نیادار تو گھر سارے اینویں جھگڑا کر دے
 اسان یوسف بالکل چھڈنا چھاویں لکھیری
 قسمت دے اوہ سووے از حد قسمت والا پاسی
 حبیب نبی وی ہر دے تائیں ڈاؤ ہا کھل کیتیا
 ہر کوئی طالب یوسف والا غنی فقیر تمامی
 مومن بندہ بھی کچہ ڈر کے اوپ سوال سناوے
 زوری جنت وی ول اندر رکھن خواہش بھاری
 کافر مشرک بھی سٹاوے میں بھی جنت جاناں
 ایسا دوزخ وچہ اپنا ہائے لکو خوب نہیںیاں
 بدنام نہ بالکل منشاں جنت طلب ضروری
 کیا توں رہا حالہ تائیں کھٹھا ہا سما چاتا
 ایسی اوس صراٹی کہی تکسی سی طاقت ساری
 انج کہیں بھی مفتی دولت دتی کسے کدائیں

کس قصہ قیمت پوری ہو سی کون خرید لیجا دے
 نہیں امید ہے قیمت باہجوں دے جاسن کروانی
 آکھن ویکار کسٹوں اجدن قسمت پوندی پئے
 ویکہاں اہ دیوا انوار سی کسدا گھر سوہا دے
 ویکہاں کون اجوکی رائیں ولبر شام منا دے
 ہر ویدی دولت والا او چا و صیر لگا لیا
 ایہ و لقمہیں آکھن جیکر جان منگے تان دہرے
 کیوں نہیں قیمت کر دے اسدی ہر لون تنگی ہوئی
 جاناں مال تمامی بیٹے ہور بھی جو کچہ سر بیٹے
 وچول سارے بعد حسد تھیں ہر گھر کے کولے
 دو جہا آکھے نہ بیٹو کا بلا وال بھی نہیں ویکہا ناں
 دو جہا آکھے اسدے پچھے سرتوں میں کٹو لسیاں
 کہن عربیہ لیون و لسیاں لکھے ہو پوٹو لڑ دے
 سر بھی دیکے پکڑ لوں کے وامن پار چیدی
 ایہ حبیب نبی واور جب سہناں نون مل جاسی
 آپو آپ کران پئے گلاں کوئی نہ چپ چو پینیا
 جیونکر جنت وی ہر تائیں ہوندی حبیب دنان
 پہاوں جنت ملی سینوں بد کروار ال دے
 توڑے کتے نیکی کیتی اندر عماراں ساری
 رہ فر دے کافراں میں ڈاؤ ہا شرم او ڈاوا
 کھنیکے بھیرا و نہاں شہر مل داراں کچھ پیسیاں
 تو کچھو ایچہ ضروری بھیا یوس کھان کھاناں چوری
 واحد ان شریک خداوند نہیں صرف چھپاتا
 بن کھاندے نہیں میں نبی جنت دی سرداری
 جامنک و صیباں جیکوئی ایچے ویکہا تیرے تائیں

کہ دین نسی جنت لےجے با بچوں کسے پہانے
چیکر اذخصر خیر نہ تینوں لوق کی اسنوں جانے
چیکر اپنے فضلان کو لوں جنت کسے نہ دیوے
بخشش واسر وعدہ کیتا بندیاں وگن ہاران
گنہگاروں کو عیب خداوند فضلان کھین بخشسی
سنو حقیقت ساری خلقت یوسف کان آما
رغبت تک پاریاں والی مالک مرد حقانی
اس برے دی خوبی ساری حاضر پیش سناؤ
سکے امر مالک کو پاسوں بولی صفت ولالان

بن عملاں وے اینویں طالب احق لوک دیوانے
کیا غصور رحیم خداوند اسنوں نہرین کجیا نے
کسنوں طاقت نال اعمالان جنت ریدالیوے
عاصی لوکان سو منان تائیں لیسناں باغ بہارل
کھنڈر شکر نرس عین چھڈیا اسنوں دوزخ ویسی
ہر کوئی آکھے مینوں نیچھے یوسف نبی خداوا
سد ولالان لوق فرمایا بولوسخن زبانی
جیوں جیوں ہیرا و صاف اسدے رتی فرق نیاؤ
جیوں کر صفت لورانی صورت اوسن محبوب جمالان

مَنْ يَشْتَرِي غُلَامًا حَسِينًا لَطِيفًا ذَرِيفًا
أَيْسَرُ مِنْكَ فِي الدُّنْيَا

اوسے وقت ولالان شتاپی پولیا ہوکے کا ہلا
جسے مثل نہ دنیا اندر لچھدا دو جا کوئی
کون خریدے اہل دیانت صادق مرد خداوا
کون خریدے چپ چپا تا صورت دامثوالا
کیا کوئی ایہ سوغات ہشتی جنت خلورائی
کیا ایہ حسن جمالوں تازہ سوہنا ہے اندازہ
سوہنیاں اکھیاں سہمے والیاں جنوں نظر دکھاوون
کیا ایہ زلفاں سپہ ہریے بوگھر وچ پہاڑے
سرو قد مبارک نوری منٹھا شمس فلک وا
حسن عجیب عقلموں علموں بالامر و گرامی
کسے اچ بن جنت سوائے کھلن اوپر آئے
ہر صفتوں موصوف گرامی کون خرید کریتا
جیوں جیوں لال یوسف داوہکن ہے اندازہ
سن ولالان لوق فرمایا یوسف نبی حقانی

کون غلام سوہنا پاکیزہ نیک خریدن والا
کون خریدے حسینوں تکے خلق دیوانی ہوئی
کون خریدے جسدا سوہنا بدروں حسن زیادہ
کون خریدے اس بیکر لوق جتن قسمت والا
جسے ثانی دنیا اندر نیچھے چیز نہ کافی
ولتوں کڈھ لیجاے جسدم بولے خوش آوازہ
بندے چھڈکے لاک لورانی گھایل ہوندے جاوون
کی مجال ہے کوئی اس گھر قدم آفات ٹکاوے
جس گھر ہووے اوہ خانہ کجی سورج واکر حکمدا
کون خریدے قسمت والا ایہ کوئی بروہ شامی
کون مبارک نوری بروہ اچ خرید لیجاوے
دیجاں کس پاری تائیں طالع پاری ویتدا
پتوں نیوں صفت بے وڑک والا اچا کرن آوازہ
کل لوق اسطرح وے اوپر ہوکا کہوز بانی

قُلْ مَنْ يَشْتَرِي غُلَامًا ضَعِيفًا غَرِيبًا مَطْلُومًا أَيْسَرُ مِنْكَ فِي الدُّنْيَا

لے لو اوس سب سے توں جو ہے ورداں بارونجایا
 ہر ہر وال دکھاں سنگ اسدے ہیں پوپر ہوئے
 اوسدے جید نہ دنیا اندر ہور کوئی درماندا
 بہرہ تقدیر چلایا اوسنوں ریدی بے پرواہی
 بہت لاجار ضعیف نماناں ورواندا ونجارا
 ہر دم روندا ہوندار سندا امر و غریب نتاندا
 اے دلاو ایں طرح واپو کاستیں لاپو
 جتنی قدر صفت میں چوں آوے نظر ستانتوں
 جہا کی بندہ ورورنجاہاں کی کہتا لاثانی
 کی لاثانی بروہ کہناں خادم جو ہر ہروا
 سن دلال کافی ایہ گل چاکے قسم بتاندے
 صفت شادوی معلم سائوں بیشک اتی ہوندی
 بلج شادوی بولن دے وچہ بالکل فرق کرساں
 جس قدر وی صفت شادوی معلم ہوئی سائوں
 جتنی صفت شادوی اندر نظر اسانتوں آئی
 جھوٹو دلالاں کہیں کہنا سچ بیان سناون
 چیکر حق نہ قیمت بولال سخن وروغ الاواں
 چیکر کرن دلالاں جتنی سچ نہ بولن کوئی
 سنے یوسف بے فریادیا ہے نہ ایچ الاہو

بہت غریب صیف نماناں واپن وڈاویوں آیا
 حالت مظلومی دے پاروں ہم دم اندر سے
 وچھڑا ہوا پگھر باراں تختیں جو پر وہ مذناندا
 ورو فریق بیاریاں کولوں تلیا وچہ کرٹا ہی
 نکریاں ہونڈیاں وچھڑا ہوا شخصیں مائی باپ پیارا
 دنیا وچہ نہ کو اس جیہا ہور غریب نماناں
 شور و غم وادار کاشو ہوا نیپیا کسے گناہوں
 اتنی قدر بتاؤ ہو کارنج نہ کرو اسانتوں
 ہکو ہے لاثانی آئی و احد ذات ربانی
 رات وہاں جو مالک والی رسند خدمت کروا
 قسم خداوی ایسے ہو کے کہیں نہ دتے جانڈے
 اک واک دس ساری عمر انکے وچہ آونڈی
 جتناں ہو سکیا ایسے یوسف قدم آیرے و ہر ساں
 جائے میں جو اوہ حقیقت معلم نہیں ستانتوں
 اتنی کرساں گھٹ نہ او شخصیں بالکل بولال بھائی
 جنس برابر وانگ صرفاں پورا حق بتاؤن
 کس موٹوں بچہ شہرے اسپن دلالاں سداواں
 کی کسینوں بچہ ضرورت نال دلالاں ہوئی
 اس طرح پر خلقت اندر ہو کاپول سناؤ

من یشترکی یوسف صدایق اللہ ابن یوتوب نبی اللہ ابن اسماعیل صلی اللہ علیہ
 اسماعیل ذبیحہ اللہ ابن ابراہیم خلیل اللہ

کون خریدے یوسف جیسے بہت بچہ خوب پیارا
 کہنائی اسماعیل فریح وادوہ اسماعیل گرامی
 بڈھوں لادانی بچہ پیر یوسف نام کہا دے
 ریدی بے پرواہی اسکے چلے عذر نہ چارایا

پنتا بچہ خوب اسماعیلی وادوہ سمب نیکی ستارا
 تہا پر بچہ اوٹھا ندا وادوہ مقبل سب علامی +
 لاج فروخت ہوون لگا لیسے جو کوئی چاہے
 امر مقدر سفیر نول و بچن و صریا یارا

سن دلالاں یوسف تائیں روکے بات سنائی
 جہدم اسپین بنغیراں والا یے نام گرامی
 ہوون وور تمامی تاجر لوک خریدن والے
 ایسی بات الایاں ہو یاں کوئی نہ تینوں لبیدا
 اتی بات سنا دلالاں کھرا وہ صفت چنابی
 کھدے کون خریدے پیارا دوست دلبر شامی
 خوش الحان نگینہ سوہتا بے مثال پیارا
 کل و پاری ترفن کھلے جگرے ہل ہل جاوون
 ایڈی صفت دلال سناوون حد حسنات نکوئی
 کوئی نہ ڈرواگے ہووے ایسے ڈاڈھے کاہے
 اسحالت وچہ اک تاجر نے بدرہ آن ویکیا یا
 جداس حاضر مالک اگے اتناں مل کائییا
 تریجاو گیا اوسنے آکے بڈوں کینتا زیادہ
 گاہکان کے شور مچایا ہک ون ہک جاوون
 دنیاوار لیاوون دنیا مالک پیش کسا وون
 کہن غریب تو نگر سارے دنیا مان رکھیندے
 جنوں کبھی ریدے اوپر نہیں اوہ خالی جاندا
 ہر لوں شوق و لیوچہ پورا نہی خریدن والا
 ہواوے سوچر پیپا آوے شوق و لیوچہ بھاری
 چہڑی چیز لگے گھر چنگی جلدی حاضر کرے
 شوق نبی وی کامل آندا کل امیر فقیراں
 اکو آپ قیامت و انگوون تن یار پیارے
 جو خریدن آوے اگلے رنج تمامی ہوون
 ہر کوئی تر کہ گھر اپنے داوتے سر خود چائی
 خوب تیار آماوی قیمت جو کسینوں سروی

کون خریدے جے ایہ ہو کا بول سنائی بھائی
 اویسویہ مجلس گاہ یہ ہووے تم تمامی
 چپ ہو ایس طرحے بکل بولو نہیں حوالے
 مالک تاجر و ابھی نالے بہت نقص ہو ویندا
 جس صفتوں سنی مانع ہو یا یوسف بہتلی واری
 جسدے ڈھکیاں اندر والے دکھڑے چاہن تمامی
 دین بہت سی جیکر ڈھونڈ ہو مشرق مغرب سارا
 کوئی نہ مہر کریندا جا کے ادب کنوں شراوون
 کتنی قیمت حاضر کرے ہر لوں چنتا ہوئی
 چیز پائی وس نہ چلے کی کچھ کرن اباہے
 وہ سے اشرفی جسدے اندر راوی ذکر لیا یا
 ووجہ آکے اوسدے نالوں او تیل مل چڑھایا
 جو آوے سوچر پیپا آوے ہر واندے تھیں وادھا
 جو کچھ کھڑے وچوں لکھے حاضر پیش لیاوون
 لوک غریب مالک آگے خود وکتے نوں آوون
 سالوں مان خداوند والا کدیں نہیں لے ویندے
 یا اوہ چیز لے اس تائیں یا اوہ درجہ پاندا
 عشق محبت اندر ہر کوئی سخت ہوٹیا متوالا
 سب کچھ مالک اگے آن جو کچھ چیز پیاری
 لوک غریب بھاری سارے ہر نڈراناہ دہرے
 عشق محبتوں کوئی نہ خالی بچا کھتے وچہ رنجیراں
 ہکدوے دے بنے مخالف کوئی نہ سخن گزارے
 قیمت جدوں زیادہ دتے ہو حیران کھلوون
 متکے ہتھ آجاوے سینوں یوسف نبی خدائی
 حاضر پیش لیا بندی ہوئی سرت بھلائی گہروی

اپر کردن نصیبان یا بچوں میں پیسے
 از صراط جنت وانگول ہرول و لوچہ شوق زیادہ
 کرن روایت روز قیامت بھی کہتے ہیں ہوسے
 اپر سستا بندیاں تائیں و لسی جنت عالی
 کرن روایت جو کوئی بندہ قرض کے پیسے چاہے
 و بندیاں بندیاں ہی اس تائیں موت سستا آیا
 اوسنوں پکڑ لیسوی رب نے قرضہ جس تو آیا
 رقیاسی اوسدے تائیں دس اے بندیا سوں
 کسی بندہ پار پتوں ظاہر سہ انجباراں
 رب فرماوے سچ کہیادہ فرصت ملی نہ کوئی
 بخش دیوں حق اپنا اسنوں لدا امر کرنا
 نکات تاہاں اوسدے تائیں حکم کرے رب والی
 خوبی حد شمار نہ کوئی آوے و چہ حیرانی
 جو کوئی لیون والا ہووے قیمت دیکے لیوے
 عالی شان مکان منور و وروں جھکے بندیا
 اتی نہیں ساسنوں طاقت بندہ بول سناوے
 جو تہہ قرضہ لیناں چیکر دیوں بخش سببوں
 اسدی قیمت اپہا پس کہہ ہور نہ منگاں کوئی
 وونوں و چہ ہشتاں داخل ہون مرد خداے
 نیگاں کارن سستا جنت اسناں لگا یا ہویا
 پینوں نہیں پر واہ کسیر کی میں خشی ہاں بھارا
 جو ساڈے ورواڑے آوے قریب حضور کی پاؤ
 میں ہاں مالک ہر مالک و امیر ملک تاجی
 جو میرے ورواڑے آوے پاؤے نعمت بھاری
 کرن روایت سارے تاجر عاجز ہو گئے بھائی

جو کوئی لیا سوے واپس کر کے تھپا لک اٹھاوے
 و تھپیں ہر کوئی لیون کارن ہویا سخت آداوہ
 جس دن المین ہشت مبارک کی بھی قیمت پڑی
 سن بیان حقیقت تینوں سال وکتے والی
 نیت دیون والی ہووے سس پیر ویل نہ پائے
 اوہ بھی جس دن قبل کولوں چاسی سستا آیا
 پار پس کے قرضہ پراکھا کے پھیر و پائیا
 کیوں نہ و تا قرضہ اسدا کی دل آیا تینوں
 فرصت ملی نہ دیون سندی چاہاں شوق مہار
 پیسے کولوں اس چہ نہیں بدبختی ہوئی نہ
 بندہ آکھے میں ہاں معنی اپنا حق بخشیندا
 جدوں تکسی نظر اوسنوں آوے جنت عالی
 بیروں چاہاں یہ جنت آگول کسی ذات ربانی
 بندہ آکھے کسوں طاقت قیمت اسدی دیوے
 کون تو نگر قیمت بھر کے ایہ خرید کریندا
 قیمت اسدی بہتی تھوڑی ذات خدا فرماوے
 اوسدے بدلے ایسے جنت ویر لیاں بدبختوں
 دیوے بخش شتالی اوسنوں قرضہ پنا سوئی
 مومنان کارن رب فرماوے گل مکان آداوے
 اوہ جنت و مالک جسے جس جہاں یا ہویا
 مالک تاجر وانگول ماہ میں و نیا جوتن مارا
 و نیا نذر غریب تاجی کوئی نہ و ہکیا ہواے
 سب ملکیت میرے قرضے لیل نہا رہی
 مالک تاجر وانگول بالکل جاوے کہیں نہ خالی
 جو کہ لیاون مالک گوں کرے پسند نہ کافی

نال خوشی و کج کوئی نعمت گھر بھتیں چک لیاوے
 بیو بکر عمل ریائی اللہ نہیں منظور کریندا
 ہر کوئی تاجر ولدے اندر جان چنگا کچھ کھڑا یا
 ہو و لگیر نما ناں تاجر کچھ پتیر کچھ جھانٹوں آوے
 ہر کسے نے اپنے کھانوں چنگا زور لگاٹیا
 ہر کوئی شوق خریدن کارن آوے کر دیاٹی

مالک کرے قبول نہ اکوں منہ اوپر پیکاوے
 اینویں مالک ہرے منہ نے تھوڑا مال مریندا
 مالک کے کچھ پیرشتابی منہ اوسدے تے چڑیا
 اوستھیں ہور زیادہ لیکے مال اگانتوں جاوے
 کوئی ہوئی جس کھجے شہر چوں و نچ نہ لچ چڑیا
 بیو بکر شوقوں کٹٹی ہی بھی نبی خریدن آئی

نقل پیر نال

کرن روایت اک ز تانی سخت ضعیفہ ہوئی
 مجلس والیا کچھ پیرا اوستھیں سن اے بدہری مانی
 کہن لگی میں یوسف بروہ مل خریدن آئیاں
 دیکھے ائی مالک تائیں یوسف نول لچاساں
 سکے مجلس اوسدے تائیں کیا بول ز بانی
 لیکھے قدر نہ موتیا نوالا لٹیں پیے دیکھندے
 قیمت چیدی باچہ حسابوں کوئی نہیں بھر سکدا
 کسے بیٹوں مت سکھائی ہوش نہ رہی کھلے
 سن بدہری تھلایا اکوں سچی گل فرمائی
 اوسدے بے ہوراک بیٹوں گل عیب ہتہ آئی
 یوسف سے سپہ بیوں والے حاضر پیش بلائی
 یوسف نہیں نال ایہ و درجے سانوں ہتہ آیا
 روز قیامت نیکر میرا قصہ رہی جاری
 جہتاں ہزاراں درم وینداں حاضر پیش کایاں
 بیٹوں دوہاں جہاناں اندر نشان عجیبہ ڈھیا
 ایہو ائی حاضر کیتی جو گھر اندر آہی
 والدہ اعظم با سانوں اس پاروں خشکی
 واہ سبحان اللہ بدہری نے کیسا عمل کساٹیا

آئی لیکے مالک اگے حاضر ان کھلوی پائی
 نول کس کارن ائی سوتر والی چک لیاٹی
 جسدے جلوہ ویکرن کارن مر مر پون لو کائیاں
 اولوں وس محبوب بھنوں جھولی وچہ کہدائیاں
 کیا نول شاید لون پرچ نول بیوں کارن ہائی
 مالک لعل بدخشاں موتی صدقے صدقے کھیندے
 نول بی بھتیں ایوں آئی سورج بدر فلک وا
 ائی نال خرید کر پس نول خاصے نبی ربانے
 یوسف جیکر ائی پاروں ہتہ نہ آیا بھائی
 جسدن روز قیامت اندر واحد ذات خدائی
 اوسدن بیوں بھی رب عالم کاہکا نوچ کھلاوسی
 اوسدے بے لے بھی رب میرا چاہی شان و وہا پیا
 یاد کر کے سی میرے تائیں ریدی خلقت ساری
 اونہا توں نہ ایس طرح پر کر سن یاد لو کایاں
 میرے گھر نہ ترکہ کوئی ائی بیسی ایہا
 باقی جان اسان اساوی حاضر پتھر گناہی
 دور عذاب قیامت والا میرے کنوں کر بیسی
 دوہاں جہاناں اندر اوسے شان حضوروں پایا

راہ مولائے جو کوئی مومن صدقوں میں لگاؤ سے
 بہت مال نہ خالص نیتوں جو کوئی صدق کریندا
 اکلن مہتر موسیٰ صاحب نبی بیسی کھاندا
 یا موسیٰ دیہ ٹکڑا بینوں واسطے نام خدائی
 حاضر کر دتا اس تائیں لائی ویر نہ کوئی
 کی کچہ درجہ حاصل ہوتا اس ٹکڑے واسیوں
 او توں تکے دوست میرے کر کے نیک ارادہ
 شکے موسیٰ نے جدا و تان اپنی نظر اٹھائی
 دل میران عدالت والا بھریا ہو یا پاپیا
 سب فریادیں اے موسیٰ نیتوں بول ستاواں
 و ستوں میں پھر البیطر عدی میندا ہاں چوڑا مٹی
 خالص نیتوں راہ میرے تے جو کوئی شرح کریندا
 مشہور اچھا و تا ہو یا بہت فراخ بناواں
 جو نہ خالص نیتوں و پوسے و پوسے کر دیکھا
 حکم میرا قربانی کر ہوا کٹر لوک کریندے
 و جھریاں تے کچھ پھرو پوسے رید احق بنایا
 سری مٹی ملو تیاں تائیں آنے کدھ کے کھا
 باقی رنگیاں اندراں تے کچھ پھرتے کہ لو پوسے
 یا تھی گوشت چربی والا کھر کے کٹی چاھڑی
 کھاپی کے پھر بندیاں تائیں پتے خوب لگائے
 پتہ پتہ وات نہ آیا ساتوں سکیناں تھو و ہریا
 چا وڑتے و ڈیائی کے کے ہر لوں و چہ سناور
 خدا فسوس تو دنیا او توں نیکی کر کے چتے
 حسب رسول خداوند والی دلے کتوں بھلائی
 کی کر سن جدا حاضر خدمت اللہ پاک بلاسی

گرچہ تھوڑا ہو وے تا نبھی قرب حضور ہی پاو
 حکمہ جنتان ناں اوسدے تائیں اللہ درجہ دیندا
 تا چو اک سوالی آکے عرض سوال سناندا
 لکھدے ہیں اوسویے لقمہ کہوڑ مہنرا بھائی
 بچپوں موسیٰ لوں دل اندرا یہ گل ظاہر ہوئی
 وحی تے آن موسیٰ لوں کہیا رب فرماندائتینوں
 تا چو دلو چہ جانے کتار حمت فضل خداوا
 کیا اک حکمت اوسدے تائیں اللہ پاک و بھائی
 جبار چہ تے لہندے تائیں اک اک چھابا
 جو کوئی خالص نیک کردانیک اعمال سچاواں
 چو بدیں طقیں بھارا ہو وے رحمت خدا کائی
 اینویں اوسنوں رحمت پاروں میں ہاں درجہ دیندا
 دوہاں جہانان اندرا اوسد اور جہ شان و وہاواں
 اوہ نہیں منظور اسانوں ایسا عمل ہو کالہ
 ایسحق اسادا پورا بالکل نہیں و نہ بندے
 گوشت چربی جو کچہ باقی اپنے پیٹہ و بائیا
 تے او جھری ہوئی نصیب مصلیاں و اوہ وی رکاو
 چکر کے بھی راہ ریدے ہوئی پیٹے و چھوڑے
 چہ اوہ کھا ہارا تیں و پوسے کھا ہا و ہاڑی
 کل اسان قربانی و تی اکھرو پوسے لگے
 اچ نہ آکھن کر لیسہ اللہ اپنا جھو جھو کھریا
 اسان بھی ریدے راہ تے و تا کچہ درجہ پاوں
 اٹھتے تھی نہ اللہ راضی اگاں بھی سر کھتے
 دنیا کچہ خلقت ریدی ہوئی سب دیوانی
 پا پھیرے لال و ریدے آگے جیلہ پیش نہ جاسی

تھوٹے گھول المد صاحب فتنوں جنت و جہنم
سنو حقیقت جد اس بدہری الی سوت بچائی
اتنی قیمت سنگے اپنے آسنو نیر و ہائی
سو ترانی پیو ہیرا کی جد کوئی قیمت بولے
ہو یا سخت ناناں یوسف و لتخصیر خودی گولی
ایسی سو بٹی صورت سدا جے اتنا مل ہو سے
کیوں ہوں بے سرت ملا نک بولن حد ربانی
وم نہ ہائیے اس ورگاہ و چہ او چا سخن نہ کرے
یوسف نے کچھ سخن اول او پر زبان لیا ندا
نوی حسن جمال تمنا ہی بغیرت پکھا چھپا پیا
بہر واپی اوسدی کولوں کرے خوف سدا بیکر
کون سے یعقوب نبی نون اس صورت و احال
امروں پر وہ حایل ہو یا غیب نہ ظاہر کوئی
جیکر ظاہر پر وہ چاکے واحد ذات تعالیٰ
کدیں نہ ذرہ حیاتی پاندا طرف بغا سدا ہاندا
ایہی حکمت ربدی ہوئی خبر نہ وہاں دلائنوں
حکمت یا بچوں سما لعا لہر تیر نہیں ہلاندا
موسے سے پیر بندے تلے کیری اکدن آئی
کیری پی خدا نون آکھے یارب ہر خدا یا
رہنے مایا موسے تائیں نون پیا انج بتاناں
کی ضرورت آہی اوسدی کی سی تھڑ یا پیا
ہر کم اندر حکمت مبری ذات خدا فرما سے

ہو بیانی عمل کریندا کچھ نہ درجہ لبوسے
حاضر و کھسے حضرت یوسف ساری کارروائی
واہ عالم شان تیریدا کسے بھی اتن نہ پائیا
میں قربان جاواں اس ویلے عرش رہا ندا
پوسے جان نیاندا مل الی کہی کرنی و ڈیائی
کیوں نہ طبق زمین سما ناں ٹھائیں رو سے
جد تپیاں مل الی ہوٹے واہ قدرت سبحانی
تو بہ استغفار ان ٹھہرے ہر ویلے پے ٹریے
غیرت پاروں بروہ ہو کے وچہ پر ولس وکاندا
عالی شان گھراں والا کا بروہ نام رکھا یا
او چادرم اوس مالک کے پاگل بھرے تائیں
انج پر ولس و کاوے پیا سو نہیں لقاں والا
کیا ہک اسدے اندر بھی رب طرفوں حکمت ہوئی
نبی یعقوب نے نون و کھلاندا بچڑے و احوال
ایسا حال ناناں کے زندگی رخت اٹھاندا
حکمتاں بنیاں خود ہی جانے معلوم نہیں غائبوں
ہر کم اندر حکمت اوسدی راوی خبر سناندا
ایہ کیوں پیدا کیتی تو نے رب تے عرض الائی
کی ضرورت آہی اتنی موسے نبی او پائیا
کیری آکھے کیوں تدرہ کیتا موسے نبی ربا یا
سنگے موسے خوف خداؤں سارا ہی کتب گیا
لیکن کثراں بندیاں تائیں باک گل سچہ نہ آوے

حکمت

خاص عربدا منبر او پر چڑھ کے وعظ سنا یا
حاضر خاص مجالس اندر سندے لوگ تھامی

اکدن بہر سے جامع مسجد عربی عالم آریعیا
کہیں بہری حکمت والا ہک او کار گراچی

ہند شہر تینے سے وہ اندر اکس زمانے
 پا پوجہ صاحبوں ہر جانی تے کہیاں جھڑ پائے
 اس حالت وجہ ولی خدا و انجیا و دیاروں
 یا ولی اللہ کرو دعائیں و حج حضور خداوی
 سن ولی اللہ کہیا گوں ایہ گل کہو نہ سنانوں
 ایہ بھی حکمت رچا جیدی سن لئو عرض ہماری
 جیکر فور ہٹایاں گیاں مہیاں ایس دیاروں
 اتر کوئی نہ آکھے لگا اوس دعا الامی
 جدا ورتن دیہاٹے لنگھے ایسی حکمت ہوئی
 جدا بندیاں یہ لا چاری ڈٹھی بچد بھاری
 تاں کچھ اوس ولی ورت تائیں ڈھونڈن گئے سارے
 عجز نیازی کرولی توں اوپ سوال سناون
 کہیاں باجوں سارے تائیں تچے مولن کھاناں
 ولی کہیاں تاہا تسانوں امر منع فرماٹیا
 تاں بھرتیک عافرائی کہیاں پیدا ہویاں
 لیکن ایہ بن بچا مسالہ منیوں یا ونہ کافی
 تاکھیاں گند غلاظت سپہو کھانے تھیں کھا جاون
 ہر چیزاں چوں انساناں قانڈہ حاصل ہوندا
 سنوں حقیقت کیوں آ پوسف اندر مہر و کانان
 ایہ بھی ہک حکمت دیدی حاضر لوں سناواں

انہیاں لکھیاں ہو یاں لکل کھا دے ہا ہن کھانے
 دو رتن بندے کہیاں تھیں تاں لکل کھانا کھاوے
 لوکل جا کے اوسدے تائیں کہیا شوق پیاروں
 ایہ کہیاں سپر یاں جان چھوے جندا ساڈی
 انہاں کہیاں باجوں قانڈہ بیشیک بہت تسانوں
 اوہ گل چاہو جو گل چاہو سے واحد اللہ باری
 ہر کسے تے زحمت نازل ہو جاسی ہر کاروں
 قدرت ربدی ایسی ہوئی سبھی رہی نہ کافی
 بالکل ذرہ نہ اندر ٹھہرے چیز جو کھانے کوئی
 اکھن غفلت ہوئی سا تھیں توبہ یار پاری
 اتر حکم خداوے کولوں مل پیا کہ ہرول پیارے
 کرو دعا جو کچھ اوہ لکھیاں ہر جانی ہو جاون
 لقمہ کھانڈیاں سار تھامی باہر اڑے دہاناں
 ہر کم اندر حکمت دیدی چاہو صبر کساٹیا
 کھاناں بھی آپن لگا جیویاں خلقاں مویاں
 دیکھیاں ایہ گل منگے ہوئی یا دینے بھائی
 خاص نور اک انساناں والی خوب پاکیز بناون
 رہی حکمت عالی سندا کہ پتہ نہیں پوندا تو
 کس جیوں لپیا اوسنوں ٹا کے بندری خانا
 تیونکہ تفرہ کاروں لڈی و لہن نہ سول ڈالان

اشعار

اک دن دو چہرے ہائے پستی تھی خلیل خمدانی
 آنگر بہشت والی خندانے رہن مصر جو بھائی
 ابراہیم نبی داسر کوئی شوقوں آدب بجائے
 ہر دم خدا بندہ اندر واہتر بندے ولی تھامی

لعابی صاحب علی راہوں کلن روایت بھائی
 شام و نائیل شہر مول حضرت کشتی و ہائی
 سنکے آند پاک بقی دی بہت خوشی و چہ آئے
 پاون قرب حضور سی آئے گل او نیا گرائی

آخر حسین واپس ہوون لگا نبی اکبری ۶
 باران کوہ نبی سے تائیں اگان کرنے آئے
 پیرولیاں پُر پُر کٹے ہو گئے لیراں لیراں
 تال پھر ابراہیم نبی نے رخصت حکم سنایا
 آٹیا وحی خداوی طرفوں اوسے ویلے پہاڑی
 کھندا اے پیغمبر تینوں رب سلام اللہ
 اے نبیا جیوں دوستاں میراں بائیاں اج ایذا
 اسدا بدلہ تیرے کولوں میں کھی نبیا پھر
 اوسنوں میں زمیں سے اندر قیدی آن کر لیا
 بدلہ لے لیسناں میں اپناں حاضر ہوں سناواں
 جو کوئی میراں دوستاں تائیں ناحق وکہہ پھچا
 سنکے ابراہیم نبی نے بہت تاسف کھایا
 سن مرتدا تینوں کیوں ہے مال ولیاں ساڑا
 کیا توں جدیے دوست سنگاٹا بغض کر لیں
 کیوں نہیں سنہ ٹھیک ہانا لگا تیرے تائیں
 کر کے توبہ ہو ونج جلدی دوست ولیاں نواں
 رہدیاں وشتاں داہو دوست کی پیا کرناں اڑیا
 رہے دوست توں جو کوئی و تھیں نہیں متیردا
 ہو بہا طالب نیکان والا پاویں شان حضوروں
 ولی خداے بڑے مکرم ہونڈے مرد گرامی
 پاچہا تئی اس گھنڈو چالے کی مزا اٹھاویں
 پس کراڑھن ڈکرا تیرا ندا کی ایہا نتوں کرنا
 چام چڑی توں آکھیں پیا آتک دن نورانی
 وقت عدالت روز قیامت ہر نوں معلوم ہوئی
 وس حقیقت یوسف والی ویری کرو نہ کوئی

سارے اولوں پاک نبیے نال ہوئے ہمراہی
 پیروں و ہنے دورن آون کھلے نوں ہتہ پائے
 تانجھی اولوں نال نبیے آئے کھت و ہیراں
 ایہر رخصت ویر حضرت گھوڑیوں پیچہ نہ آیا
 ابراہیم نبی سے تائیں حاضر بات سنائی
 بعد سلا مول تیرے تائیں یہ بیان تیاوے
 نال اویے توں نہیں لیا خاصا و نمانڈے تائیں
 دور اولاد نشاؤمی اندر میں کھت سفا کر سناں
 نالے عام خلائق اندر اوسنوں سپر و چسپیاں
 اپیاں و ستاندی میں ڈاڑھی و تھیں غیرت کھاوں
 گر چہ اوہ کھی دوست تانجھی بدلہ کھریا جاوے
 ایہر ہتہ نہاؤ نڈا بالکل چہرہ وقت و پیا ایسا
 ہر ویلے توں بغض و چالے پیا کر مھیناں کاہرا
 کجا جاؤ توں رہے جنت اندر قدم و ہر لیں
 پھر نقص اوہاں تھیں و تھیا بنوں کھی تیرا تیر
 تانجو دوست تیرا ہووے واحد رب تعالیٰ
 کی کہیں جد غصیاں کولوں عا سیں اکدن پھر پیا
 رب کھی دوہاں جہاں اندر اوسنوں دور و کھیند
 جیکرین اوہاں تھی مجلس جلوہ پاویں نوروں
 لیکن تیرے تائیں بنیاں نمک حرامی
 ہے امید جے ونیا والی سرت تمام بھلاویں
 ایہ کھن اسان لیاں تیرے قدم نہ بالکل دہرنا
 کراوہاں آکھے لگھان تیرے کراچاپ زبانی
 ایہ سچا ایہ جھوٹھا مودی بالکل فری نوپوی
 جیو نہ حالت یوسف والی وقت فروخت ہوئی

سنو حقیقت جیوں جیوں مالک گلہکانوں پر پناہ
 کھنڈ کیوں نہیں پیدا ہینوں پتھر اتنا نلے بھائی
 قیمت میری چند درم سی معلوم حالت بھائی
 جیوں نہیں پیدا ہین عجزوں مالک ابن زخرودا
 اسجگہ لے ولیدیر نے ایسا سخن الایٹا
 یسے انج کہے مالک نون یوسف نبی خدائی

دنیا کوڑی اسپیں بھی کوڑے کوڑے کوڑے کوڑے
 اسپیں بھی کوڑے کیوں یوسف نے مالکوں فرمایا
 اہل علم نون پڑھیاں پڑھیاں شہ پٹے چاند ایسا
 رب صدیق یوسف دیتا ہین چہ قرآن بتاے
 ہر سدا ان سغیر اندی طرفوں کوئی نہیں انکاری
 کسے مومن نے اجنک اپنا سخن نہ مول الایٹا
 بیشک شاء تھیں ہو چاند او وہ گھٹ سخن آمتا
 ہاں زکھ نہیں مومن کوئی کوڑا نبی نسا ندا
 سنو حقیقت یوسف صاحب نون ولید گزارے

جیکر ہتھامنگا ویو کے ایہ ہے قیمت پوری
 درم نچاہ اگھے کیتیاں بن روٹے باراں
 میں شربان جاواں حیلے اتنی بات سنائی
 جس کسے جھکیائی کیتی اوس کچھ درجہ پایا
 یوسف نے جد شیشہ تک کے کیتا دلوچہ پانا
 قیمت اٹی لے آہوئی آخر یوسف والی
 چیکر اتنی بات نہ یوسف دلوچہ شکر کر پیدا
 کہیں نہ اگے شہر مصر وچہ بروہ نام محمد پیدا
 چاوڑے وڈیاں والی بات نہ کرے کوئی
 سنو حقیقت جد یوسف نے اپنا لکھٹا پایا

تینوں تینوں یوسف صلوات اللہ وچہ پیرانی آے
 حالانکہ انہاں قیمت میری بجد آن وودہائی
 اٹے افسوس نہ خیال نہیا نون احق کل لوکایاں
 قیمت اتنی ہو گئی میری اچھے بھی اڑیاں کروا
 قسم خداوی سنکے سینوں وادھا لڑہ آیتا
 کی اسپیں سکیں منانے لایق ہاں وڈیاں

کچھ و مدی گزاران اتھا ہین چڑیاں رین لیسرا
 شاید ولیدیر یوسف نون مرنے وانگ بنایا
 اسپیں بھی کوڑے کیوں مالکوں حضرت یوسف کہا
 چو کوئی کوڑا کہے سغیراں کافر سدا چا وے
 فکران قوم کفار جنہا ندی مت خداوند ساری
 کوڑے ہین سغیر رب کے تو بہ بار خدا یا
 پر نہ ایسا کوڑا الا کے مدھوں پٹے بنیاں
 تپیاں نون وہ کوڑیاں آکھن یا خنقا و جنہا ندا
 کیوں نہیں مالک پیدا ہینوں درم نچا ہوں سارے
 استھیں زیادہ قیمت یعنی ایہ گل نام منظوری
 اتنی قیمت یوسف اپنی بو لے وچہ بازاراں
 اگے نالوں ہو ز زیادہ ہو نیا فضل خدائی
 جس نے اچھی آرون کیتی خالی گیا و ہکا پٹیا
 ایسی ریدی غیرت ہوئی کھوسے ورم وکالا
 ایہ کچھ کیر خروروں ہوئی جھڑک خداوند عالی
 کہہ ہین کوئی یوسف تا ہین بھائی آن وچہ پیدا
 بے خوفوں تھر تھر کھنڈا طبق آسمان زمیندا
 رتبہ برون معروری دی خاص ممانعت ہوئی
 رحمت پاروں اللہ صاحب اسدا شان وودہایا

اس بیت
 از قصہ
 ولید
 است

شہر عالم اندر ہو یا اسدا حسن تائیدہ
سارے یوسف دی دل اندر رکھن شوق زیادہ
حسن یوسف واسنکے اوسنوں بقیار می ہوئی
حب یوسف دی چھک لیا نذاقہ چھوری پائی

شہر عالم اندر ہو یا اسدا حسن تائیدہ
سارے یوسف دی دل اندر رکھن شوق زیادہ
حسن یوسف واسنکے اوسنوں بقیار می ہوئی
حب یوسف دی چھک لیا نذاقہ چھوری پائی

حکایت باز غم شہزادی رضی اللہ تعالیٰ عنہا

مصر والے ہر جاہلے تھے اوسے دی سلطانی
کرن روایت سی اوہ کواری تاپی پسنی ہوئی
کی مجال جے وقت اوسد یوچہ کوئی ظلم کما سے
شکر باہجہ شماروں اوسدا بڑی بیاد زما
حور پری بھی تکے اوسنوں ہوجاے قربانی
صورت ویکر فرشتہ اسدی ہوش جو اسن بھلاوے
زوروں جتے کئی اکھاڑے کدی نہ بازی ہاسے
ایسی صورت ہتھ نہ لگے چڑھے لہندے تاپس
جتنے نوش زیارت کیتی ہو یا مست شتابی
صوت اسدی ویکرن کارن ملک کن اسمانی
واحد لاشربک خداوند ثانی تیس نہ کافی
شہر مصر وچہ بروہ وکدا محبوباں واسائیں
انج جاپے جیوں راہ پر ویسی باہجہ گناہوں بچھڑیا
ویکھان کپھڑا قسمت والا اسدا مل نکالے
ویکھان کون سہاگن ہووے کپھڑا شام مناوے
شوق طلبیدن یوسف اوہ بھی اہہ کھلوی
کھت پلان ڈاچی سے اوپر کیتیاں جلدی دہایاں
اشرفیاں دی لدکے چلی شوقوں کھل آئی
خوب لباس ڈیبائی لاکے حسن کمال رچایا

باز غم نام شہزادی عالی صوت دی لاتی
نسل شدا ورن نامراووں صورت حد نہ کوئی
واگ شہانہ بے بیخبر تخت تے پورا حکم چلاوے
کھاوون کن اوس شہزادی کھیں کل سلطان کارو
صورت ورتکیا سوہنی وانگو بدر تو رانی
جدہرے نظر اوٹھاوے او دہرے خط چھوڑی جاوے
پلکان تیر خدنگی دونوں کو یا جنگی بھاسے
سوہنیاں قدیمینور کی بین صفت سنائیں
دونوں بین خمار دی والے جیو نکرمٹ شرابی
پدر منیر سلامی ہووے وینہ ہووے قربانی
واہ دہن قدرت کار بگرو دی جسے شکل و پائی
اوس شہزادی نول بھی چاکے ہوئی خبر کدائیں
صورت اپا پار می اسدی امروں ویکرن دہریا
عام خلائق لینے والی حاضر کھلی دوالے
بچھڑا قسمت عالی والا اوسنوں گل لگاوے
سن ایہ بات شہزادی تاپیں کشش نبی دی ہوئی
لیکرسیاں ہوئی روانہ شوق مہاراں چایاں
عام خزانہ باہجہ حسایوں وہ سے نچھڑائی
سوہنیاں ہار سنگلو لگایا خوش رخسار سہریا

حسن سجا کے زیب بنا کے کیتی جلد تیساری
 دیکھی شمع کمال نورانی گرد کھلے پروانے
 اونوں بھی جلتی نورانی حاضر ندری آئی
 مست نیتا ندیاں پدکاں جسم تیر محبت لایا
 مل گیا مرشد اپنی چستی ہوشوں مست ہالی
 کہندی حضرت یوسف تائیں توں سے دلبر پیسے
 کون اودھان جس نے تینوں بختی شکل نورانی
 حسن تیرے نے دلبر کے اندر سخت لگائی کاتی
 جگہوں دکھرا حسن تسانوں کس عطا فرمایا
 سن کے یوسف نے فرمایا کدیر سے عقل بیوی
 اوہ خداوند جس نے سب کچھ پیدا کر دکھلایا
 کن دامر کیتا جو لیے میرے واہ سائیں
 میرے تہیاں ہزاراں شکلاں قدرت کنوں اپاں
 صورت پیری تک کے تو نے ہوش جوں کھلائی
 پردہ چائیناں تھیں جبکہ تھوڑی نظر اولاریں
 باوشاہی واسوجہا تینوں کدر ہے پھر کوئی
 جے دیکھیں رب میرے تہیں قسم خداوی مینوں
 ہو جاویں اس مولا جانسب ہر دم صدقے جاویں
 ایہ گل باز غنوں جد حضرت دینی اکھول ربانی
 مستی حالت بول سنا یا حضرت یوسف تائیں
 مینوں شوق کمال خداوی ولد پوچہ سمائی
 سن کے یوسف نے اوشائیں کلہ دین پڑھایا
 جسم اوسنوں لذت کلمے والی حال ہوئی
 کل اسباب تمامی اپنا وند و نامسکیناں
 کل علاوہ دنیا والا چھڈیا شوق پیاروں

حاضر آ کے ہوئی امنتے بختے خلقت ساری
 تالیش اندر ہرگز کو لے ہوئے کوک دیوانے
 ہو بیہوش زمین سے ڈگی مست سماں نہ کالی
 عشق محبت دا دل اندر آد دریا سما یا
 قسمت والے فر بنیاں تھیں کہیں نہ آو تھالی
 کس کاریک ساز سے تیرے ایسے خوش خناسے
 دس توں تھدی ہی پاناری یا کہ ملک اسمانی
 ایسی صورت کدیں نہ ڈھکی اپنی وچہ حیاتی
 کس نے ایسا حسن رنگیلہ تیرا پیاست یا
 خالق مالک تیرا میرا واحد اللہ سولی
 زمین بنا کے آسمانوں تھماں باہجہ نکایا
 اوسے ویلے سب کچھ بنیاں چڑھے لہندی تائیں
 اوہ پیاں قدتاں کار تجرباں وچہ شمار نہ آیاں
 جیکر میرا خالق تھکیں ہوویں سبہ سودائی
 خالق مالک تک کے میرا جاناں تے سرواریں
 سب تعلق چھٹکے آویں رب اول اڑدی ہوئی
 غیر خیال جہان فانی وچہ بالکل رہے نہ تینوں
 عین جمال پیاسے والا جے بھواری پاویں
 اوسے ویلے شوق ربانی مل وسے اندر وحانی
 اوس مولا اول جاؤن والا رسنہ کوئی دیکھ تھیں
 دس شتابی حاضر ہواں اگے ذات ربانی
 گرا ہی تھیں کدہ کے اوسنوں تیرے رستے لایا
 اوسے ویلے دنیا والی لذت رہی نہ کوئی
 کامل مرشد سون پڑھایا روشن ہو گیا سیناں
 وسے در دولت و جہت والا سودا بیا بازاروں

چھڈیاں مڑکیاں تکیہ سہو ہار سزا گار گنایا
 ماری موج کرم سے آ کے مرطوب حاصل ہویا
 بھنگیاں سپہ زیراں رہاں عشق ہوا سے بے
 محل مکان شہانے چھٹ کے چھٹکی اک بنانی
 جنہاں عشق کے وہ چہ پاپا بھلی عیش شہانتوں
 کی انہاں کرناں دنیا تائیں کی انہاں لبت کرنی
 لذت دنیاوی سب چھٹن عشق نظامہ چاہوں
 کرن روابت تہل با نغمہ سے سی چھٹکی پانی
 و سچ آوازہ کیتا او سنوں بولی اندر واروں
 غیر خدا دل وقت ساٹا اتویں صنایع چاند
 جاؤ اپناں کوا کھتیبہ جا سکے کرو ضروری
 نشہ وصالی نوش جاں گیتا بھل گیاں اخباراں
 ملکیا سبق اسانتوں پورا ڈاڑھا ساں پکایا
 کی اسان کرنا دنیا تائیں جو ملعون خدائی
 او محبت خدائی چاہتیب چھوڑو دنیا فانی
 رب دے طالب دنیا تائیں بالکل مہل نہ چاہوں
 جنہاں محبتاں مال خدا سے آڑھ بندیا لایاں

فارغ ہو کے دنیا گولوں رب تل وہیاں لگایا
 سب کچھ بھنگیا جہ پیا حاضر آن کھلویا
 جنہاں جہات خدا دل پانی دنیا تھیں اوہ چلے
 سب علاقے چھٹ کے ہوئی حاضر بل کھانی
 دنیا چھٹ پائنت پائنت سے تار پ جنہاں
 چھٹ علاقے دنیا واسے نظر خدا دل دھری
 و کچھ جمال پائے والا حصے صدقے جان
 اک دن او تل حاضر ہویا یوسف نبی خدائی
 کہندی ماہ پلاؤ سینوں بندہ و وقتاروں
 رب دے پاجہ ساٹے تائیں ہو نہیں کچھ چاند
 سانوں نہیں گاندی دوست یا مقبل حضور
 کچھ نہ بھاؤں دوست با بچوں ہو گلاں گندرا
 دوست با بچوں ہو اسانتوں لوں نبیاں سدایا
 اسد سے کنوں کرو پیر پیری ہویا حکم خدائی
 ہا سچو روز قیامت اندراؤ قرب کھانی
 رب کے با بچوں غیر شیا تین بالکل دلوں بھلاؤں
 کہ اوہانتوں دنیا والیاں لذتاں لوچ آیاں

حکایت

رواق الحاسس میں تھیں نظر حکایت آئی
 کیا و کچھ اک مرد خدا و استہ کی پیا کہ میرا
 گرمی و چہ کھلویا ہویا ڈاڑھی و تھپ ستارے
 دس آسے شصت سیر تائیں کہیں تون ان آویں
 ہا سچو تھیں ہر سو جو ناندہ حاصل ہووے
 سردی گرمی چھٹ تھیل کچھ نہ کھتیبوں
 اوں نے کہا پیریاں تھیں سبیاں ایہ بھائی

اک بہاڑا او پر چاہتیا عیسے نبی خدائی
 بھر بھر تھیں خدا سے خوفوں زمین او پہلٹیا
 فارغ ہویا ناں پھلوسوں عیسے نبی بتا سے
 کیوں نہ چھپری کوٹھا کوئی اپنے کان بناویں
 ہویا نظر ہر سو ہم وہ چہ او سد سے وہ کھلو سے
 کیوں نہیں کوئی مکان بناؤ سد عیسے نبی
 شیا کو لوں تارک بیواں چنگا کم ایہ بھائی

ست سو برسوں نالوں میری عمر ہوئی زیادہ
 انہیں سردی گرمی اندر رہا وہاں پہاڑ تھیں
 سن کے حضرت عیسیٰ ایسوں پہ لڑائی سن کے
 کہیا اوس نے کون عجیب اوہ وہ تو میرے تائیں
 حضرت عیسیٰ کہیا اوسوں سن اسے مرد و گاتہ
 عمر او نہا تھی سو برس تھیں ہو سی تہیں زیادہ
 محل مکان شہانے و ڈے کرن تخت ہا تھیں
 کئی طرح سے فرس گلچے رکھسن و چو مکاناں
 سن بزرگ بتایا اگوں حضرت عیسیٰ تائیں
 جوں سر سجدے اندر رکھاں رب دی حمد الالہاں
 پہلا سجدہ ہووے میرا مقبول سہا رسے
 فراخیال نہ دنیا جانب دل دیو چہ لیاواں
 سن کے عیسیٰ نے فرمایا سن مقبول خدا کی
 داخل ہواں غار و چالے تک قدرت سبحانی
 کیا دیکھے و چہ ایں غارے دی ہر یک تخت پتھر و
 اوسدے او پر تیت با فرستتا ہا نہ سپاری
 اوسدے او پر لکھی ہوئی ایہ حقیقت عالی
 وہ سو برسوں عمر ایں یوں بخشی رب تو انا
 وہ سو عورت کواری میں زو چہ نکا حان آمدی
 ہور سزاں سعاے میرے جو چہ آہے جاری
 واقعہ ہوا پس تائیں عبرت دے در او
 آخر ایہو حالت ہوئی جنون کر دیکھو میرے
 سن اسے غافل دنیا چھے نون کیوں عمر گواہوں
 چھڈ وہیہ لذت دنیا والی آ جاؤں نیکوئی
 رہدے بندے دنیا والی لذت کدی نہ چکھسن

اترکھ لیتے مکان بناؤ نہا نہیں کچھ ارادہ
 سردی گرمی ہی کچھ حضرت خیرا سائوں ہا ہیں
 ہور عجیب ہکا سنے نالوں تینوں و سی جاوے
 ہا سچو ہور زیادہ رہے دنیا کسا اعمال کہا تیں
 استھیں سچھے دور کہا تیں آوی کہا زمانہ
 ایسوں ایسوں ہا ہا تھوں ہو سی بہت کشا وہ
 رنج اسیدان چونکہ سن روز قیامت تائیں
 ایسے کشا زین و چہ رکھسن او پر عقل نا و ناں
 جب کہ اوس زمانے تیکر زندگی دیوے سائیں
 اوس وقت دے آون تیکر سجد یوں سیں نہ جاواں
 او تھیں سچھے و و جا سجدہ زینوں کراں پیاسے
 بیوں سر سجدے ازرا پو ل قیامت تیکر چاواں
 ہور عجیب ہک میر تائیں بات سناواں ساری
 تاں پھر امروں داخل ہو یا جلدی مرد حقانی
 صورت نقش سائے کوئی دوروں پس کرا
 تھے او پر لوح پتھر دی رقی اوستا کاری
 میں فلاناں شاہ مکرم تخت تخت بخت دا والی
 وہ سو شہزب یا وہ سواڑی وہو لرفانہ
 ہور ڈھا یا بت خانہ وہ سو قدرت شرع جہانندی
 سہ چوڑایا آخر میری تک حقیقت ساری
 دنیا وہی مزدوری سچھے عمر نہ نفرت و سجاو
 لکھ برسوں کو کر کے حکومت آخر ہونا ڈھیری
 دنیا چار دیہار سے آخر اندر خاک سہاویں
 ست کے و چہ حضور خدا کے آخر بادیں ہوئی
 ہر دم اپنے اللہ والی یاد نصیحت رکھن

سُن تینوں میں ہورولی نقل عجیب سناوہا

جیونکر نظر کتابوں آئی دلوں نہ ہوں بناواں

حرکات مالک ابن وینار رحمۃ اللہ علیہ

مالک ابن وینار اکسیسی خاصہ مرد غفاری
 پیچھن لگے اوسدے کولوں دس تو نے کچھہ کھایا
 کھا ہا ہے کچھہ آگے اک دن مدت بہت و یہاٹی
 تریہہ برس ہو گئے تینوں کھایا ہویاں کھاناں
 ہن بھی چکر لیا ڈکھاواں مطلب جتنا کھاناں
 جلدی آندا گھرے وچوں کھانا چک ضروری
 بکریاں بکریاں کھانے طرفوں ساعت اک و یہاٹی
 آے نفسا ہن کی ٹندہ کھاناں وقت اخیر ہویا
 جیونکر تریہہ برس توں صبرل فادوچہ گدرے
 بس پھر کچھہ نہ کھا ہا کھانا واپس چا پرتایا
 واہ سبحان اللہ کیارب کو بندے نیک گرامی
 دنیا وکے لالچ نول چھٹیا پکڑیا راہ حقانی
 دنیا نہیں بیماری ربوں دین خدا نول پیارا
 چوریدے دروازے جاوے کہیں نہ آوے خالی
 جنہاں عشق حقیقی اندر جھات ڈرہ کچھہ پائی
 اس متزل وچہ وڑنا اوکھا ایسہ جو ڈر جاوے
 جنہاں عشق محبت ولے کیتے توش پیلے
 دنیا وکچہ وپم اوہانوں دلوچہ کہیں نہ آوے
 بس کرا ڈھالیے ڈکروں بھریاں ہین کتاباں
 وکدا وچہ بازار کھلوا یوسف نبی خدا فی
 ہور وپاری ایویں ہر کوئی لالاں پیا وہاے
 نہیں انہا نتھیں خدمت ہوندی حضرت یوسف والی
 کی ایہ گاہک ہجوم انہا ندا کر ہو دور کدائیں

وقت اخیر یابوسد پیتا میں ہونی سخت بیماری
 سُن کے مالک نو پھراگوں نوکاننہں بتلایا
 نا کھیوندا اک پیالہ پیتا نالے دودہ و ابھائی
 بعد اوسکے پھرا جتک کوئی نہیں کھا ہی چیر جواں
 اوسے ویلے خادوسن کے جلدی گھروں نال
 رکھیا آ کے مالک کے تکیا سر و حضوری
 ساعت پچھوں نفس اپنے نول اتنی بات الائی
 لنگھ گئی عمراں باقی خود نول سمجھہ نہیں ہن ہویا
 اک ساعت ہن باقی رہندے کر جا صبر پارے
 رونا رگھیا پرٹ نماں لقمہ اک نہ کھایا
 راضی پرٹ نہ کیتا اپناں اندر عمر تمامی
 اوچا سخن نہ رہدے گے کیتا بول زبانی
 جو کوئی حاضر بول آوے سب کچھہ پائے یارا
 دنیا دین تمامی اوسنوں دیوے کا اللہ والی
 معلم سو گئی سبہ اوہانوں مخفی کار روئی
 قسم خدا وی پھرا وہ دنیا بالکل نول کھلاوے
 کھل گئی ہوش اوہانے تائیں ہو پچھو متولے
 دنیا کے طرفوں کہہ سہے دوراگاں لنگھ جاوے
 اصلی و س حقیقت سائوں رکھ امتیڈ ثواباں
 کیوں نہیں قیمت پاوں والی ایے زینجا آئی
 حجت لیا زینجا گاہن تازی رقم وٹا وے
 لکھ آو جس نے خدمت کرنی صورت وئی و
 حجت لیا و حجت کارن آیا یوسف سائیں

یوسف و کد اشہر ہر صرد چاوسنوں خبر نہ کوئی
سنو حقیقت حال زینجا ازہرا او گنہاروں

دسو جلد حقیقت اوسدی جویں کہانی ہوئی
جیونکر حالت نظریں آئی مینوں نقرہ کاروں

آغازِ حالاتِ بائی زینجا رضی اللہ عنہا

حکمتے لغت کے پتھوں اسے ساتی بنو اسے
مست شہریوں کھیں ہوں ادنی ہون ہلا بن
ہو کے محو ہوشی حالت اوس دربارے جان
منحرفی حالت نیویں نظروں و سچ و دن ادجائی
جویں حقیقت ہوئی اوسدی حاضر ہوں سناون
جویں حقیقت خواباں والی جویں حقیقت شادی
کویں غم پر پیارے تائیں درو و چھوڑا آوے
کیونکر یوسف نون جامہ روں دیکے گل فریب
وزہ سخن خلاف تہ بلین اولوں عرض گزارن
سنو حقیقت مغرب طرفے ہسی شاہِ اکِ عالی۔
ہر ہر پلے حکم روانہ تاریخ خلقت ماری
نام نشان نہ ظلم کتم دا اندر اوس زمانے
تاریخ و چہ شاہ زور ہرا لراں زوروں سہ بنو اسے
کوئی نہ ثانی دنیا او پر اوس سدا ہور کد امیں
اوسدے گھر نر لینجا پٹی جلور تھوی لاثاتی۔
خوش فرت آو اولوں چہ پیریں جہا نجرال چھلے
مال اثنا کے حکم میندی عقلموں غلموں بالی
تازاں مال بچے و چہ محلاں غم تمیں ملی آزادی
صفت بیان کمال اوسدی دا حد شمار نہ کوئی
سچ پتھو ناں میرے کولوں مدح نہ کہتی جاندی

بھروسے تم محبت و چوں سانوں و دتن پیارے
اعلیٰ ہوش مبارک چوں فائدہ و سچ او ٹھاوان
جھے ادبوں ملک نورانی ججات نہ بالکل پاوان
محبوبانندی حالت تک کے لکھ و کھاون بھائی
پھل و انگلیں چھپ غنچے اندر سہ حقیقت پاوان
بھی جویں مر و چاے آئی کہیں حقیقت یادوی
کریں فراق پیارے اندر رورو کے گراوے
تک کے حالت حاضر من مست شدہ ایہ دیدے
حاضر پیش تمام بھراواں کچھ خلاف نہ مارن
صورت حد حساب نہ کوئی سخت سخت دالی
نیڑے دور کام ملک و چہ حکم او بدسی جاری
خالقت بہت آسودہ ہسی و کھ غم دور سد بانے
کوئی نہ حکم عدولی کر کے اوتناں سیں او ٹھائے
عدلوں ہر لوں نیک نتیجہ دیکے شام صبا حیر
خوش ہشتی ملک فرستے تہ ہوں تقر بائی۔
جھے قدم لکائے فی بائی طبری زینیں واسے
نقشہ تکیاں مٹا ہر سووے قدرت فائق والی
حاضر شاگ سپیلیاں شہو ہر دم فرمت شادی
خوشبت وی قدرت کولوں خاکوں سازی ہوئی
نالے اجل رے جوٹاں سخت مزاج او نہانندی

اصلی عالموں خبر نہ کوئی انہوں طعن و صہر پند
 جدا وہاں نے مدح الائی خاص زلیخا والی
 کوئی خواب خیال نہ بالکل اجنبی لقب سدا
 حد بلوغت نوں ماں بہتی لٹکی عمر دیوانی۔
 نالے ایس وجہ تھیں اوہاں ذکر جمال ستایا
 جیسا یوسف سی خود سوہنا ایسی بی بی پائی۔
 بیٹھے کا فر کہن اوہاں نوں خود اوہ عاصی ہوندا
 بس کرا زلفرا ذکر انہاں چھپ چھپ حقیقت تازی
 بیٹھے سنت بس بتلاون نوں بتلاون کوئی
 خوشیا ندے دن جاون لگے غم کے چھوڑ آئے
 کدیں نہ خوشیاں والے ہر دم ہر دم موج اڑا آئے
 اک دن سر پر موج خوشی دا ویلا لنگھ سدا
 رت زلیخا خوشیاں اندر فرحت موج کماندی
 حاضر ہر ہر نعمت آگے حد حساب نہ کوئی
 وجہ محلاں سٹھیاں گللاں مال سیاہے کر دی۔
 خوش خوشیاں شام صبا عین رہندی وجہ سیاہے
 پیترال وانگوں گوو کھڑاون ہرگز فرق نہ پاون
 خوشیاں عیشناں اندر آستے مدت کچھ لنگھائی
 اپن چلتی خوشیاں لولے آن بچھاویں ڈھلے
 خوشیاں دیو چہ ستی ہوئی درواں پٹ جگائی

انگلیاں عالمات تائیں مومنوں کا فرہین کر نیوے
 او سو وقت و چہ کافرہ ہسی سمجھ اے نیک خصالی
 یوسف صلوات اللہ والا نام نشان نہ آوے
 او سو وقت وی حالت شاعر کیلے گئے زبانی
 یوسف نوں جے رب العالم حسن عطا فرمایا
 دو ہاندی اوس رب العالم جوڑی خوب بنائی
 نیکاں بندیاں جے جو شکر رسن قیامت روندا
 معلوم ہو سی کس کے اوپر مولا ہوندا راضی
 جدوں زلیخا بی بی تائیں خواب بشارت ہوئی
 سوہنے قدم مبارک تازے غم دی خزاں جھکائے
 سدا نہ بھانڈے ثابت رہندے چہ بھی ہو جاندا
 بیشک اک دن ربدی طرفوں وقت مصیبت آندا
 جلدی حکم کتیراں متن جو مومنوں فرماندی
 کیسے قسم دی اوسد تائیں دلوں نہ چیتا ہوئی
 ہر دم رہے پلنگے اوپر سپر نہ پٹھاں دیہری
 مائی باپ نہایت دونوں شفقت مہر کماندا
 جو کچھ چیز منگے سو حاضر جلدی مال لیاون
 بعد اوسر کے پھر حاضر ہویا ظالم عشق قصائی
 موج جوانی والے ویلے ابوالہ ہو چلے
 دس کھاں خواب زلیخا تائیں کیونکر ازہرا آئی

در بیان خواب دیدن زلیخا بار اول

کیا ہر رات عجیبہ آئی خوبی حد نہ کوئی
 سوہنے تے آسمان تو لنگن پالو پالی
 ہر اک چیز خوشی اندر ابوں کوئی نہ بولے

شب قدر کے نالوں عورت اسی زیادہ ہوئی
 رات سہاگانوالی آئی یار بلاون والی
 آمدن پیارے والی ہر کوئی جندری گھوسلے

چپ چپاتے پکر کنا رہتے سگ نہانے
 سخن بے اویساں کچھ بولن یا علمی سے پاروں
 چور چکار نہ ہو ذی کوئی ہر شے چپ چپاتی
 خوش بساط مبارک او پر نہیں مٹھی آتی۔
 خواب و چالے دیر پائے وقتا آن نظر آرا
 دوزخاں سے کٹل پائے دلنوں قیدی کیتا
 دونوں نین چراغ نورانی دو سٹلٹ نکالن
 ابرو خونی و نگ کماناں مژگان تیرا ہارن
 دو خسا سے بد نورانی شہا شمس نشانی
 اپن چپتی پیسے چانی وئی آن و بھالی
 یک جمال پیسے والا ہو گئی مستانی۔
 پوشش حواس تمام بھلائی تر تر صورت تیکے
 عاشقاں اندر اسکت اسدا ہو گیا پکا ناوہا
 سو پنی صورت دلبر والی دل نون لگی پیاری
 مٹ مٹ پیاری صورت و لوں تیکے خوشیا نکروی
 کون کوئی ایہ ولد اہالی جی و چہ کر وڑاے
 بہت خوشی سے اندر آئی ہو رہیاں بھلاے
 اوس پر ویسی لوں دل دیکے ہوئی آپہ دیوانی
 مال مسافراں عشق جولاے داکم ڈول میں تارے
 وایم غم دیاں پیمال اندر چھٹی ونگتالیوے
 ہر دم ہنسکے رکھو بڑی کردن پیارا اوسے
 اسے نائل ایہ خوشیا ساری جان مسافر پوری
 پھر افسوس کہیں جسم و دنیا لڈ سدا لئی
 دنیا کو مسافر ڈیرا سیرا پاک بھلائی دا
 چند وہاڑے خوشی دیکھا سے آخر اڈھکے ہلے

حکمت ریدی مت دوست نون بکین آن دنگانے
 اوس راتیں اوچھ پیریا نولے بند ہوئے گفتاروں
 اسپر کسار لیجا تائیں لگی غم دی کاتی۔
 بد نہیر نورانی سوئے صورت کہن و بھائی
 واہ کیا صورت سر جی خالق دور جاو چکارا
 بھر کے ساتی عشق پیالہ و نیکیا چپ چپتیا
 گل نظر گیاں دیتا میں بالن وانگوں بالن۔
 راہ جانے بد سے تائیں کرے تری مارن
 ملک خوراں تک صورت اسدی ہو جاو قربانی
 دروازے چھپیں ظاہر ہو یا نورانی لٹ نکالی
 جگروں عشق محبت والی پارنگھا لئی کافی
 اوس صورت نول سکندر ڈیرے لائے پکے
 واہ کیا بھاگ زینجا والے ملیا پار سجاوہا
 ایک جمال کمال نورانی ہووے صدقے واری
 دل نون بہت پیاری لگی واہ صورت دلبری
 ہو کے شوح اسافے ساراں اندر خدم کماے
 دم سے پر ویسی دیتا میں گل لگانا چاہے
 ال مسافراں نول لگانا آخر دی پشیمانی
 مال اوہ ملدا پیارا مال اوہ بھری درو سداے
 جسدا و ز مسافر جانی اوہ نہ باکل چپوے
 مال اوہ اسدا و لبرائے مال اوہ خوشیاں پیاو
 تیکے اسے نا خوشیاں ہوویا کہیں ہمیشہ ہونے
 بہت پائے خوشی کو اوس جو ہا سناں بھلائی
 اسد نیال محبت لانی بہت دستور احسن دا
 جائزیاں او نورانی اسدا تک کے تلیاں لے

جویں زلیخا چند ساعت و چند نیکو کہ سنش بھلائی
جس دم جاگے گی تاں کھیں ہستی حالت ساری
کیونکہ یار پیلے باہجوں حالت اسدی ہوی

اوس پر ویسی صورت او پر چند ہی گھول گھمائی۔
کیونکہ اوس پیلے باہجوں کردی گریہ زاری
کیونکہ وہ چند ذرا ق سجد سے اذہر انگوں روسی

بیان پیدائش زلیخا

ایک جمال پیلے والا ہو بیٹھی مستانی۔
جاگ آئی تاں اڑھ کھلوتی کردی نظر چوہیرے
جیوں غفلت و چہستے تائیں عمراں سب و ہائی
کردا نظر چوہیوں ہدم نیک اعمالاں تکتے۔
ایویں جدوں زلیخا نے کھی ہوش ذرا کچھ پائی
عشق النبات من بلیا اندر سارا جلیا
سنجیاں و تن محل ہکناں و زلیا جگ انہیرا
چڑھیاں آں غماندیاں کانگاں من گونہ سائے
کر کے گئے او بجاڑاں جانی لے گئے خوشیاں نالے
سوہنے نین زلیخا واسے ہنجوں ہار سپردون
ہوش حواس نہ رہی ٹکٹے ہوئی سخت دیوانی
ولدا چین لیجاون والا کدیرے اٹھ سدہایا۔
کون ادہ بانکیاں بنیاں والا صورت و امتوالا
کر گیا ظلم اساڈے اتے ہائے تھی میں بیٹیاں
گارنگار تمام جھٹکے عشق مواسے لائے
چھٹے چھاپاں ہار جمیلاں گہنے بادشاہانے
سونیاں زلفاں عطوں بھوپاں پٹ وورگا
عشق کڑا ہی بیگینا ہی تلی پکڑ و ہنگانے
چھوٹی عمراں ورو چھوڑے آکے جھاتی پائی
انجوں بولیاں رہن وییاں غمیاں آئیں بلیاں

غفلت پندرا اندر و سوں بلیا پیارا جانی
کوئی نہ صورت نظریں آئی پکڑے کئی ڈیرے
خبر ہوئی جاں سرد او پر اجل اچانک آئی
آخر عمل نہ نظریں آوس رور و نیر جھٹکے
جس صورت نے پکڑ دجائی ادہ ناں نظریں آئی
جانی پکڑا وٹھاون والا ابو وارغ کر چلیا
محل مکان سہاون والی پٹ گئی صورت ڈیرا
تھوڑا جہا جلسہ لاکے ولدے یار سدہاے
دیئے سچے ورو مندانوں ورو ذرا ق پیالے
جانی نظر نہ آوسے ہرول کرن نظارہ رودن
رود کو کے کدیرے راباں میرا دلبر جانی
کون ادہ جس نے پکڑا ساتوں ورو نو چھاپا
گیوں ادہ ابرو چالے ہو یا سوہنا بدرا جالا
کدیرے گیا پیارا جانی جسے پٹ کے کھٹیاں
زیور سب پیالے باہجوں لاه کے دور و گانے
لاہ کے دور و گانے کدیرے کیتے عشق کمانے
شیریں سخن تمام جھلا کے عمدے گاؤن گانے
نال بولیاں بولے ہائیں رودن نین نامانے
سوہنے یار لاتانی قاسم دیکے گئے جھاتی
رور و یاد کرے ادہ صورت ورو و تلیاں

سوئی صوٹ والا جانی میل ربا تک واری
 تک سپار اول وانی شاید میں کچھ حیواں
 حیدم رہوں عرض منائی مہلت بیڑے آئی
 سن لئی عرض خداوند عالم آسپا دلیر جانی

میں دلگیر پورانی والی آن کرے کچھ کاری
 توڑی خواب چالی میل میں بہت آسوی تھیواں
 سال بچوں محبوب تھکنے صورت آن دیکھائی
 سنیو کوں دوبارہ ملیا آکے بنی حقانی

در بیان خواب دوم ہائی زیجا رضی اللہ تعالیٰ عنہا

سو حقیقت کوں زیجا خواب دوبارہ آئی
 روندی تے گرانندی تائیں کوں مراداں ووصیاں
 سارا سانغ سستی وروں بہی روندی گرانندی
 آگئی اگھ تے اکھیں پڑیاں قدرت رہی ہوئی
 سگوں اگلی شکل مستقیم سوئیاں بیناں والی
 اوہو نقش قدرت والا غیبوں ظاہر سوئیا
 وٹوں بین بیکن جھول وٹوں مٹھرنے پروانے
 اوہ زلفاں والا جانی نانک لڑاون والا
 اوہ صورت شکل نورانی خلقت تھیں لاثانی
 سارا خانہ روشن ہو یا غدی رات سدائی
 جلدی اوٹھکے حاضر قدیں روکے عرض گزارے
 کون کوئی توں مارا سانوں پھیر نہ خیراں لیاں
 دم ختم تاجی ہوئے زندگی تھوڑی ہوئی
 ایسے پیرنگائے سانوں جگروں پار لنگھائے
 سال بہار پیر پیر چوہ سسر ستر ہوئی کولے
 سنگ سپیاں عطر مہلبیاں سیلگیاں سب بیٹوں
 پیر پیری وروں ماری گہست زلفدی پھاپی
 تیں ہدیہ موج خوشی دھپہاں ساہی بلدی
 خون سر تمام سوکایا چشم نہ رہ گیا ماسہ

اوس محبوب پیارے جانی صورت کوں دیکھائی
 کیونکر وراں رہی سنییاں رب عصاں سن لیاں
 قدرت کولوں پھر خدائے رات مبارک آندی
 اگلی صورت حاضر ہوئی باکھل فسق نہ کوئی
 آگیا شاہ جہانکے وروی ہوئی سدا سواالی
 صورت چن بدرے وانگوں حاضر آن کھلوئیا
 متھا وکھ مبارک نوری عاقل ہون دیوانے
 اوہ ابرو توں قسرت تھیں تیر چلاون والا
 اوہ دلیر ظاہر ہوئیا جس لگائی کافی
 عین جمال پیارے والی جدوں زیارت پائی
 اوہ لدار ساؤتے وٹوں ٹھگ لیا وٹھائے
 تیری باجھوں لدی جانی قبراں تھکن پتیاں
 اجل تیاری موٹوا لدر فرق نہ رہ گیا کوئی
 پیر وندناں کے اکے حال احوال بچائے
 کھاون پیون سارا پیلان پیر پیر گئے روئے
 مارو بچا پیر کے تائیں کی آیا ہتھ تھوں
 تیدی کرگیوں میں بید و سوواہ واہ بے پرواہی
 بچر تھکے پاروں ہوئی نازل گھری اجلدی
 تیں تھوئی تیری کچھ توں ایہ جاہیں ہسا

اوچیاں بانگائوں کی چڑھ مار ڈی ہر ویلے
 گفتاں جہات نظیر جویر دست سخن نوں تکاں
 بچھریو چھڑیاں بٹریاں سخت سجالی ہوئی
 نیند زخوشی آرام تھی مینجھیں لہ لہ سدا
 لگی نظر پر فراق تیریدی سینہ ہویا لیراں
 ترس نہیں کچھ تیریاں کرے ترسی جاناں
 سوہنیاں زلفاں اولکے ہاشک ناگ لڑانا
 واہ تیری آشنائی سوہنی ہو فانی کرناں
 کون کوئی کی اسم مبارک دستو کس زینے
 دستو پتہ نشانی مینوں میں قربانی جاواں
 سن کے رشتے فریادیں جاواں قربانی
 تیرے نالوں بہت زیادہ لگا درد اساتوں
 مینوں ہی نہ عشق تساؤا لہر چھہ بنے ویندا
 جان تساؤے عشق و چاہ تساؤے مٹھوئی کولے
 تیرے پتے پیرے وطنوں اور دلدار ننگینے
 یاد کراں دن رات مینوں غم دی کا دن گواں
 بلیاں بھائیں ران ڈھائیں یاد کراں ہر ویلے
 مینوں ایہ گل لازم کئی سناں قراروں تاریں
 اسیں تساؤے عشق و چاہے پختہ محکم ہوئے
 ساری عمر ال تیرے کولوں کدی نہ کچھ پھریاں
 تو بھی میری طرفوں بالکل کھجھنواں تاریں
 بالکل نہیں قرارے بہناں فکر میرے دل دھرتا
 ایہ گل کرے دل اجانی کنڈو کھاسے چلیاں
 اکھ بھئی اہ درد ان تیری ہوش حواس نہ کوئی
 اگے خواب خالیوں انگوں ہیسی دلبر جانی

تکاناہ تساؤا سیاں وچہ کوئل سویلے
 لیکن تون نظریں آویں چور مرینا پکناں
 تاک پاپے حال ساڈا خون نہ رہ گیا کوئی
 جرد آن جبال و پھیا پھیر نہیں سکے پائیا
 باد شلا ندی پٹی ہو سکے کینا پھیس فقیراں
 سنگتیا کے پھیر سیکے اوہ رہا ہر سٹے جاناں
 پھیرے کیوں پھٹا کے اگے آتزیاتی لگانا
 کر کے طالب خلق دیوانی پھیر نظر اں و ہر ناں
 کی ہے نام مبارک کسکے ہر دم سپر مکنے
 دستو شہر تکان تھالی میں اٹھے خود آواں
 مینوں بھی جو عشق تساؤے لائی لوچہ کانی
 تاپیں وجہی واری جاہر طیا آن تسانوں
 پھر تساؤے اندر میں بھی ڈھائیں پھراں مرثیدا
 سر وڈا سافے اوپر دے گئے غم سے جھولے
 تیری خاطر ڈیرے کے لاسے دور زینے
 عشق تساؤے نے پٹ سیٹیاں انہوں تارے وال
 محل مکان تساؤے باجوں دستن جیکل بیلے
 عشق سے وچھو پیاں پیاں دلوں ساریں
 کر کے یاد و ذراوند تاریں کراں ہنڈ کھلوئے
 کعبے و انگ تساؤے بنا تپ کدی نہ کنڈ کر لیاں
 جیوں میں یاد کراں تیں تون ہی کرنا یاد اساتیں
 اسان بھی عشق کالی تیرے پتے ایں و اجھرتا
 رور کے سدہ ہی زلیجا ایسیر مول نہ ولیا
 اگے نالوں بہت ہے اسنی دل سے اندر ہوئی
 پھر جاں لپیا لیک پھر تے ہو گئی تک نشانی

کھلیاں دیراں ہر اک سپہ سچاں جھانٹی پائی
 اگے بھی کچھ نال کسے ہنسوں کو گل کو وی
 سنگ سہیلیاں بیان لالوں کچھ نہ بولے چالے
 در و فراق پیاسے والی ڈو اوصی آگتی پائی
 دور کماہیں بھنگل اندر حال دوڑیاں کر وی
 آبل باسیا میں قربانی کہہ ہر نرس سد ہائیں
 وطن مکان اپڑو ایسوں کچھ نہ پتہ بتایا
 کیوں اوہ دل و جانی میری صورت سے لاشانی
 ترس نہ آیا تیرے تائیں روندی نون چھڑ چلیا
 گئے افسوس ایات مگر ہوندی محشر تائیں
 جج کلان نال پیاسے کر لیدی گوارسی
 سفل فراق کلیجے اندر جانی مار سد ہائیں
 کہہ روں بھالان لدا جانی محرم پار حقائق
 جہدم تنگ و پادہ تھوگور و روڈ تائیں مارے
 سخت جیرانی تے پشیمانی غم و پان آنسو جاری
 ویکھ حقیقت باب پیارا خون اکھیں تھیں روگ
 سد کی حکیم بیاتے جانق بہت پرانے
 کچھ تھوات نہ آیا بالکل اصلی مرض نپائی
 سور نہ کوئی دوائی اُسدی کر رہے تدبیراں
 آپے محل سکانات اندر صیروں بیٹھی رہسی
 ننگے بات شتانی شاہ نے سخت زنجیر سنگا یا
 نازک پیراں یوچہ پایا کر کے قید بہائی
 ہو گئی قید زنجیراں اندر رووے کر کر داری
 قید کیتونی جینو کرینوں نوپیں ویہ خلا صی
 لوکاشوں کچھ خوف نہ آیا قیدی کرتے مینوں

لگے کی دیوانی آہی سور ہوئی سووائی
 ہن اوہ مہناں بھل گیا سپہو چاٹ لگی ولبروی
 بتاں واکہ ہوش زین تے پتے عشق پیالے
 محلاں تھیں اٹھیا ہر دوری کر وی حال دوائی
 عرض سنا کے حاضر کر کے خوش صورت ولبروی
 مطلب کچھ نہ ویسا مینوں کس سببوں آئیوں
 کیوں نہیں ویسا مینوں کس پاسے جلوہ نور سجایا
 کیوں سے کیوں سیکر تائیں اپنا پتہ نشانی
 اگے نالوں ہور زیادہ سینہ میرا سلیبا
 جج کے نال پیار کلان کر وی چائیں چائیں
 ایسرا پیدی تہمت تہا ہی لائے میں مرداں ماری
 والد شاہ علم میں عاجز تے کس دم چاہی آئی
 کتھے جا ملاں آستائیں وس نہیں گیا نشانی
 وچہ بازاراں روندی جاوے چھڑ کر محل چو بارسی
 بے پردہ ہو وچہ بازاراں کر وی گریہ داری
 ہو گئی بھلی دقت صیری ہن کی ہاروں ہو و
 ایسرا سدھی مرہناں گولوں شو سیمہ ایانے
 سچہ حکما و ان شاہ و گائے اوبوں عرض لائی
 لازم آسنوں محلاں اندر نینوں نال زنجیراں
 وچہ بازاراں حال خواراں بدالفاظہ کسی
 سونے دا اوہ سنگل ہسی راوی ذکر لیا یا
 پہلی پوڑی کی عشق وی قیدی ہونا بھائی
 لیکے قیدال وچہ پاوان حال کر کچھ مہری کاری
 مر جاسی وچہ در و فرقت روندی چندر غامی
 لازم آہ سبھناں تائیں قیدی کرنا مینوں

سجھنے انصافی کیٹی نال میرے دل جانی
 اوتل پوزخیاں والی قید کرتے آئی
 کچھ پرواہ نہیں قیدان والی اسکے دلدار سمجھنے
 سائے درد عذاب کھینچو جائے نظر نہ آون
 پتہ ٹکاناں تیرا بنوں جبکہ معلوم ہوندا
 لیکن کی کراں نہ بنوں معلوم پتہ ٹکانہ
 ردون باجھ علی نہ ساڈا چلے کچھ نہ چسارا
 کر پکار پیاسے جانی وہ یہ کچھ پتہ نشانی
 سہراں پتیاں ان پتھنوں کوں پیا کر بندے
 آپکار ہماراں مور و صورت شکل منجھاؤ
 وہ پہلے روشن بنوں کچھ چہرہ خوش ہواں
 خوش ہونگ سہیلیاں بہواں مجالس کر کے
 کدن پیا جانی اسو بند خالص کراسو
 پاک جمال مبارک نوری کدوں زیارت ویسی
 کس دن بدل رحمت والا پیچھے رب و ساری
 اینویں غم و گادوں گائے صبر آرام نہ کرووی
 کرووی رب کلول ہمیشہ واویلا کر و و
 آخر اینویں سال گذشتہ ہو یا کرویاں زاری
 رحمت مینہ ہماراں والا وسسٹن اوپو آیا

اگے زلف تری قیدی روندی درخانی
 دوٹاں طرفوں تیرا پر کسے نہ مہر کمانی
 جے ہوا رہی میں عاجزوں آن لگاویں کچھ
 جیکہ تیرے جسم پہ پیا کے آپکار بلان
 قسم خداوی اوتھے آوندی ہرگز فرقی نہ ہوندا
 کپڑے شہر مبارک اندر تیرا دولت خانہ
 لستا سر پر روئے جوگا ہوندا وراں مارا
 میں کچھ عاجز خدمت ہو کے بولال سخن زبانی
 پتھن ٹانے و کچھین کارن ہر دم رند رند
 ہنساں وہی دیکھ کر پانی خوشیوں ان سہاؤ
 دیکھو جمال مبارک تیرا غم و صولت صواں
 جی پواں میں ہوئی ہوئی گھٹت شہریوں بھر کے
 کدن سائے دکھ پیا اور کچھ خوشوار و نڈاسو
 میں عاجز دیاں زایاں مولاکہ تیرے روز نیسی
 دکھ غم و شراق تہاں کدوں دواع ہوجا سی
 حاضر ناظر ہر دم رتے شکل سخن و لبر و می
 مال خیالان مشورے شکر شہیداں گلاں چھو و
 بند اسگ پھر پارلسن وہی ہئی آن تیاری
 تری کجی واری تہرت یوسف آئی جمال و کھانا

بیان خوابتوں کی زلیخا ہارسوم و پر سپین نام و مکان و مطلع کروں حضرت یوسف

شو حقیقت کیونکر آئی خواب تری واری
 کیونکر مینہ کم واہو یا رحمت پتھریاں لایاں
 کیونکر مینہ شکستہ اوتے پھر ہماراں آیاں
 رات مبارک میں والی آئی ہاں ہاں نون

کوئی زلیخا ہارسوم وہی خوشی تیرے پیاری
 کتہہ کر فوری ہاں ہاں کولوں لگیاں مون ہیاں
 کیونکر مینہ پھریاں کولوں مور ہماراں ہاں
 رات فلاحی وراں کولوں عاجزاں درد مندوں

و سن لگا ایہ بھاری کھیت ہو سبہ تازے
 کچھ دن صبر آرام کسی قسمت اندر ہوئی
 سگوں خواب و چال صورت آئی او نا پوری
 حسن جمال جمال نورانی سوٹھے یقین شرابی
 اوہ پیار احسن لاشائی محرم پار حقانی
 قل قل تیر لنگہا ون والا نا ناگ لراون والا
 تاک جمال پیارے والا دلورہ فرحت پائی

دو فرقاں والے آکے بند ہو کر والے
 لگ گئی اکھ زینجاہ الی ویر نہ لگی کوئی
 چھری دوواری تن اندر و گئی داغ بھوری
 دوروں حاضر خدمت اندر ہوئی آن شتابی
 او کستیا و مر یلا حسینے پار لنگہانی کانی
 تیری وار آیا گھر اندر صورت و امتوالا
 وہن نیپے ڈھبہ قدماں نے اتنی بار بستی

غزل فارسی

قسم حسن جمال تو مرا ماہر بہ گردانی
 سخن دراز وہاں عقدہ چرا بیرون نہ بکشانے
 چو خوبی حسن تو دیدم عنان از دست رفتہ شد
 ز بچہ زلفت اندر دل وہم بہ پائے افتادہ
 ز آزادی شدم در بند لہاں خنداں ہی خفتند
 نہ ابر و خوشنمائے تو دو تا شد و رفت است من
 گماں بروم ز آشنائیت مرا سود بیاید پیش
 قدیمال ہنشتان مرا بگذاشتہ حسرت
 جمال خود نہ بنسائی اگر بنسائی ہم یکدم
 الا سے ایہا القوت بگو برے حوالہ خود
 گداختہ شد چوموم اتر ہر بگوید ایں عرض گریاں

کہ اندر فرقت دل جاں شدہ قالب بہ چرانی
 چرا حالت نہ مے گوئی بجا باشی بجا تانی
 گماں بروم رہا شتم بقیہ نام بہ زندانی
 چرا مشک کشتائے من نہ ساری مشکل آسانی
 اشک ریزاں دو چشم نام شد نہ چوں قطرہ بارانی
 پیرید عند لب اچمن سبزہ زار جسمانی
 نہ داتم کہ در وقت شود مقطع این نہ گانی
 ز اعلیٰ شاں بقیہ نام ز عشقت در خیسانی
 و زان بعد نے آئی بہ چشیں سال گذرانی
 پیش پس جزیں شتم ازیں پس تو مرخانی
 بگوئی تا واؤ بجا ترا قسم بہت بجانے

قدیں لگ کر رو کو کے اکی میرے دلجانی
 ہتی چہ نہ چہ سانسوں اپنی دست ضروری
 اہن میں کچھ باجوں میں کدیں نہ جاوون دلیاں
 چکانپ سبھی اہن پاپہ مل نہیں اہن جاندا
 کی کچھ عیب قصور اسان تھیں سو یا اکی سر وارا
 میں مشتاق رہاں ہر وہی وید مبارک چاہواں

اپنے وطن پیار یو والا دیہہ کچھ پتہ نشانی
 کیہرے شہر ولایت اندر رہناں مرد و حضوری
 آگے و آگاہ تیری او پر کہ میں وساہ کر لیاں
 ایسے ساؤے کچھ سوئے تول کیوں نہیں بولاندا
 جک باروں میری کولوں کر ناں فور کسلا
 تول کیوں نہیں بلاندا میںوں صد صد جاواں

میں تینوں ہر ویسے ماہیاری منہ ہی یاد کرندی
 بیٹھی رہی اسی کی بچے تول ہو ویں ٹھہ رہی
 جیکر عیب قصور اس کا جلدی بول سناؤ
 مار نہ جائیں مار نہ جائیں اگے بہتی مویاں
 کس شہر وچہ ڈیرا تیرا دس جا پتہ نشانی
 ہور لورانی جنت اندر ڈیرا اشدھ لگائی
 سال بچوں پھر میلہ ہوندا اگروں یو کوئی
 قسم خداوی سے کرتا میں دستا پتہ لگاناں
 کپڑی ویسوں نازاں الیا آویں مارن مینوں
 کیسا سوہنا لگھڑ تیرا سوہنیاں نازاں والا
 قسم تینوں جس صورت تیری ساری عجب لورانی
 جیکر پتہ لگانا مینوں دس کے جانا تا ہیں
 طے فلا صی و در آزاروں اجل پیالہ پیواں
 جس کے یوسف زفر یا یاسن اسے و در سجانی
 جیکر شوق ریا ت تینوں ولوچہ ہو کو ساڈی
 او تھے شہر مہر کے اندر جاگہ سکونت میری
 یوسف نام نہ ویسا حضرت اسوچہ حکمت آہی
 نام عزیز بتائیں اپنا ایس سیتوں بھائی
 لے زلیخا مہر و چالے ملنا آکے میسٹوں
 مور کے نہیں اسوڈی با بچوں بالکل کو کر جانان
 میں بھی طالب تیرا ہر دم پاؤ کراں دن راتیں
 دولتت عہد حساب کوئی رتھی میرے چپے
 اتنا پتہ لگاناں دس کے صورت غائب ہوئی
 سو جاں خوشیاں دل سے اندر کیاں نہ پتہ قطاراں
 غم و لگیری و در ز پیری ساری و دور سدھائی

جدا میں چھلچاویں کچھوں رہاں وہیاں ویندی
 دس شہ جاویں پتہ لگاناں واہ واہ بے پرواہی
 ورنہ اپنا پتہ لگاناں مینوں جلد بستاؤ
 دس ویہ پتہ لگاناں اپنا پلو پکر کھلویاں
 وچہ زمین سے رہنا پاکہ ساکن ہیں آسانی
 پاکہ لگائے سرب کوئی لامکانوں آئی
 کس سیتوں اتنی مٹھے بے پرواہی ہوئی
 سر میں پھر اس جاگہ تھے حاضر خدمت آناں
 بے لقصیر کتا ہی تائیں اینویں ہاریں کینوں
 چمن بد تھیں حسن زیادہ ماسکے نور ا جالا
 صدقہ حسن بچاری تائیں ویہ کچہ پتہ نشانی
 لازم تینوں مار کتاری کر کے قتل ایہ تائیں
 اس جیون تھیں سکر اندر بچہ راضی تھیواں
 اپنی جاگہ سکونت والی دیواں پتہ نشانی
 آدناں شہر مہر کے اندر منزل نہیں وراڈی
 نام عزیز بتاواں تینوں حاضر خدمت تیری
 کرن وایت ابے نہ ہو یا پید اپنی آہی
 یوسف نام بتایاں ہو یاں دسد پتہ ہر کائی
 اوس شہر وچہ آیاں ہو یاں مطلب کسی تینوں
 پکا وعدہ نال تیری ایہ بالکل نہیں بھلا ناں
 توں شہزادی ایہ تھیں پیراں چیاں ڈارتیں
 بائناں آن ضرور اساتوں حسب کرحیلہ چلے
 آئی سرت زلیخا تائیں لگی ویر نہ کوئی
 دس کے پتہ لگاناں اپنا پارسیا سے پاراں
 اس آئیدال والی سکتی اللہ پاک ہستی

ہر وہ تاجی بستر چلے کے ہوئے اٹھ روایت
 پڑھ کر شکر خداوند والا جس مراد پوچھانی
 واہ کیا پند ایسی ہی وہی وہن جہانوں کی
 بیوں بھی چار ہر العالم ایسی پند رائے
 بل پوسے اہ وہی مکرمت سند او انی
 ہو و خاص نصیب انہوں پارتی ہی آہی
 اُمت و انجو ار پیار شافع و وہاں جہانوں
 ہر پے جس اُمت کاران ہنگیاں نیک عایش
 کرن روایت وقت تیر و ی پاک رسول حقانی
 کہ پیالہ پانی والا ہے سی پاس نکایا
 پوچھیا مکررا تپوں حضرت اتنا حال تاجی
 سوخت کر ہیں یا تری و کسک لیت ہر ضروری
 یا حضرت تپیں زنی و رنگت حار و تسکو
 جہیر پیری اُمت و چوں نیک حسن کوئی ہر
 سنے پاک پنی سے عایش سخت حیرانی آئی
 کہندے تو انقبض روح و تپائیں تپا کر کہندے
 جہان ہر آزار تاجی میری اُمت ہانوں
 اُمت و انباری میری بہت ضعیف تاجی
 سب اُمت وہی میرا تپے کدہ کسوں ساری
 میں قربان جاواں کیا حضرت شفقت ہر کماند
 رعزقیات تپکی اُمت وہی کرن کو انجواری
 اُمت ہاں اُمت والا ہوں پانی چہرہ اسی
 چہرہ پیراں الہ کدین چھوٹا لادن
 اُمت وہی سنگت عدہ کیتا پاک رسول نیکانے
 ایسے سببے فرانی کیتی فوات خداوی

آگیا عیش بہاراں والا نیک سعید زمانہ
 سنتیاں ہویاں قدرت کولوں دولت رب بہائی
 غفلت خواب و چالے اندا پنے بنی ملاوے
 جس پند رتھیں ورسد ہون و آزار پورائے
 جہیر اُمت کاران ہر دم رہتے رہے سوالی
 جسک پاروں لہدی کولوں ہو و سور سیاری
 اپنی اُمت پیاری و اجس کرناں ہے خصمانہ
 پار پیری اُمت تائیں و زخ کنوں چپائیں
 تنگی حالت اتنی ڈٹھی میں جاواں فتر باہی
 سنے کے تھوہرن مٹھتے تانچو سببہ سکایا
 کیکن روح نکالیں میرا و س اسے ملک گرامی
 تال پھراہوں پاک پنیوں کہند انک حضور ہی
 اس تپیں تترتھے اوسنوں ہوندا و کہہ زیا وہ
 اس تپیں پادوہ تترتھے و کھ اوسنوں میں کرو
 چہم ہم آشور و دن کو اوہ مقبول خدائی
 کر کے یاد خداوی تائیں کرا پہ نیک اراوے
 اتنی گسر میرے اوپر توں کدھ او نیک جواناں
 و کھ نہ سنے جوگی اتنی عاجز در و رنجانی
 مت کے کچھوں پیار بجائیں اُمت او گنہاری
 اُمت اپنی او اول اندر ہر دم خطرہ کھاندے
 سو پتیر نفسی والا کھ کر کسن جاری
 سنگ اپنی جنت وہی اندر اُمت نون لجا سہی
 جہیر او عدہ کرن کے سنگ پورا توڑ تھب دن
 لے ویساں جنت وہی اندر کسب جنوں محل نکانے
 اوہ نہیں اُمت میری و چوں ہوا وہ شخص سناوی

جس نے تابعداری کیتی جنت ڈیرے لاسی
 جنت دانیکا ندے کارن وعدہ نبی بتایا
 سنو تحقیقت جدوں زلیخا خواب بشارت پائی
 دروازار و چھوڑ پوالا سارا دُور سدھایا
 غم و گھیری دُور سدھائی عیش بہاراں آیاں
 طامسی دلدا جانی بلیا رحمت پھیرا پایا۔
 خوش ہو کے اٹھ بیٹھی جلدی خوش گم و گھٹاراں
 خوش ہویاں سپتیاں گڑے آکے جھڑ پائے
 گھر گھر دے دچہ نشادی ہوئی دکھ غم دور سدھایا
 بہت خوشی کے اندر ہو یا باب زلیخا والا
 پڑھ کر اتہ دولت وندی رب دے نام کُٹائی
 کھل گئے زنجیر پیراں تھیں حاصل ہوئی خلاصی
 ہستن کھیندن پھیرتیاں سنگ آن زلیخا پایا
 ہر دم ہانگن مصر و چالے ہو زخیال نہ کوئی۔
 اسیں کھی ہر دم رب آگے روکے عرض سنائیے
 اوس مبارک ٹوری پاسے ہووے گذر اسٹا
 و کھینچے چل مبارک روضہ نبی شہدنا والا
 ہر دم سک اوس وطن شرفدی بندھی ڈیتیاں
 کدن مر اوں درو سنڈنڈیاں پوریاں کو کھلاوے
 جو ریدے دروازے جا کے کدن نہ خالی آئے
 اسیں کھی ریدے دروے اوپر گریے پچھو پکاراں
 ریدے دروے باہر چلے ڈاہر نہیں در کوئی
 جیونکر ایس حکایت وچوں نظر تحقیقت آئے

بمبفر مانی کرنیوالا ہتھ ملیندا جاسی تہ کو
 یوسف کہیا مصر کے سلساں جیکوئی طالب آیا
 بجد دل سے اندر حاصل ہوئی خوشی سوائی
 جسدی طالب اس جانی نے پتہ نشان بتایا
 درو سنڈاں بیماریاں کو لوں نہویاں دُور جڈایاں
 درو بیمار پڑائے کو لوں دل داورم سدھایا
 جو کوئی آن بلاوے یوسے اکوں نال پیاراں
 مانی باپ زلیخا اتوں حدتے حدتے جائے
 ہوئی صحت زلیخا تائیں عجب زیانہ آیا۔
 فکر اندیشے دل دے تائیں بلیا دیس نکالا
 ہو زلیخا دی غم کو لوں بند خلاص کرائی
 چھٹ گیا آزاراں کو لوں رب دا پندہ عاصی
 ایس شوق مصر دے آکے دل وچہ شور مچایا
 جیونکر اسان پنجابیاں تائیں سک عبدی ہوئی
 قسمت ہووے زایس کھی شہر دینے جائے
 شوق ولیدے آگے بالکل کوئی نہیں پندہ دور
 جسدے اوپر رحمت نازل ہووے رب تعالیٰ
 و کچیاں اووہرے کدن بچاؤے واحد اللہ سائیں
 یک یقین کدن تان نون اللہ پاک بچاؤے
 سر پر کدن رب العالم اسدی آس پوچاؤے
 و کچیاں کدن و کچاؤے سانوں حضرت شاہ ابدرال
 ربوں چھوڑ جو ہور دے جا بیشک انہاں سوئی
 اونوں اوہ کھی خدمت اندر حاضر دسی جاوے

حکایت اشاعر

ایس امر وں مجلس ڈانڈا بہت غریب مناناں

سی ہک پیش زمانے کوئی شاعر وڈا سیانا

کے انخیزیل خدا واحصہ و کھرا کیتا
 میں غریب مسکین نماں دیہہ کچھ پیسہ میں
 سن کے اوس شاعر دیکو لوں بول امیر ستایا
 انہیاں ناں پراناں کارن ہے ایہ حدرفہ آیا
 ہو حیران امیر ستایا اگوں اوسدے تائیں
 شاعر کہیا جے میں بھایا انہاں مول نہ ہوندا
 حد میں رب واجھڈ دروازہ تیں درآن کھلویا
 سن امیر بڑا خوش ہو یا دولت سہہ چوانی
 اینویں جو کوئی قبران تائیں سجدے سوخ کر نیے
 ایہ سہہ انہیں دوزخ اندر پکڑے جکڑے جاسن
 میں تاں ہر دم ریدے اگے رو رو کراں و عاں
 چیں زلیخا نوں وچہ ہرے آن عزیز ملا یا
 سندہ حقیقت نت زلیخا رکھدی تاہنگ مصردی
 جو سہیلی حاضر ہووے ہورتہ کچھ تبارے
 چہ ہرے یاراوتے ول تاہنگاں ہوتیاں درنجاں
 جو کوئی شہر مصردی آکے پوری خبر سناندی
 بہت ہووے خوش سن سن گلاں چیت اوس دہری
 گوشے دیوچہ حال حقیقت خوب طرح سمجھانی
 ہوئی خوشی زیادہ اوسنوں شاہ نوں قبر سنانی
 سن کے شاہ نوں بھی دل اندر ہوئی خوشی زیادی

سن کے بات شاعر نے اُسوں کہیا جا کر مینا
 اوسدے بارے ہور زیادہ و اوسدے سیسے میں
 تیں جہاں ششدریاں تائیں دیواروا نہ آیا
 تک کھاں بھایا میں بھی انہاں شاعر نوں تیار یا
 توں تاں خیر میں مہر میں تکنا میں انہاں توں تیار
 ربے باہجوں تیرے درق کدیں نہ آن کھلویا
 اکھ اگھور کھاں میں بھی انہاں ہو یا کہ نہ ہو یا
 راضی ہو کے شاعر شوہرے گھر مل کیتی دہانی
 جاہل بے عقلی جا کے مرشد میں پھڑ پھڑ
 مشرک بدعتی ٹول نکا کے کدیں نجات نہاں
 میری حاجت تاں یار با تو نہیں آپ سچا تیر
 اینویں ہر طالب لبوں رونہ کر تھیب خدا
 ہر دم دل دیوچہ ہمیشہ سیک رکھے ولبروی
 ایہو آکھے شہر مصردی کوئی بات سناوے
 سجاں باہجوں ہور نہ بھائے باکل پیمان کھانا
 باہجہ حسابوں اوسدے اوڑنی بی ترس کماندا
 اکدن ماں پیاری اگے حالت ظاہر کردی
 سن کے ماں پیاری ساری حال حقیقت پاب
 یا شاہ ارج دختر تیری ایہ گل ہے فرما
 دس کھاں ازھسابی بی والی کیونکر ہوئی شاد

بیان آمدن فاصدان ہر پیرے شوہر گاری زلیخا

جامی صاحب ایس طرح دی کرن رویت بھانی
 ہر کوئی شاہ نہیں واسدے شوہر گاری کردا
 کھاناں پیمان کھلدا اوسنوں فاصد جلد بھاندا

سن جمال زلیخا والے جگہ چہ دہم ججا
 سداں سار حقیقت اوسدی عشق اندر
 طیمو سے نوں حال حقیقت ساری آسمجھ

کئی طرح سے شہر لیا اور قاصد یاد شہر لے
 ہرکادوں شاہ وہی طرفوں سے بات سنائے
 نہ ہم باہجہ شہاروں قاصد ہر طرفوں سے
 اسے وقتیا ہر شہر و ناپوں آوں قاصد بھائے
 شہر فلانیوں شہر فلانیوں ہور فلانے پاسوں
 کیسے گھر تسا ڈا ہورج وارج ویکے اپراوں
 سن کے بی بی نونوں دل اندر سخت جبرانی آئی
 شاہ عزیز نہیں کیوں کئی میری خود سنگاری
 جس نے کئی شہر وری میری اوکھ نہیں چھپا دیوں
 اوسدے مثل نہ میری تائیں چنگا کوئی لگے
 اوسدے باہجوں غیر کے ول بالکل قدم نیال
 کرو لیبلاں دل کے اندر کچھ نہ بات الائی
 روزی سے کرا لندی آئی کردی حال دہائی
 محرم حال تلبیدے خانی کیوں نہیں قاصد گھلیا
 جس نے خواہاں دیو چہ پیتے پکے قول نیارے
 اوی عزیز جہا نہ کوئی ہور عزیز بچھا تہاں
 باہل تھیں حیوقت زلیجا چپ کر کے اٹھ آئی۔
 سمجھ لیا افہنت مصول رکھدی تاہنگا دوسری
 تاں پھر ساریاں قاصد تائیں نصبت حکم سنایا
 ٹور وئے سہ قاصد گھول ملی مراد نہ کوئی
 قسمت سے سہ لیکھے ہوں پیش نہ جائے چارا

عافر خدمت طیب سے وی آن و بہن نذرانے
 سن کشاہ چوانے دیوے سبب نہیں پاس بچھا
 جل کے شاہ زلیجا تاہنگا اتنی بات سنائے
 بھائے شاہ زمیند و نینوں لیکھیں چاہوں ہار
 قاصد آسے تو بھی دس کھاں ہور کے ہوسوں
 دس کھاں اپنے سن واجلدی تو بھی حال سچاں
 کیوں نہیں شہر ہر طرفوں قاصد آیا کافی
 ہور تائی شاہ زمیند سے آوں وار واری
 دو بے چو باو شاہ زمیند سے اٹھیں کینوں
 اوسدے باہجہ اند ہر انہوں دستہ چھتر اسکے
 حسد نیال اقرار ساڈا اوسے دے ہر جاواں
 شخصے ہو کے باہ طیموسوں گھراں کئی دہائی
 ہائے افسوس نہیں کیوں آیا جسدی ساں ہرائی
 جس نے لاکے شیر جدائی سینہ میر اسلیا
 شہر مصر واپتہ پتیا یا نام عزیز پیارے
 اوی عزیز نیارے اوتوں دم دم وائل جانان
 باہل نے بھی حال حقیقت ساری دیو پاپائی
 شاہ عزیز مصر دی آفت اوسوں بچھی گھیری
 وئے بہت مخالف مالے ہور ہنر بھی چاہیا
 از گھرا قسمت باہجوں کوئی شکر کین حاصل ہوئی
 جاگہ امید نری ہے حالی سمجھ حقیقت پارا

پان شاہوں شاہ طیبوں قاصد سرائے شاہ طیبوں شاہ طیبوں شاہ طیبوں شاہ طیبوں شاہ طیبوں

جدول زلیجا وی شاہ غنبت طرف مصر دی پائی
 ہر طرف خوب طرح سمجھا یا شہر ہر طرف جانان

اوپر وقت شتابی قاصد پیش بلائے بھائی۔
 مالے شیخ عزیز ہر طرف اتناں حال ستانان

شاہ طیموسے کے گھوڑی صورت انت کوئی
 جیکر توں منظور کریں تاں تیرے پرانیے
 اتنا کہہ پیغام شتابی تھے کسی سنگاے
 خلعت شاہ عزیز مہر نوں لعلوں جڑیا گھلپا
 ہور ہزاروں درم دیناراں شاہ نے ال چہا پ
 جو کوئی حاجت رسوائی آن سوال سناست
 دولت شہر مہر سے اندر ہر جا گہہ رُلانی
 مانجو پو کرے ہر کوئی شہر کے دے آئے
 الفصہ پھر گھن مخالف قاصد ہوئے رلہی
 چہر ہینیا نداسی پینڈا راوی ذکر بیاسے
 اوہ قاصد بھی ٹرے ٹرے آئے مہر کناے
 گل مسکین سوالیاں تائیں دتا مال خزانہ
 بعد اوسدے پھر شاہ مہر نوں و شکر و صل کٹاری
 سس کے بات عزیز مہر نوں جن عیدیدا چڑھیا
 اگے ہی اوہ ایس امر وی کروا خوش فروری
 گھر بٹھیاں ہی مطلب سارا حل خدا فرایا
 سن خوشخبری قاصد اتنا تئیں دتی دولت بھاری
 ہر نوں با تعظیم بہا یا جیوں دستور شہاندا
 گل مسکین مہر ویاں اوپر ایچ دولت و تانی
 کچھ عزیز مہر سے دولت دتی فقراں تائیں
 ہر نوں شہر مہر سے اندر سجد فرحت ہوئی
 چند وہاڑے رہ کے آخر قاصد عرضاں کرد
 مانجو اوہ وہاڑا شاہ نوں دئیے بیچ تھامی
 تو بھی اوس تاریخ وچالے جنج بنا کے اویں
 تاں پھر اک تاریخ مقرر کر کے گنڈھیں پایاں

اوس لڑکی دی خود تیر پوئل تھیں غنیت ہوئی
 ہور جو سریتے اوہ بھی حاضر خدمت وچہ نکائیے
 ہور امیر امر اوں کارن تھے وگھ جو اسے
 گوتا گون سخا لطف ہر کوئی قاصد نیکیے قلیا
 وینیاں شہر مہر سے اندر گل مسکین کدایاں
 بہنیاں راضی کراں مشکوئی مسائل عالی جاو
 صرفت کر و اتھاپیں ہر وی اس پہنچانی
 ہر کوئی آفرین اسانتوں راضی ہو کے پائے
 او تھوں شہر مہر وی وستی دور کدائیں آہی
 چہر ہینیاں سچوں او تھے جاو لو الال جائے
 داخل ہوئے شہر مہر وچکٹ سنازل بھارے
 حاجتوں راضی کیتا جیونکر حکم شہانہ
 چوں حقیقت دی شاہ زبول سنائی ساری
 حسن جمال زلیخا والے دلنوں محکم پھر پیا
 رحمت پاروں اس تھامی گھر وچہ ہوئی پوری
 پیکلی اس مراد دے دی مولے فضل کھایا
 با سچے حسابوں خدمت کیتی سہدی ارواری
 خاطر خدمت پوری کیتی رتی فرق نہ آندا
 لکھدے ہین مہر سے اندر مقلس رہیا نہ کائی
 کچھ طیموسے دیاں تہرانے زندگی جا بھائیں
 دوہاں ولانتوں نیکت عاقل یاد کرے ہر کوئی
 پختی کوئی تاریخ اسانتوں دس عزیز مہر سے
 شادی واسمیان بناوے شاہ طیموس گرامی
 سندر شکل کواری لڑکی جلدینیاں ویا چیاوس
 بعد اوسدے پھر قاصد اس بھی شوق بہاراں چاہا

آگہ سدا تم علیکم او حقوں و پس قدم اٹھائے
 سب پر بیان حقیقت شاہ دی حاضر بول سنانی
 سن کے شاہ فر صفت نی کوئی فرحت اندر آیا
 سن زلیخا توں دل اندر بے حد رحمت ہوئی
 ہو رہی وہ سہی دلگیری سو جاں خدشیاں پایاں
 اسج نہ جانے ہو کر کوئی اوہ جانی دشمن بھارا
 ریز پتہ ہنگ پیار یوالی کہ پڑا ویلا ہوسی
 شوقوں ڈانڈی کھل آئی کیتی عشق دیوانی
 کہ نہ پیار اولبر جاتی ملیسی یار حقانی
 ہر خیال نہ بالکل کوئی بکو چیتا سولی
 جنہاں عشق گلے وچر پایا تنہاں آرام نہ پایا
 کچھ نہ چاہوں بکو چاہوں قرب سخن دلبر و
 دوست و کور وازے اوئے ایہو کرن ندیں
 بکو چاہیں نظار او سدا دل جس نے سوہ کھڑیا
 جنہاں مثال خداوند عالم پیار محبت پایا۔
 ہر دم ہانگ پیارے والی رندی لوہا ہانتوں
 و تیاوے جو طالپ تھیں و نیا پتھے مرے
 ہی عشق او نہاں ڈاگہ سچا دیوے رب پیائیں
 عین حقیقی عشق بکرم دیوے رب اسانوں
 رکھے کم سناہی کوہوں سدا راہ و کھمارے
 شوق محبت اپنا دیوے کے اندر وہیں سر آئیں
 اپنا فضل نے کرم کما کے نیک بدیت دیوے
 پس اسے از ہر رب تو انا ہر تے مہر کر سہی

سال سچوں پھر پیو سے وی خدمت اندر آئے
 جیوں جیوں اوسنے خدمت کیتی ساری وی سچائی
 شاہ وی واسا مان شتانی حدیث کر آیا
 نیکتا می سن شاہ مہر وی غم نہ رنگیا کوئی۔
 خوابا نواسے جانی طرفوں باتس خبراں آیاں
 اوسدے ڈٹھیاں ہو زیاوہ ملیسی در و امارا
 جسدن شاہ عزیز مہر و امینوں نظری پوسی
 ہر دم شاہ عزیز مہر سی پڑدی رہے کہانی
 دکھیاں کدین عہد باگن ہووے عا پر خند نہانی
 با بچوں شاہ عزیز مہر وے خونوں جاسمونی
 وچہ جدائی پار جندے خون تمام سوکایا
 اوسدے با بچوں دل او نہاں ڈا ہر پسند نہ کرا
 اسے پیارے باری وچوں ڈوری جھان گھٹائیں
 او ہا یو او نہاں توں ہر دم دامن جسد اچھڑایا
 او نہاں بھی رب عالم با بچوں ہو رہا کھلا یا۔
 اوسدی با بچوں جہاں میں جہاں میں نہیں تو انوں
 ریدے حکم تمام کھلا کے ہر فرمان امر وے
 و نیا دا جو عشق نکار اسانوں دیوے تائیں
 جسدے پاروں ہنوخ شوقی واحد شاہ خدائوں
 صراط المستقیموں سانوں بالکل نہ کھڑکاوے
 غیر محبتاں لذناں کوہوں رکھے در سر کرا ہیں
 برے کماں تھیں ہر من لوں فضلا تھیں کھدیوے
 تیرے جنہاں گنہگار انوں بھی نقصاں ششہی

شاہ وی دانوں ساڈ تیا پس شوق او کمر سائیں
 شوق حقیقت و تیں بہتی چھینچہ نہ پائیں

پیمانہ و کثرت شادی و واج زینا

سنو حقیقت شادی والی جویں روئینا ہوئی
 سر پر حد سے کھانے والے حاضر شاہ شگاسے
 قسم قسم سے کھانے پکے خوبی حد نہ کوئی
 جو مسکین گدا گریا جز روز فلاسے آوسے
 دعوت عامہ پکا کی اوس نے جو آسے سو کھائے
 ایس زلمے نے بھی کچھ بندے جسم کوشہ شادی
 و بندے میں مسکیناں تائیں جو کوچہ جا پوزہ
 کچھ نہ دیوں مسکیناں توں سنگدے رہن پچار
 کسی طرح حد سے کان اوہانے خوب طعام پکاوں
 ترسے ترسے داری سرنوں یوں بجاوب بجاوں
 نہیں تیاں اپنے حاضر اسدم آویں وت کچھیرے
 آفر اوہ حد کھارن تے پھیرے سوالی آسے
 بابائیری قسمت ناہی کھائے کھاوں والے
 ایڈا بے توں منگتا آسے ایڈا گدوں مینوں
 کہے سوالی لگے پیتوں کہیا کتنی ویری
 سن ایہ بات نریب نماں آپر چپ کر جائے
 جو میرے مسکیناں تائیں دتھیں دور و بکیندا
 سارا مگر بہانہ اوسرا نکاں کارروائی
 مسکیناں توں جو رنج کردا اسپن ارض ہو جاوے
 جاگہ خیلانڈی ہریشک دوزخوالے کھلے
 مسکیناں محتاجا تائیں جو کوئی شخص کھوے
 بے خجیل شیطانی دوست سخی خدا واپارا
 ازھما اچھل دیو سہ بندہ کرن خجیلی بھاری
 حالت ایس زمانے اندر رنج لوکا زری ہوئی

کتب مقسروں ڈکریاواں دلوں جوڑاں کھی
 کل سامان جو شادی والے جلد تیار کر لے
 ہر شہر و چہ شادی طرفوں عام شادی ہوئی
 حاضر ہو کے شاہ ظیموں عزت درت پائے
 ارضی ہو کے شاہ دی حق و چہ نیک نما لائے
 اوہ بھی کچھ مسکیناں توالی عزت کرن زیادہ
 کئی کراں لے ایسے لڑے کچھ مروت
 باقی ہے جو سلو ہوں کھا کھا جاوں سائے
 لچیاں تو ٹھہریاں زور و دولت بہت و بجاوں
 جو مسکین سوالی آسے پکے بارھٹاوں
 جسم کھارن گے جانجی پتھوں یاویں پھیرے
 اوسویے پھر پوینڈ پھیرا آکر کے فرار سے
 اٹھیں اسے کیوں نہ میرے ہو یوں ان دوال
 سن جا کھانا تو تیا گیا کی پھر دیواں مینوں
 اوہ آکھیں قسم خداوی شکل نہ ڈٹھی تیری
 اوسدے حق و چہ اللہ صاحب کر کے قسم تیاوے
 میں بھی اوسنے حمت والی نظر نہ مول تکیندا
 پر حسب یلے حاضر ہو یا سمجھ لو انکا کھائی
 اوسدے کارن دوزخوالا سخت تنور تیاواں
 جو خجیل نہ رہنوں دیوا کھے پوس کھلے
 حکم حدیثوں روز قیامت وگرا جنت جاوے
 مرد سجاوت والا پاسی دوزخ تھیں چھٹکارا
 کوئی نہ نام خداوے اوڑ صدقہ کردا جاری
 چوں لکڑیس طرح اگے ہو یا مسک کوئی

حکایت بطور تہنیل

اک نجیل شخصہ دراپسی دوست بہت پیارا
 جسم آن بیماری ہوئی پاس نجیل آیا
 اسے بھائی دل چاہندا میرا وہیہ نون کن نشانی
 ہر وہ یاد کر لیاں تینوں مندری تاک کو سوئی
 تاک اوہ مندری تیر تیا تینوں نون نون بھلا وہ
 یاد کریں توں جسم اپنی انگلی تکسین خالی۔
 مندری منگی آہی اوتھیں اوس تہ تیہنیوں
 مندری کریں نہ دیساں تینوں تہر مگر کھیرا نہ
 بھٹھہ لہیہ دست کولوں بھٹھہ اچھی پاری
 اوتوں سارے جی جی کرے بندے کے بھائی
 دنیا پچھے ڈب ڈب مرے پیہ بہت پیارا
 شاویاں اوپر دوم مری کج کھا کھا جاون
 مال حرام حرام کماں تے سارا معرفت لگا دن
 ایس کرا زھرا ڈکرا نہا نڈا اصلی حال ہتا و
 سونو حقیقت شاہ طہیو سے دعوت خوب پکائی
 ہر جاگہ خوشیاں ہویاں آئے لکھ سوا لی
 ہوز زلیخا کارن سوہنا عمدہ دان حسیا یا
 اتنا زیور بی بی کارن شاہ طہیو سے گھڑایا
 ہر قسم سے گنہ گنہ باہل نے گھڑو اسے
 سونا دوروں جھلک مریند اپیریں جھا جھڑیا
 لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ اوپر لکھ لکھ بنیاں زروا
 ہاتھ لہو چہ جو کنگر ہا سے کی میں صفت سٹاپیا
 ہر اک چیز لانا ہی دنی حاسب نہ اوسے
 کل سباب طلبانی ڈانا نوب مرتع ہو یا

جا مان سفر ضروری اوتوں ہو یا واقع یارا
 السلام علیکم کہہ کے خصت وقت بتایا
 مندری لاکھ کوشھانہ چون کرساں یاد زبانی
 کہساں میرا بھی اک جاتی پیدا ہے سی کوئی
 من نجیل کہیا تاک بھائی انگل ہو رسکھا واں
 آکھیں اک دستا نون میں بھی ہو یا آکھ سوا لی
 رنج پیایا و کریں توں منوں مندری لہیا کیتوں
 ایہو میرے یاد کریں وا ڈا ڈھا ٹھیک بہا نہ
 ایس طر حدی شکل ہوئی بدشیک خلقت ساری
 مشکل وقت سبب نہ ضرورت واقف میں بگائی
 حق خدا و بھی نہ دیوان رکھیں رتب غفارا
 رب دانام جو گھتے آکے اوتوں دور مٹا دن
 کی کہن کے جسم زوری رتبے پڑے آون
 شادی وقت زلیخا والی حالت بول سنا و
 جو جو آوسے کھا کھا جاوسے منع نہ کروا بھائی
 جو آیا اوس مطلب پایا پرتیا ملن خالی
 جیوں تفسیر غزالی اندر ابن مہاسوں لہیا یا
 جسا احد حساب نہ کوئی رادی ذکر لہیا یا
 کل جمیلاں ہو تیا لوالیاں اوتوں نہ پیا جاسے
 زوری لڑن معشتہ تاتائیں ہو تیا لوالیاں لڑیاں
 اوسد اک لشکارا شرمول پچھہ جن بدردا
 دوروں ہانہہ ہسار ہلاون نیاں ہائیں لہیاں
 طان شاہ نڈا عا فر کولوں کیونکر گنیا جاوسے
 ہر اک گہنا ڈا ہڈا روشن واگ تھر کے گویا

سوہنے کپڑے زری طلائی کلاس تے دریائی
 سوہنیاں اک ہزار کنیراں کان زلیخا ہویاں
 خوش خساریاں والے وہ سو نیک غلام سینے
 وہ سو اوتھ سواری کارن وہ سو چرخ نامے
 چالی ہور شتر بھی شاہ نے باہجہ انہاں کدوائے
 ہور ہزار شیا تیں ہون وڈہ نہ بات الائی
 بعضے کہن عزیز معروا خود معر تھیں آیا
 اصلی حالت ریتوں معلوم ہوئی کوں کہانی

ہتھ لگایاں میلے ہون خوبی حدناں کائی
 حسن جمال کمال جنہا ندا خدمت وہ کھلویاں
 خاص عزیز معرے کارن شاہ کیتے نذرانے
 ہار سنگار تمام لگائے خوش فیت رانوالے
 بھر کے بورے درانوالے جہانوں چکوائے
 نامے وہ طرح دی اٹھوں نظر و ایت آئی
 بعضے کہن زلیخا تائیں باہل نے اڑایا
 سنو حقیقت کیونکر آئی خوب برات شہانی

بیان آمدن عزیز معر قبائل بسیار و حقیقت حال زلیخا رضی اللہ عنہا

جدوں وہ ہار پورا ہویا جن معر تھیں آئی
 سائے جا بچی بانگے سوہنے خوش خساریاں والے
 ڈہول تقائے ہور اکھائے خوش و گن تیرا تیں
 ہر ہر پاسے رونق ہوئی حسوں لاناں بلیاں
 آمدن کے شاہ معر وی آئی بہت لو کائی -
 پالاں بچھ کھلوتی خلقت مارن خوب تھائے
 کون اوہ بانکیاں بنیا نوالا صورت و امتوالا
 کون اوہ خواہیں آون والا ہوش و بجاون والا
 کون اوہ خوشی تین لڑائے جنڈری کڈھ لیجاسے
 شہر زلیخا دے سہ بندے جتھ و کھین نون گئے
 خوش آواز سے ہر ہر پاسے ساز و گن ہر جانی
 ہر جا جلسہ میل لگا خوشیاں دن سوایاں
 بی بی نول بھی ولدے اندر شوق کمال زیادہ
 بچوں ڈاڈھی کھل آئی صبر آرام نہ کوئی
 ترائے نول پانی ڈھکیاں صبر سوڈ و شواری

شہر زلیخا دیوچہ ہویا خوش میل ہر جانی
 زری لباس تما میاں پائے قیمت دار ووشالے
 آتش بازی شور مچایا چڑھدے لہندے تائیں
 شہر معرویاں محبوباں سے آن سہایاں گلیاں
 اولڑ اوکڑ تک خلقت نوشے نون سدہ رانی
 ویکھاں کون عزیز زلیخا جس تے جنڈری وارے
 چسدرے عشقوں بی زلیخا پیتناست پیالہ
 کون اوہ چسدرے کان زلیخا چاہیا دیس نکالا
 کون عزیز زلیخا جسوں ہر دم یاد لیا دے
 ہر کوئی ویکھ برات شہانی صدقے صدقے جاسے
 باہر حد شماروں آمدن ہوئی جمع لو کائی -
 سہ پہلیاں بی بی والیاں وکھین نوشہ آیاں
 کیونکر نظریں آئے بینوں صورت و رشتا نذرہ
 دلبرے وکھین دی کارن دلوں کے مٹی ہوئی
 پروانہ تک شمع مبارک ہوندا نہ نہیں قرار سی

سو نہایار اکتھیں دے اگے جد عاشق نون ہووے
 ولو چھو ڈاڑھی کھل آہی ہیر فراق ستیا یا
 بہت لاچار ہوئی جسو دے دائی اک لولاوے
 لے دائی کر ہمت کافی جیکر جلی چار را
 اوسک باپچوں سخت لاچار ہی مہا پیار مینوں
 شکرے دائی اوسے ویلے پنج نون گھیرا پایا
 ہیری پیمے دیو چھہ کدھرے شکل لظری آئی
 کدھر گیا پیار اچانی جہب دیدار کر اہو
 شکرے دائی ہور سہیلیاں بی بی نون فرایا
 پتی سی اوس مرادو لے دی توہن کدھر آیا
 پھیر زینخانے فرایا ذرہ آرام نہ اوسے
 نہیں آرام ہن آوند مینوں سخت بچانی ہوئی
 حاضر بن پیار میر صورت والا ثانی -
 آخر کر فکر و لیلان دائی عقل سیانی
 تیر چھری تے تہ تائیں پھر شکاف بتایا

میں گل مٹاں جے عاشق کر کے صبر کھلوے
 عاشقان تائیں پاراں باہچل کدیں آرام آیا
 اوسنوں اپنے دل دی حالت ساری بول شکرے
 کسے ستیوں مہر تائیں میل عزیز پیارا
 کر دوائی درو میر کوئی جیکر معلوم تینوں
 بہتی بھال کیتی پر بالکل نظر عزیز نہ آیا
 پھیر زینخانے بتلایا ہو کے سخت سو دوائی
 جلد ویکھاو جلد ویکھاو اتی ویر نہ لاو
 صبر کرو بس اللہ بہاویں ویلا بڑے آیا
 ہتے زیارت لسی تینوں کیوں نہیں ہوش بھلایا
 ہوسے بڑا احسان جو مینوں ولہر پار کھلاو
 باہچ پیارے میر تائیں بھاکے معل نہ کوئی
 کھنہ نہ کراں زیارت اوسدی بیفالی نہ کانی
 پاڑ کیتا تینو دے تائیں خاطر ولہر جانی
 پھیر دوائی نے بی بی تائیں خوش ہو کے بتلایا

دیریاں نظارہ کروں تینجا از شکاف تہ پیموئے عزیز مرزا ویر وانشن پر مقصود غور

از تینجا بلدی اوہرے تک جمال سخن وا
 آند عزیز پیار اچانی دکھلاواں ترہ تائیں
 سن زینجا بلدی آسے جہات سخن ل پائی
 حسن جمال پیارے والا اسو پھ نظر نہ آسے
 اسو چہ اس وچہ فرق ہزاراں کدیں روئی مہیاں
 عہد کی طلب چروکی آہی اوہ جانی نہیں آیا
 اے افسوس آس ولیدی ہوئی میری پوری
 جینے خواباں کھچھ کیتا مال اساتے کارا

تا بچو دور ہو جائے تھنیں فکر اندیشہ من وا
 آگول نہیں معلوم اسانوں اوہ ایہی یا ناہیں
 آگول اوسنوں ہور طرح وی صورت نظر کانی
 ایہ کوئی سخت بھوت ڈراواں را شکرانہ انکارے
 پے کھی وں قصیا پاں اڈھی درو عدالوں کھیا
 ایہ کوئی دشمن ہن ہراڑھی نام عزیز و ہرا یا
 مٹاں ہویاں موصاں لویاں پھری نامنظور
 کیوں نہیں اوہ عزیز مرہر وا آیا ولہر پیارا

حسنے مارمکائی چندڑ کی کیوں اوہ پار نہ آیا
 ٹائے افسوس جہانوں وکھری قسمت ہر گئی میری
 خوش رخصتیاں والا جانی محل سہاؤن والا
 ٹائے افسوس مراد اسٹائے دلہی روانہ ہوئی
 الٹ گئی بازی خوشیا ندری جھولی پئے مواتے
 گل سہل عیش بہاراں سچھو غم دی خزاں سہکایاں
 کون دیوچہ گلاں کہیاں کون آگوں من پتیاں
 دلایاں دل کے اندر پتیاں غمیاں کالگال آیاں
 محبوبانہ کے بلنے کارن ایڈا نزلہ کیتا
 تکیا بدل رحمت والا وس سی مینہ کرم وا
 کہڑے شکوے باغاں والے غم کے جھکڑے
 جیکر ایہ گل معلم ہندی شادی نام نہ لیندی
 دیس نہر پتیا پار نہ پتیاں کوئی نو
 اپنی ہتھیں پتیاں نے بھر کے زہر پیالہ
 ویہ گئی تقدیر رانی آس نہ پتی میری
 عمر ال ایویں ضلع ہوئی سکھ واسا نہ آیا
 ٹائے افسوس اوہ بدر نورانی کتھے میرا مندا
 ٹائے افسوس نکائی اوتے ہو گئی بے پرواہی
 جسد کے عشق دیوانی کیتی ہوش جواس بھلا یا
 خوش رخصتیاں والے جانی جس نے مارمکایاں
 ہندی کے کر لاندی تائیں ذرہ آرام نہ آوے
 بچھہ رہیاں کچھ دسے ہاں سخن کلام نہ کوئی
 ویہ گئی تقدیر رانی جیونکر اوسدا بھاتا
 اخراپ پیاسے تائیں اصل جبر نہ ہوئی
 سچھہ بچھا دون اوسدا جیوں دستور زاتہ

دیکھے وغا اسٹائے تائیں بندھی وچہ پھپھسیا
 جسدی طالبی اس لہر پائی مول نہ پیری
 لارے لاکے جاؤن والا نہیں آریا منوا لا
 جاناں میں جو جگہ وکھیا میرے جیسا کوئی
 کہڑے غمے پانہ خزان نہیں لوندے گئے جیتے
 اجردے باغ دی غم دیاں کالگال آگے جھول لایاں
 ٹائے افسوس دلہی بلیا وسدی او جڑ کیتیاں
 جانا اسال صالت آگوں آیاں پتیاں
 آگوں وصل نصیب نہ ہو یا بچر پیالہ پتیا
 آگوں قسمت ماڑی آہی گڑاوسا لیس غم وا
 واقع پچر وچھوڑے ہوئے دور کتے جا سٹے
 پر تقدیریاں نے پچھاری طاقت پیش نہ ویندی
 واہ واہ رتی طرفوں منتھے بے پرواہی
 کینوں وس لیاں جیو پتیا امروں دیس لکالا
 رہی ایہ ارمان نہ بلیا دلہر جاندی ویری
 کتھوں بھالال خوایاں لاجیر اپار کھڑا یا
 کیوں نہیں حال حقیقت تینوں دل ایوی کتھ
 سی ایہ خلاسی والی الٹی بے گئی پچھا ہی
 اوہ عزیر بھر و جانی کیوں نہیں جج لیا یا
 ٹائے افسوس نہیں کیوں آیا آیاں پتیاں
 ہر آل سہلی اوسنوں اوٹھ کے دے کھڑے
 جیکر لوکے ایہ آکھے بے پرواہی ہوئی
 کوئی تدبیراں راست نہ آباں غالب امر بانا
 سولان وان میتے دے وانگول پیر و پتیا
 رورو کے گل ہلا جیونکر ہو کے کوئی روانہ

قہر شکنجے سختی حالت پکڑی گئی چپساری
 روندی و درونجانی عاجز الوداع ہو چلی
 بستر جھاڑ چلی مہر کے نول و لوہہ پیش کوئی
 آخر شہر مہر کے اندر آ پہنچی جیج ساری
 وہیں بیمار ک مہری بند کے شاہ عزیز پائیں
 ترٹے پٹی چھٹی کے وانگول اک لہنجا ماخی
 چوڑے بیڑے ہار جمیلال کچھ نہ دلنول بھاون
 نصیر آرام تمام دیہا پار و روحال و نجافے
 بلبل پھاس کئی و پھ پھر کے ربدی بے پرواہی
 دوویں نین فوہاریاں وانگول جاری شلم صباحیر
 ہو چالی و درونجانی کار زمین نے آئی
 اس حالت و پو غیب آوازے آنوش نہ سنائی
 ایسے شہر مہر کے اندر ایسی اوہ دل جانی
 سوہنیاں زلفاں والا دلبر اٹھے ویک نظارا
 جسے خواب و چلے نینوں بندی و پھ پھیایا
 رکھے تسلی دل کے اندر ہو میں مت اوہا سی
 ایہ عزیز ہمیشہ تیر کی کرسی خدمت گاری
 لو کہ خدمت گاراں وانگول ہر دم ادب کا سی
 صبر کماویں صبر کماویں کریں خیال نہ کوئی
 سن بشارت غیب آوازہ ہوش فرہ کج آئی
 اوسنوں حال حقیقت وہی اس بشارت ہوئی
 بہت ایہ ظاہر سولت کرناں بلسی و لہر پیایا
 ایسے ایسے حقیقت کولوں کوئی نہ واقف کرناں
 بے فرائی کریں نہ اوسدی کھاناں نال و لاناں
 لکھ کوئی تہیے کچھ نہ کہتا یا در کھیں تہیہری

کون سنے فریاد چنہاند کے بختاں بازیاری
 بے پرواہی تک کے ایسی رونی ہراک سنگلی
 میت اوگن ہاری وانگول سگول حالت ہوئی
 وہولر محل شہانے اندر ڈولی آن اوتاری
 شاہ عزیز خوشی کے کولوں چلے بیوہ تاپیں
 با بچوں اوسد شہر مہر و پھ ہر نول خوشی سوا تی
 محل شہانے بند می خانے دل دل آدن بارن
 کپڑے کم کے محل شہانے سجن نہ نظری آئے
 اوہا گل بیے پڑ اندر جس بھیس ڈروئی آہی
 بکو تا ہنگ پیاسے والی ہور نہ و لوہہ چائیں
 واقع غش وہی حالت ہوئی ہوش حواس بھلائی
 اے زینجا کرو تسلی کیوں نول ہوش بھلائی
 عہد کارن تیر کے اوپر واقع سخت حیرانی
 ہوش کریں کچھ ہوش کریں کچھ و عہد ہمارا
 اوہ ایسے شہر کے اندر جاسی پار ملا گیا
 اٹھے ہی اوہ محرم جانی نینوں رب سلاسی
 دست و رازی بھی نہ کرسی حکم حویں پتاری
 ہے امید اوہ سفتے والا جلدی رب سلاسی
 کچھ و ناں کی تیر کے اوپر بے پرواہی ہوئی
 محرم راز جو بچلی والی حاضر پیش بلائی
 اوس لہیا پس واری بی بی خوف نہ کرنا کوئی
 اسے مہر مکان و چالے کرو تہ چیتنا بھارا
 نال ہر دم لازم شاہ دیاں قدماں تیر و سہراں
 غیر لگا ہوں بہوی تیرا حافظ رب نوزاناں
 ہو کے سجن دیاں مت نینوں بیناہ و شہر تیرا

سن کے صبر زلیخا کیتا اس پر نین ادوا سی
دل و پھی خیال نہ کچھ بھی بالکل مرو عزیزے والا
سنو حقیقت شاہ عزیزے کے کیونکر الفت کروا

ہر دم تا ہنگ سارے والی کسدم بے بلا سی
ہر دم یاویا را ہنسنے دتا و لیس نکا لا نو
کیونکر عشق زلیخا اندروانگ سو دیاں مروا

ذکر عزیز میر زلیخا رضی اللہ تعالیٰ عنہما

کر دانت عزیز میر و انال زلیخا گلان ہو
لکھنہ خوشنادر کے بولا کے ذکر عجیب سنائے
دست و رازی کولوں اوسنوں کیسا اللہ باری
جسدم شاہ عزیز میر و اشہوت دے درازا
اوسنوں بے العالم اوستے اسروں عاشق کیتا
رائیں ویلے حاضر ہوندری صدقہ حسن سجا کے
شاہ عزیز میر و اجانے ایوز زلیخا میری
فجرمی وقت عزیز میر و اطرف پھری جا کے
ایویں پھر نماشاں ویلے جننی بھی آ جا کے
کران روایت ایسا جننی شاہ لول اکتا پایا
ڈرد اکھڑے و پھرنے آ کے و در محبت ہوئی
کون ویلے کے ڈکھرا و سیدے تاپیں جسارے کہوالا
رکھ لیوے دشمن دے و پچوں اپنے دوست تاپیں

اس پر کہے زلیخا اوسنوں توں میں بھانجہ گل
لیکن کچھ زلیخا تاپیں دلوں خیال نہ آوے
سنو حقیقت حالت اوسدی جو کچھ گزری ساری
عورت اک جتناں دی اللہ اوسدیاں میں بھانڈا
جام محبت شاہ عزیز و لہر کے اوسنے پیتا
ہو بہو زلیخا وانگول آوے شکل بنا کے
اصلی حالوں خیرہ کوئی کون ایہ دن سہیڑی
اوہ جننی بھی غائب ہووے گز و پرنہ لاشے
ہو بہو ستر نال عزیز کے ساری رات لنگرے
وانگ نامروال شوق جامع و بالکل دلون بہلایا
واہ کیسا اوس زلیخا تاپیں ہوئی جی منہ کوئی
جسدا خود اوہ حافظ ہووے دیونے نہیں کشالا
جیونکر وانگ زلیخا سارہ رکھی خالق تاپیں

در بیان ذکر بی بی سارہ زوجہ حضرت ابراہیم خلیل اللہ صلو اللہ علیہما السلام

سارہ ابراہیم نبی دی بی بی بی بی اک نکا جی نو
کر ویاہ کر کے وچہ اندھی جسدم نبی شہما کے
شام ولایت جانا پیا جیونکر امر غفاری
حد میر دے اندر پیتے جسدم صاحب دلوں
سپین اوسد کو کر برے کر کے کم فساوی

صورت حد حساب کوئی آوے یا و الہی
چند دنال تھیں کچھوں ہنڈے کر کے نکا پھارے
آخر اوسد روانہ ہووے کیتی جلد تیساری
شہر میر دے حاکم تاپیں پھر ہوئی جا افروں
روے کل مخلوق خدا دی تاپوں سخت بدوئی

جسدی عورت سوہنی ویکے اُسوں پکڑشتابی
 جسدی عورت چنگی لگے پکڑ سپاہی آئن
 نیک خدا کے بندے سارے اپنی انجان چھپانے
 جو کوئی عورت سوہنی ویکے بالکل گھٹ نہ کروا
 ہو قبیلہ بیکر ہو و اوسوں کچھ نہ کہندا
 رستے کبھی چوہر تھامی بیٹھے نوکر بر و سے
 حضرت نے سن السی حالت دل فکراں چھ پیام
 ہو نہ رستہ شام شہر نول جاوون والا پاپیام
 وہ چھ صدوق بی بی کے تائیں پر وہ چھ چھپایا
 نیٹے شہر میر حیدر کیا اوہ مقبول غفار سی
 کی اسباب اوہنا نڈے اوپر وہی تولا شی سائلوں
 تائیں حضرت نے فرمایا ساٹے نی سوٹے
 پر کے واپر وہ پاڑن شرم کا خانہ کر کے
 جو کے واپر وہ پاٹے رب نول نہ ہاوی
 عیب کسے و اظہر لڑاں ناڑی ایہ بڑیا کی
 القصدہ ہوں مانع ہو یا ابراہیم بی بی
 باز نہ آئے ظالم فاسق مال اسباب ہما کے
 صورت ویکہ پیاری اوسدی چھین لگے سارے
 تال پھر پکڑشتابی سارہ شاہ کے پیش لیاے
 ریلوں سوہنی کر کے لگا اوہ مقبول خدا کی
 بی بی میری وی یار تا آپ کر س نگہبانی
 ہوئی عرض قبول اوہنا نڈی رستے پر کے چائے
 کیا ویکہین جہد کا فر ظالم پاس بی بی کے آرا
 طاقت بدن اعضا وال اندر اوسوں رستے کوئی
 بول نہ سکے پھر تپا رول نہ ہاوی باوم سارا

نال اوسے اوہ ظلموں کروا بجد کار خرابی
 مندی چنگی ظلموں سچھے ہکو چھی کھانن
 وستی کوئی نہ شہر میر کے نیٹے بالکل جائے
 خاوند اوسدا نال جو ہووے اُسوں وٹو چھوہرا
 پنھوں دولت ویکو اوسدی عورت کروا رہنرا
 عورت سوہنی پکڑ لجاوون بالکل تریں کر کے
 سارہ بی بی نالی اوہنا نڈے نیٹے شہر آ گیا
 امر لاجاری پاروں حضرت ایہ اسباب بنایا
 کر توکل اللہ اویرا گال قدم اوٹھا یا ہو
 چو کیدار تھامی آسے چھین حالت ساری
 باہو تلاش کی اگاں جانا مشکل ہوگ تسانوں
 بہرے اوہ جو شہر اندی راہداری کر کے نڈے
 حضرت کہیا ایسے سارے چھوٹانڈے مر کے
 ایہ نہیں راہ ہدایت اوپر راپ اوسوں فرما کے
 حضرت کہیا سچھ تھیں ناڑی ہو راہداری بھائی
 لے لو مال اسٹے کولوں کھو لو نہیں اوٹنہر
 نکل بی بی اوہ بی بی سارہ جہد صدوق لہو لائے
 کی لگدی ایہ بھین ہے میری کہیا نی ہمارے
 تاکہ حوالہ نہی خدا وارو رو نیرو وٹاے
 یارپ اوسوں عاقظا ہو کے رکھ کنوں کھائی
 تیرے باہوں ہو کے نول کی جا کہاں کہانی
 شیشے وانگولوں بی بی والے حال احوال کھائی
 رہا لہو اسد تیا نڈے لوہیا نوا نڈے بنایا
 طاقت ہسی تھہر جوگی بے پروا ہی ہوئی
 جا بچہ ذرہ کبھی کے ہوئے تانچہ ہوس سہارا

کرن روایت تن واری جان او سے زور لگایا
 کیتا حکم سپاہیاں تائیں کون کوئی ایہ اندی
 اسد کینڑے کیاں ہو یاں وقت نزع وا آئے
 تو یہ اسد راہوں بالکل ایہ کوئی سخت زانی
 سنے سارہ نے فریادیں ناہ ساحر کوئی
 خاوند میرا بنی خدا او سدی برکت پاروں
 او سے ویلے بنی خدا حاضر پیش منگایا
 میں نے سخت بے اپنی کیتی ہو یا سخت قصوری
 اس حالت وچہ ریدی طرفوں ہی خدا آیا
 راضی ہووے مول تہ استے دستان بات ضروری
 آخر سید ملک بھی شاہ نے ذنا حضرت تائیں
 ہاجرہ اک لوندی او شاہ نے حاضر خدمت کیتی
 واہ سبحان اللہ جس جاگہ قدم پیغمبر پاویں
 او ملک نیبی نے او سنوں واپس پھر پرتا یا
 جسوں ریت چکانا چاہو کیسے طرح چکاوے
 ہر دم وور وراڈا رہندا امر جوین تقدیروں
 ہر دم او سن زینجا والی کروا خدمت گاری
 نشن با اس منغزہ ہر دم زینت ناک ہواوے
 اسپر کینہ زینجا تائیں دل وچہ صبر نہ کوئی

حاصل کچہ نہ ہو یا او سنوں وچہ حیرانی آیا
 بیجا دو گرنی کوئی تھے اسانوں کہاندی
 دور لیجاو اسد تائیں مت کچہ ہو رہاوے
 دوروں تلبیاں اسد تائیں آوے دلون حیرانی
 ایہ ہک حکمت برکت میر خاوند پاروں ہوئی
 رکھیارہ حفاظت سیتی مینوں بیکر واروں
 تو یہ بخش قصور اسانوں کافر نے بتلایا
 بخشو عیب خطا اسٹے یا مقبول حضوری
 ابراہیمال تیرے تائیں اللہ نے فرمایا
 جیکر سچہ ملک مال تینوں دیو شاہ حضوری
 بعد اسد پھر حق او سد وچہ کتیاں بنی دیکھیں
 ریت برکت پاک بنی دوی کیتی دور بلندی
 لوہے نول جے ٹکرن سارے پاس کیتے جان
 بی بی نول بھی اللہ صاحب امن امان چکایا
 ریت زینجا داسی را کھانزادہ بر نہ جاوے
 فائدہ کچہ نہ حاصل کیتا سوئے بدر منیروں
 ہر اک نعمت حاضر کردا ہر دن اپرا پار کی
 رکھے خوش زینجا تائیں غم وے وچہ نہ تاوے
 ہر دم چنتا پار سجن دی دل نول لگی ہوئی

بیان زاری و اضطاری زینجا اور مفارقت

دردوں رور وین الاوے آہ پیر دل جانی
 کدیں آرام نہ آیا مینوں کچھی پیر نہانی
 چکے وے او پیر کوا نکل کوئی نہ درد بخانی
 کون سنے فریاد اسادھی روئیاں عمر دانی

بتناں ہو یاں رگیاں تینوں لاکے ولو چہ کانی
 کہاناں پتیاں بھلا مینوں رہی نہ ہو چھانی
 بلوہیں عاجزی دردوں چور ہوئی زندگانی
 دیسوں دور تہاراں چکے میل تیرینوں دانی

تیرے پاس چلیندی وہاں پتیا ایک نہ پانی
 خواباں کو پھرموہ کیوں مینوں سچ نہ کیا بانی
 حجب کم ہر وجہ آئی ہمد تخت سلطانی
 تیرے نہیں نگینے سوئے دور خسار نورانی
 ہائے افسوس دروہ کیتا اور تھی قصار بانی
 ہر دم دروہ فراق تیرے پیری چہو ہاں طعل کہانی
 ہویاں ہڈیاں کدین آیموں نہیں خیر بھلائی
 جے نہیں آوتناں مارا سائنوں کل ہنوں جان کھپانی
 کروانی آکے میری اے طیب لاشانی
 ہر سنگار نہ بھائے مینوں لہنوں سخت حیرانی
 لگا نہیں متھے تے پایا خالی ویکہ پیشانی
 خستہ حال آوارہ ہوئی درواں چاور تانی
 جے نہیں زندگی تیری آکے جہد ہرانی
 ہتھیں قبر اسادی ہوسی آکے نسان بنانی
 لہجہ اس پر ویسی عاجز کچھ دم دی ہمانی
 مروی وار نہ بلیا مینوں دلبر بار حقائقانی
 اے پیاریا میں عاجز تے ہلدی واگ ہوانی
 میل تیرے نول ہر چہ والے ہنتی آن ڈولانی
 میل تیرے دے پاروں سیاہاں ہوئی آن گانی
 دس پیاسے کبہری جاگہ ہوسوں ہر مکانی
 ایوں روندی رہی پچاری کیتا حال دیرانہ
 رو رو کو کے کہلیاں باہیں رو آوازے مارے
 انیس لگے دھکے اوپر نول اچھے نہیں آیا
 ہوش حواس لیتا نہیں آکے مول نہ کوئی
 رو رو بین لاشے ہر دم نول خیر نول حواسے

دروہ ساٹے خون سکھیا گالی سچو جوانی
 دے کیوں دل سے جانی بھاپیں کوڑی پتہ نشانی
 تاک عزیز ڈرانویں صورت آن سخت کچھو تانی
 ایہ عزیز و سیکو مینوں جیوں آفت اسمانی
 نال اساطے عامان انگوں کتنی جہوئی بانی
 کدیں آرام نہ آیا مینوں درواں چہو ہمانی
 اسیں آنکوں بھی وکارے آجا کر ہر بانی
 روندی ہے نہ ہیر و چالے عاجز حیدر نامانی
 دل نہ ہوندی مرض اسادی ہو کئی سخت لہجانی
 کھوٹو بلن لگا جس ویلے گل وہ پھراواں گانی
 تیرے باہجوں زیور نہ بنت سجدی نہیں شہانی
 آن چھوڑا عمال تھیں مینوں کے میری دل بانی
 آوتناں ہیر مرنے اوپر ہوسی نسیاں موکاتی
 خواباں واپہا سرنوں پیچھے کرنی فاتحہ خوانی
 ایسے رسال قیامت تیکر اس گلوں اربانی
 تگدیاں تگدیاں یار سجن نول لہچے کروانی
 درمنداں و کینرے ہو کے اکوئی بان مسانی
 تاں بھی آن نہ بلیوں مینوں واہ قدر سبحانی
 شہر میر سچو تیرے باہجوں دتے جاگہ دیرانی
 میں بھی وال اوٹھے ٹر کے اٹھیا نہ دل جانی
 شہر میر سچو دلبر باہجوں دتے تیری خانہ
 آجمال و پیکر ہال اسانوں اے دلدار پیاسے
 ہلدی آؤ ہلدی آؤ کیوں اتناں چیر لایا
 عشق پیاسے اندر ہر دم محو نہایت ہوئی
 حاضر کر کے شکل سجن دی غم کے گاؤں گاؤں

دانی نول بتلا سے ہر دم کر کوئی میری کاری
 اوہ مجھ کو پیارا اپنا لگاں خواہاں والا
 کر علاج شتابی اوسدا قرب حضور ہی پاواں
 سُنکے دانی نے بتلایا جاواں صدقے واری
 جیکر خبر ہندی اوس میں دی حاضر پڑ گیا
 پر میں کی کر لیں نہ کوئی جلتے میرا چہارہ
 اینیویں نال دانی سے ہر دم کر وی جیکر دیکھو
 نڈناں ہو یاں اینویں روئیاں صبر آرم نہ کوئی
 درو دے سے دور خداوند چہ کرنے لے آیا
 کیونکر ہو یا دروسند اندا درووں دور کشالا

کر علاج شتابی میرا جاسے دور بیماری
 حیدرے پاروں میرے تائیں بنیا سخت کشالا
 جسے ملے تاں اوسدا تائیں حال سناواں
 کی کر لیں کچھ دین میرے بنیا امر لاچار ہی
 گرچہ اسماناں بھقیں لہجہ اتاں بھی فرق نہاندی
 نام نشان نہ معلوم اوسدا کون اوہ دلبر پیارا
 کون آکے دلجانی باہجوں غم سے درو نہ پیرے
 آخر آکے ربی کی طرفوں رحمت واقع ہوئی
 جس رستے پر یوسف وکرا اوٹھوں آن لٹکھیا
 دس کہاں انہر کویں زلیخا کیجا خواہاں والا

بیان حاضر آمدن زلیخا اور فروخت گاہ و دیدن جمال ماہ کنعانی

سور ولایتین داگ شتابی طرف یوسف پہلے
 آگئی قیمت بھرنے والی جسے قیمت بھرتی
 دو جیال ہتر افانوں اوسدی سوان چہاں کوچی
 اس بر و کنعانی والا کوئی نہ مل بھرتی سی
 اصلی قیمت بھایاں تائیں خبر خیال نہ کوئی
 جیکر کوئی یعقوب بنی بھقیں مل یوسفوں لہجہ
 لکے معلوم اوسدا تائیں سیسی قیمت پوری
 گھاڑ کھرن واسنیائے بھقیں حال معلوم
 عطاراں نو عود ہنرم دا ہوندا معلم حال
 بلبل تائیں قدر چین واسیو معلم سارا
 کدن پسند جو انال لگدا تازہ کھیرن والا
 دیکھنے وی کی سکھیا جائے حال حقیقت ہندی
 جس تن لکے سو تن چہاںے دو جیال خبر نہ کوئی

اوسے پچی زلیخالی بی اگروں جا کہہ ملے
 آئے اوہ صراف گرامی منہاں صرافنی کرنی
 ایہ تاں جسکے لیون کارن بھیر نہ کھی ہوئی
 کون جو بانچہ زلیخا اوسنوں پور خرید کر سیسی
 تائیں غفلت پاروں اوسدی تھوڑی قیمت ہوئی
 قسم خدا دی کسینوں طاقت لے یوسفوں بند
 لکے ہے معلوم زلیخا جس جالی چھوری
 کی جان لوہاڑ چپاے سیونا کویں کھڑ بند
 کی جان اس بکوڑی تائیں لکے دلے والا
 کال کی جائے سیرین و اسیوں گندیا را
 جانے لذت اوڈا اوسدی جو نت کھاون والا
 کی معلوم پرایاں تائیں حالت یار سخن وی
 قدر شتاساں باہجوں پوری کدی نہ قیمت ہوئی

ایس جیانی داہن سا توں اچھے تہ معلم حال
 اچے اساتوں نیکی والی یاد نہیں گل کائی
 بچی قدر نہ پانی والا بالکل مصام کردی
 تندرستی دی بندہ بھی کچھ کھچیان نہ کردا
 اوسدم آکھے واہ واہ کسی نعمت تندرستی
 بس میاں کوئی بنے نہ واقف باہجہ قدر اک ذرہ
 جو زینچا توں جیہ یوسف نہ تن پیر چکاندی
 اوسنے قدر یوسف صلوات اللہ وعلیہ وسلم کیتا
 تائیں اوس قدر سے موجب مل خریدن آئی
 حالت سنو زینچا والی جویں کسائی ہوئی
 اوسدن بھی اوہ جنگل اندر ہے سی نیرو ہندی
 نقرہ کاروں نظر حوال اسی طرح وا آئییا
 کمرن روایت روندی قتلے وروں چا جاڑاں
 نت عنبر خوشامد پاروں خدمت کر کے زیورہ
 جنگل دیو چہ روز زینچا و نچ ہو سکے قریب دی
 جاں لیان تک آئی ہوئی باہجہ تیرے ولدارا
 شک سے پیلیاں نال تھامی ہر دم شہہ و ہراون
 کچھ نہ بولے جیکر بولے نال والی دے بولے
 آکھے کدن پیارا کسی محرم یا حقیقی
 اوس ویہاڑے باہر جنگل چہ رہی اوہ تن ویہاڑے
 تن ویہاڑیاں والا ذکر ابرہ و لپڑ پیر پتیا
 چندم گھرنوں واپس سوئی کردی گریز پاری
 پالو پال تھامی خلقت کھلی ترتر سے
 جو آئے سوو گیا آئے سے صبر آرام نہ پائے
 غوغا شور کو کارا ہو پتیا خلقت باہجہ حسابوں

تپہ ہوئی جیتے کسی و لیسوں دور شتالا
 معلم پوسی قدر نیکی واوقت عدالت بھائی
 تذکر دی جدا و پر کتا کے پانی باہجوں سردی
 تہ معلوم کر کے جسو یلے مٹی تے سر و ہروا
 اینویں روز قیامت روسی جسے کیتی مستی
 پہلوں قدر کھچیان کچھوں واقف بن مقررہ
 یوسف سے مل لیون کارن کہیں نہ حال گونڈی
 عشق محبت والا اوسنے جام ہے سی بھر پیتا
 تائیں اوسنے اتنی قیمت یوسف اوپر لگائی
 جہوں جمال یوسف واپا پاکھ تدرسی کوئی
 ایہ روایت جامی طرفوں کھی تفسیروں گندی
 ویکھ لوکے اس چوں جا کے میں نہیں ولوں بنایا
 لکے مد وائے اچھے چڑھ کے اوپر پیاراں
 پیر عمار می ویسے اوسنوں کر کے سادان آکا وہ
 موڑ جھاراں ولے جانی وروں ملے آزادی
 آن جمال ویکھیا شتالی سوہنا حسن سہارا
 ایہر بھی بی بی تائیں صبر قرار نہ آون
 والی شرم راز دے اگے غم کے کھولن کھولے
 جسدے باہجوں میری آنکے شتم ہوئی زندگانی ما
 بعد اوسدے پھر گھول رہی تھندے ساڑا دکھائے
 نقرہ کاروں میر تیا میں نہیں ایہ نظری آئییا
 ایچن بھی گزری جتنے کھلے لوک و پاری
 ہون اگے سہا سہا کھلے فون مان سکے دھکے
 مار مار کر نیا سہنوں ووراگاں لکھہ جاوے
 دھبے چھاویں کھلی ہوئی خاص امیر نوابوں

تکسایا ایسی حالت پکھدی کنوں کنیزاں
 کیسا شور مٹکا مرہ ایٹھے کسی جلا چل پوئی
 شکے سر کنیزاں دیوں ہنڈہ ہنڈہ کہن زبانی
 صورت چن بد رے واکوں لاٹاں حسن نکالے
 سو ہنڈاں حسن کال لوٹھے واکے کہ صفت سنائیے
 امر مقدر اسدے تائیں لوٹڈا پکڑ پٹا پٹا
 ریدی چپے واپی کولوں ہو گیا شو بہا پردہ
 سن زینجا سپہاں تائیں کرک آواز سنایا
 صورت ویکرہ غلام کسیدی خلق دیوانی ہوئی
 کہہ کوئی سو ہنڈاں دنوں موہنا ہوئے رنگ رنگیگہ
 بار میرے کی صورت تک کے ہو جاوے قربانی
 عارف انگھن دنیا چھپے ہوئی خلق سو دانی
 جیکر اصلی مالک تائیں ولدے نال کچھیا ن
 ہو جاوے وچ عشق الہی سبہ عوستانے
 اعلیٰ حب نہ ہوں کسینوں دنیا نقش پیارا
 رہے فرماوے چیکر واکھیں ویکو نشیں سانشوں
 ایہو ہیں کیپا زینجا چیکر بار میرا تک جاوے
 کیا کنیزاں بیشک بی بی کیا بیچ نشا ہیں
 کہہ لساوا پار حقانی ہو سی بد لو رانی
 بیشک آپ نظارا کر کے ویکرہ لساوا ستائیں
 شکے سخن کنیزاں کولوں برقعہ او تال اٹھایا
 پردہ چاکے دور گدا پٹیں مار یا جلد نظارا
 سگوان خواباں والا جانی صورت والا ثانی
 صورت ویکرہ پیاسے والی ہوش نہ رہی ٹکائے
 ہوش آئی تال بول سنایا واہ او سخن پیاسے

کون خلیق کھلی اتھی دستوںال تمیزاں
 دستوایہ کوئی مہلا یا کہ عمید و بہار اکوئی
 سنیاں اٹھے وکرا کھلا اک پردہ خبرانی
 ایہ سپہ لوک کھوتے ہوئے اوستوں لیون والے
 دیو پٹے جان چیکر بھکاری حسن زیارت پٹے
 تپیں تال اوسدی صورت جیسا کہ نہ چلو پایا
 وکے واوچہ بازار کھلوتا ثانی چن بد ردا
 کون ایہ کس ولایت طرفوں ایسا لوٹڈا آبا
 پار اسوا او بیکر چیکر ثابت رہن نہ کوئی
 پردہ پار میرے سے اگے قدر نہ پاسے تپا
 کی صورت سے دی ہوئی کہیا بول زبانی
 ایہ اصل مالک والی دلو چہ حب نہ کاٹی
 قسم خدا دی دنیا طرفے کہیں خیال نہ آن
 چل مرے وچ عشق محبت جیوں جلدے پر وانی
 جیکر خالق مالک سخن تال کچھ جانن بدرا
 قسم عزت دی ہو رقصیتہ رہے نہ پاوتسا نٹوں
 سارے جتن محبت اندر ہوش خواں بھلاوے
 جیکر ایہ لوٹڈا بھی نکو آوے قدر تدا ہیں
 ایہر اسدے نل نہ ہو سی ایہ پردہ لائانی
 اکھین پیش دیوے ظاہر شک شبہ کہہ نا ہیں
 وس کھال غصہ کیونکر جانی سو ہنڈا نظر پر یا
 خوب خیالوں وکھجا جدم ملیا پار پیارا
 پردہ ہو کے وکرا کھلا میں جاوے قربانی
 کار زینیں واپر پردہ ٹھھی روون بین نمائے
 اچ آہوں بہن نہ تال چھوں کر کے ایڈ پیاسے

واللہ اعلم خواہاں اندر یا توں وچہ پیاری
 تھواریاں تھواریاں گم ہو جاویں کتنی بدلت نہ آویں
 پھر عیشی و می حالت ہو شے و و تن کالں کر کو
 پھر ہر ہوش آئے تے تھکے بکھر سجن دلیر و
 بیخود ہو کے کرے آوازے ہر نول بول ستاویں
 خواہاں و پو پو آون والا ج مہن رب بھلایا
 عاصی او گنہگارے تائیں جنت آس نہ کوئی
 ورو می عاجز شوئے تائیں بلا طیب سیانا
 وقت نزعے کولوں پتی ہیں اج در در نجانی
 ہو گئی اج سہاگن ہاں میں دیو میاں کیاوی
 آگیا اوہ و لدا جانی جسے مار موکا تیاں
 میں تیراں جاواں کون اسنوں بروہ پکڑنا پئے
 ہائے افسوس نہاناں ہو کے کیوں کھلا سر کرا
 جیسے سمیٹتے ہیں نورانی بیچوں سیاوون لائے
 ہائے افسوس کیوں سیاوون لدا والی شہر صر و
 ہائے افسوس ہالک تائیں قدر شناسی ہوئی
 ہنک لکھی بی پیری دا پھر اپ بول ستاویں
 کتنی روایتا ابیریں اتھے جو کوئی مرور بانا
 جنت و جوں اوس عورت نول جولاں بول ستاویں
 قدر نہیں تہہ جانا اسدا طینے جہر کاں لویں
 او پر نہیں نہ آون و لیبیاں اسدا قہم کدائیں
 ایویں کرے زینجا زاری تک سمجھدے تائیں
 جیکر باس اسدا آئے سے قدر امیر اس پاواں
 مہن ویاں ہوں کسینوں ایسی شکل پیاری
 اصلی گنہ گارے والا جیکر مالک جیسے

قسم خداوی ایچے لنداں تے پیوں لے اختیار
 جے آون تان تھوڑا جیہا پھر شخصت ہو جاویں
 کیوں نہ ہوئے ناہا جھکنا پیٹ ہو کھا و بھر کر
 جھانج جھلی جاوے اوسدی منہ لے پوے پوہ
 آگیا جانی جینے لائے و لوچر عہد کے ہائے
 مل گیا آپ سکندر تائیں حیدر اسی تہہ ہایا
 طکپا جنت فضلوں و سنوں جنت ربی ہوئی
 قورا و سیدے آون پاروں و در آزار سہانا
 منہ کے شخصین پچھے بیٹوں آگے کوئی دیوانی
 ہو گئی واقع میرے اوپر جنت ذات خداوی
 آگیا اوہ محرم و دوست مشہر و چہ لوکا ہاں
 میں عزیز مصر کہیں ہن کیوں سیا و کھائے
 کس تقدیر لہی اسنوں پھر کے کہتا بروہ
 چچپ ہو کے و لدا اسدا اپنییاں نال و کھائے
 ہونہا ناں ہر چلائے سخن کلام نہ کروا
 جیکر جانا قدر نہ دیندا وال اسدا پٹا کوئی
 قدر پوے جے میرے تائیں ایہ بروہ ہتہ آوے
 پاوے و کہہ زانی کولوں ہو کے چپ نہاناں
 لے ناوائے تیرے تائیں فکر خیال نہ آون
 پاس اسدا آئے آبا حیدر عم شان اسدا تک لیبیاں
 معلوم اسدا قدر اسدا تھوڑا تھوڑا معلوم تھوڑا
 کیوں اسدا تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا
 ایسے تائیں واکر کھیلانڈے سر و لوچر چھپاواں
 پر افسوس اس تاجر مالک ہوش حواس و ساری
 پتہ تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا تھوڑا

تھا پھر وہی نون بتلایا نپ زینا بپہ
 جس نون یاد کر بندگی کیا اور وہ اچ جانی آیا
 تاکہ غنیمت حسن جہا لوں ہو کھلی مستانی
 اسے سوہنے میرے تائیں و لیسوں دور کر آیا
 اسے سوہنے کیا بیٹوں میں چہ میرے آساں
 ایہو لاسے لاون والا صورت دامتوالا
 اسے پاروں میرے تائیں ہوئی سخت لا چاری
 ایہو خواہیں آون والا دھندے پاون والا
 دیکھو چہ بید سے وانگوں کروا نور اوجاں
 ایہو بیٹوں چور مر بلہ لٹ کے کھاون والا
 جس دے عشق نے پٹا سٹیا آیا وہ متوالا
 اسے سوہنے چھپے بیٹے اید قصیر جارا
 اسے دے تم روندیاں گیا سوہم چھپا اونہالا
 ملیا محرم پار و لاندہ ہو گیا دور کشالا
 ساقی خاص وصال شربوں بھر کے دتا پیالہ
 جیو تگر میں سہاگن ہوئی ہر کوئی ہووے شالا
 بس بن مل گیا بیٹوں دلبر عقلموں علموں والا
 آ گیا جس دے چھپے بیٹھے ظن کرو اپرالا
 آیا جس دے درد بھیر و چہ ہر دم کر دی نالہ
 آیا ایہو شاہ شاہاں والیکر نال رسالہ
 آج بس شہر حشر سے اندر بھجیا شیرالا
 کئے و بیگن و ہر باسنوں کون اوہ مرد زالا
 و بکراں لیس سارے تائیں کون خریدن والا
 کن روایت اوس دہاڑے ایچ زینجا ہوئی
 پیچو دہوڑ میں پر و کی ہو شیا عقل آوارہ

تک نہ دایے خواہاں والا اوہ بی جانی کھلا
 تکلے روپا نوپا اوہے نون چنوں دون سو یا
 سہنے تاکہ ہوش بھلا یا میں کتاہ دیوانی
 اسے سوہنے میرے تائیں جنگلا نو چہ روایا
 اسے کہا تیرے تائیں میں ہتھیں پر ناساں
 اسے بیٹوں بھر کے دتا عشق محبت پیالہ
 ایہو جس دے چہوے پاروں ہوئی سخت پیکاری
 ایہو سوہنیان لہال اندر مرگ بکھساون والا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 یاراں سے گھر باراں کولوں و ور ہٹاون والا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 اسے چھپے دل اپنے نون لایا زخم نرالا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 تک گیا آج اللہ بھاویں عن اطول رسالہ
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 سوہنیا پار دے دا جانی ہر نون سے کمالا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 آ گیا خلق نو اون والا سوہنا جس دے اچالا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 بتوں تکے دور کر نیدا اوہتھیں ہوس سہمالہ
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 کیوں چا مار یا اسدے سینے اوپر رب و نالا
 ایہو خواہیں آون والا دتیس و لیس نکالا
 تک نظر دہلہ والا ہوش نہ رہیں کوئی
 یوسف یوسف پی الا سے پاشیا شور کو کھالا

پسے تن دی خبر نہ کوئی تنگی ہاں یا کجی
 جسدم بہتا شور ہنگامہ بی بی صاحب پائیٹیا
 لے بی بی جے ایس طرح دی کر میں گریہ زاری
 ہر سو و اگرے جاو بیگا کی پھر بن سی تیرا
 اکھین نال تکیدیاں جسدم دلیر پار کھڑا سپیں
 ویلا ہتم نہ اوسی تینوں روسیں خمر تاشی
 سنکے بات زینجا تائیں سوچ ڈلے وچہ آئی
 بیشک تیکر حال اوارہ ویکھے خاوند میرا
 بچد اوسدے پھر کوئی جلدی خدمتوچہ سنگائی
 کہندی اوسنوں بی بی صاحب یہ کپل سنہیا
 لے ولدالہ پیارے میرے صورت سے لاشانی
 کتے نہ جانال میرے با بچوں میں بچھری پانی
 چھوٹی عمر اٹھا لے وچہ جو وعدہ تہاں تہا یا
 خلقت اجدن بھلا بھلا پیری آئی لین تسانوں
 پچو عدے کتے ہوئے دلخیز نہیں بھلا سنے
 موٹی ہوئی عشق تیر یوچہ لیکن خبر نہ تینوں
 تیرے با بچوں کھاون پھول بھلا میرے تائیں
 عرض پکار اسا ڈی سنٹی نہیں کرنی بیتریسی
 کی ہتہ کسی تیرے تائیں جبر وندی مر جاساں
 چو نڈالے لے ولدالہ طرف عریباں آناں
 باندی نون یہ حقیقت جسدم بول سٹاشی
 نال زینجا کرے عداوت بھپیری رن سوگالی
 انج زینجا اس پر دے تے عشقوں سوئی دیوانی
 کتیں سنیاں اکھیں وکھی میں سنہیے ویندی
 سن عز پر ہتہ سے بالکل بات نہ منیاں کوئی

مجنوں عالی شہی الا سے میں رنجی ہیں رنجی
 اک غلام سیانی اوسنوں دیوں یہ قرطیبا
 سن عزیز خرید نہ کرسی روسیں عمر اں ساری
 صیروں ورجہی تینوں اکھیا من وچ سیرا
 او کی روویں جے کھپوں کھپوں نیر و ہاسیں
 جیکر اک دم صیر کسے تے ملی پار گرامی
 سچی بات نہ نصیحت واکوں لوڈی نے ہٹلائی
 کہیں نہ لسی اس برسے نون کرناں صیر چنگیرا
 کل کتیراں وچہ سیانی عقل کماں صفائی
 چاکے پوسٹ تائیں کہنا سخن میرا توں ایہا
 اک زینجا بروی تیری کہندی بول زبانی
 عشق حجت تیرے اندر سوچگی میں منانی
 اس وعدے تے پورا رہناں یا مقبول خدایا
 منکے ہور کدائیں جاؤر کھنایا داسا تونوں
 جنتی میں ڈولانی اتے ہور نہ لوک ڈولانے
 جو کچہ گذری نال اسادے اوہ سب معلوم ہینوں
 ہر دم تائیں کتیراں تیراں تینوں عنایاں شام ہیا ہیں
 ورنہ وچہ فراق تیرے عجز وندی ہرسی
 روز حشر بھی لے پروا ہی کریں نہ مول بہا سنا
 گلخن جس خاشاک کی تائیں نور افزوں جہان
 کول کھلوتی ہندہ عورت سب سے کھل پائی
 سنکے بات عز پر ہتہ مصر لوں سکو میں وچ و سالی
 کہیں نہ اس پر ڈولوں لیتا کھسے بول زبانی
 کہیں خرید نہ کرنا سونوں ساری بات ویندی
 اوسدی اگے اس پر دے تے عقل وارہ ہونی

ہر اخلقت مر مر لو تندی شوقوں ہوئی دیوانی
جو آویسے سو عاشق ہوئے جلوہ لیں ماریا چاہیے
بہر توں دیکھ جہاں تھی واقف آوارہ ہوئی

کون کسینوں گلدارے حجت عجب دیوانی
دس کھال نہر کون کسینے تہمت ظن ٹکاوے
کیونہ کوئی کہہ نہ لیا تائیں عشق او بدیو ہوئی

در بیان شورشیدن انداز علیہ السلام بدست محمد بن سہب کراں

سنو حقیقت کل خلقت نے موش حواس بھلایا
ہر مر لو پون و پاری سارے ہوون سپہ اکبر سے
کن بیاریاں پس اندر جھگڑا رگڑا پاپیسا
اک آنکھے خود میں لیجا سال یہ پردہ دل مینا
ہر کس شوق خمین کارن جھگڑا شور مچایا

ہر کوئی پردہ لیون والار کھدا شوق سواپا
خلقت کوں قافان اندر کھلی دور چو فیر سے
بکھوے تے پوی دیکے کرے مل سواپا
دو چاکے لیجاون والے داوی کھوئی کھہ سوہنا
تا جو اس حالت سے اندر عجب آوازہ آیتا

یا اهل مصر اقصوا اطماعکم فان هذا عزیز کا پستاریہ الا عزیز ای رتقہ کا

اہل مصر و طمع مٹائی چھوڑو دل بھیر سارا
لے بیے دوستوں کوئی دوست آن خرید کر لے
مفتی آپس بوجھ پھڑکے ناں پئے حال گواؤ
کرو نہ اس امید و لیو چھ کوئی بھی برے والی
سکے ایہ آوازہ بہر توں دل چہ پیرت ہوئی
اتنے تائیں طرف عزیز سے خاص نہ لیجا مانی
جلد خریدو جلد توید و ایہہ بروہ خیرانی
جس ترختوں لیون کارن حاکم ٹکے آوے
چو تکر ہو سکے جھپ پر وہ لٹو خرید عبرانی
خواہی ساری دولت لگے ناہ بھی گھٹانہ کرنی
اگے بھی توں شاہ سداویں عالی شان گرامی
ہر اک شہر ولایت اندر ہو جاسیں سر کردہ
سکے باہ عزیز سے تائیں سوچ و لیو چھانی
اسکے مثل نہ لوند کوئی اسنوں لو ان ضروری

ایہ سپارہ کوئی نہ لے سی نگر عزیز پیارا
باہ عزیز نہ اسدیشا میں گھر و پر کوئی کھڑے لیبی
اسنوں آن عزیز سے لینا ہو رہی کھڑ جاؤ
ایہ سپال عزیز مصر و احمدی قسمت عالی
سچے لیوئے باہ عزیز یہ لیندا ل نہ کوئی
قاصد کھلکے اپنی طرفوں اتنی بات سنائی
تیرے ہونڈیاں ہو رہی جو لے ہونڈی شرم نشانی
ہر شرم جو اوسے ہونڈیاں ہو رہی کوئی لیجا سے
ایسا پردہ پھیرتے لہنیاں دیشا سے وچھ چانی
ساری بادشاہی وی بلکہ قیمت اسے بھرنی
جدوں خرید کر لیں بروہ پھر ہو جاسیں نامی
تھیکر اتنی خلقت وچوں ل خریدیا بروہ
سچی بات نہ لیجانی بی بینوں سے فراموشی
گرچہ ساری دولت لگے تا بھی کراں دوری

ہاں پھر دلالاں سے تائیں ظاہر حکم سنایا
 وہ سو بدوہ اشرفیہ اندا ہوشے ہر کب پھر با
 ہور ہزار برابر پندرہ نقد روپیاں آ سے
 سچیاں موٹیا ندا بھی آ سے وہ سو بدوہ نالے
 ہور ہزار برابر چلے مصری ہون دیبائی
 اوکھ بقدا ہزار تے وہ سو بے رومی آون
 وہ سو بے رومی آون سو قصہ ہونے نال سنہری
 صورت حسن تجمل والا نال بروہ پا سے
 جدا یہ بات دلالاں حاضر خدمت وچر سنائی
 ہونے سے پچھانے تاجر قیمت کون نکالے
 کون لیا سے اتنی قیمت کسٹوں طاعت ہونے
 بیویں نظر شاہی کے دروں بیروہا وون
 آکھن با پچہ عزیمت کے کوئی نہ استوں لہنیا
 ہر نول شوق محبت ولے وچے وچہ سمائی
 ایپرائی قیمت اچے مول پسند نہ ہونے
 قیمت اسدی میں خود جاناں صورت جس و پائی
 ناں پھر اوسنے آ کے جلدی مالک نول فرمایا
 کھدے ساری مجلس اندر نال آواز کلاناں
 قیمت اسدی پوری لیساناں بیروہ و لیسال
 اتنی قیمت دیونے سینے لینا بیروہ نوری
 دو واری پھر ناں مہر اندے استوں و نال کچھو سے
 بعد اوسدے پھر کرے استوں ہوزان کا قوری
 ایہ قیمت نول سب مجلس نول حاضر بول سناویں
 ناں پھر اوسنے بول سنا یا مجلس وچر زبانی
 جو جو وزن عنبر کستوری مہراں مالک بیتا تیاں

بولو کی قیمت پر سے وی دلالاں بتلایا
 ہزار اشرفی ہر پڑے اندر وکر خلا سے کر یا
 ہون ہزار و تے کستوری خوشبو و ہم چا و سے
 نالے وہ سو رومی آون قیمت وار دوشا نے
 زمین سنہری نال لگا ہوں وہ سو گھوڑا پھائی
 ہور ہزار خطائی لوٹے سو سنی چمک و پکھا وون
 جو ایہ قیمت ولو سے ملدا و سنوں نال روپری
 نہیں ناں غالی سنہرے بلیندا گھوڑوں چلایا جا و سے
 سینوں لیون والی ولو چہ آس بندگی کائی
 سوکھا ندی چھاویں سو چھ تاجر سے لپٹے
 صائم بلکہ صاحب حسائے ہونے ہر کوئی
 جو تکر نیک نالے بندے وقت گئے عم کھا وون
 وچے غیر کے تاجر تھیں نل نہ پھر با و سیندا
 چینیز بیکانی دس نہ کوئی بروہ پانہ و و ہائی
 رب فرمایا جمو کھ لادے کھلا دلال ہر کوئی
 ناں پھر آدم روپ بنا کے آیا نکست خدائی
 قیمت اچے نہ پوری ہونے ہونے دلال ہون لایا
 میں بیروہ قیمت با ہونے مفتی نہیں لٹا ناں
 ورنہ ایہ غلام کستوری ہونے وچ و چوہیساں
 اول ناں یہ تو لیا جا سے ورنہ نال ضرور
 بعد اوسدے کستوری عنبر لعل نال لہو سے
 اتنی قیمت جو کر لی دیو سے لیو سے پار حضور
 استھیں کھٹ نہ دیو سے سن کے میری مت کھلاویں
 جسے اتنی قیمت و تے او سنوں کسی جانی
 سار بار لکھتا ہر کر کے خلقتوں سبھا تیاں

یو کوئی اتنی قیمت دیسی اوسنوں ملی بیروا
 تاں پھر جلد عزیز بتا یا سب کچھ دیساں تینوں
 جیتا حکم خازن دے تائیں جلد عزیز مصر دے
 لیتاں میں اج اس پر کونوں جس دے میں ننگینے
 میری ایہ ووائی کسی جیوں اس زخم لگانیا
 تاں پھر وقت شنائی خازن دولت آندی
 سوہناک ترازو آندا خوبی حد نہ کوئی
 وچہ میدان معلق کیتی ادا میزان گرامی
 اک چھاپے تے بنی خدا واروندار وند چڑھیا
 محشر وقت برابر پوسے عمل تو لیوں لگے
 یوسف چپ چپا تا پہلے رور و نیر و ہا دے
 عرش مجید آیا جنیش وچہ تک کے بیرواہی
 کچھاپے وچہ دنیا دولت جسد اقرب نہ کوئی
 پہنچ لکھو دیان مال یوسف دے وچہ پے پایاں
 ہو رہتا ہی دولت جتنی پے اندر پائی
 عنبر تے کستوری ساری ہوا سیاب متامی
 دولت خانہ خالی ہوا چیر نہ رہ گئی باقی
 اڑاڑ تکن چھاپے ولوں ٹھونگا کسے ہارا
 ماہ چپا یہ حکمت ہوئی تل گئی دولت ساری
 سپہنوں حیرت پکڑ چپا تا کر و تا او سجائی
 کل امیر وزیر اکا بر چپ چپا تے کھلے
 حیرت خون سر سر سکا تے عقل نہ رہی ہکانے
 بسر گردان تماشائی کھلے نیویاں نظراں کر کے
 اس حالت وچہ ملک خدا و ابن پرندہ آیتا
 اکیوسف اج حسن تیریدی ویکہیں قیمت پوسی

مفتی ایسا لعل ننگینہ میں نہیں صنایع کروا
 اتنی قیمت و تیاں ہویاں کھلکے نہیں کچہ مینوں
 اے خزانچی مال تماشائی اتھے حاضر کر دے
 خینے تیر حسن اپنے دامار یا اندر سینے
 اینویں مرہم لاکے میرا چاہی ورو ہٹاٹیا
 وچہ میدان انبار لگایا بید سونا چاندی
 چلیسی جنسن ولسی تگر می عرشوں اتری ہوئی
 دس کھال انر کھالیو تکر تلیا یوسف دلبر شامی
 وچہ پاسے آکے خازن مال تماشائی دہریا
 نیکی تھوڑی و فتر دیاں چڑھکے چکے اگے
 پیرواہ کریندا اوہا جو کچہ اوسنوں بھاوے
 تلدے یوسف نوں تک و ن سارے ملک آہی
 وچہ پاسے بنی خدا و اے واہی ہوئی نہ
 اسپر اچے نہ چھاپا ہلیا حکمتاں پ ویکہیاں
 تا نہی یوسف وگ چھاپے نوں کچہ پرواہ نہ بھائی
 پے وگاؤن اچے نہ ہلیا چھاپا باہی گرامی
 تا نہی اچے نہ پورا ہویا پولن رب نوں پاکی
 کون چلاکی جس سببوں ایڈا پتہ بھارا
 ایتے نہ وزن برابر ہویا واہ واہ قدرت باری
 لکھا کھن ایہ کی ہویا ہو رہ کلام نہ کائی
 شاہ عزیز نہ بولے چالے گردن کیتی تہلے
 حکمت ربدی ظاہر تک کے سیدھے منہ کرمانے
 شرموں کل وزیر تماشائی مٹی ہو گئے مر کے
 یوسف نوں کتاں دے اندر ایہ پیغام سنایا
 اے ہر کوئی معلم کرسی کیونکر قیمت ہوسی

شہر مصر وی ساری دولت آچھی اس جہائی
 ہوجے اتنی دولت آئن ہور دوں کر اگر اہی
 اج تہا ڈی قیمت ہو سی حق برابر پوری
 جسدن شہینہ تک کے دل و پیر کیتی سی و ڈیانی
 تہا میں کھوٹے درماں کولوں بھجائی و سبھی تہوں
 اس تھیں پچھے کبر نہ کران مننی بات ہکاری
 کھنوں طاقت قیمت دیکھے اج تہوں لہجاسی
 چنتا کج نہ کرنی دل و ج ہو سن فضل گرامی
 جو بو باتاں مال نبی دے کر و مالک خدائی
 ہور حیران چہ تہا کھلا تہکے سر رہا پاتا
 سن تہا پچی بات اچھی پرے و پچھیا چھی
 کرن روایت کیا سی حکمت ہو یا یوسف بھارا
 کیوں نہ ہلیا اسدے اندر بھی اک حکمت آہی
 مال رسولان کول برابر اندر و تہا ساری
 ادولوں در باناں یوانگون پیش رسولان سندے
 چیکر اسدن مال یوسف دے ہوندی دنیا پوری
 کوئی نہ ادب نبیاں والا اس تھیں پچھے کروا
 دنیا و پھر تہا لہج ہوناں ہر نول فرض ہو جاندا
 شان نبیاں ہم ہوندا کوئی نہ ادب بھاندا
 دوزخ و کھر اجنت و کھر اکھنے درجہ آئییا
 بر حسب نول محبوب بناوے دیوے قرب حضور کی
 شان نبیاں دے اچھا حد حساب نہ کوئی
 اینوں و انی خداوے سب کھیں اچھا شان و
 دوجے بندے مال و لیاں کہیر نہ ہو و ان پوکے
 میں تہیں واکھ کھر اور جہ و کھر شان تہا ندا

اچھے تہ ہوئی ہر بر تیرے حکمت عجب خدائی
 تہا بھی کہیں پوری ہو سی قدرت و پچھے اہی
 کس سبوں اجدن توتنے دور کیتی مغروری
 او سدن مالک خدائی تہا میں ڈاڈھی غیرت آئی
 اج ہن قیمت پوسی تیری فکر کرینا میں کینیوں
 نہ ہو و جے مت پھر واقع ہوئے غضب ہکاری
 چو داں طبق ہکا و ان توتے تہا بھی وزن نہ آسی
 کول کھلو خزا پچی سندہ ایسے سخن تہا می
 ساریاں سنے کھلو کے او تھے بات تعجب آئی
 ایہ گل کر کے اوہ پر ندہ و ان سماں سدھانا
 ظاہر کر کے مول کسے لول بالکل ناں تہلائی
 سبہ خزانے تہے تے ناں ہلیا چھیا ہارا
 بھار رسولان سب تھیں بھارا کیتا ذات الہی
 نوری ملک چہا ندی کروڑ ہر دم خاطر واری
 پیش رسولان نیوین ناں او دے ہند سے
 دین فنی نول بھو تہاں بلد اقرب حضور کی
 دنیا و ناں طالب کوئی دوزخ اندر سٹروا
 اچھا شان اس دنیا والا اللہ پاک بنا ندا
 اسے کارن دنیا والا پلہ رہیا بھکا ہاندا
 جنت و پچہ آسائش دوزخ و پچہ عذاب سوا پ
 کون اوہ چیز جو شان اسدے اول چاکر سوھے پوری
 ناں نبیاں کہیں پوری دنیاوی تہے ہوئی
 عاااں خا صداں نالوں بیشک شان تہا دے پالے
 رہے ولی نورانی بندے ایہ سب لوک بے نورے
 مال و نہا ندے ہمسری و ادم نہ واریا جانا ندا

رہے اوہ مقبول بیاد سے اس میں بیاد سے عاصم
 ہو کوئی کر کے بیاد بی تہاں پا کے تہرا ہی
 پکریا چاویے غصیوں جلدی جو کچھ کہے او تہا نتوں
 موسیٰ کے قاروں نہ ہو و کہ موسیٰ دا پاپہ
 عالم ہا اہل بکت ہو دن اینویں دن تے راتاں
 مرو پدائی تے گمراہ دا اک نہ درجہ آیشا
 عرسل ایہ مرزا صاحب بکو چہی نہ بھائی
 و گھر و شان او تہاں بیاد سے جو کچھ کہے رہا پدیں
 ایہ مرزے وانگول کے اک شخص بھی ہو یا
 سنو حقیقتا و سدھی تہوری خود منو چہ سنائیں

لقب ایسا دا اغاناں ندر لقب و تہا ندا خاص
 تازل ہووے او سدے او پر رہا وی لے پر وہی
 تہا فی نہیں او تہا ندا دوست آکھے رب جنہا نتوں
 شک و خفت نے سبز شجر واکو چہ تہا نہ سایہ
 لعنتی کردوں کہ سنگ اسدے جن نازل برکتاں
 راہ والے توں کداوہ پہنچے تہا نہ راہ کھڑا پیا
 ایہ رسول زبانی بندا اوہ رسول خدا ٹھی
 توری بنے جو نبی خدا واکو اسدے تہا نہ پیا
 اوہ بھی و عجمی پیغمبری و انوری کر کے سو یا
 پیچوں و فرشتوں و توں نہ مول بنا پیا

شکایت مرزا کدا کے دعویٰ پیغمبری مکرر نقل سنوئی لوی و می

اس شخص نے تہر قبا و چہ خلقت توں بنایا
 پور رسول لال تالوں میں بلیا درجہ بھارا
 ہواں تہاں تہر واکو کال نے اسنوں اول سنایا
 پیغمبری میں شگل پاکے شاہ کے پاس سدہا سے
 ویکھو جی ایہ قوم کسے وایں پیغمبر آیشا
 ویکھو جی تہرہ حضرت وایوں توں واکھلا
 کئی کر وراں گروہ خلقت کھلی تہرہ قطاراں
 پایا شور کو کارا ہر نے اک تہاں توں آوھے
 اس میں بھی سید پیغمبر تہاں تہاں عمل کما پئے
 ایہ کیوں زوری بنے پیغمبر بات فضول لاوے
 کچھ شخص بتایا کول خبر نہ کہ تہا نتوں
 تہاں تہا میں سنوئے تہا تہا تہا تہا تہا تہا تہا
 سن لو کال نے کس پیاسنوں فی تہا ندا سالہ

بین پیغمبر خاص خدا و ذات الہوں آیا
 جو کوئی منتیں میرے تہا پیاں ہووس نیک ستارا
 سپہنا تے ہر پچھے لائے سمرتہ تک سجایا
 حاضر ہو کے سپہناں لو کال اسدے حال سنائے
 قاضی تہا تہاں کولوں خود توں ایس بنایا
 آیا میں کے نبی پیغمبر لکہہ لعنت سہر کھلا
 پیغمبر و کمنہ ول تک کے لعنت پان ہزاراں
 چراہی نبی خدا و تہاں بچرا سب میں نبی خدا وے
 نیکی و توں اسدے کولوں قدم الیر کے پاپے
 دینی شاہ واکھی اس تہا میں بالکل خوف نہ آوے
 باطنی علموں ہر طرحی چنگی و افقی سنا توں
 میں خود جاگ تہا می وکھی رہدی کارروائی
 ویکھو جی اسانوں تہا تہا کھوتے چارن والہ

Marfat.com

تھا پھر لوکان نے بتلایا خدمت شاہ گرامی
 بنا جو پھر اچھا بالکل کہیں نہ سخن لائے
 تکیا شاہ نے اسدی طرفوں لوچھینا ہوئی
 مرچاسی ایہ فاندگی پاروں تحقیقات نہ ہوئی
 نرمی نال ڈرا جہہ استھیں پچھاں حالت ساری
 ہے قافلہ امر اول والا بنویں پہلوں کر دے
 تان پھر سبھی سن تان شاہ نے دور ہٹا پٹیا
 پچھیا شاہ نے اس کے کولوں وس حقیقت ساری
 اوس کہیا میں تبت طرفوں اس و نیاتے آئی
 تان کوئی بارہ دوست میرا کہ تہا اگلا
 کی اجگھا ہا پٹیا تو تے وس حقیقت بیوں
 ہن کی کھا ہا دس توں کیکر راتیں عاہدین کھایا

پھر اسنے دے و پھر سو ایسا بھگت حرامی
 توفوں سبھی پتے تانیں خود لائے شاہ سے
 جیکر اسنے لوکان گرامی سبھی حقیقت کوئی
 بلکہ وضیہ لکیاں اسنے روحی گھڑی تہ پرسی
 متکے وس ولجے ایہ بیوں تہ جوں حقداری
 نرمی نال کچھیں پھر اوستے جرم بیوں وس پروسے
 ہوتہما اس ہوتے تانیں گھڑی و چھ پولا پٹیا
 کس شہر سبھی اندر لوستے اتھی عمر گداری
 پچھاس گیارہ دن و پچھلے شہزادہ وال و نی پٹیا
 پھر شاہ نے بتلایا اسنے کول کر کے خوب تستل
 جسے پاروں پٹھاری چڑھ کئی زوری بیوں
 سنکے اوس پھر جھوٹے شاہ لوں پولا پٹیا

گفت گرامی نے خشک و تری

کی کتم سن و بخونی سے پٹھیری

یہا سنا کھرا چیکر بیوں چڑھ وار بند
 ایہ پٹھیری جھک پٹیا وی حاصل ہوئی بیوں
 پے ایہ پکڑ لیا سے بیوں و چہ حضور لساوی
 بنی خدا سے ہر طرف حد صاحب عظمت عالی
 تپاٹا کھاون جو گا بھی کہہ ولین تپے بیوں
 ہک جدول گراہ ہو چاسی دو جانال ر لاسی
 میں جاتا اس جیلے پاروں بیوں نوک صراہن
 انیوں ایہ شیطان بکار تہڑی بات و دواسے
 اوہ پھر ہورا گیرے و وہ و تان جو کھلا ہا دے

شتم خدا کی گدن پٹھیری تہ زوری میں بند
 حراں لکیاں پٹھیری شہال سچ و ساراں بیوں
 ورنہ چڑھ ایشیا تہ پٹھیری و پٹھیری و وراوی
 ملن تان پٹھیری میں لگا جان اتھی پات سٹائی
 نالے منسرن ہیر تپاٹس کریش وس سن بیوں
 ایوں میں لہیاں لہیاں تان جو شہر سارا لہیاں
 ایہ تہ شیر چھ پٹھیری کے بیوں تہ پٹھیری لہیاں
 ہک گمراہ ہو سنے تان سدا شکی ہر ربنا سے
 جو کچھ کہتے شیطان کر تپاٹس لہیاں سگھارے

ان الشیطان للانسان مکد و یتبین

ان الشیطان لول کھ پکڑے شیطان بنایا

ایہ شیطان انساناں کارن ظاہر و سن آئی
 تان جو شیطان ہوتے اوہ انسان تپاٹھی

انساناں لول کھ پکڑے شیطان بنایا
 ایہ شیطان لہیاں پٹھیری لہیاں گرامی

Marfat.com

اوہ بھی وانگ شیطاناں بیٹیک گراہی وچہ پاون
اپنا دکھ اچھا تدا جہدم ہون لگا جگون
آپے جیہ بنائے کتنے بخت جنہاں سے ہاری

پرافسوس شتابی سدھے راہ کنوں تھر کاون
نال بچراوہ گمراہ کر نیڈا ہور نال کھ اگول
جیونکراک نک کئی عورت ہمیں جال کھلاوے

حکایت زنی پنی برپیدہ

کن روایت سی ہیں گدر عورت ہک مکانی
ہوڑ رییا اوہ خاوند او سنوں سہٹا برپائی کاوڑ
سمرہ پاپے شہرالا کے کہیں بازار تہ جاوین
انیویں چکل دیاں بھی زناں اکھیا متن تاپیں
سوہنناں شہالاون ہرنے اکھیں سمرہ پاون
کنناں دیوچہ والیاں چھیکے پاون جد ٹیاریں
کے شیطاں چیکر سر چھیکے وچہ بازاراں چلی
سرتے کپڑا مولن کرناں کہتا منٹاں میرا
جیکر کر پوشیدہ چلیں گہنا گنہ سارا
عورت اکھے واہ واہ بچا یا چنگلی بات سہکائی
بندیاں جدوں سنگھار تہ ڈٹھائی زیور گل پائیاں
ایسی عورت جو کوئی ہوئے اکھے مولن لگے
جیونکراوہ مذکورہ عورت اکھے ورہ تہ لگدی
اکدن سخت کوڑیلیاں ہو کے خاوند اپیم کیت
گھر تھیں کڈہ دتی پھر باہر گئی کھیا کے کھاندی
ڈاڈھے شرم جیواں والی ہوئی پھر سوانی
اتراپنے دیسول ٹر کے دیس بیگانے آئی
اوہ گراں بیعتلاں والا احمق لوک دیوانے
کہو جاناں توں س آچیلی صورت عجیب پیاری
کنے کپیا نک استاڈا وار تے دہار چلائی
اوسنے مکر بہانہ کر کے سبہتوں بول ستایا

آکے خاوند سے نہ لگے آن بھڑی بد چالی
حکم نہیں عورت دیتا ہیں یاہر چا ناگھ باروں
عورت اکھے کہیں رہساں ہے لکھوڑا سکھاوین
ڈیکر ویلے کئی وانگون بھین آون سہ پائیں
گلدیوچہ تو تیریاں پاپ سینہ کڈہ ویکھاوون
کرتنگا سر شہر باتاروں پھر آون سہ تاپیں
کنے تکنیاں والیاں تیریاں کس تکھی گل طلی
سینہ کڈہ ویکھا ناں ہر نون زیور خوب چنگیرا
ہر کوئی کسی ای بھکر مرے کے ہتھہ وات نہ پارا
پیوڑی ہوئیں تاں پھر کپڑا سرتے کراں نہ کاٹی
ایسیاں عورتاں دوتخ اندر کرسن سہ ٹکاناں
وڈہ سٹنے ہک اوسدا پیشہ زری چھپے آگے
ڈیکر ویلے سمرہ پاپے وٹھ شہر نول وگدی
وڈہ سٹیا نک اس عورت واسولی جیہا چو پینا
نک کپے وے پاروں منہ تھیں بڑی مولن چاندی
شرموں مولن بولے ہرگز ولدی خوشی سدھانی
میں شاہ پری دی چلی اوٹھے بات دہانی
سنے زانیاں چہن اوٹھیں آکے حال ویانے
پر سنے نک وٹھ ہیاتیراوس کیتی گل بارٹی
سوہنی صورت دانوں موہنی کپے نک نجائی
شاہ پری نول اکدن مستھے بید خصہ آریا

غضبوں نکاوس و ڈیسا میرا دیر نہ کیتی کوئی
 بہت تاسف کیتا اوسنے ایسے فعل نکاروں
 نالے رئیس میرے تائیں خاص خلافت پوری
 میں وہ فیض اٹھاکے بچد و لوچہ راحت پائی
 ہو کر جو او ان لڑن ہیکٹاں و تھیں فائدہ کھیوے
 بخت نہایت اوس عورتوں جو کوئی تک و ڈاؤس
 ہوئے خاص حضور نہ میری بے خداوی پیاری
 سن ایہ بات عورتاں تائیں و لوچہ راحت آئی
 و وہ سٹ نکا سا و اوسنوں کہندیاں پچھتیا
 سہنا نئے نکٹ ہوں گڑے خالی رہی نہ کوئی
 و وئے جہاں خواری کارن سٹے نصیب تہا توں
 ایسا سوڑ کر یے اسیں سہدے تک کیا یے
 ماں پھر شہر بازاراں اندر شور مہنگامہ پائیا
 مل گئی اولیائی ساؤں بھی کچہ دولت پائی
 سٹے باقی وہاں بھی زمان جلدی تک و ڈاؤس
 انیویں جس مرتئی والا طوق گلے وچہ پائیا
 تانجو کوئی نہ بولن جو گار پچا سے سہپ واپیں
 قسم خداوی جیکر ہوندا وینی شاہ دازورا
 پیا یہ فرق کوئی نہ پچھدا منع نہ کوئی کر سیدا
 جیکر سہرا سلا مال اندر جا کچہ بات ستاؤن
 سین میاں جو بدیے پیارے و کھرے شان تہا نئے
 انہاں اتے سچا کھا بالکل نہیں پیا بکھائی
 دولت نے یوسف وے اندر یہی فرق ضروری
 کل وزیر چیرانی اندر کھائے سبب چھہ کاٹی
 کسے عزیز باقی وی دولت لے آ جلدی ویلا

بعد اوسدے پھر اوسدے تائیں و لوں حیرانی ہوئی
 اسدے بدلے وئی مینوں دولت باہجہ شماروں
 کروتشا و لیاواں وانگول درجہ قریب حضوری
 ایہ تہا لذت لیتی بات پسند نہ آئی
 کچہ طرفا فائدہ جیکر و کھر اپنا پیٹ کچہ لویے
 مطلب لی تہا می اپنا سے ویلے پائے
 نالے و نیا دولت اوسنوں ہو رہی پیر باری
 کچے ہار نہ تیا تیاں والے رکھے ذات خدائی
 ماں کچہ کل تائیاں والا اوسنے سوڑ کیتا
 تک و ڈاؤس دولت اکوں کچہ نہ حاصل ہوئی
 بعد اوسدے پھر مجلس کر کے کہندیاں نالے تہا توں
 بولن جوگی ہے نہ کوئی ایسا کچھ نہ لگا یے
 واہ کیا تک کیا وچوں وچوں سن فائدہ ہتھہ آیا
 تک کیا وچوں وچوں تہا لذت بہت او کھائی
 سہنا نئے اس کی عورت بڑے عقل ٹوٹا یے
 خود ہو یا مرتئی نالے دو چہاں سٹے لائیا
 انیویں جکل ہوئی بیدنی چہ ہتھہ لہندے تائیں
 ہار سٹیدا مرتئاں لوں تپ سے عدل و نگورا
 ماں کچہ آکھیا سوٹیا بالکل کوئی ہتھہ لائیا
 نہیں اسدے پھر اوہ بیونڈے واپس گھروں آئیں
 دشمن رہدے تکے و کھرے و تہا نئے کوئے کہندے
 مسلمان کفاراں اندر فرق ضرور ایسا ہی
 تائیں سارے شہر مصر وی دولت ہوئی نہ پوری
 دولت ساری خیر ہوئی تہا ورن نہ ہو پاگائی
 خازن آکھنے کی ہیں دیواں چلے آکے و صیدا

بیزیر جہان دی رہی نہ کوئی پھر توں منگنا کیئتوں
 کر کے فکر عزیز مصر نے یولی بات ضروری
 جو کہ بگھرو پھوڑی ترکی میں عاجز تھیں سر یا
 اس تھیں ہور زیادہ دولت میرے پاس نہ کوئی
 لہ نہ سکساں بھلا تساوا اندر عمران ساری
 سنگے بات مالک کو تائیں بہت حیرانی آئی
 دولت سے دتی سرینوں آپ نہ ہتھا ہوٹیا
 واہ واہ ایہ کوئی شاہ دیوانہ عقل خیال نہ کوئی
 اوہ جانے میں اسدے تائیں کھوٹے درمیں لیا
 اونہار گلار تے بھلا رہیا اصلی خبر نہ پائی
 لکھ دتا بیجا ملامتوں قیمت لیکے پوری
 نقرہ کاروں ہور روایت آئی نظر اساتوں
 پردوں خزانہ کل مصر وائل گیا اس جامی
 تک حیران عزیز مصر وائیں یوسف نور کیا
 تال کچر قلم ووات شتابی حاضر خدمت آئی
 رکھ دتا اوہ وجے پے جتوں دولت آہی
 تن واری تال اس دولت سے تپیا پنی ربانا
 عالی شان اس کلمے والا کوئی نہ اسنوں رلدا
 جدیدیاں نیکیاں تھوڑیاں ہوسن اللہ کم ماسی
 جسدے کلمہ پاک نبی واپڑہیا تال صفائی
 جس مومن واعمل پیارا گھائے اندر آسی
 جس پے وچہ ڈالیا جاسی کلمہ نبی خدا دا
 جو کوئی مومن مروی واری کلمہ طیب پڑہی
 مشکل کم وے اندر جو کوئی کلمہ بول سناوے
 لکھ پیا کوئی نیکی کرسی سر سجدے وچہ دہری

آپ پیادیں کھیکھا مروا کی شئے دیوانہ تینوں
 اس بگھرو دی ہوندی میں تھیں قیمت مولی پوری
 او بول اوہ سپہ خدمت اندر حاضر آکے دہریا
 جے دیوین تال بھیکھا تال بہت عنایت ہوئی
 ورنہ قیمت تال خریدن طاقت نہیں ہماری
 دلوچہ کنڈا کی شاہ وکھی برے دی جنگیائی
 تانہ جی اسدے عشق وچا لے پورا عاشق ہو پیا
 ایپر باطن شاہ یوسف وانا مالک خبر نہ کوئی
 جیسی قیمت دتی ہوسی مال بھی ہوسی تہیا
 تال کچر یوسف دی ہاتھ مالک شاہ سے تہرہ پھرائی
 ہو گیا مالک عزیز مصر سے یوسف نبی حضوری
 اوہ بھی حاضر خدمت اندر و تال بول تسانوں
 لہجے نہ دھارن یوسف عالی تال تینوں سوتی
 لے او قلم ووات شتابی یوسف نے فرمایا
 کاغذ اوپر حضرت یوسف کلمہ لکھیا بجائی
 بھارتیوت آن اوکھایا خاص توحید آہی
 خلقت سپہ حیرانی اندر ہویا چپ زباناں
 جو کوئی پڑہا اسدے تائیں دوزخ وچہ نہ جلدیا
 کلمے طیب پاروں اسدے سیک اعمال و ہاسی
 او سنوں روز قیامت اندر و کہہ نہ طس کائی
 او سنوں کلمہ طیب آکے فضائل کنوں و ہاسی
 اوس پے وچہ وال طبعوں ہوسی بھار زیادہ
 حکم الہول روز قیامت دوزخ وچہ نہ ہوسی
 حکم الہول اوہ کم او سارا جلد روا ہو جائے
 کلمے و اچے منکر ہو یا غم سے ہاوسے پھری

جس نے کلمہ پڑھا وہ سدا ہو جاسی چھٹکارا
 جیوں سفتوں واحدائیت آگے زیر چکا یا
 کرن روایت حیدر مٹلسن ٹامے عملاں والے
 ہونے مندے خوف خدا اول شرمندگی سے پاروں
 سرفوں نیواں پاکے روس شرمندگی سے پاروں
 ویکہ نجات رحمت پاروں کسی رب ملکانتوں
 زیر عرش سے رکھی ہوئی اسان امانت پوری
 تارچ پھر پاک اس سے چھ تائیں سیدے پیش لیا سن
 کلمے طیب والا پرچہ رکھسن وچہ اعمالاں
 ہوسن خوش تہامی بندے نمر گردانی جاسی
 کلمے پاروں سہناں تائیں اجدن ملی رہائی
 کلمے خان محمدی حد کوئی دوزخ وچہ سٹپسن
 کیوں ساڑیں اسدیتائیں کی گستاخی ہوئی
 کلمے والی اسدے وچوں خوشبو مینوں آسے
 جیکر میں چا پخصبوں اسد وال بھی ساڑاں کوئی
 واہ کیا شان اس کلمے والا ذات خدائے کیتا
 واہ کیا نعمت جنت کارن حاصل ہوئی اسانوں

کلمے پاچھل حشر وہاٹے بنے قضیہ بھارا
 اینویں کلمہ بھارا ہو سی حد کوئی ویلا آٹیا
 ہو جاسن حد بندیاں والے بھارے عیب موکالے
 جرم زیادہ پاروں دل وچہ خوف زیادہ کھاسن
 کھسن ہن عذاب اسانتوں نسی باہیہ شماروں
 آنوں وہ امانت جیٹری وئی اینہماں اسانتوں
 کی امانت چھوٹا پرزہ آنوں جلد ضروری
 کلمہ طیب لکھیا اسوچہ ہر ٹوں بول سنا سن
 قدرت پاروں بھارنیکو یاں وہ جاسن فی الخالان
 جاؤ وچہ بہشتان سہنوں حکم خدا فرما سی
 کلمے خوان محمدی ہی نہیں دوزخ جاگہ بھائی
 آتش کچہ نہ کہے تے آگنوں کل دربان کھسین
 آتش آگے اسنوں ساڑے ناں سنیوں حکم نہ کوئی
 قسم خداوی اسدرا میں تھیں ال نہ ساڑا یا چاڑے
 پاک پھیں مینوں بھرا بالکل کتے نہ پاواں وٹھوئی
 خالص ٹپتوں پڑھیا جسے چائے نہ دوزخ میتا
 رتی ماوے جنت والیو جنت ویاں تسانتوں

عزرا و وصف کلمہ طیب لا الہ الا اللہ محمد رسول اللہ

سن اے مومن ولوں بجالوں کر کے شہادت
 کہہ کوئی کفر ضلالت اندر ڈھیا ہے
 دھو بی وانگھوں اوگن سال سے پلو چروا کر سدا
 کی ارمان گناہیں تائیں جس نے کلمہ پڑھیا
 کی قدر دوزخ تیا میں ساڑے اسنوں ذرہ
 آدم جہوں نجات اندر ڈا ڈا قیدی ہونا

ساتھ یہ کہ نعمت آئی
 تا بھی دور کر کے ہر پائی
 ولوں قلب اندر روشنائی
 شنائے سی اسنوں بھائی
 جو چھ پٹیا ٹیسے لائی
 اور کھی پڑھ خلاصی پائی

کلمہ پاک نبی وا
 کلمہ پاک نبی وا
 کلمہ پاک نبی وا
 کلمہ پاک نبی وا
 کلمہ پاک نبی وا
 کلمہ پاک نبی وا

و لخصیں داع کفر سے جاؤں ہوئے دور سما ہی
 سید ذراں تھیں فضل اسنوں کتیارات آہی
 سپہراواں پڑھین والینوں حاصل ہوں الہوں
 کیوں وہ گمراہی سے اندر آئے سر و خداوا
 حینے دامن پھر پاپکا کلمے طیب وال
 مسلمان کفران اندر کو میں تکھیرا ہوندا
 ترٹ گئی مگر کفران والی رہ گیا مان نہ کوئی
 روئے گئے نکارے کافر اس کلمے دیپاروں
 سینوں کپ پھر ٹوٹے کیتا ثابت رہیا کوئی
 لفظ تھوڑے تے درجے بہتے فیضانچور خزانہ
 نقطے کارن نقطے والا اسوچہ حرفیہ آیا
 جسے دل تے عیدیا نوالا نقطہ ہوسی سیا
 بس میاں جس کلمہ پر سیا بچ جاسی اوہ نارو
 از حضرت دعائیں کروا وقت تھوڑے سایاں

روز قیامت وقت حسایاں پاک اسوں نکالے
 جس مومن و اچھا رنگویاں حضرت ہولا پاسن
 سنت اسوں زینوں بھارا سو جاسی اوہ پلہ
 عالم و نبی لیتے جو کوئی ہر دم علم پڑھاوے
 روز قیامت اوسدا ہوسی پاک حسایوں
 ہور نواب کا زجماعت بچید بھارا ہوسی
 عالم و نبی دیاں سہ قلمماں کا تھوڑا سیاہی
 جو کوئی مومن و چہ مصیبت صیر توکل کرسی
 بعد رسولان بو بکر و اچھارا نور ایمانی
 درجہ عدل انصاف عمر واسی تھیں ہوسی بھارا
 فقر صیر چوشاہ علی نے سختی نرخی جالی

جلدی ولدی کرے صفائی کلمہ پاک نبی وا
 رکھے کنواں فات بچائی کلمہ پاک نبی وا
 پھر مشکدری کرے کشائی کلمہ پاک نبی وا
 گردا جسدی راہ منائی کلمہ پاک نبی وا
 کیوں بچھریوں لوئے مرزائی کلمہ پاک نبی وا
 جے نہ کروا آن جدائی کلمہ پاک نبی وا
 جد مشہور ہو یا ہر جانی کلمہ پاک نبی وا
 آیتا کافراں کان قضائی کلمہ پاک نبی وا
 واہ کیا کردانیک کمائی کلمہ پاک نبی وا
 پڑھے ہر دم ملک خدائی کلمہ پاک نبی وا
 پڑھے خالی تک بھائی کلمہ پاک نبی وا
 کرسی اوہ سبہ دور سیاہی کلمہ پاک نبی وا
 جان دسی و ورخ کھائی کلمہ پاک نبی وا
 پڑھیاں جگ تھیں ہواں راہی کلمہ پاک نبی وا

ہوسی کھلا عدالت اندر کہے مفسر حال
 اوسدیاں نیکیاں والے پتے اپنا پتہ کاسن
 مومن بچھریں و رسی فضلوں سبلی اللہ
 بدلاں انگول بچید چوڑا ربوہ عمل بناوے
 سببکہ نالوں عالی درجہ پاسی ذات جتاہوں
 چوہدان طبقان لول بھارا اوپہ نیکیاں پوسی
 سبہ تولیسن نیک عملا نوچہ موجب حکم آہی
 اوسنوں کھی رب بچید بھارا کرازو و ہر سی
 سببکہ نالوں وہ کے اوسدیاں عملاں ہوگ کرانی
 شرم حیا عثمان ولی نول ہور بل سی یارا
 اوسدا زہد قناعت ہر تھیں ہوسی بچید عالی

صبر والے صاحب تو ایسی عابدی سبب بندگی
 ازہم بندیا تیرے بھی جذبات اعمال تو لیس
 صرف دلے دچہ آس خداوی رحمت والی دہرتوں
 عملل دایمان مان عمل دائیرا عمل نہ کوئی
 چاکر سی اوہ فضل خداوند پیرا تیرا ترسی
 تکیہ رکھ خدا کے اوٹے یوسف وادس حال
 کچھ نہیں پسند اچھ ہر امن تال ہر دبرابر پورا
 نہیں میاں تھو سچ بتایا ذرا خلاف نکوئی
 تن واری جذبات کیا یوسف بنی برمانا
 اصلی حالوں خبر نہ کوئی دلوچہ خوشیاں عیال
 ویرج نورانی دل واجانی خوش ہو و کروانی
 مسطر تکتے وینا دلوں دلوچہ خوشی سوانی
 گھانا پید پائی جاواں اوہ نہ پلے پیسا
 اینوں دنیاوی لذت وچہ بندہ بھی خوش ہو و
 وینا پچھے حکم خدائی دل کے کنوں بہلا و
 اوہ خوش ہوئے دنیا میںوں دم دم بے زیادہ
 ہک ہک ساہ دی قیمت بیری نت ازایش جاوے
 پر غافل نوں ولد کے اندر خواب خیال نکوئی
 وقت نزع کے ہر ساہ والی قیمت معلوم ہوئی

نیکی والا نیکی پاسی گندگی والا گندگی
 ساری خلقت نالوں تیرے بہار کو او گن تہیں
 تہیں عمل شہریا کوئی توبہ توبہ کرتوں کہ
 پرتوں رکھ خدا کے تکیہ تختہ ہارا سوئی
 رحمت پاروں عیال و مول نظر خیال نہ دہری
 تاک کھال وزن برابر ہو یا حضرت یوسف
 تاک لے کنڈا چیکریوں جانے دل تھیں گوڑا
 سنو حقیقت جیوں یوسف وی استہیں پرتوں
 مالکے خوش ہو کے ونا اوہ محبوب شہر نہ
 دولت سا بہر دولت سا بہر کہندا نال تاکیدا
 ویرج قرآن جویں تلال نوں آئی ہتھ چوانی
 ایہ نہ خبر ہے اس سووے چوں جاواں شہر ہائی
 پھر ہیں ایسے گھائے وچوں خوش ہو ناٹاں کہیا
 چیکر اصلی گھایا جانے ہر دم بیٹھا رووے
 دنیا دون کہینی کے سنگ دلوں محبت پاوے
 ایہ نہ خبر ہے کیا نل پوندا میرے ہر اک ساہ وا
 ساری دنیا چیکوئی دیوے اک ساہ ہتھ نہ اوے
 مالک لگوں اصلی حالوں بالکل خبر نہ ہوئی
 مالک بھی تدرت کر سی جد یوسف ٹر پوسی

وہ بیان عیال کشن مالک یوسفی ہر اک ابن لجد و ختہ کی لڑا

قرن روایت جد مالک لوی کیا یوسف تائیں
 پروہ دور یوسف کے اوٹوں کیتا اللہ والی
 دکھلا ونا مالک تائیں چاندی دار پیارا
 جیوں وینا کے طالب تائیں اللہ شہر وچکے

شروی دار چمال بنی دا ظاہر کیتا سائیں
 ظاہر وانگہ شہرے اسدی سوہنی لاک نکالی
 تاک چہ پلپا ہر یا گیاں جتیا کچھ نہ یا راہ
 پہلوں جنت و کیمارا سنوں پیر ووز خوچہ ڈالے

رہتا وہ کے تک اے غافل رحمت میری بہائی
 پروردگار چنگا عمل نہ کیتا دنیا جس سر لگائی
 تاک اوہ نعمت باغ بہاراں رور و نیر و ہوا
 رور کے بتلاوے آگوں ہائے کی قہر کسایا
 کیوں نہ عمل کماے چنگے دنیا پہ بھلیا
 اینویں ماہر نول نعمت اپنی اللہ پاک خداوے
 یاراں والا قدر نہ معلوم تک دو بے نول ہوندا
 طرح لیا جد یوسف پیارا لگا دین نظر کارا
 آن کو رنی واہ خزاں دی گھلی باغاں اُنے
 چلدی داری جد یوسف دامالک جلوہ پائیا
 ہوش حساس آوارہ ہوئی عقل نہ رہی ٹکانے
 جانڈی وار قدیمی جانی لائی دل و چہ کافی
 ناں کچھ آئے نا کچھ جانے ولتوں سخت چہرانی
 سوئے تین پیارے والے ایسے دلنوں بھانے
 ایسے کی ہو یا ایسے کی ہو یا بیخود ہو بتلاوے
 عین جمال پیارے والا تاک کی ہوش و ساری
 ویکھ پیارا دولت والے دل نہیں چین سدائے
 تک حالہ اوسک تائیں یوسف نے فرمایا
 ہو گئی حاصل دولت تینوں جدی حدیہ کوئی
 دنیا پاروں تل نساٹے ہو نہ بندہ کافی
 جاہن خوش ہو گھر اپنے نول راحت خوشی لکاپیں
 جو تقدیر مقدر آناویہہ لیس اوہ سائوں
 تان پھر اوہ بیخنامہ مالک یوسف نول پکڑایا
 سنکے مالک نے فرمایا اے میرے دل جانی
 ہن نول آخر میری آگے پاک جمال کہا یا

تینوں بھی ایسے پیدا جیکر کروں نیکو کاری
 لاج اوہ آئی پیش کمانی جو کیتی بریائی
 پر اوہ ویلا گذریا ہو یا اوس کدن ہتھ آوے
 ایسی نعمت ہے جتنی سی کیوں ہیں وقت گویا
 لاج ہن خیر بھئی ہسویلے سروں پھراں ڈھلیا
 صحت والے نول بیماری دی نعمت پاو کر اوے
 تدجا پے جدا پس ویوچہ آن و چھوڑا پوندا
 مر نول بچے قدر حیون و اظاہر ہو یا سارا
 پتے اٹھائے قبران و چوں کن حساباں سوتے
 اوسے ویلے او پر زین و اپنا آپ گرایا
 ترٹے پیاز زین سے او پر رور و نین نہانے
 آگے بدلل سے وچہ رہیا سوہنا چند نورانی
 ترٹے پیاز زین سے او پر چپوں مچھلی بن پانی
 چوڑو ڈیوے پکرنگے نظر آئے پرولنے
 ہائے افسوس عزیز مرہر وایتوں لٹی جاوے
 جان لبان تاک کے پہونچی تیرے اجل نیاری
 ناں کچھ بولنا کچھ حالے رور و حال و بخائے
 وس اے تا جہن کیوں تو نہی ہوش جو اس سٹایا
 پیر نور وین ڈھائیں ڈھائیں عجب ایسے حکمت ہوئی
 شہر مہر دی دولت ساری ہتھ تیرے دھ آئی
 اوہ بیخنامہ میر تائیں ناے بخشی جاویں
 فی امان حولے ریدے جاو پرت گہراں نول
 یوسف مال حفاظت اُسوں اپنی پاس لکایا
 کیوں نہ لگے گھنڈا ٹھاکے ویاں جمال نورانی
 آگے کیوں نول چند نورانی بدلل وچہ چھپایا

Marfat.com

رورو کے فریادوں کو دیکھ کر وہ سخت حال بنانا
 ایسے میں کچھن آیا وہ گل ٹھٹھیں پوری
 یعنی جھوں ویج دیونگیا مینوں ہو کر کدائیں
 آج اوہ وعدہ پورا ہو یا ویج وٹائیں تینوں
 یوسف نے فرمایا بیشک سناں تیرے تائیں
 مالک نے فرمایا اگول ظاہر معل نہ کر سناں
 یوسف کیسا مال میں بیٹا خاص یعقوب بیٹی
 انہاں خانداناں ہو چوں میں بھی بی گرامی
 گروٹس گھازیں تو صٹھا ہوش جدو گھہ آئی
 اے دیکریوں کہیا نہ مینوں اسدن جوں کانا
 کون پکھنیا تیرے تائیں کون بے ادبی کروا
 کہندا مالک توں میں شاید اس بڈھری واجایا
 شہ حال ویرانہ عاجز جنگل وچ کہ سلوتا

آکھے اے یوسف نہیں بلدا میں اوہ وقت دانا
 چہڑی اکدن آکھی سی تدرہ مینوں بات ضروری
 اسدن حالت ولدی ساری کہد لسیاں تدرہ تائیں
 دس اوہ وعدہ کیتے موجب بات ضروری مینوں
 ایسے شرط جے بات میری اوہ دسین نہیں کدائیں
 وانک مانن چہ کلچ ول سے اسنوں پیراں
 اوہ اسحق بیٹی واپٹا ابراہیم اولی دا
 سن کے وچہ بیہوشی آیا مالک حال شامی
 صدقے ہو کے یوسف تائیں نرم کلام شامی
 جو دسدوں تال ایسا تینوں کس سی وکھ وکھانا
 یوسف کہیا بچیاں پاروں حال نہ ویسا دروا
 چہڑا انہاں ایماں اندر مینوں نظری آیا
 رورو ایہو آواز وکروا درواں مال پروتا

دَبِ رَدِّ عَنِّي وَكَلِمَتِي قَوَادِي ۛ

پھیر ملاویں پھیر مینوں یارب پاک تعالیٰ
 پھیر ملاویں میرے تائیں اوہ ولداز نگینہ
 لاگیا گھاہ کلچے اندر دل واجبانی مینوں
 سوہنے چہرے والا جانی موڑ رہا ہک واری
 کیا اُسویے بڈھڑ مینوں عاجز نظری آیا
 گل حیوان جنگل کے گردے رورن مین جہلاں
 شاید توں اوسے واجڑا آئیسا کرویرانہ
 رہیپا اوہ ماہ کنعانی سن کے ایسا حالہ
 پھر پھیر مالک وگولوں یوسف دروہجاناں
 مگر گیا اوہ گھروں آگیا سی کہ سلا وٹھائیں
 مالک نے بتلایا اگول کی توں چھپناں حالہ

جہڑ جگردا گوشہ میرا سوہنی صورت والا
 دروہ فراقوں آن لویراں ہو یا میرا سینہ
 آن ملائیں پھیر شتابی سب توفیقان تینوں
 ویکھ لوواں میں آخر ویلے صورت اسدی پاری
 اسدا آگریہ تک کے میریاں انہاں نیر وڈیا
 تک کے پرواہی روہیاں انہاں ندیل قطلوں
 مگر گیا اوہ تال ہو سی بیشک حیوانا کوڑ پیرانہ
 دل وچہ خوف پیامت پیتا ہو وس جل سالیہ
 کس حالت وچہ چہڑیا تونے اوہ نگین مینوں
 اے تاجر اس بڈھڑ کے پیو دی مینوں چھپناں
 کیوں آرام کرے جس کولوں وچہ پیراں کھالوالہ

تین جہانیک میں منکر صورت و لاثانی
 ہر مرض تھیں پھر پیاں والی ہوندی بری جلدانی
 سن کے بات پدروی یوسف رور وینروا سے
 آخر صبروں حضرت یوسف حالت بول سنائی
 رہیوں جنگلا لوجہ ڈھونڈیں پرتوں پیر کھائیں
 ایہ جو دنیا دولت تینوں خوابے حاصل ہوئی
 بس ایہ حال سنایا تینوں کس نہ مول جناناں
 وعدے پیر موجب تیرے تائیں میں ایہ پائنائی
 ہن نہ ہورانی پیا لشکریا وقت پیسارا
 پچھوں وارانہ ہونا فائدہ کچھ نہ دیندا
 حال موافق تیر تائیں ٹھوڑا ذکر تائیں

جس باہل تھیں پھر اوچھڑی کیوں نہ رہ جانی
 یالہ نہ کوئی پھر پیاں والی تنگی دیکھے بھائی
 ایہ وقت گذشتہ ہو یا کہیں نہ ہتھ وچھاوے
 میں اوہ سورج جسدی تینوں خواب تائیں
 آخر لوجہ پیوس میں تینوں حکم جو ہیں پائیں
 اوہ سجدہ آبدان مل گئی تینوں فرق نہ گیا کوئی
 خوابے سکا بھائی ہوسے بالکل نہیں بتانا
 ورنہ قسم خداوی تینوں ہر سی خواہش نکائی
 کہ پرتے بد امر مقدر واقع ہو گیا یا را
 چنگا اوہ جو ہونڈیاں سنڈیاں ہوا فسوں کیندا
 بعد اوس کے یوسف واقصتہ کہساں شیر تائیں

حکایت

اک شکاری جنگل وچوں پھڑپا اک پرندہ
 اوس پرندے اوس شخص لوں ہوئی جہا بتایا
 میں اک سچہ پرندیاں ناوں سخت ضعیف کہاواں
 چہ توں جتیں گھائیں کہا کے رچنے وچہ نہ آیا
 تن نصیحتاں کر سال تینوں جیکر چھ سہ تینوں
 اول تیری تلی او پر خوب نصیحت کر سال
 تاں پھر نہ پندہ اوسنے تلی او پر پھسایا
 سن بہائی توں بات کسوتی میں مول نکائی
 پہلوں فکر کریں تو پچھوں منتی بات ضروری
 کندہ او پر جا بیٹھا جلدی ہوئی جہا بتایا
 جسم وقت پیا را تینوں غفلتے یو پھراوے
 بعد اوس کے پیر او اگیرے او پر رختے پھر پیا
 نعل بدخشاں پیر کے اندر وں درمی پورا

کرنے لگا ذبح اوس تائیں جیو پھر شیر ورنہ
 چھڑو یہ پیر تائیں کی توں میں چاہنا کہیا
 چھڑو یہ تینوں تیر تائیں واسطہ بد پیاواں
 میںوں کہا کے کی تندرہ رچنا چھڑے مر و خدا یا
 ساری عمران تن نصیحتاں کم آونگیاں تینوں
 دو جی اوس کہہ جتے جسم قدم اپنا جاو پیراں
 ہسکے تلی او پر پھنوں اوسنوں بول سنایا
 مستک بن سوچے ہی لپے بن مشہدیں سرزانی
 ایگل کر کے اوس کہنوں ڈوچکھی استہول ضروری
 تک بہانا افسوس نہ کرنا جسم وقت و پیا یا
 اوسدا پھر افسوس نہ کرنا فائدہ ہتھ نہ اوے
 ہنٹی او پر پھکے اوسنوں کہندا سن لڑا پیا
 قیمت با پھر شکاروں جسدی تپسی لے پورا

عقل نہ آیا تیرے تائیں چھڈو تو فی بینوں
 ساری عمر اولاد بے تیری دیکھ اُسوں کناری
 سن ایہ بات شکاری تائیں رہی نہ ہوش لگانے
 جد مرگ کے تیرے گیا اوس پرندے کہیا
 ہیں جے کہیا تیرے تائیں بات نہ بنتی کوئی
 گذریا وقت نہ ہتھ وچہ آئے جو لکھہ پیرن خلاکی
 اک دم کے وزن برابر میں ناں خود ایسا
 عقل فکر نہ آیا تینوں جلدی ہوش مصلی
 سنکے کچھ قرار وچالے ایسا شوش شکاری
 کہیا پرندے کو نہ ہرے اُنے چنگا عمل کہیا
 ایسے گل کیے اوڈسہ پالائی ویر نہ کوئی
 گذر گئی جدرات قدر دی چوں شہمہالی
 ناں کچھ آئے ناں کچھ جاکے مسگردانی ہوئی
 آخر ہونا چار بنی لوں اوسے بات سنائی
 حضرت کہیا ایہ گل و تندی بہا کر ہولت بینوں
 بعد اسدے پھر تاجر ایک روکے ہوش گذری
 سیکے گھر اولاد نکوئی گتنبیاں ناں لکھیاں
 اوسے وقت رسول خدا نے نیک و عافوانی
 گھر مالک دباراں گویاں خد متکاران سپاں
 دو دو پتر بہرے جے برکت دعا کے پاروں
 برکت دعا بنیاں ویسا ندی نایر توں پنچاندی
 ایہو مالک آگے آگے گھر اولاد نہ آہی کو
 ازھر جو کوئی رب ذکر تے نیک دعا لائے
 نیکاں بندیاں وی کر حرم گندیان نہیں چا پر
 بدعت شرک بناوینا ہیں سدھورستے جاویں

جیکر تینوں ذبح کریدوں ہتھ آجاند تینوں
 قسم خدای کھٹنے اندر دولت ہول نہ اندی
 لائے کر کے آکھے میں نہیں لڑکے خزانے
 لے بہانی کیوں ہوش لگانے تینوں ہول نہ رہیا
 سوچے سمجھے باجوں تیری عقل آوارہ ہوئی
 کیوں نہ فکر و ڈرایا تو نئے عاجز تیرے خاکی
 کیوں کمرہ ویناں واموتی میں ڈیڈ پوچہ پایا
 کیا میں کہیا جو بات کسے ہی مننی ہول نہ کاہی
 تیرے ہی دس جاہ نصیحت اوسوں باگداری
 تیرے ہی کیوں بے فائدہ دس کو چااں لکھنویا
 چھپتے رہیا حیران کھلوتا ناچر وانگول سوئی
 دیکھہ مجال ہو یا گل پانی عشق و ہر کی کھیلی
 مال پر یا سنگیاں ہو یاں کون دیندا ہو کوئی
 یا حضرت کس کارن تینوں ویکھے سن بہانی
 جیکر امر ہوندا تے ناں بھی وسیندیاں تینوں
 یا حضرت کر نیک عاکو آخر جانندی واری
 کرو عبا جے دور ہو جاون ایساں پیروایاں
 ہو گئی عرض قبول نبی وی رحمت ہما ہتھ دکھائی
 ساریاں بھار گل کے کولوں بنیو لکھ چکیاں
 چوئی پتر ہوئے ناک و فضل ہو یاں کاروں
 جو دعا لاون رب تے جہب منظور ہو جانندی
 ہن نیک دعا بنی کے پاروں ہو یا فضل الہی
 انشاء اللہ فضلاں کولوں قرب حضور ہی پاو
 تا بخور و قیامت اندر عالی درجے پاویں ہو
 جیوں ہو سکے تیرے کولوں نیک اعمال کہائیں

بخشیدنی اوہ مالک سائیں بہ توفیق خدا نوں

نالے حال زلیخا یوسف والا کہو اسان نوں

بیان اور عزیز یوسف اور جانہ نژدونی بی زلیخا و دیگر حالات صحیح خلاصہ

آر سانی بدلائیں جانہ احمقوں ہو روانہ ہو
 مئے سے طالب سب اٹھائیں ہر وہون جلدی ہی
 پی لیا جس پنا آ عام نشہ ورتا سب
 چلیا پکڑ عزیز یوسف نوں باہوں پکڑ گنوں
 لڈ چلے جردول سے جانی میلہ اچھڑن لنگار
 ڈاڈھے لچھے سجناں نوں لوچا ساں سپاں
 رور و کھلے پکارن سارے چلے زور نہ کوئی
 بھین بھرا تھامی پچھے پاون شور کو کارا
 کوئی کسے و اعذر نہ چلے بڑ اعذر کسے دن
 ہر کوئی یاد کر کے اوستائیں دن کہلیاں باہیں
 جد ہر عزرائیل سدا وے اوہ بھی نالے جاوے
 پکڑے عزیز یوسف نوں اینویں خوشیوں ہر باہی
 دل و چہ صبر آرام نہ کوئی ہر کوئی دستے روندا
 وس ہزار سو یا تک جلوہ و کجہ خدا کے کارن
 عیش آرام نہ رہیا اوہنا نوں تک حال نبی وا
 دل و چہ صبر آرام نہ کوئی لڈ چلے دل جاتی
 کیونکر اوہ پچی درواں کولوں ٹھڈو و تھکھا
 تانچو اوہ عزیز مرہ والے یوسف کے کینعا فی
 اولوں خدمت و چہ کھلوا پامو نہوں بول استایا
 پرتوں اسدی خدمت کرنی حیون کر پوری
 بلکہ نوں خود نوکراں و انگوں اسد کے رہناں
 ایہہ کوئی سوہنیاں لغالوالہ ہتھہ اسالوں آیا

بادشاہاں سے وہولراں اندر جا کر من میں جانہ
 اٹھے نہیں ہن رہناں تساں آسیا حکم الہی
 ہن اوہ سانی حکم الاہوں ہتھہ سگانیاں آسیا
 پچھوں کل مخلوٹے تائیں سکے چھیک اندر نوں
 سب داو و فراق یوسف تھیں ہو گیا منہ لگا
 ہر سے دلنوں سو فراقوں آن بڑا سنیماں ڈھیان
 عزرائیل جویں روح کڈھیا روند کے ہر ستھوئی
 کھلیاں باہیں کر کے روون جاوے پار سپارا
 کیوں اوہ پر تے جنوں از ہر سد حضور نوں
 لیکن اوہ مسکین نہانا بات الالے تاپیں
 کی مجال ہے پچھوں تک کے کوئی بات الالے
 پچھوں رور کر کے وانی کل مخلوٹن الہی
 اگاں کرن پیارے تائیں ہر کوئی ٹر دا آندا
 چہل ہزار دیوانے ہو کر رور و ڈھائیں مارن
 ہر کئی و اعظم و لبر تھیں چھم چھم برے ویدہ
 کویں احوال زلیخا سندا جو چچور پورانی
 ہر دم تانہک سجدی رکھے غمگراں گادوں گانے
 پیش زلیخا رکھی اوسنے آسو غمات لورانی
 تک فی بی بی تیرے کارن میں کیا تھہ لیا
 مت کر گولائیکے استہیں کر واپیں ضروری
 اس پر ویسی برد تائیں بالکل کجہ نہ کہنا
 ہر دم اسدی خدمت کرنی مرت ہووے او دیا

قسمت یا نصیب ہے کتنی وا شد اعلم زندگی
 قسمت ٹور لیا نذا اسنوں گھر اسافے آئیا
 روندا ہو سی باپ پیارا جس نے لعل کھڑایا
 مر جاسی اوہ روندا روندا چاہسی رخت اٹھایا
 کویں اوہ روندے پھرے ہوسن ہوئی شور مچایا
 کیکن بھین ثمانی اُسدی ہو سی حال و نجایا
 کی ایہ یاد کریندا ہو سی ویسوں دور کرایا
 کیکن سوہنی صورت اُسدی سورج بھی شرمایا
 اُسدی خدمت چنگی کرنی کر کے فرس کر سوا یا
 ایہ کوئی سوہنا قسمت سیتی گھر ساڈیوچہ آئیا
 کویں اوہ ویسں ہماندا ہو سی جس ویسوں ٹرائیا
 جس گہروں ٹرائیا ہو سی کہیں نہ پھیر سوا یا
 صورت اُسدی تک کے سوہنی ملکاں ہوش پہلایا
 ویچے باہجہ آرام نہ اُسوں جس نے جلوہ پایا
 باہجوں اسکے بھراں تائیں کیکر کھانا بچھایا
 کیوں بہائیاں اس باہجوں ہو سی دسترخوان چھایا
 روندے مر جاسن اوہ ماں پو جنہاں ایہ پت کھڑایا
 بہین پیاری وا بھی اندر سخت ہو سی اور آئیا
 لے زلیخا اس برفے وی کرنی خدمتگاری
 بستری پٹک چھاکے دینا پوری خاطر کرنی
 تاک جمال پیارے والا ہو بیٹھی مستانی
 ایہ دور و منہاں دے تائیں دونوں آن سکنا
 ہونی ہوئی لگدا آوے صبر آرام لے جاوے
 ایہو چیتے ویسوں کدھتیاں ایہو لائے لائے
 ویکھو جمال پیارے والا اول دل غوطے کھلے

اس پر وی شوہد گمائیں دینی مول نہ رنجگی
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 جس نفیس ایسا نیناں لاگت جدائی آئیا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 کویں احوال بھراواں ہو سی جنہاں ساٹھ لٹایا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 جسوں بے پرواہی ربی لوند اپکڑ بنایا
 خب کے کی حال اوسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 پوٹنی پر ویسی تائیں وگہ نہ وینا آئیا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 کیونکر اسدیاں یاراں ہو سی حال احوال نیا یا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 چہرہ شمس ضحیٰ سے وانگوں قدرت چھپکایا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 کیونکر مائی اسدا باہجوں ہو سی اتن پکایا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 بھایاں ساریا نذاوں ہو سی اس کارن سدھرایا
 خب کے کی حال اُسدا ہو سی جس مائی نے جایا
 نعمت رنگ برنگی دینی دلویہ کتنی واری
 کسے قسم دی اسدا اوپر عضیوں نظر نہ دھرنی
 کہندی اسے سوہنی جگروں پار لنگھائی کمانی
 کائے اس ماہ آسمانی تائیں ترس جیناں نہ آوے
 دتیاں لنگہ جاوے پھڑ پھول چرکا پیر پیارے
 ایہ اوہ سگواں منگیاں ہو یاں چہرہ اٹھتہ وکھاوے
 اجے بھی بڑا اعتباری مت کرہن ہی ایہ نس چاہے

سپا عزیز بولا کہ اوسٹول ویکھ سوغا پیاری
 پر ایسہ فکر پیادل میںوں دینا رہی نہ کوئی
 کیونکر کار گزار می ہوئی کیونکر ہوئی پیشہ
 ہو مہار گیا وہی تینوں رحمت فضل غفار
 اگے نالوں کتنے حصے دنیا وافر ہوئی
 اور خزانہ جو ہیں پہلوں خالی کر کے دھریا
 سن عزیز بتایا اوسٹولوں میں کیا مجال
 کو ہیں خزانہ بھر یا گیا جو سی ہو گیا خالی
 خازن کہند اوسٹ پادوں پر دولت ہائی
 چھٹی بات سنانی اوسے اوس پرندے والی
 کتنے بات عزیز مصر وادوں تعجب ہو یا
 عرض سوال سناون لگا اوسٹولوں پر
 جو دنیا میں تیرے اگے وقت فروخت لائی
 آئیں والا کوئی نہ دیکھا دل پر پخت میرانی
 سن اوسٹ فرمایا اگول بیشک کالن میرے
 شہدوں اگے نالوں دنیا حاصل ہوئی زیادہ
 چیکر کر نہ دیندا واپس دنیا نول سب پارسی
 رحمت نظر میر اوپر لگے نہیں گرائیں
 سن عزیز اوسٹ کے کہانی سنی بات پیاری
 بہت پیار رحمت کہتی شفقت جبریل
 نال عرفان رکھنا اسٹول پر کوئی پرکڑ والا
 دولت بھی سیدنا میں ہوئی اوسٹول پر
 پارس نل کیا ہے سائل ہر نول سونا گویا
 اچھے حاصل ہو یا سائل انہا نال خستہ
 ایسوں جو کوئی ارب وادہ دولت خرچ کریندا

جسٹہ تائیں ریح ویکھیں اندر ایل ساری
 جتنی دنیا دولت آہی سب یہ تقرب ہوئی
 اتنے تائیں خازن کیا کہہ نہ کروا نہ لیشہ
 پھر یا سٹرا نہ سارا منہ منہ ورم ویناروں
 یا شاہا کچھ دینا والا کرتاں فسکر نہ کوئی
 قسم خدا ہی اوہ سچو اور امانتہ منہ تیکر
 ایسہ کی واقعہ ہو یا سائلے قدرت کسٹریا
 واندرا علم گئے چوری اگے دولت ڈالی
 اوسے ہی سچ پر کرت ہوئی حکمت ذات خدائی
 جس پرندے کتنے پیلے دستی بات نرالی
 خاطر خدمت یوسف والی جلدی ان کہلویا
 کہند ایسہ کی حکمت ہوئی تینوں نول سائیں
 اوسٹولوں دونی بھر شراوند میرے گھر پیو چائی
 کس اور دولت آندی اتنی دستو حال زبانی
 دنیا دولت حاصل ہوئی کم ہوئے سمجھیرے
 اوسٹول پر ایک حکمت مخفی راز خداوا
 دنیا کارن رہندوں پھر کہند ایسوں ان ساری
 اسے کان بہدانی رہے دولت تیرے تائیں
 کہند بیشک تیرے پاروں بلکئی دولت ساری
 پھر دوبارہ بلی تائیں اوسٹول سونپنی پاروں
 گریا سٹولوں سائلوں سونپناں حاصل خزانہ
 کیا ایسہ فیض خزانہ کوئی سائلوں رب لہیا یا
 بہت ہی خدمت گری اوسٹول ایسہ چشمہ کو شروا
 ایسے پیاری دولت والا خوب کریں خصما
 اندر مالک اوسٹ تائیں ہون زیادہ ویندا

دینا دولت و چھ فاطمت رکھو اور ساری ساری
اور چہا برابر اسنوں دینا دولت ویندا

چور چکارہ پوزرا اسنوں شال فصل غفاری
ظاہری جو نقصان ہوا سو پاپسوں اور کیندا

زیادتی کی عادت سے بچنے کا طریقہ

میں ہیں بکر سخاوت و چوں کہاں بقیبت ہوگی
اک دن کسے سدا سنا فرض زکوٰۃ مندا
اب پیو پکے گھروں آئی کر کے نیک ارادہ
ڈھونڈیا بھالیا گھر دے چوں پیمہ اکٹ پایا
کے دتا وہ راہ خدا کے جتناں جتنی پیاں
آخر امر لاچار سی پاروں کڑھی و تکا وہ دو اپیں
رب و گراہ تے دیاں ہویاں مال گئے کوئی
جو کوئی راہ خدا سے دیوے رب زیادہ ویندا
پھر پڑا دیوے اس تائیں بالکل فرق نہ پاوے
اپہ شخص مسکین شاناں نفس تنگ پیاں
کر محنت سے مزدوری ہی منول نہ پوندی پوی
نت و بچے و چہ را ضرورت پدیاں پیدیاں کے
ایہیوں قدرت کولوں آکے ان مردوں آکے
خدمت داری کیتی اور ساری ہونگے اور سببیں جی
کہیا اسے روزی کینوں دیوے اسد سائیں
میں ایہ ولی مر لہجہ اندر لہجہ عرض الائی
قسمت اسدی ایہو جیتی پیر ہی اسنوں لندی
سنکے غیب آواز ولی نے سسائیں لیں فرمایا
ایہو مقدم حق تیرے کے چہ کہیسا اور زمانہ
سنکے شکر لہجہ بتایا اس میں سکین تلنے
بعد اسد سبب عرض ملی لوں اور سکین آواز

اک عورت سے پاس ملائی کہ یا ندی کی تھی
اپل نصیب تیرے چہ راست پائی سوائی
تا پور پکاراہ کے دیوے جتنا حق خدا
آخر قدر زکوٰۃ سنتانی کڑیاں لوں لکھو پایا
ایہیوں پند میں اس کیتا کہہ کتابوں سنیاں
نگالیں برابر دیا پوسے ورنوں اونویں ہو
جتنیوں دینیاں زیادہ قسمت دیندا مالکستی
و تا ہو یا اسرا اللہ و تاک انان کہ پند ا
جیو نکراں کتابوں بیوں نظر حکایت آئے
حاصل کبہ نہ ہو و اسنوں کہاں کارن پارا
جیوں جوں تھاکر کروا تیل تیل ہوندی تری
کروغا جہ پیر تائیں روزی ہتھ و چہ گئے
بہت مبارک نوری بندہ اسنوں حال سنیا
چہیا اسنوں ملی خدا کے کی تیرا کم کوئی
تھکستی سے پاروں ہر دم رور و مال ڈھائیں
اوس ملی لوں ناقص شیوں پیمہ ترا مائی
اس جتیں ہور زیادہ ہونی نہیں ترا غی تلی
اس نہیں ہور زیادہ شہار رزق نہ تیل آیا
تجھیں زیادہ تیرے تائیں و انیک شہ لہجہ
چو لکھے ایوں سے کبھی نہیں و ہنگامے
کروغا آٹھا تیلوں رزق عطا فرماوے

Marfat.com

بکہ عزیز سہمائی توڑے طرز آداباں والی کو

و ت بھی قدر سخن واو سنوں جس جیدانی حالی

سنان مبارک گردن لہجہ لہجہ اس کے و کوشک ہمارے جید میر الو سفت علیہ السلام

سنو بیان عزیز مہر کے جید پوسفتے تلخ
 مثال پھر جلد زلیخا بی شاہ لوں بول سنا
 سد مسکین تمام مہر کے ہو غریب شائے
 ہر لوں خیر خیر ایت دینے خوشی نہایت کرے
 شاہ عزیز بتایا آگول کر ہو جیوں کر پاپو
 میر اسوچہ عذر نہ کوئی میں تہاں مہر مہر راہی
 مثال پھر اوسے وقت فتیانی کھائے نہایت
 ساریاں سکینا ندے تائیں فریب پھر کاروں
 کل امیر ویراں کارن بہت لوازش آئی
 ہر جا کہ تے عیدیاں خوشیاں پامیر فقیراں
 بعد اوسد کے پھر ہا قدر خدمت ہندی لوک سے
 سوچنے کپڑے یوسف کارن سو تیار شہانی
 قیمت باہجہ شماروں جنہاں سہ کپڑے من سنا
 نقش روپری خوب سنہری خوبی ہر نہ کوئی
 ہرون و کہ علیحدہ کپڑے قیمت دار و دھالے
 ہرون جوڑا عدلاں چڑیا پیرس آن پونہی
 کڑتہ اک سفید یوسف لوں بی بی بی سنا
 اک ہزار ہزار اوسے مہر وار پیر چڑیا
 بی بی اک دستار مبارک مہر کے اوپر لکائی
 دلپذیر اس جا کہ اوسے رفتی پاک بتائی
 نقرہ کاروں اوس روایت پوری ہو تبتائی
 عامال لوکاں رتا کپڑا پان کر اہست آسنا

و تابی زلیخا تائیں دل نہیں جاپے چائیں
 ایسا بروہ جید تھا یا چاہیے جشن شمس یا
 ہو پیغم کے زلیخاں عورتاں راج کھو اچر کمانے
 اس محبوب سارے کارن مہر نہ رانہ و ہرے
 بیشک کل مسکین مہر و سد طعام کھواؤ
 شکر کرال ایہ نعمت کوئی بھیجوتی سقاہی
 بیوہ عورتاں ہو تبتیاں راج طعام کھوئے
 جید ہر لوں خیر خیر ایت بلکئی یوسف پاروں
 سہا کارن شہر و پانٹوں خلعت لیا بھائی
 بندری غامیوں بی خلاصی تہاں دیاں امیراں
 سارے کپڑے پیرن کارن و تہو کہہ بیٹے
 تہے کوشک ہمارے جید میر الو سفت علیہ السلام
 گوئے و کہ لگائے جیسے ڈیوے کے پروانے
 پھر کپڑے کے کتنی قیمت بہت تقریف ہوئی
 یوسف لوں پہنا کے بی بی کسپار روایت والے
 شہری قدر لوں تہاں ہرے صدقہ صدقہ چاہی
 پیرا و سد ہی قیمت ہری نقرہ کار لیا یا
 ہزار ہزار اس کڑتے والا مل و لالہ پایا
 اوسدی بھی دینا برابر وہ سو قیمت آئی
 رتا کپڑا روانہ سرواں اوس کیوں لکھیا بھائی
 پر گل کی کپڑی والی اوس لوں بتائی
 اوس کیوں حضرت یوسف تائیں کپڑا پانٹیا

لکھناں سسرخ وینار اُس آگ کیسیاں سرخ عمامہ
 پگڑھی رنگت لقرہ کاروں نظر نہ آئی کوئی
 اک کمر خیر عمل یا قوتوں ہروز زبردوں پر پیا
 لک دو لے وینا اوسنوں خاص زلیخا مائی
 بول سسٹیا پائی بی تاپیں دس آپی بی سنوں
 جینے مل خرید یا بیٹوں شاہ عزیز گرامی
 ایہہ دستور نا جاکر بالکل آیا برویاں تاپیں
 مولائے وہ کپڑے ہوں خواہند تین ہر حالے
 بیٹوں خدمت کرنے کارن شاہ عزیز کے آندا
 سن زلیخانے فرمایا جاواں صدقے واری
 اوہ عزیز تساؤ ایہہ دم کسی نوکر بدوہ
 مت پیا سمجھیں لیں بروہ ایہہ گل مول نکرنی
 القصد اوہ ہر وہاڑے لوین پوشاک لوائے
 انگلیاں مخم تمامی ہوں لویاں ہور بناون
 سالوں بعد زلیخا بی بی ایڑ پوٹاک پواندی
 ہرون بندے عاصی اوپر واہد ذات خدائی
 اتے قدر شیطاں بلا شاک گریہ ازورا
 ترے کسوٹھ جو حملہ اوسدا اینیں خالی ہماندا
 بے ایمان منافق بندہ چھڈ کر راہ حقانی
 جدا اتے جاٹھلہ ہوسے اوہ اشر حقیر پیدا
 کسوں طاقت کمر شیطاںوں حکمانی ہوائے
 ہر دم ریدی رحمت پاروں کچھ بندہ عاصی
 سٹو حقیقت نہت زلیخا صدقہ صدقے تھانے
 خدمت کار گزارھی ساری کر دی دلون سجاوے
 ہر دم اوس محبوب سجدی کر دی خدمتگاری

اصلی علموں خیر ہوئی پویا سخن عواماں
 واہدرا علم کی رنگت اچانے نالک سوئی
 قیمت جسدی اشد یا جوں ہوز نہ جانے اڑیا
 کیا اسوقت یوسف وینا لیں لوہے پیر تپتی
 ایسے سوئے کپڑے پائے کس تنایا بیٹوں
 اُسدا لول کپڑے پیر سوئے ہین تمامی
 مالک لول چنگے کپڑے پاؤن تمام جھپڑ
 کی گمان غلاماں لول جو خدمت کریموانی
 بروہ ہو گئے ہیں نہیں ایسے کپڑے بالکل پاندا
 اسپیں غلام تساؤ ہی ساٹھ ہر دم ہر سرداری
 رب غلام کرسی تیرا سارا شہر مہر وا
 ہتھوں سال غلاماں انکوں گون اوگورنی
 سال پچھوں پیر انہوں ترے کسوٹھ پوشاک بناوے
 اتھے رب کدھارت پیارے نکمہ ہو بتاون
 رحمت رب العالم وانی وچہ حساب آندی
 ترے کسوٹھ واری رحمت نظر نکینا رہائی
 ایہہ برکت رحمت پاروں چلیس دن ہورا
 سو من لول رہا نظر ہو کے رحمت نال کجاہا
 نیک بدایت والا بندہ باغے نور ایمانی
 جو شیطانی تابع ہو یا آخر اک دن کچھلا
 ووا ایہہ صیاد شکاری پہاڑی وچہ ہسار کے
 ہر جا کہہ کے رحمت یا جوں ہرندہ تپتی ہی
 اور چھو پیا پیرے کارن نہیں سپر وچہا کے
 سوئے خوش آواز سیلے لوسے نہت زبانون
 دیکھ چال سپاہیے والا ہوسے بند تپتی واری

Marfat.com

ہر دم کے پیشے وانگول کے دل پر پیارا
 تبت و لوانی عشقوں ہوئی دم دم یوسف لچھے
 جیکر یوسف با بچوں کوئی سخن الانا پوندا
 بیوس ہو سکے یوسف وانا ناداں ہوندا جاری
 ہر دم اوس پیار لوالا اولوں جس پر ہر دم
 خوب مکان یوسف و اسکا کارن عالی شان بنایا
 خوش گزشتہ پوندا بنایا بہت روپیہ لایا
 او پر فروش فروش و چہا سے خوبی حد تک کوئی
 اسد لوجہ یوسف سے تائیں ڈیرا آن کر لیا
 ہر کوئی نوکر چا کر اسدی خدمت کروا رہندا
 ہر دم خوش گزشتہ وانگول اپنے لہجہ سے
 لنگے پوندا بچوں کے لئے خدمت کر دی
 جیکر حضرت باہر چائے کا سن پیر کدا ہیں
 صبر آرام تمام سرداوس ہوو سخن لوانی
 عشق جانی سے کملی کہتی زور محبت پاپیا
 بہت لگا نہ کروا کوئی سستی حالت رہندا
 ساہویں بیہ زلیخانی بی تکتہ بین بیگنہ
 زور کے فرادی ہوو یوسف کچھ نہ بولے
 جسد یوسف پڑھنے لگا خاص صفی زور
 لیسر سمجھ نہ آئے اوسندوں بولے ہی عبرتی
 کول کھلوسے چہم ہم رووے کر دی تہنہ لوری
 ہر دم با محبت کر کے اولی اواسید چانسی
 قبیلے وانگول طواف کریندی پار سارے والا
 ہر دم اوس محبوب سخن و اچا ہوو قرب حضور
 اوہ محبوب پیارا اول کچھ بہ واہ نہ کروا

تجر کدیں یوسف اوہ ہر ہر جگہ کے دل پر پیارا
 یوسف وانگول سخن لوانی جہر پیاری کہے
 حکمت ربدی نام یوسف و انہوں نے منہ سے اوند
 نام یوسف و اور دنا ہیں کہیں بہت ہری
 جو بچہ پیر پیاری لہجے حاضر خدمت ہر دم
 کندہاں او پر لہجہاں والا سونہاں باغ سوہا
 یوسف کے پیشے دم کھلتا اسی وقت چہا
 ایسا دیکھ مکان شہانہ بیو چند لری موئی
 کہو خدمت فارسی اسدی لوتھیا نونوں فرمایا
 تبت امتا کرن کینر لں جو گل یوسف کیندا
 وانگول کینر لں کار جانی و پیر ہو صدقہ بہتہ کفتہ
 پردیاں وانگول خدمت اندر سر نڈر نہ ہر دم
 بچوں چہو محلال داتے زور وار واپس
 واہ صباروں کیے بیہے جلیاں وانگول جانی
 ہر دم اوس محبوب سخن لوں کہیں خیال نہ آیا
 کروا و کر خداوند والا ہر دم اٹھدا بہندا
 سچاں دیاں اوہ متر گان خوبی چکیا اون چہو
 ورو فراق بیانے اندر ہوئی سر کے کولے
 کول زلیخا بہر کے سدھی خاص کلام حضور
 تاں ہی خوش آوازوں کر دی سر صدقہ قربانی
 مت کے لہجہ سنی والی ڈالے پار حضور
 دن بھی خدمت چہا جہاں ساری را لنگہاں
 کندہ کر دی قبل نمازے وانگول پورا چالہ
 من لگے جے قدمے ہووے بار کنوں ہجوری
 سچ میاں جو سونہا ہووے اوہ نہیں چاندا پورا

کہیں خیال زینخا والا دل جو چہ منول نہ آئیا
 حاضر ناظر یہ اپنے دل خیر خیال نہ کوئی
 پھر بھی حاضر یہ اپنے دل کر زبانوں جاری
 جنوں خیر خداوی دلو پھر اوسنوں کئے بھانے
 رہے خیال پریت جہانڈی بھراں تھیں کھنڈن
 دنیا دن کہینی دی حجب لہے کنوں سلوان

ہر دم بے پرواہی گواہوں ستر حیدر جو چہ پائیا
 ایڈھی ستر ستر ستر پاروں لو پھر خود ہی نکوئی
 دنیا زینت پھیراں نول لگدی نہیں ساری
 ذکر خدا سے پائچوں اوسنوں پور خیال نہ آئے
 حاضر ہر دن بے پرواہی ہو پرتیاں چھوڑن
 رہے جہانڈی حاصل ہو پرتیاں ستر پاروں

سکان ابدن زینت پائچہ کس کی پائی پھر کس کی پائی

ایسویں روز رویت سخن سے گرد بگڑے رہندی
 وکھ تھینے عاشقان والے کہول سنان سے
 آخر کچھ نہ بنیاں اوسلا ہوئی سخت جیانی
 کردی فکر زینخا کی اپنی راج مراد نہ بلکدی
 مت سمجھتے رنگیہ بیٹوں راہ پر کے سوائی
 چلیدی کم سوائے ساٹے پھر کوئی عرض سناوے
 ایہ نہ خبر ہے رہ عالم سپہد کے کم کریندا
 نہیں جیت بنایا ہو یا کی تریسہ کرسی
 ساری دیہاڑھی و جیے تیرے کہو اسد تپائش
 پچے بولاؤ کہیں نہ لوئے نظر خیال نہ دہری
 اپنے جو کا کچھ نہ پئے دھیمیاں نول کی ویسی
 اپنی گل کے جہانڈی پھوئی انہوں راہی
 اپنے غنائے و غنائے ہوئی بیٹوں ستر پاروں
 کپڑا گل و چہ عا پیر می کر کے رو ددی پائچہ لگانا
 اپنے بیٹا نول کیوں ہیں ستر پاروں کہہاں میری
 عرض سنی سگینیاں دلی نول میں ستر پاروں
 سن ایہ بات پوسنے کی تپائش و لو پھر کا ورائی

ورنہاں وکھ تھینے بہہ کے نول سخن و کہندی
 ایس طرح و عاشق بیک پاروں وکھ بھاریکے
 دلبر کے گل لاون کارن پورا کہات نکالی
 جاکے ٹھا کر غنائے جیت نول کہہاں حالت ولدی
 ساٹے اندر اسد چہما پور نہ دو جا کا فی
 ٹھا کر غنائے گیاں ہو یاں کد کوئی غالی آئے
 جیت نکارا ہو نہ کم و چہ بھی اولت مریندا
 چہراں گل مول سے کیے اوہ کی مدد و لسی
 نہیں امید چہ چہما وین انہوں پھر کدرا میں
 کاٹھے و جے بلا ہو یا کون اٹھے بیٹوں کرسی
 نکلتی چوس نخل نکارا کو میں زکوٰۃ کدھیں
 اپنے سنگ کے چینی نالے زوسف پائچہ راہی
 کیتی رہم رہم انہوں راہی نول چہما لیا
 ستر پاروں پائچہ لگانا پائچہ لگانا ستر پاروں
 کہہاں ل تپیر دی عا جیت عمل پائچہ لگانا
 دیر کہہاں مقصود شتالی پیر کے دل و ستر پاروں
 غنیمتوں میں پائچہ لگانا پائچہ لگانا پائچہ لگانا

اوستے ویلے کرسی اوتوں ٹہا کر اوسدا سارا
 دیکھد ایہہ حالت یوسف تائیں کہیا زینجا مائی
 یوسف کہیا میرے کپڑوں کا ڈرو اور چسپہ ہوئی
 اوسدا باہجہ جو غیرال پوجے ایہوں التذکرہ
 پھر زینجانے بتلایا سن یوسف میں واری
 کون کوئی کیسا قدر اوسدا کیسی شکل بیاری
 واحد میرا پاک یگانہ خالق مالک عالی
 جسے ساری خلقت تائیں گن سکوں ایا
 پھر کہیا بی بی رب تیرا کس کس طرفوں تکدا
 یوسف نے فرمایا اگوں میرا رب تفساے
 بعد اوسدا پھر یوسف نول کہے زینجا مائی
 جلد نکاشک اوسدا تائیں جیوں اگے سی بیسی
 بہت پیارا اوسدا تائیں مت پورا کھے تینوں
 جیکر مولا سچا تیرا جہت ٹہوتا ہوسی
 مان پھر تیرا کھٹا کے حضرت جہت و عافرائی
 کرسی اگے قائم ہو یا لگی ویرہ کوئی
 کہے زینجا پوجا لائق ہے بیشک رب تیرا
 جسکے یوسف نول دل اندر غیرت آئی پوری
 عضیوں رنگ ٹایا حضرت بات تعجب ہوئی
 شکر گناہ کہہ بیشک استہیں پھاپے ڈرنا
 پور گناہ سب سے جاس شکر بخشیا جاسی
 شکر کہ پورا جو صاحب و مال شکر لائے
 ہو پھر بیشک ایہہ ہی ہوندا رہا شکر فری
 رب اسم نہ وہ پویا تا ایہہ ہی شکر کبیرہ
 زندہ ملی ہو و مال استہیں نہ کو عا کر وائے

کاڑزیں کا اوپر ڈٹھا ہو گیا پارہ پارہ
 اوس کہاں یوسف بہت پیری بونھی کس اڈانی
 اوسے بہت نول بہن و خایا پوجا لائق سوئی
 پوجن والے وی یابنت ہی گردن نول بن ہروا
 کس کس پاسے رہندا تیرا واحد اللہ باری
 پھر یوسف کہیا سن اوسنوں حال حقیقت بیاری
 بے مانند منترہ ہر دم کل خلقت والی
 جسے تینوں زہورینوں حسن عطا فرمایا
 پرے وہی جو علم کچھ ہی اوہ کیونکر تک سکدا
 ظاہر باطن تیرے رسول بہرہ و مکن والی
 رب اپنے نول اکہ تیرا بہت کرے تہو تاہی
 مت کے کہے عجز تیرا ایہہ کھاکرے پنیال
 نالے سخت آوازوں بیشک جہر کیسی مینوں
 حکمت ذات ہذا تیرے وی بھی بہ معلم پوسی
 اوسیدو یے بہت اوہ ثابت کیتا ذات خدائی
 دیکھہ حوالہ بی بی تائیں بہت تعجب ہوئی
 میں بھی پوجدی پراس گلوں رنج ہو دیکھت میرا
 بروہ ہسی نہیں تال اوہوں جاندا کر دوری
 جان لگی تال بی بی پتیا لائی ویرہ کوئی
 مشرک بدعتی بن تو بڑے کافر ہو کے مرنا
 شکر کہندہ دونخ کولوں کہیں نجات نہاکی
 مثلاً قبریں سجدہ کرنا بت نول سبب نواوے
 جادوی نول کہنا میری حاجت کرو لو پوری
 ایچ آکھے تال شکر کوئی سمجھ حقیقت رہا
 فوت ہو کے تال فاتحہ پھوں اتنی بات لائے

یا اللہ ایہ ولی تھا ڈا بندہ نیک سہارا
 اس طغیبتوں مشکل میری کرا سان خدایا
 استغون شرک اکہیا چاند اسمجہ ایار سوا
 علموں خیرہ ڈرسو جتنی شیطانوں کفر سکھایا
 میں ایہ پیروی شرفی دیساں رب نام نہ لیا
 لوح آگھے میں شرفی دیساں لشدوات خدائی
 جو کوئی پیر کے ناں دکا اے بکرا ذبح کرنیدا
 ہر روز ولی زکی خدمت جاناں فایدہ بہتے ایہا
 قبر اے تے ہا لوبہ بیتا جائے شرع نسا یا
 غیر مذہب ایہ شرک لکھیندے پئے اندر گرا ہی
 عزت کرنی مریداں والی جسکد اجر ذوری
 قبرستان نہجاون بالکل فاکھ پڑن کوئی
 قبراں والے مومنائیں تائیں مودوں بہن بھیند
 کہندے آدن اُسد بیتائیں پڑے بخش کھسائوں
 کچھ بختے ناں چنگا نہیں ناں پھر واپس مہیاون
 ایس زمانے کوئی نہ بندہ فاکھ پڑے کے ویندا
 عالم پوئی رہیا نہ کوئی حکیم سٹاون والا
 بس گرا نر ہر مویاں مویاں حالت معلوم کوئی
 اسوقت پڑی آپے کہن ہئے افسوس مرال
 جیکر سچنوں کہندے قبریں جانا اور بھہ بہانی
 صد افسوس اساڈے کولوں بہاری غلط ہوئی
 اہل کالوں مسلمانوں قبریں زیارت جساؤ
 رکھن نہت لساں ولی ہنگال نشین دلوں و سارو
 قبریں دین حال مقوریرہ ایس نقص و پھاپاے
 خوب طرح والا سدا اندر ذکر مفصل آندا

پیرے عمل کرنیداں اسنے ماریا کوچ نقسارا
 اسنوں میں کس بکرو وسیلہ و پیرے پرا یا
 لیکن اجکل و گڑھی آکے اجمق قوم جٹالی
 وقت پھرنی دیون و کوناں رب نام و ہا سیا
 کھاناں ایہ حرام بلا شکر کچھ نہد میں ہو گیا
 کرا روح فلان ولی کے ناں ایہ جائز بہانی
 اوہ بھی ہے حرام میں اُکے ریشا نام نہ لیندا
 قبراں وی جہاں زیارت کرنی سنت ہوئی آئی
 ڈیوا بھی قبراں تے بالن مذہب حنفی ایسا
 کیا گناہ ہے قبر مومن پر ڈیوار کہتیا بہانی
 لیکن اجکل قبراں کولوں بند چاہوں ووری
 آجے پوئی جگ دے او پر بے حد واقع ہوئی
 حد کوئی مومن لنگھے اوسدا چتیاہن کرنیدا
 قبراں دے وچہ فاکھ والی چیر لورہ اسانوں
 کپڑا روز نما نیاں واجود لیبوں خشت اٹھاون
 بلکہ کوئی نہ قبرستانیں جا کے قدم پیندا
 جاہلاں بے علمی و پاروں بلیا آن موکالہ
 جہاں جدوں قبراں دکا اندر آن حضور مویاں
 کیوں منح کیتا قبراں بچیں زن خزن ناں پاراں
 آج دن آکے فاکھ پڑ پد مہنتہ آوندی بہانی
 پر اسوقت اوہ روون او نہا نٹوں لٹھ پوئی
 بہایاں مویاں ہو یا ڈا فاکھ جا کر سبہ الاؤ
 رشتہ نہیں ناں دن جمعہ و کرو زیارت پارو
 دیکھ سبیل کتابوں جیکر بہتیاں ڈول چاہے
 ویکھواو سنوں تا جو ہو و خطہ دور و لاندرا

جس کے وہی حسب دنیا و چہرہ کہہ سبندہ کوئی
 مشرک مشرکان لائے تھی بدعتی بدعتیاں نالے
 جوین زینجا نال یوسف سے عشق محبت پائی
 بھانویں کیسی او کہہ ماری نال بھی رحمت پائی
 سنو حقیقت نیت زینجا کرے خوشامد پوی
 مت کے سوہنا طرف اساتذہ شفقت نظر اٹھانے
 خالص لٹری یوسف والی ہروں نہ کہتی داری
 نیک نیت سے باپوں بالکل بدعتی نہ آوے
 نیت زینجا اول یوسف سے ماری رہتا سٹروا
 اورنگ الدن یوسف کے کہندی کر کے زاری
 کیوں اداں ہویاں اور جانی دس حقیقتی ہونوں
 حضرت کہیا لے آؤ ہونے باہر رخ چسراول
 دل دھیرا یہ دلیل گذاری یوسف بنی خدا سے
 فخری ہے باہر جہاں وقت نماشاں آساں
 پیر فخری اٹھ باہر جہاں پٹھی خیر عذابوں
 نال پیر سٹھ کے جلد زینجا حاضر ہونے آئے

اوسے لے جوں ہی خبر کتابوں ہوی
 نیک نیت کا نال نہیں ویکھ خبر ہر حالے
 آخر اسنوں دعوت جاک والی ہتھ آئی بیلپائی
 بیشک نیکان ہی مجلس فقہین حاصل ہوا ہوی
 مت کے سینھے ترس گماوے دلبر پار حنفوی
 اس نیت نے ہر پاروں ہرم اور آپ کاوے
 دور وصالوں کہیا اسنوں اللہ واحد ماری
 چونہ خالص عمل کلاوے دور نکالیا جاوے
 ایسے حضرت یوسف اول خراجیال نہ کروا
 گھر ٹری کل پاروں بیت یوں میں صدقے داری
 سیکھ خبر چاہوں میں علم خبر جلدی کرواں تینوں
 گھر وچہ دل اوواسی رہتا باہر نول ہر آواں
 گھر وچہ ایہ زینجا ہی کہا ہر سے بی اساتذہ
 روٹی کہا پی کے کتا سے پک کر سیں حاصل
 ایہ کم جنگاہے ہتھ لکے نیت اجر نوالوں
 سنو حقیقت حیرت ہر حضرت ہر ہرین کہانے

سیان قرآن یوسف علیہ السلام پر اپنے چرانیدن کو سفند اسل سوچا

سنو حقیقت ہر یوسف ذرا بڑ چارن والی
 اوسے ویلے ہر فریانی عندہ نہ کہتا کوئی
 ہر نیان مانگ لوگ نہایت سوہو رنگ و سبون
 فرمازار تمام ہار و ادب آداب سکھائے
 سوہنا عاصہ بی بی صاحبہ ونا یوسف تائیں
 فخری وقت تہاری جسم کیتی بنی اہی
 کہن لگی لکے دلبر ہر میں بھی نالے آواں

پیش زینجا ادب کلا کے نرمی بات نکالی
 خدمت اندر لیکے دینے چس لری ہا فر ہونی
 جیسا پیر وایسا پیر دینے تک تک سون
 ادبوں کوئی نہ وچہ زراعت غیر اندر سے ہنہ پائے
 لے باہی اس نال جتے توں ساٹھ آتون دلبر
 بوہار زینجا ہی اٹھ نال ہونے ہر ہر ہی
 میں دینے وچہ مال ہر اسان آتون میں ہر ہر ہر

جسویے لے کر دیکھتے ہیں جاسن لنگرہ اگر سے
 ہیں قربان جہاں نہیں تینوں قل جہاں والا
 نازک پیر گلابوں پتلے کیلے نہیں لگا سو
 یوسف کیسا باپ پر تینوں لایق مول آناں
 پیو واسے پرواسے ساٹے دیو گئے پورا
 آخر چھپر اجڑ دے تاپیں یوسف سے پویا ہی
 نت فوری محبوب گیند جنگل طرف سدھے
 جنوں جانی جا کے اولوں کے ہر دم تاڈاں
 ویندی ہے و عایس نگروں خیر کر کرت تینوں
 شام ہو و چہ شام سین وارستہ بل کھلوے
 رخصت دینے سے کینراں حاضر خدمت آؤندی
 دور نہر جادیں جلدی آویں منٹاں عرض سالی
 ٹر جا کے جسویے جانی رچا کے کر فاندھی

اوسو پیر پیرا لے سال ساہیے دینے تیرے
 کیکن تہا موڑیو سیں سہی سجت گشت الا
 ہیں قربان جہاں گنج بھنگے اجڑ موڑن جاسو
 دینے چارن کم اسادا ہے دستور پراٹاں
 اتر تھر تہا دینے چا سے حضرت شاہ نیا
 روندی رہی زلفا پتے خستہ حال تہا ہی
 چوڑھو کے محلاں او پر زلیخا رو رو پیر و واسے
 محل مکان تمام دینوں یوسف با پیر اچاراں
 امن سلامت و انکانت پھر بلین دینوں
 او کر او کر تھوڑی رت کے پانی آؤندا ہو کے
 جہت و لنا جہت و لنا ایما عرض سالی وندی
 جہت دیدار آؤندا تینوں تہاں زلفاں والے
 اتر تھر لے پرواہ سے لگے طاقت پیش بخاڑی

کیان زلفی ایو نظار می لیا و معارف یوسف علیہ السلام

اواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے
 پھر تیرے نار ہو کا پار گئے باس لاندے
 دن و چھپر محلاں لگے لگانہ تہا
 لے پرواہ سے ذات تہا ہی کینراں ان پورا
 ایسے و ام زلف و اکنت کے با پیر جہت پرا
 زخم لگا کے سینے اندر پٹی نہیں بچو جانے
 کیوں نہیں محل مکان تینوں جہاں ایجا
 تک تک راہ بیار یا میرا نقاب کے پیر اسار
 روندیاں روندیاں اکینراں پان و کھو پور تہا
 اکبوتال میں بھی ٹراڈاں تینوں لے چھپر لاندے

تیرے باجوں محل تہا تہا سے کارن تہا
 آواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے
 راتیں پتنگ لنگے سہوں لہرے تہا تہا
 آواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے
 ایسے عشق مجنت لگے پھر تہاں کول پرا
 آواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے
 و ایم جنگل پر ورا تہا اجڑ پھر و چکا تہا
 آواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے
 با پیر تہا تہا محل تہا سے اجڑی نظری آندے
 آواسے اجڑ چارن واسے امن آرام و لاندے

لسی آن پیارا تینوں پس مکان و حالے
 بدتاں گدیریاں نگدیریاں آخر تے تسانوں نڈا
 ہوا دھے میں حاضر ہوئی تکیا حسن تسانا
 تاں پھر کھیا عزیز تائیں تہت خرید و پردہ
 لکھ طرح دی خدمت تیر کی گرو پو پوہ بجائی
 سو سونا زو کہا کے تینوں خدمت کیتی پوری
 تسان نہ ذرا خیال اسان ل واہ واہ بے پرواہی
 نت رہو پوہ پوہ شکل بہو نہ کر کے دور کنسارا
 تیر کے کارن وطن پیارے آئے چھوڑا تھا پیں
 عشق محبت تیر کے تینوں ڈاڈا کھل کھلتا
 برہوں مار موکایاں سیاں بخشو تیب خطایاں
 اسیں تسانے تیر کے ہونہ کسین ورا ڈی جانے
 عشق تسانے پھر اسانوں نوکران مثل نہایا
 قل دل تینوں حال سنا یا اسیر سمجھ نہ آئی
 ہوئی عشق تیر کے سے اندر سر سر کیں لے
 واہ واہ جانی لاسے کانی خبر نہ چھی میری
 ررواں سرگردان نمانی انہروں رہن دیو پیاں
 کپہڑی کوئی گستاخی ہوئی دستوبات ضروری
 گل سے مال لگاؤ تینوں بلدی اک بھیا ڈ
 سن کے بات یوسف لکھیا کر کچھ عقل و تالی
 سن کے پیر لکھیا کھیا شرم میرا اوکھ لکھیا
 شرم نہ آسے میرے تائیں لکھیا پئی پیر پواں
 حسن یوسف فرمایا اکوں سچ تہا یا تینوں
 تیں پیر لکھیا کھیا تیروہ خدمت تیروالا
 سیکر روز قیامت اندر تو شروع ہو کر پواں

تاں پھر صبر آیا کچھ تینوں بند کیتے پر ناسکے
 سنیان اسان فلانی جا لکھ بردا کھلا وکاندا
 سمجھ لیا ایہ اوہ جانی محترم یار اسان
 آخر اوس خریدیا تینوں مانک کیتا گھر و
 وانگ امیراں گھر و پوہ تینوں لکھیا تہا جانی
 وانگ غلاماں تیر کے خود چالی تیروہ کی
 خدمت میری لکھیا جانی یا مقبول تہی
 اسیں فراقت و پوہ لکھ کے واہ واہ لکھ لکھ
 قدرت رب ربی تیں اسانوں پیر لکھ تائیں
 تینوں کچھ خیال نہ دل دوچہ مست پیا کہ بیہیا
 ہو گئے پھٹ پورائے بخشو و صلی کن ووا پیاں
 اس نالون میرے تائیں تیں مار موکایاں
 خدمت واری گرو پیاں سارا حال حوال و جانی
 لکھ لکھو با خبر تینوں ڈاڈا درجستہ تہی
 لکھ خوشامد کیتی اپیر کیں تہو تہم لوسکے
 تن من عشق التبا لکھیا کے پر وای تیر کا
 ورد تسانے پاروں ررواں کر گواں کھیاں
 دیہو قرب حضور تینوں چاہو مول شوری
 دور بخانیاں سکیناں لکھ خوشیاں ان تسانا
 شرم کر و کچھ باڑی ہونڈی کرنی سیکھ تہا
 اوسدن واجسدن توں تینوں حوالوں تہی پیر
 ہر دم شوق تسانا تینوں گل نیال لکھواں
 پرانے تہا کولوں لسی حاجت تینوں
 پیکر کراں تیں لکھ صاحب کبیر تہا چالہ
 تہا کراں تہا تہا شرا تہا وال جواں

ہو والے سو خلق و چالے میں ایسے کم نہ کر دیا
 نصرت کھانا کے صاحب و گھر کر کے چو پھر گونا ہی
 صاف جواب یوسف نہیں لکھنے کے ہوئی چپ چپاتی
 دل چہ کہندی باغ چین و چہ جانی نول لیجا وال
 ایسے فکر و لیلان اندر جان گہائے و چہ ہوئی
 لکھ یوسف پیارے ہٹا کے نا اُمید ہی کر دیا
 غیب آواز جو اوسنوں لیا اوس کے تکیہ لایا
 جسد یوسف نول بی بی کے ظاہر بات سنائی
 چہ کے آدن پھر ٹھجا ون کھڑی آرام نہ پا ون
 ویکہ حوالہ ہو زیا دہ لگا ورو اندر نول تو
 لکھی کھی کھی جانی والی مجلس ہو ندی آ ہی
 چرکا آ کے دل و اجانی پھر شہابی جاوے
 ایسے عشق محبت اندر محو زینجا ہوئی
 جد ہروں ویکہ یوسف سو ہنا ظاہر نظری آئے
 ہوئی ہر جہان زینجا محو یوسف و چہ ہوئی
 عشق مجازی وہی بھی بازی و کھری ہات پیرا
 رہند کے بین گمانے ہو کے عشق مجازی آئے
 عشق مجازی پھر اونہا نتوں جہاں اکتیاں لایا
 لیلی اکتیاں یا نہ اپنی تھیں گھر و چہ قصد کر آیا
 اوستے باہوں اوستے جاہوں خون سو باہی جاری
 سیکر عشق حقیقی والی وہی اول لذت پا وین
 عشق حقیقی عشق مجازی نہیں سو کھا لاکوئی

ہو جو اکھو سر پر مثال حاضر عاجز بر و اہ
 قسم خداوی زلزلے اندر کے شش الہی ہو
 سمجھیں نہیں حاصل ہوتا وصلی آب حیاتی
 ویکہ بہار جردوں خوش ہو و پھر سوال سناواں
 مرض و چہوٹے والی داین وصلوں فار و کوئی
 پر بی بی نول ون دن دل و لو چہ پیار و دے لہر دا
 کہندی کی دین تان دلیر سناون چاہی گل لگایا
 اوستھیں کھی حضرت یوسف گھر نہ انگن کائی
 ہاڑے کر دی سے زینجا روندی نول چہ ہا ون
 ہائے میں کیوں رنجلی و چہ پایا یوسف چہ ہا ون
 اوہ بھی کھی نصیبان چہل رب وی بی پرواہی
 یا و جن نول کر کر بی بی دم دم پیر چلا وے
 یوسف باہوں آئے اوسنوں ہو خیل نکوئی
 پایا یوسف کے ہو رتہ اوسنوں نظر دو حاد سیا و
 زینجاں کے اسمان و چوں نظری آئے سوتی
 چہ کے حال مجاز انہاں نہیں عشق جہا نتوں
 عشق مجازی ہو حقیقی لائے نہیں سو کھائے
 جانی صاحب کے جیوں کہیا بول سناواں سناواں
 جنگل کے و چہ جھنوں نول بھی خون جاری ہر لیا
 عشق مجازی و ایسے درجہ سمجھ حقیقت ساری
 ہے امید جو یہ کہ چہ چہ کے اوسول ہو زینجا وین
 بس اکتیاں لایاں حالت معلوم اوسنوں سوتی

سناواں و سناواں یوسف علیہ السلام زینجا ہر کھری سناواں سناواں سناواں

شہر مہر و چہ اک زینجا اپنا باغ بنسا یا باغ زینجا و اعالم و چہ اوس و انام لگایا

باغ بہشت نمونہ پورا جنت وانگہ سپوسے
 سنگ مرہ تھیں استکاراں کوشش نال سنا
 اوچل اوچل ہوجاں مارن ٹھاٹھا ندر آ
 اگے شالانا باربا غنچہ دنیاں تے لاثانی
 ہڈوں دون سوانی ہوئی باغ اندر ہریائی
 بوٹیاں کچیاں تازیان ہریاں رحمت جہراں لایا
 حدوں بنی نے باغ وچالے قدم مبارک پایا
 خوش گلزاراں تے انہاراں یاریاں موج بہاراں
 سرو قد اوچل کر کے قدم تے دلبر ودا
 کیتی دوروں کھڑے جلوہ لیسے نوروں
 پھل کلا پکڑے کھلا اے جلدی پیلے
 اتنا آرسن پاک بنی وی پوسر ہو پکھلے
 کھٹیاں شہریاں ناک تھکیمیاں وی اسیں پرا
 سترے پکڑے رنگن رستہ شام سخن وا
 ہوش مندیاں موہریاں ہویاں کھیلے والیاں پھل
 سیو دی کھین و تھامیں سپوسا کرنے لگے
 سرخ انار آپس لے اندر ہر کوئی کھے سارے
 سنبل و کھجندیان زلفاں کیتا دور سہالہ
 تو کس مست شماری اندر دتال ہویاں لٹیا
 ہنگو اڑے پتر اندے اندر لاک لاک جلوہ پاون
 واگہ نمائی واگہ کھپھی حال نہ رہ گیا کوئی
 گل گل گل گل کوڑھی آئی عشق محبت ساری
 پتہ ستر بادام لاجپی ہوا ہوا سی کھلے
 پتہ پتہ بہن اسیں تار مٹھے جہ پانی ام کہیا
 بہیاں کہن اسیں بہیاں ہنہ و ہنہ کہو پاسے

دوہ او سک دو حوض نورانی چکن چو نکرو یوسے
 مانی بھی تھکے سریتا میں صد افرین تیا گے
 وانگہ سمندر ٹھاٹھاں کڈھو کل درخت لٹا
 پھر جا سوچہ داخل ہویا یوسف بنی حقانی
 سر شجر تے آمد شکرے لوس پو شاک لوانی
 لگے گی تازہ جوا تھل ہو رہا راں آیاں
 سارا باغ سلامی ہو کھینش یوسف کے گیا
 پس پس کھیاں موہریاں ہاون کھلیاں تہہ قطاراں
 دوروں او کڑا کڑے کھچے چہرہ شمس قمر ودا
 دلبر شکرے ہدیے و کارن دامن پھر کے جھول
 سرخی لبیاں زیارت کارن کھلے اسیں ہجا
 پھل گیال چھریاں سہو عشقے کھیتے جھلے
 ایچر جو نہ نظری آئے دلبر ہی بے راستے
 ورو فرانی جلیتھیاں چھوٹا ہویا قد سخن وا
 اڑاڑے کھجور سجندیان ہر و ہر پون تلیاں
 شاخاں سخی گامی شوقوں سپوسا پونڈی اسے
 اسیں کی سرخ و کھراج سوہنے دلبر دی خیارے
 او پزیریں لٹاپا خودوں پتیا عشق پیکار
 اوہ بھی اکھرا ہور وصال تکان جلا لٹہ پٹیا
 جہاں نہ جہاں جہاں دوروں کھیرے پتہ آواں
 لگے گیا دلغ فراق ت والی لگے کھلی ہوئی
 رنج جمال بنی جاپا یا ہونگی قدوں بہاری
 کدرن پیارا آئے سالوں کھڑے کھچے پتے
 کھڑے کھڑے کھڑے کھڑے کھڑے کھڑے کھڑے
 پتہ اسیں تاقص ہویاں بہ کھناں نام وٹا کے

Marfat.com

کہیں آلوچے ہم کے گوجھے جو کھا کے سو جانے
 ادبوں کل انگور سیلے چھتے بن کے کھیلے
 ہر قسم کے میوے لگے کہا ندیاں لذت آوے
 ہر اک ڈالی سی برحالی داخل ہو یا مالی
 لکھ ہزار جناور و تن موجدان خوشیاں کرے
 مور چاکور آواز کے کرے پرن جمال بکیندے
 دل و پو خطرہ ہر نول آیا مالی اج شکاری
 طوطے چپ کر سبھ کھلوے درختاں و سنگ
 کچھ محبوب سخن لے آئے سو نہا بارغ مسہایا
 کیا لکھاں جو اوس دیہاٹے چمن بہار لیاندی
 بیوی نال لہجانی بی اک تنو پوری بروی
 جو کچھ آکھے دلبر میرا کرنی تابع داری
 دلبر کے چو کرے رہناں او اب آداب بجاناں
 خوش آوازوں گاؤں گا کے دلبر پیش سناتے
 غنیمت گھول پلانا جسم دلبروں تر یہ لگے
 جیکر کرے بجمع کیسے دل میرا دلبر جانی
 اس گل پاروں لوتیاں تاپیں بی بی با فرمایا
 میں اوسنوں جا طعنہ و لہیاں نہمت یاد کر اسل
 کہساں لوتیاں ہو کے میرا نعمت کہا کو میری
 ایڈی بیفرانی کیتی کہیا نہ میتاں میرا
 اس گل پاروں ہوش مندہ مطلب شاید و لہی
 ایس سبتوں یوسف نے سنگ بہت کتیاں لکھیا
 بن بن آون روپ کھاون سو نہا نے لاون
 بتوں تکن مول نہ جہاں تیر نیناں کے لارن
 خوش آوازوں بے اندازوں ناپس سجدہ پال

پستو کہن چہ چیزاں دیگر ہوں اوسد بہانے
 اولوں شام ساون کارن آراڑ پوندے تلے
 بلغ بہشت نمونہ اوسدی صفت نہ کیتی جاوے
 ہر شئی کے بلبل بوے صفت خداوند والی
 بہر زمانے آگے تھکے و تن ماہ دلبروے
 ادبوں ان سلامی ہوں میوے چکے چکے دیندے
 آبر و قوس کمانوں خطرہ مترگاں چنیا بھاری
 دیکھہ جمال پیار یوا الا ہو گئے کلمے چھلے
 خوش آواز پکیر وال نالے آئے جہرٹ پایا
 آدھن کے داہ خزانندی گئے گیا کے کہا ندی
 نالے ہر اک دی تاپیں ایہ نصیحت کردی
 امر قبول شتابی کرناست ہو و انکاری
 جو کچھ منگے جلدی اوسنوں خدمت تو چہ لیانا
 دینے دلبروں گھوہ منتھیں باغوں میوے دانی
 ہر دم ادبوں سپیں نوانی رکھناں پتھر آگے
 مخفی حالوں میرا پائیں جلدی خبر نہمانی
 دینی خبر اسالوں دلبر حسنوں ہتھ لگا گیا
 اس حالوں اوس سوہنے تاپیں چکی دیوے لہیاں
 پیر نہ رجوع میرا بول ہوں کی مرضی ہی تیری
 مینوں چہڈ غیراں دی جانب کین بیاہل ترا
 ایہ نہ خبر ہے دل جانی واکتے نہ مول تکبسی ہو
 ساریاں و چہ با پیچھے آگے گردنی کے کہلیاں
 نار کرتے کر کے بہو جانناں کڑھ لیجاون
 آدمی کی پرکھ اڑدی پکوزین اہل سارن
 ہر اک اس طرح دی پاروں کرویاں بات صفایاں

سن کے بات زلیخا اور سنوں کووں بول سلیا
 لگاورد اجیہا دل وچہ قابل نہیں دوائی
 سرچکیاں سرکیاں تینوں حالت سناں سناں
 تینوں بھی میں تال ایہہ سناں تو کوئی نہیں سناں
 مدتال ہو یاں لڑی ساوئی اندرچی پکاواں
 اوہ بروہ پیرانی جیہہ صورت وامتوا لانا
 گرچہ اوہ غلام اساو اتال بھی سول نہ تگدا
 کیا سول نہ مندا میرا سر سر ہو وال کوکے
 کون علاج گراں کوئی اوسدا دستو بات ضروری
 شکے دوائی حال حقیقت روگر بنجوں پیراں
 کھندی دوائی دل اپنے واجیکر مطلب چاہو
 اوسد کے اندر ایہہ کم کر ہوا ویرہیت نیوا راں
 جتھے حضرت یوسفؑ ہووگا کہلا سرد حقیقی
 دوپہں صورت چھپا پا کے بلہیاں سون پیاروں
 ایسی حالت صورتال دالی نظرچال سونوں پھی
 مطلب تیرا پورا ہو سی رحمت فضل عقاروں
 وصل زنا لوں خبر نہ اوسنوں ہوا وہ بل ایانا
 سن ایہہ حالت بی زلیخا بہت خوشی چہہ آئی
 بدوں آگیر کے گھروں ہوئی ہو رہی ہسائی
 عقلال اندر پوری ڈاڑھی رکروں کیتی ہوئی
 کھندی اوہ بھی بی بی تائیں شکے در پیکانی
 دن دن نامو ہوندی جہاویں خون نہ نظر ہی کے
 بی بی نے یہہ حال تحقیقت ظاہر بول سناں
 جدا مکان لانا بی محمدہ ہر حد صورتال والا
 سنکے بات زلیخا تائیں پڑوں لگتی پیاری

سنئی دوائی تیر تائیں در فراق سستایا مو
 سنیاں ہو سیا ڈاڑھا ہوتا بہ نہیں در ویدائی
 تیر کے با بچوں ہو رکدائیں نہیں ایہہ بات چتاری
 نالے در وہ نہیں سن جروہی عسا جہر تہد نمانی
 پیرہن ڈاڑھی آئی چاہواں حال سناواں
 اوسے گل وچہ پایا تینوں وام ہے زلفاں والا
 ہووے سچھے کم جلد کریندا اس گل کو لون جھکا
 لکھہ لکھہ وار بلاواں و سنوں تال پھواری لولے
 جس سبتوں میر کووں دور ہووگا پھواری
 پورا اوسد کے پیر کھندی اوسنوں پیریکے دلیراں
 ماری آگ عجیب منقش چونے کچ بنساو
 تیر کے تے ہووے پوسٹھا والے ہووں نقش سزاں
 اوسے نال برابر تیری صورت ہووے جانی
 تیر تیرا پورا ہووے صورت سقنوں ہووے پواروں
 ہوا تیرا جو اوسد تائیں شہوت غالب ہو سی
 چھاپیہ کم کر میں تال تینوں بجرہ لے ویداروں
 ہو سس خواہش آپرے صورتال تھی بدوں بیانا
 عجیب ایہہ دلبر کے رہنے لوں دوائی بات سناں
 پیر پیر تھی بہت حقیقت منہ وچہ زبیرہ کاوی
 شہر ہر وچہ اوسد کھیندی ہووے مکار نہ کوئی
 اے زلیخا کس سبتوں تائیں توں نہ تھکانی
 کس گل پاروں تیر تائیں لگے تیرے لولے
 سن سے اوسد بھی گل آگہی جیو تیرا کھی دوائی
 اوس بھی گیا جہو ادریں ہو سی فضل نعلی
 دو نہہ گواں لے جسو پلے اتنی بات چتاری

سر زمرہوں پر یا قوت چہ عقیقوں سازی
اندروار تمام اوہنا نڈا کستوری یقیں بہرہا
ایخ تہائے جہوں پیارا آئے دلبر شامی
نقہ کارا نام شیر یوں چالی نظم فرماوے
عل جو اہرول جڑت بڑا اوہوے نظم نامی
تربجاسی فیروز یوں چو تھا خوب زمرہوں عالی
قسم قسم کے گوہر موتی و پوچھتیاں و کلائے
کتے ہو رہا مکانان اونے سوہنے برج تہا کر
ہر برج کے کال سوئے وی سازی استکارا
ہو رہا ہزاراں صورتاں شکلاں بجز اگر وہاں کہلیا
ست ہکتاں نیں مہاراں یا لوپاں بنایا
ڈال جہنا نڈے پیر و پیری بر گنہ مردوں لگے
ہر ڈالی کے پتھوں پتھوں رنگ سنہری تانے
اللہ سیس نو کے سہنیاں ادب کنوں شہزادوں
کہیا اوہ باغ بہشت نمونہ سازیا استکارا
حضرت کہیا اینوں جو کوئی میرا دوست تہیسی
خوبی حد شمار نہ جدا ثانی دو جا کوئی ہو
حوراں نازیناز و بکھاوں و چو تخت سنہری
ایسے و چہ بہشتاں میو ہو ہوسن تانے مٹھے
عمر جوانی تہتری و رھیباں ہر نوں لہسی بہائی
سٹھ گراو چا قدر اکا وانک و اوہ آوازہ
ایسے محل مکان نورانی ہوسن جنت والے
گلیاں اندر کستوری دیاں ہوسن بہتیاں تہاں
ہر گہر چوں بہراں چٹھے دووہ شہد دووہ کن
حضرت کہیا حد کوئی مومن اندر ذکر کہلوے

کن فیوزیاں کنوں تہائے لنگ کے بندہ بازی
بہنیاں شام مناوں کارن سر سحر پوچھ بہرہا
سہا پنے ہو بہرہرہو ویں اولوں ہوں سلا می
نظم چو تہالی قصص اپنی و چہ عبدالستار تہاوی
اک سوئے واووم عقیقوں عالی شان گرامی
چہت اوہناں تہماں و انڈے چاندنی والی
سوہوں جیکر تاریاں کولوں شہد اسمان سہماے
خوبی حد شمار نہ کوئی صفت نہ کیتی جائے
اکھیباں سرخ یا قوت مرصع ہوئی نال جوہراں
یوسف تہتیں تہرانی ہو کے ہو پوچھوں تہلیاں
صحن اوہنا نڈے اندر سوہنا اک باغیچہ لایا
میو گم واریوں تانے سوہنے تہکے آگے
ادب پتی دیوں صم بکرم کرن نہ چہ آوازے
حرفوں خالی پھل توڑن و انمول خیال نلارن
پیشہ کے محل بنایا یاراں کارن یاراں ہو
اوسنوں استہیں وہ کے سوہنا جنتی محل تہیسی
سوئے چاندی کولوں جسدی سبہ عمارت ہوئی
کپڑے سبجہ حضوروں لہسن تلے دار پوہری
کتان نال نہ سنے کدائیں اکھیں نال نہ ٹھٹھے
تہہرہوی صورت یوسف وانگل خوبی حد نکائی
عربی ہر کوئی بولے بولے رحمت بے اندازہ
وانگ شمس کے چمک بکھاوں کہوں تہنگ والے
نہرت ننگ برنجی جنتی کدیں ہوسن بہتیاں
اک ڈالی نے تہتر تہرتیاں میو کے لگن
اوسد کارن جنت اندر شروع عمارت ہوئے

جتک ذکر کریندا ہے عمارت پوندی
 جب قدر تسبیحاں بندہ سجدے اندر پڑھدا
 عالی شان لقا خدا واپر بندے نوں ہوئی
 فرش فروش ہزاراں حوراں ہوسن ہرنگار
 ادب سلاموں ساریاں آگے کر سن کار گزار
 عین جمال پیارے والا تک سبھے ٹھہاسن
 جوین زلیخا یوسف کارن ہوئی ہی سودا
 اتی نعمت مصر وچالے یوسف نبی بیانی
 وچہ مصر کے منت زلیخا پڑکے یوسف تائیں
 نت پوشاکی یوسف کارن بی بی خود پہچا
 قسم قسم وی نعمت حاضر ہر من لوان ہوسی

جس دم ذکرول بس کرے تو اول بھی بس ہندی
 اوس قدر اس کارن بوٹے رب عزت وچہ کر
 غم و لگیری دوسدا سہی کوئی نہ درووی ہوسی
 جام کو نروا بھر یاریاں نوں بس نال ساریاں
 بہتر حوراں سچہ خواوندیاں کر سن تالیداری
 شام عین شے راضی کارن سوچے گون سناسن
 اینویں ہر اک حور بشتی جاسی صدرتے بہانی
 جتنی بنت اندر نعمت پاسی مرد و خدائی
 بخت و پھر من لوں پڑکن حوراں جاپیں
 سو من لوں بھی منت پوشاکی وچہ ہشتاں آوے
 امر حاضر جدول خدای جاسی سبھے معلوم ہوسی

پیمان طلب کن یوسف علیہ السلام از لاجا پیر نذکر اور کسے حاصل

کرن روایت جدول نیاری ہوئی محل اتانی
 دلبر خاطر اسکا اندر فرش فروش وچہ سائے
 ہر خالے وچہ ادب نظمیوں دلبر کان ضروری
 قسم قسم کے کہانے وانے سیویاں حد نکوئی
 نقرہ کاروں کرن روایت پیر زلیخا مانی
 ایسا تاج سر کے نئے و ہر یار ادوی جبر گزار
 تخت مرصع اپنی خاطر ستوں خانے اندر
 اپنا ٹھاکر بھی اوس جلدی حاضر چکے لیاندا
 اڑاڑا بول اسکا اگر عرض سوال سناوے
 خوش رخساریاں والا جانی اج دیہاڑ مینوں
 دل بختیں جیل جیونی کرتی بنت لوں عرض سانی
 پر وہ پاچھ پاپا اوسنوں ستوں خانے اندر

سب عمارت حسب اللعول بن جی من بہانی
 نرم گلچے عجیب صدی کے قدم نہ و ہر پاچا وکے
 سوہنے پینک وچہ پانے لانی عشرتے کسے بھی
 ہر اک نعمت دلبر کارن اوتھے حاضر ہوئی
 دلبر خاطر بدن دواسے خوب پوشاکی لائی
 پوزھی اسد نیال نہ ہو وچہ قیمت دینا ساری
 خوب علاج کھنڈا ایا اوسنے لاکستور
 لگی کرن پرستش اوسدی بھول اپنا بندہ اندر
 لیج تڑہ میسری بدو کرنی کم پیر اپنی جانے
 دیوے کے پیر کے پام وصال آکھیا وال تنوں
 ایسے تہ شیرج اوسدے پاروں برٹ کے لیت خدائی
 لہرا اوسدے پھر گھل سنبھا سدی پانے پیر

وایں اک سیبانی پاپن بیج سینہا گہری
 عشق گرامی میرے تائیں پلک آرام نہ آئے
 تال پھر وائی جلدی آئی حضرت یوسف تائیں
 حضرت یوسف خار نہ کینا سس پتھام سدایا
 نال وائی او پھر چلیا یوسف آدور وازے ژیا
 کیند ایہ مکان گرامی نویں عمارت عالی
 ایہ مردل عذر نہ کینا اندر داخل ہوئیا
 دیکھ پھرا بی بی صاحبہ بہت شوقی وچہ ہونی
 ہو کینر الیس عہد زوال شملول بہر ان تال
 ہر وازے او پھر بچرا کردیاں شام مناول
 دیکھ او ہاندا شور ککارا بی بی نے فرمایا
 سن کے حکم تمام کینر الیودار ہو چلیا سال
 کرن روایت وچہ انہاندے لٹکے والی مائی
 حکمت کمال ریدی ہونی رحمت فضل الہی
 یور اوسدے اس وائی جلدی سب وازے ہر
 زیور زینت وچہ یوسف نے خاص لہجہ والی

لے آد اول مجھو سبھن نول سینتھ جلدی جلدی
 حاضر آن پیارا جانی ولدی مرض سدائے
 بی بی واپتھام پھو پھیا اول تئیں چائیں
 صاحبان لگے عذر ستا ناپرویاں روانہ آبا
 دیکھ مکان لائانی یوسف دل اپنے وچہ ڈریا
 ہوئی کوئی فریب س اندر نہیں فریو دل عالی
 ادبول پاس زینت جانی کر کے چپ کہلویا
 استقبالول اٹھ کہلونی لائی ویر نہ کوئی
 سچے کھتے پندراں پندراں کر کرنا چ کہلویا
 اوٹھ اوٹھ خاطر یار سجدی ادب عظیم بجاون
 ہرٹھا ورت دل جانی واشورون اورا
 دلبر خاطر پھراں انگول باہر قمر دل کہلیاں
 بخیری وچہ لڑکا اندر چہرے باہر آئی
 باقی رہیا بال ایانا پھرنی جس کو اہی
 ستوں کوٹھے وچہ یوسف نول بی بی آند پھرا
 عاجزی کر کے بدو لگے نرم آواز نکالی

اللہم انعم علی بنی محمد و آلہ

یارب نول رحمان الہی خود رحمت واسا میں
 وروازے نکات یوسف نے کیتی گریہ زاری
 جدم رو کے حضرت یوسف پھول پھیر چلائے
 نہ رولے دلدار پاپے میں تیر نول ولدی
 تیر مکان بنام میں نے محل مکان شہانے
 بیقرار و تال نیت روزدی ورواں نارو کلال
 جمدول زینت پیار محبت والی بات سنائی
 نال پھر اول اس پونے پیار محبت پایا

ایس گناہوں عافط ہونے اس ان بچا میں
 لاکھ افسوس پیاقتے وچہ پھانٹھی جان پھاری
 تکتول لہر کے بی بی صاحبہ یوسف نول تھانے
 تیر جہا بچول پھر اد پرسی مصیبت بھاری
 ایہ نول پھیر تائیں کچھ مجھو باجھانے
 ایہ صفاں میرواں دلبر کدیں پسند آباں
 حضرت یوسف نول بابل وی یاد اول گلالی
 اوسد پیارا ساڈے تائیں کیہ کچھ مزہ چھو پایا

کر کر فکر و لیلال رو کے تضرع نظر کئے پیرا
 رو فرمایا بی بی صاحبہ کیوں توں تیر چسلاویں
 بخش ہو کے دلدار پیاسے مانوں ہوشیاں عدیل
 و گہرے ہو کے دونوں جانی اسوچہ خوشی کماہیے
 میں تساؤ می لو کر ہوئی تپیں نہ بیوں جانوں
 یوسف گیا رخصت دیے آ گیا باپ اساتوں
 او باہا پیاسے باپ والی یا دیکھا فی نہ نہ
 کہے زینچا میں جو تک کہاں زیور زینت لائی
 یوسف گیا عزیز اساتے سفتت ہر کماہے
 چیکر ادہ اطلاق ہو و سے پھیریں کدیر چاواں
 کہے زینچا چیکر اوسدا تینوں خوف ڈراہے
 دیواں زہر پیالہ اوسنوں مر جانے مر جانا
 کیند پارہ فضلال کولوں آپ میں نگہبانی
 پہاس گیا وچہ پھاپی الیسا چھٹنا منکل ہو یا
 صدقے پیو دانے وے تینوں کہیں پارسیاں
 اس حالت پر پیر زینچا اس نول سچہ پانیا
 ناں سولے دل جانی میری ہو جاندا کہ پینوں
 اٹھاراں ہزار پہار وچٹنے دیساں اہ خدائی
 نٹیاں عورتاں ہو پینیاں او پر صدقہ کر سال
 عیب تصور تمام تساؤ بخش ہو سی سرکاروں
 نا کے جو میں خدا اپنے دی تو نے صفت شنائی
 ادہ غصہ پیچیم ہی رحمت فضل کماہے
 نہیں امید خداوند تیرا پھر ناراض ہو جاؤ
 رب میرا وہ رشوت کولوں ہر دم کر کے ہزار می
 واللہ اعلم وقت او ہوا دیو پانہ دیو کے

دروازہ تک بند تھامی عقل نہ کر اڈ گیا
 تیرے کان مکان بنایا کینوں نہ خوشی کماہیں
 تیرے کان مکان پوایا کر کے تاکیداں
 باغ وصال ت والے وچوں عین چنکے پہل کماہیے
 میں سکین خانی تائیں وچہ خیال نہ آنوں نہ
 ہور نہ نہیں خیال بیوناں رکھنا پاؤ خدا نوں
 کدیرین رب العالم باچوں ہور و سے نظر اوٹھائی
 سیر می طرف لگاہ تسانوں کرنی لازم آئی
 اوسدے گہر وچہ پیر سے کولوں بددی بکتی جاوے
 نا کے روز قیامت اندر کبیرا کبیر ویکھاواں
 آگہ و ناں اوسدا میں پہلوں سونز کینا جاوے
 نٹکے بات اچھی روٹا یوسف در در جاناں
 ایس گناہوں رکھیں سیاہاں ہر دم وچہ امانی
 رکھ لو میں اس عینوں تینوں رہا جو ہر دم کے ویا
 سونہ ہر عینتال لوح و لٹھے میں عجز کے ایماں
 در و فراتوں روٹی بی سے یوسف نول نسر با
 رہا راض بلا شک راضی میں کر دیساں تینوں
 ہور ہزار و ہزار سونے واکراں لہ صفت بہمانی
 فکیر ہر دم اوہ رہے سبک راہ کے کر نہ رانہ و ہر سال
 کون اوہ عیبی جس بخشش پائی ڈاؤن ہوا
 اوس تینوں کبھی اللہ عینوں اعلم ہوئی بہمانی
 اوگن ہاراں پدگرواراں کے سچو عیبی سچا کے
 سن کے بات زینچا اول پھر یوسف نبی تباہے
 بے پرواہ نہ اوسد تباہیں و سیا دولت پیاری
 حجر مگر کے بارے تینوں جان تفسیر لہر لہو کے

Marfat.com

تھیکر وقت دیوسے پھر گول اور مرضی اسائیں
 جے قبول کر کے تے پھر بھی عیبی مرد سو مندا
 ویدہ والرتہ سو کوئی پندہ عیب کساندا
 عالی پاک گھر ناساوا اندر دینا ساری
 پھیر زینجا اور کتا پیش سو پاک بات ستانی

کر کے قبول او میری تو یہ یا قبولے ناہیں
 عیبی وانے بے عیبی واکوستان نہ ہوتا
 رشوت دیناں رہد گول او نہین خشیا جاندا
 وارغ لگا نہیں اوس خانے نول منہین مان ہماری
 جیونکر نقرہ کاروں منہن نظر حقیقت آئی

سوال کون لیکھا ہے چارے کی جامعیت جو اداون کسف علیہ السلام کے وقت

ما احسن و محکم بی بی نول یوسف فرمایا
 یوسف نے فرمایا گول سبہ صفتان استتائیں
 چار دنال دی سن جوانی کچھ دن دی زندگانی
 کچے زینجا واہ کیا سو پنے دیوسن تسانے
 پرت بگتے ہرگت اسادھی نظر کر م دی پاؤ
 کہیا یوسف چو ان حقیقتوں تکرا مول نہ جہرکاں
 کچے زینجا اول تسانے کالے خوشدل کرے
 دل پزیر اس چاکہ اور پر بات بے ادب الائی
 کی اوہ گل یوسف کے حق و جہر جو اسبات ہماری

کیسا کہہ مبارک سو ہنا نیراب او بائیا
 جس نے سوہنی صورت کیتی خالق پاک تائیں
 وشر خزان دیناں کے اے کچھ دن دی نہانی
 جنہاں ڈھیلیاں سدرہ کورل عقین حسن اسادے
 سوہنے نین جو کمر و والے چاکہ وار وینجا و
 روز قیامت بے تائیں کن اکھیں تھیں نکال
 کہیا یوسف ایہ بھی چٹے ہوسن و جہر کے
 ایسی بات نہ بنیاں کے حق بالکل کہنی آئی
 انہاں دو نہہ سطران کے چوں سمجھ حقیقت ساری

کچے زینجا یوسف تیرے وال عجائب کالے
 کچے زینجا یوسف جانی تیری عجیب جوانی

حضرت کہیا اول ہر خاک قبر دی گالے
 حضرت کہیا کدنگ رہی اورگ ہونا فانی

دو نہہ سطران چو اسے بات و ادب الائی
 ان اللہ حرم اجساد الانبیاء علی الاقصی نہی تھا
 بلکہ سوشال قبولال نول بھی نہاں کچہ بجانے
 ایہ وہ سطران ایس جہر چوں بر خلاف الایاں
 پس اتر کھر کر چیبے بالوں چھیا اسان حوالہ
 جیونکر کہیا پیر فلانا لقتہ رہیا ہنسا نداد
 اپنے حالوں خیر حقیقت سچ اکھاں کہیندی

عاصیاں وانگول نشان نییاں سے کچیا بہانی
 خاک قبر دی نییاں تائیں بالکل مول نہ کہاں
 کوین گلن سے فانی ہوں خاصے ہی رہانے
 تو یہ ایساں شاعران گولوں یہ نہاں سیایاں
 واقرضن کرن نہیں کروا خفگی رب تعالیٰ
 ایہ سطر پانا سو کھا نہیں سکا یا چسا نندا
 آپسی کوئی رہی جماندی کالے کالے

واللہ اعلم اس شیخی نہیں غیرت رب نول آئی
 بس نول شیخی کریں کوئی ہر دم ڈریں قہاروں
 وس حقیقت یوسف والی جہوں کہانی ہوئی
 کہے زلیخا ہر دم تیرا چاہواں قریب حضور می
 یوسف کیسا ربیل ہوناں بہتر تیرے نالوں
 کہے زلیخا تاکہ جہانی صورت کے لاشانی
 آمل خوشی کہانی سپہی دست موج اوڈاپے
 یوسف کیسا اس حاجت دہچہ جو کوئی دل لگاؤے
 کہے زلیخا دسوں رو کے سن لے پار لگنے
 یوسف کیسا جو کوئی لاوے پتھر نامحرم تائیں
 کہے زلیخا اسان نسا نول نل اندا کر بروہ
 پھر عجب گل نال اساکے کہیں موج کہا ہو
 شیریں دہچہ کو زراعت جو ہو پاک بیگانہ
 کہے زلیخا میری طرفوں چا تاکہ رات واری
 یوسف کیسا قدر نہ بیوں تیری طرفوں لکل
 کہے زلیخا کون قہار ادہ جستھیں ڈریں گنہیرا
 کہے زلیخا واہ واہ نول سے عجب ایات شانی
 اندر وار پوٹیدہ واڈسے کوئی خیال نہ آنے
 یوسف کیسا سنتی ٹپے میرا رب تعالیٰ
 ایہ تال سنواں کوٹھا جیکر ہو رہیں واٹھلاؤ
 کل حقیقت رب میرے کوئی اگر ظاہر ہوئی
 بلکہ اوسارے کے ازل باجوں حرکت کوئی نہ کروا
 لے زلیخا میرے اوتے ایڈا ظلم نہ کر توں
 پتھ جہاں میں خیال میرا بیچارہ ہو جاتا
 ایسے فعلوں جہاں ساٹھ ہو شکر مند ہوا سن

قصہ اوسا پرہنے کولوں سستی کر کے لوکا ئی
 حق بیان سناہیں سہنوں بیشک شفق ساروں
 حق بیان سناہیں گہر رخ ہوشے پیار کوئی
 ایسے ہیں اسادے کولوں دم دم سکر و دور می
 تیری نروچی کے پاروں آسے تیرے جلالوں
 تیرے کارن دشمن تھامے تخت دم سلطانی
 حاجت دلہی پوری کریجو دلنوں اور کیسے
 حاجت منتوں زقیامت تیرے پیرا جہاں سے
 لاؤ پتھر میری چھاتی تیرے پتھر پوسکے سینے
 اوسد بے رنخ رطری میں ایچ کرانا ہیں
 پھر نسا نول خواوندوا بھی کر دتا سر کر وہ
 یوسف کیسا اس گل باقل آوے خوف ظاہر
 پھر نا کوندا اھاکم آگے اس گل نہیں جبرائے
 تا بخود و رہو جہاں سے مینتھیں و فراق بیماری
 میرا رب قہار سدائے اسی طرفوں جہاں
 یوسف کیسا و ہرت اسمائل وارے مانک جہاں
 ستیوں کو ٹھیلوں کیو تکر و پکر ساڈری کو زرا ئی
 واقف نہیں اوادہ کو اوہی کیونکر اشر جانے
 عرشاں تہیں کے فرشتاں تیکر سہ کر و کھر ہالا
 تال بھی بیشک پکریں والا میرا مالک اشر
 پتھر کتے ہرا کہہ رہے باجھاڈن کے کوئی
 پھر نول خوف ڈرا لے بیشک جیکر رب اکبر وا
 بہار جو اسمائاں نہیں بہارا میرا پیر نہ دہرتوں
 کیا کسے لاویں گہر پیر نول گہر میرا بیجاں دا
 ہٹ جہاں میں خیالوں شہا پیر رب ہر دہچہ اسے

کہے زینجا نیز تپائیں ہرگز خوف نہ آوے
 آریا خوف نہ آوے تینوں ایک کے غصے میرا
 تول جس پاروں میرا پر پائیں رخا بھاری
 جسم راضی میرا پر ہو یا اللہ کس میں
 کہے زینجا ل خرید یا تینوں درم دیناروں
 یوسف کیا خدمت کارن ل خرید یا تینوں
 کہے زینجا اسان تسانوں کارن خوشی و آندا
 اور گل مول نہ حاصل ہوئی رہنیاں عمر گذاری
 یوسف کیا ریب میرا سے فاضل فرشتے لوری
 نیکی بدی تمامی کہن ہو ٹران بات نہ کوئی
 کہیں نہ ایسا فضل کر لیاں رید انوف ڈراوے
 کہے زینجا اسپن تسانوں غاوند فضل شاواں
 یوسف کیا اسپر آزادی تینوں زینب بندگی
 کہے زینجا اٹھ لے دلبر باغ میرا تر اسیا
 یوسف کیا جند کے ہتھو پوسھی لسن حندی
 میرے پاسوں ایسا کارن مول نہ ہو یا جاندا
 ناسے روز قیامت اندر کبیرا لکھ دیکھاواں
 تو بد تو بے پکار اس کاروں جہا ہو ہٹ گیا ہوں
 ہٹ جا ایس خیالوں بی بی چھو دیم ہم شیطانی
 میرے پاسوں مطلب تینوں کہیں نہ حاصل ہوئی
 سن زینجا حالت ایسی صافہ جواباں والی
 کہندگی جیکر میرے تاپیں نہیں مرادان بندگی
 یوسف کیا کہیں نہ مطلب حاصل ہوئی تینوں
 سن کے باتت زینجا بی بی ہوش حواس بہانی
 لیکے پر لں وگانی حضرت خوف دیو پور آیتا

میرے ام قیوں کو لوں کیوں لوں کھو بھنواوے
 کہیا یوسف ریب غصے تینوں بہتر میرا
 اوس گل پاروں خوش اسانھے ہوو کا اللہ باری
 ووصیاں وے غصے دا خطرہ تینوں دلورہ تاپیں
 بروہ ہو کے امر نہ تپیں بالکل شوق پیاروں
 ریدگی بندگی کنوں ہٹانا اسپر نہ لازم تینوں
 اسپر چورل کے جشن کما سال چاسی غم ولاندا
 ہوئی مرادہ حاصل تینوں تپوں ہوئی لاچارگی
 رہن مول میرے اوپر ہر دم شام سحوری
 شکر میں بھی کران برانی کیونکر یاواں ہوئی
 میرے کو لوں نزدیک واکسٹ گیتا جاوے
 برویوں کر آزاد شتابی دیواں قرب سچاواں
 دل چاہے آزادی او ستھیں جیہری مال گزری
 پانی پاشتابی اسوچہ ہووے سبز سوہ سیاہ
 او پانی ویسی کھڑی غنچہ کلی سمن وی
 نہ کھرا ہی ہوو و اوسدی ٹان جسارہیں باندا
 غاوندیے ہتھیکیاں ہویاں کس دیوانے جاواں
 ایسے کاروں خطرہ اوے تینوں غضب الہوں
 ایسے کاروں بیشاک اوے سہوے جہر کے تانی
 زاری ذرہ قبول پوسھی گرچہ عمراں روسی
 اپنے تاپیں قتل کرن لوں یزید کتار نکالی نہ
 تاک لے تیرا کے خود لوں اسپن ان قتل کریشے
 خواہے خود و خواہے مارو سخت کتاوں تینوں
 لے تلوار حلق تے رکھی پکڑی بنی خدائی
 کہندگی جیکر اجدن اسنے اپنا روت اٹھایا

Marfat.com

بن گناہوں بینوں بھی پھر قتل عمیر کر اسی
 شہرت جگدی میر کے ذمہ رہی عمر اس ساری
 اصلی حالت مول کے نون معلم ذرا نہ ہو سی
 ایہ فکر کرنی خدا کے پیکر ہی جلد کٹاری
 فی الجگہ یوسف اس جانی گزل اپہا ہویا
 صفال قطارال فکر اندیشے آئے نبی اللہ نون
 ویدے مطلب کہو زینجا رو رو گوی زاری

نلے ایہ بھی باہج گناہوں و گنوں مر جاسی
 کس اندر خا کے یوسف بی بی ظلموں ماری
 بے عذرا ایہ خون بلا شکستہ پیر ذمہ اوسی
 قتل نہ ہون و تا سنوں نال ار اسے باری
 امر لاچار یوں مسکت دیوانہ جا لے جیونکر مویا
 لسن واکوئی واہ نہ گئے جاوے کپہری جانوں
 یوسف کر کے لٹا رہیونکر کہند اللہ باری

قال معاذ الله انه ربي احسن مثوي انة لا يقبل الظالمين

پناہ پکڑاں پینال اس بد سے کہیا نبی خدائی
 سوہنی جا کہہ قربت والی جسے بخشی بینوں
 ساریاں ظلم نالوں بہارا ظلم زنا دا آیا
 بد شیطاں ایہا و تلی آیت سنی رسول خداؤں

چہرہ احوال ظالمین ہارا اندر ہر جاسی
 نہیں خلاصی ظالمین کارن بول سناؤں تینوں
 زانی رزقیاست اندر جاسی وور دہکا پار
 اوسے ویلے روز اکسین کچیا نبی گناہوں

کیٹھر شریفہ

نقرہ کاروں نظر روایت آئی اک گرامی
 ویکہ حوالہ شیطاں ظالم اوچا شور چا ایٹا
 کہے سببوں ایڈا کھاڑا لچ خوشی واکرے
 کہے شیطاں لچ میرے تائیں ہی خوشی سوائی
 مطلب دل میری پورا لچ ہون کے آیا
 وچے شیطاں اوسے گناہیں کہیا بول زبانوں
 رکھوے رب رکھا اوسوں اپنا فضل کیا
 کے شیطاں بلا شکہ نے سچی بات سنانی
 اک ٹھے وچہ قیدی وروں پھر تقدیر کرے
 سرور زانی جن جا کہہ نے رکے بیٹھن وروں
 میں بھی اپنی طرفوں تہت کہ سال تہنی ہوئی
 اینوں وچہ خوشی کے کہلا کہو شیطاں لیا نے

حدوں زینجا یوسف کارن بلے در تھامی
 نال پھر اک مطبوع شیطاں کے حال بچایا
 غم و لگیری اور سدائی موج خوشی وچہ تہے
 پیغمبر کے کافرہ عدوت قید کیتے بک جانی
 نال بیانی کے نبی خدا واپا ہسی پر کہا پار
 کی معلم ہے عصمت سنوں آوے ذراہ جلال
 نیرے کہ خداوی عصمت سارے ہیں وچہ لکے
 کہ پیر حقیقت تہاں ہیں معلومہ کانی
 گھر جوانی حسن لائانی اک نہیں اک سوائے
 سچا میں بھی جلدی اوسے ہوا حاضر اوس
 کہ تھیں اس تلک وچوں نہیں کج جاندا کوئی
 قال معاذ الله انه ربي احسن مثوي انة لا يقبل الظالمين

سن کے اپنے دماغ یوسف قصص پر دماغ تھا میں نے اسے
 یا صاف تھیں وہ اسے کی دلچسپی آئی
 کس بہانہ جو میں کینا توڑ نہ چڑھیا کوئی
 پکڑ ہی اوس پنہاہ شستابی وچہ درگاہ خدائی
 لالا شرطان بنی خدادا کنراں وچہ پسا سیا
 یوسف کے بھی قید ہوون وچہ شیطان کی
 جسم نس کے اسرائیلی آگے نکل گنا سے
 کینا پچھے دشمن آگے گیا ویا بھکا را
 عاجز ماندے اسرائیلی طاقت ست کوئی
 عیب آوازہ ربی طرفوں آیانال شستابی
 سائے کم اینہاندے ڈھلے لکھوئے اسے
 وچہ پسا کس کو بکرا ہوئے فصلان تال پچاسال
 اوسے وقت موسے نے تاپیں آسے کھانہ
 بار یا عاصا پانی اوپر پالیا رہتے ہوئے
 وچہ کھو حواہ شیطان بچد اوسنوں کیتی زاری
 اوسدن بھی اس شیطان ظالم رو روحا وچہ کیا
 جسم کل گنہ گار محمدی دوزخ سے واسن
 اوسدن بھی شیطان خوشی تہیں ہر حال وچہ کیا
 کپس اوسنوں توں کیوں سیں امہرود و خدادا
 کسے شیطان میں کیوں ہستان تک شکر گار تھی
 بھار گناہاں سرے چائے ہتھیں نامے کلے
 ہر فرافے ہٹ اے ظالم اسے کیا گلاں کنراں
 لکھہ اونہاندے لوگن بہا سے توڑی یا چہ جیالوں
 آوے حکم معاصیاں تاپیں واحدات عقاروں
 ہر طرفوں ہنہ کے کھلا گنس شام صبا میں

سن کھار شیطان کو کھین اتنے تاپیں
 رو شیطان بتایا سہنوں سندو حقیقت بھائی
 رب دی طرفوں یوسف کارن اگر رحمت ہوئی
 رہے ظل حمایت تلے اسدی جان رکائی
 گئے گوانے لکرتھی جان کوئی ویلا آسے
 اینوں وچہ زمان ہوئی کے اسے عید لگائی
 اوسدن بھی شیطان کینے لائے موج لکھائے
 اس حالت وچہ موسے اپنا ساکھ لٹا سی ہلرا
 مر جاسن ایہ ڈب کے سارے شامت تامل ہوئی
 کیوں پیا خوش ہوویں توں اتنا کے مرود وچہ کیا
 اسے رحمت میری بھاری بچد کئے رحمت
 لکھہ جاسن ایہ پائے کافر سارے غرق کر اسل
 عاصا مار پانی سے اوپر ہو وچہ جلد روانہ
 بارل توں اسرائیلیاں جا کے پار کھلوئے
 اس امید جو ولدی آہی بہن فنی رب باری
 روز قیامت بھی ایہ اینوں چا سی نیرو یا
 مارو چہال دوزخ سے اندر تک حکم تپا سن
 ساٹے سنگ محمدیاں والی جان دوزخ وچہ آہی
 دوزخ تیرے کان بتایا حالت بہت سنگ
 مومن امت محمدی والے دوزخ چاہنہ گرامی
 جنت سے طالب سنگ ساڈمے دوزخ وچہ ڈالے
 میر فضل کرم دی جان بچد کیوں توں نظر نہ ہو
 تال بھی بھارا کرم اسادا کرے جہوں جنابوں
 جاؤ فضلوں جنت اندر ہو وچہ تاروں
 ایہ سرز و تانوں آوے شرم نہ اسدے تاپیں

ابنویں و چہا چہر عمر کے جد مومن کوئی آئے
 حکم ہو کہ مرد و خدائے وس حقیقت ساری
 کہے شیطان خداوندہ و چہر بیٹھپے آسیا
 پنڈ گناہاں والی سر تے مندی جیلہ چانی
 نامے عملاں والے کالے پتھوں پلیدوں خالی
 لایق کفر تانی کارن اوسدے نظری آون
 آوے حکم خدا دی طرفوں لے مرد و شیطان مال
 لکھہ ہزاراں اوگن توڑے کیتے اسنے بہارے
 فضل اسافے وڈے سبجہ پھیں سو گرم کتا
 سن عوالہ سے شیطانوں کروا حال دوہائی
 لکھہ تجویزاں کیتیاں اپر رحمت برہمی برہمی
 یوسف واریب را کہا آنا لکھہ چیلپا کوئی

اوسدن بھی شیطان لکارا خوشیماں بہت لکھہ
 کس سبتیل خوشیاں پاروں نینوں چہر ہی خماکی
 عمر جوانی اندر اسے کوئی نہیں عمل کما سیا
 وگے ہر خطایاں والے شکی نہ مسری نہ کالی
 کی گل جھوپا کافر کر کے بارے رب متغالی
 ایسی کردین ہومناں و سنگے زندگی رفت پڑاوں
 لکھہ گناہیں میں بھی بخشہا راب تو اناں
 تاہنھی جہدم تا سب ہویا بخشہا لیاں میں سارے
 اوگن اوسدے نیکیاں کر کے جنت اندر پئے
 کہند اٹے افسوس نہ چلیا بکر اسدا کا فی
 کیوں نہ بچکے جاکے جس وار اکھا اٹھیا کی
 دس کہاں انرا چہر کیونکر اوسنے رحمت برہمی تو

بیان محفوظ ماندن آن فوات از زمانہ تائید ایزدی

کہ یوسف کے ہتھ لکھایا شیطان لینے
 قصہ کیتا برہائی والا چہر وں واگال چلیاں
 رکھیا رنج امداد سنوں گھلیا دھی ورفتنہ
 کہند اسن لے بنی خدائے دستاں حکم خدائی
 تال سے پہلے جہا اس خیالوں رہیں تالوں
 ست کریں ایہ کارن پھیرا جو کارن فجاراں
 امام حسن لہری رحمتہ اللہ را بچ رعایت کروا
 پارہو یا اس کوٹھے تائیں قدرتت سب کیمائی
 مہنہ و چہر انگل پائی ہوئی امر منع فرماون
 وائے ہر طرف وائے سبب پتھر سے کھینچنی بنا کر
 ایسے کرے کارن گولوں ہویوں دور دورا ڈا

چاہلیاں سرواں عینتی شہوت پائی پاک بنی
 تصفاذ اللہ اس جہا کہ اندر آگے تلکیاں لیاں
 آوکتی تلقین بنی نول سن لے نیک سرمتہ
 جیکر چاہویں نییاں لے دفتر ناداں بہائی
 ورنہ ناداں دفتر نییاں ہو کر کیا یا جہا سے
 ہوش بہا لیں ہوش بہا لیں کریں بہا لیں کاراں
 جہدم یوسف شرم چہا دارا لہون لکھہ پر وہ
 باسپنی یقین یوسف نول آن تبارا بہائی
 کہندے ہر طہا نا اسکاروں بنی نہ اہم چاہوں
 نہ بدو جہ تیل باوتہ انول بیک اسکاروں لاہوں
 لیکت لاہیں ساڑے تائیں وڈا گہرا اسدا ڈا

سنگے بائیں پد پڑتیں یوسفؑ زلزلے اندر آیا
دو جی طرف بھٹوایا لکھڑا لوبہ تو بے پکار سے
بعضے کہیں اک صورت ظاہر آن ہوئی بیکاری
قادر قدرت کولوں نورمی سطران تن بنیاں

گرہ بند آزار اپنے دا محکم سخت بنیا
ایس روایت اندر شامل راوی بہتے سارے
تلی اوسدی پرکتی ہوئی ایہ حقیقت ساری
پہلی سطر ایہ خاطر خدمت بول سناواں بنیاں

وَالْقَوْمُ آبَعًا لِّمَنْ جَعَلَتْ فِیْهِ اِلٰهًا

رب فرما کے ڈر دکھائی اُس دن کولوں سارے
تال ہو دو کد بھلی پاول ہو جاؤ مقہور سی

جس دن وہ بچہ بچہ لساؤ اہوسے طرف ہلکے
اس بچہ بچہ لگے سطر دو جی سن لے مرد حضوری

وَلَا تَقْرُبُوا الزَّیْنٰۃَ اِنَّهَا کَانَ فَاٰحِشَةً وَّسَاءَ سَبِيْلًا

تے تال نزدیک تارے جاؤ تحقیق ایہ بدکاری
زانی حشر وہاٹے ہوسے بہت خوار زوالہ
دو جی سطر یوسفؑ کے کارن ایچ نصیحت کردی

ہے فاحشہ کے برا طریقہ ہو ووسبہ فراری
جان لیواوہ کرماں والا استنبہ بچنے والا
تو جی سطر سنیوں آگول بکھی قلم قادر دی

وَ اِنَّ عَلَیْكُمْ لِحَافِظٰیۡنَ کِرٰمًا کَاتِبٰیۡنَ

جان لکھو اوپر نساٹے حافظ بکھن والے
بکھن جو کچھ کرے تیں نیکی بدی دکھائی
تک ایہ تن سطران یوسفؑ نے تمام خیال سٹایا
بعضے کہیں جو لڑکا اندر چھوڑ گئی سی مائی

ہیں کرا تا کاتب دو نویں اندر ہر حالے
پھر اوہ حاضر کرے آگے ذات گرامی
قال معاذ اللہ میں تو بہ منہ تھیں بول سنایا
اوسے یوسفؑ کے حق اندر اتنی بات سنائی

يٰۤاَيُّهَا الصِّدِّیْقُ لَا تَزَنَّ وِیْرُوٰیۡتَیۡۤهٖۡ كَقَتِ الصِّدِّیْقُ لَا یَزَنَّ

اے صدیقِ خدا سے پیارے مت کریں کاری
عمل فجاراں والا یہ آیا جو ملعون جنسابی
محمد بیٹا کعب روایت ہو طرح فرماؤ کے
اوتھوں نظری آئی اوسنوں آیت ایہ جمیلہ
مٹ نزدیک ہو وواس کم و خوف الایوں کرنا
بعضے کہیں یوسفؑ ڈوٹھی سی اک قلم ضروری

سچیاں لول ایہ کم کرناں حکم نہیں باری
یا یوسفؑ توں اس کارن نہیں بچا دور شنائی
اوس وہاٹے چہیت کوٹھے لول یوسفؑ نظر لہاؤ
لَا تَقْرُبُوا الزَّیْنٰۃَ اِنَّهَا کَانَ فَاٰحِشَةً وَّسَاءَ سَبِيْلًا
اس کو جی بریائی والا اول وہ فک نہ دہرتا
گندہ کوٹھے کے اوپر بکھدی ایہ حقیقت پوری

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ وَلَا تَقْرُبُوا الزَّیْنٰۃَ اِنَّهَا کَانَ فَاٰحِشَةً وَّسَاءَ سَبِيْلًا

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ وَلَا تَقْرُبُوا الزَّیْنٰۃَ اِنَّهَا کَانَ فَاٰحِشَةً وَّسَاءَ سَبِيْلًا

دو جی طرفوں ایہ نوشتہ اوسنوں نظری آیا

بعلہ خائندہ الاعین وما یحقی الصدور

جانے رب خیانت اکیھاں لے دلایل گلاں
تک یوسف نے دوجی طرفے کیتی روگردانی

خواہے باہر کرے اوگن خواہے دوجہ محلّال
اوتے بھی ایہہ آیت ڈکھی لکھی قلم ربانی

کلّ نفسٍ بما کسبت رھینة

ہر نفس خود فعل اپنے واخوب نتیجہ پاسی
جیو یوسف نے ایسی حالت جو نہ کہہ سکتے تھے پائی
قدرت قلبوں او پر زمین دے لکھیا حکم ربانیاں
بیشک نال تسال دو ہاندے میں خود قادر عالی
خوفوں یوسف نظر اوتال چھت کوٹھے نول پائی
نال انگشت سببے دے اوہ کرے سا شاربیا
ایہ ہے جاگہ خطرے دانی مت پیٹھ اس جانی
ہور روایت وحی فرشتہ حکم الالہوں ایسا
ہوئی دورخانہ شہوت انگشتانہ کے راہوں
ہور روایت فاریانی نہیں نقرہ کارلیسا پیا
زانیانہ جیوں حالت ہوئی ساری کہوں و کجانی
اوسنے آکے یوسف تاپیں کہیا بول زبانی
اڑوہا عظیم شہماں تے میٹھا ہو یا پائیا
کہیا اوس شخص ایے یوسف جو کوئی زنا کرے سی
سن کے یوسف صلوة اللہ نہو یا جلد فراری
ہور روایت حریفی پیش یوسف کے آئی
یوسف کہیا کس دے کارن تینوں پیا ایسا
اوسنوں وچہ ہشتال ہیں خود تسال حکم قادر عالی
امام جعفر ققیں ہور روایت البس طرح پر ہوئی
جد ایہہ موقعہ ناہر ہو یا ملک الہی ایسا
برکت نشان نبوت اوسنوں رکھیا اللہ سائے

یہی والا تہنشی عاصی عدلوں پکڑیا جاسی
ہوشہ بندیاں طرف زمین کے عجوز نظر اٹھائی
یوسف بندیا تری تے میں سبکہ حالت جانان
حاضر ہو کے حالت دیکھاں اندر باہر والی نو
اگول شکل یعقوب پر روی حاضر نظری آئی
نس شیبانی دلیر میر کیوں ایٹھے بہہ رہیا
یعنے کہن یوسف اس پاروں اپنی جان بچائی
پشت مبارک یوسف دی تے اپنا پر لگا ایسا
فضلوں رب صدیق یوسف نول کیسا در زناہوں
پر وہ چوک یوسف تہیں تے باطن حال کھپایا
ہور روایت بڈا شخص اک بھیجا ذات خدائی
تکو ہتھ اپنے ول تکیا تال پھر نبی حقسانی
اڈیا منہ زہر پلا ڈاڈا دینیں پناہ خدایا
اوسنوں اللہ فرخ اندر اسد کے وس پکے سی
یعنے کہن اس جلیوں رکھیا یوسف نول باری
تک یوسف نے صورت اوسدی بی بی دلوان پیا
حور کہیا جس دنیا کے دوجہ ہتھ زناہوں چا ایسا
سن کے یوسف خوف الالہوں پھیا ایسے گاوں
اچے نبوت یوسف تاپیں سلسی ملی نہ کوئی
خاص نبوتی خلعت آکے یوسف نول پناہ ایسا
انرا تھن بندیا پنی ربانے ہون کیوں گناہیں

بعضے آگین شیشے وانگول ہو یاں سبھ دیاراں
 کہندہ باب یوسف کے تائبیں ہو کے آپ سواہی
 آخر تو لیا نے امر نہ منیاں اپنی خواب سنانی
 جیکر ہٹ میں ایسی کاروں لساں میں تسانوں
 ہٹ جا ایسی کاروں جیکر لٹاں ساڈا لڑیں
 بعضے کہن اک لوکا ایسی اوس کو ٹھے اندر
 ہٹ جا ایس خیالوں توں میں خاصہ بنی رہانا
 سُنکے یوسف ہو متعجب نظر دواے پائی
 تک حوالہ توبہ تائب ہو یا ایسی کاروں
 ہو روایت نظر یوسف نے اک کسے دل پائی
 چھپا یوسف کنوں زلیخا کی ایہ چیز لوکا فی تو
 اوہ ہے میرا رب گرامی حسل مراد اں کروا
 سخت جیسا آیا ہے بینوں کچھ دہریا ایہ ناہیں
 سُن کے یوسف نوں دل اندر باوا ابر ظلم ہوئی
 اوسنوں بُت نکا کے کولوں خوف دیوچہ لہے
 ناں پھر غضبوں نظر یوسف نے طرف زلیخا پائی
 میں کیوں خوف خداوند والا دل کے چہ بکھاواں
 شہوت دل نہیں زائل ہوئی حکمت رب بیکھاے
 دل یقیں حُب زلیخا والی دور دورا کے ہوئی
 دلوں خیال فراری والا کہتے سانی خدا ہی
 دل شے وچہ زلیخا بی بی فک خیال چنارے
 دلوں تسلی نرس جاسی ہرگز چہے آگے
 تہاں پھر یاد خدا نول کر کے یوسف بنی رتانا
 حد نہ دیک بوسے کے آپا قدرت رب دیکھانی
 حالت وچہ زلیخا بی بی ہوش حواس پہلائی

قدرت پاروں باہل ڈٹھانکے بھائی یاراں
 میں جو کیا مول نہ وسیں حالت خواباں والی
 اوسکے بدے اسان دہاں چہ پائی لب جہانی
 ورنہ روز قیامت وچہ بھی لبیں نہیں اساتوں
 واگ جو خام خیالوں والی لڈی ہتھوں چوڑیں
 اوسنے کیا میر گولوں سن لے نئی پیغمبر
 نبیاں ایہ کم زبٹ دیندا ہو جا سگہر سیا نا
 کون نصیحت کر نیوالا ہے بینوں اس عباہی
 راوی آکھے تائبیں یوسف چھپا بد کرداروں
 معلوم ہو کے بیوں اس اندر کوی چیز چھپانی
 کہے زلیخا اس پر دوچہ میرا بُت ایہا فی
 کج دہریا نہ واقف ہوو گھاٹے بر امر وا
 عمل نکارا دیکھا ساڈا خفگی پاوے ناہیں
 واہ واہ بینوں رب جباروں دلوں خوف نکوئی
 جو بیجان جنگل دا پتھر نا کچھ پیوے گھاٹے
 بینوں بُت نکا کے طرفوں ہے شرمندگی آئی
 چہرہ روزی دیون والا میرا رب سچاواں
 سعد ستارہ فلاہر ہویا ہوش نکا نے آئی
 شوق محبت عشق وصال دلوں سے نکوئی
 ایہ پر بند سبھی دروازے رشتہ مول نہ کائی
 کیونکر یوسف باہر جاسی سچہ دروازے مارے
 کس سبتوں ہر بوسے نول محکم خبدا کے گے
 آں بوسے دل جلدی کر کے پڑھو بسم اللہ دانا
 آپے کھل گیا دروازہ لگی دیر نہ کائی
 پھر دن کارن مگر یوسف کے کئی جلدی دانی

جس دروازے کے مستقبل حضرت یوسفؑ سے
 پکڑن کارن بی بی صاحبہ لایا زور زیادہ
 اللہ جس واحافظا ہو دے کوئی نہ اسنوں
 کوئی اسنوں ہے شوخی کر کے غالب پکڑن والا
 جنوں ربکایت دیو کون اسنوں بدر آہو
 بکئی زوری طرف زمانے نال ضعیفی و مہازی
 بکئی ایسے برے عمل نوں نال محبت جاسند
 سنو حقیقت جسد یوسفؑ چھو بو ہے ننگہ آیا
 نپ کے کرتہ چمکیا بی بی شوق محبت پاروں
 نپدی نپدی رہ گئی بی بی یوسفؑ زور لگایا
 دامن پکڑیا بی بی کو لوں کیوہ لیا شاہزوار
 جنہاں کان سریتے چائی بہاری پیدماندی
 گللاں ول دیان دل چہ رسیاں اس پوری ہوئی
 کراواز بولا کے مگروں میں قصے واری
 خوش مکان سامان تمامی دلبر چھوڑ سدا یا
 کھلی فغان آوازہ کردی پاروں و جدائی

اوقدت کاملہ کو لوں آپے ہی لہسہ پوندا
 ایسے پکڑیوں اندر ایسا بی خدوا
 چہٹ جاندا توڑ کر کوئی اسنوں تنویر کوٹھے جھکے
 جسدا حافظا ناصر ہو وکرا حدرب تعسائے
 جسدا رب نے حافظا وہ پیر طوق لعنت پایا
 بکئی خوف خدا کے کو لوں گوہ تو ب لاندے
 باہنی تاک خوف خداوں کنڈولائی جانڈے
 ستویں در آیا تے بی بی کر تے نوں ہتھ پایا
 قدرت رب دی مگروں کر تے پاٹ گیا و چکارا
 لیر نانی رہی ہتھانو چہ بہا تا باز چھوڑ ایسا
 اوڈ گئے ہاتھ تے ہتھانو چہ خالی بکیاں دوران
 اوہ بھی خوش نہ ہوئے مٹی تانگہ نہ مول لاندی
 محنت برس داندی کیتی اجرت ملی نہ کوئی
 محنت میری کیتی ہوئی ضائع کر گیس ساری
 حسن جمال نکاری والا نظر پسند نہ آیا
 ہائے ادجانی میں عاجز نوں و کر کیوں تہائی

فتحاں کردن بی بی زلیخا

آسیاں میں درو چھاپوں ڈاڈھی آتی آیاں
 اسان گائیاں لوں کوہ سٹیا پیریاں و جدیاں
 اسپن تسانتوں کوں سد نیکو تیں کین پیدو پیا
 کہیں نہ بہہ کر گللاں مٹھیاں سنیاں ڈسایا
 جہل جہل غیر فراقت والے ہوئی مشن سو دیاں
 طبعے مارن عشق پیر و دیاں ساراں دیاں
 تسال اسانوں کچھ نہ جھاتا تہاں ہتھ پیاں

سن ٹریاں لے دوہاں میں کھلی دیا سیاں
 واہ پیریاں بے پروا پیریاں میں کھلی دیا سیاں
 دستو کپیریاں عیب پیاں میں کھلی دیا سیاں
 رد وال بہر دم و چہ تہ پیاں میں کھلی دیا سیاں
 ہوشاں عشق تمام پیاں میں کھلی دیا سیاں
 نا بھی تیں دل اکھیاں لایاں میں کھلی دیا سیاں
 عرضاں بھی منڈلور نہ پیاں میں کھلی دیا سیاں

عشق تیرے آن ڈولایاں بچر تیرے ڈتیاں
 نیرادل پر چاون کارن چیزاں کئی منگیاں
 ساڈیاں محتان کینیاں ہویاں کہیں نساں صلاں
 اساں تاں ہر دم شوق محبتوں تینوں اکہیا لایاں
 قیامت تیکر تیریاں سالوں پاوہن بھلیاں
 عشق تیرے تھیں انرہر وانگوں گکیاں چہ لایاں
 واہ کیا رب نے یوسف اتے اپنا کریم کما سیا
 جس بند پر اللہ والی رحمت فضل کماوے
 جس نے خود نوں عیب نہا ہوں رکھیا اس انانی
 اوسنوں وچہ بہشتاں دیساں ہوراندی ہوراری
 ہو سکدیاں جو خوف الایوں عیب نہا نہ کروا
 زانی نوں وچہ روز قیامت نبھی مشکل بہاری
 بہارا ایہہ زناہ واوگن پاک بنی فرماوے
 کرن روایت دوتہہ جا کہہ وچہ ایہہ زمین بچاری
 اول جہدم سیکناہ کو قتل کسے نوں کروا
 اوس ویلے فریاد کرنیدی روکے زمین کا فی
 ڈاڈھی خفگی آئی بینوں تک اسدی بریائی
 حکم ہووے رب عالم طرفوں زمینیں حدی کماوے
 روچا جہدم زانی کوئی عیب زناہ دا کروا
 پہلا قطرہ غسل اسدے دا جہدوں زمین ڈاؤندا
 یارب دیہہ قتالی بینوں حکم اپنی درگاہوں
 رب فرماوے بندہ میرامت تو بہ درآوے
 اکل حاضر وچہ قبرے اگے تیرے اوسھی
 زانی وایمان نہ رہندا ہو میرا سدا ندا
 جو میرا زنا تہیں ہو گیا عالی ورے پاسی

ہن تاں درواں بادھوکیاں میں کملی دیا سیاں
 بیٹھکاں تیرے کان پویاں میں کملی دیا سیاں
 اجرتاں بھی نہیں پویاں میں کملی دیا سیاں
 جاناں بھی سمجھ گبول گھویاں میں کملی دیا سیاں
 چھڑیاں ساڈے نال کماہیاں میں کملی دیا سیاں
 ناہیں عرضاں ان سیاں میں کملی دیا سیاں
 ظاہر کر رہاں گرامی عیبوں بنی بچا سیا
 اوسنوں وہاں جہاناں اندر عیبیاں کنجاوے
 اوسنوں کہیں عذاب دیساں کہندی ذات بانی
 طالب شوو جنت اس کارن کہندا اللہ باری
 جنتی اوہ بلا شک مومن فرمودہ سرور دا
 بیشک وہاں جہاناں اندر حاصل ہوں خوار
 چاہی برسال دی نیکوئی اک زناہ گواوے
 عیب بندے و اتاک کے روو راوی خیر کرداری
 پہلا قطرہ خون اسدے دا جہدوں زمین ہیرا
 حکم کریں تاں لگلاں اسنوں یارفت ربا فی
 آکھوتاں میں پیری اسدی بوڑویاں سجائی
 جد آیا ایہہ تیرے اندر اسدم بدلہ پاوے
 اوسدم بھی ایہہ طبق زمین داوانگ پیری تہر دا
 اوسدم طبق زمین دارے عرضی ہو کھلونا
 وچہ زمین نگھوراں اوسنوں قارو زور اسوں
 جلدی کرے وچہ زمین دے غرق نہ کیتا جاوے
 اوسدن بدلہ لے لیں اسٹیں جیوں تہر وول ہور
 من زنا تہیں مشریمان چو کربھی تہا ندا
 روز قیامت اک روز تہیں اوسنوں رب بچا سیا

ہے مبارکبادی جو کوئی سچا عیب زناہوں
یاد سیاہیاں اس زناہوں کل خلقت و تائیں
جہوں یوسف نول امن سلامت کہیہ اسکا
بن زھر قتل کر یوسف ڈاکوں و اس سائوں
اوسوچہ و کر زناہ واپورا کمال تہاں سنایا

واقع ہو وکواوسد و اوپر رحمت فضل الہوں
سن اس اتھر فضلاں کولوں کر کے کرم جائیں
سانوں بھی انیوں کھ لیوس اپنی رحمت پازوں
پڑھن کتاب سبیل تساندی ہتی شوق جہا تمول
پڑھ لیسے اور اشتیاق میں دل جہا سد ہر انیا

بیان مقروض شدن یوسف علیہ السلام از ہفت قصہ و ملاقات کردن بیرون خانہ پانچمین
مصر و ہمت زدہ ساختن زلیخا حضرت یوسف علیہ السلام پانچمین شوہر خود

کے رفتار زمانے دی ہے الٹی چال پرانی
جو کوئی تہمت لوکاں دی تھیں رے جان لوکاں
راوی ایس قصے و اکبتوں ایچ روایت کروا
آیا باہر چہ دروازوں قدرت رب ویکھائی
شوق زیارت یوسف دی نول نول آدے چلیا
تک طبیعت دیکھ یوسف دی اولوں نول سناو
کی اج شنگی حالت ہوئی یاد لدار گری
اوس حالت وچہ لطف طرفوں غیب آوازہ آیا
اوہ قریاں تسانے آئے عشق مجنتوں ہوئی
بے صبراں وچہ لکھیا جاسیں حکیر حال سنا سیں
سن کے غیب آوازہ یوسف پڑے بالوں ہو گیا
جہنہ بولے چالے یوسف امر اللہوں ڈروا
بہت دلاویچے پچھیا یوسف کجہ نہ کہیا
بی بی بھی دروازوں باہر جہاں جی ہاری
خوف دے وچہ جائل ہو یا بی بی صاحبہ تائیں
کہندی شاید یوسف ہفتی حال حقیقت ساری

سچیا رائوں کوڑیاں کر دابولے کوڑ زبانی
اوسے دے گل طوق تہمت واپہر زما تہ پوسے
جہدم یوسف بی بی کولوں نیسا ڈروا ڈروا
انول پیاعیز مصر و آسے کر کے دہائی
قدماں وچہ مشرف ہو کے مال اوب دیکھ لیا
کیوں اے دلبر اجدن کاہا اتنا قدم اٹھاو
یوسف چاہیہ دست دیواں میں دل و حال تائیں
مت بیان سناویں اسنوں چاہیں پردہ پارا
ہوا آگاہ متال نول اوسدی حالت دیکھ کوئی
خاص صدیق اساو اہوسیں حکیر حال چاہیں
پچھے پیاعیز مصر و حاضر پیش کہہ لیا
تورے پیاعیز مصر و ادت و تہ چھپناں کھوا
آخر یوسف نول نیپ باہوں طرف بی بی پر سیا
کیا دیکھے جو دونوں رکے بدھی اون تارکی
عقوق تائی حمت رورومارے ڈھائیں
بھیری طرفوں شاہ دے اگے پوری پیش گذری

ایسے چپ زبانوں کہلی کچھ نہ سخن الایسے
 بوہے در دیال بی بی صاحبہ ہوا گڑدہیں بوہے
 اس مینوں اج ایس طرح دامنہ سخن الایسا
 پردہ میرا پاڑن لگا ہو کے عاجز برودہ
 سن کے شاہ عزیز مصر کے غضبوں تک وٹا گیا
 چہر اپن یوسف و اچھتیں ہر دم شوق سیاں
 سخت مزاج نکالی اوسنے سفقت رائے ہوئی
 بے تقصیر تھی مے اوپر سخت زمانہ آئیا
 چپ زبانوں بنی ربانا کچھ نہ بوہے چالے
 صبروں سرنے اوکھ مصیبت کرم اللہ چائی
 جو کچھ آئے دوست طرفوں تنگی بھاویں شادی
 بدن تمام لویراں ہو یا حضرت یوسف والا
 دیکھ یوسف داد و کشالا ہوش لگانے آئی
 اس محبوب سیائے میرا کوئی نہ عیب کسایا
 ایسے پر ویسی دور وطن واسوہتیاں زلفاں والا
 ہائے افسوس ہے اوسدا کوئی ہوندا ان چہوڑا
 پیامریو کے پیانگیو کے بے تقصیر تماناں
 کون گواہی دیکے اوسنوں اجدن کن چہوڑا
 ہائے افسوس بنانی سی جس حال حقیقت ساری
 کول کھاو تکیندی حالت حضرت یوسف والی
 عورتاں اندر غفلت کوئی بیعتی تہن بھیراں
 جسد کمال محبت لاون سو سو قسماں چاون
 کہ سی وفانہ عورت کردی توڑے لکھیرا نہ
 راہ جانڈی بند دی کچھ زوری ہنڈی لاون
 زن وادار و پورنہ کوئی شیخ سوہی فرامے

تا بخو وچہ مکان گرمی دونوں صاحب آئے
 سن عزیزا جس تکتوں ہیں ہو یا صدقے کہنے
 ہو کے لوند اگھر پیرے دی کرن خیانت دیا
 ہن اعتبار میرا دل اسنے ہرگز منزل بحر و
 مقبولان تھے پھر چہر چہروں سخت مانہ آئیا
 ادھا قتل کرن نول دیا امر مقدر پاروں
 نت لئی چاہک سخت ہتھا لوجہ لائی دیر نہ کوئی
 بنی ربانہ حسنوں تازہ چہرگاں نال و چہایا
 بدن مبارک چوں جاری لوہو دے پر تالے
 مقبولان نول اوکھ مصیبت لو چاہے ڈوبائی
 صبروں سرنے اوپر چہلن ناہودن فریادی
 کول کہلوز لیجالی بی دیکھے کتبہ حوالا
 ہائے افسوس بیوشی اندر میں کیوں ماسٹائی
 بن گناہیوں دوست اپنا دشمن تھیں مروایا
 عن تقصیرول میں سوہنے نول دتا اب کشالا
 وطنوں دور مسافر آئے دگیا ہر طہ عثمان و
 چیکر ہوندوس کوئی دسیندا اسنوں حال مہیانا
 نکلیا سخن زبانوں کورا کیونکر موڑیا جاکے
 اوس نہوتی ہیں چاکوڑی اگروں ہی چھاری
 برقتے اندر پیر دروں رور و ہولی سجالی
 سوہوں بنن تھامی سچیاں ولیدیاں کوئی نہ کیراں
 آخر جد کوئی ویلا آئے ہنہ وچہ موڑ جاون
 ایسیاں مکاراں دی کولوں پڑھے آعوز زمانہ
 راہ گذر و پر ویسی تائیں وچہ جنجال اسپاوان
 ہائے باہجہ زبانی بالکل قابو وچہ نہ آئے

ہر دیکھتی دے تے رکھے مرد ز نانی ہو
 رن مثال جتی وی اکہن جیکر پوری آوے
 دس پندرہاں جینیاں سر اندر جینک ان نہ کہا
 پنج لعین مبارک فجری ہر زن دن کو جن
 نیکو کاراں وانگوں ہر دم ادب بجالیساون
 ایس زمانے عورتاں والی آن ہوئی سرداری
 جو کچھ عورت آکھے ٹاوند جلدی پیش لیاوے
 خاوندان دے نہ آکھے لکن کردیاں دے بہانے
 جیکر چا خاوند کچھ اوچھا پیش ز نانی بوسے
 خاوند کچھ نہ آکھے او سنوں روسی حشر دیھاڑ
 گزری بات اس موقع آتے یاد مینوں اکائی
 یک شخص نے راہ مولی دے دلی بکت اتی
 پنج دن ڈروا باہر رہیا گھر وچہ مول نہ آیا
 ایساں جدا عورتاں ہویاں جالوق قیامت ہوئی
 ایہ سب نال نالوں بھیرے دیوے رہیاں
 بس انزھر توں چھوڑا اینہا نولوں یوسف کجا نیر
 سنوں حقیقت حضرت یوسف غصیبوں میا میریڈا
 دل وچہ کہے زلیخا جیکر حالت بنی تے تے
 من لوال میں آپے اسدا دامن جسد چھوڑا میں
 یوسف بھئی ناں بے چارے چپ کر پیام پوسے
 بعد اسدے پھر آپے حالت بول عزمیو پچھائی
 یوسف ابول بول سنا یا میں وچہ دوس نکوئی
 کوڑی اسے تہمت لائی رب واخوف نہ آیا
 بات بری واس وکتائیں ہو یاد لول اندیشہ
 دل وی بات سنائی اسے حسب میرے تائیں

ہا امید بلا شک ہوو عورت پیر سیانی
 تالیاں چنگا نہیں تلیں او سنوں دوز کالیجاوے
 تب تک او سن نانی والا عقل نہ جانی آوے
 قسم خدا دی خاوندان آگے پھیر نہ بالکل گجن
 جس یقین خاوند ہوڑے اسدے پیڑی مول نہ جاون
 اکثر عورتاں خاوندان والی چھڈی تالعداری
 سو سو کرے خوشاں اسدی صدقے صدقے ہاوی
 خاوند و اجوا ادب او ادب بالکل کوئی نہ جانے
 اوٹھہ گے اوہ پروان مکاراں پنج ست ٹھوکر پورا
 سخت عذاب او سنوں جو عورت اپنی مرد و گلاکے
 اوہ بھی حاضر خدمت اندر بول سناواں سہائی
 غصے ہو کے گہر تہیں کڈھیا او سنوں بکڑ ز نانی
 آخر اسنے بڑا اپنا منتاں نال منسا یا
 اج دیاں مرواں نول مرت نہیں مرد تبا و کوئی
 دن دے آکھے لگن والا مرد اوہ بالکل تاپیں
 باقی حالت یوسف والی مجلس نول بت لائیں
 یگانا ہوں حالت تاکے ڈوے طبق زمین وا
 میں خود کوڑی ہوواں اسدی چند چھوڑا لی چھوڑا
 پر میں کی کراں ایہ دلبر بات الاذنا ناہیں ہو
 ہر جا یکے لگن آئے صابر بنا کر چھوڑا
 دس کہاں برسے پوری یقینوں چھوڑا تہ پھرائی
 جو کچھ ہوئی استغیثیں ہوئی میں یقین کچھ نہ ہوئی
 شہوں ایہ خود عاشق میں تے تن من کہوں گھایا
 مینوں سدا آزا اس غالتے کرنے کارن پیشہ
 میں کھیا ایہ بالکل میں یقین کارن ہوندا تاپیں

جسد گہری ہریے میں نعمت عیش اداواں
 میں جہاں تیری بات سنائی اُلٹی تمہیں لائی
 سنکے بات عزیز مصر و اکہند یوسف تائیں
 یوسف کہیا گواہ کوئی میرا اللہ باجوں کیہڑا
 اوستھیں پچھ لیمیری حالت جیکر سنتی چلو
 چھو ماہاں والڑکا سیسی بعضے کہن چھوٹیرا
 جسدم یوسف لڑکے والی منہ بھتیں بات سنائی
 کہندا چہل دنال والڑکا کویں شہادت دسی
 جدوں عزیز خیال ایہہ کیتنا قدرت رب دیکھائی
 چھڑو دیہو ایہہ جہنگڑ کے چھیرے یوسف صادق پورا
 ہو روایت نقرہ کارول نظر اسانتوں آئی
 جمع ہوئی آدھلقت بہتی پے گیا شور ککارا
 چاہی روزاں دا اوہ لڑکا راوی خبر سناوے
 قدرت کاملہ ایسی ہوئی حکم خداوند پاروں
 وحی فرشتے اسدیتائیں آتلفین سکمانی
 تال پھر لڑکے اول سچہ بھتیں کلمہ بول سنایا
 اے شاہ اصلی خبر نہینوں جیونکر حالت ہوئی
 یوسف پاک گناہ دے کولوں پچی خبر اسانتوں
 سنکے شاہ عزیز مصر دا وچہ چیرانی آئی
 دس اے لڑکے کس تہیں اوگن اول صاوریو
 لڑکے کیسا چغلی کارن میں نہیں بولیا تینوں
 لیکن میں دریافت کارن تینوں بات سناواں
 کہیا عزیز تہنا پھر جلدی کون اوہ بات ضروری

نہیں لائق جو پیر میں اسد گہر وچہ بڑا کماواں
 یا صاحب اس عینوں میں چہ بالکل کرک لکائی
 کڈہ گواہ سنائی کوئی بھتھیں حال پچھائیں
 مگر ان ہراوہ لڑکا چھوٹا وچہ پنکھوڑی چھیرا
 ورتہ ہو رگواہ تہ کوئی باجوں ذات الا ہو
 تین ماہاں تے چہل دا کرن منسٹر چھیرا
 ایہہ گل شاہ عزیز مصر لوں مول سپند آئی
 چہل دنال والڑکا بولے کوئی نہ بات دسی
 امر الاہوں وچہ پنکھوڑے لڑکے بات سنائی
 جو یوسف لوں کوڑا آکھے اوہ احمق پے نورا
 جہ یوسف لوں آن عزیز کیٹی مار کٹاری
 بہن عزیز دی بھی آئی چاکے پت پیارا
 پاک روایت سرت ماہاں دا نقرہ کار تہاے
 مجلس عام اندر اس لڑکے کہولی لب گقبول
 ایس طرح دی بول شہادت اندر سچہ لوکائی
 اوستھیں پچھے شاہ دے تائیں اتنا سخن الا ایسا
 حضرت یوسف لوں مت غضبول بات لادوں کوئی
 باجہ گواہی حکم جزوا کہیا کس تسانوں
 ہو متعجب لڑکے تائیں پیر عزیز تہا یا
 تال جو اوہ بھی چھ سزا وچہ جلدی جاوے ڈھویا
 چغلی گلہ شکایت کرنی حکم نہیں کجہہ تینوں
 معلم ہو جاسی پھر آپے جو ہے شخص سچاواں
 تا بخو حالت ظاہر ہووے حق باطل دی پوری

تال پھر حاضر مجلس اندر لڑکے بول سنایا
 جیونکر سورت یوسف اندر ذات خدا فرمایا

وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِن كَانَ قَتِيلًا فَدَمْنَتْ يَدَاكَ وَأَنَّكَ فَتَاقَتِ وَيَهُودِيَّتِ
الْكَافِرِينَ ۚ وَإِن كَانَ قَتِيلًا فَدَمْنَتْ يَدَاكَ وَأَنَّكَ فَتَاقَتِ وَيَهُودِيَّتِ

اگر گواہ نے اپنی اسد کے عقین کو قتل کیا ہے
جیسے کہ کرتے اگر توں پانا عورت سچی ہوئی
عقل والا کرتے وہی طرفوں چہرے وقت چھپی
تاں پیر شاہ عزیز مہرے سن کے حق گوئی
وہی کیا کرتے نگر وں پانا حالت معلوم ہوئی
عورت اول بتلاون لگا تہ ہے مگر گمانیسا
بصری سن ہواں وہی طرفوں ہو روایت آئی
سی اک شخص خداوندہ ساک نہ لخوا والا
چہ یوسف و آن زلیخا کرتے نگر وں پھڑ پیا
پاشا کرتے واتے نالے پیراں وا و جکارا
دول قیاس اٹھایا اسنے حاضر وقت گوئی
نگروں و گد کے یوسف تاپیں آن زلیخا پیر پیا
انتخابات جدول مجلس و پیراوسنے لول سنائی
تک پیرا بن یوسف والا سنجھیا سپہ حوالا
کڑک آواز زلیخا تاپیں شاہ نے لول سنایا
سچد کر کٹاٹے وڈے دیوے کر پت پناپیں
کہند اس برو کے نول آیاں کتنی مدت ہوئی
نیک غلام سپہ ناڈا ڈاڈا تالیر دار خانان
کتنی چھپائی را پیری جاک و چہ پارت ہو گائی
قول و انما والی و الیہم پورا راوی خیر ستا
اول حال ہو کے وریاقت جوں حقیقت ہوئی
وانگ عزیز پیر سوچ جو کوئی ناحق و کجہ نہ چا کے
اول فکرے آخر عمل کساناں لازم آئیسا

تگو تپیں تاملی تپدے کرتے بنی الہی مو
جیکر نگر وں تاں پھر کوڑی اس پو شکست کائی
کرتے حال بیان تاملی حالوں سجد و سبسی
کرتے وہی وریاقت کارن سدیا بنی الہی
سجھیا حضرت یوسف اندر بالکل و سن کوئی
ایہ غلام پیر و سا تو تے پیر کے عقین مروایا
لڑکے با بچوں ہوئی سبھی فنی آن گوئی
اوس بھی آن گوئی وئی سنیال جدول حوالہ
اوہ اوس و پیرے باہر کتھوں جاندا سبسی اریا
پاہر واروں سنیال کو سنے نال کتا ند کے بار
کرتے و توں تک کے کیا سچا بنی الہی
پاٹ گیا پیرا بن تاپیں جاں نگر وں سچھ اڑیا
شاہ عزیز مہر نول بھی کجہ پو شس لگانے آئی
کرافسوں کجے کیوں سنوں دتا و کھ کشالہ
تہہ کیوں ناحق تہمت لاکے ایہ بروہ مروایا
فدوم زراں کے اندر بالکل عقل فکر کجہ تاپیں
آج تک استھیں عمل نہ صا ورا ایسا ہو یا کوئی
تیری تہمت پاروں اجدن ہو یا در و رجاناں
اس گل پاروں تیرا میرا پیرا سپہا نہ کائی
تکرم سزا وریاقت با بچوں مول نہ بولیا جا کے
پیرا و سب کے پیر لازم اوسدی ہوئی ابروی
حالت معلوم کتنیاں ہو یاں خود و لور پیرا و
بن سوچ کم جیکوئی کروا جا کے پیر و سپہا

جیوں لڑکے نے وقت عدالت کی شہادت پڑائی
 پیش عدالت رسید کے اگر شہادت دلیلیں
 ہو روایت ہردن فجری ایسہ اندام تسمی
 آکھن لے بندیا لاج اٹھکے چنگے عمل کمائیں
 ست کے اٹھ کے بڑے طریقے اور پرتھاف چلیں
 ایسے سید و کباج اندر چھتا ہوش سمبھالیں
 جس دن عاصی لوں وہ خوش روزخ تسمی ڈھوئی
 لے بے شرمال کچھ سمجھایا دنیا وہ تہہ تاپیں
 لاج ہن حکم سزا داتھوں رت جباروں ڈھیٹا
 لاج جنیدی تینوں مائی لے کم نخت لکھارے
 سنوں حقیقت پال ایسے جس دم بات الائی
 کرن روایت چار ایسے بولے قدرت پاروں
 بعضے آکھن بیچ بالال نے گودی بات الائی

ایسوں ہر اندام بولیں اندر حشر ضروری
 جو کچھ کارن ہو یا استھیں پھچی طرح و سببیں
 بے نامہ ہر بندے لگے ہوں ہوں اہم سلامی
 ایسے ہن تالدار نکالے نہک کماں پھ لائیں
 آگلیں لے سالوں بھی مت نال اپنے لے گلین
 نیک کماں وہ سالوں کھپیں بد عمل محققین ٹالیں
 اوس دن بندے لوں کھ گھسی ایسہ اندام سر گوی
 ڈرکے ب تھار جباروں چنگے عمل کمائیں
 نیرمی شامت سالوں بھی لاج نالے گلنا سیا
 مال ہوندوں تال کیوں لاج ملے پرتھاف چلیں
 لھافر خلقت دیکھن والی بہت تعجب آئی
 جیو کھ لھافر حقیقت آئی بیٹوں نقرہ پاروں
 حاضر بول سناواں تھو لھافر حقیقت آئی

بیان طفل اول

پڑھ بسم اللہ حال عیسیٰ و اول بول سناواں
 جمل طور بیان سناواں خدمت وچہ ہر اوں
 بیٹ مائی لے اندر تبسم حضرت عیسیٰ آیا
 حمد آوازہ بیٹوں ظاہر بی بی نت سنیوے
 نام یوسف اک پت ماسی ماسی مریم واکوئی
 کہندی سن لے بھائی بیٹوں حمل نشانی ہوئی
 کہندا لے کھینوں کیوں بیٹوں لہو پر خطہ وانا
 کر صبر تکل صبروں بیٹوں تسمی اجرت پوری
 سن کے بی بی صابر ہوئی تو ماہ جیوں لکھارے
 بھائی یوسف نال لیا لے چھ کوہ و سزا لئی
 قدرت پاروں اوس جاگہ لے جیوں لکھارے

بن پدیر جو پیدا ہو تھیا خاصہ بی سچاواں
 مقصود ہی حال حقیقت لکھاں بی بی جنہو نیواں
 حملوں بی بی مریم تاپیں فکر لے وچہ وایا
 تاکہ بھیت رہا تا بی بی دم دم راضی کھتے
 اک دن اوسنوں بات سناو بی بی جیو نکر ہوئی
 بات نہایت کچکی والی جاگہ نہ جھٹے کوئی
 کی شرمندی ایسہ بھی ہے کوئی قدرت سر رانا
 ایسہ کوئی بیٹ والا پیا چلے خاصہ مرد حنفوی
 وقت ولادت ہوئی روانہ شہرں باہر بیٹے
 غار پہاڑ چھلے چھلے کے بی بی جاگہ بھائی
 صورت حد حساب کوئی عاقل بڑا سپراناں

وچیزین اسماناں ہر جا چائن لورسکد با یا
 صورت ویکہ لورانی بی بی شکر خدا و ابرہہ ہی
 جنگل اندر حوراں رب نے خدمت گزاراں کہلیاں
 رگہ پھور پھور اوروں سکا اوروں بھی ہو یا ہر سیا
 ہر اک ڈالی میویاں گولون اللہ پاک سنواری
 حافظ سبہ تو راہیوں جہیاں رب واپسی بگانہ
 غیب آوادہ بی بی تائیں امرالہوں آیا۔
 آپے بول سناسی حالت جدوں خضر پھونتی
 لیجا گھول آسوں جلدی جنگوں پھور گانا
 سن کے بی بی گھونوں آئی پڑدی حمد خدائی
 صہوں چپ چپاتی بی بی کچھ جواہر ویندی
 اکھن ایڑی شہراں والی ہو کے کڑی کڑی
 بالکل فکر نہ آئی تینوں خوف خیال بھولا یا
 سن کے بی بی سبہ شکوہ پائی سبہ لہاں
 نال انٹارے لڑکے جانباہس کے پتھو اوٹھا
 تاں پیر قدرت کاملہ پاروں بولیا بنی الہی
 میری ماں نول مست کے کوئی تہمت عیب
 بن پد رسے جہتاں میرے حق وچہ پھیا اللہ
 بنیوں علم توریث مبارک اللہ پاک سکھایا
 خاص کتاب انجیل گرامی ایسی میرے تائیں
 فلک چہارم میرے تائیں اللہ پاک اڑھاسی
 میں ہاں علی بنی گرامی شک نہ آئل کوئی
 شکے بات خلائقی ساری وچہ تہجب آئی
 تہمت مریم والی حضرت بلوچہ و پڑھائی
 جدول و تائیاں مریم تائیں ناحق عیب لگایا

قدرت ویکہ بلا پکائے بھی جدوں غل مچایا
 جا محبوب بلا یارب نے دور ہوئی سروروی
 اکے بی بی مریم کے سببہ اولوں کہلیاں
 خدمت بنی پیاسے کارن نال خضرے بھریا
 نالے اک شکر قدرت تہیں رب سے تہمتا جہاں
 پاک بنی وی برکت پاروں بدلیا ہور زمانہ
 نشان بیان بنی واپا لکھ جاپاں نہیں سنا یا
 تہرہ نہ بالکل نشان تہمتا سدی تہنی کوئی
 گلے شکایت پدنامی واول وچہ خوف نہ گانا
 کارا لہاں پھوسے سن نے فوری کٹاں لگائی
 کچھ نہ پوسے ایسیر سبہ شکوہ عیب سنیدی
 کیتا نول لے نال کے دے عیب نا بدکاری
 ہو کواری ریک جاٹیا ایڈا فھر و سا یا۔
 کچھ نہ پول لہاں کبیا حکم جویں رب باری
 پچھو اس لڑکے تہیں جو نگر میرا حال وچا یا
 سنو تھائی میں اس گلدی دیوال ٹھیکے ہی
 کر سکا اوروں رب گرامی جو نگر او سنوں سلاہے
 ماں میری وچہ عیب کوئی دل نہیں کرو تھلا
 عیسے بنی خداوندینوں رحمت کنول بچاٹیا
 مومن کلہ نام میرے واپڑہ سن چاہیں لکھ
 او شہیں پچھے پیر رب کنول وینا او پڑھائی
 ایہ اک حکمت رب میری عیب کٹاں سہی
 وادہ کیا لڑکے ہال ایسے بات صفا فرما ہی
 ہور روایت عجب طرح ہی ویکہن اندر آئی
 بی بی کبیا کیتا رگے میں نہیں برا کماٹیا

ایسہ کوئی حکمت ظاہر ہوئی بیرویں نہ کوئی
سن زمان نے مریم تائیں آگول بول سنایا
اسیں کواریاں سالوں کیوں نہیں عمل نشانی
مریم کہی ہے رب چاہو سے پلوچہ کر دکھلا کے
جدلی بی نول ناخ عورتاں سبحناں عیب لگا یا
سولل دو اٹھاراں کوڑیاں صورت حسن جوانی
ساریاں ہک م بہار حمل سے وانگ کمان تھکلیاں
سبحناں آک لڑکا جایا لڑکے پڑ اٹھاراں
تہمت ظن کسے تے ناخ جو کوئی شخص لگاوے
تائیں کہن ناخ کسے تے تہمت ظن نو ہر بیگے

چونکہ چاہو سے کر دکھلا کے میرا خالق سوئی
ایسا حال نہ اجتک کوئی کسے نال ویہا سنا
باہجہ پیردی لڑکا چیمیاں کیں نہ سنیاں کوئی
اوسد کے دورہ کوئی جیوں چاہو ہو چاوسے
اوسے ویلے ربی طرفوں غیرت پھیرا پائیا
سندر شکل کواریاں اوپر ورتی قصا ربانی
پیش کما یاں کیتیاں آیاں گہر اپنے ازیایاں
گھرازا کے سبحناں تائیں پھول ہو یاں ساراں
اوہ بھی بیشک اتک انہاند کے گہر اپنے ازاوے
بے پرواہ غفور الہی ہر دم استغیث ڈر بیٹے

بیان طفل دوم

سنیوڈ کرو دے لڑکے واپاک بنی فرماوے
رات دنے وجہ ذکر الہی شام نخل سے ہمیشہ
اوپرین پیسے کے کرو اپناں عمل تمامی
اوسد کے شہر وچائے سی کوئی عورت فاشہ بہار
محل زناہوں اوسدے تائیں حمل نشانی ہوئی
چکر لوکاں نے ہاریا اوسنوں خوبسج و ہککایا
ایسہ حمل اس عابد دا جو ہے فلانی جانی
نیکال واہر کوئی دشمن کچی گل ایہانی ہو
نہکاندی بے عزتی اندر ہر کوئی راضی تھیندا
تک غریب ثماناں عاجز ناخ عیب لگا و ن
ہر گھر اندر ہون گھلاں اوسدیاں بیشک ہاری
رہ فرماوے میرے بندو جیتا ہوش سمبہالو
لکھ اپیاں عیباں سے ول غیرال چنگا جانو تو
عیب کسے دامت سناؤ بلکہ پردہ پاؤ

سی ہکلی خدا دادوست نام جرت سداوے
باہجوں یاد خداوند عالم ہور نہ کوئی اندیشہ
ملت ایرا ہمیشہ تے خاصا مرد گراھی
رات دنے اوہ کرباں ماری گروی بد کرداری
لڑکا چیمیاں نو ماہ بچپوں سن پٹھا ہر کوئی
وس ایسہ کسدا حمل ثنالی عورت بول سنایا
سن کے لوکاں اوسدی جانب چلبی کیتی دانی
نیک خدا واندہ با نکل چاہے مول نہ کانی
ہسن لوک جردوں کوئی دیکھن بندہ نیک میندا
رل کے اوس عاجز تائیں تہمت تھیں معاون
جس خدا کے بندے تھیں اک ہو جاوے بدکاری
عیب کسے جاننا ہر مطلق پاکل تیں نہ بہا لو
ڈر یورپ تھیں مت کے خود نول ہنر اک کھالو
میں قہار خیار خداوند خوف میر تھیں کھاوے

جو کوئی ناحق عیب کے لئے تہمت ظن لگاوے
 تہمت لاکے اسی بی بی نون بہیری رکن منہ کالی
 حجرہ جاگہ عبادت والی ساری بہن و بھائی
 صبروں حاضر لڑکے تائیں بات ولی فسرانی
 امرالہوں مجلس انڈر لڑکے بول سنا یا
 میرا پ اوہ شخص فلانا ہے جو اوہ قوم ایالی
 ایس ولی دا اس وچہ ذمہ بالکل مولہ کوئی
 سن کے لوکاں جلدی آندا پکڑ ایالی تائیں
 حکم شریعت اوسد کے اوتے وارو کیتنا گیا
 بعد اوسد کے پھر ولی خدانوں خلقت خضاعت
 اصلی خبر نہ ہوئی سالوں ناحق دکھ پھیا یا
 کیسا ولی کے وچہ تساڑے عیب قصور نہ کوئی
 بخش و تا اسال عیب تسانوں خاطر نام خدائی
 نال مر یون جیکر راضی ہو جائے رب میرا
 جیکر شام اساوڑا راضی ہو جائے اسکاروں
 چھٹے عیب قصور اساوڑے عین باہجہ کاروں
 عرض سوال سناون بند کے سن ولی کسر وارا
 کیسا ولی کے نہایت سندی نہیں فرزندانی
 چار دنوں واکراں گزارا اپنا رب مناواں
 جے کر مولاراضی ہو یا کی سوئے نول کرناں
 نال پھران ولی خدائے حجرہ آپ بنسا یا

خون برابر آگن اوسنوں ذات خدائے
 بچہ لوکاں تھیں سروا یا سخت مصیبت جالی
 پاہجہ گناہوں پکڑ یا کیا اوہ مقبول خدائی
 دس لڑکے تو تھیں ہی خود جید نکرات و بیانی
 پاک ایہ ولی خدا واپسار نہیں اس عیب کما یا
 جا اوسد کے سنگ برا کما یا بہیری رکن منہ کالی
 بن و ریافت کیونکر آئے اتنی خوشگلی ہوئی
 بات آتنا کیتی اوسنے دل تھیں چاہیں چاہیں
 جیسا عمل کما یا و ایسا اوسنوں رجبہ و بیانی
 یا حضرت بے ادبی بخشو جان ساڈی تیر تیر کی
 بخشو عیب قصور اساوڑا جو چہ اسال کما یا
 ایہ سزا ملی ہے پنوں جو پر یانی ہوئی
 نال مر یون رنج ہو جاناں خاک نہ ساڈے آئی
 پیر اس نالوں پورا سنانوں کہہ لگم چنگیرا
 پیر نہ لازم ساڈے تائیں رنج ہونا اس پاروں
 سچہ اوہ دور خدائے کیتے مار تساڈی پاروں
 آکھو ناں سچو پھر تیرا سوئیوں سنائیے سارا
 خالی حجرہ ساڈے کارن سونا چاندی سدھی
 عابزی کر کے واکرے میاں رہنوں حال سداں
 لائق نہیں ارش اوسنوں پیر تھیں سزاں
 کیتے رب و اوپر شاکر ہو کے صبر کما یا

ذکر طفل سوم

ذکر تریکے لڑکے واپس و سناں ولہر تینوں
 اک ہو و خدا و اوسن دین ایمانوں خالی
 دین عیسے کے رقع کرن نول ہر دم قورنت لاکے

شندی دی اولی جلدوں نظر ایسا چھوٹے منوں
 خاص شریعت عیسوی دی تھیں شکر لول رزانی
 کر کے و اسلاں کوں عیسوی دادین و بتایا جاوے

انہرا کدن اوسد کتائیں شیطان بات سکھائی
 بت نیک کے گردے اوسدے بہانیت ڈاکہ پرکھوے
 آئی بات پسند ایہ اوسنوں خندق اک بنائی
 کول اوسدے آیت لکھیا ڈونڈھی شہوٹائی
 جو کوئی ساٹھے بت دے اگے سجدہ میں جھکائی
 لقیقتہ جو سجدہ کروا اوسنوں جلد چھوڑیندا۔
 اسے طور بہر اراں مومن دی گئی جہاں پیاری
 حکم کتیا اوس عورت تائیں جلدی سجدہ کفاراں
 عورت بولی میں کیوں بت نول اپنا سیس نواٹیں
 میرا دھرب لنگھالی روزی دیون والما۔
 جو کوئی اوسنوں پوجن والا ہوسی مرد و زالمہ
 مینوں ہے قبول اس اگے چہ پیشکے کھڑاں
 سن کے حاکم نول دل اندر سجدہ غصہ آیا۔
 پھر بھی اوس انکار سنایا سجدیوں تارک تھی
 کچھڑوں لڑکا لیکر اوسدا آتش وچہ وگایا
 سخت بے ترسوں اسی دلوچہ ترس اندھیری وگی
 لم امت اوس لڑکے اگے چول بول آوازہ کیتنا
 زندہ ہاں میں آتش اندر مت کرہوش گلوں
 ایہ بہشت بہار تھائی اس وچہ جا بجائی
 آجا ایس بہار چین وچہ جلدی میرے بلے
 اوسے وقت پیاری ماں لے اگے چہ چہال لگائی
 اوس بھی قرب حضور ی پاکے کیتنا جلد آوازہ
 جتنے عین جمال سخن و اجدن ہونے پائیں
 کیا گلزار بہار چھپہ کھٹی لچ دیہاٹے
 سن کے خلقت بخود سبہر مست و لوانی ہوئی

جیکر خلقت کافر کرنی چاہندا ہیں توں سہانی
 سجدہ کرے جو بت نول چھوڑو باقی ساڑو نکالے
 بالن پاکے اوسدے اندر اگ سخت بہر دکائی
 سن لوکو کواہل ایمانوں موت تساوی آئی
 اور نہج جاسی ورتہ غضبوں اگ وچہ ڈایا جاسی
 جو انکار کرے اوس تائیں آتش وچہ سر بندا۔
 تانجو لڑکے والی عورت آندی پکڑ پیچاری
 سجدہ کر شتالی ورتہ داخل ہو میں تاراں۔
 کدیں نہ سیس نواساں اپنا یا پچہ خداوند سائیں
 نہیں پیارا لکھیا مینوں تیرا بت مہنہ کالا
 روز قیامت دوزخ اندر اوسنوں بلے کشالا
 پر میں بت موکلے اگے سجدہ تے نہیں کرنا
 سجدہ کرو بارہ اسنوں خوب طرح خبتایا
 تاں پھر اونہاں ہوں کفاراں لائی دیر نہ کوئی
 تک کے ماں تھائی تائیں ترس دیوچہ آیا۔
 بخود ہو کے بت دے اگے سجدہ کرنے لگی
 صبر کریں اے بے میں نہیں موت پہاں پیتا
 بت مہنہ کالے اگے مت کے اپنا سیس نواویں
 ابراہیم نئی دے وانگول رب گلزار بنائی
 کیا اس آتش اندر مینوں رے نرا زو کھائے
 مہنہ بھیں کلہ پول شتالی دیکھ سب لوکائی
 آؤ وراؤ اچ کھیا جنت دا دروازہ
 آجاوے اس آتش اندر اوہ مقبول رہا ناں
 مومن واپہ آتش بالکل غضبوں والے ساڑے
 کلہ بول زبانون ماں چہال لگا ہر کوئی

کئی ہزار سال رید کے بندے اسوچہ داخل ہوئے
 جہم سائے رب نے پیارے آتش و پورے چلے
 کر دکا واڑہ آتش تائیں بول ہو دسٹیا
 تینوں حکم غفاروں آئے سائیں نہیں نہیں
 تائیں گئی بیشک میری اوہو چٹنی بھساری
 الفصہ پھر آتش تائیں حکم خدا وا ایسا
 تاں پھر آتش روشن ہوئی بھڑکی دن سوائی
 خلقہ بنجھ کے جتنے کافر پیٹھے بنجھ قطاراں
 جل بل کے سبجھ کو لے ہوئے ظلم نتیجہ پایا
 بس میاں جو امر جباروں پی کٹڈ و لاند
 جو آواز غریباں دیوے اوہ بھی رہے نہ خالی
 چنگا اوہ جو اوہ سردے کے بجزوں سبب لو اوے
 چا وڑے و ڈپالی بالکل بول نہ بھلاوے

اگر شہادت کا مال لیکے وچھ حضور کھلاوے
 امر غفاروں وال موسن واک بھی مول نہ چلے
 کیوں نہ سائیں گول اسنوں آتش نے فریاد
 اینہاں پیاریاں میرے آگے سوتی بہان خداوں
 جیکر شوق و بکھن دی میں چو آجا کہاں بھاری
 پکڑی ہو و کفاراں جنہاں آگے شور مچایا
 چاہی گز برابر اوچی بھرک یاں لنگہ آئی
 کر سیاں سنے تمامی پکڑے آتش دریاں نکاراں
 اک پل اندر امر جباروں گڈیا اپنا چایا
 او سیوقت خداوند اسنوں اپنا عدل کھاندا
 ہتھ پیر ہتھ میں سووا او تھے ذات اسدی لا پالی
 یہ امید ہے اوہ کچھ اسٹھیں سر پر ہی لجاوے
 ہووے جو تکر بٹھیں ہتھ ملیتدا جوارے

بیان طفل چہارم

آنحضرت سنا پاک بنی دے بہت عداوت کردی
 جس جاگہ تے بنی محمد نظر آئی او سنوں آوے
 اک دن قدرت ربی پاروں ایسی حالت ہوئی
 دو ہتھ ہینیاں وا اوہ لڑکا راوی خبر سنائے
 رحمت رب دی تیرے او پر یا سر وار ہانے
 لکیر صلوات سلام تسنا سنوں آئے مجھو پنے دے
 توں رسول خدا او برحق متکر و امونہ کالائما
 سن کے حضرت شفقت پاروں اسنوں بول سنا
 لڑکے کیسا وحی خدا واپنوں پایا و سنیدا
 اتے تیکر وحی خدا واپاک بنی دے تائیں
 لڑکے تھیں پیر پاک بنی دے پچھیا او سنا اوں

سنن نے ارب لاکھوں ریشمیں بول نہ روئی
 او سو وقت تسنا حضرت نول مندا سخن الاوے
 کچھ لڑکا چاکے اوندی ہے سی عورت سوئی
 السلام وعلیکم لڑکا حضرت نول فرماوے
 تیرے پاروں بخشش ہوئی عاصیباں حضور ہیار
 شکر خدا و اجدن سانوں ہوئے میل تسنا
 جو لکار تسنا ڈا کر سی جاسی دو رخ ڈالا
 کوہیں معلوم تینوں جہینوں رہے بنی ہنایا
 دیکھو میں بل سرے او سنوں ظاہر سنا کھنیدا
 اوپ سلام تیرا وہ کر کے ویتیاں ہتھ تائیں
 اوں کیسا میں عبد اللہ بنی اپنا نام سداواں

مال پو میر کے ناواں میرا کھینا بس طرح وا
 عبد العزیزی عربی اندر بندہ بیت بتاوان
 بعد اوسد پہر پاک بنی نول لڑکے وضو گزاری
 ناں پھر حضرت ناواں اُسدا یہ کیا ویکہ قرآول
 بعضے عبد عزیز بتاوان سوہتا اسم سہ مارا
 پھر دوبارہ عرض دعا دی لڑکے نے فرما ہی
 وپہشتاں سنگی تیرا کر دیوے رب سائیں
 لیتی نیک دعا اس کارن حضرت وہ پھر کراے
 بعد اوسد کے پھر لڑکے دے کے اتنا سخن الیا
 جو کوئی منکر دین ایمانوں جاسی دور دہکائیا
 جو انکار نساؤا کر سی روزخ ماراں کہا کسی
 بعد اوسد کے اوس لڑکے موبوں کلمہ لول سلیا
 قدرت ویکہ خداوند والی اوسدی مال سنا ہی
 عاجز ہو کے توبہ کر دی عیب معافی چاہندی
 عورت شان نساؤے واناں علم آنا کچھ مینوں
 بخشو عیب قصور تھامی کر بیو پاراوتانا
 کرو وعا ایمان سلامت نالے ہو کے میرا
 حضرت راضی ہو کے اوسنوں اینہ خوشخبر سنا ہی
 اہل تیاری نالے پیری آن بلا شک ہو ہی
 شکے عورت واپس گھر نول خوشیوں قدم ٹھایا
 ختم نسیاں نے خود آکے دوہنتوں دختا ییا
 سائل مرشد جنہاں تائیں الشپاک ملائے
 سد ہی سڑک پیارے والی رہی جیوں کہہ ہی
 یارب سائلوں بھی سنگ حضرت اندر حشر اٹھائیں
 چونکہ طفلان واکرا حق نے خدمت لول سلیا

ایس پر یا حضرت ایسہ ناواں مینوں مول نہ بہاندا
 شخص خاص غلاماں بت دانبدہ سچ بزرگ کہاوں
 رکھو آپ میرا کوئی ناواں یا مقبول غفاری
 ناں عبد اللہ سدا با اوسنوں حضرت لول کجاڑی
 سن ایس ناواں بال ایانا راضی ہو گیا سارا
 حق میرا وہ نیکے عاکو سنگ مقبول خدائی
 ہو ووال وچہ محبت پورا روز قیامت تائیں
 یارب اسنوں سنگت میری بخشیں حشر وٹے
 لکھ رحمت اس کارن جو کوئی نیک ایمان لیا یا
 تا بعد ارساؤا حضرت پاسی عالی پایہ کو
 سخت عذاب مشقت اندر قیدی کیتا جاسی
 طرف بقا روانہ ہو یا دنیا چھوڑ سکد یا
 کلہ طیب پیش ہی کے کہیا لول زبانی
 کہندی بخشو جو ہیں ہی ساں سخن خلائی اللذی
 ہن معلم ہو پاتے رور عرض سناواں تینوں
 بخشیاں باسجہ نہ چاے میرا وگن سچہ چھارا
 وچہ جوار نساؤے ختیں ملے اسانوں ڈیرا
 جاہ رب راضی تیرے اُسے بدی نہرہ گئی کافی
 کفن ہشتی گھن ملاک گرد کھلے ہر کوئی
 گھر پہنچی اگردوں اوس کے وقت شروع وا آیا
 واہ واہ بھاگ نصیب جنہاں توں رہنے لگیا
 وینا چھڈ عقیبی دی جانب نال محبت دے
 رہن محال پیاریاں با بچوں پھر بوجھا کھائی
 سن مال باپ بھراواں بھیناں جنتہ بخشیں جائیں
 اکول لڑکا بچواں آیا جسے ہی چھوڑا یا

بیان احوال یوسفؑ علیہ السلام بعد شہادت طفل

کرن روایت جس لڑکے نے حضرت یوسفؑ کو
 نام اوسدا تمبیخا ہے سی ذلی بھیک گواہی
 حیوں حیوں کر تہ پائا ویکھے حضرت یوسفؑ والا
 تال پھر نال غصے کے کہیا بی بی صا ہر تائیں
 عورت شرم جیا تہامی میرا توڑ و بجا یا
 شہر مصر وچہ عورت میری سلیسی باہجہ شماروں
 نیلے تیز کٹار عزیزانارن کارن و تال
 ہاں مت کریں ایہہ کارن اسو فیانہ تائیں
 خونی لقب بلا شاک مشہر ہو جاسی تہ تائیں
 تال پھر قتلوں قصد شتانی شاہ نے ورتھایا
 اور سلام زیادہ کر کے نرم کلام سنائی
 مت کے حالت پرے والی باہر رخ سناویں
 یوسفؑ عرض عنی جہن ادور ہوویں اسکولوں
 یوسفؑ نے بتلایا اول جویں خداوند چاہی
 کرن روایت یوسفؑ دے دل خشک آئی ہاری
 اوسے وقت خداوی طرفوں وچہ پیغام لیاریا
 دوست طرفوں جیکر آئے کچھ مصیبت تارکی
 عیب کسید اظاہر کرناں ماڑی گل ایسا کی
 جو کسے دے اوگن ظاہر لوکاں میں شاکے
 یوسفؑ سن کے کہہہ دے کولوں کہہہ بات الائی
 عشق مجازی گر جنہاں کے لیے کیا تقدیر
 لکھہ کوئی عشق مجازی تائیں پر وچہ چھپاوی
 بعد اوسدے پھر شاہ زلیخا تائیں بول سنا یا

دے گواہی سر کے اونوں کے نہمت تالی
 پاک ہو یا نہمت دے کولوں یوسفؑ بی بی
 تیوں تیوں کہے عزیز مہر ایہہ ہو یا سخت موکالا
 تہ ہے آپ بکر گیا اوس اسدے وچہ تائیں
 برے دے سنگ اپنے توئے سخن خلاف الایا
 اج میں کہوں ہوئے سہولی نہمت ید کے پاروں
 بہر دوبارہ قدرت کولوں یولیا بال ایانا
 بلکہ اسکاروں پھر گھٹدی ہو رہوی تہ تائیں
 بھی خرمندگی ہو ز زیادہ لسی تیرے تائیں
 بعد اوسدے یوسفؑ دے تائیں نرمی نال الایا
 جو کچھ حال حقیقت گزری کسے دسین سہائی
 اس اندر بے عزتی ہوئی ہر دم پردہ پاویں
 باہر بھیت نہ دستاں تاکہ کجوت میری ولوں
 انتشارا تہ عاجز پردہ کریں نہ حال سناسی
 چاہیا جو میں حال حقیقت شاہ نولوں سناسی
 مت احوال سناویں یوسفؑ چاہیں پردہ پانا
 حقانہ ہوویں اوسدے اوپر بل چھاپی رہی
 صبروں بدلہ لسی تینوں بات نہ دسین کارکی
 اوہ میری درگاہ دے لگے نامتھوری پاپے
 پیر آتش کچھال اندر جانڈی نہیں چھپائی
 ہوش سہال نہ رہی تہا نول اٹھ درو سزیریل
 تال بھی اکدن پردیوں زودی سر پر باہر آئے
 توہ تائب ہو مت ایسا چاہیں سخن الایا

نال پھر تو یہ تائب ہوئی جو میں عزیز سے چاہی
 ہر دم رہے کناسے یوسف کہیں نہ آئے جاوے
 منت زلیخا درو سجن کھنیں ہو رو آنسو کیرے
 عشق کمال پیار یا تیرے مینوں پر چھی لائی
 موڑوا گال میں کھلی اونے بخش گناہ اساطرا
 درد فراقوں جھلی کھلی ٹھوکر عشق لگائی۔
 ہر دم درد فراق سجن کھنیں بندی ہے نانی۔
 ساقن تے باور چن گوئی چو چھنی ہک نیانی
 اینہاں پنجاں نے باہر جا کے ہر جا گل ہائی
 گھر گھر ٹری کہانی اوسدی ہر جا رو لا پیاء
 اک دوجی نول حال سناون بھنیں بھنیں کے انگلدا
 دیکھو بھڑ پو کیڈ گھر اندہ آہ عزیز سے والا
 آکے لیک لگائی او سنے سدہ بدہ ہر دن وساری
 آکے بھڑ پو ایسا بھی نہ ہوو سکھن آوارہ
 وس نی اڑیے کی اس ڈھٹی بے رو سکھی دیانی
 ہک دوجی نول آکھن او سنے ایہ کی کھل کہایا
 اینیوں ہر جا گل شکایت جہتہاں عورتاں
 بے جیانی بد زناں تے ختم بلا شک ہوئی
 جھٹھے دیکھو او تھے زناں جھکڑا شور چھاپیسا
 دین الاون گادون گادون ایہ زناں واپچالا
 بھڑ بھنڈی جس جاگہ دیکھو قوم زناں کھائی
 کسے بندے کھنیں جھکراو گن ہو جاو واک ڈھ
 جو میں زلیخا دی گل کھنیں ہر عورتاں پائی

یوسف نے پھر کنوں زلیخا کیتی بے پرواہی
 بھکاری جو پھسیا چھٹے پیر نہ واوہ کہانے
 کھندی لے دلہا پیانے آن ڈرو وہ پیر
 عقل آوارہ ہوش سدھائی ہوئی سخت دوائی
 ایس گناہیں عییاں واسے نام کریم تساوا
 اونچ پھال تھانے ہوو دست نہ ریکیا کائی
 پنج زناں نے حال زلیخا باہر کہیا زبانی۔
 پنجویں خدشکار گھر سے دی ہسی ہک پانی
 زناں دے دل اندر بالکل بان نہ پیرے کائی
 مشہر اپر قصوبلی بی واسر جاگہ ہو گیا
 باہجوں اسد سپور نہ کوئی منہ کھنیں سخن لکھدا
 ایس طیمو سے دی پٹی نے کر شرمندہ ڈالا
 نال غلام بدیسی برے لاکے مچھی باری
 جس سپوشی پاروں جینے دیوے عالم سارا
 جسدے کارن نو کر دے سنگ سہر بازی
 برے نال محبت لاکے اپنا بھرم گسایا۔
 باہجہ عیبت فاحش کے نال ہورا نہا ندیاں باہل
 تیک زناں واکلہ الا ناں مینوں غرض تکوئی
 شرم جہانہ عورتاں اندر نہیں پناہ خدایا
 گلے الاون گالیں کہ عین نییاں لون مسالا
 پایا شور سنگامہ زناں جہتہ دیکھو ہر جایی
 عورتاں گھر گھر پھول کہانی دیوں میں مسفرہ
 او سے ویلے گھر گھر اندر پلو چہ بات و صھائی

ہوڑیاں بھکیاں یازنہ آون دیباں بن نہ دیباں
 اور کاکون بی بی نول بھی دین اراہماں چکیاں

بیان آمدن بعض زنانِ مصر و بارگاہِ بی بی زینبہ علیہا السلام کے مکان

سنی جاں عترتوں بانی بی بی می سجھنوں کو ترا حشر ہاں
 حسن جمال کمال او نہاندہ کون بیان سناو
 خوشتر حسنا بد رے وانگول شو کہے بن چمکار
 آن زینجا کے حاضر ہو یاں سبھ سمانی
 لے بی بی تول عقلال والی ہو ساڈی سر کرہ
 کہہ رے عقل گوارا ہوئی اتنی ہوش نہ آئی
 عقل نہ آیا تیرے تائیں کی کیتی چٹکیا نی
 کی ڈٹھا اوس بروے والا جسک کان طوانی
 عاجز جو کوئی بروہ ہوسے و ماں با پچہ دکانا
 جیکر ایڈی خواہش تینوں بیت ملا ندی آہی
 عالی منصب والا جیکر سنگ غلاماں لے
 نو کر اگے جو کوئی حاکم الطائینواں اے
 کی جانن اوہ رمز عشق دی جو غلام خانے
 تینوں ہوش نہ آئی بالکل عقل آوارہ ہوئی
 عشق محبت ہی ہے اے دلورہ شوق کہ پیش
 پہل کہاوں دی دل کے اندر جیکر خواہش آوے
 مرگ پہاوں واجبے متھیں نام صیباؤں
 مرد ملاون واجبے رستہ ایسے یاد نہ تینوں
 لکیر کوئی حسن گمانوں ہووے تازہ مرد رنگیلہ
 پلکال تیر خدی جیکر سو کسے دل سے
 شاہاں تائیں برویاں کرے اپنے پیش نواہے
 بڑے غور گماناں اندر جو صاحب متوالے
 زاید زہدی کرنے والے جیکر علیوہ پاوں

کان ملاست سبھ بیاراں آن بی بی گھر ویاں
 وینا ز پور زینت باجوں کوئی نہ نظری آوے
 کرن ملاست بی بی وی اوہ اوٹاں ہر کارے
 بعد اوسکے پھر بی بی تائیں طعنے دین تجمی
 پھرتوں کس سبتوں اپناں یار بنایا بروہ
 عامال وانگول حاکم ہو کے عورت مفت گوانی
 نال غلام پرانہ لامال شرم نہ بینوں آئی
 بروے نال حجت لائی ہو کے سگھریا نی
 کی پھر اوس پر ویسی و سنگ عشق پرانہ لانا
 لاندیوں سنگ کسے دے جسندوں ہوندی کڑ ساہی
 دس زینجا کی پھر عورت رہندی اوسے پلے
 کیڈی ہو قونی ہوندی جیکوئی عقل دوڑاوں
 باجوں خدمت گلاری و اوہ ہو نہ کوئی کم جانے
 مردانن کھنساون والا تین وجہ عقل نہ کوئی
 تال پھر جالائے کوئی تاک کے نال لایے بیدائیں
 کندہ مول نہ کھائے تازہ لے کر کھایا جاوے
 کہیں نہ مرگ ہساکے اینویں خالی سبھاوے
 کویں نصیحت کرے کہو کہو پہورا عقل نہ چھوڑوں
 پلوچہ فرماندار بنایے ایسا کہے جیلہ
 بہوں نہ کوئے حجت پاروں توئے گردن کٹے
 پھنوں بھی ہو ہاوں گھائل جیکر نظر اٹھایے
 ایسے تالو دار بنایے منہ پاوں کڑیا لے
 اوہ بھی چھوڑ عبادت خانے قریں سبھ لواون

فی بی بی توں ہر دنیاں واسییاں نہیں حوالہ
 اوسد کے اوپر عاشق ہوئے سدہ بدہ ہوئے ہر ساری
 کیسا عشق شہزادوں بھر کے دتا اوس پیار
 روز قیامت طرف ملاکال ہو سن اٹھ روانہ
 اوس زہرا نے ملاکال تاپیں لگے پکڑ نوایا
 اسپس زنا بیاں ظالم کبریاں ہو رہا ہونہ پکھانے
 چیکر نیبے نول ول اندر ہو و کھینس صفائی
 اپنے دیر بے کچھ نہ ہو وکے ایدر غور نہ کرے
 مت نہ لئی کسے کے کولوں ہتھو دنگانے پایا
 ایہ اک ڈھنگ علیحدہ ہوندا سرد ولادون والا
 فقوڑی چھی گلے وے پچھے عزت اپنی گالی
 ایہ بھی خیال نہ آیا تینوں تھاں کھان تکی
 چیکر اسپس کسے ول تیکے بند پوان بنا سے
 بیس گنڈا کے حسن سجا کے جوڑے بھیر پالان
 زلفاں عطر پہیلیوں بھریاں جنوں دیکھا
 خوبی حسن جوانی دی ہے لٹک کدائیں کیے
 عورت چھڑی ناز نہ رکھے کوئی نہ اوسنوں چاہو
 ہر کم نال عقل کے ہووے باہجوں عقل نہ کوئی
 اول شمع نمانی ہو کے اپنا آپ جلاوے
 اول عورت حسن بہا و پھر مرد ول جاوے
 خود نول عقل نہ رانی جتنا جہلی بر دیوں سوئی
 سن کے حال زنا بیاں کولوں بی بی دور خانی
 کی تسیں کی حسن لسا ڈاکی لسا ڈیاں گلال
 نوری ملک حضور کی بند کے جس دسوں سلامی
 جس جاگہ لے بے پردا ہی ہو و یار سخن دی

اونہاں نول بھی نظر کھیل آیا زہرا والا
 بہل گئے دل اپنے کولوں محمد خدو ندر باری
 اجنک بے خیال نہ آیا واپس جاوون دلا
 کرسن یاد اوہ بھی جو انج اک ڈھانجے نہ نہ
 اسپر ایسی بی بی نول بیشک بھیت نہیں افہ پایا
 بن پہا ہی نے جانے رہی ال پل و چہ سائے
 بی عقلان وچہ داخل ہووے چاہیوں معل نہ کلا
 عشق مجازی منزل اندر قدم نہ بالکل دیر سے
 زوری نال بھلا دس بی بی کس نے ہارنیا
 کج ارمان لگا پوسا نول وچ ہوندی نول شالا
 دس کس دسی لانی یاری تینوں بر و والی
 برے لگے ہیں ویں کرنے تھیں بھی ہول بہکی
 شان گماناں والے صاحب پیراں چہر لانیے
 ہودن آپے خادم زوری صاحب حسن حلال
 پھاس چائے پھر چوڑے چاہیے لوسیناں لمبے
 اوسے وقت اکابر بھالے پیراں تلے سے
 جس میوہ ازنگ چھکا کوئی نہ اوسنوں کہا و
 باہر عقل دے محبوباں نول کتنے ملدی ڈھوئی
 پچھوں اوسد عاشق اوستے آکے جان گھانے
 رکھنا نام دتا ہے اوہ پھر قابو چہ نہ آوے
 کے بند ہے دو جا آکے عقل دوڑ لے کوئی
 رو کے درووں عورتاں لگے چہتی درو کہانی
 ایڈے سخن خلاف ال کے نال چاہر و پڑھلاں
 کی کچھ اوس درگاہ بھتیں فائدہ پاو تسیں تمامی
 اوتھے نہیں وڈیانی چلدی خوش نصرا چوڑی

بیشک ڈیوا اپنی جانی ہے کچھ جان کر دا
 لکھ محبوب ہو و دل موہناں نونوں منگ لگے
 اوہ بروہ جس برے والا دین اُلاہماں آیاں
 جس ورگا ہوں نامنظوری حاصل ہوئے انشاں
 نازنیا ز نہ اوہ ورگاہ وچہ لقع زبان ہنچا و
 اس حالت وچہ تیکر آوے وچہ تساں دل جانی
 عین جمال پیارے والا جس ویلے پاؤ
 حورال جسد دیکھن کارن ہویاں کھلیاں جلیاں
 پاک گناہوں جس نونوں تکے ہوں و گنہا
 اوہ محبوب خدا واپار اصحاب شان حضور
 سابلوں ہور تسانوں آو تھے جانے مول کوئی
 جنوں شان گمان دیو وچہ ہو و بھلکے آوے
 تھی ہور تساؤی روٹی میں گھر بھلکے کہانی
 زیور زینت جتنی ساری لاکے آمد کرنی
 وچھ لوواں گے بھلکے کپہر بازی جتنے ہارے
 فجر کے معلوم ہوئی سپہنوں پچ شروع نامی
 دو طرفاں جدو متقابل کس کس تیر لگان
 کرن روایت بہ زماں سن عشق نبی دیوان جلیاں
 اتوں جہنگن نال بی بی کوچوں عشقوں بہراں
 آیاں کارن زیارت آگوں ملانہ دلبر جانی
 جیکر حبیب یوسف والی ہوندری ولوں ہنچا ہوں
 کی امکان گسے حاکم و اجو کوئی گلہ لاوے
 وروچہ ویاں کھچیاں ہویاں ویاں بالاسہ ہاں
 جدوں زینچا چری والا و تاسچھنوں لارا
 تمام سخن سے ویکھن والی تھی تھی تھی

پرنہ او تھے پونچے جتنے چائن چن بدروا
 تال بھی حبشی وانگول سے میرے دلبر لگے
 جیکر لکوار سی چا و کچھ چاؤ ور گدا بیساں
 اس ورگا ہوں وصلی سو دا کیونکرے بد تسانوں
 جنوں بہت حسد ہی چاؤر خود جاکے از ماوے
 دیکھ نظر اولبر والا قطع کرو زندگانی
 نہیں امپہرے ہوش سلامت پھر لیکے گھر آؤ
 اوس سخن نونوں تک کچھیں کیوں ہاں سون تلمیاں
 کی اوس جانی کٹ کر سین مکر تسانے ہمارے
 ادبول جسدے پیش سلامی سب ملائک نوری
 تکیا میں ورگاہ سخن وچہ بے پروا ہی ہوئی
 بیشک اوسنوں دلبر یوسف پھر ویکھا لیا جاو
 وقت فلانے حاضر ہوناں سبھناں کر پھربانی
 باقی کوئی نہ ہے تسان تھیں کیا کواری کیلپتی
 پھر غدنگی بلکاں والے کپہر کس کس ہارے
 حالیں بن دیکھ نہ مہنتھے مفت ہر وید نامی
 ڈاڈ ہے ہور بہاؤر لیتے معلوم کہتے جاسن
 ہرے دل وچہ حبت نبی دیول عن شالان بلیاں
 ہرے دل وچہ عشق نبی دے سخت کٹا مل مہراں
 تان پھر گلہ الاہماں دیولن لگیال سبوز بانی
 کہیں نہ اونڈیاں طرف نہ لچا خالی چکر گھرنوں
 اوسے ویلے حقیقی پاروں پل وچہ پکر دیا ہواں
 دپوں سبوحی دے عشقوں مہراں و تسانے دیا
 اوسے وقت تمام زمانوں ہویا جہ سہارا
 وعدہ خبری واسن سبھناں گہ نونوں کھتی و تھی

بعد اوسد کے پھر حکم زینب علیہا السلام فرمایا۔
 کرو زارت پوری پوری ایسے وقت آدھ
 جہاں ایسے بات زینب علیہا السلام فرمائی
 عرض بیان سناؤں گی سن میں جس نے واری
 جنہاں زینب علیہا السلام ان سناؤں نا حق عیب لگایا
 دشمن دوتی جو کوئی نا حق کے عیب لگائے
 جنہاں نال کے لکر لگا لگائی اید پڑھواری
 کیسا زینب علیہا السلام حکمت مخفی اسان چھپائی
 اچھی طرح ضیافت سجد ہی پہلوں سے لگا لگا
 عین جمال پیارے والا جس دم زان تکسین
 کون مستانندی حالت سوسن بڑے ہوش بہا سوسن
 کوئی سرگردانی حالت سوسن مست خماراں
 عین جمال سجن و آنک کے جھروں خمار کی پاسن
 لکے واری یار اپنے داعین نظارہ دیساں
 ہکے دار و بچکا کے پیرناں دوست کید و بچکا ساں
 اپنی کس نہ چھڑساں باقی دلیر یار و بچکا کے
 ایسی تنگی حالت سجدی پاسن جیدل تکسین
 سیکے بات زینب علیہا السلام وانی عقل سیانی
 بعد اوسد کے پھر جلدی کر کے کہا ناخو پکایا
 وَأَعْتَدْتُمْ لَهَا جِوَارًا خَدَّافًا
 نام کلی نے ایسے روایت ایس طرح فرمائی
 لعل جو اہروں بڑے جڑا و ہدی کرسی ہوئی
 اوس طرح لکے تکیہ لاکے کھانا چائز آ لاکے
 جیوں کر اس بارے کے اندر پاک بنی فرماوے
 اوس زمانے ایسی عادت میدا بلا شک آ ہی

لذت دار تھامی کھاناں چاہو جلد پکایا۔
 میوے وانی قسم قسم کے کرو تیار زیادہ
 اوسے وقت سوالی ہوئی اٹھ اک جلدی دلی
 کس سبتوں کھانے والی اتنی کرو تیار کی
 پیر او نہانوں کہا نا دینا ایہ کس عقل سکھایا
 قاتل زہروں اوسد گائیں سر نہیں پار جائے
 کیہڑے عقلوں پیر او نہانندی کرو ضیافت سیاری
 قاتل زہروں نہانندی کے کارن پر ساوی مٹھیلی
 اوسد چھ سجد گائیں دلیر یار و کھاسا
 عشقوں بچو دیو کے سیکھے جان پیاری سوسن
 کوئی دیکھ جمال سجن و اصلوں جان کوسن
 کوئی بچو دیو کے شکیاں سوسن و پر بازالاں
 بعد اوسد کے پیر پیر گائیں نہمت ظن لاسن
 سجد انشاء اللہ وادھا لکو خوب نہیساں
 رکسین یاد قیامت تائیں ایسا داغ لگاساں
 اوسن عقل سلامت جاسن سوسن حواس کو کے
 رکسین یاد نہ چھوٹی کھسوں ان الابرین
 پیر نہ کچھ بتایا سوسن ہوئی خوب زبانی
 شیخن کارن ہدی خاطر فرشتوں فرشتوں چھپایا
 ہوئے آدھ سکے تاجو پیر کوئی ہسگر گھاسی
 عودوں کرسی کان نہانندی خوب طرح کہنوئی
 تاجو اوس نے بہہ کونو فیوں کھاجا و ہدی کوئی
 ایس زمانے تکیہ لاکے کھانا طعام گنا ہا۔
 لاکے لکے مت کوئی تکیہ لاکے کہاں
 ہن اسکاروں منح اسانوں کیتا بنی الہی

Marfat.com

سنو حقیقت جسم کھانا ہو یا سب آنا وہ
بھیج کینرک بی بی صاحبہ عورتاں سچھریاں

پھر و کارن خوب جہائے فروش فروش کشادہ
سن کے عین جمال توکن لوں سچھریاں آیاں

بیان آمدن زبان مصر پرے دعوت بہ خانہ بی بی زینب

سن پیغام تمامی زماں دعوت کہاوں چلیاں
خامے ڈرنگار لگائے ہتھیں کنگن پائے
لبے خی ل پان سنو اسے خون گھسیاں
زلفاں عطر پھیلوں پیراں جیونکراں پیے
عاشقاں کلرن پہایاں لایاں لرن صیدکاری
کر کر بالکل یار سجن دیاں ثانی ہوں چلیاں
محبوباں و لایق بالکل ساوا حسن نہ کوئی
جمع ہوئی سچھ فوج خوبانڈی صورت وودہ حسابوں
دیکھاں کون سہا سے والا سنوں ساجوڑاوی
انہر تھنار پیناں واسچھے ہووے چند ہنگامہ
جٹھے ہوون محبوباں نے جنک جدال مجائے
ابو گول کمانوں جسم منترنگاں تیرا لارن
بے پرواہ محبوباں لے اچا و تم نہ بھریے
جو کوئی خودنوں اوچا جالے پیش محبوب گرامی
ناک نشانہ محبوباندا بیتوں راج و کھاسے
کیونکر جنک ہوون محبوبان ادہ بھی کئے جگے
سنو حقیقت جردن نہ نائے بالکل خوب نیاں
اڈریاں دبار و پھالے ڈرنگار دن پیراں
اوبوں سچھ پیش لگائے کھانے لگائے
فروش فروش و چھاسے تائے نرم گلیے سارے
بعد اسد کپھر حاضر کینے شہد تیر جان واسے

سچھنے یار سداون کارن پایاں سیتاں لیتاں
شام سجن کے موہنے کارن سچھنے سید گند
کلیاں دند چنبے و دنگول خوب طبع چلیاں
ہوئے صبر سیر از تمامی ڈنگا و ن جس ویلے
لکھاں انہاں نہ خیراں اندر مگر گئے جان پاری
ایہ نہ خیر جے بہل نظارہ اسین مچھاسان چلیاں
ساڈمی کی عنبر خوشبو کی جو اسدی خوشبو کی
دیکھاں کسنوں فتح میدانوں ہووے ذات جنابوں
معلوم ہوئی اوس میدانوں کپھر اچکے اوسے
ادھول کوئی نہ چکے اڈے معلوم حال تماں
کیوں واپس آئے جو کوئی طرف انہانڈی جا
کر بے تڑسی راہ جانڈی نول زوری پھر پڑ مارن
ہتھوں نال کمال اوپے و کسر نذرانہ و ہریے
اوسے ویلے واقع اوستے ہو جائے بدنامی
کسنوں بازی بھرنی آوے چل نظارہ پائے
نمائیت ادب تعظیموں جا کپہ اول بیٹھے لکے
پاللاں پنجہ کے سیراں پانڈیاں ہووے رخائے آیاں
اوسے ویلے خدمت اندر آن غلاماں کھریاں
شربت وودہ شربوں حاضر بھر کے رکے سیکے
خوب طرح تہجانی کینتی فرق نہ چھریاں پارے
تا بچو کھاناں منجم ہو جائے و کبہ درد تیرا لے

Marfat.com

پھر وہ ہتھ دھو چھپریاں دیناں لیاں کہے کھاؤ
تاں پھر عورتاں چھپریاں لیکے کھٹیاں کھاؤں لگیاں
وائی نون تہلاؤں لگی بی بی عقل سیبانی
وہیکہ جمال پیاسے والا ہوش جو اس کھلاؤں
جدوں نظارا دلبر والا نظر آؤ نے یک باری
سدلیا محبوب میرے نون لایوں ویر نہ کوئی
خوش پیغام زلیخا والا یوسف نون فرمایا
وائی واپس بی بی تائیں کہی حقیقت ساری
سن کے بی بی یار سخن دل ہو قربانی حبلی
کیندی حسن اپنے واحدہ بخش قصور اسانوں
جو کچھ ہوئی ہیں بھٹیں ہوئی ہیں ہی بڑا کہا یا
نون مقبول خداوند والا من لئو عرضی میری
برپائی کے پاروں میں خود جو کہہ پشنت پائی
ڈاؤ ڈانگ اونہانے کیتیا یا ولداز گرامی
وشمن بھی گور نیساں کے آن سوال سناؤ
ور آیاں نون کیرن نہ ٹکن رید بنی پیاسے
سن میں تینوں پاک بنی داخلق عظیم سناؤں

کہانا ہضم شتابی ہوئے راحت عشرت پاؤ
اتے تیکرول بی بی سے آن ویلاں گییاں
نیدہ کم ہے اس موقع تے آجاتے ان جانی
کھٹیاں بدے غفلت پاروں متھانوں کہان
اوسے ویلے آپے نون خود مارن پیر کٹاری
سنگے پیش یوسف کے وائی جلدی حاضر ہوئی
ہیں نہ آؤند ابوسف آگول صاف جواب سنایا
اودہ محبوب تے آون کولوں ہوٹھیاں لگاری
اوب زیادہ کر کے حاضر جا قریاں چہ کہتی
اسدیکرے شان زیادہ ویسی رب تسال نون
بخش قصور خدا کے کارن یا محبوب خدایا
شفقت کر کے گھر میر وچہ پا پیر الیویری
نیرے عشقوں ہننا دیون ہراک عورت تائی
آن جمال ویکہاں اونہانوں رضی ہون تائی
ہنیں اتید ہے باہچہ مرادوں کھراوہ خالی جاؤ
رید نیساں دیشک میں ہوندو ڈی سہار
چیر نکر خالق کریداکر سی ساڈا بنی سجاواں

بیان ذکر شفقت و نرمی آل ذات سرور کائنات صلی اللہ علیہ وسلم

اک یہودی واکچہ فرضہ دینا بنی خدا کے
آکے تنگ بنی نون کیتا دیدیو فرضہ مینوں
حضرت نرمی پاروں اوسنوں نیگراپ سناؤ
اس حالت وچہ کیتا یہودی سن سرور نیساں
پائی کدی نہ دتی مر کے سارا قرض سجاؤ
سن عمر اصحابی اوسنوں غصے ہو فرمایا

وعدیوں لگے اوس یہودی کیتے آن لگائے
ایڈی لیتیں بہلت کارن نہیں سنی تینوں
نرم جو ابوں ہو یہودی تنگ زیادہ آؤ
نڈ ہوندے تیں ایویں فرضہ لیکر کہاں
کچھ خیاں ساڈے تائیں گے نہیں خداؤ
کون کوئی نون بنی ساڈے نون طعنہ مارن کہا

خون بے شک دوائے ناکے کتال بلوچہ واسے
 مست میناں چہ سہر مہیا حسن گہٹاں نہہ آبا
 زلف زرخیراں نال عطرے خوشبو ناک سبایاں
 حسن زبانی دے اُسدن ایسی نوین ہار یسارندی
 حدوت تک کے چن بدروا ہو چو چاقو سیرانی
 خونی فوجاں حسن بنی او یاں کیتی جدوں تیاری
 یا حضرت جسو پینوں سداں شوق پیاروں
 مضر زانیاں پیر تائیں مین اُلاہاں آباں
 پچھو اوساں وقت طلب ہے یوسف نے فرمایا
 آہتی جس ویلے گھر وہ رتال بول سنایا
 چاہے اوہ مخرومی والا شایدندہ وگاڑا
 کیسا بی بی بیشک آوے دیر نہیں مین کروا
 کہا دن پون یاد نہ سالوں رتال بول سنایا
 بن مشرور امیراں وانگول بھٹیاں کے لائی
 پھیر لی بی فرمایا سمجھنوں کیوں نہ بھٹیاں کہاؤ
 تال پھر شکرے سہر زانیاں چہ خوشی دے آباں
 جسم زرخاں کہا دن لکیاں بی بی فرمایا
 سدلیا اوس ہار سچن خون جلدی کرے واسے
 سن کے دانی یوسف تائیں جا کے عرض سالی
 تال پھر اوسے وقت تالی یوسف کرے تیاری
 آن گھلا دور وار یوں باہر یوسف بی حقیقی
 بجلی دا چمکارا پیا جسم اندر خانے
 جدوں نظار اولہ والا نظر او نہاں نول آیا
 او دکی منہ دے اتوں لالی نشان گمان نہر سیا
 کرسیاں تے چونا زان بھریاں بھٹیاں شوج او اول

گلوچہ ہستی عاشقان دالی خون پوکے پرنای
 زینت پوروں حسن یوسف دا ہویا دون سویا
 کالیانکت طانڈ پیر دیوچہ پیاریاں بھیاں لایاں
 ہر حسابے ہکیا بیشک صفت بکھی جانندی
 آکھے پیر تالوں تیری ہے صورت لائانی
 ادبوں بی بی حضرت آگے اتی عرض گزاری
 طاق اساوے او تا جلدی رحمت شفقت پاروں
 تسیں حکیم و نہا ندیاں قدر کتیاں آن دواں
 تال پھر بی بی واپس گھرنوں جلدی تو مہیا
 دست زرخانی اوہ بروہ کیوں نہیں تیرا آبا
 جیہڑا آوے نہیں بولایاں کم کرے اپہاڑا
 کھالی گھٹیاں اگروں جہڑا تائیں اوہ بروہ
 کپھر کے کم اساو اکھاناں چیکر پار نہ آبا
 حسن گمان اپنے تے سمجھنوں چاؤروں سنا
 آجاسی اوہ بھی حسن بیشک جس کل مین ہر سیا
 چہریاں لے ترخاں تائیں کہا دن کارن دیاں
 جا ویسے مین ویلاؤ اوہ چاہے بار سدا
 خوش سوخاۓ پیاریاں دالی عورتا نول کھلا
 گھڑناک آو بی بی تینوں بول سنایا بھائی
 وس کہاں انر گھر کیوں کر ولے آکھے جہڑا
 اندر وار پوسے دے لگا چانن شمش لورانی
 او سے وقت شمع دے او تے جل ہوئے پروانے
 او سے وقت تکیاں رتال موش جا بھلا
 چھس گیاں پھ صید شکار کی زلفوں کنڈل سیا
 جلوہ دیکھ سارے والا بھٹیاں ک ڈگا ہول

تے جہاں زناں سے بولوں کہ نہ ہنر نہیں ہاں الائی
جو تو ظہیم نبیاں کرسی عالی و بے پاسی
سنوں حقیقت جسمم یوسف دروازہ شخص شایا
اگے تاں اوہ بخور ہو یاں باہروں دیکھ تھلے
اگے ہی تک دودوں جلوہ ہوش نیستی کوئی
لگے سب سے شہدازیں نے ہو گیاں سبہ ڈھیری
تروق ترف کے سر جاون حال احوال و جلے
جلوہ دیکھ پیاسے والا کسے سر تہ سہالی
کوڑیاں جوں عورتاں ہمنے دیوں آیاں
جہڑیاں سر نوں بوجھ پیاں سن سٹوا ہنرا مالہ
کھٹیاں بشوواں والی بالکل دل نہیں ان کی
کھڑیاں بگڑی کے تاپن نہیں یہ بندہ خاکی
صورت وہ حسابوں او سدی حد صبا کوئی
حور بنت غلمان تھامی او سنوں سے کرے
جسم عورتاں اس قسم ویاں آگے گھلان چھو پیاں
بی بی کے فریاد سبھوں کی ہو گیاں سنوں
کیوں نہیں عقل سلامت نہ سبیا لکھیا پون پیاں
اوس محبوب شمع و اینٹوں میں آگیاں آیاں
انتا صبر سے آلا دل چہ کیوں دلیر دیا
اپو دل دی چاڑھا ہی وہو جواب اسانوں
جس بروے دی تہمت لاکے آینوں شہریا
اپے کھدیاں ہلستوں جنوں نظر اوٹھایے
اج کیوں نہیں اس پر آگے کو یاں اپنی کیاں
کدے گئی اوہ شان کھیری کدے گئی روڈیاں
کیوں نہیں اس میدانوں جہن فتح تسانے پائی

واقع او پر ادنا نہ تک کے ہو یا کریم خدای
جو بے ادب لکارا منکر دوزخ دھکے لہا سی
اگے نازینما نہ سے تاپن عشق یوسف کے پھر با
ہن تاں روز قیامت و انکوں سورج سر کھلا
جسم اندہ حضرت آیا کوں حقیقت ہوئی
پوسر شوہ زینے تے ڈگیاں سبیں لڑن کی
پھاٹھیاں ان کوئی جاگہ کہ پھر آن چھوٹائے
بند زباں کلاموں ہوئی قدرت مولا والی
ستھے عشق نبی و پھر سے آگیاں جہاں
نرخاں سپر ہتھانوں اوہ کسٹ کر نزل
کٹ کے پتھہ تاپیاں کہاں لکھی تھو
ایہ تاں او پر زینے و آیا خاص ملک افلاکی
ایسی صورت خاکی کارن کدیں بخشش ہوئی
ایہ کوئی عجیب غائب ہستی سر نذرانہ دہریے
انگلیاں کپے پیاں ہو یاں کھو یاں کھو یاں
کیوں نہیں عین لظاہر والی دیدیاں خبر انوں
ایسے ہی او تہنوں طعنے مارن و گیاں
ہنٹھوں اپنا عقل گویا رور و کور و دیاں
اک پل وہ نظارہ تک کے ہوش حواس مہلایا
ہن اس دلیر والے ہننے ویاں اسیں لسانوں
ہن کیوں تک او سے برے لوں سر سجدیو چہ پایا
شاناں تاپن بریاں کر کے اپنے پیش زانیے
خالی گھٹاں منہ ویاں کیتیاں کس نہ نہیں تم آیاں
پیش محبوب پیاسے کے راج کر دیکھ پھر پائی
اتنے لشکر اک بہادر کنوں شکست اٹھائی

سُن کے عورتوں پیش زلیخا اور بیچان کریاں
 حاشا اللہ ایسے کوئی جاپیہ لڑکے کو رانی
 سالوں خبر نہ اتنی آہی تانیں بات سُنائی
 ایسے پردہ نہیں خاکوں نہیں ستورہ و اشوالا
 بیچ کوئے فریاد آگیا بالکل جو کٹھ نہ کوئی
 حد نہیں نہ اس دریا کے بالکل بلدی کی پانی
 ہن سالوں چیتا آیا حیدم قابو آیاں
 پر تقدیر بھلا یا سالوں آؤ تقدیروں پہ پڑیاں
 کرن روایت جہوں زبانتیں ہوش کے آبا
 کون ایسے خون و بید اندر سبھیماں باج چٹائی
 اپنا آپے کتہہ چاہتا ہے ہوشی کے باروں
 رور و ساریاں کرن آواز کے مہر کی تانیاں
 جیوں جیوں دیکھن ہتھوڑیوں کیوں ہوشیوں
 شاعری و پوچھ جہاں سخن کے ہویاں سچو عورتاں
 انہیں وقت نزع مومن نے اللہ وقت آئندہ
 اور بھی مشکل ویلا ڈاڈا کا ایچ بنی فرما کے
 کرن روایت مومن کے بعد وقت نزع و آبا
 دیکھو جہاں سخن و مومن ہو جائے مستانہ
 جو کوئی اس دینا شے کے سنی کٹ کر کھروا
 اور دنیا والا اوسوں سہلے شوقیہ پورا
 وقت نزع کے تشکی حالت جو کوئی مومن بنا
 کا مال نول ایسے سمجھ نہ بالکل سخن خلاق الاون
 آگہن بڑا گناہیں سی اور نال ہذا ایسے یا
 زندگی اندر مومن شدہ جو کچھ سمجھ گیا تھا
 کچھ عذاب اوسوں ہوی اندر زور ہوا سے

کہندیاں ایسے ہوا اور کو لوں اس میں اس نوریاں
 حسن شاعروں معلوم ہو چکن جویں اسماقی
 جیکر خبر ہوندی تان بالکل طعن نہ ہویاں کوئی
 لگا طعن اسالوں ایسے کوئی ہے محبوب تمہالی
 خشوبات خلاف اسانہیں بیشک صابر ہوی
 سالوں تان پھر قسم خدا کی جانے مولی
 خبر ہوندی تان کریں نہ لکے پونڈیاں افسان
 چھٹیں مجال اسالوں ہویا زلف کٹھی ہوا پڑیاں
 کیا دیکھن کل سیرت خوں نال ہوا پڑیاں
 جہوں خیال ہتھماں ول کتیا چھٹی گل ساری
 ہکناں انگلیاں شہوں کتیاں ہکناں اوہ چکارو
 کئے کئے ہار کا گیا سالوں اور ہور وہ شامی
 خودی مینا سے گھا کتیا ہنجوڑ پر وون -
 جلیوہ تان کے ہتھماں رابراہی دنہ ہسیاں با تان
 جان کھن دی سخی اوسنوں معلوم ہون زندیا
 وہ سے ایچ بدن تشکے زچیدل کی شمشیر و لاد
 ہا شہر نورانی اوسنوں اللہ پاک و کھیا کے
 تشکی حالت معلوم ہوا اوسنوں نہیں جہا تان
 اوسنوں کے کچھ نہ اوسنوں کے ہذا جھروا
 پھر عذاب نہ ایسی اوسنوں سن اور اہل تشہیر
 اوسنوں کے شہر عذابوں اور ہکناں کتیا پڑیا
 جہنوں دنہ سمجھتے ہویاں اوسنوں ہا منوان
 ایسے نہ پھرے تشکی پادوں غیبیوں والا ہر ہویا
 وقت ایشری بندہ عیبیاں ہتھی کے کھار
 واقع ہوسن اوسنوں کے وقت فضل خدا سے

دوست ربد و اجد ہوئے دنیا کنوں چلاناں
 سنگھے جد خوشبوئی اوسدی ویلو کجان پاری
 جنہاں بنڈیاں نال خدا کے عشق مجتہاں لایاں
 دوست واسن نام شیبانی سر تدرانہ دیندے
 ولی اللہ نول وقت نزع کے آون بلکہ خدائی
 سن کے اکول ولی خدا دیکھے جو اسپاں
 بتول یار او تبول سا ڈاہر دم چوڑا وگ وا
 تال پھر لک خدا کے اوسنوں کا غز لکھہ و کجاون
 دیکھے خدا واسم کریم دوست خاص الہی
 خیر نہ ہووس جان کنڈن زمی ایسی لذت پاوے
 کچھ خیال نہ جان کنڈن وا اوسنوں معلوم ہووے
 سندو حقیقت عورتاں والی تینوں بول سناون

اُسنوں سبب تھی حاضر آئن ملک جواناں
 واصل و پو حضور خدا کے ہووے مرد غفار کی
 نہیں ڈروے نہیں ڈروے بالکل کو لوں ایڑیاں
 سن پیغام پیائے والا دیری نہیں کہ پندے
 اکھن چل اڈیکے تینوں جنت رب ابھائی
 اسان تال رب العالم باسچوں جنت طرف نہ جانا
 باسچہ پیائے جنت اندر ول نہیں سا ڈا لگا
 ایہہ تکیا سچن وانا وال جو اعتبار نہ آون
 اوسی وقت نہایت خوشیوں رب ول ہووے کای
 شوقوں یار پیائے جانب کوچ وطن کر جانے
 کافر ظالم وقت نزع کے سخت غم اول رووے
 کوں تہنا مذا حالہ ہو یا دساں حال سچاواں

در بیان تہذیب کرہ زناں مہر بے وصال از یوسف علیہ السلام

کرنا روایت جدول زنا نیاں معش لگانے آون
 ساریاں وانا لک زنا نیاں عشقوں کھلیاں چلیاں
 اسجا کہہ تے چل نال وا ذکر پیر پتیا یا
 اس ادہ زناں غلامی لکھیاں کہند انقرہ کال
 صرف ادہ چاہی نقرتیا کے لکھد انہیں غلاماں
 لفظ جمع و امفرو لکھیا ہو کے شائرا نامی
 نالے کسے کتابوں ثابت ایہہ گل مول نہ ہوئی
 معنی نقر کینراں اوسنے اپنے ولوں نیا یاں
 ایسا شوم مثال سمندر سچہ حقیقت بارا
 سندو حقیقت جدول زنا نیاں تکیا ہا نقارہ
 تہ تے عورتاں جنوں حالت ہو گیاں سجائی

سبھنوں جنت زینجا وانگول لون وچہ سمائی
 یوسف دی وچہ شوق محبت ہو قربانی چلیاں
 جیو نکریں بھی ذکر تہنا مذا پچھے بول سنیا
 ایہہ بھی غلطی لکھی اوسنے بے علمی کے کاڑل
 اسنے لونڈیاں پچھ بنیا یاں بولیا سخن عواماں
 چلیاں نقرانڈیاں نیا یاں چہلی صرف غلامی
 ایجو تہمت لان بی بی نول لونڈیاں کوئی
 اصلی علموں خیر نہ ہوئی بخش پتا پین سیاں
 لازم نہیں ہے اسکا اندر پیر پائے منتارا
 چارنیاں نے اوسے ویلے یار یا کوچ نقارہ
 عشقوں مست دارہ ہو یاں ہووس جو اس ربلائی

کامل قصص الحسین - گلزار یوسف

حالت دیکھنے زینجا بی بی بول زمانوں کہیا
 حیدر طبعہ دیون آیاں او سے مار موکایاں
 چونکہ آکس نظام کے کیتا مار حلال کسانوں
 تاک جمال پیاسے والا ہوواں مست دیوانی
 تال پھر عورتاں بی بی تائیں ادبوں بول سنا یا
 جسوں تیر حدائی والا گجائے وچہ سینے
 محبوباں نول کہے نہ شالا آوے بے پرواہی
 سنو زینجا تیر کے اندر بھی رب خوبی پائی
 واہدا علم کس سببوں میں دل نظر نہ کروا
 جیکر حکم حضور سناوے ایسے وقت اسانوں
 کہیا زینجا جیکر میرا دلبر شام منکاو
 جیکر حکم قبو کے چنگا ور نہ بس خوار می
 عورتاں حیدم بی بی پاسوں سنیاں گفتار
 ادب سلام زیادہ کر کے یوسف نول فرمایا
 ایس زینجا طرفوں آیاں مہلہ ہو کے خلیا
 درو فراقوں وقت شروع واوستے واقع ہو یا
 اوستے مل خریدیا تینوں دنی عورت بہاری
 شاہاں نالوں شان زیادہ ملا تینوں سرکاروں
 شاہاں آگے جو کوئی بودے سخن بے ادبیاں
 وچہ خوشی دے پھیرائی جو کوئی بندہ کروا
 نال سکھایاں سکھتے جہرا اوسدی کی وڈیائی
 ہن نول آکھے مول لگین شمشینی واریں
 چنگا جے نول ہوش سہا ہیں فرست پراہی
 آپے پھیر سیدیں سیا بات ہو جاسی ہو لی
 عارف آکھن لکھی ہاں کھنڈہ ستر لہی

آکس نظاریوں عقل تساؤ اکیوں بھینیاں آو گیا
 و شود لیدیاں چنرا یاں کہے کہاں وڈیاں
 اینویں دم دم سورج دایوں پہنچے درو اسانوں
 نال بولایاں بولال ناہیں ہوواں درو بخانی
 اس گل اندر جھوٹہ نہ کوئی سچ کساں فرمایا
 اوسکے پیشک روئیاں وندیاں ہوون بنن نامینے
 بے پرواہیوں مر مر جاوون عاجز لکھہ گناہی تو
 حسن پرار و دل و لال دا خوبی حد نہ کائی
 دتاں باہجہ خریدیا ہو یا ہو کے عاجز برودہ
 جلدی راضی کرے اوسنوں بلے مر او کسانوں
 عالی منصب میر کے کولوں تہیں شامی پاؤ
 قید کر لیاں یا پھر اوسنوں لیاں امر لاچار کی
 او سے وقت حضور یوسف دی آیاں بخہ قطارا
 ساؤنی جمال پکار سنو تم یا محبوب خدا یا
 درو کو بی بی کے سرے سخت مشتقتاں نیال
 تینوں خواب خیال نہ کوئی کہیں کیتا گوہرا
 برومی ہو کے ہر دم تیری کردی خود تنگاری
 پھر نول نا فرمائی کہ تائیں اس نول کس پاروں
 او سے وقت او نہا نر کے سر نول چلے وڈیاں
 حیدم ذرا مصیبت دیکھے ہر قدر مال ہو دسرا
 نال اشارے دے جو سکے بہت باہجہ پھیراں
 حیدم قیدی کیتا جازیں کیے ادب گذاریں
 ورنہ بہت کئے قیدیاں اندر نام کہیسی بہائی
 ابدن و بلا سیکہ ہو جائیں نال اسدے ہم قدر لی
 تیر کے نول بھی پس طرح دی دیو سب ادا ہی

اے بندے مت کھا کھا لمت پینوں لو بیلاں
 اور نہ جانے اللہ کیوں رحمت مال کھواندا
 اپنی مرضیوں جیکر جاہواں دشمن اپنا پالاں
 ہر دم خوف میری قہیں کہائیں تاں پہلیا تھی پاویں
 آج توں میری حمد صلواتوں ہو پاپیں انکار ہی
 ان توں میرے کولوں ڈور سکے چنگے عمل نہ کرناں
 پس میاں تو ہر دم میری حمد بجا لیاویں
 جسم میں غضبنا نوچہ آیا شکل پھیر پھیر لیاں
 بس انزہت توں بدی چاہویں رحمت عالی
 کرن روایت یوسف توں جدرناں بہتے ڈایا
 بعد اوسر کے پھر ہیر زانے لولہ چھال بنایا
 اسیں جوانی حسن تمامی سوہنی رت اسادھی
 تاں پھر عورتاں نرم کلاماں لگیان کہیں نہ پاوں
 جیکر حسب پسند زینجا نہیں تسان نوں آئی
 جو کچھ آکھو سکے آمتاں ساریاں اسیں کہ لیاں
 کہ منظور پیار یا سانوں اسیں تمامی آیاں
 دیکھو اساد حسن چچل تکا ذرہ رفتاراں
 یوسف توں کچھ دل کے اندر فکر خیال نکوی
 ہر دم ذکر رہا نا جاری ہنہ بھنیں باہر آسے
 پھر زماں سے ولد کے کولوں ہو قیاس اٹھایا
 مطلب باہجہ زیادہ تاہیں نہیں سمہ سخن الاندا
 چھوٹی عمر کے بریاں والی اسنوں پرکشا
 عاجز برے خدمت کر کے رہند ہر دم نوری
 دیکھو اساد حسن چچل کچھ نہیں کہہ سکدا
 کچھ بہار حسدی سانوں کچھ نہیں لولہ کھیندا

میں قہار میں قہیں بھی لکیر خوف ذرا کچھ کھائیں
 نال کہیں میں بھی جان جا بر خلقت سے ہو جاندا
 جیکر چاہواں دوست توں میں اک پل اندر کلاں
 کی فائدہ ہے وقت مصیبت تینوں یا اولیاوں
 کی فائدہ ہے نہیں نمازی وچہ طاعون بیماری
 کی فائدہ ہے عمل کماویں جد جائے نہ سہ زماں
 آج میں راضی بہلے مت کے غضب میرے پوچھو
 اک پل اندر غضبوں تینوں چہ عذاب پوچھ لیاں
 رحمت با بچوں کوئی نہ تینوں جا کہہ پہلنے والی
 یوسف صلاۃ اللہ تاہیں کچھ خیال نہ آیا
 کہندیال عمر ڈیر یوں یوسف بی بی قہیں لکایا
 چاہے حال ملاوں اسے خود ہو وال فریادی
 یا حضرت کوئی ساڈے روچوں نظر پسندیاں
 اسیں تمامی حاضر ناظر عذر نہ ساڈا کمائی
 جے فرماؤ صدقے ہو کے سر نذرانہ لیاں
 اندر عشق جمال ساڈے کونج وانگوں کہ لیاں
 گویا حوراں محبت وچوں بن سکے یاں نارال
 ذرہ کلام نہ نال انہاندے ہنہ بھنیں صا و ہر ہی
 پھر کلام خدا کے با بچوں کدن پھیران ہاویں
 ایہ پر ویسی بروہ عاجز خوف اسدے دل وایا
 وچہ پر ویساں قدروں باہر سخن نہ بولیا جاندا
 حدوں باہر سخن زیادہ کہیں مول لکائے
 دور بیسی برسے نوں ایہ بات نہیں منظوری
 ایہ پر وچوں شوق محبتوں طرف اسلوبی کردا
 بروہ ہو کے دل ہی حالت سانوں نہ دیندا

وچوں عشقے مارلیا ایہہ ست آوارہ ہویا
 ایساں نکال جہدم یوسف سنیاں کنوں زانہ
 جاؤ دیس وطن ول تسیں آلو آپ گہر انوں
 اس کم کولوں توبہ تائیں کہہ کے سبائیں
 سالوں غرض نہیں اس گلہری تپ چلو سبب
 ایسے غریب تمانے برے خدمت کرنوالے
 تاں پھر عورتاں غصے بھرناں حسب چاہاں
 کہہریاں ایسے برے تائیں کیوں تونہ وڈیا
 آپے دیکھے عورت حرمت ایہہ مغرور بنایا
 بریاں نول وڈیاں دینی کم نہیں عقلمنداندا
 تڑہ وڈیاں دیکھے اوسنوں ہر اوپر چاکھڑیا
 کوئی نہ اوسدا دارہ نہدا باہچوں قید بولایاں
 قیدول باہچہ نہ سدا ہونے ایہہ بروہ عبرانی
 سنکے بات زلیخا دے دل لگی بہت سیاری
 جہدم گھر وچہ آراول کے شاہ عزیز گرامی
 نالے بات سنائی اوسنوں قوم زانیال اولی
 جتیک یوسف قید نہ کیجے تب تک داغ جاو
 کچہر وماندی یوسف تائیں تہڈی قید بولایے
 اصل وچوں یوسف دے سدا گریہ عینے مئی
 جتیک قید نہ کرے اوسنوں عینے زانہ
 پورداہنت کتب مفسرین بیوں نظری آئی
 کہہدا اگرچہ یوسف کولوں نہیں ہوئی بریائی
 بیشک دل بیچن دے اندر پہلے کہہ کے تائیں
 ناں پھر پیش وزیراں آکے حال بیان شایا
 یگانہ بلا شک یوسف اسوہ عیب دکائی

ایہہ ساڈھی شان امیری حیرت اندر ڈھوہو گیا
 غصیبوں سخن الاکے کیجے کھڑے بند انہاند
 شوق زلیخا دے تسائے بالکل نہیں اسانوں
 سہری دانٹی نال تھامی جاؤ وور کداہیں
 کیوں تسیں بدیسی برو کن لگایا جھینسرا
 وور ہوجاؤ میرے پاسوں تلو وور کداکے
 وگہریاں وگہریاں تیاں تیاں پیش زلیخا آباں
 نوکراں والا اندر کے کولوں کیوں نہیں کم کرایا
 ہن بلایاں بونے ناہیں نہیں جاندا سمجھایا
 اوہ بھلا جو برویاں کولوں کم سے کرواندا
 ہن اوہ آکھے مول نہ لکے سال بھی ول چکھڑیا
 جیکر قید کریں تے شاید آوے جیک جہکاپاں
 نیک صلاح اسادھی زناں کہیا بول زبانی
 قید کریں نول کیتی اوسنے اوس وقت نیاری
 نرت زلیخا اولوں اوسنوں ہوئی ایہہ سلامی
 دلہنے دیوں گہیاں بیوں بات بے ادب کالی
 جس گل بگر زانیال لگن خالی کیونگر جانے
 اوگن ساڈا ذلیل ہوسے خلقت نول ہر پاسے
 تال بھی ایہہ گل کرنی لایق سالوں سر پہ ہوئی
 جگہ اندر پد زامی نالے اوسنوں قید کچہر
 اکدن شاہ عزیز دھر دے بات دلچسپی پائی
 تاں بھی اوسنوں حکم ہنرا ادا بول سناپہ بھالی
 دانہ بات ضروری ہوئی شک اسیلوچہ ناہیں
 دستو کوئی صلاح اسانوں میں ہون کہیں آبا
 ایہہ پھر بھی لازم سالوں کر سبے وروہیا مئی

عقل فرانت چھتہ وزیر ان شاہ نول بول سیاہ
کر یوسف یوسف نول کچھ دن بگرون بندگی جاو

قید کرن و افکر دیو پھیک کتسا نول
انر کھنہ نول کتسا نول کتسا نول

سچان الحیا کھرون یوسف علیہ السلام از خدا تعالیٰ پر ایک قید و بند کھانہ

قید کرن و افکر دیو پھیک کتسا نول
انر کھنہ نول کتسا نول کتسا نول

ستو حقیقت جسم زمان یوسف آن اکایا
یاد ب قید خانے دیہ جانان دل میرا پھیندا
ایہ نت آن ستاون بینوں شرم نہ کرو یاں کوئی
اس کے نالوں بندگی خانہ سالوں بہت ہارا
اسے وقت ہزاروی طرفوں وحی فرشتہ آیا
کر تا نصف وحی فرشتے حضرت نول فرمایا
جو کچھ چیز حضوروں متکدوں حاصل ہونے تھیں
جیکر آپ دعا نہ کروں قید ہوں ہی بہانی
رب ستاون جو کچھ ہوں شکرے سو کچھ پاسے
اوس درگاہوں نیک دعا کو پہلے منگنی پوری
حضرت کہیا جنگی دعا کو منگو ذات الایہو
پیشک رب العالم ہر وحی عرض قبول کریندا
نت کے بری دعا کتسا وحی کرے قبول الہی
اک شخص نول وقت نزع دے تنگی جید آئی
حضرت کہیا اس انسانوں کی تہہ عمل کما یا
کہیا اوسے یا حضرت میں ہر دم کراں دعائیں
اکال کریں خوار بینوں رکھو میں رب سیال
حضرت کہیا کیوں ایہ تو شے رنج دعا الائی

رب السجین آتیب الی یوسف نے فرمایا
و پھر زانیان کتسا نول سے ناہین یا کھنہ
یارب کنوں زانیان ہیری تنگ طبیعت ہری
جھے دیوں تان بیٹھ اکلا احمد پڑھان عفارنا
ہوئی دعا قبول کتسا وحی آن خطاب سیاہ
یا حضرت کیوں بندگی خانہ کتسا نول خدا ہند
منگیا قید مصیبت خانہ ایہ گل کتسی کتوں
داخل کروا مول نہ تینوں بند خانے گاٹی
اوس سرکاروں خالی سائل مول نہ کوئی آتے
کیونچہ اوس درگاہ سے اندر ہر گل دی ہنٹوری
نت کے بری دعا کے کارن اپنے ہتھو
جو دروازے اوپر آتے خالی نہیں لو رہندا
ہو جائے پھر قیدی توڑے ہوتے نہیں کتسی
سن کے حالت اوس دل جلدی کیانی خلدی
جید پاروں وقت نزع دے تنگ تہا نول آیا
یارب عذاب شہر والے جگ و کھائیں
اوہ شاید دعائیں کتسیاں پیش ہیرا کجاں
تہہ تان ایہ دعا خدانے کرتی ہیری بھائی

اللہم ربنا انتا انتا انتا حسنة وفي الاخرة حسنة وقتنا عذاب النار

اللہم ربنا انتا انتا انتا حسنة وفي الاخرة حسنة وقتنا عذاب النار

یارب وہ دن بہانال اندر دیہ بینوں بہانی
جیکر رنج دعا الاندول ہو جاندا کم تھیرا

کہیں کنوں عذاب شرح سے اسن امان کجا
ہن اوہ بدلہ پھر ناپا منگدا اسین جیرا

و اہ سبحان اللہ رب العالمین جو کوئی چیر سنگیندا
 سنگین موت نہ جائیز بالکل ذکر کتابوں کے نام
 جیکر ایک یوسف سے ہے اور وہ بھی ان کے بیوں کے
 یارب جیکر میرے حق و حقہ میراں بہتر آئیہا
 جو کوئی چیر بلا کوئی کھاکے مر جائے نہ گمانے
 جیکر کہا کے مومرا مویا یا تلواروں میں مرسوی
 زہر والا کھار ہر اں مرسوی پھر زندہ بہت سی
 جو مقتول ہوا تلواروں اور بھی اپنی مرسوی
 موت و عانہ سنگین جائز من منظور می شخصے
 حق کے لئے بری و عانہ کرنی جائز آئی
 نال کے وارڈ کے بے پروا کہیں اسکاں دعائیں
 جلدی پیری ڈوبیں اور کسی یا ستار عقار
 ایسی دعا جو حق شخصے ہی مرسوی کوئی الاند
 جو کوئی کہے فلانے ہی ریب پیری بوٹے شالا
 نہیں میں جا رہیں میں غاضب ہیں جیم الہی
 سنگین سدا پناہ میرے بچوں میں قہار سدا اول
 آگے جنہاں کفار اں میں شخصیں سخت عقوبت ہر
 کجاں کہیا پھر گئے جے اسماعیلوں آون
 القہتہ پھر اوپر انہاں کے پھر اسماعیلوں
 چہی و عانہ کوئی سا کھین اوہو چہی باورے
 مومن مرد و خدائے جیم جنت طلب کر پیر
 جیکر کوئی مومن جنت کاراں سنگے نیک و عایش
 آگے یارب جو میں جنت او سدا اول پیر
 ریب سے وہاں واپس امر قبول نہایا
 ووزن شخصیں ڈر مومن جیم پڑھا متفقہ ازل

اور حضرت پاروں اور سدا اول فضلان تہنیں شہیندا
 اس گل پاروں خفا نہایت ہو و ریب نوانال
 اتنا لفظ و عا و امیر نہیں اور بولوں بول شاہ کے
 تالوں مار شہابی شعل نال ایمان خدایا
 اوہ بھی روز قیامت پائے سخت عذاب پرانے
 اوہ عالم روز قیامت او سدا اول اللہ کر کسی
 پھر مری پھر زندہ اپنیوں نال مری نال عیسی
 پھر عیسی نے پھر اوہ آئے حلق کشا کی و مری
 سخن خلاف خدائے کے مومن کہ پیر لویو کے
 جیو نیکو ہیں اپنے اندر سم عوا نال پامی
 یارب تالوں اور شخصہ اعلیٰ کتبہ چائیں
 لو کال سمہا شاید اللہ جابر غضب ہمارا
 اوہ و عاب عالم سگوں او سدا اول پیر ہجاندا
 ریب کے تدرہ سمہا مینوں پیری ڈوبن والا
 پھر شہیدوں میں فضلوں گرچہ ہوں کہ گناہی
 جیکر غضب کن و چہ آواں پلو چہ کتبہ چاواں
 سیناں تسالیں انہاں عالم ہو پھر حال و بہایا
 تال سماں لیاواں اسپن سنگے تہنیں جان
 ہور ہراواں سے پائی نہیں پیر کے عزتی کرانے
 میری ذات حضور الامون خالی کردی نہ جان
 وعدہ جنت او سدا اول جنت کول سدا
 جنت بھی آہین الاسے آگے اللہ سادیں
 اپنیوں راد مری شوق اسماعیلوں چاہیں پیری
 میل دیساں محبوب ہمارا جیکر کوئی ویلا آیا
 ووزن بھی اس کولوں ڈر کے کیرا زار پکاراں

دو بیخ کے خدایا اوہ جو منگے شخص و عا ہیں
 ریزا کے خوف نہ کر لوں کہ تیرے روپہ کے
 سبھ کچھ واحدات اللہ ہی جو منگے سو دیو کے
 ہر ویلے جسے منگوتال بھی دینوں فرق نہ کروا
 ظاہر باطن جو کوئی رینوں عرض سول سنائے
 ویا اوچہ و عاکرن و ہی جو ہدایت منجہ آئے
 اوہ و عا قیامت کے دن اوسنوں نفع نہی آئی
 لا تقنطوا من رحمۃ اللہ ذات خیر فرماوے
 رحمت میری ہر ذی روح نول ہر دم گھیری ہی
 خاک کی بند کے تھیں جیکوئی کے سوال او بارہ
 ذات خدا دل لکھ لکھ واری جو کوئی کہن بجا
 خاک کی عیون ناراض ہو جائے مشکل ایشیو
 رینوں جو کوئی ہو کے تنہا خالی تینوں جا کے
 راضی ہو جائے اوس اوپر بہا وین کہا کتا ہیں
 رب دل کوئی وسیلے کے حاضر ہر زمان بھائی
 چونکہ حضرت آدم جنموں حکموں پھر آیا
 آخر رب کے عرضی ہر پار بنوں عرض سائی
 نال محابے ختم تھیاں بخش و دھیکے تینوں
 نام ہر گکان و لیاں نیکال و ابو پھر و وسیلہ
 وقت و عا شروع نے نالے بھی جس وقت مکانے
 نیک دعا کو فن کے کے جسم ہون پر ہر وقت کے
 گورستانوں جیکوئی لنگہ کے نیک عا الازدا
 کر کے عمل ہو پچھاسے کہ نہیں و عا الازدا
 طاقت ست نہ اوس عمل و چہ ہو و قدرت پاروں
 رائیں ویلے رب کے کے کر جو نیک و عا ہیں

صدقہ ذات خیر اپنی دا اوسد کنوں بجا ہیں
 اوہ محبوب پیارا امیرا جنت بھیجا ہوا وے
 تاک کہنا لوں اوں اوہ بدلہ جلد ہی سول نہ کیو
 عام خزانہ دیندیاں ہویاں ہرگز سول نہ ڈروا
 او سے وقت خداوند عالم جہت منظور ہی پاوے
 اوسد اندر بھی ایک حکمت راوی خیر سنا کے
 اوسد بندے مومن عاصی جنت دے پاسی
 منت کوئی میری رحمت کو لوں نا آمید ہو جاو
 کیوں نہ کہے جبکہ اوپر کراں میں نظر سولی
 او سے ویلے حقیقی اندر آ جاوے اوہ سارا
 پنچھوں و دن زیادہ اوستے اللہ ہر کما کے
 میلے مجھے کتیاں مندے جیلے راضی تھیں
 اوسید وقت خداوند اوسنوں رحمت نال بلا کے
 رب میرے پاک شریکوں نالی اوسدانا ہیں
 ایہ بھی بات بلا شک جائز نہیں محانت کالی
 کتنی بدت در و فراقوں رو ویر چلا بسا
 یارب کارن نبی محمد بخش میری بریائی
 رب فرمایا حضرت پاروں جا ہیں کشتیا تینوں
 پیشک اینہ بخش کے کارن ہو جاو ہر کسے
 پر سے در و بلا شک اوہ بھی جہت منظور ہی پاو
 سائے ملک خداوند والے آئین کہن کر کے
 رحمت پاروں بیتاں اوتے اللہ کرم کما ندا
 اوہ عبادت مغز لو اول خاک کی رب بناندا
 ڈالواں ڈول پھر جیوں حالت ہندی مستحال
 جلد قبول کریندا اوسنوں واحد اللہ سائیں

فل وچہ کیے دعائے اسنول بہتاشان پوچھو
 پچھلی راتیں ذات خراوی کر کے آن بناوی
 حاجت و ایو جسموں حاجت کو طرف ہارے
 آن حاجت مند سوالی و پوچھو حضور اسنادی
 نیک نصیب جنہاں کے ہوں بانیک پیرا
 جنہاں نول کجرب اپنے و خوف و لیو پوچھو
 جنہاں و لائنول غفلت و اے محکم خیر کے
 بس انزہم رب و درباروں مشک کجا جنت کو

بولن غنیمتیں و وہ شکر سے اجزی یاد پوچھو
 آو پوچھو آسمان بلاشک کیے مبارکبادی
 اسوقت و پوچھو رحمت و اے کہول و تے در سے
 اسوقت و پوچھو رحمت میری کھلری و در وادی
 غافل غفلت اندر شکر سے رہا کے ساری انش
 اوہ نال عاہر سو کے ہر دم بندوں کوک شاہ کے
 او نہاں و لائنول ہم خدا کا کیں نہ کوے اگے
 مشک و کنول حضور خدا کے کام اجازت پوچھو

مشاہدات بدرگاہ قاضی الحاجات

یارب سیاہاں اسان گناہیاں ضراں گناہیاں
 جہولی آؤ کھلوئے اسپس ورتے فائز گناہیاں
 پیر کے باجوں کوئی نہ ساڈا ہو خراوند سیاہاں
 کر کر عیب پہاڑاں چھڈیاں پندیاں سر توچاں
 نفس ہوائے تاج ہو کے جہراں لولن بھلاہیاں
 دنیا زسے وچہ شغل ہوئے چھڈیاں جہز تیاں
 وہن تیری اے رحمت بہا قسمتیاں نہن سیاہاں
 حکم نمازاں و اذہ و کتیا کتیاں اسان قضاہیاں
 ساڈے نہیں بریاہیاں ہوں نیری تیریاں
 وقت نزع سے دور ہٹاہیں ساخنیں تکلیف تیاں
 جسم روز حشر کے جاسن لاشان اٹھایاں
 دقت حساب میزان عدالت آپ کس تیریاں
 بل ہر طول حافظ ہو میں حقیقت بخشیاں
 نیک پراہیت بخشیاں سائوں کرے نیک گناہیاں
 عرضاں کوہن قبول تھامی جو پیکار سیاہاں

نول غفور رحیم الہی بخشیاں عیب خطایاں
 پاؤ تیر معافی و اللہ دروگراں و و گناہیاں
 نول ہیں لاشر یک خراوند نول لائق و تیاں
 صدقہ نام غفور اپنے و بخشید ہو بریاہیاں
 دلوں بجا نول کوئی نہ نیکی کتیاں اسان گناہیاں
 عیباں تیرا ہو کتیاں کالے اوڑ گیاں سر سیاہاں
 جو کتیاں سرور دیاں تیرا دم و پناہ نجاہیاں
 بخش پراہیت یارب سیاہاں پاؤے قلب صفاہیاں
 نول غفور رحیم الہی بخش ہمار خطایاں
 وچہ تیرے حافظ ہو کے دہر کیں دوہ لاناں
 اسدن امنت و پوچھو اسان گناہیاں
 حکم کریں رحمت بخشیاں ہر کتیاں گناہیاں
 سن یا پراہیت بخشیاں فرشتاں سرور تیاں
 دور رکھیں ہر ویسے سائوں کنوں گروہن تیاں
 انزہم نول بھی بخشیاں بخشیاں

سیاہی شدن پوسٹ ایو ہمار وچہ پوچھو

چار و چہ ہوتی قیدی یوسف کی ذکر خلاصہ آوے
 اول یوسف نے دل اندر اپنے دل کی
 چنتا ہے نہ پھرے تاہیں پھر کسی کوئی
 دوجی وہ چہ زنجابی بی دل تھیں بات چندی
 اول یار سچ و اجلوہ سمجھناں لوں دکھلایا
 پھر جاسن وہ چہ پھر پھر پھر کے سمجھتے
 میں خود جاسکے یار سچ و اچھن نکل پساں
 کیچے سمجھیں اچھ ہندی سچی جدائی باہاں
 نہ سچا دلوں چھال او پٹا باہی بی دانش ماروں
 وقت مشقت راحت فرحت یا وہ نہیں توں
 قدر وطن نہ معلوم ہو چاروں سفر وہ چہ چھلے
 کچھ دن انہی خالی وہ چہ جہاں یوسف کی چھلی
 کیے کسی کیوں نہ نہیں اسی بات بتائی
 چو تھی وہ چہ عزیز کے پیل خوف چا کر دانا
 کتا چا کر وہ چہ مست کے رکھیاں پھر چہ نہانت
 تالی پھر تالی زنجیاں کتنی ایہ مصلحت لوری
 سمجھناں کہیا ایہ کم ہوگا جو تھساں دل آریا
 تالی پھر حکم عزیز شتالی یوسفوں فرمایا
 سیکے بیانی حالت ایسی پاس یوسف کوئی
 جیکر کے دل جانی پھر دل کیں چاروی
 ہو چا راضی لگا آکے جیکر عزت چاہوں
 میرے قبضے وقت عزت آکے لگا میرے
 یوسف کہیا اوہ کم نہیں ہوندا نہیں تھساوا
 جیکر تھنوں راضی رکھاں اصلی یار بھلاواں
 چھوڑ کتاب بہا نیاں عالی قید اسان فرد متکی

چو پھر ذکر مفسر عالی ابن عباسوں لیا کے
 جیکر قید ہوواں تے تنہا پڑاں تھارے تبارے
 سلی وہ چہ قیدی ہو وندی ایہ یوسفوں ہوتی
 یوسف لوں سے قید کر لیاں لیاں تھارے
 مر جاسن وہ چہ عشق محبت جاسی بہوں چھپایا
 یوسف بلی نہیں کسینوں مر جاسن ہتے
 و جیال ہو ہوا مشق مویاں تنہاں مو اوکھا سا
 حیدر ہر کے در ورا قول دوسن میں جہاں
 آکے یاد کر لیا حیدر دور ہو گیا کھر ماروں
 خوشیاں دیو پھل کے وہی دل چہ نہیں ہندی
 قرب جاپے نہ صحت والا جہوں سچی لوں بلے
 عیش چھت پیری پھرا وہ آکے یاد کر لیا
 دیکھ مشقت آکے پیری کسی صلح صفائی
 چاہے ہوندا لیا کو لال یوسف بی رہا نا
 میں سے دور تھیا سے تال ایہ ہوندا سدر صحت
 آکھو ناں وہ چہ قید خانے سے پھیاں نہ حضور کی
 ایہ ذکر میں تھے بھی سے خدمت وہ سنایا
 چاؤ قید تھسا کے کارں حکم حضور میں آئی
 اوپ سلاموں یوسف تھیں آکے عرض سالی
 میں بھی لوں بچا میں قیدوں کر کے چلا ساری
 کی عزت سے نہ بچا سے قیدی کدیا چاویں
 تالی تالی وہ پور خانییاں اندر کر سال تیر پیر
 ہو چا واپسی کی کو تھلیب ہو رہہ سنا و
 وس لیکلی بی پھر میں مر کے کس درواز چاواں
 ایسی تیری خاطر نالوں قید اسانوں چنگی

باہر خزانہ پورہ پٹیوں پہنکا بالکل لگے۔
سچہ لیالی بی کے جسدم پکڑا ریوسف پٹیوں
اوسے وقت زندانیان تائیں حاضرین لوالیا
قید کردو پیدہ بندی خاصے ریوسف ہی خندا دا

ہر دم فکر ستار خفقاری رہندا تھی کے اس کے
نال کسے چیلے ویسیری منہ بندانا ہیں۔
سے جاو اس ریوسف تائیں اسے عیب سمایا
کس سببوں امرول منکر ہوا لاج اسادا

بیان داخل شدن آن ذات پندی خانہ پندہ لیلی زلیخا

سزو حقیقت بندی خانہ شہرول باہر آ
دو ما طے سن جلیخانے سے اک عقوبت ناوا
وہے جا طے واسی ناواں لوک غناپ تیان
چند و ناندی تہمت کتکے بہر خلاصی پون
تیسے دل جانی تائیں جانب بندی خانے
رہنے دوست نول لیلی کے خوب لوالیا
چاندی واری ولبر تائیں لایا سو منیاں بانا۔
بیل سویر سنایا سچوں ہر کتساں آقا ہی
انور دا رخ ہو چلے سفر کی ناز نیازاں طے
جو کوئی دیکھے ریوسف تائیں قیدی ہو یا اوتا
کول کوئی ایہ سو منیا جانی پھر پاکس تقیرین
عرش رہا تا تک کے رونا درون بہر چلا گیا
جو کوئی تھیے ریوسف آگول ریشل کرے اشارہ
جو صما حسب و امرال کولوں با فرمان ہو چکے
آخر حفر تیا ریوسف ایویں آیا بندی خانے
منوکت شان امیرال والا تک رہا لی سماے
ہو روایت لقرہ کارول مینوں مقلری آری
کیتا حکم وادے تائیں انہاں سپاہیاں لکے
اس بے نول طرح طرح وادستان مشعل بلشید

داخل اسوچہ کر کے حسیقیاں ہر دم کج کرنا
اسوچہ داخل خودی ہووان کرن قبول تھاواں
ہوئے اوگن وانے قیدی اس عا طے پون جان
اوس غناپ تائیں ویسیری ریوسف ہی پون
عالت سیکے پروا ہی تاکہ کچھ ووال طے
کل پونٹاک مخرج ہونی لعلان نال بہر طانی
پیدا و سید سے پھر ادلیوں پھر تھوڑے پون
مست پونٹاک دور پٹا و کواول ہی الہی
پے پروا ہی ذات الہی طوں ریوسف نول
اوسے ویلے صورت تک کے کچھوں نیر لوانا
سو منیا سن زیادہ اسدا و پندہ پندہ پندہ
دوست رہا بندی ہو یا وادہ منہن بار خندا یا
ہیں صما حسب و امرول کیتا ہی ہی آن کتارہ
اسد کے سنگ حقیقت تیا ہو دا رخ کیتا
کر لیم اللہ قدم لکایا اندر ہی لوانا
ادلیوں حاضر ادھر پھلے ہو کے صدمہ
ریوسف نول ہندی خانے لیکے سر و سیاہی
سنا نول حکم لخوا کیتا سنیو کن لگا سکے
اسدی صورت سیر تیا نول رکھنا نہیں

ہر دم اسٹول بھگتیا کہتا دیناں کئی نہ کہانا
 ایسے ذکر کے ارہ سپاہی رخصت کئے گئے
 اعلیٰ جگہ مبارک پر یوسف بنی بھصایا
 اے داروغے کیوں تول امورں کرناں نافرمانی
 سن داروغے بھصناں تائیں اگولوں سنایا
 بلکہ اسٹولوں کان ادبہ و گہنیاں اس پاسے
 نورسین جین اسد گنہیں ظاہر لاک نکالے
 اینویں پئے جہاڑے آسے آپسوچہ ستامی
 مت متذب کرناں اسٹول نومی نال بولناں
 اوکھ مصیبت قیدیاں والی اسٹو کوئی نہ مہرنی
 بہت پیارا رکھناں اسٹولوں لال نہ کت کہناں
 سن داروغے کار گزاراں تول پیر پوئل سنایا
 اصلی خیر اسٹول ہودی کان ادبہ سپہ آیا
 اسوچہ ہورا شانہ اینویں نور مشر جہر عاصی
 جداوہ طرف تنہم آسی خانہ کول بیاسی
 او سٹول حکم عذاب کرنا خاص حضور آیا
 سن مالک و زرخ و اکول ملکانوں فرماے
 تسپیں تکی ظاہر نکو باطن نظر اسٹو کی
 اسحالت وچہ اپن چیتی حکم خد فرماے
 او سٹول کچہ ڈرانے کارن و زرخ و اجلیا
 دوہیاں پیاریاں ہوندی واقوہات آزاری
 کچہ رکھ و روچا کے جانی پیر ستانی پیر پئے
 جویں زرخ داروغے ول اپنا حکم چلائییا
 امر آیا داروغے تائیں مت ایسے قیدی جانے
 اسٹول صرف ڈرانے کارن حال قید پوچھائی

جو میں حکم تسنا نٹوں کہیا اس تے عمل کھانا
 پچوں کل زندانی حاکم سوچو صدقے واری
 ویکہ حالت او تہہ کار گزاراں حاکم نول سنایا
 کر اسٹال جویں ہینوں حکم آسنا سلطانی
 نہیں ایسے دلیر قیدی سوکھ صلخانے وچہ آسنا
 تاخو ویکہ ڈراویں جا کہہ ساڈے کنوں اسے
 قیدیاں چور نکالال والے اسوچہ کوئی نہ بجالے
 تاخو طرف لیجانی پی ہونتا حکم کسرامی
 ہر دم تازہ اسد تائیں دینا پیناں کھاناں
 کان حفاظت پار پیر وی ہر دم چوکی بہرنی
 جا کہہ تھین کارن دینی اندر محل ایواناں
 دستو مینوں کس طرح داہن حکم ایسے آیا
 و کہہ دیوں دی کان نہ اسٹول ہر کلمہ بھجایا
 دوزخ جانبے ہکے او سٹول اللہ پاک جلاسی
 ہور ملاک ہر کلمہ اسٹول ادبول بول تناسی
 نول کینوں نال محبت او سٹول اپو کول بھٹایا
 مینوں نور اپانی اسد مقبول نظری آسے
 اس پیر مومن ڈکولوں رحمت نہیں وراوی
 میر دوست نول نال کوئی سخت عذاب ویکہاے
 نہیں کوئی سناڑ جلاون کارن وواساں بھجایا
 ایسے اصلوں کدی نہ ہونچی یارانوں بزاری
 دشمن جانی و اجو ہو و او سٹول پیر کے کڑیے
 اینویں عاصی بھنی بخشسی جید کوئی ویلا آیا
 بلکہ داراگ امیراں اسدا ہر دم قدر بھجائے
 نہیں کوئی صا و ہوی استھیں عیب گناہ بربانی

مت کوئی قیدیوں و انجمن استیجہار مشفقہ
 ذکر مفسر یوسف والا ایس طرح فرماتا
 بسم اللہ و الحمد للہ منہم تحقیق بول سنایا
 صحن اوس نہرہ بخانے اندر یہی رکھ پڑانا
 واروغے لوں بی خدا کے کیتی عرض بانی
 ایس جو اس درختے تلے لاوال اپنا ڈیرا
 سن واروغے اوسو بیسے سخن قبول تیارا
 جیہ دم ذکر کیریال ہوا گدیہ پاک واکھا
 ہو یا سہ تمام شہابی میوے ڈالیاں بھریاں
 ہو چھپہ نظر کتابوں نظر کی آگیا گیا
 قدرت پادوں دوست کارن رجب فضل کھرایا
 اگر قیدی جو سن بھامی حالہ کچھ نہامی
 مالے اولوں حاضر خدمت ہو آں والے
 اوسدا وچھن وانگ بھرب جا نا تیراواناں
 ہر ویلے وچھ قدمال حاضر سے اہل زندانی
 حضرت بھی شہاد پر ایسے شفقت کھانے
 واکہ ساریاں بچھے بھنوں جیوں پادری
 تندرستان و خطا سنا کے بدلہ میر سہنڈا
 صبروں و چھ ہشتال جاس ہوسن درباتے
 شہ کے نری یوسف والی تیر لوان تھامی
 بہل کے گھرا تھامی ایسیاں شہان کسلاں
 جو پانڈا جکوہ صبر ظاہر نظر ہی آ گیا
 جنہاں دیوانیاں لوں بھالی سن پھال آ
 خوش ہو کے فرادوں گئے حضرت یوسف تھاپس

ہر دم نوکر دیواں بن کے اسنوں راضی کرنا
 جس دم بندی خانے اندر قدم بنی نے آندا
 سبب صفتاں اسنوں حسن بندوں امن مان بجا یا
 سکیاں ہو یاں اسد کتاہیں گدیہ بہتے مانہ
 نے اجازت میر تھاپس اسے نوکر سلطان
 وچھ ہنگامے آدمیاں و تکلف کے دل میرا
 زیر درخت خداوند والے دوستی پرہ لایا
 اوسے وقت شہر تھیں کیتا دور خداوند ساڑا
 سگے رکھ پر نے اوتے رے رحمتاں کریاں
 زیر درختوں ٹھنڈا چھمہ بھی اکھاری ہو یا
 بندری خانہ دوست کارن جنت رب بنایا
 اولوں حضرت یوسف کے سہے اٹھ سلانی
 واصل محمد حضرت پاپول ہر ہر بن پیلے
 ڈیریال تیر لواناں لوں ب ڈٹا میل عہمانا
 صورت تک پیاسے والی ہوں سبہ قربانی
 ہر دن فخری مسجد کے تھاپس کارن چھکے
 بیمار اندھی کر کے شہادت کوئی نہ چھڈ وا خلی
 صبروں و چھ ہشتال جاس ہوسن درباتے
 اصل وچھول اسباب مجازی ہن تیر تھانے
 خوشیوں ہوں سولے سوسے پانی تھانے
 تک دیدار پیاسے والا وقت ہویاں دیواں
 شوقوں مست آوارہ ہوسے سب گھر بار بھلا یا
 وس کہاں امن تھریاں نہانوں پھر کوئی کھانے
 خوش رکھے رب تھاپس اندر وہیں سر تھاپس

یا قتی بارک یتک کما احسن و جنتک و احسن حدایتک

اے جواناں چہوں قول سو مہنا اینوں کہ کشتیاویں
 کوئی نہیں ڈھٹا تیرے جہا ہور نگیلہ کوسکے
 بعد کے بندہ تیرا سے اندر آسکے قدم تساٹے
 ایسی شوقی محبت دلوچہ آن تساڈی ہوئی
 رہیوں دل چاہوسے ہر ویلے پیٹے خدمت تیری
 چھپے جو کچھ درو مصیبت یلما ورو مندانتوں
 جو کچھ اوکھ مصیبتاں چھپے جاتی نال بھجیاں
 جسم جلوہ حسن تیرے کا نظر اسانتوں آریا
 وہ کیا بات خدا دے دوست ظاہر بول ستائی
 دوزخ اندر جیکر جلوہ دیوسے یارا اسانتوں
 جے رب پاؤ نہ کرے اسانتوں کی پھر حقیقت کرنا
 اکلی دی نقل کتابوں تینوں پیش سوال

کیسے اس سونیاں گلاں تیریاں ندکے دل تیراویں
 بیشک حسن جوانی صورت ختم تیرے پر ہوئی
 تدر سے دکھ آزار تمامی ہو گئے دور اسانوں
 حسب تیرے عقید گہرا تیرا ہوش ریگیا کوئی
 جلوہ یار سخن داویں سخن بہین با پیٹے پیری
 اوہ سچہ دل عقید زائل ہویا تک سچ تسانتوں
 قسم خداوی حد دا پیلوں ساریاں لولیاں
 پہل گئے گھر بار کائی لولیں عشق رچا یا
 با ہجہ خدا سے خدمت والی سالوں غرض کھائی
 کی پھر حقیقت کرنا دوزخ ہے درکار اسانتوں
 عاقل زندہ رہنے نالوں بہتر ہوندا صرناں
 تا بخورید اتوں بھی ہر دم بولیں حمد سچاوال

حکایت ولی اللہ میگوید

اک شخص موسیٰ لول اکدن جانداں عرض گذاری
 کہنا شخص فلاناں تینوں کہند اوقات خدائی
 نامے کہیں ہیں عاجز کے ہر دم ہوویں راضی
 سن کے موسیٰ رب اگے چاکے عرض گذاری
 کہندا شخصوں اوگن میرا راضی نہیںوں تلسے
 میں نال اوسکے روتے رب صاحب فرمایا
 سن کے واپس موسیٰ صاحب جدا اوس جانی
 میں نال راضی رب فرمایا شخص تیرے نالیں
 سن کے شخص بتایا اگل واہ تو بھری لول
 نہیں کچھ خوف اگرچہ سالوں دوزخ ہووے گا
 جنہوں یار پیاسے ہوویں دلوچہ یاد نکایا
 دوزخ واپس نظرہ حقیقت دل نہ چاہوے ساوا

ایسے سوال ضروری کرنا پیش خداوند ماری
 کس جگہ تیرے پیری تو نے دس دیدہ جاگہ نہائی
 کہو رحمت بخشیں مہینوں تیرے تفصیل ماضی
 شخص فلاناں سائل تیرا بارے اوقات طغاری
 وہ ہوچو اسی جودا پس اوسنوں جاو سال کے
 جاگہا اوسر کے رہو کارن دوزخ اسان بنایا
 پیش بلا کے اوسکا میں حضرت بات ستائی
 نامے جاگہ نہائی تیری اندر دوزخ بھجائیں
 توڑے لگا کہتا ہیں تا بھی لول نال یاو خدا نول
 پر اوہ واحد رب تعالیٰ کے دلوں نہ ہول بھلائے
 اوسنوں اگ دوزخ دی بالکل کہیں نہ ہول کھلا
 پر ایک بود گاہ اپنی عقید کر کے منوں دوراوا

جداوس انتی بات لائی جنت ہما ہندی
رب حضوری کیتا اوسنوں عین محبت پاروں

ہوئی دورنگائی اوسنوں پہل پہل گناہ و می
انہوں انہوں لدا سو واہرت شمشق بازاروں

بیان احوال یوسف در بندگی خانہ

کرن روایت جسم یوسف بندی خانہ آیا
کون کوئی تون رہتا دوست عالی شانہ والا
یوسف نے فریاد اگول میں ہاں بنی الہی
پھر تقدیراں میرے تائیں بند یوان بنسیا
سن کے بند یواناں سبھناں مر جیا الایا
چو وال سوگامی قیدی سبھن بند ہی خانے
واہ کہا نوری قدم نیساں جتنے قدم لکاوں
انہیں وچہ میدان مشرف بند ہی اسانے جاسن
کیوں سیا جہناں امنت شہری عاصی اوگہارا
جسوں وعدہ رب شفاعت و تار و تار ادا
ہی اسانے واسچہ بیوں اوچا درجہ آچھا
نہیں اوہ دوزخ تیرے کارن امنت مگر ادا
سو حقیقت جسم یوسف بندی خانے آیا
یاو پیار اوہ بابل پیارا الفت کرنے والا
باپ جنت کرنے والا یاو یوسف نول آیا
نال پیار یوان والا آیا یاد پیسارا
دور گیاں پر دیسیاں واسے دل اوسوں
بند یوان پیارا یوسف دور وطن گہر باروں
ہر دم سخن پیارے والا یاو وطن جید آندہ
نازاں نال شکنے واسے ہو گئے بعد پیارے
دوسے پیراقوں یوسف بگلی پیر پیرانی
لے بابل لچ میر تائیں قید مصر وچہ آئی

لجدا وچہ بند یواناں حضرت کنول چھہ آیا
کون کوئی ماں باپ تماوا اوس حقیقت جالا
باپ میرا بند یوان پیسارا پیر نعل شہا ہی
ورنہ عیب قصہ ورنہ کوئی میں مسکین کیا یا
کلمہ بول تھامیاں محو ہل دل واکر و بجایا
سبھہ کال لیا کے دل چھیں چھڑکے کفر پنے
پاروں شان ثبوت ساسے دوران پیر جیاون
بندی یوان مدخلہ کے عاصی اک پیر چھوڑا کن
کیا معلوم نہ تیرے تائیں شافع بنی سگھارا
اسد ہونیاں پیر نول کرنا تائیں ایڑا خورنہ باوہ
ختم نیساں اوسدھنی وچہ ذرات خدا فرمایا
اوسو پیر منکر دین شہا ہی جاسن کافر ڈالے
دور و فرقاں یوسف تائیں آگے گھیرا یا گیا
میشک یاد پیارے آون بند کوئی بنے کشالا
بتان چھوں پھیرنی نول یاو پیار آوسا یا
پیر فرقاں دور و منڈال واسو کیا اندر پاروں
کوئی نہ نال بدیسیاں نول نول شہا ہی
دور و فرقاں چھوڑ کر کوئی چھوڑی ڈاروں
جان نکالی پروسی اول چھوڑی گھارا جسا نڈا
قید خانے وچہ داخل ہوئے چھڑکے محل سبارے
چھوڑیاں گہرا میں جسم شدت بہت بہانی
میں قربان جیاون پیر پیری کیتاں قید چھوڑانی

اوه پچھرا جس تائیں چاکے لوہیں کہیں لوالا۔
 با پچھرا وند کی پچھرائینوں میرا حال سناسے
 بابا بیل اوه یوسف تیرا رب واقاص پیغمبر
 پانک سرانے سب کارن تھیں پچھرائینوں
 بابا بیل اوه پچھرائینا اتانی حق بد روا۔
 خبر نہیں کہ قسمت سالوں آگے پھیر ملاسی
 خدمت پیش کر اون والا کو کر رب بنایا
 اچھے بھی نینوں خبر نہ بابل میں پڑے وی ہوئی
 ولسوں وور خانال ہو کے درو پران و کیندا
 بیاباں جو احسان میرے کے کیتا بابل پیک
 کہوئے درمول میر تائیں دیکھے سمجھ بھائی
 کئی ہزاراں او کہہ مصیبت ملے ورنہ مند انوں
 وروزاروں ماندی ہوئی جان لبان نک آئی
 جیکر کوئی ہوندا تے کرا آگے مدت یاری
 باہر شہر ول باراں کوہ تے جاگہ میری ہونئی
 امر مقدروں چھوٹی عمر ال ایڈ قضیے جالے
 واللہ اعلم کہوں سیراں حکم خلاصی ہوسی
 جو مخدور خانال ہو کے وچہ پر ولس وکانا۔
 آن اپیل اٹھاؤ میری عرض کرو سرکاسے

اج تقدیر ول قیدی ہویا سو تھیان زلفاں والا
 تیرے پاچھرا کپڑا ورجا میری قید چھوڑا
 امر ول قیدی تاواں اسدا ہو گیا فینداں اندر
 اوه اج او پر زین کے لٹے چھوڑوں تچھرا نول
 دو جاگہاں لڑے وک چکا ہو کے عاجز برده
 یا کہ وچہ فراق ت عاجز رہندا ہی مر جاسی۔
 بے پروا بیوں پھیر سالوں بند یواں کرا یا
 کیا اس سالوں زیادہ شاید ہونی مشکل کوئی
 آباترین نینوں تک کے حال ملال ہیندا
 اوه بھی حال معلوم تسانوں بیشک ہوسے
 صبر ول اسان مصیبت ساری کر سیم شہائی
 اچھے نہ خبر پیراں والی ہوئی ذرہ تسانوں
 اج ہن پچھرا پیراں سالوں دتی قید جفائی
 اچھا کہیں تال نظر عنایت کرسی واون غفاری
 مل جا جلدی میر تائیں یا خط بھیجو کوئی
 مل جا آخر ویلے بابل عالی عظمت والے
 با پچھرا وند کون اسدا ہی آن اسل کرسی
 با پچھرا وند کے اوسد تائیں کس آن چھوڑانا
 چھچھا ول اس قید خانے نہیں عاجز قیدی شاہے

فریاد یوسف بطور غزل

آل بابل ذرا اسانوں دیر لگائی کینوں
 بابل پچھراں مشکل ویلے بیشک پچھرائینوں
 مر چکا ہن جان لبان تے ختم جیانی ہوئی
 کوئی نہ اون والا و سدا نینوں اول وطن وا
 لے بابل جیوں حال امیر ہونیا قید وچاسے

رو رو عرض سداواں نینوں آل بابل نینوں
 میں بھی بنیالو والا نینوں آل بابل نینوں
 کیکن خبر پچھراواں نینوں آل بابل نینوں
 حیدر کتنہ سداواں نینوں آل بابل نینوں
 جے آویں کہلاواں نینوں آل بابل نینوں

بچ نہ ہو وہ جس ویلے میں رکبہ کو تیرا گے
 کرسی نہیں کوئی پاس اساتے اور باہل سردار
 چہ کوئی درویشیت و کھٹی و چھڑیاں میں تائیں
 جتنے زخم فراق تے والے سینے کے وہ لگے
 دور اوہ وطن مبارک عالی صبحہ نسوا و اڈ سیرا۔
 تسان چٹھی تھی میں دل کیتی بے پرواہی
 اسپں بیسی برس کے ہوئے کوئی نہیں دن ویندا
 جیکر حکم ملے سرکاروں اکیہاں کمال آواں
 میں پر دینی کھڑے تائیں دل تھیں تسان بھلا یا
 انر ہر بجز بچیراں اندر پھسپا آن چھڑایا

ورد فراقوں نبی خدا و انکی سے مہنہ آیا
 بلبل جیکر باغوں نپے ڈکے قفس و چالے
 مول پسند نہ کسی جسم آوسس یاد بہارال
 لکبہ کوئی قیدی راحت پاو پھر بھی قید نہ چنگی
 بچیراں حال معلوم با نکل قید ہوں دا بھائی
 یالہ قید نہ رہ عالم پیش کہیں سے پاوے
 حسن نورانی قیدال اندر ہوں چھوڑ روانہ
 بگو یاد بہار پانڈی جو پیش چلائی آسے
 آون یاد بہار یاں وایاں جد گلاں کتھاراں
 دنیا بھی ہے قیدی خانہ پاک نبی فرماوے
 اگے جنت مومن کارن کیست تار سب آادہ
 حور قصور ناز نیازاں اگے رہ بنایاں
 رب فرماوے کفاراں نوں دولت بہتی ویندا
 پر میں اس پاروں نہ دتی دولت بہت انہاں
 سار کمال کفاراں رہیں دنیا و مومن تار

قیدیاں نال کہواواں تینوں آل باہل تینوں
 کپڑا سٹیکھ و چہاواں تینوں آل باہل تینوں
 چا اوہیں جنلاواں تینوں آل باہل تینوں
 اوہ بھی سچہ و بیکہاواں تینوں آل باہل تینوں
 کیونکر ملتے آواں تینوں آل باہل تینوں
 میں کیوں لکبہ بچاواں تینوں آل باہل تینوں
 کیونکر اٹھ کر دیاواں تینوں آل باہل تینوں
 بالکل ویرنہ لاواں تینوں آل باہل تینوں
 گئے ہن کوہن مناواں تینوں آل باہل تینوں
 رو رو کوک سناواں تینوں آل باہل تینوں

گرچہ سو کہا بندی خانہ و تیس پناہ حیدریا
 چوری گل گل حاصل حاضر اسنوں کر دیکھے ہر حالے
 دوست کتوں و دروہیاں ہویاں دن و سب حال
 اسپر کی جو حضرت یوسف قید آہی خود مشک
 بند یواناں وکی کچھ حالت قید جنہاں ازبانی
 قید جواناں زینماں نوں پلوچہ بارگواوے
 بندی خانہ قیدی اوپر آسے سخت زمانہ
 اوہ عقل فکر قیدی واپلوچہ وورٹیاوے
 اوسے وقت بچرے پاروں وولن شہن جہاراں
 کافر کارن جنت پیشک وچہ چہ تھان آوے
 جسد اندر رہ صاحب دار حور و خیراں بارہ
 یاسن نیکو کاراں نوں جو کر گئے تیک کما یاں
 سب نے چاندیلن تا جو کافر ہر اک محل سکندرا
 مومن تک سے کائنی دولت جاسن چھوڑا سا
 چہ دست راہ ہایت والا جاسن بکری کتار

اسے کان نہ کافراں تائیں ایڈرزق پہنچا یا۔
 میٹ کے کہاؤن دنیا تائیں شور شرارت کرے
 سلیمان نول حدوں باہر جے پیسہ پتھر آوے
 کفاراں نول رزق زیادہ جنتار پ پہنچا یا
 کتہ پیسے کافر ہو و اتوں ایچ سنجہا پیے
 الدُّنْيَا سِجْنٌ لِلْمُؤْمِنِينَ جیوں کہندانی لگانہ
 دنیا و چہ نیکانہ سے تائیں ب صاحب ازماندا
 و لیاں نییاں نول ازمانے سرے ز مشکل دہر
 مومن نول جو رب العالم سے تکلیف پہنچا ندا
 دوست نول تکلیفوں کی رجب صاحب پنچا و
 یونس بیٹ چھٹی سے اندر قیدی کر فرمایا
 روز قیامت تیکر قیدی رکھساں اندر رہی
 ایو پے تن کیڑے پائے ز کرے نول چوایا
 بہایاں طرفوں قید مصیبت کیڈر اوڑک جلی
 ہو رہا مصیبت سرے حضرت یوسف چا پی
 پچوں نت نماں یوسف کروا کر یہ زاری
 چشم گریاں ز سیتیریاں رووے درد آزاروں
 جگر کے پھٹ لویراں ہوون پیشک یا تمہاند
 درمنداں نول کدین آون خوشیاں دن آ
 اسے حال یوسف نول صدم عرصہ کچھہ وایا

جوڈ تاناں گم شداندر سبہناں آپ چا یا
 مومن بہتی دولت پاروں کافر سو کے سرے
 میٹ کے پھیرا نہاندی پاسوں نول نہا دا جا و
 میٹ کے کہا تا پھیرا نہانوں ز قدر کنوں سکھایا
 جیو نکر کھکھدا مویا ہویا و پیسہ ڈوبیہ پوندا آپے
 ایہ دنیا مومن سے کلن بیشک بندی زمانہ
 تنگی سے کے کروا معلم کپہرا عمل کماندا
 دیکھیاں کون مصیبت اندر عمل کماوے ڈر کے
 اتناں اگاں درجہ اوسدا جنت و عہ و داند
 مومن چھڈ کے نییاں نول بھی مشکل کار چو او
 اسکے یونس جے اس حالت و چہ پیر حکم ہنویا
 تاں پھر کدی نہ غافل ہو یا یونس نی ایہی
 یوسف صلوة اللہ تائیں بھی قیدی کروایا
 ترے دن کصوہ و چہ عاجز جندی قیدی ہی اہلی
 تائیں لقب صلیقال ولما و صلیما حضور انبی
 دم دم باپن والی آوے یاد محبت پیاری
 کون دلاسا دیوے آگے دور وطن گھرا یوں
 و مہرول نصیب حدائی قوت آوے پیش جہانے
 ہر دم درد فراق سخن نہیں نیر لہو داوے
 بعد اوسد کچھو جی خدا و انبندی خانے آیا

در بیان آمدن حضرت یوسف علیہ السلام در بچاری

اکدن بندی خانے اندر یوسف بنی حسانی
 چیراہل خدا دی طرفوں آن پیغام سنایا
 دس بزرگ خدا سے بینوں کون میں بندہ کو

درفراقول سخت لاپاری بیٹھا چپ زبانی
 جہل سلام و صی سے تائیں یوسف نے فرمایا
 طرف غریباں بند بچانے کیونکر آبر ہوئی۔

توں کوئی نیک خدا یا پیارا نظری آویں
 کوئی نہیں قیدیاں باجوں آوند اندر لیس لگانے
 اولوں چہ ایشل خدا کے منہ یقین بول سُنایا
 رب خاص پیغام پہنچا نارسم قیدی میری
 یہ اک موتی قسم عجائب طرف تساوی آندا۔
 چہ ایشل اسا ڈاتاواں رکھیا اللہ سائیں۔
 ایہ جو دکھ مصیبت تینوں پہوئی دا آلاہوں
 آئے دوست نول رب عالم اینویں ضرور پہوئے
 پاک کیتا رب تینوں علیوں جسم وحی بتایا
 اسپں نما نے حرم عاصی قیدی حال پرانے
 وحی بتایا او پر مصیبت لوتے صبر کسایا
 کیتی وار خداوند عالم خوب تینوں ازایا
 خوش پیغام سخن دانسکے یوسف بنی حقانی
 اولوں پھیر یوسف نے کہیا وحی فرشتہ پائے
 دتاں ہویاں اوس با تباہوں ملی جدائی مینوں
 سنسکے وحی فرشتے اکول تہوڑی بارہ ستانی
 ایہر اک جدائی پاروں ہوا سخت دیوانہ
 جد و اتول اوس حضرت کولوں آیا کہت جدائی
 روئیاں نین ناپیئے ہوئے خوشیاں رسدیں
 پند پواناں وانگول حیرہ دکھا اوس کس نبایا
 سنسکے یوسف حالت ایسی روزان باجہ حیا لولوں
 نال رواجکل قیرے تائیں حکم چہا لولوں ٹھائی
 کل امیر وزیر گرامی عاقر خدمت کرسوں
 شہر مصر وچ شہا ہی تینوں لسی حکم عقاروں
 سنسکے بہت خوشی وچ ہویا یوسف کیتی تھی

قیدیاں ہی غمخواری کالوں کس بھجیا تینوں
 توں کس طور بزرگ خدا کے آیکوں وٹوہنگانے
 تینوں حکم خدا کی ہویا تال میں لہر سے آبا۔
 اج ہن رب بھجیا تینوں اندر خدمت تیری
 عالی شان ضروری ہوی اسد کمال تساندا
 فکر نہ کرنا ہوگ خلاصی اوجکل قیرے تائیں
 اوسد بد کے اسد تینوں کیتا پاک گناہوں
 چیکر صبر کر کے اوه مومن عالی درجے پاوے
 خوش ہو سکے چیرل وحی نول یوسف نے ٹر پایا
 حرم آئے کیونکر رحمت کیتی ذات خدا سے
 صبروں درجہ تیرا رب کے عالی شان نبایا
 ایہر تسال نہ ہدوں باہر بالکل قدم اٹکایا
 سن خوشی چہری سولا والی پڑھا حمد زبانی
 حالت بابل والی مینوں خوب طرح چہا تیں
 وس کچھ حال چناب عالی واجیکہ معلوم تینوں
 باپ تساد اخیر میں لہرس گروا حمد خدا کی
 تیرے کانگ علیہ اوسے حکم واقیعا غمانہ
 ترو اوسنوں ساہ خوشی واکیا صلح کائی
 زندہ ایہر ہن تال سنوں سبیا نار حیا یار
 ہر دم اسوچہ روزنا رہندا کریں نہ باہر گیا۔
 وحی کہیا ہن وقت بلوں دا آیتا ترو چہا توں
 یاد شہا ہی وچ شہر مصر کے تینوں حاصل تھیں
 حکم تساد کے کولوں باہر قدم نہ بالکل ویرن
 نالے لسی باپ پیا تینوں شوق پیاروں
 وئی پھیر سو نماہ فرشتے جو کہہ آندی آہی

موتی سچا قیمت چسدی باہر حرکت کاروں
 کہا یو ایہ موتی سچا کہا ہوا بنی ربانے
 ہر بولی واقف ہو یا رب سبب بنایا
 پشتو۔ افغانی۔ یونانی۔ سرانی۔ ایرانی
 سارے علم پیر ال والی بھی یوسف نے اپنے
 چونکہ علم شریعت والا لیلیا لوح سے تائیں
 ایسا ہی سچے تائیں علم حجت و اوصیاء
 علم متاخراتال وارچے موسیٰ نول سکھایا
 حکمت علم عنایت ہو یا لقمائے تائیں
 ایسویں سر پیر تائیں یہ اک علم حساب
 ظاہر و چھانہا کارن معلم ہونا مندا
 سید کے علم خداوند عالم یوسف اندر پائے
 حضرت شہدائے کرام تائیں اتنا علم حساب
 سچے علمال تھیں پھر یا اوسنوں علم چھوڑی
 تائیں سارا علم جنات کے ختم الرسل بنایا۔
 واہ کیا انہر کتا بگاراں نے حیرت نزل ہوئی
 سارے علم رسولان ساٹے ذات عقاروں یا
 پور علم اک یوسف تائیں رب عطا فرمایا۔
 اوہ بھی پاک مگر تائیں کش ہو یا در گاہوں
 نقرہ کاروں ذکر منفسر ایس طرح فرمایا
 اور تھیں بعد پیر ال تائیں ایسوں بلدا آیا۔
 علم تعمیر یادہ اوسنوں و تا ذات الہی
 بعد اوس کے پھر پاک بنی نول علم تعمیر جنایا

یا یوسف بہ علم تساننوں لکسن اسد پاروں
 نوسو علموں واقف ہو یا کھلے غیب نے
 مندی سندھی۔ فارسی۔ عربی سبب و اطلاق
 سچے قسم وی بولی حاصل کر لی بنی حقیقی
 جہا جہا جو علم رسولان سلین رب جنائے
 منطق پیر سلیمان تائیں بخش کتیار سیائیں
 کوئی نہ بخشوں غالب آیا بھاؤں عالم کیرا
 چھ لکھ بات کہتی رب اگر نقطہ غلط نہ آیا
 حکمت و چھ لاکھ تائی اوسنوں کردار سیائیں
 خیر خیر پیر تائیں باطن باز و کجا گیا
 باطن و پیر گمانی ہوندی کوئی نہ سمجھ بندہ
 یوسف و پھر علم تائی خیر نول جنوائے
 اتنا ہو پیر ال تائیں خواب خیال نہ آیا
 یوسف کے علمان و اوسنوں سچے ہوئی
 پیر ال کے لہندے تائیں و لگا پین پھر آیا
 قبول ہو یا بنی اسادا اوسنوں علم نہ کوئی
 کل نیماں و علم بنی نول الشدک جنائے
 علم تعمیر خوابان والا نظر کتابوں ایسا
 پیر علموں ماہر حضرت رحمت فضل الاہوں
 پہلوں علم تعمیر آدم نول الشدک جنایا
 سچے نیماں و پیر یوسف تائیں رب محتا تیرا
 و کتبہ من تاویل الکھا دیت ایسے کجا
 بعد نیماں اصحابان و بھی ایسے درجہ پایا

سن میں حال اصحاب میرال تینوں بول سناییں
 نقرہ کاروں چھوڑ کر نظری آیا میر کے تائیں

حکایت و تعمیر خواب جناب علی رضی و ابا بکر صدیق

کرن روایت اک زمانی پاس علی سے آئی
 کہندی راتیں خواب چائے نظم اساتے کہرو
 لگی سخت نہایت خفت اول سے اندر مینوں
 کی تندرہ راتیں کہا ہوا اکوں شاہ علی فسر یا
 بعد اوسدے پھر وضو کر کے نیکہ لائے سستی
 حضرت کہیا خاوند تیرا تندرہ ہے یا نہیں
 گھر رہیا یا باہر کہہ کرے عورت نے بتلایا
 حضرت کہیا خاوند تیرے عین شہادت پہلی
 شے عورت روون لگی ٹھیریاں آستون چلیاں
 ہو دل تنگ زمانی اکوں یو بکر ول آئی
 حضرت شاہ علی نے مینوں ابیہ پیر سنائی
 یو بکر فرمایا اکوں سن لے تیکہ زمانی ہو
 نیکن دلوں ابیہ پیری اس گل کی پریوں
 سکے عورت راضی ہوئی گھر لے لوں ومانی
 رکھا امید خدا سے پٹی رب دل مصیبان لکھیا
 آئے غازی سچہ گھرانوں خصم اوسد ابھی آیا
 یا حضرت اج خاوند میرا خیریں گھر لوں آیا۔
 سنکرات علی کے تائیں وٹوں جیلانی ہوئی
 اد سے وقت بنی دی جہان سے ہی خدا و آیا
 نال دولتنگ ہوئے اس گھلوں کھٹکے تیرائی
 آدیا پیرا تیرے اسم لیلین جہان بیاری
 اکوں چیدوں ابا بکر سے لہذا نیند الایا
 اوس وقتنا پیر حکم خدا کا تیرے تائیں
 دوست پیر و ابو دوست نام صدیقی سدا و

اُسے خواب روئی آپنی حضرت اول فرمایا
 ہیشہا چھت سمیت تھامی دل میرا ہے ڈروا
 وس تعمیر شتالی اس وی جیکہ معلم تینوں
 کہیا عورت تیل ریتوں نال روئی کے کھایا
 اکوں خواب ابیہ نظر پر آئی نال اندر تھکھی
 کہیں تندرہ پیر علی کے کہیا اسد کے تائیں
 نال کفاراں خاوند میرا کرن جہا و کدیا
 رہیہ تعمیر تساڑھی خوابوں مینوں نظر آئی
 خاوند می سن عین شہادت لوان تھیاں کہلیا
 اوسنوں خواب روئی لیلی ساری آن سنائی
 نول اس خواب پیری وی حالت کیو بکر تائیں
 سچ تعمیر تھامی تینوں اوس مقبول حقائق
 امن سلامت خاوند اللہ ان ملاسی تینوں۔
 ابیہ اندر کہیا اوسد روئے وروہ جھٹالی
 نا بچو غازیوں کے پرتن واز و زمانہ آریا
 عورت ہوئی خوش ملی لیل جا کر حال سنایا
 سر گیا تسال تائیں مینوں خالوں سیکاسی فرمایا
 کیوں تعمیر ہوئی کون وہیہ ایہ کوئی۔
 یا حضرت تم شاہ علی نول چاہو حال سنایا
 خاوند اوسد ایت کہ اسدن میرا نال ہی کہی
 عیدوں علی نے عورت لگنے ہی تعمیر تندرہ ہی
 کہیں پیرا تیرے خاوند فر کہہ چاہا تھی آیا
 اے لکنا نول اس موسن وی جہان لکنا تائیں
 خلقت اندر اس گل پاروں جھوٹا نہیں جاوے

وہ ہندی نکل سچی ہوئی منت ہو ورنج کوئی
وہ کیا نشان اصحاب رسولان علی شان خندان
ہو یہ بیان نساٹے تائیں اسدنیال سنائیں

سہو اس وچ غلطی بالکل نہیں کہ تھیں ہوئی
نکر دوزخ دیکے جاسن مار کتاباں کہا ہند
جیو کر صورت یوسف پتوں نظر میں مایا کر

سکایت ہر معنی ایضا

اگر ان عمر خطاب سے ہمارا وقت ملاوٹ نہ ہوتی
یا حضرت ابن کمال اندر بیٹوں چنتا بھاری
جیو کر وہ شخص میں دوست آپس چہ پیار سے
ہر دم خدمت اندر حاضر بندے کے شام صبا میں
یک ٹولہ ہے آپس اندر بدی ہمیشہ کر کے
حالانکہ وہ دشمن ناپس بڑھوں لاکے گوئی
سن کے شاہ علی فریاد سن اسے بار بھانناں
اسدی پشت بہار کپتوں نکل خلق ہر لال
جو شخص سن آپس اندر روپرو کھلوئے
جو میں پشت کھنوا کھلوئے اور نہاں عداوت چائی
ایہو سبب جو سکے بھائی پھر ان عداوت چائی
وہ جا ایسہ سوال علی تھیں چھیا عمر سہا کے
کہنی سنکے بات تھائی دل کے کنوں بھلاون
کی سبب اس گل کے اندر دس شتابی بیوں
سن کے شاہ علی فریاد سن احوال تمامی
کہیا دل بندے کے اوپر نے پروہ پائیا
اوست وقت وہ جو کوئی بندہ سدا بات کراپس
جی پروہ پھر ڈایا جا کے دل بندے کے
جو کہہ بات سنئے اوہ اوستوں رہندری ہر روز
تو جا ایسہ سوال علی نول عمر خطاب سناوے
بھنیال ہون سچیاں خواباں بعض مخالفوں

حضرت شاہ ولی خدمت اندر کے عرض سنا
اسدی حال حقیقت میں تیس نیاوساری
کہ وہ نہیں شوق بختوں کر کے نہیں کر کے
حالانکہ کوئی تیش اوہا بندے کے شوق محبت ناپس
آپس وچ عداوت پائی رہن ہمیشہ لڑوے
کس سبب عداوت اوہا نول آپس وچ ہوئی
جسدم پیدا ہو یا ہے سی آدم نبی ربانا
پھیر اوہا نول حکم ہو یا سی کہلو ہر قطارا
اوہ تاں اوس دنیا کے لئے دوست سنگی ہو
آپس وچ شریک یا اول تھیں جب بھلا
ہن کے نہیں اوہ دشمن بلکہ بڑوں لاوے
کہنی بات سن کے اوستوں کہن یا دیا
توئے دسن والے اوستوں سو سو وار پکارا
جیکر پاک سول اللہ تھیں معلوم ہوئی تھنوا
الکن ہیں یہ مسئلہ سنیاں کولوں نبی کر
کے وقت وہ دل کے کولوں جسے پروہ
اوہ اوسدے دل اندر بھندی بالکل بھندی
پھر کوئی بات نہ اوس بھندی کہتا بالکل
ایہو جواب سوال تیرے واپس تک سچ
یا حضرت جو راناں اندر خواب بندوں کو
اسوچ کی سبب سے معلوم صاحب لعل سن

حضرت شاہ فریادین کے سن اسے عمر چارے
 خواب آؤندی بالکل پیشکش کے تینا میں
 لہندیاں پڑھیں اسکا نام فرانسون پوجیوں
 اگول یہ ابلیس نکارانی اوسدے راج ندرا
 جو کچھ اسکا نام تے ویچے ہو ہو اوہ پاوے
 اس بیوں اسو پوجیوں و خلائوں و خلائوں
 سن کے عمر خطاب شہا کے نیک و عا و الائی
 لکھ ہزاراں دی حضرت کے تشنگل بند چھوٹائی
 یارب بھیج دو واسا مہتیں کل صبا کیاراں
 دشمن و وفی حاسد سار جاوے روزخ بہائیں
 یارب حب چہارا صبا ہاں از ہرے واپائیں
 سنی حقیقت یوسف علی جو میں کہانی ہوئی
 علی کیا علم تعمیر می اوسنوں رحمت فضل تقار
 ایسا علم تعمیروں کامل کیتا اشد سائیں
 جہ یوسف نوں اشد والی علم تعمیر کھائے

یہ بھی حال بیان اسکا لول کیتا نبی شہا کے
 نگراں اوہ آسمان و پھالے کھڑے چھائیں چھائیں
 جو پوجیوں لہس کے طرف زین سے آون
 اوہ پوجیوں اُسچھا اوسدا علم تعمیروں ہو ندا
 کچھ شلاف نہ اوسدا اندر سکیم الاہوں آوے
 تا میں فخری ہو ہو اوہ وٹھی خواب تکبیرا
 رحمت کرے خداوندوں کے تشنگل کل فرمائی
 ایسے فتح خیر اول کیتا کرے جنگ لڑائی
 پاجیوں دل اسکا کے اندر حب چھائیں یاراں
 جو کوئی گار اپنا نڈا یوں کے کیتا اسدا چھائیں
 لکھ صلوة سلام الاون ہر وہ شام چھائیں
 جہوں کہوایا وحی فرشتے اوسنوں ہوتی سوتی
 خواب تعمیر شاہ کے پوجیوں جو پوجیوں کھڑوں
 جو تعمیر شاہ کے حضرت فرق آوے کچھ تا میں
 بھیجے تے دو قیدی اگول خواباں پوجیوں ولے

بیان خواب بیان کران دو زندانیان حضرت یوسف علیہ السلام

دو نوکرین قیدی شاہ کے راوی ذکر ساندرا
 سارا حال بیان سدا وال قیدی جو جس یاروں
 اک ساتی سی خدمت اندر شریف عرق پاندا
 عالی شان و دولت کے تائیں ایسا خاص عقیدوں
 شاہ کے حق بریائی ہوئی اک کسید کرولوں
 روم و لایبت اندر شاہ باک سخت حکومت عالی
 شہر مصر کے لیون کاران اوسنے منہ لکائی
 اورک اک وزیر سیما ناطری مصر کے پھلایا

اقل ہا حضرت شاہ کے کہاں بیان تمہارا
 جو کچھ لکھ حقیقت آئی بیوں فقرہ کاروں
 اک پوجیوں شاہ وایت طلحام لکھ تارا
 ہر کوئی اللہ سلائی ہووے کیتا پوجیوں کیتا اندر
 بھرنی پے گئی قید و دانتوں کے اولوں اولوں
 ہر پے بادشاہی اوسدی جگہ نہ کوئی عالی
 اسپر اوسنوں فتح کرن واداء نہ لکا کائی کو
 دولت بہت چھائی نالہ ہر پوجیوں کے پھلایا

کہند اچا کے ایہ سب دولت دینی ساتی تائیں
ایہ سب دولت دیساں تینوں ہو مراتب عالی۔
سن کے اوہ انکاری ہو یا تو بہ سے آسنا
بعد اسد سے باورچی چاہی اچا حال سنایا
سن باورچی بات قبول عذر نہیں کچھ میرا
جسم ساتی یا ت سنی ایہ پائی آن ودائی
نکھ نہنا نہ ساری عمراں کھانیاں عمر گذاری
ایہ کم زینے ویندا تینوں ہٹ جا ایسی کاروں
اوسنے چاہے شاہ وہی خدمت ساری باسانی
ورنہ زہر کھواسن تینوں کسے بہانیوں
سکریات تمامی شاہ نے دل سے اندر پائی
ایہ ساتی خوف خدا دل کچھ نہ زہر رلا گئی۔
خوب امداد کر کے کھاناں ویلے وقت ہر وی
باورچی کے پہلوں تالے شاہ نے چغلی کھائی
اوس نے زہر رلا لیائی و تادوس نسانوں
اتنے تیکر ساتی اچا صاف شراب بنا کے
اگے بھی شاہ حال دہا نڈا سنیان سے سارا
حیرم ساتی شربت لیکے خدمت دیوہ آیا
اے ساتی لچ دل نہ میرا تنگ طبعیت خاپے
سن ساتی دل اندر کہیا کم میرا ج نییاں
عرض گذاری ساتی اگوں سن شاہ سردارا
تال پھر ہو مخاطب شاہ نے باورچی نوں کہیا
حیرم شاہ جسے پاسوں اوسنے کھاؤ وی کھائی
کر دیا پھوڑ کھاسنے اندر چھوٹ گیا کہنیں دارا
پینک شہیں شہ لفظی ہوئی زہر ملا کے آندی

نالے کہتاں ایہ توں زہر شاہ نوں گھول پلایا
آخر ایہ پین پین ساتی سے جا کر بات نکالی
نکھ حرام کیوں ہو وال سدا نکھ نہنا نکھایا
حیرم زہر کھواوین شاہ نوں پاوین عالی پایا
زہر کھواو ایساں شاہ تائیں کم بنا ساں تیرا
اے ظالم نہ زہر و ساوین ہو کے سخت سوداوی
آخر نال اوسے حاکم سے کرناں قتل تیاری
ایہ کوئی حال حقیقت سدا باہر وار دیواروں
ساتی نے باورچی ہتھوں چیز نہ کھاوین کائی
سن آریاں گھلاں کر دیاں سن بھی کر دیاو نوں
ساتی نے لے خاص انگوٹی عجب شراب بنائی
باورچی نے زہر تمامی کھانے اند پائی
شاہ سے اگے روٹی ویلے کٹ کے آندی
ساتی جواج شربت پیا سے مول نہ پینا کائی
حق نساں جو پرا ہو سے ارہ و سناں فرض اسانوں
ادبوں شاہ وہی خدمت اندر کھلا سبھی کھاکے
پکے نقین باورچی پاسوں ہو پیا شاہ نوں کھارا
ہو متوجہ ساتی تائیں شاہ نے پل سنایا
ایہ اچ شربت کیتا ہو یا تو پس بی جا اے
کھلیاں تلیاں بی گیا سچھو شربت نییاں تیناں
آکھ باورچی نوں بھی کھانے کھانا اپنا سارا
توں بھی کھاؤ سچ کھانا اپناں حاضر آند بہا
اوسے ویلے خوفوں اوسنوں جان لیا تے آئی
اوسدی دیر کرن وہی مقصد سمجھ گیا شاہ سارا
جستھیں کھاوین کارن اوسدی تین تین چاہی

جہاں بندہ خانی اندر حکم دہانتوں ڈھیا
 دونوں تھیدی پکڑے آئے بندہ خانی اندر
 اکدی جرم ثبوتی پاروں دوچا پکڑیا گیا
 بریاں مال ہو چنگا لگے اوہ بھی مندر اکتھوے
 آخر جدا وہ دونوں صاحب قیدی ہو گئے بہانی
 کیا دیکھے باورچی راتیں اپنی خوابے چالے
 پس اوہ جدم کھانا چاکے ٹریا طرف پھری
 جھاٹاں مار تھامی کھانا اونہاں پیندیاں جاپا
 ایہہ باورچی نول اس راتیں خواب بشارت ہوئی
 ساقی نول بھی خواب اک نیند غفلت پاروں
 خوب شراب پیایا اوسدا کر کے کوشش پوری
 پیوے شہر مصر واولی ہوو جھالس ساری
 وول نول جدا کسے راتیں خواباں اسال آیاں
 جتھیں مطلب حاصل سانوں ہوو خواباں والا
 تال پھر سوچ اوہنا نول آئی حضرت یوسف
 تال پھر فخری یوسف آگے آئے کر کے دانی
 وس تھیں اسانوں اوسدی جیکر خبر تسانوں
 تال پھر وول خواب سانی لانی دیر نہ کوئی
 جیکر اسدا مطلب کھینا میرا سول چاہو
 اوستھیں کچھے خواب حقیقت تسانیں ساری
 سن کے سانی اوہے ویلے نرت ایمان لیا یا
 باورچی نے انوں منہ نہیں کھلے لول سنایا
 جیوں مرز زمانے سے جہاں مسجد بنیاں جاون
 اندر وار چھپان اپنا باطل مذہب تھامی
 جانن جے مرزدا ساتوں معلم لوک کر لیں

پھر ہوسی تحقیق تساوی جاسی بدلہ لیا
 جس بندہ وچہ رتھدے سہین یوسف پھر
 بریاں دی ستانت سے وچوں خاندہ ہوندا رہیا
 سگ او نہاندے روز حشر سے اوہی شخص اٹھے
 تن وپہاڑیاں بعد اونہا نول خواب اپنا کائی
 کھانے بہت پکا کے اوسنے ڈاڑیاں لتاڑا
 اوہے وقت پرندے اوسدا کر کے ہوئی کھیا
 سر کے کوپر دا بھی ریل نالے ٹخہ اٹھایا
 عقل فکر سب اوسدا تا ہوش نہ رہیا کوئی
 کیا دیکھے انکو رادس تازے نور اندر کتلا رول
 شاہدے آگے حاضر کیتا جلد ہوئی منظور
 پی پی مست تھامی ہوون شربت وار واری
 کرن وچاراں کستوں خواباں چاہے اسنیں
 اوسنوں فرخ سنا کے اسیں خواباں احوال
 اوسنوں خواب سنا کے اوہ پھر نہایت حیرت
 یا حضرت لوح راتیں سانوں خواب نول آئی
 یوسف کھیا خواب حقیقت جلدی کہو سانوں
 یوسف کھیا سنا نول حالت معلوم ہوئی
 پہلوں نال خدا میرے تے ایمان لیا ہو
 ایسوں نہیں پہلے کلمہ کرتاں پوسی جاوے
 واحد لا شریک خدا وند دل نہیں کفر و کجایا
 دجوں وانگہ منافقان بکریاں دلو کفر چھپایا
 اوتوں ڈرویاں جنفیاں وانوں بدی جہا لاون
 حنفی کامل بن کے اوتھ پڑے حمد گرامی
 سے سر و پا اسانے ترائیں لیراں نال ٹور لیں

اپنے دل میں وطن سے اندر کفر ہزاراں تولن
 جیکرے سچے بن زبانون کیوں نہیں ظاہر ہونے
 اپنا قدر چھپانا اور نہاں ایسا قدر اسسا ڈا
 کریں نہ اہل جماعت سچی اپنا مذہب چھپا سی
 لکھہ کوئی شیعہ یا مزائی ہو سی قوم فسادی
 کہن کون کوئی اوہ کسی میں ان صنفی کھائی
 ایہیں کم منافق والے اصلی دین چھپوں
 کپڑی جگہ منافق کارن اللہ پاک بنا سی
 کھلے دوزخ ستوں کے اسے اس دکان دکھانا
 ست دوزخ میں ستاں لوہ جسم ملک کھیلن
 ستوال دوزخ سیمہ چھپیں چھپیاں حد اور بن کر لیں
 اوہ کسی چھپے داخل ستوں میرے اندر کر مو
 اوس دوزخ وچہ سٹشن جاکے دشمن خاص خدا کی
 انوں کسیں باورچی وانگوں خاص اچان لیاؤ
 نو حقیقت جد باورچی کلمہ بول سنا یا۔
 تال پھر کہتے ہیں آئن دی کسند اب انہوں
 تال تال چھپناں میر تائیں سچ لقمیر و سیدی
 ورنہ کچھ یقین نہ کرناں چھوٹھیاں گھناں سائوں
 کہندے کے با حضرت جیوں کہیا ایسا تال یا
 اول اوس باورچی تائیں پاک بنی فرمایا
 کہٹ گئی میری عمر جیاتی موت تباری ہوگی
 ان پرندے کو بر تیرا کھاسن بچہ قطاراں
 ساتی نول فرمایا یوسف بتوں نشان دہشی
 سچہ امیر وزیر تمامی تیری بات سنیسن
 ایہر جسم شان حضوروں حاصل ہوئی

دل میں پرانے لومیر ڈال وانگوں ڈروے مو ان بولن
 چھوٹھے جانن چھوٹھیاں تائیں شکرت لوندے
 تائیں وچہ پر دل سیاں ہر واکرے ادب زیادہ
 دشمن وچہ بھی ظاہر اپنا اصلی دین تیا سی۔
 جسم وچہ انہاندے کد ہو سی مرد خدا ہی۔
 کہیں کہسی شیعہ ہاں میں یا کہ ہاں مزائی
 سنگ اونہاندہ کرناں جسیاں اندر و انہوں
 جے جائیں تال بہتر نہیں تال سن بدساں سائی
 اے منافق نول رہنے وانا میں حکم ربانا
 تو بہ کرے چھتال او ستھیں دور کتنے کس جاسن
 ایہ منافق دشمن رب و اوستوں بچ کر سین
 میں ہاں مرشد اسدا پکا میرے اندر دہر لو۔
 سن مرتد و سچہ تسانوں آئی کس نہیں آئی
 دل وچہ اکھو تو بہ اسان سنییاں الے راہو۔
 یوسف چھپا شاید رکے ہے ایمان لیا یا
 بلکہ ایس قسم واکھانا جیکرے تسانوں
 جیو نکری حقیقت اسے اینوں س کر سی
 تال پھر تجری اوہ چھپا کھانا دہسیا انہانوں
 ایہر سائوں حال خولے و اچا ہر جلد سنا یا
 سن باورچی تیرے کارن مرگ زمانہ آیا۔
 سولی بیلے دلین نینوں ویتے گاسر کوئی
 خواب تیرے چھپیں حال تعبیراں ایو سیدان تقاراں
 کھلے نول فناہ اگر جاکے قرب عظیم سیدی
 جو کچھ بول زبانون کہیں اوہ توت کر سین
 اوتھے کر سفارش میری اوچھرواں پینوں

مدت ہوئی قیدوں اندر بیگناہ تلبینہ
 تال پھر دوے روز وہ ہنوں شاہ کے پیش منگایا
 اوہ باورچی سولی و تاکٹ پر نہیں لٹھایا۔
 بات بتی وہی ساتی تائیں یاد نہ تھی کالی
 چو نکر روح ازل سے ویلے ہوئے اقراری
 ایسے آکے دنیا چکھے رہی یاد و ساری
 اوتھے بہتا پاک پکایا تو ہیں رب اسٹا
 ہن نہیں خبر پہنہ اندے تائیں ذات خداوند والی
 بھل وزیر گیا حضرت داہن تال گفتہ کہیا
 ہوار مانی یوسف آگے ہوئی و بیخ سوانی
 خوشیاں اندر مسکیناں نول کوئی یاد کریندا
 وڈے منھا ترو ہوں بہنہ اند کو ہیں غریباں جان
 واہ کیا ذات کریم خدا ہی ہر دم فضل کہاوی
 مسکیناں محتاجاں تائیں ہر دم روزی دیندا
 اوسدا نام عفور الہی بخش بہار خطائیں۔
 جھڑ و روازہ مولا والا یوسف نبی خدا نے
 آگے کچھ دم اسدا تائیں بلنا سی چھٹکارا
 سنت برس پھر ہور زیادہ رہیا بندگی خانے
 جیکر میرے کولوں مدد چاہتوں یوسف میرے

تیری بہت کتنی باجوں نہیں چھٹکارا تھیندا
 تحقیقات تکرار کے ساتی پیش وزیر نسیا یا
 اپنا گڈ پاہو یا چایا نیتی واپس پائیا
 لو امیرال والی داخل ہنتر وہا سے ہوئی
 شینک توں ہیں رہا ساڈا واحد استباری
 قالوبی والا چو و بندہ بھل گئے یکبارگی
 ایسے ہوا کارگی سے کیتا عقل و وراڈا
 جان لیسن جدر بے کئے ہوسن و بیخ سوانی
 اکرن مشکل ویلے اندر تلبیاں لسی ایہا
 مشکل ویلے آئے حضرت یاد آسی فی الحالی
 محتاجاں نول کوئی ہلازم کول نہ ہینے دیندا
 مسکیناں محتاجاں تائیں نظر پسند نہ آن
 شینکاں تے بدکاراں تائیں ہر دم یاد لیا کے
 بجاویں کیسا بزرگوئی تانجھی نہیں دوسریندا
 انر حسن جہاں گناہگاروں نول کو ہیں بلانہاں
 جدر ساتی نول عرض سنائی پر تے ہور تائے۔
 ایہ گل حسد ہم بولی رہنوں شہرت آئی یارا
 رہ جزا وال پچاوا کہیا ذات خدا نے
 قسم عزت دی اوسے ویلے دیدن پچھٹکارے

بیان آمدن پیر علیہ السلام حضرت یونس کے قصہ اور اس کے توبہ و نجات

کرنا روایت ایسے پیکر آیا وحی خداوا
 یوسف اسول یوسف آگے ہر ذن بیان سنایا
 کہنے خوش ہنسا سے تیرے قدر کتنی ہنوارے
 کہنے آں چھوڑا یا تینوں کر کے نیکارے

تو حضرت یونس نے کہا کہ کیتا ادب زیادہ
 وس ایسے یوسف کس کتنوں قدر تے کنوں آیا
 کہنے حسن عطا فرمایا و دروں لائال ہارے
 جدر ہم مارن لگے تینوں سارے صاحبزادے

کئے کہ وہ دی قیدوں میں اسے اتنا بچایا
یوسف کہیا مولا میرے خود کیتی نگہبانی
یا بچہ خدا سے اتنی طاقت ہو کہ سینوں نامیں
وئی کہیا ہر کم اندر مدد ہو وے سجانی
سخن خلاف آلائشوں قید زیادہ ہوئی
بعد اس کے پھر وحی شامی یوسف نون فرمایا
یوسف نے چند نکلون تکھا قدرت سے بکھائی
چھاپتھر یوسف نامیں بیٹوں نظری آیا
وچوں زنا کیر اظہر ہو یا قدرت پاروں
ایہ دعا الہی ہو ہوں واہ دین بار خدایا
پس پتھر سے اندر بیٹوں تازی روزی ہویں
واہ سبحان اللہ کیا قدرت تیری بار خدایا
قدرت و کیمہ پیارے والی یوسف بی خدا وا
وحی کہیا سن دوست بیدر تینوں فکر آیا
مرسل نون ایہ سخن الٹا روانہ آیا میتا
جیکر قیدوں تنگی میں آئی ہے سی پیارے
جیکر نون اساتے درتے اگر عرض کریندا
نید سے پیش سوالی ہو ہوں یا وہ آندا ہوں
سن کے چہرے خداوند والی یوسف بی خفاتی
تو بہ توب پچھرن لگا بخش کرماں میںوں
بخشیں میریاں عیب خطایاں یا رب سجاسیاں
جسدم بہتا تائب ہو یا ربے فضل کمایا
راوی کہے ہے ساتی نون نہ یوسف کچھ تیاندا
پنج ورے اس نالوں کے قید یوسف ہی ہو یا
قید خانے وچہ دوست بیدے باراں برنگہائے

کئے تینوں کنوں لیجا عافظ ہو چھڑایا
تاہیں واقع تیرا پر فضل ہو یا سجانی
ہر منزل وچہ عافظ ہو یا واہد اللہ ساہیں
پھر کہیا کیوں ساتی تائیں ساڈی قید چھڑانی
یا بچہ خداوند مشکل ویلے پہنچ نہ سکا کوئی
نکلوں تکھا تائیں چاہیے راز و کھایا
ست زینوں تہہ ہوشے حضرت نون وکھلائی
مار یا پر وحی نے اوسنوں ٹوٹے کر وکھلایا
منہ وچہ ساڈا پتھر کھائے روزی رب غفاروں
اس مکان وچالے بھی تہہ میںوں نہیں بھلایا
تت ہوئی روزی و تیدیاں پیسہ کت لیوں
اس مکان وچالے بھی تہہ میںوں نہیں بھلایا
دل سے اندر سخن خلافتوں ہو یا فوق زیادہ
با بچہ خداوند ساتی تائیں تہہ سوال سنایا
وہں کہاں کول سوال جو تیرا رب منظور کیتا
کیوں نہ نکلوں سے عرض سنائی وچہ بار سجا
قسم عورت دی اوسے ویلے جلد خلاصی ویندا
ہوری پاسوں منگن لگیاں شرم نہ آیا تینوں
دل سے اندر سخن خلافتوں بہت ہو یا ارمانی
تو تین بخشہ مار خدا یا سب توفیقان تینوں
تیرے با بچوں بخشوالا کوئی نہیں اسان گناہیاں
بخشیا اسان گناہ کساڈا عیب آوازہ آیا
جلدی نال کڈیندا اوسنوں جسدم اللہ عافظا
ست ورے پھر کچھوں حضرت وچہ عیب تہہ ہو یا
بعد اس کے پھر یوسف کارن وقت خلاصی کے

در بیان ذکر ربانی زندانیان برایت یوسف علیہ السلام بطور مختصر

جنتی بدت بھی رہا ناندی خائے رسیا
 دم دم شفقت ہر کماندے اہل زندانیان تائیں
 بیک نصیحت کر کے سہنوں جسد راہ حقانی
 جسدم اہل زندانی بندے مسلم ہو گئے سارے
 تسال اساوڑی تا بعد از ہی تیس نون بجانوں
 اسپن تسائے حق سے اندر تیک اداواں
 جنوں حبس طن دی ہو جاو دیس و چاہے
 تاں پیراوسے ویلے قیدی وہ سو حاضر آئے
 تنگ و عا اساوڑے تائیں علبدی و بیہ خلاصی
 منگی تیک دعائیں تے رحمت لایاں جھڑیاں
 صورت شکل و ٹائی سبھدی ادا کسا سائیں
 نکل آئے سبھ بندی خانیوں کر کے ادب لایاں
 اکوں نول نہ کوئی پچھائے آئے جدوں کہ انوں
 گھر و ایساں نول بعدوں حقیقت سارے لایاں
 چو حال سیاں و پڑوں جسدم سے کہہ گھڑوں
 کیوں نہیں گھر و جان کا سو تھی تسال تیری
 بیشک تسانوں بھی ہوئی قیدوں جلد دانی
 اہل زندانی ہو قربانی کہندے ادا لول سائے
 اک لظاہرے تیرے کولوں یا سید سوارا
 بخت و لیر با بچوں دیکھو چونکہ بندی قانہ
 طوق زنجیراں سانوں اچھے لگن بہتہ پیارے
 سبھاں با بچوں کس کلم آون بہتہ بیان ساروں
 عاشق ہر دم پارہ کن واکھڑا کسے کے جیوں

کدیں نہ اہل زندانیان تائیں سخن سنجی و اکبیا
 سخن جان جھینقاں تائیں ہر دم پائیں جائیں
 ہر قیدی سنگ حضرت صاحب الفت کرن تباہی
 اکدن سد کے پاس اہل نہانوں کی پائی تھیکے
 ویوے رسیا ان تسانوں ہر عیبوں نقصانوں
 تنگ و عا تسائے کولوں مشکل قید چھوڑاواں
 لیے اور خوش تھیں تائیں ہر راضی ہر حالے
 یا حضرت تائیں ان فرزندوں کولوں اور آئے
 شفقت رحمت تیری پاسوں تھیں نیکے و کما
 ترسے گئے سبھ بندے اور نہانوں کی پائی سبھ کھلاں
 تا بچو کوئی ملازم بالکل بچھڑے نہیں اونہائیں
 چاندیے مول سے کسے پچھائے کیا خاصاں کیا عامال
 حال چتیاں یا سبھوں کوئی نہ پچھے مول انہانوں
 تھ پھرو لول اونہانوں تائیں عشق نقیبتی آئی
 چاہے رہے باقی حضرت لگا کہن تنہانوں
 اکھوں کران و عا شت تباہی و چہ درگاہ رب باری
 کی لینا اس قید و چالے جاو کر کے وہاں ہی
 تیرے نالوں نہیں اسانوں نرن فرزند سارے
 کھول گھائیے دیساں تیرے تھیں پہلے سارا
 بندگی فائدہ دوستی کے تنگ چالے تخت شہانہ
 لیکن تھیں ان نہیں چاہندا کریے دور کنار
 جس و تھی و پیا بند سن چاہن سنج او جاراں
 ویکہ حال پیارے والا صد تھیں تھیں

با سحر و جادو پندیراں شکیبیاں سپور پندیراں سبکوں
 طبل باغ بہاراں کو اداں کدیں دور سرداں کے
 یوسف نول جہ قید کرایا بی بی دور رنجانی
 اوسدا پار و چھیاں اتر خمر مدت بہتی ہوئی

عاشق کدیں پھانسیاں سپور وال دور سحر و جادو
 پھر پھر عین زیارت کاران جلوہ لیون آئے
 اوستھیاں تپتے کیونکہ سوئی دور فرانی کہانی
 کیوں نہیں حال حقیقتا صدی پور تھائی گئی

سوانح مخرونی ہفتن بی بی لیچا پندیراں شکیبیاں انوات

سنو حقیقتا جہ یوسف نول بی بی قید کرایا
 ہر دم روضہ کے یار سجن را جہوں جلوہ پائے
 ٹائے افسوس بسیار جانی کیوں میں قید کرایا
 اگے بھی گیمہ جلوہ حاضر ہو جاندا رخساروں
 اور محبوب بہار اٹھایا اسالی قید و چاہے
 ایہ نہ تو شہر ہے جہ پرواہ نہ نول کیم پرواہ ہوئی
 گوشتے نال بسیار تہا ندا کینا اللہ سبائیں
 قید کرایا میری علت ہے شک یا دنیا کی
 روضہ دور رنجانی ہو کے کون سنے فریادوں
 راویلا کر روضہ سے دروں بار شام نیاں ہیں
 میں تھری خود قید کر کے سوئی دور رنجانی
 اپنی سٹھیں جیکر قیدی کر رہی میں تینوں
 بہن شاہ مرہر کے چہ دل قیدی ہو گیا
 چہوں چہوں دور فرقی شافے تینوں دل
 بیت اپنے نول عرض شاکہ کر دی گریہ آری
 جہوں جہوں اوس نول حال فرقی حال شاکہ
 جہوں جہوں سب دیاں زمان آن سہی بہاں
 سہی جیکر شہر سے چہ آئے کدیں کدیں
 جہوں حال حقیقتا صدی پور تھائی گئی

اوستھیں پچھو پچھو جہانی تنگ نہایت آئی
 یوسف قید کرن کے اندر پھر افسوس کہاں
 مطلب بھی نہ حاصل ہو یا حیدر کان ڈرایا
 ہن نہ کدیں زیارت سوئی دور جہانی پاروں
 تا سحر و جادو کے تنگ نہایت الفت میری بہاں
 پیغمبر نول دنیا والی بالکل چاہ نہ ہوندی
 عام مجالس اندر گدا دل انہاں واناہیں
 ایہ نہ خبر ہے ہفتوں سالوں دل کے کنوں سہاں
 بے پرواہ دربار سجن وا کیونکر ملن مرادوں
 آد جانی کیوں در لگائی پھیرا پاویں ناہیں
 ہن میں وجہ فراق تیرید سے روال ہی نکالی
 قسم خداوی کہو آئیندی شرم نہ آؤنہ تینوں
 کیونکہ باہر کدوں تینوں دل چہ کر دی گویا
 ہن میں کوئی بارت سید و یار سجن دلبر دی
 بل مراد کدیں بل تہا چا میری ایک وارسی
 تینوں جہوں شکر سناون کارن دوری ہوندی جہوں
 ساریاں شکر سناون اوتے قائم ہو کہہ لوں
 اوس سہی طرف روانہ ہوں ساریاں جہوں
 کدیں اسان بے شکہ کہو لیسے جس چہ پھر تہا

سوئے دلیر یار میر نول درخ کھوا کھال کھانا
 لے محبوب زرخا پینوں کردی منت زاری
 جان لبان تکائی ہوئی ہوش حواس نکومی
 ہر نام تیرا پئی پڑھدی دم دم یاد کریدی
 دے کے کھاناں دائی تائیں نت سیرا کردی
 اونچ بپا سے میر کے دس کہاں دایے پینوں
 پینوں بھی کچھ یاد لیا اندا کے یاد نہ آندا
 کوہی اوہ دلیر جانی ساڈا ایشہا بندی خانے
 ساڈے دل بھی نظر کر بندیا یا کہ بول نہ کر دا
 لگے واگس پیا سے واسوئے ہر جنا سے
 اے دایے اوس یار میر یاد اوس حوالہ سارا
 بیٹھا رہندا یا کہ تھیا سے شروا رہندا
 اینوں درووں نیت دیوانی کردی گھلان باتاں
 ہو دروایت بی بی جس دم تنگ نہایت کے
 ٹھوڑا جہا پیا سے تائیں نہ کھیو کھیو
 تنگی اندر روئے تیکے تے لایا لیا وے
 نیکے نول بھی اللہ صاحب کوکے دیکے از اندا
 مومن دکھ مصیبت اندر پیش یاد کریندا
 جدم دکھ جہا ہی کہے واجد ذات مقارن
 تویہ تویہ نہتہ تھیں پڑھدا کروا حمد تھائیں
 غفلت چھڈ کے اللہ نول جو مومن یاد کریندا
 بیہ حال زرخا بی بی دل سے اندر پیا
 جس دایے نول دکھ دیتا گھل پیغام سناندی
 ادہ بھی عاشق یار سخن سے اوس دن واپویا
 کہیں نہ اوسنے غصے نظروں پاک تہی دل لکھا

ادب سلام زیادہ کر کے ایسے سوال الاتاں نو
 دیہو مراد اساتنوں در نہ تیرے اجل تیاری
 پچھ تیرے کو چہ جیون مشکل میں چاہندی ہوئی
 تیرے نام پیا کے اولوں جہاں پیاری دیکدی
 دے کے تے پچھ دای تھیں خبر تیکے دلیر دی
 میر حق و چہ بھی کچھ گفتہ بول سنایا تینوں
 کی تینوں اوس حق میر پوچھ سخن کی یاد راندا
 دنوں بھانے کھانے ساڈے یاد نہ دنوں بھانے
 کھاندا راضی ہو کے یا کہ بخش دل دہر دہر دا
 یا کہ قید مصیبت اندر سے ہو گئے تھیا سے
 کیونکر بندی تھانے اندر دل کر کے گزارہ
 کی کچھ حق اساتوں اندر سخن گھلاں کہندا
 ہر دم چھدی سخناں الیال واکھی بھنیں وار داناں
 ہولی جہا دایوئے تائیں ایہ پیغام پیغام
 دیکھاں یا کر کے پاناہیں ایہ بھی بات زبوں
 خوشیاں اندر شان گمانوں کون بولا یا جاکے
 خوشیاں اندر تیکے ہر کو مستیا نظری آندا
 خوشیاں اندر فکر عبادت دل کنوں وسریندا
 ہو کے عاجز منگے حاجت مولائے دیباڑوں
 مہن ہو یوں نول تیرہ میرا کہے خداوند سائیں
 اللہ بھی نہیں رحمت پاروں اوسوں دیکھو
 لکری یاد اساتنوں یوسف جد کوئی دکھ نہ جھایا
 اوسدی بھی پوچھتے یوسف سے یہی جان کر تھیا
 جسدن نیدینما سے اندر حضرت یوسف دیہویا
 بلکہ حضرت ہی خدمت تھیں بالکل کدیں نہ کیا

Marfat.com

نہی کر کے یوسفؑ کے ہر دم حاضر رہنے سے
اپنے حضرت یوسفؑ کو دل کر دی نہ غافل ہو یا
اک دن اوس واروئے تائیں ظالم ہجیر ستایا

جلدی جان فریش کر پیدا ہو جبکہ یوسفؑ کہتے
نال واروئے خوش خاطر فاکدیں نہ کتیا گوئیہا
دل و احالا یوسفؑ کے اوبوں بول ستیا

دور بیان عشق و محبت یوسفؑ بیان دل و عشق و محبت

جدوں واروئے دل اندر عشق و الگاء
واروئے لیجا اوس و ابھی آہ صبر تحمل چلب
ہر دم حضرت یوسفؑ طرفوں تک ایسے بچپارا
حکم کیسے تے کرنا اوسوں بھل گیا یک باری
ہو پر دانہ یوسفؑ انہوں من وارے گھولے
یوسفؑ پاروں بند یواناں نول نہ کچہ الا انا
جداء سخت لاچار دی ہوئی اُس واروئے تائیں
گلو چہ پلو ادب سلاموں روکے عرض گزار دی
تسین سلام نہ نال اساکے کر کے کہیں کہیں
ہر دم تائیں نکال نین دل حضرت ہور خیال نہ کوئی
تسین نہ کہیں بلاؤ سانوں واہ واہ بے پرواہی
دل چاہندانت خدمت اندر ہو والی سبھی صبیال
سکریات واروئے پاسوں یوسفؑ نبی خداوا
کہندائے واروئے تینوں میں کہانت سوال
اگے دوہہ شخصمال نے میں سنگ عشق سار لکھیا
اول باب پیارے میں سنگ الفت سجد پائی
ہو رہے ار مہمیت ڈھکی تھ حساب نہ کوئی
اوسنے نال اساکے ایسا لایا عشق بیانا
تینوں واسطہ ریب واپا والی ہو جاوے کتارے
اگے نہیں مہمیت اندر وار اسانوں آنہ دی

ہوئی ہوئی اوسدا بھی آہویا مکھڑا لگاتے
ظالم ہجیر نبی کے اوسوں کے اندر دل ستیا
جو کچہ کم ہوئے حضرت وا کر کے آمادہ سارا
عشق نبی دیوں دل کے اندر بھیر گئی سخت کٹاری
حضرت یوسفؑ جیکر سدان مرجبا کر بولے ہو
سہری حضرت یوسفؑ پاروں خدمت بھل کر اندا
اک دن حال بیان سنا تدارو کے ہائیں وائیں
ایسے محبوب میرے دل اندر بھیر گئی عشق کٹاری
اسین بچا پے پھر چالے رور و ماراں وائیں
بھیر ساکے اندر حضرت جان آزاری ہوئی
سانوں عشق محبت والی گل و پھولے کئی بھاری
اس واروئے گہری ہوئی دل و پھر ہی محبت ناپیں
وردوں کر آواز اوچیر ار ذناں بہت زیادہ
کہیں پیار نہ نال اساکے بول سخن سستی دار
اونہال پاروں پیر اور حضرت زمانہ آئیا
اوسد پاروں کھوئے کے اندر سرت و کتیا
بعد اساکے پھر پائی والی آن محبت ہوئی
مفت نگی ہر نامی نامی بلانا تیدی خانا
نال ہوسے بے عشق کسا ڈاسانوں ہر نفسا
بھیر ہونے عشق لگایا جان اسانہ دی

دیکھاں کی کچھ نہ گویا کسی مشرقی صحبت لہری
 منع کرید حضرت یوسف نامے سجدہ رونا
 اگے بہت پیارا سا لولہ خستہ حال ہنسیا
 گریہ بات رسول خدا سے سر سجدہ پوپا یا
 اتناں اوس دیکھتے رونی درو صحبت پاروں
 حالت دیکھ پیاسے والی روون رنگ لہری
 ہر دم یوسف درد فراقوں سے درو رنجاناں
 لکھ تنگی دوستی طرفوں سے کج عاقتیوں
 یوسف ننت خدای جانب گویا تیکہ عیاں
 کہیں کہیں دل حوصال رگن یادوں آجاوے
 دور سا فریبی لولہ خستہ دی ماسے
 اول یاد پر لسی تائیں جبر دل وطن دیال گلاں
 جبر پر لسی لولہ دل اندر درو رولا آڈندا
 وچ پر لسیاں وطنی جیکر جاندا ریل کنڈا
 جاوے درد فراق تمامی اوسد لہری پاروں
 واہ وطن وی جیکر لکے پر لسی کتا تائیں
 ننت بدیسی درو رول سے اندر بیگ اسکلا
 ملے نصیبت کہ تنگی پر لسی سے تائیں
 باہجہ وطن سے بندری خانہ جاپن ہو دیارل
 دل رگن پر لسی لولہ درو دیال سا لگاں
 یوسف ننت وطن دی جانیت کھرا شوق لولہ
 بندری تلے اندر سدہم یوسف ننت فارغ ہوندا
 بندری خانے تھیں رگن لسی جانیت لکھ لاسی
 اکن یوسف باری اندر درو رولا درو آزاروں
 ڈول تمامی شامیاں والی آوے کراسواری

ہشت ہوا لیس صحبت کولوں باہر نہیں اب میری
 ہو رہا پیار نہ سائے تائیں باہر خداوند ہوندا
 ہو رہا پیار نہ سائے پاسوں بہن جان لہری چاہا
 خوف الایوں ریلے اگے رو رو غیر حسیلا یا
 تیل رگن نچل والا ڈگ پیار خاراں
 واہ سیاہاں کیوں نئی نیر سے تکی ڈر رہی
 کہیں نہ غفلت حاصل ہوئی جاری ذکر رہانا
 تنگی پاروں دوست والا نہ درو چھوڑے جاوے
 پار پھل معاف کیں سے تھیں عیاں
 باہل پیارا یادوں کے جہ سے کچھ واول سدنا سے
 کہیں نہ دل تھیں نائل ہندی کوئی نہیں کتا
 ہوندا آکھے آکھے اگے اگے دلاہن جلاں
 رو رو آکھے تے پر لسی شاکہ کہیں نہیں ہوندا
 واہ واہ پھر کیا لذت آندی اس پر لسی تائیں
 شام وطن وامعالم ہر طرف اور وطن گہر پاروں
 پائے کھمبہ کچھ اوسدوں ہونے بند رہا تائیں
 کون نہ تھیں پر لسی والا بکھری لسی
 کوئی نہیں آوندا اوسدوں باہر لولہ لسیاں
 دل نہ رگن یا پھر وطن سے اندر پار شہارل
 ہر دم وطن پیاسے جانیت کھل تھیں شاکہ
 دیکھاں ننت کئے وطنی بندہ نہ جوفات خدائی
 بندہ وطن دی جانیت کر کے ہنچوں درو ہوندا
 واہ وطن دی جی جہ لکے پائے خوشی سوائی
 اپن جیتی ڈھارا ہی آیا دور دیاروں
 دس کہاں لکھ کر اوسدوں لیا دوسری

بیان ملاقات کردن یوسف علیہ السلام کے پسر کنعانی اور ہندی خاندان

سنو حقیقت اک دن حضرت یوسفؑ نے اپنی بیوی سے کہا کہ وطن دل کیتا ہویا یا کر کے رہنے والی ڈاچی اوپر سواری کیتی آئے جلدی دورانی باری بیچوں بیچے یوسفؑ اسدی ڈول تالی ڈول لباس تالی ادسدی شامیسا ڈول تالی اتے تیکر اوڈ ناچر بھی آیا شہر ڈول تالی بیٹھے اندر حضرت یوسفؑ او سول شہر تھوکی ست آست دیوانی ہوئی پاک بیوی دل چلی وڈی جسم منچو و ہو کر پاک بیوی کے لئے ناچر نول بھی پھیر و گیا شوق بی بی سے چایا وڈا نول ہو پٹی اولوں چیم چیم بیرو تھوکی اے سر وار اول و احالا جلدی و س سائوں نول پر پسی دیس سٹے و اجس دیسوں پرائی نول بھی ہیں کنعان شہر و امیں بھی کنعانی باب تسا ڈور و کھنڈیں رور و پیر اچھا لے ہر گے نین ناچینے و دیس رور و کریاں چہرہ پاک علیہ اسنے اپنے کان پو آیا باچو تسا ڈے اسد تائیں سخت لاچار دی گئی سن کے یوسفؑ ڈاچی پاسوں حال حقیقت سولی آگے پھر فراق سجدے حدوں دور تنگہ پایا اس حالت وچہ ماروں ناچر گئی کر کے آیا جانا او سوں کو تھوکتوں وچہ پلاکت پائیا کرن روایت مارن نول جلدی ناچر چایا

باری سے وچہ پھیرا ہویا ہندی خاندان اندر ناچو اک سوار نے غیبوں و ملی آن و کھالی نام سپرول شیس یوسفؑ دیوں آیا سر و خدائی سپر لیا یوسفؑ فروروں ایسہ کوئی ہندی شامی اچھا جسم تیرے آیا معلوم کر سال اے جی یوسفؑ سے تیرے آیا اپنی واک و لائی سپر ڈاچی نول یوسفؑ دی آن ہندی شامی ہندی مار ہیسا سو و اگر سپر سول نہ ولی مو مال اسباب سو و اگر والے و پیر پیرے سوار سے تے گے حضرت یوسفؑ کے اپنا کسیس جہر کا یا شہ زبان کہلی ڈاچی دی بول کلام سازگی میں پھر حال حقیقت اپنی دیساں و س سائوں قدرت ہوئی شوق تیرے نول منیاں ل سہرائی اپنا حال سنانے تالے چھ لے حال زیبا تے پور تسا ڈے اسد تائیں پور تھی سخت کشا لے پورن ضعیف شامی ہو یا ہوشی سخت بیماری روندا رہے ہمیشہ اس وچہ کہیں نہ باہر آیا سون باسچو و شہاز تائیں کا ستریا لکڑی کے برقعہ اندر تھو چھپا کے کرنا گے تار دی تھو اولوں پور اس ڈاچی کے پور سواتا لایا سوا لیکے مارن لگا اصلی کیفیت نہ پایا ایسہ نہ پھر سیکے سر شد تھوکی آستوں رہے ملایا اوسے ویلے اسد تائیں پور تھیں و با یا

Marfat.com

اودیاں نیکر لنگاں اوسدیاں ز پیر زینس کھلیاں
 بیوں جیوں باہراول کارن زوراناہل لافے
 جسم آن مٹھیرے ہو یا زندگی آس سٹاکی
 کہندا اوسنوں حسن نون تاجرنوں کیوں مارن آیا
 رب العالم تیرے تائیں محافل نظر نہ آیا
 جیکر چاہویں تیرے تائیں زمیوں ملے رانی
 جدرنوں اپنے ہتھوں بہا یا سوٹہ مٹھیرے چھدی
 توبہ کر کے جلدی اوسنے سٹیا ہتھوں سوٹا
 ادب سلام زیادہ کر کے پیش بھی وے آیا
 دس لے مرد خدا کے بیوں کس گراؤل چلیا
 اویس زیادہ کر کے اوس نے حضرت نون فرمایا
 کین پار مصر تھیں اگاں دور اگیرے چلیساں
 سن کے نام کنعان شہر دا یوسف نبی الہی
 پھر تیا شہر تساٹے سی اک رکھ گسری
 تاجر کیسا اوس رکھے دی حالت چچھ نہ کوئی
 اوسدو جوں ڈال گرامی سے سی عورت والا
 بارال ڈال برابر اوسدے پر اوس بچی باروں
 اوس ڈالی وانا وال یوسف لوک شہرے کہندے
 اوس یوسف نون امر مقدروں آئی پیش جدا
 بھائی گئے اگیرے لنگہ کے سہنکار کرن نون
 اوسدن تھیں ناں اجدن توڑی پھراوہ رکھ لای
 برگ نمر سبھرائل ہوئے ہو گیا خشک نمسانا
 ہر دم خشکی حالت اندر وسداہن کہلو گیا
 سن کے پانت پدروی یوسف رونابہت نمائاں
 لے سپر دل نون جواتناں دور دیاروں آیا

قدرت دیکھ خداوند والی لووالں ہویاں کھلیاں
 تھیں تیوں زمین ناںی اوسدی کرچوں کوئی جاوے
 حضرت یوسف نون دل اندر رحمت شفقت آئی
 مارن آئیوں ناں پھر اگل اپنا آپ مرایا
 جدر پاروں لے اوگن نون مارن کارن دیایا
 تالوں سوٹہ سٹ دیہہ ہتھوں خشکی کرین کائی
 زین بھی اوسوقت بلاشک پیر پیر پھڑوسی
 پائی اوسے وقت خلاصی ہو آزاد کھسوتا
 حضرت صاحب اوسدے کولوں حال احوال پچھایا
 اگاں کس طرف نون چلیں مڑا کد چاہیں دلیا
 میں سوواگر شہر کنعانوں کرن تجارت آیا
 مڑ جہ قسمت ہوئی حضرت واپس گھرون لساں
 برقتے اندر چھم چھم رووے تک کے مرد سپاہی
 اوسدا حال اکیونکر بھائی دس احوال تھامی
 اوہ رکھ ہے یقوت پیہر خبر اسانوں ہوئی
 اوسنوں امر مقدر پاروں مل گیا واپس نکالا
 ہو سکے خشک تھامی اوس بھی جنت دی گلزاروں
 کر کے صفت یوسف دی سید جیگا کہ تھہرے
 اکدن سنگ پانڈے اوسنے کیتی جنگل وٹائی
 چھوٹا بچھاڑاں کھاوا سوئے لعل چین نون
 تازہ مول نہ ہو یا بالکل سبزی گئی تھامی
 ویکھاں کسدم چھولا لکیاں کرا کوچ لکھاناں
 چلیے بہن نہیں باقی رہندا وقت اخیر ہی ہویا
 پھر سوال شایا اوسنوں دس لے مرد جوناں
 کی کہہ نفع و سبسی تھیں لے مقبول خدا یا

تاجر کہیا اس واری و نفع سناواں تینوں
 ہے امید بلا شک پکی بینوں ذاتِ غفاروں
 سن کے یوسف نے فرمایا سن تاجر کرواناں
 اُس سے بدلے ایسے دو کنکن ویاں شکر تائیں
 ایسے ایسے دو کنکن میرے ملک تائیں ہے
 حد پیغام سخن نولں میرا او فقو وچ پہچاسیں
 نالے ذاتِ خداوند والی رحمت فضل کرسی
 سن کے تاجر ادب سچا یا قذیبیں پس چمکایا
 پر ویسی و اول بے راضی ہو جائے اس ماروں
 پر ویسی و اول ہے کوئی بندہ راضی کروا
 جو کسے مسکین شخص وائے پیغام سدا کے
 جو کسے او چہر جانڈ کے تائیں سدا راہ دکھائے
 دل مومن و راضی رکھنا بہت ثواب ایسا کی
 حد منظور کیتی گل تاجر یوسف برقعہ چایسا
 چہم چہم روئے و روز فراقوں و نیان کنتیاں
 پن تاملی کا نا ہو پاتن پتھیں خون سدا یا
 حال دیکھا کے اوسے تائیں یوسف فرمایا
 اکھیں خستہ حال تاناں اک قیدی و رہاندا
 ادب سلام تسانڈے تائیں حدوں باہر کہندا
 چو نکروں و چو رو پھر جسے ہر دم رہیں تلیندا
 چو نکروں نرت غم شے تیرے پٹھیا پیر چلا ناں
 ویس دورا تریوں و انہ پانی اوسنوں کھن سدا یا
 کوڑی نہمت لاکے لاکال اوسنوں تیرے کتے
 چو نکروں تھیں لخت جگر و اچھو اور سدا یا
 ہر دم تیرے وانگولں سدا روزانے برطاندا

روک ہزار دینار نفع واصل جیا ویک تینوں
 اک ورم بھی کستہ بینوں بسی نہیں ہزاروں
 چھڑ پارتے اک سنہیا اس رکھوں پہچا نا
 قیمت و بہ ہزار دیناراں ساری عمر اں کہائیں
 لکھو تا ایسے کاغذ تینوں کوئی نہ دو جا کھو کے
 واللہ اعلم اس سرکاروں کی کچھ ویر چہ پاسیں
 اس سوال منن و آئینوں اچھو حضور وایسی
 دس پیغام پیاسے بینوں چاہساں چہنہ پڑایا
 ایسے بھی جاناں گا بے ہو یا بینوں نفع بخاروں
 اوستے رہا ہوا نارا راضی فرمودہ سرور و
 ہر ہر قدموں شکی پاؤں کے جتنے قدم اٹھاوے
 اوسنوں اللہ جنت والا رستہ تیک بتاوے
 و رہا سدا معلم ہو سی روز شہر کے بھائی
 عین جمالی مقصد سے نوری تاجر نولں دکھلایا
 خوشیاں و الیاں تھوڑے اٹوں لالہ پیاں اڈکیاں
 پڑیاں پڑیاں نظری آون برہمن بار کھایاں
 اینوں حال دتین حضرت نولں چو نکرو نظری آئیا
 اندر شہر مہر کے رہندا تا بعد اسیاں و
 ہر دم یاد تسانٹوں قیدی دل تھیں کروا رہندا
 اینوں اوس سچا قیدی واپس ورم والا کھیرندا
 اینوں اس پرودے تائیں پلہا بندہ تھانہ
 او تھیں ادہ نقیر تھانڈی پرودہ پکڑ تھیا یا
 کوئی نہ سندا زاری اُسدی صبر پیا لہ پینا
 اینوں اوس نے پھولں کمر اں اپنا پکڑوایا
 گیا آرام نصیبان وچوں سکرو و اسدا نہ آرا

شوق زیادت کارن اوسنوں دلوں محبت بھاری
 جسے کہیں نہ دیکھا تھا اوسنوں کی جگہ کارو
 در نہ روزگار و نذا عاجز در چہ ذراقت مرستی
 ابھی پیغام نبی نے آکھے اوس سپرول تائیں
 سن کے تاجر نے فرمایا نام تباد مینوں۔
 حضرت کیسیا نام و سن دی بالکل عادت تائیں
 حال حقیقت جو نہ کھڑی تھی ایوں حال ستانا
 سن پیغام نبی کے پاسوں تاجر دل چہ پایا
 منزل منزل ٹر دیال ہو یاں پتیا آن بیچارا
 بوہا بند رسول خدا وارٹھے سناڑ کھوٹا
 حضرت نول تن صبر نہ کوئی نہیں بند نہ آکے
 سن کے بیسب بھین یوسف دی بوہا اگر لایا
 پھر پھر سیا آوازہ کرنا سدنا نبی پیسا را
 بات کیسی دی کیتی اوسنوں ہرگز نہیں سکھاری
 جیکوئی گم ناں پھر تائیں و سوناں پیاراں
 کچھ نہیں مطلب ناں نبی کے لول سپرول کیسیا
 دور پیاروں اک پر ویسی دی میں خیر لیا ندی
 ہوندا فرض سفیہا و بیاناں اوس ویلے آیا
 اتنے تیکر نبی خدا و افارغ تھییا نمازوں۔
 یا نبی اللہ پھر تینوں ہے کوئی شخص بلاندا
 سفیوں کھان اوہ کون بیسی و چھڑیا گاروں
 ساڈا ابھی پروسییاں اندر ہے محبوب سدیا
 سن پیغام زنیب تھیں حضرت جہڑیا او پرین
 کون بیسی عاجز چھنے ہے پیغام جو آیا
 پیسہ ہوش آئی بی بی تھی پھر بیایاں تائیں

ابھی آون مشکل اسدا نو کرے سے سرکاری
 بیشک خدمت حاضر ہوئی شوق زیادت پر
 روز قیامت پیا خداوند میل اسڈے کرسی
 دو منڈاں دی حال حقیقت تائیں طرح بھائیوں
 ناچو نام بتایاں حضرت جان لوگا تینوں
 حد پیغام بتایا آپے کچھ بیسی اسبائیں
 راتیں ویلے چوری چوری خلقت باسوں جانا
 واپس طرف عقوبت نبی کے کھلہ پنا پرتایا
 تائیں سوخ نبی کے درتے نرم آواز لیکارا
 خلقت پور تھیستی بے گیا کالاسوٹا
 یا نبی اللہ بوہا کھوٹو تاجر کھلا بولا کے
 کون کوئی توں دیس کھڑی تھیں اوس وقت چہ آیا
 اوس نبی کے بولن والا ہو گیا گم ستارہ
 اوس گلزار سبز کے اتے پھر گئی جانزا ندی
 میں اوہ اولوں ہو لی جیہا حضرت پیش گزاراں
 گلاں میں بک اوسدے کارن آیا کہن سفیہا
 اوہ پیغام ضرور سنا خدمت و چہ انہا ندی
 نالے اوس بھی راتیں کیسیا جس پیغام جو آیا
 زنیب عرض گزاری اوسدی حضرت پیش گزاروں
 کہندا اک پر ویسی واپس سکھ سفیہا آندا
 سو بیسی عاجز والی جاکے بات پیاروں
 مت کے اوس سخن نے ہوئے خوش پیغام جو آیا
 و کجاں کس پر ویسی کے نہک آواز سفیہا
 ناں ہو و مت یار ساڈے تھیں ہو و خاصہ آیا
 آندا پاس سپرول تاجر ہو سکے چاہیں جائیں

و بیکہ بنی نون ادب سلاموں تاجر کے ایسا
 چہل سلام نے کیا اس تاجر کے تائیں
 ائی نظریں میرے تائیں تیری عجب و کھالی
 کون اوہ دروی جس سنہا میری طرف چوایا
 تاجر کیا یا حضرت میں حال سناواں تینوں
 خستہ حال ویرانہ ڈاڈا منہ نے برقعہ پایا
 خوش کلام و ان کشادہ جلوہ حسن و کھیا
 برقعہ لاء کے خود اس مینوں عین جمال و کھیا
 پر یوسف بگھیا اراں کہا و معلوم حالت ساری
 بندی خانے روند ایشیا اوہ مقبول خدا و
 سوڑ رہیا نہ مڑی اوہ منجھیں زور تھامی لایا
 مال اوسد کے پھر کیتیاں اوسے نیدیا ڈاڈا کھیا
 میں کیتاں پیر تائیں غنققت مال بولا یا
 میں جدو سیانہ نکا نا وطن کنعان شہر و
 نقش وی حالت او پر زین کے کھیا پچا ارنڈا
 اوسد احوال بنا اسانوں کینو اوسد احوال
 اوسد ایک پیار بچہ ا بگھیا اراں کے کھیا یا
 سن کے دروی حال ایشیا رونانگت کھیا
 شوق نسا ڈی ول کے اندر حیدر اوسنوں بہاری
 چکر اوسنوں فرصت حاصل ہو جاوے سرکار
 ایہ گل سن کے پئی خدا و اوہ ہرنی او پر چڑیا
 جان کیا اوہ یوسف و لیر سوہنی صورت والا
 پتھر چھیا و س تاجر سانوں کی اوس نام تھیا یا
 کبیس جسم حال ایشیا کھیں و رخ اوہا نسا
 سن کے حالت پیر ہرنی تے چھیا پئی سوہارا

السلام و بیکہ حضرت منہ نقییں بول سنیا
 کون کوئی نون کد ہرول آیا پتھر سوال تائیں
 نالے آوندی تیرے پاسوں خوشبو و لبر والی
 وس شتایی میر تائیں دل میرا اور ایسا
 شہر میر و چھ بندی خانیوں قیدی بلیا مینوں
 صیرت حسن جوانی واناں انت کسے متفق آوا
 روپا نوپ یوسف کے دانگول سوچ بھی تھرا
 یوسف جان لیندا ہے ہوزراناں بگھیا اراں کھیا
 لیکن اوہ بھی یوسف کے دانگول حسنوں اپرا کی
 ڈاچی میری ناکے اسوں کیتا نیرت اناوہ
 آخر اوس تے ٹوڑ ہاراں اوس نون سبب کھیا
 حوزانوں ہو پھی ادبول و دم دم کرے سلطان
 وطن نکا ناکسی کامی میر کے کنوں چھیا یا
 کیا اکھاں چوں اوسدم رونا اوہ پر و پسی پردا
 پھر پھیس جو او سجا گئے پئی خدا و اوہ ہوندا
 میں کھیا اوہ ہر دم روے غم و چہ پئی لٹھالے
 اوستھیں پکھے اوسد تائیں ڈاڈا پیر سنیا
 نالے کر کے دعا خدایا اوہ مقبول تائیں
 روند ایشیا ہے اوہ بردہ ہوندا نہیں فراری
 انشاء اللہ پہلوں تینوں ہسی آن پیر اول
 سخت فراق پیارے والے آن کھیا پھر پیا
 جسے نکھہ پیار کر او پر برقعہ ہے سی ڈالا
 کھیا پیر دل چھیا احوال ایشیا تھلا سنیا
 سن کے حال پچھاں نون کے پیر ہوندا
 بی بی زینب پکھ او ہارا یا دردی باس پیرا

بعد اوس کے اس تاثر تائیں حضرت نے فرمایا
 کہ کیا تاجر کچھ نہیں حاجت نیکے عا الہو
 جنت وچہ مقامی ہوواں نال نسان ہمسایہ
 سن کے حضرت حق اوسکے چہ نیکے عا الہی
 واہ کیا شان سپرول تائیں بلیا خاص الہول
 نیماں کے لڑکن والا اینویں مطلب پاوے
 ویہ پیغام مہین واجلدی گھروں واپس آیا
 سیر جیلوں رب کے تائیں یاد کرتیدار مہندا
 ہوئی دور بصیرت چشموں پھر یا ہو رزما نہ -
 کچھ نہ بھانکے یوسف یا چون سجدت ہوئی
 کہیں نہ حجر یوں رہا ہر یوسف قدم مبارک پایا
 دونوں اکھیال روون دروون ہجر فراق ملیاں
 لگی واہ خزانہ بی باغیں سگیال کہڑیاں کلیاں
 دوہاں ولاندریاں جانال وچوں مانگ چھی دلیاں
 سکیا ماس ہڈاں د اوتوں خالی ہویاں نیلیاں
 تک کے حال یعقوب نبی دا لوواں ہوں کیلیاں
 واللہ اعلم کہوں بلایاں سر تھیں جاسن ٹیلیاں
 تزاں ہویاں روئیاں تائیں ایجے نہ بچوں کھلیاں

سنگ حضوروں جو کچھ چاہویں وقت قبولی آیا
 جنت جاگہ ڈھیلو کے بینوں پگو ذات الہو
 روزخ نار عذاباں کولوں چاہویں رب بجا یا
 اوسے وقت قبول خدانے رحمت نہیں فرمائی
 دولت مل گئی کے نالے ہویا پاک گناہوں
 منکر نیماں دور لکانے روزخ دیکھیا جاوے
 حضرت بھی حج کے سے اندر پ ونام وپیایا
 چلے نیر اکھیں کے کولوں صدم اٹھدا ہندا
 ہجر فراق پیاسے والے کیتا آن دیوانہ -
 چکے خیر یوسف دی صدم ملدا بندہ کوئی -
 سرو قد پیلے کے غم مانگ کمان جھوکا یا
 روون درد فراق سخن تھیں منجوں پن نہویاں
 بلیلاں باغ ویرانے وچوں ہوا اسی جلیاں
 دونوں اکھیال ررو اپنا نور وواع کر کھلیاں
 ہنہ کر طرف سجدی ہر دم رور مار کے جلیاں
 سخت مصیبتاں آن نبی تے ام جیاروں دلیاں
 وہیں اونہاندے جگر کے جہاں ایہ ایزدین جلیاں
 انہک وچھڑیاں لداں کے کہیں نہ خیراں کھلیاں

بیان آمدن محمد صلی اللہ علیہ وسلم و خبر خلاصی و ان ذوات را از بندگی مخلصانہ

تقرہ کارمل بھی تفسیروں نظر حوالہ ایسا
 اور شخصیں اگے حضرت یوسف رب کے عرض الہی

آدمی شکل وحی یوسف نوں آن جمال ویکھایا
 یارب سیاں بند بچانیوں بینوں بخش راجی

الہی انت الرب وانا العبد وانت الخالق وانا المخلوق وانت العزيز وانا
 الدليل استالك بحق ابراهيم خليلك بحق اسحق ذبيحك وبقيوب واسرائيلك
 ان تعنتني وترحمني يا ارحم الراحمين

یا اللہ توں مولا میرا میں ہاں بندہ تیرا تم
 توں عزیز میں عزت والا اسپس ذلیل کہاوں
 ہو اسحاق یعقوب طفیلوں شان جنہاں مذہب الے
 جد حضرت نے السی طرح پر نیک عا و الائی
 آدم روپ نیا کے وحی نے آن جمال دکھایا
 پھر وحی نے یوسف کے ادبوں عرض سنائی
 یوسف کیا جاپیں توں میں خاصہ سرور بانا
 پھر وحی بتلایا میں ہاں جبرائیل فرشتہ
 یوسف ادبوں بول سنایا کیوں چم چم روپا
 ایہ خانہ گنہگاراں والا قیدی مجرم سارے
 وحی کیا ایہ جنت وانگوں ہو پانیدی خانہ
 پاک ہو یا سچہ بندہ خانہ تیرے آون پاروں
 حضرت کہیا توں کیوں میںوں ظاہر لقب بتایا
 گنہگاراں وچہ جاگہ میری عیبوں نیدی ہو یا
 وحی کیا رب عالم میںوں لفظ صدیق بتایا
 پھر وحی توں یوسف کیا دس شقیقت میںوں
 حضرت وحی بتایا اوسوں سندر سول گرامی
 طاقت رہی و ہونہ کوئی ہوئی جان آزاری
 بھائی تیرے میں نہ مندے ہیں کارن تیرا پاروں
 اے یوسف جو اس کتابیں تنگی حاصل ہوئی
 تیرے پاروں تیری خانہ رہنے پاک بنایا
 بعد اوسدے خوشخبری میںوں و سنان بول زبانوں
 و خرت قہیے رب تیرے میںوں بلا شکاں اے
 بادشاہی وچہ تیرے میرے ایسی تیرے تائیں
 بادشاہ سب کے زمین کے کرسن تالواری

تدھے سبھنوں پیدا کیتا توں میں خالق میرا
 پاروں براہیم نبی وحی نہیں سوال سچاواں
 رحم کریں توں میرے اوپر رحمت کرنے والے
 فوراً حاضر خدمت اندر آئیٹا ملک خدائی
 السلام و علیکم تھے یا مقبول خدایا
 کیا کچھ تائیں تائیں یا کچھ جان نہ آئی
 اپنے داوں میں تیرے تائیں نیک بندہ کوئی جانا
 آیا وچہ حضور تیرے کے سن لے نیک شرتہ
 کس سببوں اچ دن تیرا اوہرے آون ہو یا
 کس پاروں اچ عاصیباں جانب تیرے تیرے
 کون پیت بنا کے اوسوں سن کوئی لگانہ
 اچ دن اسدا وچہ اچا جنت وی گلزاروں
 حالانکہ میں اپنے تائیں اوگنہاں بنایا
 پھر توں کیوں صدیق بنا دس شقیقت گویا
 نال ایہ اجداد تسانوں اچ دن رب ملایا
 باپ میرے وی حیکر حاکم سلطنت سلطنتوں
 باپ تساواں ہیر وچا لے ہو گیا خشک کامی
 خالی حجرے ٹم کے اندر رو کر وازاری
 ہر دم متوجہ تیرے وشن دور وطن گھر پاروں
 اوسدے سوشہیدال وچہ پاسی سوئی
 صیر تھل پاروں تیرا نام صدیق لکھایا
 میںوں حکم خلاصی آیا واعد رب جانوں
 لگے میں تساواں کارن دن سچہ خوشیاں کے
 مشہر نام تساواں ہوئی اندر ہر جا میں
 ہو وئی میں حاصل میںوں ملک کی سرواری

شہر مصر کے حاکم نون نے اپنے خواب آنسی
 جدم تیر کے کولوں پھین حال حقیقت ساری
 جد تعبیر ساسین شاہ نون عالی عظمت پاسبین
 لگسین بڑا عزیز حاکم نون حکم جویں سجانی
 ہر جاگہ حکم تسا ڈاہو جاو لگا جباری
 دس کے خواب تعبیر یوسف نون جبریل سدا یا
 واہ کیا قدرت مولا والی ہر دم جلوہ دیندی
 کدیں پیاریاں محبوبان نون دکھ درد پہنچا کے
 آپے بند کے کولوں پہلے اوچھک پڑ کر واندا
 دس انزہر ہے رب العالم ہر دی غیر لبتدا
 جد بند کے نون دکھ بیماری کے حاصل ہوئی
 اول بند کے نون دکھ دیوے پھر آپے دل کرا
 محبوبان نون تنگی دینی اوسدا کم قدم بھی
 اس دنیا تے مومن تائیں تنگی دکھ پہنچا کے
 پھر اوسنوں اوہ صحت دیوے اپنی رحمت پاروں
 مومناں کارن جنت اگان رب تبار کرایا
 جویں یوسف نون بند بچانیوں کٹہہ کی گشتی ہر
 ہر ورت واو کھرا درجہ ذات خداوند کیتا
 جنت یاغ بہاراں آیاں مومن کارن لگے
 رب سبب بناون والا ہر کے کم کریندا

کوئی تعبیر اوس خوابے دی اوسنوں بون سبھی
 اوسے وقت خدا کے حکموں کہدیں بیماری
 اوسے وقت مصیبت مع چوں دور لگا لیا جان
 آخر دیدی اوہ تینوں بلکاندی سلطانہ
 زیر حکم تیر کے ہے ہوئی جتنی حلقہ ساری
 واہ سبحان اللہ یوسف تے ربے کرم کایا
 رحمت بھی ہر ویلے اسدی نرتی تھا ہر تیری
 کدیں کدیں پھر رحمت کر کے فضلوں سنا
 آپے پھر رحیم الہی بن کے ہر کس اندا
 کویں سمیع خیر الہی واحد سدا وبتدا
 کیونکر نون ہوندا ہے اوسدی رحمت نظر نہ پوندی
 ہتھوں صبروں اوسدے تائیں دیوے پھر صبر و
 پھر اخیر اوسدے لے کر و افضل کر بھی
 بندہ اپنا کے کے تنگی خوب طرح ازما کے
 پھر خوشخبری نالے دیوے جنت دی گلزاروں
 حوراں اہل ایمان کارن ہر سنگار لگایا
 اینویں بعد مرگ ہے جنت نختے ذات الہی
 لکھ رحمت جو اوسدے امروں غفلت کر نہ میتا
 بعد مرگ ہے جنت اوسنوں فضلان خاصین ہتھ لگے
 کسے نہ کسے بہانیوں ہر دی مشکل آپ کیندا

چونکہ خواب آنی شاہ تائیں یوسف کے دس ساری
 دس تعبیر یوسف نے اپنی بند خلاص کرای

تمام شد جلد دوم

اعجازِ کلامِ سلیمان

۷۸۶

بیان خوابِ پدین شاہِ مصر

۷۸۶

سجدہ صفتاں اوس مالک تائیں حسن صمان او پایا
 نید خلاص کر اون والا واحسد رب تعالیٰ
 ہر واکار برآمد کرنے والا اللہ سائیں
 آپے قید مصیبت اندر پاپے مومن تائیں
 جہد یوسف نول نید تخیانول رب کے گدہا چاہیا
 آگئی خوابِ مصر کے حاکم نول از غیبول راتیں
 نام ریاں بتاون شاہ و احاکم شہر مصر و
 کیا ویکھے اکے راتیں اوسنول خوابِ اچانک کی
 چل دیال چل دیال پاس تخت ویکھے کور وائی
 بعد اوسکے پھر ہوگا وال سنت گرا و نہاندہ آباں
 اون دیال سارا وہ موٹیاں گایاں پوچھن گایاں
 موٹیاں وارنگ چٹا بیسی راوی خیر سناوے
 ویکھے پیان شاہ حاکم خوابِ چالے سارا
 کھاپی کے اوہ سنے کھاواں وڑیاں شہر مصر نول
 شہروں پھر رانہ ہویاں جنگل طرفے وہیاں
 تن چڑھدے تن لہندے کے بک ال اسان چائی
 چوداں سٹے ہو رہی خوابول اوسنول نظری آئے
 اوہ جو خشک سٹے سن اونہاں ساویاں شہر تائیں
 رب اونہاندی سکیاں سکیاں پی ویکھی کی
 بھی بک لڑکا اوسکے تائیں خوابول نظری آیا
 خوابِ انصافوں حکم چلاوے خلقت باقی رہی

واحد لا شریکی واپھر خوشن پیغام سنایا
 اوسدے باہجہ نہ دو جا کوئی رب سداون والا
 روزی عیبے ہر بندے نول پاپے ہر گناہیں
 آپے پیر سادی کروا چھٹ جائیں جہت جائیں
 سنیاں ہو سیا کیونکر رب نے نیک سبب نہایا
 سنیو مومن حال تنہا ندا پاؤ عیش براتیں
 تحت حکومت اوپر جاری حکم اوہ سی کروا
 ست گایاں رو نیلول نکلیاں موٹیاں حد نہ کائی
 ہر روچواں خوشبو آوے صفت نہ ہونے کائی
 بہت ضعیف طاقت بجد کھکھے بار موکایاں
 کچھ نشان نہ پٹ وچالے کھاون والا لچھے
 لسیاں وارنگ لانیلا ڈٹھیاں سبت آوے
 ناچو پھر لسیاں گایاں کچھ پاپا شور ککھارا
 چاکھے کوئی نہ چھڈی باقی پھریاں ہر گھر نول
 اوقھے اوہ ترے ٹولے ہو کے آپو آپ سردیاں
 ایہہ ہو چال مصر کے حاکم اکھیں ڈٹھا بجائی
 ست ہر کے تے ست اونہاں شہر روٹے ارکھائی
 جلدی ہنہ وچھو پڑو پایا کہا کے چائیں جائیں
 اپنے عیبے بنائے سکے جویں امر رب باری
 پہلے تختِ مصر کے اوپر اوسنے حکم چلایا
 ایہن خوابوں کے راتیں شاہ ڈٹھیاں بیکباری

جدید شاہ نے خواباں بھیاں دلنوں لرزہ آیا۔
 آفتوئی فی رؤیا یی شاہ ہر نول حکم سنایا
 جلدی دستو میر گے خواباں دیا تعبیراں نو
 ایسا امر مقدر ہو یا راوی جسے گزاری
 شاہ نول بھی پھر چینیوں لٹھی کچہ نہ آوے جاوے
 جذبے نال بتایا سبھوں سندو صاحب سارے
 کیوں ٹکر کوئی تباوے اگول ہوئی چپ زبیراں
 سنے شاہ خاموشی سبھدی کر تک آواز سنایا
 اتنی مدت کہا ندیاں ہوئی دتا میرے گھر وا
 لازم قتل کرایا جاوے ساریاں تمکھو اماں
 نال پھر شاہ نے ستر مرواں حلقوں تیج چلائی
 باقی جو رہ گئے اونہاں بھقیں بلیا حکم اونہاں نول
 ورنہ جو ہیں انہاں احوال گذر گیا اس جائی
 جس دم شاہ نے غصے ہوئے خوب طرح دیکھایا
 سر تے مشکل نبی جاں بھاری یاد آئی گل ساری
 صحت اندر بندہ کوئی رب نول یاد نہ کروا
 کتنی مدت یوسف تاپیں ساقی یاد نہ کیتسا
 شاہ دے اگے ادیوں ساقی ادب بیان سارے
 صورت حسن جوانی اوسدی کیا بیان ساواں
 بڑا لبتیق پیارا رب واکال مرد سیما تا
 سانوں بھی وچہ بندی خانے خواب کی دن آئی
 جیکر اکھوتال ہیں اوسنوں کہاں حقیقت ساری
 سنے شاہ نے حکم سنایا جاوے اس طرف تبتابی
 نال پھر ساقی منہ دے اوپر پتہ چاڈر کر کے
 چپ چپا تا ہونما نال عرض کر کے شرم اندا

فجری وقت اکابر ہر آل خدمت وچہ بولا یا۔
 دستو خوابے رونامینوں کیوں ایسہ رائیں آیا
 چپ خاموش وزیر تھامی لگے درد سبیراں
 جیہڑی خواب تبتابی شاہ نے بھل گئی اوساری
 مرد پڑھتے اگول کہیں نول خواب تعبیر نہ آوے
 جسے تعبیر تیا سونا پس ما کے جا سو سارے
 مذہبوں خواب تبتابی آئے اسدیاں سن کی تبتیراں
 نمکھو امول اپر تبتابی ہیں کیوں رزق پنجایا
 ہن جوانی و پھو مینوں مشکل باب امر وا
 تابو پھیر نہ چپ وندیاں صادر ہون کلاماں
 جنہاں نول وچہ عقل فرست اپر مول نہ کائی
 جلدی خواب تعبیر تبتابی بولوتسبیں اساتنوں
 اینوں نال تبتابی بھی ہو جاسی کارروائی
 اسدیاں ساقی نول پھر یوسف یاد ولیو چہ آیا
 آگیا یاد ساقی نول یوسف جس تعبیر چتاری
 جسم مشکل بندی سر تے نال پھر روئے ڈروا
 جسم مشکل نبی سر تے یاد کیتسا پھر مینا
 ہئے باب بندہ بندی خانے خواب تعبیر تبتابی
 بن تقصیر وں بندی خانے روندا ہے نتھاواں
 جنت و انک دسے اوس پاروں سارا بندی خانے
 جیوں تعبیر تبتابی اوسے اینوں ڈھٹی بھکائی
 انشا اللہ حاجت تبتیری ہو جاسی بر آری
 کون اوہ ایساں خواباں دے کال مرد جنابی
 آیا پاس یوسف صاحب کو سخن کر ڈور ڈور کے
 یا سردار تبتابی کو چرسے ہے باب کلم اساندا

حضرت کیسا کیوں شہزادوں و سنیوں
 انہوں نے حکم خدائی کی نیر کے دس نکوئی -
 پھر لہہ نشانی مہرہ تھیں دس بیان اسانوں
 دس نشانی اللہ بھانویں ہو جائے کہ تیرا
 سنگے ادبوں ساتی آگوں حضرت لوں فرمایا -
 ایسا امر مقدر ہو یا شاہ نے خواب سنائی
 ناں اوہ یاد شاہ کے تائیں نا امیر وزیراں
 جے کر یاد آئے ناں کہی بھی تعمیر تسمی
 کہن ہفتہ اسکا اندر بھی پاک نکتہ آگ
 جیکر یاد رہدی ہر پاک نوں خواب جوتنا بتلائی
 سارے اک تعمیر اوئے اوہ ہو اتفاقی جانے کے
 ایہ پاک قدرت کاملہ سوئی واہدوان مفاول
 شاہ لوں بھی پھر یاد نہ ہوئی ایسی حکمت ہوئی
 جسد مقل تیار کی ہوئی موت سرتے کھلی
 ہر نوں وقت مصیبت اندر آون باویار
 کول طبیبانوں کوئی جانے اندر صحت صفائیں
 جاون اسول آپے پھر اوہ منزل بنیڈا کر کے
 جو نہ کر ساتی بارال کوئل بنیڈا کر کے آیا
 کہند اے حضرت اسپاروں ستر و گری
 جسد ساوی واری آئی یاد کتیا بین تینوں
 کہ گتہ بہت یاری جیکر متقیس کہہ بن سکدا
 حضرت یوسف شفقت کرے او سنوں نون اسل
 ایس قسم واسفند او سنوں تائیں آیا بھائی
 ساتی سن کتیبہ پو پو پو پو پو پو پو پو پو پو
 دس تعمیر شہابی سانوں چھٹے جنڈا ساوی

اندر امر جلالت دے دخل نہیں کہہ تینوں
 نہیں ایسے غلطی تیری پاسوں بننے نہیں سوئی
 اسان نکانیاں کوچر کہہ پراپے گیا کم تسانوں
 تیری مشکل حل کرے وہ نہیں کوئی حرم میرا
 شاہ نوں رائیں سنیاں ہو یاں ہے اس سفند آنا
 اوں تھیں تھپے ہرے دل نوں ہے خواب
 شاہ چچے اوہ خواب چنار و جلد و بند تعمیر ال
 ٹڈہوں باونہ آوے نو لے کی تعمیر کسری
 بھل گئی تائیں امر او انوں خواب وہی ہو شاہ
 اپنے دلوں تعمیر شاہ کے دل نہیں کے سہ بھائی
 دس کے شاہ کے تائیں اپنی نینڈا کس کس کے
 بھل گئی خواب کتا میاں تائیں امر جوں سرکاروں
 جیکر دس بنیدے تان یوسف یاد نہ کر واکوئی
 سانوں بھی سرت یوسف دی آگئی بھگتی بھلی
 وقت مصیبت کے لی آناں ہر نوئی باول بھاری
 جہ مرض آوے تے آون یاد حکیم نہا ہر نوئی
 ادب سجا کے اوسدے آگے سخن کرن ڈر ڈر کے
 غرض برمی ایہ امر ہم او سنوں نر ضے آن لویا
 خواب تعمیر نہ دس یارو ہو گئے لقتل تھامی
 آگے ستمال برسماں اندر یاد نہ آول ہر شاہ
 ورنہ ساوی زندگی اندر پہلہ پاک جھانک و
 سبہ معلوم اسانوں جو ہے سفند شاہ نوں آیا
 چوواں گایاں چوواں مٹے ساری تھانسی
 پھیر بھی گئے تائیں اوسنے کیتا عرض جو بار
 شکر ساویاں کرناں کارن آمد ہوئی نساوی

حضرت کیا اوه گایاں موٹیاں جو دسیا یاں
 ہر یک خلقت سوکھی وس سی دور ہوئی دلگیری
 اوه ست گایاں لیبیاں پھر جو شاہ نول نظریاں
 جو نکر موٹیاں گاواں تایش لیبیاں پل و پوہ چلیا۔
 پل و پوہ کچول کرے جاسن کھٹی بٹی ساری
 باقی جو ست سے ساوے شاہ نول نظریاں
 ست سالان تک بارش ہوسی حدوں باہر بھاری
 اوستھیں پکھے پھر اوه سے تہ خشکی والے اوسن
 کھینیاں سبھے خشکی حالت ہوسن حال ادارہ
 جسے و پوہ سوکالال کھٹیا ہوسی ٹکڑا وانہ
 کوئی نہ کھینتی پیرا ہوسی روئے زمین دے ائے
 پانی چٹے نہراں نالے ہوسن خشک تمامی
 اوه اوس دن بندہ رب و خوشی اسایش کرسی
 جو ساتی نول حضرت یوسف خواب لیمبر ساتی
 اولوں سارے شاہ دے ائے اس تعمیر گذاری
 بندہ بست ہوسے پھر کیونکر دلون لیل چناری
 کیونکر جیل کریئے اوسدا و سوجال تسمی
 یا حضرت پھر کیونکر پوہ دے سوجال اساوا
 حضرت کیا اول سارے و پوہ سوکال زمانے
 نال قناعت کھاوان کے مفتی مت گواون
 جتھے گرسن انشا و اللہ او کھے پیرا ہوسن
 میلی تیل نکالن گاندہی عطر گلاب پھوڑن
 غفلت مت کرے کوئی آگے مشکل وقت سنیدا
 ہر دم حکم رسول خدا و ایہ فرمان ستاندا
 اجدن نیکی لرتو سبھے جس کے کچہ کرناں

اوه سوکال نشانی بیشک ہوسن دور بلایاں
 ست سالان تجھیں تہیے واقع لگسی ہون زبیری
 کال و بال او نہاندے پاروں آویگا کروہاں۔
 اینویں بندے کال چلے کھا جاون کے کھینیا
 سبیاں و پوہ کوئی کوئی پوسی تہی مشکل بھاری
 اوه بھی فریہ گھاواں وانگوں حضرت بول ستائے
 خوب طرح دے پھل لیبیاں ہر یک کھینتی و اثری
 پوسی کال سخت جب اوتے لوک تمامی روسن
 سخت زمانہ او پر زمین دے کرسی آن نظارہ
 اوه بھی پلو پوہ کھا چھٹن گے آگ جھروں زمانہ
 سب و سخت تمامی پلو پوہ سین چاون گے ستے
 ٹے فاقہ ٹے فاقہ گرسن بندے خاص عوامی
 چہرا اپنے کارن سوکالوں کرو خیر و دہری
 اوسے ویلے خوشیوں اوسے شاہ دل کھینتی رہائی
 سن کے شاہ نول دل دے اندر چھٹا لگی بھاری
 ساتی نول فرمایا شاہ نے مر پچہ دوچی واری
 تاں پھر آکے ساتی کیا پیش رسول گرامی
 کس سببوں کال اساتھیں ہوسے دور زور او
 واھیاں سین کھینیاں والے کرن اکٹھے وانے
 کھر شور نہ چھٹن جا کہ گذن جس چاچا ہون
 جسے گڈیاں گڈیاں ہویاں غفلت پاروں وسن
 جٹ سہ سالن بھوئیں اپنی ہالی میوے جوڑن
 جیونکر غافل نول محشر و سخت عذاب سنیدا
 اگال کان کسافے پھایو سخت زمانہ آندا
 ہیکے امر مقدر پاروں ہر کسے نے مرناں

نیکیاں والے اوس زمانے خوشیاں بہت تھیں
 جس کے نے اوج دیہائے کبیتی کار کوئی
 ایسے دنیا کھینتی تھے وانگوں پاک بنی فرمائی
 جو گڈ لیسو اوہا نے شک گڈیا رنج چھینسو
 اس سوکال زمانے اندر جو کوئی گڈی واری
 ایویں اُس دن ساتی تاپیں یوسف نے فرمایا
 یوسف تھیں جد ساتی ایسی سنی حقیقت سیاسی
 شکے شاہ نے ساتی تاپیں بندے نال تباہیا
 کون کوئی ادہ بندہ ربا عالی عظمت والا
 بندی خانے کس نے اوسنوں قیدی بن گئے کتنا
 نال پھر حال حقیقت ساتی شاہ دے پیش سناکی
 کیوں جو شاہ عزیز مہر واسبھ کہہ حکم چلاندا
 سبھ کہہ حکم عزیز کر نیرا شاہ دا دخل نہ کابی
 آپ صرف اوہ پھر تخت تے کروا کارروائی
 پھر حقیقت باوشاہی وی اُسنوں ختم کوئی
 آخر پدمر مقدردن کھلا بھید نساہی
 پدمر اوسے اُس ساتی آگول سبھا حوال سنایا
 چو بکروانش عقل فرست چو بکرو قیدی ہو یا
 شکر شاہ نول شوق من واپہو یاد لویہ بھارا
 عرض گزار سی ساتی شاہ کوئی اوہ کم نہ کروا
 کہیں نہہ سکا یا اوسنوں اندر بندی تھانے
 بہت طبیعت جنگی اوسدی کی میں صدف شاہ وال
 کہیں نہ قید مہر بہت مچوں اوسنوں شکر آئی
 ہر دم ذکر صبر تے اندر رہتا سر و حقا بنی
 شاہ پچھیا اوس ساتی اور نول کون پہنڈا کہا

بد عملان نہیں کہہ نہ ہوسی رور و نیر و ہاسن
 اوہ اوس زمانے اندر پاپے گا ابروی نہ
 بچو کھیتی اسد اندر کر یو بیک کسائی
 جے نہ گڈ سو غفلت پاروں رور و نیر و ہاسن
 خوب طرح پیدائش ہوسی پکا حکم الہی
 ہوسی خوش سوکال زمانہ جس نے مرقت گور یا
 ادبوں ساری شاہ وی کتیں جلدی نال گزارتی
 کسے ایساں عقلمان والا ناحق قید کرایا
 جنوں خواب میری واحالا معلم سب نرالا
 کی کہہ اوگن صادر ہو یا دست و جلدی میتا
 اُس تھیں آگے شاہ دے تاپیں معلم حال کائی
 چو میں امیر بنا کے رکھنا قاعدہ ہے شاہاں وا
 نال کہہ بھج مقدمہ و نیرا بندی سمجھ نہ آئی
 کاغذات مقدمے ولے تک کے کرے صفائی
 چو بکرو خیر یوسف والی قید کوں نس ہوئی
 تال معلوم ہو یا شاہ تاپیں اوہ مقبول گرا
 چو بکرو یوسف آیا چو بکرو اندر مہر و کابیا
 سبھ ساتی نے شاہ دے آگے بول سنایا گویا
 پھر تھیا اوہ بندی تھانے کیوں کر کے گزارہ
 ہر دم خوف خدا یوں روتار بندہ ادوا چھڑا
 کہے پر پھدا کہے روتار ہور تہ کو کول جانے
 کہیں نہ عقیبوں کہتا اوسنے بالکل سخن نتھا وال
 کہیں نہ قید کر کے والے نول ہاڑی بات لائی
 بند یواناں کہے نصیحت ہر دم بول زبانی
 ساتی کہیا کہیں نہ ڈٹھا کھانڈیاں مردربانا

جو کچھ کھانا ملتا وہ سب کھا لیا اور سب کھا کر
 ذکر خدا کے باہجوں اسنوں ہونے لگا۔ کچھ عجب
 نڈیاں ہوئیں بندھی خانے روندنا ہے نماز
 کدن بیمار پرسی بروہ چٹھی اوس مکانوں
 شکے بات ساقی تھیں شاہ نول عشقے پرت کھلا
 اوسے وقت ساقی نول کیا کہن پوشتا کورانی
 اوپے تھیموں اوس برد نول میر پاس لیاؤ
 خوب پاس پو او او سون نازکی سلیم پراؤ
 عدل مقدمہ پورا اوسا کرساں انشا اللہ
 جلد لیاؤ جلد لیاؤ اوہ دلیر کنعانی
 اوسے عشقوں درد فراقوں سید میر اسلیا
 شکے بات امیر وزیراں کیتی نرت نیاری

آپ بھکیاں کرین نہ اوسنے بالکل کھاؤ کھانا
 رونے لگیں جہ فارغ ہوندا اوچہ عبادت جہ
 واللہ اعلم کدا وہ قیدوں چٹھی سرور باناں
 نڈیاں ہوئیں قید کیندیاں عیبوں نقصانوں
 لے خبر محبوب سجدی کیوں اتنا چر لایا
 قیدوں کڈہ لیاؤ جلدی اوہ بروہ کنعانی
 خواب تعمیر ستاون والے دی صورت ان دکھاؤ
 کراسوار دلاں واجانی میر کے پاس لیاؤ
 اوس پر پرسی برد والی ہوئی خوب تسلوا
 اوسے باہجوں میر تائیں ہنتی سخت میرانی
 بن ڈٹھے ہی دل سے اندر عشق مواتا بلیا
 دس کہاں ازہر کوں ساقی نے جاکے عرض گزاری

در بیان عرض کردن ساقی برامی خلاصی قید و جواب دادن یوسف علیہ السلام

سبھ صفتاں اوس مالک تائیں چہ طاعت و بند
 سیدم رحم کما یا لورے واحد اللہ سائیں
 جدا وہ رحم کرن کے آوے قدرت عجب دکھاوے
 جس ساقی نے یوسف تائیں دل و کنون سلایا
 کہندایا بیجا اللہ تینوں شاہ فرمان سناوے
 جہاں قید تسانوں کیتا ماتق بندھی خانے
 آؤ جلدی یا ہر حضرت حکم حضور میں آیا
 شکے حضرت ساقی تائیں صاف جواب سنایا
 مہر آو ساقی شاہ کے اگے عرض گزاری ولری
 کچھ نہیں حاجت اوسے تائیں باہر آون والی
 شکے شاہ نول ہونر پادہ انر محبت آنے

قیدیاں درو بخاناں تھیں جو قید خلاص کریندا
 لید اوسے پھر رحم کنندے لدرے سائیں
 چہر او شمن ہونے اوہ دشمن آن سناوے
 حیرت جم کرن کے آیا اوسے آن بولا یا
 آؤ قیدوں یا ہر تیرا عدل کما یا جاوے
 تک میں جو بگر بھر نے آوندے تنہا نون خیر مانے
 ایہ نکازی میر پراہو یا شاہ نے خود پہچایا
 میں نہیں اوندا قیدوں باہر ساقی نول تلبایا
 اوہ نہیں اوندا باہر تینوں نہیں بارت لیدی
 تیری بھی پرواہ نہ اوسنوں پر پرواہوں عالی
 کی اچر ج ہے عشق اندر شاہ ہو جان دیوانے

جیوں جیوں یوسف آون اندر سے سی ویر کریندا
 عرض وزیر سناون چاکے مڑ مڑ خالی آون سو
 تاں پھر ساقی تائیں یوسف عرض سنا کے روندنا
 ناخق اتنی مدت مینوں قید چلیندیاں ہوئی
 تاں پھر ساقی شاہ کے تائیں جا کے عرض سنائی
 اول اوسدا کر و مقدمہ حاضر کرو زماں نوں
 کہیں مفسر کی و پچھی تحقیقات وچالے

یوں یوں شاہ لول عشق محبت لین آرام نہ ویندا
 منتاں عرضاں کرے سے سجھے چارے پیش نہ جاوون
 جنتک عدل نہ ہوئے تبت تک میں نہیں باہر آوندا
 کیونکہ باہر آواں جنتک عدل نہ ہوئے کوئی
 میں دریافت حال مقدمے چاہندا نہیں بائی
 استغیثیں پچھے نید بخانیوں آون کڈتہ ہانتوں
 اوہ بھی سٹو حقیقت جو جو کہیا روایت والے

بیان وچہ تحقیقات مقدمہ

کرن روایت چار وچہ سن اوس مقدمے اندر
 اول سوچ یوسف کے تائیں دلچیز ظاہر ہوئی
 ساری عمراں واطن مینھے شاہ عزیز نکامی
 کہسی جیکر چور نہ ہوندا تحقیقات کراندا
 دو جاحق غلامی والا اوہ صاحب میں پردہ
 جیکر پاک اوس قید خانے واپسوں حکم تپا یا
 جیو نکرن اجازت اوسدی جاواں تو رہاں
 تریجا غضب نہاں تے آیا حضرت یوسف تائیں
 صاف عدالت شاہ دے کے جے سو وراج ری
 تہمت ظن برائی کولوں میں بھی پاک ہو جاواں
 اس سببوں حضرت یوسف تحقیقات کرائی
 تائیں یوسف شاہ دے تائیں کیتا حکم عدل و
 سدا وونہاں تائیاں تائیں جنہاں منتھہ کیائے
 بن تحقیق مقدمے دے میں باہر کدیں نہ اوساں
 تاں پھر شاہ نے کل عورتاں مقرر پیش بلایاں
 کپے منتھہ جیاواں ایساں آو کھلیاں کھاسے

باہر جسدے کان نہ آیا یوسف نبی پیغمبر
 باہجہ تحقیق مقدمے جیکر باہر کڑھے کوئی
 عمل خیانت سیر اوپر واقع کیتا جاسی
 باہجوں تحقیقات کر کے کدیں باہر جاندا
 ساری عمراں میر اوپر رہیا کر بھی کروا
 لایقی نہیں جے اوسدے اوٹے ہو جاواں اوورایا
 کیونکہ روز قیامت ہوواں اندر زالبداراں
 جنہاں بن تقصیروں کہیا اسنوں لین نہ تائیں
 سچا جھوٹھا نہکھڑ جاوے پیش عدل کیاری
 جگلی گل جے باہجہ عدل دے باہر ملن اول
 تانچو مینوں اس کم اندر برانہ جانے کوئی
 تانچو شاہ کھی واقف ہووے میری ہر اک گل وا
 حالت بولن پیش عدالت کس نے عیب کیائے
 اول مقدمہ ہووے میرا پچھوں حاضر ہوساں
 جنہاں اوسدے ہندے بولن طرف لہجا وایاں
 نال غضب دے مجلس اندر شاہ جواب پکاسے

دستواہل مصر ویاں رتوں ساری خبر اسانوں
اوسدن جسدن گھڑ لیچاروٹی کھانوں دہاں
اوسدن وانتم حال اسانوں دستوبول زبانوں

جیونکر حضرت یوسف والی معلم خبر تسانوں
پھیر تسان کنتھال اتے چھڑیاں پیر چھلاہاں
بروے دپہ خیانت ڈھٹی یا طاہر نقصانوں

بیان پاسخ دادن نال مخصوص ملک بیان معینی بی زینجا کجی یوسف

سنکے سبھ زناں نے اولوں نیک جواب سنیا
اک دن اسیں تھامی رتاں طرف زینجا چلیاں
کوڑی تہمت لاکے اوسنوں وٹی اسال لاہاری
آخرو وچے دیہاٹے واس قتا سانوں لارا
روٹی ایس پکاٹی ساڈی کہاوی اسال تھاماں
نال اوہنا نڈے مول نہ آیا اوہ بروہ کنھانی
کر کے جتن تیرے اوسنوں آخر راضی کیتا
خوب پھبھاسے اوہ دل جانی پھیر اسانوں آئی
کھٹیاں بھی کجہہ اگے کھیاں کھاون حکم تباہا
جدا اوہ بروہ حاضر ہو یا جہات مبارک پائی
خستہ حال آوارہ ہویاں کہتے ہتھ تھاماں
کجہہ پچیاں کجہہ ہویاں اوٹھے کیاں عقل گواہی
بہت بلایا اوسد گتائیں لا با زور زیادہ
اسیں ابرے سرے ہتھوں ہووے کریر
باہجہ گتائوں ہو یا قیدی اوہ دلدار گرامی
پھیر زینجا تے فریا پاسن شہا کسہ وارا
میں خود عاشق اوسدے اتے عقل آوارہ ہوئی
مفتی تہمت لاکے اوسنوں میں حاقید کرایا
اس وپہ عینت ذرے زینجا پیر وپہ پیریا
سن ایہہ یا شہ عجز بر مصر نول سخت جیرانی ہوئی

یا شہا ہن حالا جیونکر ساڈے نال وپہا یا
اولوں کھٹے زینجا نول پر وچوں سالں جلیاں
تاں جو سانوں آن دیکھا کے اوہ بروہ بھاری
دوچے روزا ایس وٹ آیاں دیکھن بار پیرا
اجد اسد اس سدیا بروہ کھل کے کجہہ غلاماں
آخر ہوا ووسی بی بی آپ سجن دل و دانی
پھیر لباس پوایا اوسنوں خوب طرح دامیتا
اوندیاں سار تھامیاں تائیں ہک ہک چھری تھائی
حیدم لگیاں کھاون ایس پر وٹوں سد وایا
قسم خدا وی سانوں شہا ہوشن نہ رگٹی کافی
یا شہانہ صورت البسی ڈھٹی کدیں غلاماں
پھیر گیاں یوسف ول حیدم ہوش اسانوں آئی
ایسر ذرہ نہ آکھے لگا اوہ مفلول خدا وا
شہا اسوچہ کرک کوئی چھڈ وپہ چھڈ وپہ چھڈ
اسوچہ عینت ذرے جنتاں بولال بیج تھامی
کجہہ نہیں اوگن پر وٹ اندر سنو حوالہ سارا
میں اوسنوں اوہ بات الائی اوسنوں کوی
تائے افسوس ہزاراں مینوں ناقص ظلم کرایا
جو کجہہ حکم قانونی مستحقے جاری کر لئو بھائی
اک زنائی چڑھی کھری ووجی اوج لگائی

ایسر چپ کبلو ناسند کچہ نہ بوسے چالے
 بعد اوسدے شاہ طرف یوسف کے گہن پیغام تیا
 جے اکھوتاں سجھ زانیہاں قید کرایاں جاوون
 سنکے کہیا قتل کردن نہیں ضرورت کوئی۔
 سمجھہ لیا ہن شاہ امر اداں میں چہ دوس نہ کوئی
 اے طرف عزا دی طرفوں وحی پیغام لیا یا
 جسد م تون چہ کوٹھے ڈکیا کس نے آن بچا یا
 خوف بچوں یا رب بچا یا دس حقیقت ساری
 سنکے یوسف وحی سے پاسوں منجوں نہو یا
 جیکر اوسدن رحمت پاروں نہ رکھد امینوں
 بعد اوسدے امر اداں تائیں یوسف نے بتلایا
 رضی اسیں تمہاں بیباں اوتے رنجگی دور پٹھامی
 واپس آن وزیراں شاہ نول اوسدی باسنائی
 سنکے شاہ نول ہو زیادہ دلوں محبت ہوئی
 نام طماح اک گہوڑا اپنا خوبی حدتہ کافی
 با پھر ریاں نہ دو جا کوئی اوس نے قدم لکاندا
 اوہ یوسف سے گھلیا اوس پر کرے سواری
 اولوں یا ربحن دی جانب گھلے نال پیارل
 خوب پوشاک طلائی ہوئی عالی قیمت والی۔
 دس از سر جیکر یوسف تائیں پہلین ستموئی

اگے پیش قیامت وانگول دفتر عملاں والے
 ہو گئی تحقیقات تساوی یا محبوب خدایا
 جے اکھوتاں سجدے اوتے خوبی بیخ چلا ون
 تحقیقات پاروں بہت سائین اٹل ہوئی
 تحقیقات کر اون پاروں جنگی اسے گل ہوئی
 ایسے یوسف توں پھر کیوں ایسا سخن خلاف المایا
 تلکن بازی اندر تینوں کس نہان دیکھا یا
 ربی رحمت با بچوں بچنا کم کسیر گاوشواری
 سینے قصہ کتنا سی ایسر مینوں رب بچا یا
 وچ جاندا میں بگناہوں کوک سناندا کینوں
 ساڈے پاروں کوئی بندہ بجائے قید کرا یا
 جھل لی میں اکھیاں تے جو رب طرفوں آئی
 اوسنے ساریاں عورتاں تائیں وتی بخش رہائی
 جلد لیا اولیر ایسا ویر نہ لایو کوئی کو
 صرف سواری اپنی کارن شاہ نے رکھیا بھائی
 خوشتر قمار چلاک نہایت سد ہنا قدم اٹھاتا
 ستر ہور غلام نہنگیلے نال چلے سرکاری
 تا جو گرو بچن سے آون خوشیوں پنجہ قطارل
 اوہ بھی یا ربحن سے کارن نوکراں تہہ پھڑائی
 بچوں کیونکر شہر ہو وچہ آن ستاوی ہوئی

پیمانہ زینت و اول شہر کانات شہر ہر ہر لفظ اور سی آیتاں لیکورہ جلسہ

جد یوسف توں بیون کارن گئے نیکو سرکاری
 لاج اوہ ولیر آون والا صورت والا ثانی
 محبوباں واجو سر کر و اظہار اندر بروہ کو

تو شہر ہر ہر سندر حکم ہو یا ایہ چاری
 جسدا حسن مجل تک کے کیسے پیر نورانی
 آون والا قید خانے نہیں ثانی چن بدروا

خوش ہوو و سکون شہر دے چھوڑو کار گزاراں
 سکے عام سداوی ایسی خلق تعجب ہوئی سو
 دیکھ حوالہ عرش بانا حالوں پیا و سیندا
 کیتیاں خوشیاں ہونڈیاں اوسنوں جوج خبر پیندا
 کون دے یعقوب نبی نول اس دا پچھا اگا
 باراں برساں نیدی خانہ جنوں پیا کتالہ
 کون اسوقت بابل دے تائیں کہے مبارکبادی
 جیکر ہونڈیاں پیا سارا سرتے ہنخہ پھر پیندا
 سچہ رکاباں پین والے جوہیں مرد خدائی
 آکے گرد کھلونڈے سارے منہ سر ستچہ چھیندے
 اپیر کون دے جا خراں ویسوں دور چلا پیا
 ایہ تال صرف پرانے شوقوں اتنی راحت کرے
 عرش ربانا تاک کے حالت روپا بتاے
 سونو حقیقت خوب طرح دی ہر جا رونق ہوئی
 وچہ بازاراں ہوئی صفائی فرشتوں و چھائے
 خطر عنبریزل ولبر کارن خوب بچیاں تر کابیاں
 نعل جو اہرنال کنڈاندے ولبر کارن لو اے
 شاہی خانے آگے سلیسی اک میدان کشادہ
 واہ کیا اوس میدان نماں نے قرب حضور پیا
 کئی طرح دے تیکے لائے عنبر عطر چھٹکائے
 جاگہ خوب سبحن دے کارن چنگی طرح سجائی
 اوسدے اندر تخت سنہری کیا یک خوب لکایا
 سوہنا اوس نے ہر قسم دا ہویا نقش گرامی
 خادم نوکر گرد بگر دے شاہ نے آء کھلوائے
 وہ انہاں دے اوپر تخت دے بیٹھا شاہ گرامی

کر و زیارت محبوباں وی جلوہ خوش رخساراں
 ہویاں بندو دکاناں سچھے خوش تقیاسر کوئی
 نائے جو باپ ہونڈا یوسف واکی اوہ لاج کر پیندا
 واللہ اعلم نکتہ شانڈیاں شرتیاں پیا و نڈ پیندا
 باراں برسین پچرا تیرا قیدوں چھٹن لگا
 اچ ہن قیدوں چھٹن لگا سوہنیاں زلفاں والا
 اچ ہن پچرے تیرے کولوں چھٹی قید حفاوی
 دولت دیندا جسد یوسف باہر قدم و ہر پیندا
 سارے غیر ہونڈا کم چنگا جیکر اوندے پھائی
 شفقت کر کے نال متھاندے بدلوں ہونڈ پیندے
 لکھہ کوئی دو جا کرے محبت پھر بھی انت پرایا
 ہر جا جلسہ بادشاہ اندر شہر مسرے
 کون لاج و سچ یعقوب نبی نول حال احوال سداوی
 شہر بازاراں گلیاں اندر خالی جاگہ نہ کوئی
 جس رستے چھٹیں یوسف اونا سارے صاف کرائے
 ہر ہر پاسے خوشبوئی نے وہاں آن چھائییاں
 ہر طرفوں چمکار دیوے تاپہ چھٹی جائے
 سوہیا حکم میدان وچالے جلسہ کرو آادہ
 خوب صفا کر کے اوسنوں محل فرشتوں چھپایا
 اوپر سائبان لگایا موتی کل جڑاے
 دور میدان کشادہ سوہنا ویکھے سبہ لوکائی
 وہ گز چوڑا تر پیکر گز لہماں موتیاں نال چڑایا
 نعلوں فرشتوں فرشتوں جڑا و رکھے آن تھامی
 کمز بند نہری سچھدے حسنوں دون سوائے
 گرد کھلونے نوکر چاکر تر کی رومی شامی

دو چہ میدان جہوں شاہ خود نول شکت نال بیایا
 تال پھر رستہ کیتا خلقت ہو کھلی سبھ پالی
 لے درباروں قید خانے تک بن کے کھال کھلیاں
 رستہ شام سخن سے کارن وچہ دل کر کھلیاں
 ادبوں ہر اک صفان بنا کے کیتے نال نیازاں
 آوے آوے پالیان کھلیاں وچوں راہ نیایا
 ہرے ہتھ رکاب سنہری پھر باعود کافوروں
 جسد م دلبر جانی یوسف پاس تساؤے آوے
 اوستھیں شہ پہ ایہ خوشبوئی سر پھینس صدقے کرنی
 اسے حال او ڈیکال اندر خلقت ربدی کھلی
 ہر دی نظر او دایں جہروں آونا دلبر پیائے
 چو نکر وچہ میدان قیامت کھلے خلقت ساری
 اے شفیق کنہگار اندکے اے سرور نییال وکے
 آواہ شفاعت کارن ایسے تمام سوالی
 آونید خلاص کراؤ اپنا شان دکھاؤ
 ایسے حال کرین عرضاں بندے او کہہائے
 بس ازراہ چہل یوسف جانب عرضاں چل سناہے

رستہ کر وچندی طرنوں ہرنوں حکم سنایا
 باران کوٹال وچہ سبھ خلقت جلوہ دیکھن والی
 وہیو زیارت بخود ہو کے اوچیاں باران جلیاں
 ہر نے آدسن کے ادبوں گروناں سبھ چھکایاں
 جیو نکر نال ادب وچہ ہون مومن پوچھن والی
 لے درباروں قید خانے تک جلسہ عام سنایا
 سچو رکاب والے نول پلہا سر خود حکم حضور
 نال ادب وچہ او سے آگے عود وچہ کھایا جھوے
 کر ایہ کم لے گردن اپنی سبھ کے اندر ہرنی
 اوکڑ اوکڑ کن دوروں سچناں والی گلی
 آوچھوب پیلے ہر کوئی سیا آواہے ملے
 پئی آواز کر پئی خلقت آحضرت تک واری
 آکر دور ہٹاؤ ساٹھیں بھالے عیب گناہندے
 باہجہ تساؤے کوئی نہ سالوں جاگہ چہن والی
 سبھ نییاں وچہ نامیاں والا اپنا نام کھراؤ
 چو نکر حضرت یوسف نول پیا یک شخص لکارے
 گوڈریاں وچہ اصل چھپایا شاہ نول کڑھ دیکھ لے

پیان پیرول آملن یوسف علیہ السلام ازراہ چہل یوسف
 وقت آنک تساؤے وی دن ازراہ آملن ہر ارشکت چلو سگاہ و صدقے نال چلے گیاں

قینیاں بندگی وائل والی شہر خلاص کریندا
 اوج وس کہال بھلا ہو رہی کوئی قادر ہے سدواترا
 قیدیاں نول جے سخت بہاؤے کجہ نچناہیں
 کیو نکر آن ایہ وزیراں نرم سوال سنایا۔

واہ سبحان اللہ رب العالمین ہر نول بدو ویندا
 اپن جیتی قیدوں کڑھ کے او پر سخت بہاندا
 اوہ خداوند قادر عالی سبھ قدرت واسائیں
 سول حقیقت یوسف نول چو نکر قیدیاں چلے گیاں

ادب سلاموں عرض سناون سارے ہو کر رہے
 اسیں حضوروں بھیجے آئے ہیں تسائے تائیں
 بن کے صفال خلاق کھلی گروزیارت والی
 زینت دار لباس تساؤ آنا خاص حضوروں
 سبھ امیر وزیر گرامی کھلے پیش سلائی
 نرم کلاموں روفر با یوسف پھیرا وہنا توں
 بن اجانت باہر آون بالکل روانہ آیا
 جے اوس کہیا تال میں باہر قیدوں قدم لگساں
 تال پھر کنوں عزیز میرے راضی نامہ چاہیا
 پیش نبی جے آکر اوس نے بھل معاف کرائی
 راضی کر کے پھر امیراں عرض سوال سنایا
 حضرت کہیا شرم آوے جے میں ہاں ہاں
 جب تک ملے خلاصی ناہیں وجے بندگی ناہاں
 پھر وزیراں شاہ دی جانب بھیجے بکھجائی
 سن کے شاہ نے حکم سنایا باہر کڈھو سارے
 تال پھر ساریاں قیدیاں تائیں رخصت حکم سنایا
 اینویں روز قیامت اندر پاک رسول نعالے
 جنت حوراں اپنی جانبہ سدس شوق پاروں
 کہسن جب تک امت میری ناروں نہیں نکلی
 اول البعدار پیارے جنت قدم لگا کسن
 رب فرارے امت تیری جہا میں بخشی ساسی
 تال پھر البعدار تھامی وہ پہنشتاں کہڑوسی
 کوئی نہ دوزخ اندر چھڑوسی بندہ نبی گرامی
 سنو حقیقت جہدم یوسف کیتی آن تیساری
 گرم حمام کر کے اونہاں جلدی نبی نہوایا۔

آو باہر قیدوں جلدی تانی پن بدر دے
 ایہ بکازی خدمت گھلیا شاہ نے چاہیں چاہیں
 لاوٹھ لے چن بدر دے سانوں دیہ جلد ویکھالی
 جس کو اوپر لعل جو باہر چک مریدے موریا
 ایہ یوسف دے دل اندر بچہ نہ خوشی خرامی
 ستیاؤ مالک جس نے قیدی کیتا سانوں
 سد عزیز لیاؤ مالک جس نے قید کر لیا
 نہیں تال قید خانے اندر عمر عزیز لنگھاساں
 متھنوں اوہ عزیز میرے عیول خود شرمایا
 حضرت بخشئی اوس تائیں خفگی کری نہ کائی
 یا حضرت اٹھ چلو ست تانی کیوں اتنا چر لایا
 دل چاہتا جو وجے قیدی تال اپنے بختاواں
 قسم خداوی میں بھی باہر قیدوں مول نہ آنا
 باہجہ چھوڑیاں بندیاں تال چاہتا نہیں تائی
 راضی کر کے دلبر میرا آنوں جلد پیارے
 سارے گئے وعائیں نیدے عالی رتبہ پایا
 عاصیاں تائیں دوزخ وچول کڈھسی شتا نالوالا
 حضرت صاحب کسن ناہیں اپنی امت پاروں
 تب تک شوق نہ میر تائیں جنت حور و صلدی
 اوستھیں پچھے قدم اسارے وہ پہنشتاں سن
 لیجا وہ پہنشتاں سچھنوں امر ہوئی رب باری
 کوئی نہ امت محمدی وچول دوزخ اندر تھری
 جیو نکرنال لیچلیا یوسف نیدی وان تھامی
 چند غلام ہنلاون والے آپو تھری باری
 غسلوں بعد گلاب عطر بھی یوسف نے چھٹکایا

Marfat.com

قریب لباس یوسف نول و تا قیمت حد نہ کافی
 لئے چادر خوب منقش و دروں جبک دکھاوے
 پیریں جوڑہ قیمت والا گل مچھہ کڑتہ نوری
 خوب لباس پھیا کر یوسف کیتی جیروں پتاری
 کڈرہاں یوسف چھت پٹن نہیں نکل دیا اور
 پیر کے پارہاں میر تاپیں صاف کیتا رہا پٹن
 جب بنی دی دل اوسکے وچہ جسم آن سمانی
 اینویں محکم صانے نے بھی کیتی گریہ زاری
 لگے اوسدے نال لگا کے تکیہ سرور عالی
 جیروں منہرے پیٹھے حضرت چھڈیا محکم صانہ
 یا سرور عالی نہ مینوں چھڈواک اکل کو
 جنت دی خوشخبری اوسنوں اپنے ستا تیاگی
 روز قیامت بندیاں وانگوں اوسنوں ابھاری
 سب بنی دی دل حید وچہ جا کر ڈیرے لائے
 بندی خانے اندر یوسف کچھ دن جیروں لنگھیا
 آخر روزے سے اوپر بیٹھا بنی الہی
 اول نیکال دی ازائش کالیں جو اپہ پٹیاں
 ترہ بجا اس وچہ جو گوئی آئے پتھر آرام تپا کے
 پتھراں پے پتھر زندے نول پتھراں پتھراں اندر
 لیکر نام خداوند والا کیتی تیرت سواری
 بیباں دی اسواری اوسنوں خوشی کھڑی
 ہزار غلام رکھنے سب سے آگاہ ہلکے پو آگاہ
 وہ سونو خداوند کالیں پتھراں حسن سنگار دی پتھراں
 سب پر پاسوں شگے حضرت ادب سلام سلامے
 صفیاں تھامی زادیوں لائے کہ کرن سلام پتھراں

سرو ستار مبارک نوری موتیاں نال جیڑھی
 ہتھیں کنگن کٹن والے صفت نہ کیتی جاوے
 نری وار و اسکے پتھراں پتھراں نیت پوری
 نہدی خانہ اوسے ویلے روٹاں کر کے زاری
 یا حضرت میں عاجز تاپیں لاجپوں محکم تاپے
 اینویں پھیر پھیر کرسین تپدی میر کے تاپیں
 روٹا کر کے کھلا مال چھو نکھو لوہن مرد زبانی
 جیروں تیار منہرے ہو پا کالیں بنی عقاری
 واحفہ خلقت نول تپلانے کے کوئی تپانے والی
 دوروں پٹن مارن لگا ہو یا سخت دیوانہ
 تاپ پتھر حضرت اوسدے تاپیں وئی وئی تپا
 لکڑی اوسدی قبر تپا کے وچہ زمین دفنای
 شاگ پتھراں کے وچہ پتھراں پتھراں کروا جاگی
 خواہے کون ہو وچہ اوسنوں صبر آرام آئے
 بندی خانہ یوسف لگے رو رو عرض سنا کے
 ایہ پنج سطران بھی درگے لکھیاں نال سیاہی
 دو جاوتیا کے وچہ ورنہ پر غدا بول جنیاں
 چوتھا و پٹن اس وچہ کراہس بس سوڈا جاوے
 ایہ پنج سطران لکھ کے باہر آیا بنی پتھراں
 واہ کیا کہم طماح گھوٹے دی صبر لائی پتھراں
 خوش ہو قدم اٹھا کے نازوں نال آواپ بیاروں
 شام سن کے آون کالیں رکنہ صابناون
 تحفے لیکر خدمت اندر آن آوا بول کہ پتھراں
 عنبر کے کستوری تارے آتش عود دکھاوے
 اٹھائے تپتقی واپنے ٹوٹھا جس صفی نول

سارا پتھراں پتھراں ایہ زندہ بیاید دشمن ادب اسیر شدن دے خوش شود۔ ہا محمد ایہ عرفی اللہ تعالیٰ عنہ

کمال امیر وزیر گرامی کے تدارنے آون سو
 بنیالیں پاروں ٹھٹھم آوے حضرت ہی اسواری
 روز تریکے بیسی اندہ ایٹا بنی لیگا نہ سو
 فعدول اک تخت تے سے کرن لگے گفتال
 کون روایت تشر بولی شاہ بھر واجانے
 ٹھیک جواب سنا کے حضرت اوسے بولی اندر
 سکر بولی شاہ دے تائیں سمجھ نہ آئی کوئی
 حضرت کہیا اپو بولی ساٹھے شہر وطن دی
 کہند اعلم قساٹے اندر مشک کامل آیا
 نوسو علم یوسف نول دنا واحدوات الہی
 ہو راجہ جی ہک یوسف والا شاہ نول نظری آیا
 کرو عانی لے دوستوں زردہ پھیر کر ایسا
 بعد اوسے پھر یوسف اولے راہی سوکے کھائی
 مال ٹھوٹے دیہو لہ خانے ہو رجو کم شہانے
 اندر باہر واسجھ کابل یوسف کے ہتھ پایا

اک دن اک جان اولوں چرینیں سیس جھکاون
 دوون گندگئے راہ اندر سنو حقیقت ساری
 ادب سلام بجا کے شاہ نے دنا تخت پہلے
 حال احوال تھامی شاہ نے چھپانال پیاراں
 ہو بولی وچہ حضرت باپوں چھپد احوال دیمانے
 بعد اوسے پھر اپنی بولی بولی بنی بہریمیر
 شاہ فرمایا کون ایسے بولی یا دتسا نٹوں ہوئی
 سن کے شاہ دل راضی ہو یا بولی یا راجہ دی
 میں بھی اپنی طرفوں تینوں خوب طرح از یا یا
 ہو ر کسے کسے نال یوسف دی کہہ رہی ہی
 گھوڑا شاہ واسویا اوسدن راوی نوکر سنایا
 سچرہ تاکے شاہ مسر و اترت ایمان لیا یا
 بخشدنی یوسف دے تائیں ساری کارروائی
 سچھ سپر یوسف دے ہونے چلے غم دلانے
 جیونکر وچہ کلام الہی فات خدا فرمایا

فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْتَنَا يَا مَعْيِنُ آمِينَ ۝

بعد کلاموں شاہ یوسف نول پیشک و دیسا
 لیکن جو لوہا علم چلے اپن امانت والاند
 دے سوسا ہی یوسف تائیں شاہ نے بول سنایا
 تان پھر یوسف اوسے تائیں خواب تعبیر سنائی
 گھاہ زراعت کوئی نہ ہو سی بند ہوسن برساتان
 دس کوئی تجویر یوسف نول کہیا شاہ لیگانے
 حضرت کہیا حکم سناؤ اندر خلقت ساری
 قدر ضرورت سے گھاہ کے کنڈے کل کوکانی
 کیوں اوہ جیکر گاہ کے سے دالے رکھے جاسن

تک لیکن آہن تھامی سو نپ دے کم سارے
 دوکل گھلاں وچہ لایق ڈٹھایا یوسف ہی تعالی
 دس تعبیر تنالی بینوں جو اوہ سفندہ آ یا سو
 سنت سالال بھٹیں چھپے اوسی غالب قہر خدائی
 خلقت جھکھ دے پاروں مری اندر دن تو راتان
 جب پاروں سکر نہ خلقت اندر اوس زلنے
 ناچو ہر کوئی بچن واسی چھٹن غفلت بھاری
 باقی ان گاہی سبھ سے کرن ذخیرہ بھاری
 کالے ہوسن یا کہن کھاسی کاری پھیر نہ آسن

ایسویں سٹے جمع کر کے رکھو اور سدن تائیں
 بتوہ پہنچا جو باقی ہوئی ڈنگراں کے پاس
 عام ذخیرہ جمع کرانا تاخیر کوئی آوسے سو
 شہ کے شاہ بتلایا آگوں مشکل کم وسیوے
 حضرت یوسف نے فرمایا وہ مینوں مختاری
 ہر بولی داد آف مینوں کیتا اللہ سائیں
 ہر دیاروں اون پیاری ہر دی بولی جانان۔
 باہم میرے کوئی ہو نہ لائق اس کم اندر پورا
 جد یوسف ایسے بات الائی بنیاں آپ دانائی
 لفظہ انشاء اللہ کہیا اس حالت سے اندر
 کہیں مفسر چکرے یوسف استثنائا لانا۔
 ایسے یوسف جلدی کیتی رہنے جلدی چاہی
 جو کوئی کم کرن سے ویلے انشاء اللہ کہندا
 جو نہ انشاء اللہ کہندا کم کرن سے ویلے
 جو پیغام کسے نون یوے انشاء اللہ بتلاوے
 جیکرناں انشاء بتلایا ناں پیغام پوہ نچاٹیا
 جو پیغام کسے نون ویوے فرض ہوندا پوہ چانا
 وقت سنیہا یوں سے ہے لازم ہر کوئی تائیں
 سنو حقیقت انشاء اللہ جلد نون یوسف کہیا
 اوستھیں تھے اوسد تائیں مل گئی مختاری

وقت ضرورت گاہکے سے کہا میں فرشتوں
 بندے بھی نہ مر سن نالے ڈنگر بھی نہ جان
 دانے لپٹاں باہجوں کوئی خالی مول نہ جانے
 کون کراں مختار ایہ جستھیں سارا کم پیوے
 ہر ہر طرفوں خوب طرح موی کراں حفاظت داری
 نالے نوسو علم بتلایا رنجے پیرے تائیں سو
 خط پتر سبھی پڑھنے ہر لوں کرساں نریج روانہ
 میں ناں لائق سے مختاری سن لے اہل شہورا
 رب نون ایسے گل مول نہ بھائی دیر برسدی پائی
 ساں بچوں مختار خدا نے کیتا نبی پیغمبر سو
 اوسے روز خداوند اوسنوں خود مختار بنا ندا
 سال چھوٹوں پھر گل مختاری پائی نبی الہی
 جلدی اوہ کم ہوئے اوسدا ہونوں کردی نہ بندا
 اوہ نہ کم خداوند اوسدا بالکل جوڑیاں میلے
 جے پیغام نہ ویوے ناں بھی عاصی کہیا تھوہ
 ہوندا اوہ گنہ گار بلا ننگ پاک نبی فرمایا
 فرضوں تارک عاصی ہوندا کہے رسول ربانا
 انشاء اللہ ناں تباوے ہوئے نہیں گناہیں
 سال برابر ونگ عزیزے کارن کروا تھیا
 دس کہاں انزہم کویں یوسف نے ذکر کیتا تھیا

بیان تسلیم شدن ہمہ ملکات بالیوسف علیہ السلام حکم دیا کہ ان کو ہر شے سے آزاد کر دیا

تخت تساو یوسف تائیں شہ کے کہیا تھیا
 ولوہ کہیں نہیں ایسے لازم مینوں بات ضروری
 جنہاں سانوں مل خریدیا کر عزت و ڈبایا

سن کراوب عزیزوں یوسف تخت نون کہیا
 ہونداں شہ عزیز ہم سے باواں تخت حضور
 دھیماں پتر اں انگوں سانوں و ڈبایاں پانیا

کر دیوان تعطیل اونہا ندی ہو کے عاجز بروہ
 واہ سبحان اللہ کیا دست واحد اللہ سائیں
 ادب آداب تمامی جانن صید بیوں کہاوں
 نمک حرام نہ خدمت والا سرگز قرب پسند
 نمک حرام ہے جنتیں پر چھکے سہے شہ پونا
 اس سے دی اینوں خلقت دیورب نیا ہیں
 سنو حقیقت صدم دینا چھڈ عزیز سدا یا
 شاہ فرمایا امر اول نرس زینت کر ہو پوری
 سنن کے سہ امر مصر دیاں بالکال شو نیاں
 سو ہنے جوڑے سو ہنے گھوڑے خوب لیا شہانے
 تحت سنہری حاضر آندا موتیاں نال چڑایا
 سہنے تاج کے کمر والے پیکاموتیاں چڑیا
 دیکھے زینت یوسف تائیں سہنے گل لگایا
 واہ سبحان اللہ کیا قادر واحد ذات الہی
 گل امیر وزیر گرامی تہی سلامی ہوئے
 یوسف پاروں شہر مہر چہ ہوئی آن آبادی
 سو ہتا شہر مہر وا ہو پاروشن یوسف پاروں
 باغیاں آن چھڈ کے گل تازے مینویان چڑایا
 مہری شہر کے یوسف تائیں کر کے ہرک تائیں
 عدل انصاف اچھا جاسی جگہ کے اوپر ہو یا
 جیسی رونق یوسف پاروں شہر مہر چہ ہوئی
 سرنہ کے وا خاطر تازہ کھڑیا ظاہر و سہے
 جسک شہر بہار جنگی کان شکاراں چلے
 خوش آواز طماح کریندا سنہری خلقت ساری
 دیکھے سالہا شہر مہر دی خلقت دیکھن آئے

اسد ہونڈیاں تخت لیون نول ساڈا اول انکروا
 ہو سکدیاں اوہ بھلا کسے واسل و نجاناں
 نمک کسے وا کھاوا ہو یا کدین نول بہاوں
 جتھے کھاوں وودہ بلا یاں او تھی مہر تید
 جد کچھ نیتے نال اوہ جھگڑا لاکے پیش کہلونا
 بھلا کسے وا کیتا ہو یا بالکل جانن ناہیں
 پچھوں تخت مبارک اوتے یوسف قدم لگایا
 اچ یوسف نول تخت مہر وا دینا سال ظہری
 بیٹھکاں ہولال تخت شہانے نعلن تر کایاں
 آئے کرامر مہر کے پاس عیب ربانے
 سو ہتا خلعت یوسف تائیں قیمت دا پوایا
 پیریں جوڑا حسن یوسف پن چوڑن دا چڑیا
 کر دے عا خیر یوسف تائیں اوپر تخت بہایا
 گل کے برے عاجز تائیں وئی دولت شہری
 ہر نول پیش نواون ڈالے ہتھ پھوآن کھاوے
 ظلم شرارت رعینا نہ کوئی ہوئے دور سادی
 کیا طراوت نظری آئے ہر کوچے بازاروں
 خاطر بار سجدی مہروں ہو یاں دور بلایاں
 شالا جو کے شہا ہیاں والا روز قیامت تائیں
 خوفوں گرگ نماجا چلے بگری آئے مویا
 ایسی قسم خداوی ہتھے صفت نہوے کوئی
 آگے نالوں زیادہ ہوئی رونق کتنے حصے
 گرد بگرد نامی نو کر ہوں جمل ولے
 وولکہہ فوج پائینہ گرے رہندی سپر سالاری
 ہر کوئی جلوہ دیکھ سجن واحد سے قصد چلے

جو دیکھے سو پاک گناہوں ہوئے مرد حقانی
 ہر کوئی نیک بھائی ویندا یوسف بنی خاندان
 اسپر یوسف نول دل اندر خواب خیال کوئی
 دونوں کھیاں وطن و حالے ہر دم لگیان ہواں
 عرض سنائی اک ن رب نے میل سارا مینوں
 آجاسن ادہ دلیر تیرے سائے ویر تگر امی
 تاپنگ تساڈی پوری ہوئی وحی جیدون تاپا
 ہر ہر جانی شہر ہر وہ شروع عمارت ہوئی۔

حضرت پاروں شہر ہر وہ ہو گئی مسلمانا
 شمالا رہیں قیامت تیکر اگا کھاگ سائنوں
 ہر دم وطن پیارے جا نبت تاپنگ دیوچہ ہوئی
 جید ویکھو تاں کتوں انہاندے منجوں وگیان ہواں
 آیا وحی خدا واکھیس بسن پیارے تینوں۔
 اولوں قدم چھپس تیرے وار و وار تمساکی
 سن خوشخبری بنی خدا واپو یا دون سوایا
 بہایاں دی تہانی کارن دوحی متوق نہ کوئی

میان معرکہ شہر ہر ہر باہوستان و پاکو شکہائے جدیدہ و درست
 کردن عمارت کہتہ ال ذات در ہر شہر سو

جدیم حضرت یوسف سیناں بجایاں میراں ناں
 جو شکستہ آپے پھر درست کر اے تو
 ہر ہر پاسے بچھ عمارتاں شروع تھامی ہویاں
 سوہنے بلغ لولے حضرت میوے دار تھامی
 کئی سراواں کئی مسیتاں نہراں کئی چلیاں
 جو مکان پورا ناہوئے حکم ہوئے سرکاری۔
 پیسہ سب سرکار لگے حرج نہیں تسانوں
 سوہنے بنے مکان تھامی کی میں صفت سناہیں
 بچھ ہناواں لویاں بنیاں سوہنی چک پکھاواں
 جو پر دلی و در وطن واپشہر ہر وہ جا کے
 بڑا آرام ہر کے اندر ہر پاپاوس زما کے
 نوپس پیار نوپس کار فائے ہوئے ہر ہر جاٹی
 کوئی مکان نہ نظری آوے اندر شہر پرانہ
 وچہ بازاراں عجیب بہاراں پیکر خوش گلزاراں

اوسے وقت تیار کرایاں سوہنیاں عجیب مکاناں
 شہر چوہر صفیل بنائی کلتے باغ لوائے
 عتہر کے گستوریان وایماں خوش آون خوشیوں
 ٹھنڈیاں چھاواں موجاں ان بندے خاص عوامی
 دھتھپیاں پوڑیاں سچھ مکاناں پھر تھہر کرایاں
 ڈھانڈا و اسنوں خوب طرح دی کر لہ پھر اساری
 سنے سارے راہنی ہون ڈا وال جلیدا و نہانوں
 نقش لکاروں پچھ نہنت بخشہ کنڈاں تاپس
 باغاں چھل ٹھنڈیاں چھاواں لوندے لوندے
 بہت پسند سکونت اوسنوں شہر ہر وہ آوے
 نوپس بازار تمام بنا کے بہت مثل شہانے
 رونق شہر ہر کے اندر ہوئی دون سوایا
 ہر گھر اندر زیب سوایا جو پس بہشتی خسانہ
 در و منزل کے وروسد کے صحت ہوئی بیماراں

سوہنیوں کی شکلوں میں ہر چہ پھر وہاں بنو قطار
 گروا بسوہ شہر و اکیجا باغان نال بہ ساراں
 حورال وانگ مصر کے بند خوبی خوش رخساراں
 ہر طرف مسافر خانے سارے نال پیاراں
 شہر جاگہ شہر ہر چہ بنے مسافر خانے
 حکم سنایا شاہ نے ہر نول جو پر ویسی آوے
 شامی بندے دی خود حضرت آگے تیداواری
 کون ہما کے سجنان والیاں گلاں آپ پھیندا
 بیشک ہونال بندیاں نالوں وطنی ہور پیارے
 وطن پیارے واجے آوے جھکڑ سخت فساد
 جیدے ساچھ کسے دی ہورے بارال سجنان والی
 جیونکر اسال غریباں تائیں تائنگ سے وجہ سینے
 جد کوئی اوس طرف وانبدہ طرف اساطی آوے
 کراں عائیں شام صبا چین چہ دنگاہ سائیں

باغان کو چہ پکھی بولن خوش آواز ہزاراں
 چھوہ میاں نہراں باغان اندر جاری لیل نہاراں
 جلوتہ تاک کے عاجز بندے جانال کرن تاراں
 ہر طرف عمارت جاری پھیر پھی معماراں
 جو کوئی آوے خود سرکاروں ملک اوسنوں کہانے
 سنگر باجوں ہور کدائیوں کھانا کوئی نہ کھانے
 اپنے شہر وطن دی اوستھیں پکھے حالت ساری
 اپنے کون ہما کے اوسدی عزت بہت کریندا
 وانگ بھراواں جاپن توٹے ہورون دشمن ہمارے
 اوہ بھی پر ویسی لول چلے جیونکر و اعبساوی
 اوفے اوسد جاون کارن رہندی جنید ابالی
 کد لچا وے اللہ سانول اندر شہر مدینے
 پاروں سجن پیارے اوسدی عزت کیتی جانے
 یارب سیتھے کرم کماپیں پاک رسول ملاپیں

غزل شوقیہ مدینہ طیبہ مکہ

کی نظر جانتا تیرا ہے کچھ یار پاک تھالے
 ہند زمین و چہ دل اساطی ادا ڈالے گیا کھالے
 کدن او نہاندا دل عجم و چہ صبر قرار سیندا
 لوگ بچن کیوں خوشیاں کراں دیاں جواں ہوندا
 دکھا زار سدائون جلدی اک پل و چہ تھامی
 خوش و سے اوہ ویس باہی و اعالی نشان لسی
 جو کوئی چاہوے دنیا او پر ویکھاں نبی الہی
 پندر گناہاں والی سرتوں چاہوے جواں ہوندا
 نہیں چاہندا اوہ جنت تائیں جنوں عشق نبی

جیکر جا دکھلاویں سانول ویس پیارے والا
 تکھے لگ گئی تائنگ ولاتنول ویس پیارے والا
 نظر پیارے پر جنہا تنوں ویس پیارے والا
 مل گیا اج بندہ سانول ویس پیارے والا
 نظر پورے جے ضرور مندائون ویس پیارے والا
 جو ہے بہت پسند خدائوں ویس پیارے والا
 اوہ جا ویکھے ولوں بجانوں ویس پیارے والا
 جا ویکھے اوہ عزت سانول ویس پیارے والا
 بلکہ پیارا جنیباں لول ویس پیارے والا

لکھنؤ میں توڑ کے وہ وقت مر کے مئی تھیں

بہنسی نہیں تان بھی پوائنٹوں ویس بیانیے والا

بیان اس کے لئے کہ ضرورتاً ان کے لئے جو چیزیں تھیں ان کے لئے

سنو چیفٹ جیڈم یوسف تخت مصر واپس آیا
سید امیر وزیر گرامی حاضر خدمت رہنے کے
اک دن حکم خدا والیکر وحی فرستے آیا
یا حضرت ہے حکم تسانوں خاص حضور اول
کہند اکون وزیر بنانا والوں تسانی بیوں
ناں پھر فخری وحی خدا واپس شہروں آیا۔
بدن دواسے لبرال سب سے خستہ حال تان
تک یوسف اور لکڑی لانا قدم اگانتوں چایا
اوسے وقت فرشتے نے پتھر ریب سے نیریا گھنیا
کیا میں کل نہ تیرے تائیں سی ارشاد بتایا
سن کے یوسف امر بانا اولوں عرض گزار کی
خستہ حال دیرانہ ڈاڈا غفلوں علموں عالی
اوسے وقت فرشتے نوری بول خطاب سنایا
اسد کے جتنا عقل نہ کوئی اندر مہر وزیراں
اسنوں حکم وزیر بناؤ ذات خدا فرماو کے
نہیں معلوم تینوں را ایسٹ کون امیر و گرامی
جبرائیل بتایا اول سن کے بیٹی الہی
چھوٹی عمر اں بول نہ بانوں جس سنایا تینوں کو
باطن وچوں اسد تائیں حاصل قلب عنفائی
ظاہر حال نہ تھے بالکل باطن حال تکیوں کے
اولوں ہی داہری ہو کے رکھاں ان کے کوئی
اولوں خوش ہوئے پیا پیوہ سٹھا وا نہ

اخلاقت کے حق ٹھیک طرح واعدل انصاف کیا
ادبوں علیہری حاضر کر کے جو پہ حضرت کہند کے
بعد سلاموں یوسف تائیں ایسے منعام سنایا
نوال وزیر بناسن یوسف ہو پیران کہلویا
وحی کہیا جو اول فخری باہر بیسی تینوں۔
تکیا اک مسکین نمانا سر کے بالسن چسایا
طاقت ست نہ بدن وچلے بہت ضعیف پرانا
شاید مہر ہوش کے کاکولی ولوں خیال اٹھایا
کیوں اسے یوسف عاجز تائیں چھڈا کر کے چلیا
کرناں اور وزیر جو فخری پیش تساؤ کے آیا۔
یا مولانا یہ چک سکے ہی پتہ وزارت بھاری
لالق نہیں وزیری ہی ایسہ یا عالی متعالی
لے یوسف تیرہ باطن والا اصلی بھیت نہ پایا
سنہ چھپان چھپانوں اسنوں اندر پائیاں لبرال
مسکیناں نزل جو چھڈا کے راجوں نہ بھانے
یوسف کہیا چہ نہ معلوم لوں وس حال تھامی
ایہ اوہ لڑکا وچہ شیکہ تھسے دلی جس گراہا
ایہ اوہ خستہ حال نمانا چھڈا چلیا پین عینوں۔
ظاہر وچوں معلوم ہو کے خستہ حال گدائی
ظاہر ہی وڈیائی کو لوں رب راضی تھیوں کے
کی فائدہ ہے وچوں پھولیاں نکل یوی مزانہ
کی فائدہ ہے کپتیاں ہویاں چوں نکلے کانا

کالازنگ ہوندا کستور می ظاہر چھوڑ نہ جائے
 گوڑیاں وچہ محل پوشیدہ رکھے واحد سائیں
 چھوڑ نہ جا مسکین کماناں ایہو وزیر نسا و
 سکر حالت جبر ایسے حالت لکڑی ہاسے
 شان وزیری اُسدے تائیں تر ت عطا فرمایا
 لکڑی ہارے مسکیناں نوں دیوے شان وزیری
 واہ سبحان اللہ دینا تے جس کیتی بھلیا کی
 جس نے حق گواہی دتی پاک محمد زالی نو

جیکر خوشیو لیویے اوسدی آئی قیمت پایے
 اونہاں لعلان نوں باجوہ خداوند کوئی بھیکے نہیں
 توڑوں حکم نسا کے تائیں ہوا ذات الابر
 اوسید وقت مکتوں اوسنوں لایا کھل پیارے
 واہ سبحان اللہ اُس سب کسے بھی انتہ پاپا
 قیدیال دروہ بنجائیاں تائیں دیوے تخت امیری
 سمر پر اوسد درجہ زیندے واہ ذات خدائی
 کیوں نہ اوسنوں بخت اندر طسی جاگہ عالی

بیان شیخ و راحت مثل حضرت یوسف علیہ السلام پھر میں تمام مناسبات اپنی چھ بیان

سبھ توصیفال اُس عالم نوں جو ہمار سدا کے
 ہر مومن نوں مانک یوسف کے اس عالم آریا
 چونکہ قیدی یوسف ہویا تن دن کھو وچلے
 نور قندیلاں اُس نوں کہوہ وچہ آکے چانز کیتا
 وحی نے یوسف نوں آہ کیتا تخت ہر و احالا
 وقت کنواں اندر چھوے یوسف چھوٹکا وقت تنگیا
 اینویں مومن ملک عدم وچہ جتیک کرے گدارا
 یوسف جبر و لسی ہویا یاد وطن نعل کر و
 دینا ایہ پر و لیس ننگا نہ منٹ خوشی وچہ آویں
 دنیال ایہہ سراں خدا نے پلے کے کان بنائی
 دو دروازے اس چین کے پار اور ارگائے
 ترک کے عمل نغ قادر والی پر لے محمد تائیں
 نکلوا اس دروازے وچوں ہویا حکم الہی
 عقل والا کچھ اُس من چوں ننگہ مال لیجائے
 راضی ہو جائے اُس اوپر خالق مالک سائیں

ہر مومن اپنیان ووشاں تائیں دکھ دیکھے ازادے
 جیو کر صورت یوسف وچوں نظر سائوں آریا
 اینویں مومن بیٹ پائی وے قید مصیبت جالے
 نور ایمان مومن تائیں حاصل ہونے بیستا
 چھوٹوں جنت خیر سنا کے بانگ الاون و لا
 باہر آریا تے پھر اوسنوں درواں آن ستایا
 خوش ہوئے جبر ہا ہر آکے نفس نقتیہ بھارا
 مومن نوں غفلت تھیں پھینا اپنا و لیس قروا
 چھوٹا جیو یوسف کے واکوں رو روینر قوے
 جو آیا کچھ رہ کے آخر جلدی کیتی وڈائی
 اک دروازوں وے تے تک لے سبحان بنا
 دیکھیاں ہی دوہا و رہی آگیا تے تائیں
 آخر سفری دیکھ تھانہ جلدی ہوئے راہی
 جاکے پیش حضور خدا کے ادھ سوٹا کھائے
 خوش ہوویں لے بندوں بنجائیاں تائیں

تو نفس شیطانی اور وہ چن چن مینو کہہ کرے
 ہو یا جد مستقبل اور سنوں مرنے و اور والہ -
 اسویلے پھر غافل تائیں ہوش لگانے آئی
 کی جا کر و کہلاساں آگے و اہد و انت خداوں
 جس ویلے کہہ کرناں آہ او سد م کچھ نہ کیتا
 دنیا ایہ ملک و اداسا آخر کو تیج لگاناں
 بس انہر ایہ اسان نصیحت دل اپنے پیر پائی
 پھر جیوں یوسف کوں بہاں لے و کجا ہنہ کرناں
 پھر بھایاں لے کرواناں نوں نساں حال خمایا -
 اینویں مومن بھی جا کرے جہاد استقامت و حمانے
 پھر دوبارہ حضرت یوسف اندر مہر و کاناں
 اینویں مومن جہاد استقامت و دل کمال و جہ پائے
 اینویں راہ پر اہم جنابوں بے حد پائے کھائی
 جویں عزیز کے یوسف تائیں پایا شوق سارے
 جویں زلیخا یوسف تائیں عیبیاں طرف بلاندی
 اینویں دنیا مومن تائیں شہوت طرف بلائے
 نید بصیبت تنگی و المی یوسف و انک جلیبند کے
 دو چہر ال یوسف نوں لہیاں کہہ کے تہنہ نالے
 اول کہہ کلام الہی سیو پان نال پر و میسا
 جیو یوسف کہاندا کھاناں بھی تقسیم کریدا
 آپ بھی عمل کرے تے تالے لوکانوں شہلائے
 خاص حدیث قرآن الہی دینی فقہ کتاباں
 باجم اور ہاندے عقل فصیحہ میں جو کچھ سمجھاں
 ایہ بھی سن شمال کہانے کے جو کچی پور کہاندا
 اوہ جو نور بگانی اس جے اندر روشن سو ہند اے

کہانداں کہانداں غفلت اندر مہر چن لنگر آوے
 نکل شمالی باغ چمن تھیں سووے آن آوارہ
 ناٹو حسرت میں اس چمن تھیں پکڑی چیز نہ کاٹی
 اوس ویلے دانستا ہوناں کہہ بعثت اوس تانوں
 توبہ توبہ کرنے لگا موت آئی جہد میتا
 عمل کمانیاں لے تنقہ رب و کے کان جواناں
 و س مومن وہی نال یوسف کے کوں مشابہ آئی
 اینویں مومن بھی و کہاندا پیش اوستاد جواناں
 نس جاندا ایہ اینویں یوسف حال مومن و آریا -
 کہن حفاظت کرنی نہیں تاں نس جہاں ہر حالے
 ہتھم عزیز مہر کے آپا لاکے مال خشک ترانہ
 اوہ مومن پھر پاس بنی کے سر خود و کجا جیوے
 جویں یوسف نوں و کجا تاجر نہمت بچد پائی
 اینویں مومن لے بھی ہووے رحم نئی سخت اردوں
 حضرت یوسف دی غفلت عمل بصیبت نہ چاہندی
 مومن و کر کے خوف خداوں و نیا طرف نہ جاوے
 ہر دم خوف ربانے کوں حلال رہن کریدے
 مومن نوں بھی اوہ و پیر ال پلپاں میں ہر حالے
 و جی خاص حدیث جو حضرت پاک نبی و اکویا
 اینویں مومن نوں بی لازم مسلے رہے و کجا
 ایہ نہیں لازم کہہ کے مہتمم کریدا جہاں کے
 جو گوئی پڑھدا و رہے اوسنوں ملے باہر حساباں
 ایہ کل لوک انہاندے تائیں پڑھدے کھت صبر ال
 اوسنوں سوید ہی چاندی علم والا سراندا
 اوہ اس گندگی کھانداں پاروں اور در تھیں ہوندا

ایسا علم پڑھن کے کوئوں میں سنت پہچاند
 عالم جیکوئی شہر کے سے وعظ سنائے جانے
 ایسے سناؤ جی ایسے سنیاں چنگی لذت آؤندی
 وینی علم تیا یاں جیکوئی سناؤ سچہ نہ آئی
 علم حدیث قرآنوں منکر عا سن دوزخ تھلے
 وقت قریب ہو یا خدیووں یوسف پھلن والا
 اینویں مومن نول بھی آوے وال سفید نشانی
 یوسف نول ریشم مہر دی آخوش خبر و سالی
 شہرہ بخانیوں یوسف تائیں سانی لیون آیا
 اینویں مومن بھی عید و نیادالی قید کٹیندا
 آکھے عذرا تیل مومن نول آن سہ لہم پیاہل
 جنت مہر حورال غلماناں بلکن تیرے تائیں
 جیونکر مصری یوسف کارن کھلے تھو قطارال
 جلوہ پاکے ادب سدا مول حاضر کے آون
 جیوں یوسف نول شاہ دی طرفوں عجب لوشاکی آئی
 خوب لباس بہشتوں آن مومن لہجہ بناون
 پھر گھوڑا عید یوسف کارن شاہ دی طرفوں آیا
 اینویں مومن نول نقوے و آگھوڑا حاضر کے
 تالچاری پاک بنی دی ہو خدادی پاروں
 بن تن کے جد مومن رسل کرسی کوچ تیار دی
 ہر ایک جاگہ اور کھڑکارن رو رو کے تسلما
 آخر صفای قطاراں کر کے کل فرشتے نوری
 وچہ و دبار الہی آن مومن سرور بانا کو
 ہاں پھر ذات خدادی اوستوں کی آئی پر
 بعد اس کے پھر یوسف پاسوں نشا سوال پہچانے

ایسے جاہلاں بندیاں تائیں بہت اوہ علم سکھاندا
 جاہل انکوں سمبیاں میراں اوستوں کو دیکھاؤ
 وعظ تسانے وہی نہیں کا سچہ اسانوں لہندی
 بہت سچی ایسی مسلماناں جاسن دوزخ کہانی
 واپیاں پڑھن والے نول پوسن سرچہ کھلے
 انکوں وہی کے متھہ سنیہا بھیجا رب تعالی
 آگئی مہلت تیرے تیری جہد میں دنیا فانی
 مومن نول رب خبر سنا کے باغ بہشتاں والی
 نشاں بیان بولا کے تینوں نرم سوال سنایا
 سانی وانگول رب العالم ملک الموت گھلیندا
 نکل شتانی قیدوں مومن حکیم تینوں سرکاراں
 بلکہ چاہ تیری ہے رکھدا پاک خدادند سائیں
 اینویں مومن کان فتنے کر کے صفای ہزاراں
 خوش رکاب عنبر کستوری سرچین وار و گاون
 اینویں خوب لباس مومن نول دیوے فان خدائی
 نالی ہزار ادب کے اوستوں جنت وچہ پیاون
 بھی تیار انگوٹھی نالے راوی ذکر سنایا
 بھی تیار توجید الہی حاضر کیتی تیار کے
 مومن نول ایسے مندری حاصل بخش ہو سیکال
 ندی خلتے وانگول و تیار وی کر کے تیار دی
 آخر وقت دواع کے آگے راضی ہووی اند
 آن اوس مومن کے تائیں اند قرب حضور کی
 سچہ ادب بجا کے مومن واد قاور سبحانا
 جیوں یوسف نول شاہ و عیارت حضرت تیاراں
 اینویں مومن بھی پھر تیرے پیشک کھیا جائے

پاس ہو یا جدی سوالوں شان امینی پاد
ایویں مومن بھی ہیں ویسے ہو کہ پاس سوالوں
جیوں یوسف شاہ کھر رکھے سالانہ کیا
جو لائق ہر علموں عملوں رہا پسند کر لسی
سائباں یوسف کے کارن جیوں شاہ چھایا
چید کر تاج یوسف نول بیبا اپنی مومن پاسی
جیوں کر استقبال صاحب آگے پیش ہی کے
جیوں کر یوسف بندی خان بول بند یوان چھوڑے
جیوں یوسف نول وچہ مھر کے لکھے ہور خانے
جیوں کر باغ لغیہ نیراں بیباں یوسف تائیں
یوسف وانگول خدمت گاراں اوس نیمہ قطار
ایویں ہر مومن نول آدم اللہ پاک ملا کے
بعد اسد کے پھر صحت ریدی بول آواز سا
دینا اوپر غم نسا نول آپے باجہ شماراں
ایہ اوہ حبت جس وچہ بالکل ناپس دکھ باری
ہر مومن نول حبت جا کہ اتنی لسی چوڑی
مومن رہے وکھوشی نہایت پاسن باجہ حساب
بارتا ایہ خبر کہینہ پر تقصیر کے جس را
رکھیں وہیں جہاناں اندر وکھوشی اوہ غری
بول شتابی حال یوسف ادر زکھ او کہ ہمارا

تخت مہر و احکام اس نول جلد عطا فرمایا
لکھو نور حنت کے آگے اس نول حکم جلالوں
ایویں مومن واوچہ ہتر چاہ ہی حال وہیایا
اوسنوں تخت ہشتاں والا اللہ پاک لسی
ایویں جاسی مومن سائے نبوی سیدہ ہسایا
وچہ ہشتاں سراسر کے تے سو ہنماں تاج سہاکی
ایویں ملن محمدیال نول نزل تک عقیدے
ایویں عاصیوں کی بھی مومن بند غلام کے
ایویں مومن وچہ ہشتاں پورے محل شہانے
ایویں مومن کارن نیراں حبتیں جلیج جانیں
جیوں یوسف نول پارکے بیبا مال آواز جیوں
سنہی صورت یوسف وانگول ہر اک حنتی ماورے
لے مومن کوئی حنت مہرول باہر مول نہ جاوے
اس حبت وچہ نول بقیہ ہر دم سوچ بہا رال
ہر دم صحت ریدی اسوچہ نصرت اپرا پارہی
جس ماہد شہارہ کوئی لہنہ سے چڑھ کر کھوڑی
ہر ویسے وچہ خوشیاں ہسن رحمت فضل حساب
عرض کر کے وچہ حبت جا کہ دیوں بے تقار
اپنے فضلوں خوشی مینوں ہر دم ساتھ محرمی
فضلوں اللہ پاک ہر اکری پارا اوتارا

سیان ملاقات گروں آن وقت پاسوار شامی وچہ سپدن اللہ مال الحقو سب

سنو حقیقت وچہ چوڑائی یوسف روزنہ ہند
وچہ محال طرف وطن کے کھر کر کے روئدا
کیوں خوشی نصیب نہایتوں جہاں نصیب جہاں

عزوں کچھ بول فاسخ ہو ندا کھر اندر آکھیندا
کیوں نہ ہسدریاں نظری آبا ہر دم نیر پوئدا
ایہ خبر اوہا نول محل پیش جہانڈ کے آیاں

Marfat.com

جنت دل دوارا یار سخن و عاشق مرد تکیندا
 کہ پروانہ طرف شمع دے کر کے کند کھلوندا
 بیل دروول منت نمانی باغوں دور نہ جائے
 اینویں یوسف پنی خدا فادیں نہ کیند کریندا
 محلل دے وچہ بیٹھا یوسف اکدن قدر تہی
 خوش آوازوں مست نیازوں پر ہر کتاب گرامی
 اوچا اوچا پڑھدا دے شوق محبت بھریا
 لیا چھان صحیفہ جہدم آیا اوتر مکا نول ہوجو
 پین نمانے دود بخانے چھم چھم نہیر سلاون
 بعد سلاموں تاجرتائیں حضرت نے فرمایا
 سن کے نرم جو ابوں راہی گیا یوسف تائیں
 سن کے نام کنعان وطن دار و تال ہی سہا
 فہ خوش بجاگاں والا نا جرویں ساوڑیوں دیا
 کہنے دن گزراے آوندیاں یوسف نے فرمایا
 زال کمال محبت اوسنوں پھر یوسف فرمایا
 شامی نے بتلایا اگوں کی کچھ کہاں تسمتوں
 کہیں کلام نہ نال کسے دے خوش ہو کے فرما
 بارو بچایا علم یوسف دے رو رو ہو یا نا مینا
 جھوے وچوں فخری پیلے باہر کرن آوازہ
 میل بیار یوسف مینوں ورو تھنوں منہ کرایا
 سہاں ہمیشہ فخری حضرت پیل سندانوں
 سن کر حالت پنی خدا دے ہوش ہو اس کھلائی
 غش وحی حالت بہت میری جہاں کتنی تہی تہی
 چر وچوں جہاں ہوش دھالے آیا تہی تھالے
 رو دے پھر آپے حضرت کیتی جہی فنا نول

قسم خدا ہی اوس پاسے اوہ کین نہ کیند کریندا
 جہاں دیکھو تال منہ دے پرستے نول نول
 کر کر مجرا گرو سخن دے دلبر شام مناسے
 منہ کروطن کنعانے جانب اکھیل نہیر بھریا
 شہر کنعانول مرد سانا آسے تاجر کو مٹی
 حضرت ابراہیم پنی وی نال خوش شامی
 سن آوازہ حضرت یوسف کن اونے دل دھریا
 آن کھلا اوس رستے اوپر حضرت دنوں بجاوں
 آمد سن کے وطنی والی صدقے جاون
 یا اشقی دس کہہ کے جانا نے سن کہہوں کیا
 آیا نال میں شہر کنعانوں سفر اگاں نول جائیں
 مرد و اس شامی دے منہ نول دیکھے یوسف ہارا
 ایہ شامی نول یوسف والا کچھ خیال نہ آیا
 کہیں اک مینہ ہویا تال اس جاگہ آجیا
 دس کس حال یعقوب مغیر میں نول چھڈ کے کرایا
 خستہ حال آوارہ ہر دم نظری آوے سانوں
 یوسف پاروں چند پنی وی اوپر لہانڈے آئی
 یوسف وی فرقت دے اندر پھیا اوسد سینہ
 یارب کھول شامی مینھے رحمت داور وازہ
 نہیں معلوم پارے جانی کیوں ساتھوں جت جایا
 سن آوازہ علم و بھریا سن والے کتب جاون
 ہوتیاں سمجھ کم پورا ہو یا ایہ پر اصل نہ آئی
 وچہ بہوشی چھڈ کے یوسف تاجر ہو گیا راہی
 کی دیکھے اوہ کول نہ کوئی خیال دسن والا
 کون دے یعقوب پنی نول بن تاور سلا نول

سند حقیقت انہوں یوسف بت ہے دراندا
دور جہان کے یار سائے ہوئے کھینچا گول
اچھا کہیں جبرائی انہوں کسی رب یگانہ

نال محبت کدین یوسف بیکر کھانا کھاندا -
خوشی نصیب مول نہایتوں پیر سوزی اس جگہ
دستو حال کوں غلے وا آہو یا سمیا نہ تو

بیان بند و بست کروں یوسف علیہ السلام پر انہوں غلے قبل زمانہ قحط

واہ قادر کیا قدرت والا واحد رب یگانہ
چاہے تنگ کرے اور روزی چاہے کوشاؤ
جیکر دینی چاہے ائمہ تنگی کسے قسم دہی
جیوں یوسف نول اگر دل رہے خیر ان تھبتلایا
کر لٹو بند و بست شتابی اگر دل اوس سے وا
تاں پھر حکم مہر کے اندر یوسف لے فرمایا
شکلی جنگل و پہ پزاراں چیاں چھکیاں جایش -
جس کو پاس سامان واپسی پونے مول وئی
مفتی سپہر کچھ لہسی اوسنوں ست کوئی پورگاہ
ہر ہر جتنی جنسان بچن وافر کرن کسانہی
ست برسوں تک جو کوئی گوسی نال سلامت جانی
پنج حصے ہر فصل بناون حکم حضور سنائے
نال حفاظت کھائے پیوے ضائع کرے کوئی
جو کوئی بندہ غفلت کرے کھیتی گوسی نہیں
وئے بچے حاصل شاہ نے ہو رہے پٹواری
ہر ہر جاگہ واپیاں الیاں چاکر الیاں الیاں
وافر ہر نے قوت لائی راوی خبر سنائے
اک حصہ کر لین مزیرے چار حصے جو باقی ہو
غلہ جمع کرن جسے کارن شاہ اک قلعہ بنایا
چوئی ہزار ہر کوئی ہر حصے بنوائی تو

ہر شے اوسدے قبضے اندر کال سو کال زمانہ
اس پر صاف چاہے دیوے واہ کیا کرم خدا وا
اگر دل حال قبائے اوسد کرے نظر کرم دہی
یا حضرت مستور رسول پہچھے اوسن تخت بلایاں
آکھو کرے دیر لغتہ کوئی بالکل کسے کہیں وا
کر و زراعت اہل مصر و یونیاک زمانہ آیا -
ہر جاگہ کے کرو زراعت چھڑو نہیں کدائیں
اوہ آخبر کرے ہر کارے عام منادی ہوئی
جو صا رہے پٹواریا ہویا پیشک چلیا اوسکے
مشکل ویلے کم آدگی سبھنوں کارروائی
اوشھیں پچھے گڑبالی ہویاں فائدہ چھہ نہ اسی -
چار حصے ہر کارے پچھے اک حصہ خود کھائے
ڈر یورپ پچھیں سخت سمجھوئی چانہ پڑی آہوئی
دقت ہر وہ پیشک نچھول مار گکا اوہ ڈائیں
بل بل اندر خدمت اندر خبر کرن سسر کرائے
ہر زین سے پٹواری پاروں سپر پٹواریاں
چایاں الیاں اندر ہر جاوانہ نظری اوسکے
پچھے یوں پٹواری غلے پٹواریاں
وس میلان پچھے پٹواریاں میل وراز ا پایا -
پچھے سال پیر کے پچھے نال اناجال بھائی

تکونک نکامی ہو یا قلم غلے تھیں سارا
 اوہ بھی نال غلے کے بھر یا پھر ترہ سچا بنوایا
 اینوں جو پتھا پچوال پھووال ست سال تک سنتے
 خلقت سمجھ سو کھلی ہوئی مولا افضل کہایا
 سدا نہ خوشیاں عیدال اندر رکھا انہا میں
 چارویہا کے خوشی و کھیا وے پھر پھیر دیندا
 مہری بند کے ست سالان چوہ کہا کہا ہو جوئے
 اصلی حال فدی بیو کر کھیر او نہاندا کرے
 ہاں انہا ہر شیک جو خلقت و گرد گرد کے جاوے
 پتے جیکر کھانے جو کوانہ دیوے رب سب میں
 اوہ اوس دینا کے اوتے مارن پتے کراڑے
 آکر والے لوں جے بھگہ چاکو دیوے رب سب میں
 ایہ سمجھ لوچ وگاڑ بندے لوں چانی پھروا کے
 شو حقیقت اہل مصر تے جویں زمانہ آہیا

دوے سال بھی اسے جیڈا قلم بنایا بھارا
 پہلے حال مطابق سارے راوی ذکر لیا یا
 اوسے حال برابر سارے منہ منہ تیکر نہتھے
 اتے تیکر فحظ زمانے کے آدکھ ویکھما یا
 جیکر سدا خوشی وچہ رکھے ہوں لوگ کتابیں
 لکھے اوگن خوشیاں والے اوستھیں دور کریندا
 رچکے چا پیا اسپں اینہا نتوں ویسے پھیر تروے
 فحظ سالی واوکھ فہرہ سر لوکاں کو وپہرے
 ایہو حال جے سچ او نہانوں انہا کھو اوے
 ویکھ لوین روئے زمین تے ہوں فساد کدیں
 حق جہاں کے رب چاہے کتنے تیکر و بھانے
 توبہ توبہ کر کے اکھ میں وجہ آکر و ناہیں
 جس دم بھگہ دیوے رب آپے سمجھ کچہ جنگا کے
 ایسا کال نہ کہیں بکھاپیں سالوں بار خدایا

بیان میں جبریل علیہ السلام حضور اکرم صلی اللہ علیہ وسلم کی وفات و مطلع کردن از زمانہ فحظ

کرن روایت جدول زمانہ فحظی میرے آیا
 یا حضرت اوہ کال زمانہ آگیا امر الایہوں
 وقت فلا نے واقع ہوئی غضب غیب ربانہ
 سن کے حضرت بات وھی تھیں شاہ نول نول سنائی
 لکھدے میں جبرائیل اوہ آئی ایسی قدرت ہوئی
 استھیں پتے حکمت بیدی لگی بھگہ سمائی
 بھگہ کے مارے ونگر سارے پھیر ان پھیر گائیں
 صبر آرام سدا یاہر نول سمجھی نازل ہوئی
 جو کچہ سمجھ لہر چوں کہیں ن پھیل کر و کجاوں

جبرائیل یوسف نول آکے رب و حکم سنایا
 لات فلائی بندے عاجز پکڑے جان گنایا
 یا حضرت ایہ حکم خدا وائینوں سی جٹلانا
 آگئی رت تنگی وی شادا امر مر پوگ لو کا ہی
 اوہی راہیں تاپیں بندہ جا گیا مول نہ کوئی
 نیندا آرام نکامی و لٹھیں سر تک شخص بھلائی
 وگدے و سن وچہ بازاراں پتے کلیان نائیں
 بھگہ بھگہ آوازہ کروا جتھ ویکھوہر کوئی
 لکڑی وانگول کھانسی جاوں صبر آرام نہ پاوں

جو کچھ کہا وہ پتہ نہ لگے کہا واکھی کچھ کھانا
 شاہ نول بھی تقدیر خدادی جہ گھڑی اوہ آئی
 اپنی حقیقت جہوں شاہ اٹھیا باورچی نول کہا
 اٹھ باورچی تھا چڑھایا پھلکے کچھ لگا کے
 اوہ لگا کر کھدا جاوے شاہ سب کھانا نہ جاوے
 غصیکہ تہ بندے جتناں کھادا اوہ سنے کھانا
 ہو گیا حیران باورچی دل چہ کروا باتیں
 آخر شاہ نول صبر نہ آیا اتنا کھا کے کھاناں
 یا حضرت کچھ کچھ کو بیوں خبر کے کی لوح بنیاں
 جیکر دم نہ کر سو بیوں بسی سخت لاجتاری
 تال پھر حضرت سپٹ اوسدے تہ پیر ہشتہ نچینہ
 اینویں ہر کوئی لکھو کے مارے کرن آواز لکاراں
 دیکھاپہ حالت ارض سما نول چہ گیان کتن وار
 کرن روایت اس باتیں چہ وحی نے بول سنایا
 اے بندہ یونساں کھا کھا نعمت کیتی بے فریانی
 اچ من غضب عذاب رہانا بد لہ لیون آیا
 سب خلقت سن سخت آوازہ حیرت سخن سکایا
 وانگ قیامت حالت ہوئی کوئی پیار نہ کروا
 جیواناں انساناں و پھول شفقت دوسدہائی
 ہتا بیخ مصیبت آکے باہر حد شماروں
 فجر ہوئی تال حضرت یوسف بول آواز سنایا
 لنگہ گئے دن خوشیاں والے کیا کال زمانہ
 کرو آرام ہو کھرا ندر پل زراعت چھوڑو
 ناں سکانوں پالی برسے ناں چل پان غلیاسن
 ست سالان نہیں آگے لگے بندہ بیہوشی تہ مری

جوتے لکھے سچہ آگہر کے اٹا کھڑا وانا کو
 اوٹھ کھاں شنایا فاقے اوسنوں نرم کلام سنائی
 لے آٹا کھڑا امیر کارن ہجوہ گریہ بیسار
 شاہ گوڑے سنگ پہلے سارے سہول کروا جائے
 جلد لکھا جلد لکھا ڈنالیے بول سنایے
 اچے باورچی نول فرماوے جلد طعام لکھاناں
 میں جاناں اچ شاہ مہر بے صبر ہو گیا راتیں
 آیا پاس نبی صاحب کو دیکھا حال وہاں
 حضرت جی میں کھاناں کہا گیا پورا نہ سوچینا
 جاناں میں ہے ہونہی مہری اتھو اہل تیاری
 ہو گیا فاقہ دور تھامی روشن ہو یا کسینہ
 چھ چھج ٹکرا نہ کھا چھٹیا عاجزاں تے بیماراں
 تو کیسی سختی اندر پھڑپا عالم سارا
 سندی غلق تھامی یارو سخت زمانہ آبا
 امر الہی ہائے منیاں کیتی رو گروانی کو
 کیوں نہیں حتی الہی کھا کے نیک اعمال کہا با
 صبر آرام تمام دلال بھین بھد کے رخت میدہا
 جو کوئی چتر کسے نول لکھے پھٹ اپنے وہی و ہر
 مری نے بھنی کچیاں والی دل بھین جب بھلائی
 رور و بیدیاں رات نہ گھامی بھگہ مصیبت لہو
 زمینداروں چھڑو واد بیدیاں سخت زمانہ آیا
 اچ بھینس پچھ پیرا بالکل ہو سی اک نہ دانہ
 گڑیاں کچھ نہ پیدا ہو سی حکم ہو یا یہ توڑو
 استھیں پچھے تازی سبزی کیوں نہ ڈنکر کہا سن
 بول منیر بسا دن والا کرک آواز نہ کرسی

یسی تھی اوس زمانے حکم جت ساروں آئی سو
 سبزی روئے نہیں دے انوں ہو گئی سڑکے کالے
 سو پنے بلوغ جو پھل لیا ون شاخاں مہویاں
 بلبل و ندھی نال یا پھیرے سک گئی و در نجسانی
 سخت او چھلان مارنیاں سبھ چھوڑوتیاں در باواں
 نئے وٹے پکھنوں سارے عھنیا ندے منہ آئے
 یگستان زمینیاں بندھ نظر مارو سبھ ہویاں
 کوئی نہ ہمد نظری آئے اندر شہر بازاراں
 بھین بھرا قبیلہ سارا بھل گیا سبہ تائیں
 امن آرام تمام دلال تھیں الوداع ہو چکیا
 کوئی خوشحال نہ نظری آئے ہر وارنگ کرانا
 ساری دنیا اندر اینویں تنگی باہجہ شماراں
 برکت حضرت یوسف پاروں اسوجہ تنگی فقوڑی
 نوح دی بیڑی دانگوں بنے رکھیا مضر چسائی
 ایہ طریقہ ساتھ رسولال جس نے محکم پھریا
 روز قیامت بھی جدا بیویں منسی مشکل بھاری
 دوہاں جہانناں اندر سائلوں ہر دم آس کر موی

سنت برساں چھ طرف نہیں و گئی نہ ڈوگی کائی
 کوئی حیوان نہ بھکھدے پاروں نال غشی دیو کو
 ساریاں سک کے تیل ہویاں کن کرے دلیریاں
 مالی او کھروانہ ہویا غیرت و بکیرہ ربانی سو
 نہراں نالے سکے ہوئی تنگی سخت تلاواں
 کھا ون جو گا کچھ نہ بھے بھکھے مارو چھائے
 سینریاں اگلیاں گڈیاں ہویاں سب سک گویاں
 ہر اک روٹا دروفا و فاقہ تھیں رو رو کرے لکال
 الجوع الجوع کر دہر کوئی مارے ڈھائیں
 دو پر ہار بھتال ہویاں سخت زمانہ ڈھکیا
 دوستاں یاراں افتاواں تے کیتا دور پرانہ
 ایہ شہر مصرے آئے فضل ہے سی سرکاروں
 باقی سرگردانی ہر جا بندے چڑھدے توڑی
 برکت پاک نبی دی پاروں کچھ تکلیف نہ آئی
 بیشک لکھ نصیبت و چول آج جانہ راوہ اڑیا
 ختم نیشیاں او گنہاراں دی آکر سن پاری
 واحد رب غفور الہی دے سی ساتھ محمدی

پہان ذکر سخاوت و انڈاٹ و رحمت اسلامی

سنو حقیقت ہر جاتنگی ہوئی باہجہ شماروں
 عام اناج یوسف صاحب نے جمع کیتا ہر جامی
 ہور وباراں اندر وائے کھا ہے گئے قشای
 جنوں طاقت قیمت بھر کے وائے سی رہبتدا
 اک ل منڈی و پین کارن والے نبی لوائی
 لنگر عام لویا یوسف و جی طرف گسرامی

ایہ بہت آرام ہر دو چہ حضرت یوسف پاروں
 جس دی حال حقیقت پکھے تینوں پول سنائی
 میر اندر ازانی بہتی رحمت فضل جناباں
 مسکیناں نول حضرت یوسف ہفت انوار کریندا
 قیمت باہجوں اوس منڈی تھیں وائے کائی
 جو مسکین آئے سو کھا وے دن کے رات گامی

جو مسکین سوالی آئے خالی کوئی نہ جاوے
 نیت و لگیر نہا یوسف کردا گریہ زار کی
 ہر دم ہر سافر والی حضرت خیرت چھک پیندا
 وہم وہم در وہم پیت اندر کھل آیا رہندا
 تن ضعیف بیماریاں وانگوں رہندا بنی مقانی
 یا حضرت لوں لنگر والا عالی شان تسانتوں
 ہر دم فاقہ حالت اندر وانگ غریباں رہندا
 پیچ گیا جے بیچ کے میں بھی ہوراں وانگوں کہاواں
 مین میں آیت گھاواں بہتا فاقہ دن گزاراں
 رہنے فائدے کم کھا دن و چہ جیکوئی من جانے
 ہوتے مال بدیہی اسنوں رہندا وانگ گھلاندے
 فقور اکھانا منہ سے تائیں بیشیک سر خود چاندرا
 تا بلدا کھڑا کھانا یا شریکے پاروں۔
 اجکل بیٹھے شادیاں اوتے مال شریکے کہاوں
 کچھ ویشن کچھ ایچ و بخا دن کرن بے کوئی ریا
 اہل ایمانوں مسلمانوں مال اوب دے کھاؤ
 سناو حقیقت ہر دم یوسف شفقت کریم کماندا
 کی وجہ سے فجری حضرت خود لنگر ورتا ندا۔
 آپ حضرت نیت مسکیناں لوں خود لنگر ورتا دے
 کل ایمر و زبیراں کارن اور وقت مقررہ
 کہیں نہ یوسف بیٹھے اکلیاں کھانا کھا ہا کھائی
 اینویں حضرت پاک سوللاں کرے مجال فدایی
 رہے نہ ہی پیارے اینویں صدقہ کرے کرے
 کون پیغمبر حسن صدقہ کرے کے مال شایاں
 شان شہیدت جبر شہادت و شہید اینویں

ہو رہتا ہے اُس و پیا کے جو آئے سو کھادے
 اوسن کدوں مسافر سٹے تا ہنگ جتہا نہ ہی جھلکی
 مت کے شاموں آوے کوئی پھر نہ رہنے دیندا
 یاد کرے دن رات وطن نوں شروا کھدا بہندا
 اک دن اک شخص یوسف سے کہتی عرض بانی
 کہیں نہ روٹی کہاں دیاں نظری آئے تپیل اسانویا
 سن کر نرم جواہوں اسنوں اس کے ہنر کھند
 آپ کے آپے دن و چھستی لوک شریک بہاواں
 یاد رکھاں بھکھ اپنی ناکے یا دگراں بہتا بیماریاں
 فقور اکھانا منہ سے تائیں کھستی مہل آئے
 چانا پیندا بھرا اونہا نتوں جو پیندا بہتا کھانا منہ سے
 بہتا کھاویاں ہر نوں معلم سفیدہ بھی ہو جاندا۔
 بے حرام حدیثاں اندر دیکھ لہو اخباروں
 جو کچھ لکھیے لکھیاں وانگوں چائی پٹی جواوں
 ایسے فعلوں بیشیک واقع ہوئے غضب قباری
 سنت پاک نبی وی اتے محکم قدم جساؤ
 ہوراں روٹی پٹری ویلے آپے کاشیہں کہاںدا
 اٹھ پیراں تھیں پچھے کھانا ہر لوں ورتا جاندا
 جواے اٹھ پیری روٹی بیشیک کھانا منہ سے
 شاہ بیان بھی اٹھیں پیرس فرق نہ اور خندا
 جہدم کھا دن لگے حضرت سزا دے کانی
 کہیں نہ تھا لقمہ کہاں دے کرے بڑی کریمی
 تاپیں شان اونہا منہ سے عالی کون بیان سناو
 دنیاں مال پیچیاں رہیاں ہر دل پیار نہ پایا
 ایہ فتح کتاب کرن واسختہ انالیشہ ہنوں

دینا کے دن چارویہاٹے زندگی تپہ نہ کوئی
خیریں رب کا کتاب ہو کاوے دم دم کران عا میں
قصہ صرف سنا ندا جاواں کوئی مثال نہ پاواں
جیکر ذکر سخاوت و الا اول تھیں پڑھنا چاہیں
انہی خوب طرح دی حالت نظری آوتی تینوں
ذکر صدیق یوسف و ایٹھے سنو تھامی لگے

دا شد اعلم کس دیہاٹے چلے لڑ سہوئی
اپنی طرفوں جلدی کارن چھڈیاں ہنہیاں جائیں
ایہو تیت ہے ایہ جلدی خیری نال ہو کاواں
نال کتاب سبیل میری وچہ نظر مبارک پاہیں
انہی ذکر بیان کہہن دی فرصت مول نہ ہینوں
کیونکر مہری یوسف لگے اگر روکنے لگے

بیان تصرف کر دین ہمالیہ سبب و خرید غلہ بلکہ فروخت شدن نفس ہائے التماس

سنو حقیقت کل زمانے جد آیا ہر جسامی
جو جو محنت کر کے گھر وچہ جمع رکھے سن دانے
دو بجے سال جو گھر کے اندر سہین تھان مہیاٹی
سال تریجے کہنے گئے کپڑے زیور ساسے
نال کدال تمام فروخت سال چہارم کیتا
پونچواں سال جدوں آہو یا گل و برو آندے
سو ہنیاں حسن غلام کینز ال آکھلیاں دریاے
اوہ غمخورد خداوند عالی خالق ارض سما و
ایہ جو ان و کاون آباں بروئے کینز ال
آو دربار یوسف ہے اوتے وکنے کارن کہلیاں
چہڑیاں نفر پسندہ آن حسن جمال کسے وا
خوش مزاجان ناوتیازاں بھریاں شوخ لگا ہوا
یوسف نول جو ورمی بروہ کہن و کاون آیا
کہن اوہ رہدیاں ہنیاں تائیں ورمی بروہ لولے
محبوبیاں کے پاروں اللہ سختی نازل کروا
تا بچواستھیں تھکے کوئی اپنا قدرہ پچھانے
ہی لفظ اوتے پاروں آو دربار و کا یاں۔

سال بھوں کھا ہر کوئی بیٹھا گھری کار کسالی
سارے کھا بیٹھے لڑ پھو آ کے سب ڈولانے
دولت داراں و بیج تھامی کیتی کار رواجی
کر لہم اللہ مال تھامی و بیج آئے سرکارے
بھہیں گائیں اٹھتے کہوٹے وچہ تہ سہیتا
ایسے نازک بدن چہ نہانے دھبے چہیاں بانڈے
لیلو سستے لیلو سستے کھلا دلال لکھانے
رکھناں مغروراں نول راضی نہیں دستور خداوا
یوسف نول ناچیز بنا ندیاں سہین ایہ پتہ پتہ
چہڑیاں اسدن لین یوسفوں مالک یا سوچیاں
اج ہن اوہ و کاون کہلیاں کارن و تھہ بے وا
وکنے نول سرکارے پڑھیاں تھہ بے پڑھیاں
اج اوہنا نول غیرت رہدی ورتے آن بلایا
لفظ بے ادبی بولن پاروں طبق زمین داٹولے
و کھلا دیوے غیرت اپنی عدل ترانہ و ہر دا
ورمی بروہ کر کے بولن کدین تہی رہانے۔
اس دربار قہار وچالے کی کرن چتر ایساں

ہر کوئی ہرے کو لوں بھڑکے و درستی نفس حادے
 خود توں جو کوئی اچھا جانے رب اوستوں چاہندا
 لا شریک خداوند عالی اوہ لایق و ڈیا فی
 کچھہ کینزال حق یوسف کے سخن خلاف الایا
 ڈیے اس قہار جباروں ہر دم سین جھکائیے
 جو کوئی اس حاکم دے آگے آکر نہال کھلونا
 سنو حقیقت اہل مہر دیاں پنجویں سال جاگیراں
 پیلے چک تھامی پیچے کھوہ بنے سبہ نا کے
 چھو پیں سال محطے اندر کچھہ نہ کھرو چہ رہیا
 ایسی نفس نفسی ہوئی غیرت رب دی باروں
 کٹ کٹ راتاں سرویاں گرمیاں جو کھاں شکلیاں
 سب فرزنداں ادب سلاسون سمجھو بات لادھی
 واہ سبحان اللہ کیا لڑکے بولن سخن سلالی
 رب فرماوے ناپیاں دے سنگ بہت احسان کماؤ
 حق او نہا نڈا بہت تساں نے جیکرہ سمجھو جانوں
 ات نہ کمر لوناں او نہا نڈے نرمی سخن نکالو
 و بالوالدین احسانا چوں نہ ان خدا فرماوے
 رہنوں جب جنت نرمی ہو و چاہو وصل حراتد
 مار پیو و اجوادب نہ کمر سی و وزخ ماراں کھاسی
 کہندا قدرت تمہیں سجدوں واحد رب توہاں
 جس چیزوں توں پیدا ہو یا اوہ شے ما پیو والی
 جو کوئی چیز نہاں ہے او پر کاری گری چلاوے
 جدوں تیار صندوق ہو جاسی قیمت اسدی پوسی
 اینوں میں بھی لطفے او پر قدرت قلم چسلائی
 کار بگر کی میری تے لطفہ میرے ما پیو والا

غیرت رہی آن دن اوستوں مردہ پکر پھانوی
 مشروراں نوں رب تو انا منہ دے بھار و گاندا
 ویسے نوں و ڈیائی کرنی بالکل روانہ آئی
 بدلہ لے لیا رب تو انا جس دم ویلا آئیسا
 جس دے نال لہنہ چلے اسنوں نت صلاحیے
 و انک کینزال اس کے ناپیں بدلہ بھرتاں پوندا
 محل مکان تھامی پیچے صاحب شیان ایہاں تو
 ہر جاگہ پر حضرت یوسف اپنے مقصدے ڈالے
 جاناں لیکے حاضر ہوئے مال اساو ایہا
 ماکی باپ آئے دچن نوں پتھراں شوق بیاروں
 پیٹ اپنے دے بھرنے کارن کیتے نبی حوالے
 یا والدینو و بیچ اسانوں کمرہ کار و روائی
 حاضر اسپں بلا شک سائل و بیچ لہو فی الحالی
 مندا سخن نہ کھوہر اکھراں اپیاں نوں بتلاؤ
 ہر دم نفع پہنچاؤ تنہاں ہٹ جاؤ نقصانوں
 ہر ویلے میں قادر والی کرم کو بھی بھالو
 ما پیاں سنگدل حسان کماؤ امت کوئی اور پھلاوے
 پس اوہ قدم چھپیں ما پیو و پاوے وصل اوہا نڈے
 کہیں نال بیان سلاسون اس جاگے توں جاسی
 اے نیکے جنتا حق میرا آتھاں ما پیو والا
 میں تال کمرہ مندی اپنی میری شکل نکالی
 مثلاً چھو نکو لکڑی و اچار کوئی صندوق نہاؤ
 اوہی مالک اسدی کار بگر نوں دینی او کسی
 نقش نہاں کے میں کار بگر تیری شکل نہاں کی
 اوہوں و وہ سچا حق و اولڈا سمجھ حقیقت حال

میری گرج عبادت بندیاں پووی کر وادی
 چیکر زہ ناراض کر لیں اپنے ماں پووی تائیں
 جنت کبریں نہ ویساں تینوں ووزخ زہ پووی طریاں
 ہو جانایج جو نکر نایج مہری لڑکے ہوئے
 چھوٹیوں سال جدوں لوکانے وھیما ہنتر سا
 ستویں سال نہ دنیا والی جنس رہی کچھ ہے
 وک گئے پیش بنی دے سارے لوکر بے ہوئے
 پتہ نہیں یوسف نوں لیون کارن چلے دیوار
 جہ کوئی دانی لیون کارن پاس یوسف وے جاندا
 آگول ہے غریب جو بروہ وناں باجم وکاناں
 اسیں تھی اہل مہر دے ہوئے لوکر بروے
 وچ شے تے سمجھ کئے ٹٹے مشلے وھیما سہو جاگیراں
 رب فرماوے نعمت میری باہر حد شماروں
 جیکر وچیں تے ہیں آواں قیمت کون لکائے
 اسدے بدے اک پچالہ پانی اوسنوں دیواں
 جسے نعمت کھائے میری شکر بکھیا میرا
 چنہاں نکو امی کیتی کھائے نعمت میری
 سادہ حقیقت سمجھ یوسف دے خرمکار کہاوں
 شاہ ریاں بھی خدمت لہند نام غلام سداوے
 کہیں نہ اوچھا اس داکے بکھیا پاک شی نے
 جہ کوئی آن امیر یوسف لوک کہنداں میں نہ وہ
 کی وڈیائی کی سرواری اس امیر شامے
 واہ سجان اللہ رب عالم عالی شان گسری
 صورت حال شامی کر کے ہر کوئی بچروں روندنا
 رچیا ہو یا چہ اوئے کوئی پسند نہ آتے

مست کے ماں پووی امرال حقین ہوجائیں انکاری
 میں پھر تیرے نے راضی بالکل ہونا ناہیں
 جسے عزت عزت کیتی شان تنہا نونوں ویساں
 وپچیاں ماں پووی ابھی ادبول سر تے چک کہلئے
 وڈے کارن جلدی کر کے فیچ وڈے سر کائے
 اہل مہر دے جاناں لیکے خدمت وچہ کھلے
 داناں گھلا ماں شان امیری ہتھ نہجہ آن کہاوے
 لاج ادو آد کھلے دربارے عا جو بھکر دے مارے
 کی آندا کھلا اسانوں یوسف بول سنا نڈا
 کہ اوہ مانک دی خدمت وچ لیکر کے کچھ داناں
 پتے پیسے آتے لکھے ہاں سارے بھکھ سروے
 آپ بھی وک گئے نہیں آگے عا جو حال فقیراں
 کسنوں طاقت لیکر کھائے نعمت وسم دیواروں
 ہزار برس جے مومن کوئی بندگی وچہ نہ کھائے
 اک دن بھی ہزار برس نہیں کتہ مولہ لیواں
 اوسنوں ہور زیادہ ویساں ٹیپوں نئی وومیرا
 کہی سدا اوٹھا نڈے تائیں تنگ روزینہ کہیری
 کل امیر وزیر گامی بردہ نام سداون
 ایسر حضرت یوسف اوسداوم دم اون بجاوے
 خوف خدا اول رہن شامے رونڈے مین ٹنگے
 اوسلاموں اسدے تائیں بول آوازہ کروا
 جیہڑے داناں غلاماں سوون وچہ بازار وکائے
 یرویاں آگے عالم بھاگے کیتے آن سلامی
 وقت مہیبت آگے یا بھی نیواں ہو ہو پوندا
 ہے اکھال سیاٹا لہر جسے گھر وچہ واسے

مسکیناں محتاجاں تائیں پھر کے اپنا پیش و پیدا
 جسم ناقہ تنگی کے حضور انکھ و بکھما سے
 سنو حقیقت جسم خلق یوسف پیش و کائی
 دانے کھاج گئے یوسف کے عام خلائیوں پائیں
 لکھہ ہزاراں خلقت ربی دانے مشکن والی۔
 عرض قبول بھی وی ہوئی وحی فرشتہ آیا
 حسنوں عین جمال گرامی حاصل ہو سی تیرا
 تال پھر یوسف نے خلقت نور ظاہر حکم سنایا
 و پھر مکان فلانے جاسی اوہ کھانا اور تاپسا
 چڑھی خلق ہزاراں او تھے آیا بھی گسری
 بہہ کر تخت مبارک او پر یوسف برفقہ چایا
 قدرت ربی ایسی ہوئی ہر دی بیکھو سمانی
 لذت قلبی حاصل ہوئی دور ہوئی بیکھو ساری
 و دم پہنچے بھی پھر حضرت انبویں سن و بکھو پایا
 انبویں پھر تریجے ماہ و پھر کیتا بھی بیکھو لے
 کرن روایت و پھر ہشتاں انبویں اندر سائیں
 و بیکھو جمال ہزاراں برسمال برسمت خاری
 قیمت والے حسدن جلوہ ذات الہی پاسن
 یارب کریں نصیب اسانوں جنّت حور مقبول
 و دال جہانناں اندر سالوں عینیاں تھیں تو کہیں
 سنو حقیقت جسم صری ہر دے ہو گئے سارے
 ایشے تکرر و تنگی و اچھی گذر سارے دانا
 کہند یوسف سن لے شاہ تینوں حال اسانوں
 میں چھارا لو کر پردہ و در وطن و آیا تو
 اہل مصر سے تالیع ہو گئے دانگہ خلائیاں سارے

مست غماری دنیا پاروں کچھ نہیں فسا کر سیدیا
 آکر غماناں وی سچہ آکر پیل و پچھن گوا سے
 ستویں سالوں سن ماہ باقی رہے سے سن دل عانی
 یوسف تنگ نہایت آیا دیکھو فقرہ کاروں
 آخر رو گئے رب گئے یوسف اچھ پویا سوالی
 و پھر جمال او نہانے کے تائیں یا محبوب خدایا
 او سناوں اک عینہ بانگل بکھو نہ کہتسی گھیرا
 چلو مکان فلانے اندر کھاناں اسماں پکھایا
 سن خوشخبری اس جاگہ تے ہر یک بندہ و ڈایا
 اوچی جاگہ تخت لکھایا و بکھن لوگ تھای
 تھیں جمال مبارک نور سی طالبانوں و کھلا یا
 کھانوں طلبتے آکر عینہ مول کسینوں آئی
 اسے جمال عینہ خیریں گزری گیا ایک باری
 چلوں و بیکھو پراسے دالانے کھو عام بھولا یا
 و بیکھو جمال ہو گئے سر سو گئے کھننگے و دانے
 اپنا نور منقہ والا ویسی جعتیاں تائیں
 بھلاسن حور قصور اس جنوں و بیکھو تقاریب باری
 کتنی ملت دل کے کولوں کھانوں سن بھلاسن
 کریں لقا لہیچے نالے کریں کولوں مشغورال
 اپنے کرم کریں کولوں و سنیں و ورنہ و کھیں
 شاہ ریان بھی پھیریاں و انکھوں باکھلا سارے
 سند سے شاہ لول بند مست اندر یوسف بھی ریان
 و بیکھو لیا اول رب بیکھو اسکوت کم پچا وال
 عینوں رنے شہر مہر و پچہ او پر تخت بہا یا
 زروں خرید شامی کھینچے کولوں کو بھی و ہم سارے

ہیں دس دنوں صلاح اساتوں کران آزاد گامی
 شاہ فریاد جیو نکر مرضی سا ڈا دخل نہ کوئی
 میں بھی ہو مال لوکاں وانگوں ان حضور ہی پردہ
 سن کے یوسف شاہ کے تائیں بویا سخن سچا دل
 مانن پئے امیر امیری شالاسد اسدائیں
 ہو گواہ اس گل و شاہا چھوٹے اسال تما می
 سب فاناں متاع اسال کے واپس پھر پرتا یا
 تول بھی اپنے تخت مصر دی کر حفاظت پوری
 تخت سمہا لو جیو نکر گے ہر سی تخت تسا ڈا
 جو کم کرناں ہوئے تسال سالوں بھی تبلاناں
 سن کے شاہ کے یوسف کو لوں بات قبولی ساکی
 واہ سبحان اللہ کیا یوسف نیک بیان سنایا
 دنیا دولت مول نہ کیتی دل سے کنوں پیاری
 دنیا مال پیار نہ رکھن ریل پیت جنہاندی
 ہر دم شوق محبت اندر دوست یاد کر نیدے
 یوسف ہر دم رب اپنے دل لایاں خوب نظیراں
 سنو حقیقت بی بی والی خدمت وچہ سناواں
 ذکر یوسف دیاں بھایاں واپس پھر سناواں

یا کے سارے گولیاں وانگوں کھان پیش غلامی
 نیر کے پارون بہت ساہے شفقت رحمت ہوئی
 کر کے جلدی جیو نکر حضرت دل تسا ڈا کروا
 نہیں مراد میری بچے خادم سارا مصر بناواں
 مینوں پیش غلام بناون شوق دے وچہ ناہیں
 خواہے کوئی فقیر ہوئے نے خواہے غنی گرامی
 لیون دی کچہ شوق نہ سناوں سن کے مرد خدا یا
 قابو کرو شاہی اپنی سناوں کرو حضور ہی
 ایسہ ہم کم کر لوں پہلے لینا اذن اس ڈا
 یا بچہ صلاح اس ڈا ہی وئے ناں ویر باکل جانان
 سر حشیاں تے کری امتا ہو یا نہ انکار می ہو
 اپنے کان تکبری والا لفظ نہ مول الایسا
 واپس دے دتی ہر بکنوں دنیا دولت ساری
 رب کا بچہ نہ ہو را و نہا نٹوں کوئی چیز سکھا ندی
 یا بچہ پیاریاں ورو پھر سے لین آرام نہ دیندے
 یوسف وکوں لینا نکری ہو گئی حال فقیراں
 خستہ حال نمائی واپس بھی حال ستامی جاواں
 اونھے حال لیتا دل ہے لازم نکھناں مینوں

بیان احوال امیر علی بی بی زلیخا رضی اللہ تعالیٰ عنہا بعد سلطنت یافتن آن ذات

واہ سبحان اللہ ایہ دنیا کی کی رنگ و بھروسے
 سوہنے قد جنہاندے تانے خیمہ بی حسن جوانا
 جنہاں پیر تہ او پر زین دے رکھے شوق او اول
 خوش محبوب پیارے سوہنے حسنوں شکر دیکھنے
 کیا خوش حال زلیخا ہے سی کردی موع بہاراں

نکتان وایاں پکڑ لاکے برو تخت بھاوے
 اک پیل اندر قدا و نہاندے کردی مثل کھاناں
 اک دن پکڑ لکھا و تہاں کتہیاں والے راموں
 پکڑ زمانہ او تہاں تائیں کروا وانگوں تہاں
 ہن تک حال او سدا جیوں لگے بول سناواں باراں

کرن روایت جسدان یوسف میر خلافت پائی
 خوشیال یاد نہ آون لوک غریب نمائے
 جیوں یوسف نول اوسدن ساتی یاد کیتا کوئی
 خاوند شاہ عزیز گرامی و نیال لرسد مایسا
 بھائی مین ولایت اندر جو کرے سرداری
 اوس نے آکر غلبہ پایا مارے مرد سپاہی
 پکیاں سوہرپوں کوئی نہ رہیا کران تیاں نابل
 خدمت گکار کینرل و جیوں رہی نہ باقی کوئی
 ہر کہ یوسف نے آد عدول جڑے لوک سائے
 پاراں با بچہ اچھاڑاں اوسنوں نظر آون ہر جاہی
 ہر دم بت نول سس جھکاوے رووے ڈکرائے
 میں نت درو آوارہ ہو کے ہرن پوجاں تینوں
 جیوں جیوں بی بی جلدی کردی تینوں پیری
 جیکر بی بی بت کے اگے کہیں سوال نہ کردی
 رب و پیش سوال جو کر دا حسب منقلدی پائے
 پہلی زلیخا یوسف کو لوں شرک کماون پاروں
 سخت فرقت اندر اوسنوں آن لاچار سچی
 عشق مجازی پیش جنہاند کے آپاں تقدیروں
 ہر دم فجر ہی درم و نیاراں رہے سستے بندھی
 جینوں درم و نیار لیون دی دلچہ خواہش آوے
 آون لوک تے نام سناون حضرت یوسف والا
 نام سناون والے تائیں بی بی خوش کریدی
 ایسویں و نیڈیاں سچو خزانہ ہو گیا و سہلی
 شان امیری نابل ہو یا ہوئی وانگ تیراں
 خوبی حسن جوانی والی سرت نہ رہی کوئی

یاوند ہی زلیخا اوسنوں ولے کتوں بھلائی
 دنیا وار غریباں تائیں نظر پسند نہ آئے
 ایہو حال گزار یوسف تھیں بی بی سچ ہوئی
 اسر مقتدروں پکیاں و ابھی نکت کتبہ چایا
 غالب شاہ دو جا کوئی آبا کر کے جنگ نیاراں
 کجہارے کچھ خوف اسدے تھیں نہ ہو گئے راہی
 ہر دم سچ جو بی اندر زندگی دانگ جھلا رال
 ظاہر ہوئی تمامی سے سچ جو بی ہوئی
 لکھو رہی زلیخا اچھری غیرت پھیر کے پائے
 بہت صنیف تھی ہوئی جا نہ نہ چھلے کوئی
 اے بتا کیوں تیرے تائیں غیرتوں آوے
 اکوں آوے پوجیاں ہواں کچھ متھوہ اوق نہ بینوں
 سب کے حل مشکل کرنی صفت ایسے کھ میری
 اسے وقت زیارت اوسنوں چھاندی لبروی
 شرک کماون والا درم ووزر کا لیا جھو کے
 یوسف یاد نہ آندا اوسنوں حکم جویں سرکاروں
 نام دیوانی کر کے سندن جیوں ملاوے کوئی
 عقل اونہاندی دور سدائی طاقت گئی سرپول
 تال آواز اوچے دے ہر لوں یوں زلیخا کہندی
 اوہ اسانوں یوسف والا اکرام سناوے
 وٹ وٹ آون نام سناون کوئی نہ کروا تالا
 گوہر نعل جو ہر موتی کوڑیاں انک وند تندی
 کیتی سببہ قصدتی دولت خاطر دلیر والی
 ٹکڑا کھاون کان نہ لہجے بدن ووالے لیراں
 وچہ محبت پار سجن دے سخت آوارہ ہوئی

یاراں کارن گھر باراں نول بی بی دلوں بھلایا
 ہر دن رتنہ یارین وانگہی ہے دیوانی
 تن من عشق جلا بانپ کے ہونٹن حاس اڑائی
 ڈو میاں محبوباں تائیں اینویں چاؤر ہوندی
 نال نیازاں کچہ نہ بندا ادبول کچہ نہ سردا
 لکھ سرن نت شمع آگن کے ایہ عاشق پروانے
 کدیں نہ چھپے ایہ پر ویسی کون بید و سامردا
 عاشق دردی عرض مناون کچہ معشوق بجان
 بکے پروانندی ایہ ٹگری زاری کم نہ آؤندی
 وانگہی بیجا لکھ کوئی توٹے بیٹھاناز و بکھاوے
 جسد دلبر دل اپنے بھین عاشق یاد کریندا
 چال قدیم ایہ معشوقانندی جدبولن تاں آپے
 جوکے واکم کریندا کپے دلوں کریندا
 لکھ بلاکے معشوقان عاشق کوئی دیوانہ
 جے بولتے تاں آپے بولے معشوقانندی چالی
 اینویں ریل جو کوئی آوے رب صاحب فریادے
 بھاری بند عشق میری دست سے چکن سکیں
 جنہاں بھبتاں نال ساڈے لایاں اوکھے ہوئے
 میری عشق بھبت والا جو کوئی دم مارے
 سوکھیاں عاشق کدیں نہ رہندے دم دم کوہ پیند
 کون اوہ عاشق جس لگا کے نہیں کیتی پھر زاری
 سنو حقیقت جدول زینجا تنگ نہایت ہوئی
 بت دے اگے بھی نت ہر مناں کر کھلی روندی
 جو یوسف دی خبر ساندے دوات نال لیجاڈے
 کوئی نہ حال سناکے آکے یارین دلبر دا

اونس نہ دلبر پھرا پاپا جس و عشق رولایا
 وہی کہاں مت کے آوند اہو وے ہونہا بد خورانی
 جس و عشق دیوانی کیتی اُسوں خبر نہ کالی
 عاشقانندی مسکینی بالکل نظر پسند نہ آؤندی
 جو کچہ چاہے دلبر پیارا اول آخر کروا
 ایہ چلناں سزاں اوس دا کچہ بھی شمع نہ جانے
 انر کھردل محبوباں والا ترس کہیں نہیں کروا
 بھانویں لکھ عاشق خوش صوت نظر پسند آن
 جس لے عشق لگایا اُسدی جان ہمیشہ روندی
 بے پرواہ درگاہ دے اندر کسے نہ لیکھے آوے
 تاہیں عاشق دور بجاناں دلی مراد پیندا
 منتاں نال مناون مشکل معشوقانوں چالے
 چاچا سدیاں ہویاں بالکل بندہ کوئی چھیندا
 کدیں نہ آوے کدیں نہ آوے جاوے گزر زمانہ
 ہجر فراق جدائی کولوں عاشق کوئی نہ خالی
 اسے بندیا مت تہہ تھیں ساڈا عشق سچا چالے
 بکے یاری لانا بکے بالکل بول نہ تھکیں سو
 حاصل تاں ہوئے بسویلے شوق میری کچہ موئے
 اول وانگہی دے اوہ بھی میری کھل اڈارے
 ہر دم طرف وصال سجدے رہن اڈا ک کریندے
 مرے تیک تے لے جاندا ہے ایہ عشق بگاری
 ہر طرف اوجاڑاں ہویاں ات نہ چھپے کوئی
 ایہ کچہ درگاہ دلبر دی بات قبول نہ ہوندی
 خرق ہوئی جد دینا ساری اوہ بھی پھر نہ آنکے
 ہر دن وچہ فراقت بی بی پیوے خون بھر دا

طاقت سنت پراناں و چوں الوداع ہو چلیا
 دنیا والی چیز نہ باقی حاضر رہی کوئی کو
 عاشق کہن جہوں دنیاوی دل بھٹکے ہوئے
 ہو جائے اوہ بیشک داخل منزل عشق و حالے
 پاک عشق و چہ چیز جس کی ہندی نہیں سمائی
 منزل عشق محبت اندر جس نے قدم لگایا
 سونا بھی جوتاؤ نہ جھلے گل گل و چہ کٹھالی
 تار کھائے تے سب کٹائے خودی تمام بخالی
 بن تکلیف نہ دلبر ملدے نیشک خود انا لے
 بس انزہر تہہ سچ بتایا ہے یہ بات ضروری
 دس ہن بات زلیخا والی جویں کہانی ہوئی

نیک ستار خوشیاں والا سر اولوں آو ڈیلیا
 ناں و بنا نہ سنت جیسے دھپہ بے پرواہی ہوئی
 اوسنوں سر پر لدا اکہن درجہ قرب حضور کی
 بھر بھر عشق محبت والے کروا نوش پیالے
 اکہ میان اندر نہ آون و تو تلواریں بھائی
 تن من واری کیتا جس دم تاں کچھہ درجہ پایا
 کدیں نصیب نہ ہوئے اوسنوں صحت دلبر والی
 تاں دلبر وی تھپاتی اوپر جا کر قدم لگائے
 یا کسی عاشق دروی والے حالت کچھہ کچھالے
 کدیں نہ ملدی مول کسے نوں محنت باہم مزدوری
 بہت ضعیف سنندی آہی جو زندگی ہے یا موتی

در بیان آمدن حضرت یوسف علیہ السلام پر اسکے قید شکار پیروں
 میر و فریاد پر و اشن زلیخا از حال پیر سلال خود و پیش آفتاب علیہ السلام

سنو حقیقت جہوں زلیخا ہوئی در در بخاتی
 طعنے مارن ناں بی بی کے کرن بکیرے نام
 آخر اوٹھ روانہ ہوئی باہر شہر میں آئی
 کی سبب سے حضرت یوسف جہوں شکار سداوند
 خوش دروازہ لگے شامی وطن پیارے پاروں
 ایس سبوں بی بی صاحب کے ڈیرہ لایا
 آخر کون حضرت یوسف کرے شکار تیار کی
 ہو کا بلکیا شہر مصر و چہ اوج یوسف لانا تی
 تاں پھر سچا پیر وزیراں کیتی نرت سوار کی
 عیدال و انگول مصر پاں لوتے اوہ و پھار اول

اہل مصر کی بی بی تائیں سدن نام دیوانی
 بی بی وادوں دلیل گداری ٹھاواں کس پاسے
 شامی دروازے کے لگے جا کر جھگی پائی
 لوسے دروازے کے وے وچوں ہر دن پام جاہر
 منہ وطن دل کر کے نکلیں یوسف پھر راناں
 کرساں منت نہاری حیدرم پار شکار سداوند
 ہو گیا حکم امیر وزیراں چلیدی کر و تیار کی
 چلیا سیر شکار کرن لوں شہزادہ کنعان فی
 شکار تیار کی سیر کرن لوں ہوئی آن تیار کی
 جس دن یوسف بنی خدادا سیر کرن نوں چلدا

بیکر شکر حضرت یوسف ہو یا جلد راہی
 اس دن بی بی صاحبہ نول کسے جا کر خیر سنائی
 سن لہذا ڈوڑھی اوٹھوں خینی طاقت ازہی
 دروازے شنائی دے آگے آکر ڈیرہ لایا۔
 ایہ نہ پھر جے جس سے کالن میں ایہ ڈیرہ پایا
 ایہ پور لول تال بی بی صاحبہ بھی رستہ لے کے
 ایہ طریقہ جنہاں ولانوں لگا عشق حقانی۔
 ہر دم دلبر دے در اوئے رکھن میں جھکا لے
 اوس دن ایہ پور شکا بی بی دے میں دو الہی
 گل و چو پھوری کمر دوائے پھو پڑی ولٹی ہوئی
 رستہ لے سجن دایہ بھی عاشقانہ اچوں چال
 کہندی کہیں جہاں ویساں دلیراں دیہا کے
 اسے حال خیال اندر فتح اکول آئی
 روندی رہی ثانی عاجز کی کجہ زور غریباں
 بعد اوسے پھر ہو سجن دی آئی اردن بھاری
 اوسے حال زینجانی بی ہوئی چپ چپا تی
 جدوں پیارے یوسف والی ابن تکی اسواری
 پارہدیتی رفیق اسائے یاد لدار گسرامی
 ابن کریمال دوست دے بات سینیں کسیر کا
 لے محبوب ولاندے جانی صورت دے لائانی
 لے مجبوریا لے مطلوب میں گھولی میں واسے
 لے جانی ہوواں قربانی بات سینیں کسیری
 سخت ظہیری حال فقیری سو پال شان کھلیاں
 آویں لے ننگہ جاویں سیاں نہم تقین پابولیں
 حسب دلبر دی کیتا وردی جان ہزاری کردی

شنائی دروازے خین باہر آیا بی بی
 اچ یوسف نے سیر کرن لول باہر آدن لول
 ڈہندی ڈگدی دوڑی آئے غامطوبی ایہی
 رستہ روک بیٹھی گل لاساں جس دم جانی آیا
 اردلی آن اوٹھاسن اکروں جداوہ ویلا آیا
 لاویساں گل بیوں جانی جس دم تیا چل کے
 چوندیاں بھی نہ ہویاں بھی اوہ کھلن حسب ربانی
 بھانویں سجن قبول کر کے تے بھاویں کس و لکائی
 جس دن رستہ لے لے بھی خاطر بی بی ایہی
 پشت و دناوے تے منہ ڈنگوری خستہ حال نکوی
 رستہ لے ہاندا اینویں عشق مجساری والا
 یساں پکر رکالوں یا پھر جاساں سٹھ تھاری
 ہٹ جانی بی نیپ کر باہوں جاکے دور بچھائی
 معشوقاں دالمنان انرہر ہوندا نال نصیبار
 ہٹ جاکے جاؤ آوے حضرت دی اسواری
 ننگہ لگے کتنے ہووے رسالے کجہ پروا نہ جانی
 آگے خوشبو یا سجن دی اچی گوک پکاری
 میں نا بی بی دی بھی سننی حال پکار تمساری
 بالہ سدا سلامت ہووے خوش سلطان تیری
 ننگہ نہ جاویں بات سننے میں جاواں ثانی
 اسان کھانیاں دی بھی مرضی نڈان دی سرکار کے
 میں باندی ہوئی نڈان دی خدمت کو کتیری
 باچہ نساٹے دلبر ساوے سخت اندھیریاں کھلیاں
 میں موئی دا حال کوئی مول کسے خنیں پھولیں
 دلتی زردی نایں دی بحر عمال و پھر تروئی

حاجت دل کی کہیں نہ ملدی رور و کران دوہائی
 مژناں ہو یاں رور و مویاں ڈاڈھی بچی ہو یاں
 میں بچاری درواں ماری ہر دم کر دی ماری
 توں نہ سنیں دوہائی کائی چند یہاں کے آئی
 میں ہن موٹی اکتی ہوئی حال نہ رہ گیا کوئی
 پاپھیری بکویسی میں ہاں خادم بردی تیری
 نیت نمانی رور بخانی چاہو کے دید نورانی
 آہواری کر کوئی کاری میں ہاں سخت آزاری
 حال ویرانہ عقل دیوانہ چھڑ یا سخت شہانہ
 اوس دن بی بی اتناں دیوں جگروں سخن اچھلیا
 اوہ پچی روئے ابن کہ کال کرا واز بولا وے
 ہو یا حکم ہوا دے تہا میں طرفوں اللہ سائیں
 اوسے وقت ہوا نے زہدی حکم خدائی پاروں
 سکر حال نمانی والا یوسف نے فرمایا بو
 کون کوئی اوہ بڑ بھری سو سے سہا جزور بخانی
 سن لو کال فرمایا اکو سن محبوب حقانی
 ایہ بھی آگے شہر مہر دی ہو گزری شہزادی
 بہت ضعیف عزیزب نمانی کر دی درو آوازہ
 سکر بات نمانی ایسی یوسف نے نہروا یا
 پنجو دیو کے رنوں لگی کر دی گریہ زاری
 نیر کے پچھے سخت شہانہ چھڑ یا دیو لہر خانہ
 وند پیر بھلیں روون گلیاں بھوان بن دلہا
 ہو شاہزادی عشق تیرے وہ چھینتا حال فقیراں
 عشقوں سخت لاچار کی ہوئی لپٹاں ہن موٹی
 میں بھی ایسا شاہ پیراں الی اللہ شہزادی عالی

ساڈی عرضی کر بے عرضی اپنے پیٹھ دی بانی
 اچے نہ ملن اسانوں ہو یاں رور و مژناں ہو یاں
 ہر دم زاری میں بچاری کر دی درواں ماری
 آئی چند لہیاں تے توں نہ سنیں دوہائی کائی
 رہ گیا حال نہ کوئی موٹی اکتی میں ہن موٹی
 میں ہاں خادم بردی تیری پاپھیری بکویسی
 دید نورانی نیت نمانی چاہو کے رور بخانی
 ککھائی میں ہاں سخت آزاری آواری کر کاری
 عشق تساخے ٹپا خانہ پھر یا ہور زمانہ
 اتناں چھلیاں برسوں اندر لگے نیر نہ چلیا
 یوسف اپنے لشکر اندر کون پیغام سنوے
 ایہ آواز زینجا والا یوسف نے کن پائیں
 کہیا پیغام یوسف نوں جا کے بی بی درو آوازہ
 چپ ہو جاؤ لشکر فوجاں بول آواز سنایا
 کی مشکل جسے نام اساؤ الیندی پچی زبانی
 ایہ بک عورت نام زینجا ہوئی سخت دیوانی
 ہن تک دیکھے کھانڈی پھردی مرضی ہو خدای
 ڈیرا اسدا سن جاگہ تے جتھ شامی دروازہ
 بی بی نے بھی سمجھ لیا اچ دلبر پار پچھایا
 اے محبوبا خبر نہ نینوں میں عابور و کھیاں
 ذات صفات گوائی نینوں اے شہزادیاں
 اچے پیار یا خبر نینوں رور و ماراں علیاں
 خدوی گوائی عشق تیرے وہ چھینتا ہاں لہراں
 صدقے جواداں اے محبوبا نینوں خبر نہ کوئی
 عشق تساخے اندر سائیاں ساری دولت کالی

ہو گئی من حال فقیراں بدن دوائے لیراں
 دلچہ آکھے جیکر جانی میرے بیڑے آوے
 حضرت یوسفؑ بی بی والا دیکھے سب حوالہ
 اس حالت وچھ بی بی پاسوں کسے سوال لایا
 حیدم حضرت یوسفؑ والی نگھی آن سواری
 کہیا زینجا ہورتھامی پاسو پاس سدہائے
 سمجھ لیا ہن جانی ساڈا چن دا ثانی آیا
 عین مکان پیاسے والا اندر قلب اسٹے
 ہر دم دلچہ دلبر سدہا کہیں نہ دوری کردا
 سنو حقیقت حیدوں زینجا رو کر حال سنایا
 پا حضرت گل سن کے جانی ایس نکانی والی
 سن کے یوسفؑ امر الہی پیر پیسا وہو یا
 حاضر و بگہمہ بی انوں بی بی پٹ پٹ والو گاندی
 اے دل جانی اساتسا نقول مل بازاروں آندا
 کتے لاڈو دیکھلے تینوں پالیسا شوق پیاروں
 نال پیار محبت جنوں کہا نے اسیں کھواندے
 سن کر یوسفؑ بی بی تائیں پھر ادبول فرمایا
 حسن جوانی صورت پیری حدوں مدہ نورانی
 کہیا زینجا حیدوں دی تہہ ساتھوں کٹھولانی
 دولت دینا عزت حومت ساریاں والی چلیاں
 سچھ سناں امیراں والے ساڈے پاسوں چلے
 سچھ کجھ مال متاع تمامی چھڈیا تیرے پیاروں
 یوسفؑ نے فرمایا سانوں ویکھاں عشق نشانی
 سن کر بی بی نے فرمایا لہو نشانی پوری
 اے کرو ایہ چاہک اپنا بی بی نے فرمایا

وہ سرگئی جہلیا تینوں شوکت نال امیراں
 داگوں پکڑ کھلو وال تازی کہیں نہ لنگھ سداوے
 رووے غیرت ریدی پاروں حاضر باپس رسالہ
 اگے فوجاں کتیاں آیاں تینوں رون نہ آیا۔
 بیخود ہوس کے روون لگی دس حقیقت ساری
 سینے تے سخم دہر یا گھوٹے حیدم حضرت
 حید کے پاروں سینے اوپر گھوٹے قدم لکایا
 دستیاں بھی نہ اپرن بالکل اونٹھے عقل تساندے
 لوکاندا اسمان تے ساڈے اندر چن بدروا
 ابن عباسؑ کہے یوسفؑ دل وحی فرشتہ آیا
 باہجہ سنے مت جاا گانوں خفا ہوئی رب عالی
 چاکے ادبول بی بی والی خدمت وچہ کہو یا
 سوہنی صورت والے تائیں غم و حال سناندی
 اتنا بھارا ساڈا تیتھیں لاہیا مول نہ جاندا
 آخر دلوں بھلایا سانوں شان امیری پاروں۔
 اوہ لہج دلبر پرنت نہ دیکھے دم دم چہرستاندے
 دس کھاں چشم مبارک وچوں کیوں تیں نور سدہا یا
 کہ کے گئی دس حال نشانی کے رنجول پورانی
 اسدن کچھوں جلدی چشموں دور ہوئی پوشانی
 کسے جہلیاں دروان جہلیاں روندی آکھلیاں
 درد و فراق فقیراں والے پے گئے ساڈے پتے
 باقی اک عشق ہے تیرا کہیا شوق پیاروں۔
 کیونکر عشق اسادایا باقی پاس تسانے جانی۔
 بعد نلاشی لازم تینوں دینی پھر مزدوری۔
 اوسے وقت یوسفؑ نے اوسنوں جاگت چلایا

تپ کے چابک دروغماں نہیں اندروں آہ نکالی
 ماریا دم چابک سے اوپر قدرت رب و بچھاٹی
 قیمت دار چابک اوہ بھارا موتیاں لعلان جڑ پا
 خلقت دیکھن والی گروں و بہشت ہار بچھاٹی
 بول بی بی یا حضرت ہن ہو یا تسناں سنبھالہ
 جیوں ابہ چابک سڑ پاتیرا لگی دیر نہ پلذی
 صبر آ نام تمام بھلا یا ہوش ہواس سدائی
 دیکھہ حوالہ حضرت یوسف بات آمتا کیتی ہو
 کرن روایت اینویں مومن قبر چھیا جاندا
 مومن آکھے رب اسدا واحد اللہ سائیں
 بنی اسدا وار پیر عالم سب نبیاں واسائیں
 کون نشانی وحدت والی سالوں دس ضروری
 لا الہ الا اللہ نے جدم مومن آ سے
 منکر آئے نکیر فرشتے ڈر کر ہون روانہ
 جس نے اس دنیا تے کیتا رب سنگ شکر کپیرہ
 سوئی نہ حامی ہو سی اسدا رب پیرا ہو جاسی
 سنو حقیقت جد چابک نول لگی اک شتابانی
 بول زلیخانے فرمایا لے دلدار کسری
 ہر دم ایسے آتش اندر عمراں اتنی کٹی ۲۰
 جیونکر آتش در و بگردی نت سڑ پندی بٹیوں
 لیکن ٹینوں خیر نہ کوئی اکھیں و کھنہ ڈکھا
 جیکر نول بھی سیر و انگول کجہ درو آزاویں
 اچھا میں قیامت سے ذن پلوئی پیرا
 اتنے جے نول سیر رائیں مطلب لی نہ لسیں
 سدا کھلا رسول خدا جا کہہ نہ بولے چاسے

اچن جیتی آتش بھڑکی اندروں عشقے والی ہو
 لگی لگی اک تمام چابکوں دیر نہ لگی کائی
 لگی لگی پریم بگردی لفظے اندر سڑ پا
 یوسف نے چھڈ دتا چابک آتش نظری آئی
 سو دا اوہ جو سامنے ہوئے جیونکر و کال والہ
 اینویں عشق تسائے اندر رہاں بہت جلدی
 باہجہ دیدار تسائے دو جی شوق نہ رہی کائی
 بیشک حق تسائے اندر سخت مصیبت جیتی
 دس بندیا کون بہتر آئے کسدی امت کہاندا
 واحد لا شریک خداوند یالے ہر اک تائیں
 پھر فرشتے ادب بچا کے اکھن مومن تائیں
 تال پھر کا طیب بندہ پڑھے زبانوں نوری
 نکلے سخت النبی منہ نہیں روشن قبر نبی کے
 لکھ رحمت لکھ شالیش ٹینوں سب ٹھہرا جانال
 اوسنوں چھہ قبر کے ہو سی سخت اند پیرا پیرہ
 رب پیرا نے حضرت والی کویں شفاعت پاسی
 سٹی ہتھوں جلد نبی نے دلوچہ ہوئی لے تالی
 چنگلی برس گڈے روداں اسے حال سما می ہو
 لگی اک رہ چابک نول تہہ کیوں جلدی کٹی
 یاد کریں جے اک پل جتنا بچے لکھ ٹینوں
 چکھے باہجہ نہ معلوم ہوئے مہوہ کھٹا مہٹا
 قسم خدا دی پھیرہ کوئی شہنشی شان ضباویں
 نامش و کھہ ہچا ون کو لول رتے عرض کر لسیاں
 جسدن رب علی الت بہی کون جواب کر لسیں
 باہجہ امرے کون پھیر آپے بات نکالے

پھر زینچا یوسف تائیں رو کر عرض سنائی
 وہو تا کفر و لال و اسارا کیتی دور سیاہی
 او غفور رحیم الہی بخشہا رخطائش
 رو رو جس دم زاری کیتی بی بی و دعاں ماری
 پور سلاموں یوسف تائیں وحی پیغام سنایا
 اس نے اچ ساٹے در آتے آکر بخشش چاہی
 جو ساٹے دروازے آتے عرض سناون آئے
 سن کہ یوسف بی بی تائیں خدمتو چہ بولایا
 بی بی صاحبہ عرض گزاری کرو دعاست تائی
 یوسف کہیا مشرم آوے جے عرض کراں کارے
 کہیا زینچا کی شرانماں واحد رب غفاروں
 پھر یوسف فرمایا اول دس سوال اسالوں
 کہیا بی بی تن چیزاں تول منگ حضور الایہوں
 کون اوہ تن چیزاں یوسف نے پھر سوال سنایا
 اکھیال کی روشنائی بینوں ویجے ذات ربانی
 سن کے یوسف بسوے اگے ایہ دعا الایحی

یا یوسف میں رب تیرے تمام بیان لیائی
 کرو دعا ہے بخشے میری سبھ خطا الہی
 اوس دے درمخیں منگن والا خالی حادے نہیں
 اوسے وقت وحی نے آنا حکم خداوند باری
 بی بی وی اچ زاری تائیں رب مقبل فرمایا
 بخشدے اسال فضلوں اوسدے سارے عیب کٹائی
 نہیں امید ہے خالی پلو پھر اوہ واپس حادے
 نال پیار محبت اوسنوں عزت نال بہا بہا
 حق میرے چہ اللہ بینوں بخشے کرم جستانی
 ستان دعا قبول ہووے اللہ دے دیالے
 جو ہے ہر وی عرض سنیندا رحمت شفقت باروں
 کون دعا تسائے کارن منگناں ذات خدا نول
 مجلس ہوون میر تائیں فضل کرم دے اپوں
 بی بی کہیا اول چاہو ایہ سوال الایا ہو
 دیکھاں عین جمال تساڈا اوسے وقت نورانی
 جیونکر لفرہ کاروں بینوں نظر حقیقت آئی

بیان دعا کردن یوسف برائے بیانی حسن جوانی یافتن و شکستہ کردن صدمہ

اول دعاؤں بی بی تائیں یوسف بنی تعالیٰ
 لیجاو گھراندر اسنوں پہلکے اشاء اللہ
 نال پھر صاحب گھرنوں آنڈی بی بی در درخانی
 رو رو کے جد عاجز ہوئی ست نہ رہ گیا کوئی
 کاوڑ کر کے چھوں اوسنوں اوپریں وگایا
 جس نے پوچھا تینوں ایویں پھر سی دیکے کہا ندا
 لے بد بختا کراں سٹریا رہے یا ملعوناں ہو

سدا لو کر بی بی تائیں کھر لیجاون والا
 منگ دعا میں ایس بڑھی وی کرناں خوب تسلّا
 پھر رون تے زور پایا لڈکے کروانی ہو
 غصتے ہو کے جو سی ٹھا کر اس وگروے ہوئی
 لعنت رہدی اوسنوں جب گھراندر تول آیا
 جیونکر میں تیرے پوچھاں ٹھا لو ہر نماں وا
 کیوں میں پوچھا تیرے تائیں چوں میں چوونا

لیکر سونا اسد تائیں خوب طرح و ڈپایا
 جتنی عمر ان عزت اس کی کیتی باہر شماراں
 خوب طرح بھن ٹوٹے کیتنا باہر چک دکایا
 بکو وادرب یگانہ خبر بینوں سن ہوئی
 لے بے خبر ماں بتا یتنوں عرضاں کیتنا سناں
 وادرب یگانہ اوہ جو یوسف اسائیں
 سنو حقیقت دوسے دیہاٹے یوسفؑ توالی
 بی بی دی اکیھاں کے کارن بے عرض الائی

وانگوں ابراہیمؑ نئی دے سر متہ تک اوڈایا
 اتنی عزت کہہ لئی اس وی اسدن جتیاں پائیں
 لکھ لعنت جو پوسے تینوں بی بی نے فرمایا۔
 جیکر خبر ہوندی یہ اگے کہن پو حیندا کوئی
 اس قبول کیتی میری ساریاں چہ بچایاں
 اسد با بچوں دوہا کوئی اتنا تک تائیں
 آیا پاس لہجائی بی سوہنیاں زلفاں والا
 نقرہ کاروں جویں زایت نظر اساتنوں ہوئی

الہی بحق محمد و آلہ صلی اللہ تعالیٰ علیہ وسلم ان ترد علی ہذہ الضعیفۃ
 بصرہا ولا تخلفی عنہا وعند الناس

یار ب حرمت پاک تھی دی بھی جو مال گرامی
 کریں دعا قبول اساڈی اکیھاں پھر تراویں
 ہوئی عرض قبول تھی دی رحمت پھر پایا۔
 ویکھ جمال پیاسے والا بی بی درور بجانی
 پھر فرمایا حضرت یوسفؑ دس کے بی بی تینوں
 بی بی کہیا حسن جوانی جیونکر اگے آہی
 پھر یوسفؑ نے عرض سنائی رحمت پھر پایا
 لایا پر جبریل فرشتے پاروں حکم جلالوں۔
 پھر فرمایا دس زینجا حاجت اپنے دل دی
 عجز تضرع کر یوسفؑ نول کہندی با بھلیری
 سنکے چمکا ہو یا یوسفؑ وحی خداوا آسیا
 یا یوسفؑ کر عقد شتائی کہند اللہ بار کی
 گریہ زاری کرے والا بیت اساتوں بھلے

دیوے اکیھاں پھیر بی بی نول ثابت تو تھائی
 سنے زینجا تیریاں اگے نال شرمندہ پاویں
 نور اکھیں واچن جتنی ہو یادوں سوایا۔
 اوسے ویلے قدماں اوٹے ہووے تھئی تیرانی
 دو جی کہ پھری پھیر بیاری دس بیکار ہے تینوں
 چاہواں پھیر جو اوہو جیسی ویلے فات الہی
 سوہنیاں حسن زینجا تائیں رب عطا فرمایا
 ہوا حسن زیا وہ بی بی وہ چند اگے نالوں۔
 روکے کہیا زینجا شاید ملدی یا نہیں ملدی۔
 دل چاہندا ہے عقود پھلے ہوواں پائیں
 بعد سلاموں یوسفؑ تائیں آفران سنایا
 عرض قبول ہوئی جدا اوس کے کیتی گریہ زاری
 جو کوئی روکے عرض سنائے ورنہ کیتنا جاوے

کوہ نکل شتائی اس نول وحی پیغام سنایا
 تال پھر آن تیرا سی ہوئی نقرہ کار بستایا

میان حسن و جمال جوانی یافتن زینجا با زانی و آمدن بعقد یوسف علیه السلام

سنو حقیقت جدول زینجا حسن جوانی پائی
 سن کے حکم خداوند والا یوسف بنی الہی
 ساریاں امراں کے اندر یوسف عقید پر لایا
 اس دن عبید مبروچہ ہوئی باہر حد ششماول
 ہر ہر جامی خوشیاں عبداں کے مبارکبادی
 بعد لکاحوں قدرت قائلہ قادر طرفوں ہوئی۔
 عشق زینجا والے کے دلچہ ڈیرا پائیسا
 جیونکر یوسف طرف لہجاکرے خیال نہ کوئی
 بعد لکاحوں یوسف اوسنوں ہی طرف بلاو
 اٹھیاں رسماں دور سدا پان عمریاں رسماں آیاں
 یوسف ہو یا سخت بے صبر جوین زینجا آہی
 کرن روایت جدول زینجا حسن جوانی پائی
 وہ کیا قدرت کار بگردنی بخشی جس جوانی
 لازم میں اس کار بگردی حمد بجا بساواں
 ایہ نیت کر لی صاحب غسل طہارت کیتا
 ایسا چہ نماز بی بی لیل نشہ خمار چہ مہیا
 چہاں کی سال جدول وچہ فرقت روندی رہی دہانی
 کہیں نہ یاد نہ لہجاکر کیتا آون جدول بلاون
 فقرہ کاروں ذکر مفسر ایس طرح فرمایا۔
 بی بی نول فراون لگے انج محبت سائول۔
 بی بی کہیا انج طبعیت اندر ذکر اسادی
 ساعت بچوں بی بی صاحب دلون دلیل نڈاری
 ایہ نیت کر اٹھی بی بی یوسف بگروں پھر پیا

کرو لکاح اس سنگت یوسف نول کے ہنر چائی
 سچہ الہکان شہرے سڈے اندر وہو شہابی
 ہر ہر جاگہ خوشیاں حاصل مولا فضل کسایا
 بہت یوسف نے مال تصدق کیتا شوق ساریاں
 تال زینجا حضرت الی اج دن ہوئی شادی
 یوسف اندر حکم الاہوں صبر نہ رہ گیا کوئی
 صبر یوسف دا دل بی بی کے الہکایا
 اینویں بات زینجا کے دل اندر ظاہر ہوئی
 بی بی کچہ پرواہ نہ جانے ربی حمد الہکے
 امر مقدروں یوسف کے آیان پیش کیا یاں
 وانگ یوسف کے بی بی دایم کردی ذکر الہی
 تک کے حسن بھل سوہنا سوچ دے وچہ آئی
 پڑھیاں ہو یاں پھر دوبارہ بخشیا زینجا
 ایسا حسن عطا جس کیتا اسدا شکر بجاواں
 نیت نماز کھلوتی شوقوں عشق بیالہ کیتا
 چاہی روز نمازوں فارغ مول نہ ہوئی اڑیا۔
 چاہی روزاں والی مدت بھلیا بی حقانی۔
 بی بی وچہ نمازاں شاعل سدا مد کے رجاون
 یک دن راتیں یوسف تائیں جوش محبت گیا
 جیونکر اس دن شوقوں کوٹھے سہی شوق کسانول
 جیونکر اسدن وچہ عبادت رعبی جان شادی
 لاہم اج راتیں سے لولال ہو کر خداوندی
 پاٹ گیا وچکار حل کرے حد بچہ حضور اڑیا

حالت و کیفیت نجابتی یوسفؑ نول فرمایا

اس ن کر تہ پاژن والا لاج نول بدلہ فرمایا

یوم بیوم و قیصم بقیصم

یوسفؑ پیراہن اسدن چاک کتیاں تیرا
 وحی بھی آن پیغام سنایا حضرت یوسفؑ تائیں
 کوئی نہ بولن جو گاہانی ریگیا و وہاں اندر
 لہجہ اسد کے پھر بی بی کارن حجرہ اک بنایا
 لازم نہیں اسانوں ربی حمدوں دور ہٹانا
 حق نساڈا بہت اساتھے حد شمار نہ کوئی
 دم دم حمد ربانی اندر و مجھے وہ نہیں جاتی
 و دوزند زلیخا تائیں رب عطاء فرمائے
 پہلا بیٹا نشا و دجا افراسیم گرامی
 حضرت نشا و و ڈا بھائی افراسیم چھوٹرا
 پورا اولاد جو یوسفؑ والی چھیکر کھسان تینوں

لاج دن بدلہ کے لیا توں نے پاڑیا کر تہ میرا
 یا یوسفؑ تہ بدلہ اپنا کے لیا لاج اکتھ تائیں
 سن کر بات حیرانی اندر آیا بی بی پھیر
 کرو عبادت اسد کے اندر بی بی نول فرمایا
 ساڈی طرفوں اذن نسا نول بولو کرمانا
 بروگی حالت نینفقت تیری بہت اساتھے جوئی
 بکو دے نول مہون صدقے جان کرن قربانی
 حسن برابر یوسفؑ وانگوں صفت کیتی جائے
 حسنوں میں لائانی سوہنے و چہ جہان شامی
 شکل برابر یوسفؑ وانگوں رحمت پایا پھیرا
 انشاء اللہ اس جگہ کے فرحت مہول مینوں

مقولہ مصنف علی اللہ تعالیٰ اعظم

واہ سبحان اللہ کیا تالجداری فیض پہچا پیا
 حسب مضمیر و لہیاں لوکاں عبد کے دل سمائی
 لکھ کوئی سب نول واحد جائے بندگی عمر گزارے
 اک دن سوئی رب کے لگے اولوں عرض الائی
 نال کوئی بھارا ناکوئی مشکل لکھنا و پھیرا پھیرا
 رب فرمایا بہت ایہ بھارا لیتوں سمجھ نہ آئے
 چیکر کچھ نہ بھارا ہو یا پڑھ کے تہ سناسی
 سوئے نے فرمایا یا رب اودہ نال کہیں پڑھی
 سب فرمایا اینویں سوئی روشن دل جہاں کو
 جہاں ولانے جہاں لگیاں کرے ورنہ

چکلیا نار عذابوں جو کوئی نہیں دے سدایا
 اوسنوں دواں جہانناں اندر اوٹے اوسی کالی
 چھیرا و منکر و فرخ و گراہا سی پیاسے
 ایڈی برکت کیوں یار تانہ کلے و چہ پائی
 بخشے جان گناہ اس پاروں جہان کو
 دین کھاں آکھ فرعتے تائیں کلمہ لیل سنے
 چیکر شکل جائس ناں پھیرے دل جہاں
 وانگ پھاڑاں چلے اوسنوں دایم فرخ سوسے
 اودہ نال بچ بچ نال پھیراں جانناں کول گھاسی
 پوند سے نہیں قبول تنہا نول ساڈے ہی پیرا

یا چہ ہدایت میری سے نہیں رہتے پانڈا کوئی
 دانگ البوجہل سے روون دل چہ ہاندو کالے
 سن میں کر البوجہل ماتینوں بول سناواں

کدین نہ چھیا جیسے میری رحمت مول نہ ہوئی
 وعظاں کینیاں کدین نہ پکڑن نہ کینیاں تھالے
 جیونکر نظر کتابوں یا دیوں نہ مول بناواں

بیان ذکر البوجہل

رواق المجالس والا کپا خوش نقل سنا کے
 چاچا حضرت واسی ساکوں دشمن پاک سولی
 اک دن کان شہادت حضرت اوسنے متا کانی
 کہند اکس سہول باراں دیوں دلیل دوڑاوی
 تول پیئے رہو مرض کھو پوچھتے حال کاتا
 ڈیو ڈھی اندر کھو ڈو ڈا اول کھٹ شتانی
 اوس بچیں ہلے کھو کے اوپر ایہ بھی کم کرنا لے
 جسدم گر پو کے کھو اندر پاک رسول رہا تا
 حال وہاں لکھ سنا کے واسطے بے پائے
 ہوئی پھر خلاصی تیری مری دشمن تیرا
 سن کر البوجہل نے کھو ڈاک کھٹایا
 آپ مرض منجی سے پیا ہو کر دانگ چاراں
 پاک رسول کریم اکرم نے بات سنی حدیسی
 لکھ کوئی دشمن پاک بنی شک ہے ویر کمانہ
 سنت کرن عبادت آئی چھینا و سنج بیاراں
 جو کوئی مومن بھائی اپنا چھینے کارن جاوے
 بڑی عبادت اسدی چہ پڑا پوچھتے و سنج بیاراں
 سنو حقیقت جسدم حضرت اسدی سنی بھاری
 جد و روانے کول آئے تے وحی خدا آیا
 یا حضرت مت سمجھو اس نوح الہی بڑی خرابی

البوجہل سنگ پاک بنی کے سجد ویر کمانے
 دم دم دین ایذا بنی نول اسنے دیوں قبولی
 کراں شہید رسول خدا صاحب صدق صفائی
 اوڑک اوسنوں ایس طرح وحی مت شیطاں سکھاوے
 تیرے چھن کارن اوسی بیشک بنی یگانہ
 گر پوسی جد کرن عبادت اوسی بنی جنابلی
 چاروں طرف بٹھاوے نوکر و طارن والے
 کہند نو کراں نول جو پھراوے و شہان ال اوڈانا
 بات نہ سنتی سوان چھڈناں جینک ناں مر جاوے
 بہتر ایہ کم کر و شتانی آٹھیا منول میرا
 ختم بنی کے دکھ دیوں نول شیطاں بکر سکھایا
 ہو باچر چا مرض اسد پیرا اندر شہر بازاراں
 فوراً اسدی پرستش کارن کیتی آپ تیار کی
 جدی چار ہونڈے تال حضرت جلدی پچھنے جانے
 کرے کم جوں سی کیتا حضرت شاہ ابراہاں
 ہر قدمے کئی نیکیاں اوسنوں رب عطا فرماوے
 عیبوں ملے خلاصی اوسنوں جاوے عیب تاراں
 طریقے پچھن کارن اوسنوں تال ارادے باری
 باطن حال بنی کے تابیں واضح کر سمجھایا
 کیتا بھیس بیاراں والا اوسنوں جہاں

کھوہا کہ کھٹایا اس نے تیرے کارن اندر
سن کر حضرت اسے ویلے واپس قدم اٹھایا
مخوف اسخن رسول اللہ واپس آیا قبول سنتی
اوس نے کھوہا حضرت کارن کر کے لکھ دیا۔
جو کوئی راہ کسے دے اندر لکھول کھوہ کھٹیندا
یعنی جو کوئی حق کسے دے نیت اول بدلاوے
القصد جد حضرت صاحب واپس قدم اٹھایا
اون کھوہا جو کھٹیا متھیں یاد نہ اوسنوں رمیا
جداوہ ڈگیا کھوہ کے اندر پانی خیر غلاماں
جرم عمل و اجہڑا پیا ڈاڈھی مشکل ہوئی
بٹوسٹ لگن پئے وٹے پیوں ساون دیان بالل
جو کوئی آوے مارن آوے مارن وچ تراواں
جن دم جاتا مر گیا ہن مارنوں سچھ کھلوکے
جسدیم بہت انڈیشہ کر کے کھوہ ول مسیان لگایا
اے بیفکر و مارن واپس کیتی بڑھی دلیری ہو
بہت ویری سمجھایا میں ہاں خود سوار تساوا
سکریات غلاماں تائیں دلوچہ چنتا ہوئی۔
اسان چاتا جھیا بنوں شتم خدا دی چاواں
اوڑک کر کے عذر بہانہ رستی ہک منگائی
اوہ نہ رستی پوری ہوئی ہو رستی ہک آندی
بہت رستے لکھائے کھوہ وچہ کوئی ہو وچہ پورا
زور لگاؤن باہر کارن رستے وچہ وگاؤن ہو
انہر ہدیہا جو نیہاں سنگ دے کماؤن لگے
نیہاں نال کہیڑن والا کہیڑن ثابت چائے
سمجھ لیا کافر نے میں ہن پچھرا ناہاں کدیں

ایہ جو ڈھبہ پوسی جداوسی کھینے کان ہنچہ
نیتی واپس پاپن شمالا منہ تھیں سخن الایا
وَمَنْ آسَاءَ كَعَلِيْمًا جِيُوْنُوْكَ كَهْنَدِي فَاتَ جِنَابِي
عزت ریدی اوستے تائیں کھوہ وچہ پگڑ وگایا۔
اللہ صاحب اس کے تائیں اس وچہ پگڑ شیندا
اللہ صاحب اوہ نیت اوستے پیش لیا کے
یاو کافر نوں کسے قسم واکم وے وچہ آسا
اچن جیتی کھم کر نیدا وچہ کھوہے چا پسا
وٹھیاں وی اکٹ چوڑا ٹی نیہاں شور رنگامہ
حال پوکار کر کے پیا کافر سول سنرا کوئی
یا رپا رے کے مارن نوں وقت پیا وایا رل
لگ لگ وٹے کافر ایساں اوڑیاں کن کہ کھار
کیڑاں لیون کارن کر کے آن کھوہے وچہ ہو
چہر اسان بوجہل نے سخت آواز سنایا۔
ہن چھڈیوے جسدم ہوئی ختم جیاتی میری
اپر تسان سنیاں کچھ بھی پٹیا تخم ساوا
بے اجلی کے پاروں لگا عذر کرن ہر کوئی
بلکہ جھیا ڈھٹھا آکے حضرت نیچے سچاواں
اوسنوں باہر کدھنے کارن وچہ رسی لکائی
اوہ بھی سول پوری ہوئی ماروگی کرانڈی
کھوہ وچہ وڈنڈ چائی کافر جھونکے جھونکے
کافر پورے پورے ہوئے کسے لورے چاوان
کیتا اپنا سر پران آوے اسنوں اسے
عزت ریدی شمالا نیہاں اسنوں پگڑ وکھاو
جنتن کن نہ کدھے بیوں مال چور سائیں

جے کڈھی نال اوہ کڈھی ہو رنہ کڈھے کوئی
بول سُنایا ابو جہل نے جاؤ تئیں تسمی
اوسدے باہجوں معلم بینوں اوکھا باہر آنا
سَدِ لیاؤ سَدِ لیاؤ اوہ منظور حقیقتی
سُن کر حضرت سے دل نوکر کے منجھ قطارال
یا حضرت اج چا چائیرا ڈھٹھا کھوہ و حالے
رہی کوئی نہ اپڑے اوسنوں بنی تمہیبت پھاری
سن سوال کمال اونہانا چلے بنی کرمی
آپنے اس خانے اندر اکل کہوے وے کئے
اے بہتر و جاگیرے تائیں پلپا نشان کرمی
حضرت کہیا جیکر کھوہوں باہر کڈھال تینوں
آہو اس بتایا اکل برحق بنی منیسماں -
نال پھر حضرت کرسم اللہ منجھ اپنا لکھایا
کیتنا منجھ او نال کافر نے پکڑیا دست بنی وا
باہر کڈھ کے خوب آراستہ حیدم کافر ہویا
کہندا ایہ بہتر سچا میرا کیسا جاو کر وا
ہن دیکھو جس کھوہے وہ نہ رستا اڑیا کوئی
شکر حضرت اوسدے تائیں نہک جواب سُنایا
آخر بات نہ منیں اوس نے چلیا کین اگاڑوں
حیدم اللہ رحمت کرنے اوپر فضلوں آسے
جوین زینچانوں رب والی رستے اندر لایا -
کافراں وے گھر چیتیاں ہو یاں جنت مسجھ ویندا
جہشی خاص بلال چھے وچھ ہن پان بہاں
بس میاں نہیں وس کسیدے کر جوہیں اوسا ہویا
ہر دم اسدے فضلان الی اس و لہو ہویا

واہ بھلا جیکر کڈھیں ورنہ ختم جیاتی ہوئی
سَدِ لیاؤ کڈھنے کارن پاک رسول گرامی
اوہ مقبول خداوند والا کامل مرد سیانا
ورنہ اسدے باہجوں میری ختم ہوندی زندگانی
پھر سلاموں عرض الاون کر کے اوتنے راں
باہر مائل نہ آکے توڑے لاکھاں کڈھنے والے
یا حضرت تشریف لے چلو اس تیکر بلواری
جانامت کے جا چا ساوا ہو جاوے اسلامی
پھٹھوں کافر پاک بنی نول کر آواز بلایے
کڈھ کہوے چوں میرے تائیں کوشش نال گامی
سچا بنی خدا دا کھلیا پھر پھیس میں میںوں
باہر اندیاں ساریں کے لے سچ لکانہ نیسیاں
پکڑشتی اسی تائیں کافروں بتلایا -
اوسے وقت کافروں حضرت باہر پکڑ کر شہید
پھر انکاری حضرت طرفوں ہوش تاب کھلویا
اسماں نے بھی دو ٹکڑے کیتا چن بدروا
پاہوں چھک لکایا اس نے کیسی سچی ہوئی
جادو نہیں ایہ بلکہ نینوں مجزہ اسل و بکھایا
کون ہدایت دیوے جنوں حکم نہ رہ جانوں
لکھ سالال نے کمرہ تائیں رستے اوپر لاوے
نال الوار تھلی اوسدے روشن صدر بنا یا -
پینچیراں وے چاچے منکر ووزخ وچہر پرتیدا
ابو جہل چھے صاحب منصب جاوں اندر راں
اوہ غنی دربار گرامی بے پرواہ کہا وے
اچھی بات مخالف والا بول آواز نہ کرے

یس از ہر بین یوسف والی جلدی در کمانی

کیونکہ آن ملے یوسفوں بابل کے کروانی

بیان مخزون شدن خلاق بسبب قحط سالی سوال گردن ہر اوزان

یوسف پیش والد بزرگوار پرانے اورون غتلہ از شہر میصر

سنو حقیقت جردینا نے قحط زمانہ آیا
 پوشش حواس آوارہ ہوئی طاقت ہی نہ کوئی
 کل خلاق فاقہ ظالم جانوں مار موکا کی تو
 ہک میسر و پینک آوازہ خوشحالی دانے کے
 کل خلاق شہر میسر ول اٹھ اٹھ کر دی وہاں
 حضرت یوسف حکم سنایا سچھ و پڑوایا تائیں
 چکر غنی تھامی دانے قیمت نال لہ جاون
 اتنے دانے دینے جس خفتیں پورا اوٹھ لہ پو
 جو مسکین سوال سنا کے دینا سنوں دانے
 جو آئے سو خوش ہو جائے جائے دعائیں کروا
 شہرہ حضرت یوسف والاہل گیا ہر جا ہی
 اس وقت بچھو پین پین شوقیہ یوسف پرول
 صبر آرام نہ دل کے اندر تا پینک سچھندی کہاری
 رستہ سی اوہ شام میروا جتنے جھکی پائی
 جاون دانے شہر میسر نول آکھن حضرت تائیں
 چلے شہر میسر نول اسیں طرف عزیز گرامی تو
 دانے راہ خدا سے دیوے جو کوئی جا پڑ جاوے
 اسیں بھی چلے آسرا کر کے فاحر پ اکروا
 جانڈ کے لہج کہیں اتنے آندے اسطرح فرماون
 یا حضرت کیا صفت سنایا شہر میسر نول والی

ہو کی خلق ویران تھامی بھکھے مار موکا یا
 بھکھے مری خلقت رہی مشکل نازل ہوئی
 شور فغان آوازہ ہر کو کروا حال وہا کی
 ہر کوئی اس خداوی کر کے اول داک اٹھانے
 حاکم شہر میسر و اچھگا بھر پیداپا پاں ہو
 وانراک کسے نول دانہ بالکل دینا نا ہیں ہو
 بھکھے لوگ خرید تھامی کہ ہرول لیکے کھان
 مت کے دانہ اس خفتیں وافر زاید خرچ پچھکے
 خالی مول نہ جاون دینا کہیا رسول ربانے
 مت کے خالی پرانے کوئی رکھناں خیال امر وا
 جو جائے پھر صفتاں کرواوا پس برتے بھائی
 رہنڈا جنگل حجر کے اندر نکل گیا کھر بارول
 جنگل دے پچھ حجرہ پلپا اوں عجوب غفار می
 آندا جا ندا شہر میسر وا آکر ملدا بھسائی
 کرووا اسانوں مطلب دیوے راہ شہر تائیں
 کیونچو اسدیاں صفتاں آکر کے لوک تھامی
 حتما ہیاں مسکیناں تائیں عزت نال ہر اے
 سانوں بھی مت دانے دیوے شاہ عزیز میروا
 حیدم واپس ہو کے میسرول پیش ہی کو آون
 جاون اور کے دروئے لکھہ ہر اسوالی

کہیں نہ موڑے خالی کوئی ہر نول بندوانے
 کوئی سر اوں کوئی مکاناں یہاں کان پوایاں
 شام ولایت دا جو جاکے او سنوں بہت توائے
 خوش کلام الا کے ہر نول منقحے وٹ نہ پاوے
 سن سن صفتاں بنی پیغمبر دلوں دلیل موڑا اندھا
 ایسیاں صفتاں یا سچ پیغمبر ال ہو راں موڑا اندھا
 یا اللہ جو شاہ گرامی ایڈ سخاوت کروا ساکے
 لکے افسوس نہ جاوے جو گاہنیاں سر چا پدا
 شاید اوس وطن دے وچوں بلدا پار پیارا
 خوش اوہ شاہ سلامی جنوں جاوے خلقت نیاری
 واللہ اعلم یوسف مت کے فحظ زانے پاروں
 دل پوکے اوہ جانی بیوں ایہ کیوں کر جاواں
 دور ہوئی روشنائی چشموں پھر یا ہو زانہ
 پہنچ نہ سکال شہر مہر نول میں عاجز درباندا

زیادہ دینا دلائل نالوں عاجز بندے جانے
 ساہ خدا دے دیوے لنگروں ہر نول پھر پھریاں
 رحمت شفقت والے اوستے کھول دیوے دروازے
 مرجیا کہہ مسکیناں نول اپنے کول بہا سکے
 کون ہووے اوہ ایڈا چھپری شفقت مہر کماندا
 کون کوئی اوہ صفتاں ایسیاں اللہ یار سایاں
 لول غم و حافظ ہوویں اس کے دہر ہک فعل امر وا
 دیتی شاہ دے حاضر ہو کے ادب نیارت پاندا
 یا کوئی خبر دستیدا بیوں کروا درد کنارہ
 شاید خبر دستیدا بیوں یوسف بنی غفاری
 گیا ہووے وائے لیون نول او تھے شوق پیاروں
 آن صغیفی غالب ہوئی ڈھلیا سوہو پچھا وال
 قدم چلن پھلن عاری ہوئے تک گیا مال خزانہ
 جیکر چا سکدا لے چھپا جا کر حال سچنا نڈا

اعتراف

افسوس مجھ کو طاقت ہوئی اگرچہ کین کی
 اک یار کی طلب ہے اور کچھ نہ ہے طلب
 بیل کی مثل بھٹکا باد خنزاں سے ہیں
 پیار یار دلیر دل میں کمال ہے
 جب خشک ہوا باغیچہ مالی محزون کا تو
 اپنے وطن سے کچھڑا کر ہے صدر نشین
 ہنر ہر کے مثل لاکھاں نالال جیراں ہیں

البتہ جا کے ہیں خود چھٹتا خبر سچن کی
 عاشق کو کیا ضرورت لوگو کفن و فن کی
 آتی نہیں کہ ہر سے خوشبو عجب سہن کی
 پتنگ کو ضرورت ہوتی شمع آگن کی ہو
 صد سال گذرا تب بھی دل شوق ہے چمن کی
 تب بھی ستانی اسکو وہ دم بدم وطن کی
 چاہتے ہیں دیدن نال خوش یار کے ذوق کی

سن سن خیر عزیز مصر دی بنی یعقوب بہارا
 اس حالت وچہ اکرن سارے صابو ادرائے
 عاجز حال نمائے وٹھے بھکھوں تنگ بیچارے

نیک عاییش کروا او سنوں دوست پیدا پارا
 ہتھ بچھ عرض سناون لگے نقرہ کار تبارے
 نرم کلاموں بابل لگے عرض سناون سارے

یا حضرت ہو راضی ساتھ بولوناں اسٹو کے
 فاقہ بخش لاچار سی ہوئی ہو یا حال فقیراں
 جنگل اندر کھنڈ پھنڈ سارے کرے پھراں گزارا
 چپ چپاتے رہندے نہیں کرو کلام نہ کوئی
 فرض کیتا ہے اس میں گناہیں پر تقصیر نہانے
 حاضر لڑکے چک لیاے ادب سلاماں کرے
 شدت گری فحظ زمانہ سختی پاروں آسیا
 سن کے نرم کلاماں حضرت انھوں میں چلایا
 جاگی پیر پرائی آکے منجوں رہن نہ دیباں
 آگے یوسف دی دلگیری جڑوں پار لنگھایا
 ہونا چار تگامی حاضر کرے صاحب زادے
 اے فرزندو شہر میر و چہ جاگم نیک سندا
 جو کوئی اوسنوں عرض سناے مرطلد آماوے
 رب و گراہ تے والے دیوے عورت نال تو آوے
 نہیں کامی بھی اس جانب جلدی ہو و و رہی
 بڑا رحیم اوہ رحم کر نیدا خلقت سے حالہ
 جاؤ اس حضور و چالے ست پاؤ بھلیا می
 سکر صاحب زادیوں اکوں عرض بیان سنا
 چو واں سوہیں دریاں کہو ٹیاں اندر گہر اسٹو کے
 ست قبول نہ پون اوہا نمنوں پھر واپس نہاوے
 جیکو دم نساٹے کہوے رٹے نساٹو ہی عالی
 ایو مثال تیری ہے اتر کھنڈ پار تقصیرا
 ایو عالی شان سے اوسدا میں واپس نہاں
 نبی محمد و جس جائی نام سسا سیں بار
 کی ہو یا ہے پاس تیرے کچھ صا و اجال نہ کوئی

کر یو کرم کریمی جلدی تک سے حال اسٹو کے
 دکھ آزار اسٹو کے اوپر آئے گھت و میراں
 تنگی فاقہ پاروں ساڈا ہو یا حال آوارہ -
 کدین بولے و پیر برساندی مدت آکر ہوئی
 کی ہے دوس انہیا نڈکے اندر پیر یو مال ایاتے
 یا حضرت تکبیل ایانے فاقہ پاروں مرے
 کرو دعا اینہا ندی خاطر یا مقبول خدا یا
 سچہ اولاد نکالی تاکے ترس کے نول آیا
 ایشا پیدہ باران وانگوں دین چشماں چلتیاں
 اتوں آکر ایوں پتراں سول فرقی جگایا
 عرض بیان سناٹے سمجھوں کے نیکے ارادے
 مسکیناں تھا جان تا میں استغیثیں فتنہ و میندا
 پھر پاتر یا آئے جو کوئی اسول ناچر جاوے
 ہر پاسے تھیں صفتا سدی و آون خوش آوازے
 انشاء اللہ مطلب دل واکر سی حل الہی
 صفتوں معلوم ہوے جیونکر ہا کوئی نبی تعالیٰ
 نال ادب و کرنی جا کر خوب کلام صفائی
 ساٹے پاس نال نوزینہ یا مقبول خدا یا
 انہاں دریاں کے لیون تھیں ہر کوئی ہن
 مفتی پینڈا پوسی سانوں نال پھری تباہ
 شان رسولان کارن کر سی کرم میر و والی
 تیرے عمل تگامی کہوے ہر پاسے کبیر
 اسدا شان حسابوں باہر انت نہ پایا جازدا
 فوراً تیرا اس منزل تھیں ہوسی بار اوتارا
 حبت نال پاک نبی دی نول نے دل پر رکھی ہوئی

ہو جاسی چھٹکارا نیز احب بی دی پاروں۔
 حضرت کیسا صاحبزادیو دولت عرض نہ کوئی
 اقل ساڈا اجاندیاں ساری ادب سلام سنانا
 بچھ کے صفائ قطاراں کھلناں نہیں نظر لگانی
 جیکر آکھے ہینا ہیناں ورنہ کھلیاں رہناں۔
 ادب آداب زیادہ کرناں جیوں شاہ نذاچہ الا
 جید گل پیچھے تدکل کرنی وافر ات نہ کرنی کو
 حیدم کھاناں کھاون لگو ناں ادب دکھانا۔
 کنڈہ نہ کرنی شاہ دی جانب کھلی پیریں ہینا۔
 جو کچھ گل کچھری وچھوں باہر سنگر آسو و سو
 بھیت شاہاں و اظاہر کرناں ناڑی گل ضروری
 جنوں شاہ فرمان سنا کے کرناں کم فساناں
 خوب طریقہ فرزنداں لوں دستیا بنی یگانے
 وچہ پرولیساں ووز وطن لوں کر کے چلے ہیاں
 وچہ پرولیساں شکل بھاری ہر بندے لوں کے
 وچہ پرولیس مخول نہ کیجے وافر پئے نہ پیٹے
 جو کوئی وچہ پرولیس کسے سنگر لڑا ہنہ کہلوے
 ایہ طریقہ جید پرولیس جاون لگدا کوئی سو
 وچہ پرولیساں ادب بجانا بھیر مفسا و نر پاناں۔
 نہیں بسر بلیسی والی نال ویسی سے جانڈی۔
 پرولیسی لوں دکھ مصیبت جے کدہر بن جاوے
 اسے خاطر فرزنداں لوں ادب یعقوب سکھایا
 شاہاں اگے حاضر ہوناں ہونڈی گل او کپیری
 حضرت نے فرزنداں تائیں ادب آداب سکھایا
 اوتہ ناں حضرت یوسف لگے حاضر ہوناں لگے

جیوں یعقوب طفیلوں بھائی شان پائے کارو
 کرسی عزت صدم اوسنوں ساڈی وانشہ
 بے ادبی و سخن نہ کوئی وچہ حضور الانال
 آسوں پاسوں مول تہ تکناں ناں کچھ سخن زبانی
 امر ضروری باہجوں بالکل وافر سخن نہ کھنلا
 مت کے اس حضورعل اعلی وچہ بو لو کھن گیا
 بہارا خوف ہوندا سلطاناں پائے وچہ و ہر
 واپس ہون لگییاں بالکل بکھہ نہ مول ہینوا
 صبروں دکھ مصیبت والا بہار سر کھن گیا
 اوہ گل باہر مول کرسی اپنے عقل قیا سمور
 خفا ہونڈی شاہ اس گل پاروں کر دی نمانند
 کر کے شتایی جلدی اوسنوں سو کے مثل جوانا
 تا بخوت منظور ی پاون بچکے دور بخا
 ناں ہووے بے ادبی پاروں پاون مست ہزارا
 لازم اوسنوں ہر کسے و الا حب ادب بکل
 کر پئے ہاں جی ہاں جی ہر دم شہر جنہا ندو
 سر پر غالب اس و اوپر وطنان والا ہووے
 مائی باپ و ڈیرے سندے پاون اوسنوں و ہر
 گالیں چار جے کٹہے کوئی ناں بھی چپ کرھا
 گل قبول او نہانڈی پونڈی وستی جو کہ جنہا
 اللہ باہجوں کوئی نہ اوسدا کر ورد و نڈا
 کیوں جو سفر اونہاں کلائیں اگے سی از مایا
 پکر لبتدے جے ہنہ بختیں تکل وافر ہاں او ہر
 اینویں ادب نماز پڑھن واسانوں بنی تبا
 وچہ نماز اوس لگے جانا جہر شاہاں را شاہا

تھو پنچہ عرض کہلو تا کیتی فرزندال سے تائیں مڈنہ کرنی شاہ دی جانب بابل نے فرمایا ب سلام زیادہ کر کے نبویں نظر لکائی لرت کہیا جو پنجواری پنج نمازاں پڑھدا صلوات معراج المؤمنین پاک نبی فرما کے ن ثواب فضیلت اس وی تینوں بول ساواں	اینبویں متھو پنچہ وچہ نمازاں کرے حمد تھائیں اینبویں کتھنہ کرنی قبلے حکم نمازوں آیا اینبویں حکم نماز چچا لے کہے رسول خدائی عالی شان حضور صل پاوے فرمودہ سروروا ہے معراج نماز مومن نول مرت کوئی شک پیا استخیں تھچے صا جزا پاندی خدمت چہ آواں

ہ بیان ثواب خواندن نماز

کے پتھیار نمازی کارن و وضو کرناں آیا مولا سرتے جنہاں شان لے اس تائیں نوکر جید وچہ نماںے اگر داخل ہو مدعا لہ اک بولوں جس ویلے سرو نمازی کہندا ال عبادت ہر والے سے بدے اللہ دیندا عورتے تسمیر پڑھندا لکے اللہ سائیں ر ہزاراں بدیاں و تھیں اللہ دور ہٹا کے س جو پیلے الحمد نول نال عشوع الای رکوع سے اندر جاوے اینبویں جانے بھائی تب اسکانی پڑھے جنتناں و سنوں درجہ دیندا دم سجدے اندر جانے اینبویں دل وچہ جانے سیج کہے سجدے وچہ پاسے درجہ بھارا یاں بدیاں و در ہون تس اتیان نیکیاں پاوے دل قشند پڑھدا مومن درجہ بلس عبورال سلام و علیکم آکے پافرانت بھسائی وروازے وچوں پچا ہوا و سے پھول عباد سے پاک گناہوں یا نکل پورا مرد نمازی	الوضوء سلام المؤمنین جوین بنی افسر پایا بنے وچہ بیاری و وضو کیتا کان تھائیں اینبویں جانے جیوں کوئی رتہ وچہ دربار کہلو ندا حضرت کہیا عیبت اوسدا لکے بھی باقی رہندا جدوں تھتا نماز چچا لے مومن شروع کریتدا چار ہزار نیکی اوس کارن ہو رہی نیکی ہزاراں چار ہزاراں درجے اوسد جنت وچہ وول وکے حج عمر کے فادرچہ اوسنوں رب عطا فرماوے جیون کروڑن اپنے زروتی اندر راہ خدائی تن تسبیحاں وچہ رکوع سے مومن جدوں اکھندا کیے آزاد غلام ہر آیت تھنیاں وچہ قرآنے نال شمار دیواں پریاں سے ہوس عیبوں چھٹکارا وچہ ہشتاں روز قیامت خوشیاں کرا جائے وچہ حضور خداوند والی ہوئے کنوں حضوراں دیکھ ورنہ سے اس کارن کھوے لڑاؤ جنائی کوئی نہ اوسنوں امر الایوں مسکن فاللا آفے شان نمازی واسے اوچا کنوں عبادت نمازی

ایسر ایس زبانی اندر خلق بیدین آید ہوئی
 کتنی جگہ کلام اللہ وچہ ذات خدا فرماوے
 جیکوئی پڑھے نماز تے اوہ بھی بیڑی بلدیگا
 قومہ جلسہ ٹھیک کوئی دلون بجانوں کرواؤ
 جس نے ٹھیک نماز ادا ہوں کہیں مول گزارے
 پڑھو نماز نال ادا ہاں تال پاؤ بھلیاٹی
 اس نمازوں تار کہ چہڑا روسی حشر و پھاٹے
 جینے پڑھی نماز ہمیشہ پاسی عزت عالی
 یا جو نماز نہ عمل کسیدالم اولگا کوئی نہ ہو
 بس انتر ہم توں صاحبزادیاں حال اول شتابی
 ذکر نماز سبیل کتابوں نظری آوے سارا
 او تھے سب فرزند ہی دے کرتیاری کھلے

بھترے شہر حویں وچہ سیتی پڑھے نماز کوئی
 پڑھو نماز پڑھو نماز مولا فضل کما
 جویں کوئی بہا جوڑوانٹھا چائی سٹی جاوے
 وچہ نماز شتاوردانگوں جاوے پکسر ترو
 روز قیامت تہہ اوسدے لے جاوے گی اوہ مارے
 مثل نماز نہ دوہا کوئی عمل چنگیر ا بھالی
 چاروں طرفوں اسدے تائیں دوزخ دی اگے ساٹے
 لے نماز دی دوزخ اندر جاسی سٹی گالی
 بہت تا کہید خداوند طرفوں الیں عمل دی ہوئی
 کویں مہر نول ہوئے روانہ اوہ مقبول جناب
 حسنون شوق اوس اندر جگے پاوے کہ نہ لیا
 دستو حال اوہا تدا جلدی جویں مہر نول چلے

بیان نہ شدن فرزندان حکم پدر پزرگوار سو مہر و آمدن نر و مہر و ملاقات کردن حاجت

کن روایت جدول مہر پزرگواروں دست سکھائی
 کرو عا ساریاں تائیں حضرت حکم سنایا
 کچہ مقدار شہ تے پتہ نقرہ کار تباروے
 بنیابین رہیا گھر اندر باقی ہوئے روانہ
 اوکھ جو بنیابین نبی و اوہ بھی لے لیانالے
 حال فقیر ال گل وچہ لیراں میں قریانی جاواں
 صورت منکل لورانی سچدی وانگوں بدر لورانی
 پیچیراں نول ایسیاں تنکیاں جیکو آون آگے
 ٹرپے پڑوسی عابتر چھڈ وطن گھر باراں نہ
 ٹرپیاں ٹرپیاں منزل کارن آے مہر کتابے
 اس تھیں پہلے حضرت یوسف ایہ قانون پڑایا

جویں طریق ادا ہاں والا چھتے دستیا بھلاو
 مال سباب جولد گہر وچہ سچہ چھتے پائے پائے
 چوڈاں سوڈر مال بھی بابل پلے دیو پڑیاو
 فی امان حوالے رب کر کے خضر
 چلے موڑ ہماراں تائیں سو تھیاں حیراں
 حالت فاقہ لکھن پاروں قسم منیوں شتر ناوال
 فاقہ پاروں گھر کے اندر واقع سخت حیراں
 دو جیاں نال ہے ورتے انر حصر کچہ اچھڑ خضر
 رضی اپنی بھالمن کارن چایاں شوق نہا
 شامی دروازے کے آگے کھنڈت
 ہر دروازے کے حاکم کر را پدار سہا

اوسنوں کہیا جو کوئی آئے دور وطن دارا ہی
 جتنے بندے ہوں سبھ و نام نشان لکھانا
 ساری حال حقیقت اسدی لکھ دینی سرکائے
 شامی دروازے کے آگے عجب مکان پوایا
 سب دروازے کو ہے والے طرز عجیب نکالی
 اپنی تہہ کے کدیں کدائیں باپو جائے آون
 حکم یوسف یقین اسے قانون قدیمی جاری
 چچہ حقیقت بھین جلدی وچہ دربار گرامی
 خوش و سونی شامی ورتے تو کراں نقران لائی
 اس حالت وچہ صابز اڑے جا کر اڑے سارے
 سوہنیاں صورتاں قسم عجائب ایہ حال غریباں
 بکو چھی برابر سبھ وی صورت جلوہ کردی
 صورت شکلاں تک صاحب نول بھل گئی ہداری
 ادب سلام زیادہ کر کے خدمت اندر آسیا
 خدمت کردیاں دن تھامی گذر گیا وچکاراں
 فجر ہوئی تاں غشی صاحب قلم ووات لیایا
 کی کجہ نام نسا ڈاکس وی ہو اولاد تھامی
 سن کر صاحبزادیاں کہیا کیوں تم بھوسانوں
 صاحب آکھیا حکم حضور می سانوں پو کرکاول
 پتھر لگانا چھکے اس تھیں بھی ولدت ساری
 بن چوچے نال داخل کرناں اندر مھر کدائیں
 وچہ سرکائے نام نسا ڈاکہ ہکر اسین بھیسیاں
 اوسے طوروں مھر کاسے مومن بعد مران و بھائی
 اول مومن تہر وچاے بے شک بھیسیا چھکے
 پلھر اطلع تھیں چھائیں پر سٹش ہر نون سوسی

سبھ حقیقت لکھ کر بھو اندر و پھر شاہی
 جلیہ صورت شکل برابر بھی کسبہ تپا لگانا
 استغیثیں پچھے شہر وچاے آون وینا پیکے
 خوب عمارت کر کے اوسنوں نقشان نال سجایا
 خاص عمارت اسدی اندر بجد دولت نکالی
 ڈیرے کاسے مکان وچاے سبھ کتنے ہاون
 جو کوئی شام و پاروں آئے کہن حالت ساری
 کوئی نہ پچھے بار بچوں خالی جا کے بندہ شامی
 غشی چوکیدار بہاے کر کے کار روانی
 صورت حسن برابر سبھ چھک کرن رخصتے
 ایسے بندے نظر نہ کے اسپر نال نصیبیاں
 حسن نورانی تے لاتانی حکمت کار بگردی
 پتے مدہ شجرت واکے پڑھ گئی مست خمار
 دانگ ہر پال حاضر ہو کے ادب آفاب سجایا
 راتیں بھی وچہ خدمت حاضر وانگول خندگال
 دستو تپا لگاناں سانوں آن خطاب سنا یا
 کس شہر وچہ ڈیرا کتنا پلے خرچ گرامی ہو
 کی ضرورت وطن لگانا چھنے نال نسا نول
 جو کوئی راہی کسے ملک آئے دور پاروں
 جلیہ لکھ کے شاہ وی خدمت چلر کرکے لکھنا
 حکم حضور نال ناواں بھیسیا اسال نسا ڈاکہ
 چھول بھیر لکھیا اوسی آگول اوسپر محل لیسال
 چھیا چھاسی عملاں پاروں لکھا حکم خدای
 اوسٹغیثیں پچھے پھیر شہابی پل دیواری آئے
 حج نماز کو تاں والا لیکھا بھیر نال پوسی -

جو کوئی پاک حسابوں ہو یا جنت ڈیرے لاسی
 جنتوں گھنٹی پکڑ فرشتے اوتھے سمجھ سوسین
 یا پچھو فضل کے اوس دیہاٹے بنسی مشکل بھاری
 سُنو حقیقت جب حاجب نے ساری باستانی
 نال پھر صاحب نے اویاں کہیا حاجب بنسی تاپیں
 سن کر حاجب بات رسیلی ادبول عرض گزاری
 پیر تاثر کلام تساوی دلتوں چنگی بھاوے
 امیر سو جلدی کر کے ایہ بھی بات ضروری ہو
 صاحبزادیاں عرض گزاری دیکھے کی تساتوں
 شہر اسٹے قحط نہایت پتھہ نہ آون واسے
 اس شہر کے حاکم والیاں صفتاں لوک کریندے
 اسپیں بھی سن کے دانے لیون آئے دور دیاروں
 سکر حاجب نے تیلایا صاحبزادیاں تاپیں ہو
 سن کر صاحبزادے سارے چم چم روون لگے
 خستہ حال ویرانے عاجز اسپیں غریب خانے
 اے حاجب کی دیکھے تینوں کیر ڈال رکھیائے
 روئیل تک کے حاجب تاپیں لگا تیر غماں وا
 انشاء اللہ کم تسا ڈا ہو سی سمجھ چنگیرا
 لوداوسدے پھر حاجب جلدی پچھو حقیقت ساری

ورنہ وہ عذاب ہمیشہ دکھ ایذا ہیں پارس
 وجہ عذاب تاخیر نہ کر سن گھڑی نہ پونے دلین
 امر پھر نیک عمل نہ کوئی باہجوں فضل غفاری
 پچھن کان حضوروں سانوں سے فریاد آئی
 اسپیں اولاد یعقوب بنی اوسی وطن کتھان اسپیں
 یا حضرت کیا بات تسا ڈی دلتوں لگدی ساری
 وانگ داؤد آوازہ سیناں روگ لاندھاوے
 کس کم کارن اتنا دوروں آریا ٹولہ نوری ہو
 پچھو مشکل منزل بھاری آئی پیش اساتوں
 روون تنگی فاقہ پاروں لوک غریب خانے
 آوندے خوش ہوں تے جانے نیک عیبیں ویندے
 دیکھاں دانے بلدے ہیں یا نہیں بلدے سرکاروں
 دستوال شتابی کتھان آندالتساں ادا ہیں
 دیاں کہوشیاں ظاہر کرے کارن ول نہ وگے
 دنیا دولت پاسن کوئی کچھکھ بھین منہ کرانے
 نال دولت نہ دنیا کوئی نام غریب سدا ہے
 روون نہیں اونہانے تاپیں اوہ حاجب تیلاندا
 روون نہیں آندوہ ہوندا روون تھیں دل مہرا
 تیرے روز حضور وچاے کروتا خطا جاری

بیان میں حاجب ابن ابی اسد اور یعقوب بن اسد کے کہنے اور اس وقت کی حالت

حدیث اراں باہجہ شماراں واحدات خداوں
 بڑا کریم رحیم عنایت کروادن نے رانیں -
 آون لوک غریب خانے نیت حسین سرکارے
 عام خزانہ جاری اوسدا ہے قیامت تاپیں

جب نے حاکم عادل منصب کیتا بخش اساتوں
 شہرہ جس داہر جاہوشیا اندر کل ولا تپتیں -
 فیض عنایت حضرت طرفوں پایا جاوون کے
 کل مخلوق خداوند والی ہستوں کرے دعائیں

مسکیناں محتاجاں کارن کھلیا عام خزانہ
استحقاق چھے احقر حاجب عرض بیان سنا کے
صورت شکل برابر سچھری قدرت رب جانوں
ڈول امیراں والی ساری ڈھیان دہشت آوے
فاقہ پاروں بیشک اجکل رنگ لول او نہاندا
وانے لیون کارن آئے صورت وے لائانی
وانے پانی چھک یاندا او نہاں سینماں تائیں
آیاں بر او نہاندے تائیں ہو گئے تن دہاڑے
لج او نہاندی حالت ساری بھیجی لکڑیاں تنوں
جھے کپسو ڈیرا کر سن اوہ سو واگرشامی ہو
لکھ حقیقت اتنی حاجب بند لفاہ کر یا کو
پکو لفاہ حضرت یوسف کڈھیا خط شتابی
جلے درد فراق پرانے آگے بایل جائے
آگے تا پیرو جائے بھائی نت اڈیکت نہاندی
پنجو دیو کے حضرت یوسف روزناگہت ککارا
جسد ہوش آنی حضرت نون مجلس پھر اٹھائی
جیوں جیوں حالت فاقہ والی پڑھانا میوں ساری
رورو کے جد عاجز ہو یا اکیسوں نیر سکھایا
کہندے دس ایسوں حالت جلدی بوز بانوں
قاصد کہندیا حضرت میں کی کچھ کہاں تسانوں
اپرین اوہ عاجز ڈاڑھے لیراں بدن دوالے
طبع او نہاندی داہنیں ہوندا حد حسا کمزوری
اجکل باغ خزاں دوانگوں میں عاجز کرمانے
ایسیاں نول جے دیہے مولاطاقت اندرتجے
پھر دو بار اعدوں باہر رو تا بنی گرامی

جسد کے پاروں شہر مہر تے سے آسان زمانہ
آئے دس سو واگرنوری صفت نہ کیتی جاوے
ہے اولاد یعقوب بنی وی آئے شہر کنعانوں
اپر حال فقیری ڈاڑھا غم کے بھر دے دے
اس حالت بھی ابے بلا شک چن بدر شرماندا
ایسا کہیں نہ ڈھٹھا اجتک سو ہنا حسن جوانی
صورت دیکھ نہاندی سوہنی باو آوے ریاض
اپنی طرفوں دعوت والے سجد کیتے چامے
ہن آگول پنج کر سال چھو کر کہسو تیس ایسوں
حکم حضور مطابق پورا ہو سی عمل تمامی ہو
قاصد نرت سواری کر کے اخلاصت وچہ دہر یا کو
پرٹکے خطانوں روون لگا اوہ مقبول جنابلی
چنہاں بابل پیارے کولوں کو حق مکان کرے
دلوچہ چھک ریادہ ہوندی بچھایا نون بہا پاندی
ہو گیا حیران تمامی حاضر آدم سارا ہو
پھر دوبارہ چھٹی تائیں بڑھوں پر طعہیا چھائی
تیوں مقبول حضرت درو فراقوں درو کروا زاری
خطایا ون والا قاصد حاضر پیش بولا گیا
کیونکر حال احوال او نہاندا جو آئے کفانوں
وڑے رئیس مبارک لوری نظری آون ہوندا
ظاہر حال او نہاں مخنیں سو کھے دستن ہوندا
تیکیاں درو آزار تہاں کر کر جاون دوری
جھکے دے بارے دور پاروں لیون آئے وانے
وانے دیکھے جلدی واپس کرے طرف وطن دے
انتے تک وزیر شتابی ہو یا آن سلامی

عرضاں بیان سناون لگا ادب کنوں شرمنازا
 تاں پھر اس مصاحب تائیں دسے حضرت حالے
 دیسوں دور نکالیا جنہاں فتح تاور و جدایاں
 ادہ اج بھائی بابل جائے آگے مرصہ چالے
 ہتھ کراناں و چین والے آگے بھائی پیارے
 سن وزیر تیا یا حضرت کیوں پھر نیر چسلاؤ
 حضرت کہیا میں اس پاروں رور و خون اچھلاں
 اول ایہ بھوناں اسافے اونہاں جفاکسا یا
 دوچار و وال مت جھنڈو چہ بکڑ اونہاں نول ہوو
 سن وزیر حضور و چالے اولوں عرض گزار می
 جنہاں تسانوں کہوہ وچہ سٹیا دیسوں دور کرا یا
 کے لو بدلہ ماروساے ہرگز ویر نہ کریو نہ کو
 تاں پھر یوسف نے فرمایا سن وزیر سیانے
 ہو کہی دشمن گھر وچہ آئے اوسنوں کچہ نہ کہئے
 اج اونہاں ندی خدمت کرساں عینی ساتھیں ہوئی
 جیکر اج اونہاں ندے کولوں بدلہ اپنا پاواں
 سن وزیر تیا یا حضرت سوچ تاں فرمایا
 آکہو تاں سچھا بہر شہروں اسیں تمام پھرایئے
 خالی چھڈن جوگے نہیں ایہ تاجر سارے
 حضرت کہیا تہہ وزیر اٹھیک ایہ بات الائی
 قسمت چھک لیاندے سارے اندر میری شاہی
 نہیں قصور اونہاں بھیں ہو یا بلکہ میتھیں ہو یا
 بابل نے فرمایا میںوں خوابت دستیں کوئی
 آپے بے فرمائی پاروں آئی پیش حسب دای
 اج اونہاں ندی خدمت کرساں چو نہ کرساں کوئی

یا حضرت کیوں رور و اتنا کیوں ایج حال تسلیم
 آگے ویر پیارے میںوں کہوہ وچہ ڈالن والے
 میل نصیب نہ ہو یا جتنک ایساں بھقوں بابل
 جنہاں داغ فراغت والے سینیاں کو پھرتے
 رورں اونہاں ندے کارن آئے ہوئے غریب چالے
 ایڈیے ادبی و ایساں اونے کیوں انہاں عم کھاؤ
 یاد آئیساں دو میر تائیں بھایاں و ایساں گلاں
 اسد پاروں دل اونہاں ندا سدا رہسی شہر یا
 ہوون دوہیں جہاں میں مجرم اس پاروں دل رووے
 آگیا موقعہ تیر اپنی لے لے جلدی واری
 اج اونہاں نول گہر تیرے وچہ پتہ کے امر لیا یا
 ویریاں کولوں بدلہ لیناں جنگامول نہ ڈر پو
 دیئے دکھ نہ جو گھر آون بھانوس دشمن دانے
 وچہ میدان جے کچہ ہو سکے سنگ دشمن کر لے
 چو کچہ ہوئی اونہاں ندے کولوں جنہاں بان نہ کوئی
 چلکے کیوں کر صابلاں اندر ناواں ویر کراواں
 ایہ پیش لائق نہیں جو اونہاں عمل کسایا
 بعد اوسدے پھر ساریاں تائیں پھر کے قتل کرایئے
 موقع اج تقدیر اونہاں نول بہتہ آندا سرکاسے
 اسپر بدلہ لواں نہ بالکل بابل جائے بھائی
 لازم نہیں اونہاں ندے اونے کرے بے پروا
 بابلوں منکر ہوں پاروں پیش غماندے ڈھویا
 میں وس بچھا بھایاں تائیں بات مخالف ہوئی
 اصل وچوں کچہ بہایاں اندر عیب قصور نہ کوئی
 بھایاں اپناں ن میں بالکل رنج نہ کرساں کوئی

دور و پاروں بھائی میرے عاجز ہو کے آئے
 دولت مال اونہا نیکے اتوں سبھ قربان کر لیاں
 سن وزیر ہو یا قربانی صدے صدے جانتا
 ہو رسے تے جیکر اتناں کوئی ظلم کما تدا
 بعد اسدے پھر حاجب جانب لکھیا خط گرامی
 اپنی طرفوں ہر دم خاطر کرو اونہا ندی پوری
 خوب مکان صفائی و لاپیش اونہا نیکے کرناں
 مت کوئی واقف چاؤڑ کر کے ہو جائے انکاری
 ایسی خدمت کرنی تا بخوراضی گھرنوں جاؤں
 چھٹی پڑھکے حاجب عبدی کیتا ادبے یا وہ
 خوب پوشاک ٹھیل والی دتی بدن دوالے
 ہر کوئی حاضر خدمت اندر بدھے ہتھ کھلوے
 ورتن ریز ضیافت کیتی حاجب ہو قربانی
 آنوں اوہ کروان شتانی جو کتھالوں آئے
 سن کر حاجب اسے ویلے کیتی نرت تیار کی
 نکلیاں کو جیہاں شہر ہر وہ چہ ہوئی سب صفائی
 زینت ناکاں عجب پوشاکاں سبھ امیراں لایاں
 شاہی تخت سجاوڑ کر کے اچھی طرح دکھایا
 خوب طرح وی زینت ہوئی صفت کیتی جانڈی
 نوبیاں سبھ پوشاکاں لایاں زلفاں سجایاں
 مجلس گاہ وہ چہ قسم قسم دے بوسف بنی حتمانی
 آپ بیٹھا ہو شاہاں وانگوں اوپر تخت گرامی
 چوری جھٹن والے ہ کھر کے کھلے ان دوالے
 بعد اسدے پھر حاجب طرفے لکھیا خط گرامی
 سن کر حاجب اسے ویلے کیتی نرت تیار کی

کون جو ذرہ اونہا ندے کا اوپر خفگی نظر اٹھائے
 دولت داتے جتنے سنگن مفت اونہا تمول لسیاں
 یا حضرت سبھ خلقت نالوں جگر اوہ اونہا تدا
 بھاویں کوئی ہوندا کوہ سسدا جسم موقعہ مانڈا
 اے حاجب نرت شامیاں اگر رہناں نرت سلامی
 کرنی بات نہ ایسی مستحقین ہو جھاؤ مفہوری
 شاہی کہانا مال ادب و کھر دوویے و سہرناں
 منکر خدمت والے اوپر بن سی مشکل بھاری
 اس ولایت اندر بھی جاساؤ اکرم ہواؤں
 و تا غسل تھامیاں تائیں کر کے نیک ارادہ
 نو کر چا کر حاضر کیتے خدمت کرنے والے
 کوئی نہ منکر خدمت طرفوں اکرم جتنے ہوئے
 بعد اس دے حاجب نرت یا خاص حکم سلطانی
 چند دن ہوئے آیاں ہویاں اچھ نہ تدا بھجائے
 یوسف نے بھی شہر مصر وہ چہ کیتی رونق ساری
 عنبرائے گلاب عنبروں خوشبو وہم چسائی
 شہر بازار چلیاں اندر ہویاں سبھ صفایاں
 موٹیاں جڑیاں سبھ دے اوتے سا بیباں دکھایا
 بیو نکر موسم پھیل نے اندر بارخ بہا رپیاڑی
 یار یاراں دے ملنے کارن کر کے سن و تھلاں
 فرش فروزش چھائے کیتی سجھاندی نکھائی
 گرد امیر وزیر کنیزاں بچوڑی ان شلامی
 خوب سجاوڑ ہوئی راضی ہون و کھن والے
 عبدی مال لیاؤ حاضر اوہ سووا اگر شاہی
 ہوئے روانہ صا حیرت دے حکم چوں سرکاری

بیان حاضرین اولاد یعقوب علیہ السلام پیش آنحضرت باقول

سنو حقیقت جدا صاحب نعل بلیا حکم حضوروں
 کیتی عزت تیری اس نے شامیاں نول نلایا
 سن کر صاحبزادے عاجز گراں بٹھ کہلوئے
 جیونکھے بے عمل نت خوفوں عاجز ہو کے روندا
 کہند کی کچھ فات خدا نول میں جا پیش کرسیاں
 اینویں اوہ اولاد نبی وی چلے ہوا ودا سی
 تکیہ رکھ خدائے اونے چلے بٹھ قطاراں
 صودت حسن جوانی ایسی جھال نہ جہلی جاوے
 کہند کے کیا یہ نوری بندے صاحب عقل سیانے
 صودت شکل امیراں والی ڈول فقیراں والی
 شہر مہر وچ حسن زیادہ سبسی سچھ دیاروں
 صاحبزادیاں حضرت تائیں ادب سلام سنانا
 سو جہانے اک پلے تے ہو کھلے سچھ بھائی
 ایسے تیکر وحی خدا و آیا یوسف ع تائیں
 یوسف ایہ بھائی نیرے آئے باہل جاے
 لے بھیاں یوسف لے سچھے بھایاں خبر نہ کانی

جلدی آن سو اگر شامی جو ہیں آئے دوروں
 چلو حضرت شاہ تسانوں اج دن طلب کرایا
 اسپر مال نہ ہوں پاروں سچوں بھر بھر روئے
 جہدم دن قیامت والا یاد سنوں آپوندا
 پلے مال نہ عملاں والا کی کچھ نذر دہر لسیاں
 کہند کے کیونکر و اللہ اعلم سا و حال دیہا سی
 اگر حاضر ہوئے آخر دون میں جہلازل
 فکر اں دچھ وزیر تھامی کچھ بٹھ وات نہ آئے
 معلوم ہوں ساٹے تائیں ایہ کوئی مردربانے
 تنگی فاقہ پاروں دوروں ہوئے آن سوا لی
 صاحبزادیاں دی تک صورت بند ہوئے گفتاروں
 بعد سلاموں صاحبزادیاں کچھ نہ سخن الا سی
 نبویں نظر ادا بول حضرت کرن کلام نہ کانی
 بعد سلاموں عرض سنائی سن میں بل سنائیں
 ایہ شہون بیہودہ الا و اکن کن نام سنائے
 جیونکر وچہ کلام مبارک خبر خدا فرمائی

وَجَاءَ أَحْوَةَ يَوْسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ كَرِهَتْ هُمُ وَ هُمُ لَسَهُ مُتَكْرِمُونَ ط

آئے جد بھرا یوسف لے یوسف بچھے سائے
 اس وکے اندر بھی ایک حکمت خبر مفسر کرواے
 کیوں سچھ بھایاں یوسف تائیں مول بچھیا تا نا
 اوہ یوسف نول بردہ کر کے وے گئے بٹھ کروانا
 دیوں خیال جیلن کوئی یوسف والی آہی
 یعنی کہند کے جدا ہو یاں نول اسی سال سیانے

ایسے یوسف نول بھایاں نے مول نہ بچھیا پیارے
 اس وچہ بہت و جواں آیاں سنو حقیقت مر و
 اول ایہ جو شہر مہر واپے سی یوسف شہا
 کی معلوم جو شہا ہی اوسنوں ویسی رب تو انا
 اول اس پاروں نہ بچھیا یوسف نبی الہی
 اپن جیت لے تے تائیں کوئی بچھیا نہ آئے

دو جا چھوٹی عمر انہ جنہوں نے بچپن میں
 خواب میں نبیال نہ یوسف والا مول بھائیانتوں کوئی
 تو بچا حکم خدا و آیا حضرت یوسف تا میں کو
 تا بچوں میں پیمان نہ تینوں نہ شرمندگی پاؤں
 پچگی کے شرمندگی بھاری ہوندری مشکل بھائی
 جاؤں کنڈولا کے اس بھائی عاجز پچگی پاروں
 چکر حضرت یوسف اوسدن عین جمال و بھاندا
 واپس تر جانڈے وطنانوں کوئی نہ لیندے
 بچہ تار ب حکم شتابی منہ کے پروہ پاتاں
 مت شرمندے واپس جاؤں تیرے بھائی پیارے
 سن کر حکم رہا یوسف منہ کے برقعہ پایا
 یوسف نول آوصی خدا کے بچہ پیمان کرانی
 دیکھ جمال بھایاندا یوسف صدے صدے چارے
 بہتا خوش ہو پاپروے و بچہ احوال اونہانڈ
 سچیاں لولناں سچیاں الیاں غمیاں ولولوں بھانوں
 بابل جائے بھائی چکر و سن ورور بخائے
 حضرت یوسف شتابی کروا خاص اونہانڈ بھائی
 اولوں چپ چپائے کہلے اولن سخن نہ کوئی۔

وقت جوانی ڈھکیاں اُسدی کہیں پیمان نہ آوے
 ولوں عزیز مہروی بجانب آمد سجدی ہوئی
 جسم بھائی آدن توں خود منہ کے برقعہ پائیں
 مت کے یوسف بچہ کے تینوں خالی واپس جاؤں
 جنتیں پچگی آوے اسل منہ نہیں کروا بھائی
 کہیں پچہ کلام خوشی و کی بولن شوق پیاروں
 ہوندا اول اوواس شتابی اوسے وقت بھایاندا
 واہ کیا حکمت مطلق والی خاصے کم رہا سنے
 عین جمال نہ ظاہر کر کے بھایانوں دکھلا نا
 ناں شرمندہ کرناں چپ کے آن بوڈن ہرکے
 بھایاں لولناں بگہ ہمارک ظاہر کر دکھلایا
 ورنہ اول یوسف نول بھی مومن بھان نہ آئی
 کھلگے جو بھایاں کے غم کے جملکے آوے
 بدن ولے پائیاں لیراں عاجز کھلے مانڈے
 چاہوں بھائی سدا سدا کھلے سدا نظر ہی آوین
 وس امر تھم پچہ کیوں نہ رووں لوں میں شتابے
 اوہ بچکے فاقے پاروں کر کے حال و وہائی
 بچہ یوسف آپ اونہانوں چکر کورسی ہوئی

بیان پر سیدن حال پیملاں ائیر اور ان یوسف و پیمان گردن آن صاحبان حال

کن روایت صاحبان کے ہمد کے ہرکے
 اولوں نیویں نظر لکائی جیوں بابل فرمایا
 بچہ کے صفال قطارال کہلے بھائی بابل جائے
 واہ و اہ تیریاں تدرتاں سلایاں ایڈ ہا اور ہا
 روو کے پچہ حضرت یوسف نرم کلام سنائی

نور سلاموں ہو پک ما سے کہلے چپ ہرکے
 وافر کسے نہ اولوں یا ہر بالکل سخن الایٹیا
 یوسف بستے اندر تاک کے روو تیر چلائے
 اولوں نیویں نظر لکاکے آن کہلے ہرکے
 خاص غیراتی بولی بولن جو بولن سبب بھائی

اے کروانوں کس وطن و پروردگار دولت خانہ
 کسے ہو فرزند نیکے سو مہنی شکل پیاری
 اسپس اولاد یعقوب نبی دی کہندو سارو بھالی
 وطن کنعان بسا کر ساوا شام دیار و چالے
 خلقت ریدی تنگ تاملی اس پاسے ہر جا مٹی
 سوہنے پچڑے باباں والے لوہوں ٹکڑے کارن
 میر زمیں وچہ امن سیندا سبے باباں نالوں
 ہر کوئی تیریاں صفتاں کروا نظری آوے ساول
 بخش کرو کچھ وانے سانوں بن پٹی شکل بھالی
 آئے دلوں بھایاں دے تاملی یوسف بات سنائی
 گھٹیا کسے تاملی تاملی کر جاسوس گرامی
 سن کے صاحبزادیاں کہیا اسپس جاسوس کوئی
 اسپس اولاد یعقوب نبی دی اوجی ذات اساکا
 بابل سانوں وانے لیون کارن تختیں گھٹیا
 نالے پاپ اساد انینوں کہے سلام دعائیں
 سن تاملی صفتاں حضرت دم دم یاد کریندا
 حیرت طاقت ہوندی اوسنوں خود سرکارے آوندا
 سانوں اس روانہ کیتا وانے لیون آئے
 سن کے حالت حضرت یوسف پھر فرمان سنایا
 کیونکر کرے گزرا حضرت پیغمبر کنعانی
 نہیں اولاد تاملی اوسدی کتنی بول سناو
 کہن لگے ہے پاپ اساد اپتہ اسحاق نبی دا
 خاص اولاد یعقوب نبی دی اسپس تاملی بھالی
 چھوٹا بھالی ساڑے نالوں پنیامین کہاں
 وہ بھالی لال لیون وانے آئے وپر سرکارے

کس کم نول اس پاسے آئے صورت حسن شہا
 حال حقیقت حاضر مجلس بول سناو بھالی
 ہکی پیوٹے جائے سکے دو جا غیر نہ کوئی
 وانے لینے کارن حضرت پچڑے ویس نکالے
 کل انسان جہان تاملی رور و کرن ووا مٹی
 کل امیر غریب وچالے مشکل وقت گزارن
 ہور دوزے زمین و اوپر خلقت سر زوالوں
 اسپس بھی آئے وانے لیون کر کے یاد خدا نول
 بال بچہ سب فاقم پاروں کروا گریہ زاری
 نہیں جاسوس دیار کسیدے سمجھ سانوں مٹی
 آنوں خبر شتاب میروی کیوں کر حال تاملی
 صرف ساڈی وانے لینے کارن آمد ہوئی
 آئے وانے لیون کارن سنکے ہر تاملی
 آس اللہ دی کر کے حضرت آن دوایا ہلیا
 شالا کریں میرے اندر شاہی قیامت تاملی
 غم کے پچے اندر بیکے رہے دعائیں دیندا
 امیر بہت فصیحی پاروں ٹرن نہ استخیں ہوندا
 آگوں بھایوں حضرت سانوں پھر جاسوس تاملی
 اپنے بابل واپن سانوں چاہیے حال سنایا
 اسد حال احوال تاملی دستو بول زبانی
 کی کچھ کم کر کے ارہ صاحب سب احوال تاملی
 دادا ابراہیم اساد صاحب نیک عقیدہ
 اس صاحب نول باراں پتھر وئے ذات خدای
 چھڈ آئے اوہ خدمت اندر پیو دی شہنشاہی
 بارہواں سی ہائی یوسف حسن کردار

بہت پیار محبت بابل اس کے نال کریندا
 اک دن شوق شکار کرن سے نال اس کے وہ نال
 کول اسباب بہایا اسپن گئے شکار کرن
 واپس آئے بابل تائیں سارا حال سنایا
 اس دن بچھن نال اچھن تیکر پھرا وہ رفتار
 حجرہ وچہ کنعان جنگل سے اس تک بہایا
 آکر عمر وڈیری ہوئی گزری سب جوانی
 کوئی نہیں پتا جباتی والا اس محبوب غفاری
 سن کر حالت بابل الی یوسف چھم چھم رووے
 سن کر حالت یوسف اتنی بھاپاں لول فرمایا
 کی خوبی اس یوسف اندر رہے سبھی پائی
 حالاکہ تیس دن وڈے استھیں عالی شان تساوا
 عرض گزارن صاحبزادے سن احوال تمامی
 صورت جلوہ مارے اسدی دور کڈے لشکارے
 جیکر توں بھاری اس داپاندوں حسن لگانہ
 لکیر ہزاراں خلقت اوسنوں نال بیابولانا
 حضرت کیا بہت پیارا ہے سی باہجہ شماروں
 پھر کیا پاشنا اوسنوں خواب پھٹی آئی -
 سنیاں سارا ساڈے تائیں غیرت عفتہ آیا
 کون اوہ خواب بنا و ساڈوں کیا نبی حقیقی
 آئی خواب اسنوں ایہ حضرت خدمت وچہ گزاراں
 بابل اوسنوں سن کے کیا ایہ سنبت چھپاتا
 دینہ چین مائی باپ تے تارے پاراں بھائی تیرے
 حجاب خواب اس کے تائیں سبیاں معلوم ہوئی
 کیا حضرت دستور سالوں میں یوسف و احوالا

ہر دم اوسنوں خدمت کولوں دور بخاوان ویندا
 ورت کیا سر اسد اوپر چھو نکو حکم ربانا
 پچھوں کہا کیا گرگ مر پلا اس دلدار سخن نول
 بابل ساڈے غم اسد وچہ روو حال و بجا یا
 کہین نال غریبان بچیاں سخن خوشی و اکہندا
 اسوچہ روزا ہے ہمیشہ کہیں نہ گھرنوں آیا
 نہیں معلوم کدن غم اندر چھڈے دیتا فانی
 غم یوسف دیوں قبر وچا کے لے پھیا پیر لپاری
 جد لے جا بابل تائیں حکم ہے رب دا ہووے
 سخن تساڈے وچوں سالوں شک پر لظری آیا
 بستھیں بہت پیارا اوسنوں جانے نبی خدائی
 کس سببوں نال اسد کے پھر کروا پیار زیادہ
 یا شاہ اس یوسف تائیں سبھی حسن گرامی
 جو کوئی دیکھے عاشق ہووے پلوچہ اسد پیا کے
 قسم خدا دی توں بھی ہونوں عاشق مر دیوانہ
 جو کوئی دیکھے عاشق ہووے پلوچہ جان گہا و
 کیوں جا کر گاں سے دس بابا کڈہ کھرا کھرا بول
 خوش ہووے اس ساڈے تائیں اگر خواب سنائی
 اس بھین تھئے نال اسد پھر کدن پیار کہا یا
 تال پھر صاحبزادے سارے لکے لکے لکے
 سچہ کرے دینچن اوسنوں نال بھائی پاراں
 اک دن شاہی تیرے تائیں دوسری رب تو اتا
 سچہ کرے سن تبتوں اکدن سن لے دلیر میرے
 بات پائی نال اسد کے پھر بولے اسپن کوئی
 پلپا اسنوں یا نہیں پلپا تاج خلافت والا

سُن بھایاں فرمان سُنایا یا شاہ سردار
 ناں سرداری پائی اس نے ناں اسان سجد گیتا
 کھائے گئے گرگ جنگل وچہ او سنوں ختم حیاتی ہوئی
 یوسف کہیا بات تسا ڈی بیج نہ نظری آئے
 لڑکا جنگل وچہ بہا ناں عقلمند کم تاہیں ہو
 تسیں اولاد یعقوب بنیادی صاحب شان لڑکی
 چاہو بڑے بہادر بھاری ہتھی مارن والے
 اوہ کیونکر یوسف نوں کہا کے ہو گیا جلدی ہی
 کہن لگے تقدیر خدا دی جیہ کون پٹا کے
 حضرت کہیا جیکر اینویں امر مقدر آہ
 جب تک کوئی گواہ نہ حاضران گواہی ویسی
 سکر صاخر اے سارے آئے وچہ حیرانی
 کہندے جیکر ساڈے نائیں شاہ چا قید کرسی
 بھری کون گواہی ساڈی باہجوں ذات خدائے
 وچہ پروسیاں عاجزاں اتنے تقدیراں یہ کیتاں
 آئے سناں چنگیائی کارن ہنسی کم اس اڈا
 کر کر فکر و لہلاں روون یوسف نوں فرماون
 اسیں سچھ آناں بھراہیں چھوٹے بال اس اڈے
 جے توں اتھے قیدی کرسیں مر سن سچھ کرانے
 رستے پئے تنگ بندے ہو سن سارے بال ایانے
 پاپ اس اڈا عاجز و اڈا ہل جیل محل نہ سکدا
 جے توں سانوں قید کرسیں کسی اوہ بد دعائیں
 پھڑویہ قید نہ کر توں سانوں جلدی کر تیار
 کوئی گواہ نہ ساڈا اتھے کون گواہ بناواں
 فرض کیتا اسپیں عاصی سارے پر تقصیر گناہیں

اگروں چھوٹی عمرال اوسنے کوچ نقار مارا
 اگروں اس نے امرالاہوں موت پیار پیتا
 بایل باہجوں سن یوسف دا نام نہ لیندا کوئی
 تیا ندی اولاد گرامی کون گرگ جو کہا کے
 کوڑی بات تسا ڈی ساری معلوم ہوئی اسائیں
 کل ورنے جنگلاں والے اولوں ہون سلامی
 کوئی نہ شیر ورنہ ڈروا شوخ آواز لگائے
 حالانکہ تیں مس بھائی ہے سو شیر سیاہی
 جو تقدیر نو شستہ سر پر واقع کیتی جاوے
 ایس امر و جلدی کر کے کر پو پیش گواہ
 تب تک ایہ سرکار گرامی قیدی تسان کرسی
 چھم چھم وروں روون لگے ناں کچھ غلڈ ز پائی
 پھپھوں بالان پچیاں تاپیں کپیر اشخص ملیسی
 کپیر اضر کہلیسی پھپھے پیڈے دور وورائے
 کیتیاں مختلفاں رج اس اڈی جہولی اندر تیاں
 ایہ نہ خبر ہے ہنسی او تھے وخت سانوں و اڈا
 یا شاہ تال دکھیاں تاپیں جنگے لوک کھاون
 کھاون جو گا کہ نہ پھنے ہے گہر مال اس اڈے
 رہن دل وچہ داغ اسانوں کھلکے مال ہو یا ند
 ہنے اس اڈے بایل چاچے لے آون گے وانے
 اوہ بھی نت او ڈیکان کر کے رستم ہوئی تک دا
 جاگہ نہ جھلے کی پھرتیوں لہند چر پڈ تاپیں
 قسم خدا دی ڈراسا تھیں پچھہ اس اڈا بھایا
 محل آئے پر ویسی کھلکے پھرواپس طرح جاواں
 پر توں سانوں بایل پاپوں قید کر اوں ناہیں

اگے اوسنوں پھر یوسف کے حدود باہر لنگھایا
 رعدو سارے عرصہ میں کر کے حضرت دارو واری
 اسان نمایاں عاجزاں اوتے نظر کرم دی دہر فی
 سنکر یوسف برقعے اندر روئے ڈھاؤ ڈھاؤ
 یوسف برقعے اندر روئے کا وہ پچی باہر روئے
 رو رو کے ٹھکے تے تاں پھر یوسف حکم سنایا
 ادب بنی دیوں سبھ و تائیں عزت بہت سبھ
 سبھ تسانوں کران بالکل ہاں میں عاجز بروہ
 بنیامین جو آئے سانوں اوہ جیوں حال سناوے
 جب تک پاس اسانے تہیں ناں اوہ بھائی لیاؤ
 یا پھر یک بھرا تساؤ پاس اپنے رکھ لیسال
 یک لکا لو اول تہیں اس گلدا خوسارے
 سن کر سبھناں چشم امتا کیتی بات شتابی
 خود ایسی سرکارے طالب ہوو کا آپ ضروری
 جسم قول پھر ہو گیا حکم ہو یا اور باناں
 اس وقت وہ پھر جو بھایاں کتیاں سن گفتار
 مصراں تائیں عمرانی دی سمجھ نہ آئے کوئی
 اک مکان لاشانی یوسف بھایاں کان پوایا
 تاں پھر اس مکان وچالے صا جبرائے
 قسم قسم قندیلاں لکن دور کرن روشنائی
 سوچ صا جبرائے سارے آئے خوشیاں کرد
 دور ویا روں ٹھیک باورچی یوسف کی سنگوا
 شہابی کہا نے ہوئے ارادے نام سانوں ان
 جسم کھانا کھاوون لگے صاحب عظمت شہابی
 بھی جو بیٹا نشا وڈا صاحب عقل سیاناں

پھر بے قید اسانوں کر میں سخت ہوئی اور ایسا
 قید نہ کرناں ساؤ تے تائیں کر کے رحمت بھاری
 بے پرواہی والی بالکل بات نہ ساقھے کرنی
 ٹائے افسوس بھراواں داسن جمال رہیا کچھ تائیں
 ایسے بھایاں نوں یوسف کے حال نہ معلوم ہون
 کوئی نہیں قید کرید اسان چاہو صبر کما یا
 تہیں اولاد یعقوب بنی اوی جو کچھ کہو بنیساں
 ایسے یوسف دی گل والا اول اعتبار نہ کروا
 اوہ بیشک امتا سانوں یک یقین آجاوے
 تب تک دانہ اک فلسی یک یقین جساؤ
 بنیامین کے آسوناں پھر اسنوں بھی چھوڑ دیساں
 بنیامین بھرا اپنے نوں لے آونا سرکارے
 بیشک حاضر خدمت کر سال اوہ مقبول جنابی
 پھر اوہ پیر لیاوون کو لوں کی پچی کرنی دوری
 لیجاؤ خوش محل وچالے جلد انہاں کرواناں
 بالکل یوسف با بچوں آئی سمجھ نہ کچھ اغیاراں
 بیٹھی مجلس سندی ساری ایسے سمجھ نہ ہوئی
 اس وجہ ڈیرا کروا نہاں ذائقاں فرمایا
 ریشم قسم سنہری کچھے فرش فرش وچالے
 عنبر کے کستوری کو لوں آسوچ بھرتی پانیاں
 ہر دو ویلے لہائے حاضر ہون ٹائے زروے
 بھایاں کارن قسم قسم کے خود کہا نے پکوائے
 قسم قسم بھایاں حاضر کھاوون جو دل بجاوون
 کول او نہانڈے آکر بیٹھا یوسف بنی الہی
 بھایاں خاطر اسد تائیں زیبے تا سلطاناں

سو ہنا تاج مرصع سرتے پٹھاکر و اسے
 کھانا پانی دیون کارن اوہ بھی حاضر کر گیا
 کھانے پھوں منشا تائیں یوسف نے فرمایا
 وائے تول دیویں تول آپے سستی کریں نکائی
 سن کر صاحبزادے ادبوں کہیا دستو مینوں کو
 یوسف کہیا ایہ پیاری سکتے بے پیر سے
 اینہاں بھایاں نے میرے تائیں کھوئے چھوگایا
 کھوئے درموں کرنا مال منجھ پیچھے پھیرینوں
 سن کے منشا نے فرمایا ایہ کی بات الاؤ۔
 یوسف کہیا اس کے اندر بھی تک حکمت آہی
 جیکر بھائی میرے تائیں دیسوں دور نہ کرے
 اول سختی حاصل ہوندی پھوں لذت بلدی
 فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا وَأَنْتُمْ أَكْثَرُ
 اونہاں دکھ اسالوں و تاسالوں ملگئی شاہی
 ادب سلام زیادہ کر کے پیش اونہانے رہنا
 چیکر کہیں بھائی میرے الیکا کر کے تینوں
 بھی شمعوں و کہا یا یوسف مال اشارے بھائی
 ناں پھر حضرت منشا جلدی خدمت حاضر آیا
 سپہنوں عورت ادبوں منشا کروا خدمت پوری
 اتنی خدمت و بچہ تمامی کرن ویلاں بھائی
 مسکیناں محتاجاں والی خدمت کر کے کہنیری
 کوئی کہے اس ساڈا تائیں عورت قرب و دایا
 کوئی کہے اس تائیں ساڈی کیتی عورت بھاری
 کوئی کہے سر کردہ سالوں بھاتا شاہ مصرے
 بول کہیا شمعوں بہادر ہو رہیں گل کوئی

سید لباس سنہری دوروں سوئی جہاں کھانے
 کھانے فقہاں قسم نکائے جو کچھ حاضر سریا
 اے منشا انہاں تاجراں والا کرتاں ادب سوایا
 مت اینہاں دے داتے تو لے غیر کوئی و ہر وانی
 انہاں بہاریاں اوپر شفقت ایڈی کر پھیرینوں
 وس جئے ایہ سکتے بھائی ما پید جائے پھیرے
 دیکے دور و جدائی مینوں دیسوں دور کر ایسا
 اج اونہانہی خدمت کرنی لازم ہر پر تینوں
 جو تاساٹے حق نہ چنگے پھیر کیوں ادب بجاؤ
 کھوہ و پھیشیاں مل سکتی سالوں شہر میری شاہی
 کون کرینا کہے شاہی اندر شہر مصر دے
 با پچہ مصیبت کہیں دنہ حاصل ہوندی ولدی
 تنگی بعد اسانی بیشک واقع کیتی جاوے
 اسد اندر بھی اے بچڑا حکمت ربدی آہی
 حال احوال اپنے دابا لکل کچہ بیان نہ کہتا۔
 آکھیں بولی نویں تاساڈی سمجھ نہ آوے پھیر
 اسدی خدمت کرنے اندر کوشش کریں سوئی
 پوری خدمت کیتی جیونکر حضرت نے فرمایا
 ہود نال بازرگاناں نالوں بلیا قرب مضموری
 حاکم شہر مصر واکوئی جا پے ولی خدا ہی۔
 نال مسافر کہیں نہ کروا سخن خلاف دلیری
 شاید ساڈے جیہا پیاری لگے کوئی نہ آئیہ۔
 لگی شاہ مصرے تائیں ساڈی ڈول پیاری
 تاپیں نوکر چاکر ساڈی خدمت داری کرے
 صرف غیبی پادوں ساٹھے اتنی شفقت ہوئی

پہلے اور رسولان نبیاں صاحب شان گرامی
 کچھ عورت ساڈی ایتھے سب لیتے پاپوں
 مائے نالوں کتے جتے چنگ چنگیرے آون
 ہر سب عورت ہوندی ساڈی صرف غریبی پاپوں
 سکیناں محتاجاں اوپر نظر کرم دی دہر دا
 شیک سکیناں دے اوئے نظر کرم لکھنا
 پیو کرن وچاراں سارے صاحب زادہ دی
 من سن یوسف برقع اندر روو نیر چلکے
 لقصہ جد کہا کر کہا نافرغ ہوئے شاہزادے
 پیرا جدا سمجھ بھاپا نتوں خوب پوشاکاں لایاں
 کوئی کھن ایہ اتنی عزت بچد کہ ہو کینوں
 کہن کسے ولایت اسپن بھی گئے سال بکوری
 پروسی دی کرے جو عورت نام اسدا وہ جاوے
 بچد عزت کیتی حضرت حدیث ہمار نہ کوئی
 نگر خانپوں ہوراں تائیں بوٹی حاضر آکے
 کیوں نہ عزت ہو اتنی نہیں مالک ہمارے
 سی اوہ فخط زمانہ ایسا راوی خبر نہماوے
 پتھر نہ آوند ات کسے لوں ریدی بے چاری
 یوسف نیت بھراواں کارن کہا سنے بچ پکھاندا
 بھاپاں دی خدمت یوسف نیتن وکھن بچا
 حکم کیتا یوسف نے چلیدی حاضر نقد لیا و
 ہے سی ایہ دستور قدیمی اندر شہر ہر کسے
 سبھہ و لال چھان کرینے تال پھر وازہ بند
 اس دن یوسف بھاپاں تائیں حال لالو اسیا
 مال ساڈا پیش ولالان حاجتہ نہیں کسری

تک اساوڈی خاندانی نول ہوئے سمجھ سلامی
 ورنہ اسپن غریب تمامی خالی ورم دیناروں
 کدیں نہ ڈھٹی اتنی عزت رکھا ٹکڑا کہا ون
 ورنہ ساکتیں چنگے تاجر آون لکھ دیاپوں
 دولت دینا غنیاں لکے کچھ پر واہ تہ کروا
 دیتا دارنتر ایک غنی واجبے شک سدا بچاندا
 واہ کیا شاہ نے اوپر غریباں ڈالی نظر ہر وی
 ویکھ غریبی بھاپاں والی نہیں صبر نہ آکے
 سوہنی قسم عجائب کپڑے آئے پیش اداکے
 اتنی عزت وئی حضرت ہون حیران لوکا پال
 حضرت اکھن ایہ پروسی یاد کرین شیوں
 ایہ پروس شہرے حاکم خوب کیتی سی واری
 ساری عمر اں کیتی اسدی داون ہون بھلاوے
 خلقت حالت ویکھن والی بہت تخت بھوئی
 بھاپاں کارن حضرت گھر وچہ کوشش نال پکھانے
 ایہ پر بے چھانن کولوں اسپن سخت بچا کے
 سو دینار دیوے جو کوئی اوہ روٹی نہج کہا کے
 ہر ہر جانی اس زمانے وافر تنگی آہی ہو
 جس زمانے رکھا ٹکڑا اوہو بڈیاں مٹھ نہ آندا
 لہرا سدا پھر امر مقدول آئی گھڑی حیرانی
 قیمت جتنے دانے لیکے واپس کھرنوں جاوے
 جو سو واکر ورم دیناراں حاضر آکر کر دے
 ہیکر نقد صحیح ہوندا پھر واپس پتھندے
 کیلچہ آندا گھر حقین حاضر چاہئے جلد ویکھایا
 دیاں قبول شتابی اسپن جہی سوغا سجن دی

جیسی بیس تساوی ہوئی ایسی قیمت پساں
 سن کر بات ابھر گئی حیرت اندر آئے
 لکھ سو گراؤں جاون ایڑتہ عزت پاوں
 واہ کیا ایشہا نند کے اوپر شفقت ہوتی ہوگی
 اصلی علموں خیر پائی کل ابیر و نمیراں
 آخر حکم بھایاں نے حاضر مال یسا ندا

مال تساؤ اچو کچھ ہو یا ہو راں نہیں دیکھا ساں
 واہ کیا ایشہا نند کے اتنے تازہ کرم کمائے
 نہیں ابیر و سبند کے بلکہ عاجز نظر ہی آوں
 اتنی عزت ہو رہے تاجر بالکل پانڈا کوئی
 خالی اپنے دل کے کولوں کرن پئے تدبیراں
 حضرت یوسفؑ بھی مجلس حاضر ہو رہا ندا

بیان حاضر کردن سرداران مال خود پیش آن دولت قبول کردن یوسفؑ

کیتا حکم بھرا والی تاپیں یوسفؑ بول شتابی
 جو کچھ نقد کھروں ہے آندا کر پیش تھامی
 گنبد کے بچر عزت حاصل ہوئی سی و باروں
 دیوں اسلٹوں شاہ نے جانا ہستی تاجر بھارا
 آخر رو کر دوں سبھناں مال غریبی پاروں
 راوی آکھن کیوں یوسفؑ نے مجلس نور پٹا کی
 اول ایہ جو بھایاں والی جو مسکینی آہی
 ہے دستور بھرا کسے واجیکر درجہ پاوے
 حال غریبی اسدی اتے ہے اوہ پردہ پانڈا
 یوسفؑ نے بھی اسے کارن بھی پردہ پایا
 دوہا جو کچھ چیز پیارا دوست کے دل گھلے
 غیر مال نہ اسدے اندر واقع کیتا جاوے
 تیریکھا جو یقوتی تھی سکے تھسی مال بھجیا پار
 قدر ایمان خداوند جانے دوہیاں خیر کوئی
 پیراں اولے پردہ پاسی اللہ واحد سبیں
 جیوں یوسفؑ نے بھایاں والہ پردہ فاش کر یا
 دیکھ تاناں مال بھایاں یوسفؑ نیچے خداوا

پیش کروا مال اساکے کر دنہ و بر فرا بھی
 سن کر حکم یوسفؑ بھیں روون لگے بنی گرامی
 ایسپہن نہ عزت تھی کھوئے دہاں پاروں
 ہن ناراض ہوئی جدو ڈھس ناقص مال ہمارا
 حاضر کیتا مال تھامی جو آندا گھر پاروں
 اسد اندر بہت و عوداں کہن مفسر بھامی
 خلقت پیش نہ ظاہر کیتی یوسفؑ ہی ایہی
 دوہا بھائی حال غریبی اوسنوں ملنے جانے
 جو سوغات لیجاوے گھر بھیں ظاہر نہیں دیکھا ندا
 ناقص مال اینہا ندا چاہیے دوہیاں نہیں دیکھا
 دوست اوسنوں کر سیم اللہ جلدی پاوے
 دوست نوں جو دوست ویوے کین نہ عمل بندوں
 یوسفؑ با بچوں دوہا بالکل قدر نہ چاہندا پایا
 آپے قیمت پاسی اسدی جیوں قیامت ہوئی
 مومن دیاں خطا میں بالکل ظاہر تھی تاپیں
 کیتا نرت قبول اوسینوں جو کچھ حاضر دہریا
 برقعے اندر روکے پیرا لگا ورو زیادہ

صبر آیت بھایاں اولوں رو کر عرض گذاری
 بہت پیاراں اسال بھنویاں مول کوئی تیندا
 یوسف کہیا کیا تسال نے سالوں جلیان جاتا
 جس ورمال سے بیون دی نہ کسی ضرورت پوئی
 سکر عبا جبرائے سائے عرض سناون لگے
 اسپں نکلے دور رخا نے دور ویاوں لگے
 مگر ہنگی دولت ہندی چنگا مال آئید کے
 اڈی پیش تسالے دولت جو کہ گھر چہ آہی
 حالت فاقہ بھایاں والی جہ یوسف کن مائی
 ایسے طور خداوند عالی ہند حشر دہاٹنے
 پیش کرو قیمت جنت دی ہر نول حکم سناو
 پہلے سے ایہ مال اسال خاص نماز گرامی
 دو جی قیمت جنت والی اسال زکوٰۃ لیا نہ
 حج صدقے ہو قسم دی سبہ عبادت سالی
 کھٹے مال تمام اسال جو دنیا وچہ کر گیا
 رب فرما سی مال تسال اکھوٹا کی ہے کمال
 او کہیں اسپں عاجر بند کے پر تقصیر گناہیں
 مال اپنے دے او پر سالوں ناہا بھروسہ کوئی
 مسلم بیسی ذات خدا دی بہت کریم سداوے
 چاہیں بخش اسالے تائیں عورت عقلت پاویں
 تسال اسالے لگے آگے سر سچو پوچہ دہریا
 جیوں بھایا نول حضرت یوسف کو کریم فرمایا
 باپ یعقوب نبی دے پاروں عزت کری تسالوں

کھوٹے ورم نہ لگن سافے اندر دنیا ساری
 ناقص مال اسال اسچھوہم کوئی عرض ستیندا
 کھوٹے ورم خریدن والا سالوں تسال چھپاتا
 سالوں بھی لہو در مال بیون نہیں ضرورت کوئی
 کرن قبول کریم جو رکھے مال ادہا نڈے لگے
 جو کہہ ساٹے گھر وچہ آہا سب کچھ مال لیاے
 کہیں نہ کھوٹیاں در مال حضرت تیرے پیش کرے
 یاقی نام خدا کے چھے یا مقبول الہی
 مال تمام قبول تسال اور گریات سنائی
 کل مخلوق محمدی امت حاضر پیش کھلا کے
 تال بھروسن ہر کاپے اول رب کے عرض اللہ کے
 جہٹیاں سٹیاں نال اسالے پڑھیاں ہر نامی
 او بھی لالیق ذات تیریدے ٹھیکے سچھی جانڈی
 حاضر پیش لیا ندی اسپر ٹھیکے کچھ کما یاں
 اول تھیں کے آخر تائیں آکر خدمت دہریا
 جنت پیدا نہیں تسالوں رونق اندر دہریاں
 سالوں تال تیری عزت کے اتھی پڑھناہیں
 او پروات کریم تیری دے تاک ہی رکھی ہوئی
 او گن ہاراں لکھہ ہزار لں پلوچہ یاز لکھا کے
 بخشیا اسال تسالے تائیں حکم آوے سرکارو
 اسال بلا شک جنت اپنا ملک تسال دی کر یا
 مال تمام قبول تسال انال جاسی برتا یا
 چو نکہ امت شان محمدوں جواسی بہت خداوں

میان قبول کروں یا ابراہیم علیہ السلام واکرام کروں تجلہ یہ بہا کے ازلان

سنو حقیقت مال بھرا وال جد مقبل فرمایا۔
 کہندا حضرت منشا و تائیں یوسف بنی گرامی
 تان پھر دانے حاضر آئے ستھری جنس پیاری
 اتنا ہنگامہ بھسی غیرت ریدی پاروں
 جو پیاری حضرت پاسوں والیوں و انڈا
 پورا ہوندا سی اس ویلے بھار شتر وا بھائی
 سٹھ پائی تھیں ہو زیادہ ملوانہ اک دانہ۔
 چار سیراں واسی پیمانہ دانے پان و لا۔
 قیمت حد حساب نہ کوئی ذکر مفسر لیسایا۔
 جو کوئی صاحب دانے لیوں خدمت اندر آئے
 حضرت یوسف بہا یاں کاژن چہار منگائے بال
 بھی فرمایا شامیاں جو کچھ ہر نہیں مال لیا ندا
 واپس کر دینا اوہ سارا تا سچو کوئی نہ جانے
 نالے ایہ حیل یوسف نول فلہ کے اندر آئی
 اوسن پھر پرتا دن کا سن سانوں مال ضروری
 مال اساد ڈار کھیاں ہو یاں پھر سانوں پتھ آوی
 نہ جا جو کچھ مال تمامی ہے یعقوب بی و
 مال لیجا سن تے پھر آسن واپس آپکے نول
 ایہ فکر کہ حضرت یوسف مال بوری وچہ پایا
 عارف ایہ کہتے تھے وانگول عجیبان ستاندا
 کہیں نہ نیامین بنی نول آکر بلدا بھائی۔
 دینا نول جس چھوٹا بس نے عقبی تاہیں پایا
 اہل سخی نول روز قیامت لسن دے بھار
 تریجا یوسف نے حل اندر ایہ دلیل گذاری
 باپ اسانوں مال قیا سال لسی سمجھتا بی

اوسے ویلے خدمت اندر منشانوں بلوا
 قول ایہا ندے دانے تو میں راضی ہوں
 ایہ پھر روایت ایچھے راوی عجب کہ
 مندے حیلے اوٹھ لے پوسے باروں سو پیارا
 اتنے دانے ملے استھیں بک اوٹھ لے یا جاز
 جسد م لد دینکے کروانی ہر بک تے سٹھ پائی
 ایہ قانون ہمیشہ جاری ایسی حکم شہا
 چاندی دینیاں لے اوپر موتیاں چھوٹ
 بک کچھ چوکی ہزار و پیاروں یوسف نول
 سٹھ پائی اوہ من کے حضرت اسدے
 منشانوں نو پایا تو نولے ویاں انبار
 پھر پوشیدہ بو ریاں اندر کراں مال تنہا
 پھر اوسے اوہ کم او نہا نول چا پان بہت
 جیکر واپس مال او نہا ندا کر دتا میں بھائی
 حق کسے دامول تہ کہا دن جو مقبول حضور
 جے مال نال کہاں تے مشکل اون بھایا ندا ہو
 دتاریا کہا ویسے اسیں ور تہ نہیں کسی
 نلے لے آدن گے ساڈے نیامین سجن نول
 ولو چہ بک یقین جو سانوں پھر ہا سی پرتا
 یوسف جیکر دینا دے سنگ الفت پیار کتا
 جیکلاس ون مال واپس کر دتا بی خدا
 رب کہے ہیں بلال جو دنیا چھڑ میر در آ
 چکی ایہ عبادت جیہڑی کرے سخاوت سا
 جیکر پھیر او نہا نول واپس کر سال دولت
 کہسی کون جو مفتی دلے دیندا امر و جہا

بہت دلیلاں ہو رہی تھیں دل سے اندیاں
 ہوئی خبر نہ بھایاں تائیں دریاں الی کوئی۔
 حضرت یوسف بھایاں تائیں خوب سمجھایا
 باقی دو جو دس سال وچوں وافر اٹھ زیادہ نہ
 دو جا بنیامین ولی نول دینا نساں ضروری
 یہ احسان اسٹا اسٹو دلول نہ مول بھلانا
 حق نساوں پورا ونا مفتی تختے دانے نو
 جے نساڈیاں دریاں اوتے عمل انصاف کچھ پیدا
 اسان نسا نول اپنی طرفوں خوب طرح وڈیا یا
 ایسی کتاک نسا نول اسان بخش کتنی سرکار و
 بہت سروت ساڈی طرفوں اوپر نسا ڈے ہوئی
 جیکر پھر اسٹے تائیں بنیامین بلا سو نو
 اک اک اٹھ برابر مفتی پھر نسا نول لسیاں
 نالے اک بھرا نسا ڈا رہی کول اسٹا ڈے
 یا حضرت منظور نسا نول جو سرکار تبا و کے
 نال پھر حضرت فرمہ سٹیاناں سٹون لکالا
 اسنوں خدمت اندر رکھیا اس مقبول غفار کی
 کی حکمت بھائی نول یوسف خدمت نو پھرنیا یا
 یوسف ڈے ول اندر غیرت آکر جہانی باپی
 ور کر ایجا ڈے اس تختیں بنیامین سیانا
 اسے طور خدا ڈے سنگ جو نیک پریت لگاتا
 جسڈ نال پیار کر کے اوہ دور ہووے یکبارگی
 اک دن جیوں یعقوب پھیر پٹے سے ناز گرامی
 بہت پیار محبت و نول آکر گھیرا پایا
 آئی غیرت رب عالم نول ایسی گل سے پارول

تائیں دریاں پوریاں اندر واپس سمجھ پرتیاں
 باراں شتر انباروں لکے آن تیار ہی ہوئی
 ہک ہک اٹھدا بھار بلا شک حق نسا ڈا آیا
 اک دینا یعقوب بنی نول جو مقبول خدا و
 باراں اوٹھ نئے باراں بندے کر پنی وڈ پور کی
 نالے کر مہربانی سالوں بنیامین ملا ناں سو
 قیمت نال لے چلے مت کوئی دل ان پوچھ جا
 جان لہو نہ نال اوہنا ندے ہک بھی اوٹھ لہو نہ
 ہو سکدیاں نہ خدمت اندر فرق فرہ کچھ پایا
 جسڈی مثل نہ نظری آوے گندم کسے دیاروں
 آگول بھاویں جالوں سالوں یا نہ جانوں کوئی
 انشا اللہ ہو روزیادہ قرب حضور ہی پاسو
 ہو رہی جو کچھ سر یا حاضر اوہ بھی پیش کر لسیاں
 بنیامین ڈے آدن تیکر پو لے جلد شہر آوے
 پیشک اک بھائی نول حضرت محمد مت پھر لگا و
 جسے وقت قتل یوسف ڈے تیج اوپر تھڑالا
 و دجیاں وطن جاون ڈے کارن کتنی ان تیار کی
 یہ بھی ذکر عجیب طرح داراوی نے فرمایا
 کیوں بابل نے میر کباہ بچل غیرت بلائی
 تا بخویا دیہا ڈے سالوں اوہ مقبول رہا
 رب العالم اس ڈے کولوں و دینی دور ہٹاندا
 رب ڈے با بچوں تائیں کوئی شے لگس نہیں سراسی
 کول اوہنا ندے کیڈی یوسف سنیو حال نسا کی
 پھر سلام یوسف ڈے تائیں گودی پھر بھایا
 ویساں سہیں جدائی نینوں حکم آیا درباروں

ذکر میرے سے اندر ہو کے پھر خیال بھنویا
 یہ اکتیاں جو تائب سخن نول ہو یاں سخت اوسوی
 میرا بندہ میرا بچوں جیساں چنگا جانے -
 حضرت یوسفؑ بنیا مینوں جیو نہ گریخت کھائی
 اے اتر کھر جو پار کسیدانال غیراں دنے لورے
 جس کو لو پوچھت کسے دی عین مکان بناو
 سنو حقیقت یوسفؑ جلدی حضرت حکم سنایا

اس دا بدلہ دلیسین اگردن جو کوئی ویلا آیا
 رینہاں کھیں تھیں لے پھیر نور نکالیا جا ہی
 اوہ میں دور کراں اس کو لوں بیشک پھر وینکا
 اپنے پاس بلا یا اس نول بات پسند نہ آئی
 کیوں نہ عاشق غیرت اندر سڑکے ہوور کورے
 اوسنوں دو جی بات کسے دی بالکل بدل بھیا
 نالے لفظ لکھکے بھیا نول باہل واپگر ایشیا

بیان ارسال کرین نامہ بدست برداران ان ذات بہ سوسے والد برزگوار علیہ السلام

اول محمد خداوند والی جو شمالی و اشکال
 عالی حکمت والا سائیں جو چاہے سو کروا
 شان رسولان نبیاں جس نے قدرت کتوں دیا
 اللہ اکبر رب تو انا روزی ویون ہا را
 جس جا کہہ تے قسمت حسدی ہو و کھافر آنے
 بعد خدا کے شان نبیاں سمجھتیں بزر آبا
 خوش اوہ وطن مبارک بھٹھے رہی بچھو سہا
 فیض خزانہ جاری ہر دم لہند چر طہر کتاہیں
 اوستھیں تپکے عاجز فردی پنجو خجہ عرض گزار
 حال تمام معلوم تسا ڈا ہو گیا میرے تائیں
 بچد شوق شمال تسانوں ملنے والی سالوں
 اسپیں بھی شاہی شمال اوتے بن کر بیٹھے
 آئی جدا اولاد گرامی خاص تسا ڈی کسلی
 عزت اور زیادہ کیتا شان تسا ڈے پاروں
 ہر وی عزت پوری کیتی فرق نہ چھو ویا کوئی
 رکھیا پاس بھرا بھیا بان تھیں نام ستموں گرامی

عید کے باہجوں ہوون والا کل جہان فناء
 کوئی نہ منکر ہو انکاری اسکا خاص امر و
 کل جہان پیاریاں اگر کر سلیم نوایا
 کیس نہ روزی ویون کو لوں کروا بند وارا
 لکھی روزی سر پر ویندا ہر کوئی ایہ گل جانے
 کل مخلوق خدا پر ہووے کے نبیاں والا سایہ
 ابراہیم اسحاق نبی واسے سدا دوارا
 پائے فیض ہزاراں خلقت دیوے سدا دعا
 کرنی سدا اساتے اوپر شفقت نظر پارے
 درواں چہ بیماری عاجز کیتا جویں تساہیں
 جیونکر یوسفؑ کے ملنے واسدا خیال تسانوں
 ایسے چوں دروغما تھیں لکڑی وانگول کھاجے
 سر اکتیاں نے چاکے کیتی سجدی خوب تیلی
 سوہنا عجب اناج اوہا نول بخش کیتا سرکار
 ایسے سے پاک میرے کو لوں غلطی بھاری ہوئی
 جیسا رول اوہ رکھیا اوہ بھی وسال حال گرامی

بھایاں تیرے یوسف والی سالوں بات سنائی
 کیا اونہا نتوں بھائی اپنا ایک قصے چھوڑھا
 اوس کے کولوں پر سٹن کر کے کوشش فرمایا
 ہر پانی کر بیٹا چھوڑا بنیا بن سیماناں -
 نائے شوق زیادہ بیٹوں رہندا دلچہ بھاری
 پھر بھی بہتی عزت کر سال جتنی متبھس ہوئی
 ہو ہزار اوائب لکھے باہجہ شماروں
 ایہ گل بکھ کے بند بھافہ کر بھایاں پکڑایا
 لڑکے بھار چلے کند کر کے اوہ دلدار گرامی
 آن ملا ناں ساڈے تائیں بنیا بن بیارا
 ایہ گل کر کے سارے بھائی یوسف لے گل لائے
 باقی یوسف گھرنوں آیا بھی سٹھون بیارا

ایہ پر بات اونہا ندی سن کے شہ اسانوں آئی
 سٹنا بھائی یوسف والا بنیا بن بیارا
 اوہ دلدار کھڑا ناہو یا بیشک اسیں ہونڈ بساں
 کرناں ہو سی نال بھایا ندے میری طرف روانہ
 بیٹا بنیا بن تساڈا آن لے بک واری
 ہن بھی عزت اندر باقی فرق نہ چھوڑیا کوئی
 پھر جواب کتاب اسانوں بخش دنیا سکرول
 کول کھلو کر بھایاں والا گل اسباب لرایا
 ٹروی واری بھی فرمایا یوسف دلبر شامی
 مرت کے قول اسانوں تائیں دلون بھلاؤ یارا
 فی امان حوالے لے رب کڈیرے کوچ کر لے
 اوہ ٹرکے سفر سے اندر کوچ نقارانا

میان رخصت شدن پر دوران از یوسف بہ سو وطن خود

سنو حقیقت جد بھایاں نوں رخصت حاصل ہوئی
 کند کے پارو ایہ کیا حکمت ہوئی اسیں لہرانی
 خوشی طبیعت سجدی چالے غنیاں دور سڈیاں
 ہو رہیں گل برکت والی معلومیتوں ہوئی
 بیکالی دی جو مجلس کروا ہو فائدہ پاندا
 پھیر ہو کے بھایاں تائیں اولوں لہل سنایا
 سکر بات تمامی بھائی لکے کہیں زبانی -
 بروا کر کے پچھا اس نوں اٹھی برس و سہا کے
 جیکر تہہ ندا ہو سی عاجز ہو سی خدمت کروا
 کیا ہو کے سبے چار اٹھا توڑے تخت بیاد
 اپر پردہ کرتے اندر بیچ کہو ہر کوئی کو

راہ سے اندر کرن کلاماں خوش ہو کے ہر کوئی
 چہر ساڈا روشن نوروں چمک مارے پیشانی
 تال پھیر بول ہو کے کیا حاضر خدمت بھایاں
 جو کہ برکت شاہ دی برکت ہو رہیں گل کوئی
 دکھ آزار تمام وجودوں اسدا لکل سدا نڈا
 میں جاناں ایہ یوسف بھائی بیچو لے داپا یا
 اس یوسف نوں تڈناں ہر پال گھن گئے کوئی
 ہدیاں و درو بخا نیاں تائیں کیوں کوئی تخت بیجا
 کون بنا نڈا برویاں تائیں حاکم شہر مصر دا
 تال بھی کیم پرواہ نہ اوسنوں لے پرواہ کہا کے
 کہیں نہ ایسی ہوئی ہو سی نال اسد جیوں ہوئی

پھر کہندے جے یوسف ہوندا حاکم شہر مصر و
 پھر ہووے کہیا جیکر یوسف ایہ نہ ہووے
 کہیں نہ بنیامین ولی نون ساتھیوں طلبتے پندرا
 جیکر یوسف نہیں تاں سر پہ ایہ نسل اسامی
 آخر بات نہ منی بھایاں سبھ اتفاق بناون
 عیدوں بھایاں قول حضرت یوسف رخصت حکم کیا یا
 اٹھ جاؤ دین چوکیدار و بات برابر ہوئی -
 جو پر ویسی ویسی گدے مت چکھے پر تا و سو
 اسدن کل امیر زیراں سمجھ لئی گل ساری
 جہدم آکر اوہ کروانی ملے حبیب ربانے
 کرن روایت ذکر مفسر سن لے یار سجاناں
 جسدن بندگانی ہوسن طرف بقاسدہ سن
 کہیڈاں سبھی اوچھڑ جاسن چیر نہ رہی کوئی
 لے کر نامونہیں لے اندر اسرافیل گرامی نو
 عبدم رب تبارک اس نون حکم حضور و نوسی
 ایہ سب برکت آدمیاں کی اللہ پاک بنائی
 جہدم مومن مرد خدا لے الوداع ہو جاسن
 تک غافل رب کیڈی تیری عزت دور و دانی
 کہیں رب العالم والی نیکی دی گل کیتی -
 ہو جا عقل سیاناں میتاں دیتا ناں کریاری
 عمل ہدایت نیک طریقت کریں قبول ہمیشہ
 دنیا چارویہاڑے زندگی چاؤ کرناں کہیںوں
 اوسدا کریں خیال دے و چہرت اوسنوں پہلچاؤں
 ایہ دنیا نہیں بلکہ سیدامت کے اسنوں ملے
 واحد رب غفور الہی راضی ہوئی ناہیں -

دیکھہ اسانوں اوسے ویلے قتل شتابی کروا
 پھر کیوں حال یعقوب نبی داسن کر دروں رووے
 بیشک ہے ایہ پکا یوسف دل گواہی دیندا
 نسلوں باہر بالکل ناہیں ماری مت نساوی
 حاکم ایہ کوئی نیک گرامی استے عقد پھیرا ون
 اوستھیں چکھے راہداراں نون یوسف نے فرمایا
 پھر اپن بٹھا ون کارن نہیں ضرورت کوئی
 کچھ محصول نہ خلیہ تاواں اس بھٹیں ورج کر او
 اینہاں سو اگرال شامیاں ٹیکرہ رہی راہری
 اوستھیں چکھے پٹ و گائے دور سبھی کارخانے
 بندیاں کارن کیتارے زمیاں لے سماں
 اس بھٹیں چکھے ایہ سب چیزاں الوداع ہو جاکن
 ایہ سب ہمت رہی طرفوں بندیاں کارن ہوئی
 گھلا اوڈیے حکم رہا تا قایم ہوش رہا فی
 ہوئی سبھ فناہ خلائق حید کرنا چھو کہیسی نو
 شان اینہاں کے کارن کھلی ہر شے ثابت بھائی
 چکھے سب اسمان زمیناں مٹی ناں ملاسن
 صد افسوس جو رہی بندگی اوہ تدرہ دلون بھلائی
 گرچہ نعمت کہاں دیاں اوسدی چنداں عمر ان مٹی
 ایہ دنیا ہے مومن کارن خاصی ٹھک بازاری
 روز قیامت ڈاڈا اوکھا اوسدا کریں اندیشہ
 پنجواری نیت قبر پہاڑی یاد کرندی بینوں
 واحد رب قہار جباروں پیاسدا غم کہاویں
 نیک طریق قیامت والے اوپر انہم چلیں
 ورنہ اوکھتاے والی جاگہہ کوئی ناہیں -

بس از ہر کفر ختم نصیحت و ساسانوں گلے

کیونکہ حال ہوا جد بھائی پرستہ نہیں لہذا

بیان حالات اولاد یعقوب علیہ السلام در سفر واپسین

کرن روایت ذکر مفسر جد یوسف نے بھائی
 رستے اندر کیا کیا عزت حاصل ہوئی اور نہانوں
 جس لکھ پر صاحبزادے و سچ اوتارا کر دے
 اٹھ اٹھ ادب تعظیمیں کر دے و سچ کرن بھائی
 جس منزل یا شہر کے تھیں لشکرین تہہ قطاروں
 حالت دیکھ پیچہ زادے فکر کرن ہر کوئی۔
 اسے رستے آگے لنگھ کے گئے دیار میسر نوں
 آج ہن واپس آیاں ہویاں ہر کوئی کرداری
 ایسے برکت شاہ و می ہوئی ہونہیں گل کوئی
 بیت اللہ تھیں جیونہی ہوجی ٹر کر واپس آندا
 جانڈیاں کوئی گونہی جانے اوسنوں ندیاں کر کوئی جانے
 نبیاں دی جو کر کے زیارت واپس گھول جاوے
 عزت و ڈی پیچیراں والی اللہ پاک بنائی
 از ہر بندیا جد محشر و چہ مشکلی بن کہلوسی
 نفسی کل پیچیر کر سن حضرت امتی کر سن
 یا اللہ ایہ عاجز بندہ عرض کرے سر کاسے

واپس واپس ہن اپنے نول سبھیاں و کولانی
 ساری حاضر خدمت اندر و سناں بول سناں
 آگوں سب شہر کے بندے کے ہو ہو جاوے ہر
 جی جی کر کے نال لولیاں بھگوانی لکھ ویری
 اوہ خدمت کرنے کارن پیچہ ہن آن تھالوں
 ایہ کیا حکمت ساڈے کارن واقع ہونہی
 کسے نہ چھپیا ساڈے تائیں گئے تنگ سفر نوں
 ایہہ کیا حکمت بول ہووے آگوں عرض کرداری
 اوسے پاروں ہر جاگرتے تے سناں ابروئی
 ہر کوئی اولوں اوسے تائیں بیٹے کارن جاندا
 برسے نور مبارک روٹھہ ڈھٹیا ہن رہا سنے
 کون جو اس نوں جسے تھہ کے نال آگ گل لکھوے
 لیکن اسال و سناں تائیں بالکل خیر نہ کائی
 اس دن بنی اسدا ڈا امتی امتی کروا ہوئی
 بخش خدا یا امت میری سر سچہ یوچہ و ہر سن
 امت محمدی سناں اٹھاویں سناں حشر و ہارے

بیان پیشین آمدن الیمین جان راہ ہرا

بحر العشق صیدی ہر کر کے روایت پوری
 ایہ شیطان خدا و سناں و لوچہ فکر کر سندا
 نال پھر اوسے وقت رشتہ بنی سدھی کو پکارتی
 ایہ پیچہ زادے جان صاحب شہان گرامی

جدوں مصر نہیں کہہ لکھے ہوئے ہن حضور
 جان خالی صاحبزادے ایہ کلمہ پیر نہ ویدا
 ہر نوں باطن حالت اپنی کہوں سناوے ساری
 چاہئے بلکہ کاسے لوئی قابو کران شامی

ویسے دخل ایمانی سمجھنوں بیچ کے کوئی نہ جاوے
 نال پھر کہ شیطان اکٹھے کروا نرت تیار ہی
 ایسی بات ہنونی اوسنے منہ نہیں بول ستمانی
 جیر نکرایس زمانے اندر راگ و لانتوں بھاوون
 کنجری دا جتھہ مچرا ہو و چلن بچھ کے پلا لال
 دن بھو فریارات اندھیری سہد سہد کجاوون
 عالم دینی جیکر کوئی ویسے آن ستاوی سو
 اوتے گیاں دل سے اندر فکر شیطان پڑا
 کی لیناں توں سن کے مسئلے عمل نتیجہیں سچ نڈا
 بھنڈ کسے دی آدھو و سہد شہر کسے جس جیسے
 دنیا سے ایہ دہندے سارے رہ جاسن کایہ
 جہاں خلقت اس عک پر پھر پیا پٹھا چالہ
 لکے بہتہ آوازہ پھوٹا ہر نوں ولوں شیطانی
 صدم صاحب زادے کسے بلہا حکم فرستے
 نال پھر اوسے وقت شیطانی ملک کسے ہی آسے
 ہو و وریڈا پھر آوازہ کیتا ملک خدا کے
 سن کر صاحبزادے کسے دس اساتے تائیں
 ک نصیحت سافے تائیں اپہر نال سہیاویں
 سن کے لکھتے کے اکول پھر جو اب سہنایا
 استھیں اگے جو تسانوں سہی کسے پکایا
 ریدی طرفوں جیکر ہندی نظر نہ رست والی
 نور ایمان تسانیں لیکر ہوندا سبھ روا تہ
 استوں پھر کوہ قاف و حالے سہیا وور کرائیں
 جسدا ما فدا اللہ ہو کسے اُس پھر پیکر راکو
 قوم رسول اللہ او پر پا کھل کر کے شیطان نہ روا

کس کم جے اج مکر اسانوں فائدہ نہ پہنچاوے
 لگروں صابنہ او پیاں تائیں نرم آواز لکری
 سندیان سار شہزادے سارے کہل سترے استغانی
 ٹھگنی چھٹا دلنوں بھاوے نر و قرآن نہ جاون
 آدمیاں آج چلے مچرا ہونا خوب کلا لال
 سنیان مچرا کی سالان تک دیوں نہ مول بھلا لال
 واعظ کا دل اونان نساں یا مخلوق خدا دی
 او چھلپا ہے کیوں پچھوں کم تر اگھس جاوے
 ایہ کم ہونڈے کے ولہیاں والے تینوں و عفو تہ بہنڈا
 کسے شیطان تکو چل مچرا پھر قسمت کے میلے
 اپر ایسے عجیب تماشے پھر ہونڈے کے کتھے
 توبہ کرن جہوں رب پکڑے واحد رب تعالی
 پھوٹکرسن آواز شیطان کہل کے کنگانی
 ہنچ شیطان نشاں سہا سہا ہنچد و تیکر شہتہ
 لکھتے پھر شیطان سہہ طرف کوہ قاف و گایا
 جواو پھل شیطانی اظہر سارے صابنہ او
 کون کوئی تون غیبی بندہ سمانوں سہنایا
 حال حقیقت اپنی ساری سیرانوں سی جاون
 ہیں تک تک خدا و اللہ سہا طرف سٹاڈی آیا
 اوہ شیطان خدا و دشمن سی بدراہوں آیا
 کوئی نہ واد شیطانوں کو لول پچکر جاندا افالی
 اپہر اوج تسانڈا کیرا خود اللہ صفحہ نہ کو
 تسانیں تانامی اظہر جلیبی دوڑ پشیش اگھوں
 استگن ان کہیں لہرے لکھن شیطان ابارہ
 حافظہ سب بہنڈا ہونڈے کوہ قاف و گایا

صاحبزادے شکر کریندے اور محضوں پوروانہ

آگیا نیرٹے وطن مبارک عبوجہ بنی م یگانہ

بیان آمدن اولاد یعقوب علیہ السلام پیش والد بزرگوار و حاضر کردن غلہ

کٹ کے منزل صاحبزادے آ پہونے سرکار
 اور تعظیم زیادہ کر کے چپیں قدم تھاماں
 جہدم ادب تعظیموں فارغ ہونے صاحبزادے
 دیکھہ ادبانتوں حضرت صاحبزادے خوشی
 صاحبزادے عرض سناون کہ حقیقت ہماری
 حضرت کہیا اول سن خوشبو سخن دی آئی
 واللہ اعلم کہوں تسانتوں بلیا اوہ موکالا
 سن کر صاحبزادے کہندے کہ با حضرت سروا
 حافظ ہو کے اللہ سانوں اس کے کنوں چلایا
 پھر یعقوب تمایا دسو خیر سخن دلبروی
 تال پھر کہندے صاحبزادے کہوں اوہ نظری
 اسی برس گذشتہ ہونے اسنوں گال کہا یا
 سن کر بات بضمیر رب واپو یا چپ تاناں
 بعد اسد کے پھر صاحبزادے کہندے پابل تانیں
 بڑا خلیق لہیق گرامی والی شہر مہر و
 خصلت اسدی محمد علی کی بوجہ صفت سنارے
 جہدم اسمیں حاضر خدمت ہونے دیکھ کے سارے
 لکھہ سوھا گرا من چا من دنیا وار گرامی نو
 ہر وہ ویلے کہا تاسانوں کہہ اسد کے ختم آگرتا
 ہر وقت نال اسانے تانیں کہہ پوچھہ بیانا
 پور سوھا گرتا خانیوں رونی کہاں اٹھ پیری
 کیا اوہ شاہ عزیز مہر و صفت ہندوی کہیے

دیکھہ جمال یعقوب بنی آوا ہون وارے وارے
 سال بچوں آ حاضر ہوئے ادبوں کرن سلماں
 ادبوں چپ کر بیٹھے سارے آگے سارے خداوے
 ہنس کر پھر شتاپی حضرت رو کر نیر چلایا
 کیوں تم ہنس کے پھر شتاپی کیتی کر یہ زاری
 پوراوس کے شیطانی بد او آ کر تسال دہما کی
 نالے ملا ضرورتسانتوں سوہنیاں زلفاں والا
 بیشک اک موقوفہ نے بلیا ایہ شیطاں نکارا
 ورنہ حملہ کر کے ساتھ سنسی ظالم آیا نو
 آوندی ہے خوشبو تسال خفیں سوہنے چن دی
 جنوں نکرٹے کر کے ناہر وچہ جنگل کے کہاں
 ایسے امید من دی رکھو یا محبوب خدا یا
 بیچ بیچ شاید یوسف ساڈا ہو سی لہ سدانا
 سن بابل ہے شہر مہر و احاکم نیک اوامیں
 ہر ویسی پیر ویسی والی عمدی خدمت کروا
 پھر بھی ہو سی جنگا توڑے لکھہ کہہ وار صلح
 اوسے وقت ادبوں سانوں اٹھ کر وار اپا کے
 اپر ساڈے نالوں سمجھل جانے سمجھتے تمام می
 لذت وار جو کھا دیال ہو یاں مضم شتاپی ہر ذرا
 نرم سلماں ادب سلاموں سانوں بول تاندا
 سانوں ہر وہ ویلے کہا ناں گھر خفیں ملے پیری
 بہتر کلم سانوں اس کے کوچے اندر سر بیٹے

وطن مصر و او اکیسا سوہنا لاثانی و پاروں
 خلقت سوکھی اسی سوچہ رحمت کے لئے نوازہ
 باغ حمام تلاب سرداں کئی مسافر خانے
 لکھنے سوالی آدن جاؤں بیشک بیٹھے کہاؤں
 پر ویسی واکرم ڈاڑھ سے کلام پیاروں
 سہنی صورت وانگ بدرومی لاک مریدوں
 نام نساڈا ویسا صدم بہت خوشی وچہ آیا
 پھر پچیس اوہ کس حالت وچہ نی بیعتوں سہارا
 پھر پچیس اوہ کس علم کو لوں اس منزل آئی
 سبھ حالت پچیس اڑاں والی اوسوں لعل سنائی
 شہب دست دین طریقہ پچیتا اوس تمامی
 نالے گل عجب پاک سدی سخن کرے عجبانی
 سنکر نی بیعتوں سہارا اولوچہ فکر و دروے
 ایسے غیب خداؤں شاید سو رہی اوہ کوئی
 رور و دروہل نیر چلا کے صبر آرام نہ آئے
 ایسے پیر کے پچڑے دلوں یقین پھان
 پیر کا جس دے مرنے دی آویوں خوشی گواہی
 اولوں انوں جلیاں وانگوں کرن کلام بانی
 بیوں یعقوب یوسف نول زندہ اپنے دلوں بناؤ
 پیر تیاؤں صاحب زاوے اس مقبول خداؤں
 نال تمام اسدا اہد اوس خود شماروں گنیاں
 بارال اوٹھ اساتھوں اسے مفت عطا فرمائے
 جیکر مفت اساتھوں حضرت بخش نہ ہونڈے
 اوس نے رحمت شفقت کر کے والے فرستے
 سن کر حضرت اتنی شفقت وچہ خوشی سے آیا

کوئی نہ ایسا شہر گرامی دو جانے سیناروں
 قحط خانے والا اوتھے نہیں کہلیا دروازہ
 ہر دروازے نال بنائے اس مقبول خداؤں
 کہیں نہ حضرت طرف کسی غیبوں نظر آئے
 معلم پورے اوہ بھی کوئی وچہ پکھر پاروں
 غیرت جھڑک کہیں کسی لائی اس حضوروں
 ہڈوں ہوڑ زیادہ ساڈا عزت قرب و وہا
 اسال کیا اوہ درد خماں وچہ ہو گیا تلی سارا
 اسال کیا آل یوسف اسے سوہنا لعل گمایا
 ایسے اوسوں بات ساڈی متن وچہ نہ آئی
 سچو سچ تپایا اسال سندے خاص عوامی
 شاید ساڈے ملک چاہے بھی کہیں رہ گیا جانی
 شاید میرا یوسف ہوئی دلوں خیال اٹھائے
 ورنہ گل پچیس صفت اوسے ہی معلوم ساؤں ہوئی
 ہوئی اوہ یوسف پیرار نے نعل بھلاؤے
 کھائے گڑ گڑی سے تاپیں جسد ہول نلون
 اسدی آد پیرا بیونے ہونڈی دل پچیں باہی
 وچوں کہیں اڈ پکھاں کہیاں لڑکے دلجانی
 صاحب زاوے مرنے والی آکر خیر سناؤے
 یا حضرت سرکاروں دانے رفتی بلے ساتھوں
 دوسو کل دینار اسدا نال تمامی بنیاں -
 باران سو دیناروں اوتھے اوٹھ پاک لیا جاوے
 خلی پرست گہرا نول اوتھ اسیں غریب خانے
 کول کھلو کر اپنی ہتھیں سالوں بھار لڑائے
 بولیا نہیں شتون بہاؤر پتھراں نول غریبا

کہے گیا وہ اچھے نہ آیا ویر چو کھیری ہوئی۔
 صاحبزادیاں حال تمامی ادبوں بول سنایا
 نالے اوہ خطا حاضر کر کے رکھیا خدمت اندر
 پتلاں نے بھی حال تمامی واضح کر سمجھا یا
 اس کے بدلے بھائی ساڈا آدن اس وقت
 نالے اس نے کہا جیکر بنیامین آجاوے
 باران شتر انا بول دے کہ پھر تساتوں و لیس
 عورت عالی تاک کے اسدی بات نہ کیتی کوئی
 کہیں جیکر بھائی اپنا بنیامین نہ لاسو۔
 ایہ ہاں کھٹے تساتوں کے ناویں و تار اساتوں
 باقی وہ اوٹو دتس بھائیاتوں بخش کیتے بھائی
 بنیامین لیا دن والی بہت اس عرض سنائی
 شکر حضرت کیا سمجھ کچہ بات قبول اساتوں
 آگے اک برادر اپنا تساتوں گنوا یا ہو یا
 اوہ آگے نہیں مل ہو پاتے پھر ہیں کویں لگاواں
 یوسف ویاں اجازتاں آگے تمہے کر کے لیاں
 اوس دن بنی خدا وادروں ایسا بچو درویا
 حالت ویکہ پدیوی بھائی سب سچو ارمانی
 بس انتر کھن ہور طرح وی جلد حقیقت بولو
 سند حقیقت صاحبزادیاں بوریان جوں کھلاں
 ہر ایک ورم تمامی پوری چشم نیر وچاے
 یا اللہ ایہ کس نے ساتوں مال واپس پزایا۔
 مال پھوڑیوں باہل آگے سا مال لیا سٹے
 تک کر مال بچو پیر پیر لود و کیر و لودے
 مال ساڈا آگے بنیامین واپس آیا

پچھے رگی کتون تساتوں کے کون آہا کم کوئی
 جویں حقیقت ہوئی ساری رتی فرق نہ پایا
 یکر پڑھیا خط شتہائی حضرت بنیامین
 بنیامین یوسف و ابھائی چاہندا اوہ سد و ابا
 اسال بھی عذر نہ کیتا تو سے اندوں سر کپا پتلا
 پھر سر کار تساتوں ای او پر بے حد ہر کماوے
 ہو رہی خدمت جو کچہ ہوئی و اوٹھی خود کرسا
 ورنہ بھائی پاس رکھن وی کستوں طاقت ہوئی
 پھر میری سرکاروں بالکل دانہ ہاں پاسو
 ایہ ہاں کھٹو دتا ہے اس نے بنیامین بھرانوں
 رحمت شفقت اسدی جتنی باہر خدمتاروں
 آن ملائیکہ کبیس ساتوں چھوٹا اپنا بھائی
 ایہ بنیامین پیار و لیسال نہیں تساتوں
 دل چھو دلغ اساتوں تائیں سچھے لایا ہو یا
 مال تساتوں کے کیرن کھلساں ایہ مجھو بھال
 اچھے نہ آیا واپس مل کے کتیناں ملتاں گیاں
 وچہ فراق یوسف دے اتنا تک آگے ہو یا۔
 پھر سوال اچھے کولوں ہوئے چپ زبان
 سرور یاروں بوریان آیاں جھبے انہاں کھوا
 وچوں مال تمام سلامت نظری آیا بھایاں
 آگے سخت حیرانی اندر بھائی ویکھن والے
 شاید مال اساتوں ناقص شاہ سپندر نہ آیا
 صحیح سلامت حاضر کیسے ہر کوئی ان ویکھائے
 مال صفائے واپس کوئی بالکل سول بھنواوے
 ناں منظور کیتا شاہ تائیں بوریان چھو بھایا

ایسویں ناقص عمل چنہا ندسے رہے منظور نہ کری
 نال اخص عبادت دل کے چیرہری کہتی جاسی
 یارب ساڈی سچو عبادت نہیں نقصانوں میں
 سنو حقیقت جہدم حضرت روزا لیت کہاں
 جدول تسال کے دولت اپنی ظاہر پیش نکالی
 صاحبزادیاں عرض گزار سی بیشک اقل واری
 آخر عجز نیاز سی کہتی گھر و حال سنایا
 پھر اس راضی ہو کے سالوں نفل و توفیق دوائے
 راضی کر کے ڈوبیا سالوں میں سلطان مصر و
 اوتھے حالت مال اپنے وی معلوم سالوں ہوئی
 سن کر حالت حضرت صاحب دل خیال اور ڈاؤے
 مال بھی ساڈا واپس کیتا والے بھی لدوائے
 آئوں ایسا کمال مرید خلقت بھکھی مروی
 نال کرنی نال گسے وے لوئے سخت زمانہ آیا
 اتنی خدمت نہیں کسے وی کروا سکا کوئی مو
 ولوں دلیل و برائے حضرت متکے یوسف ہو
 چیرہ زینیا بین بھرا نول مرطوط طلب کریندا
 نال پھر پیرا نول فرمایا اس پیغمبر عالی
 جسے عزت کیتی ایڈمی کر کے سخاوت بھجائی
 جیکر مال تسالے تاپیں ظاہر کر پرتا ندانہ
 لیکن اوس نے اپنے دل کھین عجیب خیال و دیکھایا
 سمجھے اوس نے تاجر بھائے دور دیاروں آئے
 بوریان وچہ چھپایا جلدی جو کچھ مال تسالے
 پور بکے چیرہ لیا اوسنوں مال پوشیدہ پاروں
 پڑا اسی کھینچا ہے اس کے رنگتہ پور پڑا

واپس کر کے کرن داری وی گرون اور پور سی
 اسنوں واحد رب العالم واپس نہ فرمایا سی
 فضلان تھیں دیکھیں سالوں اسیں کام سوالی
 حاضر کر کے سخن الایا کھینچاں پیرا نال
 کی اسویلے کیسا تسالوں شہر مہرے وائی
 لیون مال ساڈے کولوں ہو یا سی انکاری
 اس نے الفت شفقت کر کے منظور دکھایا
 والہ اعلم لیڈے ویلے پایا مال وینے گائے
 سارے راہ وچہ صفتاں امیریاں کر ایسے ہی کر
 خیر کے کیوں اس واپس کیتا اصل ہیست
 کون ہو وے جو مفتی ساتھ شفقت ایڈما
 عجب کوئی ایہ خیر خواہ ساڈی عزت اور بچائے
 فاقہ پاروں ہر و اور پوررت گئی سے زردی
 کون کوئی اوہ حدوں جس کے ودہ کے گرم کھایا
 جتنی شاہ وی ساڈے اوپر شفقت حرمت ہوئی
 چیرہ احوال اسان کے بیچوں ہا پور و
 جو کوئی شام و پاروں جاوے عزت ہی رہی
 اسے فرزندو چاہے چنگا شہر میھر و والی
 دور سا فرہماناں وی کروا خاطر واری
 صدقے جتنا درجہ اسنوں ب عطا فرماندا
 ظاہر کر کے نہیں تسالوں مال اسیں بچتا یا
 ظاہر و تیاں مست او نہاندا اول نا را من ہو جائے
 عین سخاوت پاروں اسے دل ہے اسی ساڈا
 جو کوئی کر کے سخاوت چھپ کے تریا وے کاروں
 جینا اسی اس کے جینا پور نہ دویا کھائی

Marfat.com

عالی شان گرامی اُسٹون بخش ہو یا سرکاروں
 اس حالت وچ صاحبزادے بول ہی فرمایا
 چالا وچچا ساڈا اُسٹون ولوں مجھت ہوئی
 سانوں تاں اس ٹھا آپر بنیا میں چھیندا
 گویا عاشق ہو گیا ساٹھے اوہ نہ آون ویندا
 یوریاں دے وچ بل سٹیندا کی کی ڈنگ کسیندا
 حال احوال تمام گہر پدا ساڈے کتوں چھیندا
 ٹورونیا میں ولی نون ساڈے نال ضروری
 نڈال ہو یاں وینداں اوسٹون خدمت تیری اندر
 کو روانہ نال ساڈے سیر سفر کر آوے کو
 نالے حاکم شہر مصر واساٹھے راضی ہو سی
 ایسے شاہ نون راضی رکھناں ہوندا کم پھیلائی
 یابل نے فرمایا بالکل کرساں نہیں روانہ
 ایہ بھی جیکر ٹور ہوں میں پھر ایہ سوڑ نہ آو
 سن کے صاحبزادے سارے وچچہ جھوٹی آئے
 دو جھٹے کر کے سارے اک کھیجا گھرانہ
 لخصہ آکھن راہ مولائے حضرت وئے وائے
 جو پھر بدلت گندی آکر وائے فقیر ہوئے
 یا حضرت کرخصت سانوں چلیئے طرف مصر و
 ہوئی چھوڑتے جیکر بنیا میں ٹور لسیں
 تال پھرائی سوچ بابل نون سچوں لایا

ہو وے سدا سوہا یا کروا خدمت شوق پیاروں
 شاہ نون ساں پھر انوالا والا ہو یا شوق سوہا
 ظاہر کول بہانہ سا نون نفرت کر کے نہ کوئی
 وت وت آئے نون اوسٹون بہت تا کسیندا
 آئے کول کسیندا آئے و طنناں طرف ٹوریندا
 متھیں خود ساڈے تاپیں آکر کہاں ویندا
 میں بھی ہال پر پوری اپنے دل سے حال کسیندا
 اوہ بھی شہر مصر و حاکم ویکھے مرد ضروری
 نون بھی رو میں آئے بھی رو یا مقبول پیغمبر
 چھوڑاں اوہ بھی خوشیاں اندر ویندا چار چارے
 وائے مفتی ویسی سانوں فرق نہ ہرگز پوسی
 ٹورونیا میں ولی نون نال ساڈے بھائی کو
 آگے تسال اک پت ساڈا کتنا کم یگانہ کو
 بیشک پھر میرا فرقت کھنیں کو کو چھوڑاں
 بعد اوسے ایضاً بتیئے وائے جمع کر کے
 دو جا شام ولایت جانب بھیج ونا پیغمبر
 اصلی حالوں چھوڑیوں اللہ پاک جانے
 ہاں خدمت اندر صاحب پتہ چھوڑاں کہو
 نالے بنیا میں ساڈے نال روانہ کر کے
 کم ساڈا پتہ کھنسی جیکر نال چھینیں
 چھوڑو پتہ پتہ پتہ پتہ پتہ پتہ پتہ پتہ

بیان تیار کی کروں دوران مسو کے پھر پارو و ہم پرے کے واپس کرن نال مضامین

اولیوں میں حضور لودا سے سنا ہوا ہے
 حلیوی شہر مصری ہا شہر ہو و احوال راسی

ان ساری باتوں میں حاکم شہر نے
 سمجھوں حکم شاہان لگا اوہ مقبول غنائی

واپس مال کرو جو آندا بوریان وچہ پوشیدہ
 مت کے مال از مالش کارن شاہ نے ہو و پیا
 نہیں حلال اسانوں کھاناں ہو و گھن روانہ
 بیشک اس از مالش کارن کیتا ایہ کم سارا
 خوب ہو اعتباری تیسیں اس حضور و چلے
 ایسے شاہ و ہی چیز بجانن زیب نہیں کم و نیدا۔
 جیکر مال از ایں ہو کے پھر شرمندگی آئے
 ایہ اندیشہ تاں اجکل آکر خلقت اندر ہو یا۔
 جس کسے واپسہ بھتے مارن بقل و چاہے
 ایہ نہیں کم حیایت والا ہضم امانت کرنی ہو
 سنو حقیقت جدیال نے رخصت حکم سنایا
 یا حضرت اسیں بیشک خایے ہرگز ویرنہ لاواں
 بن اسد جے شہر مہر و چہ جاوے سب غلامی
 نالے جو شمعون بہادر اودہ بھی کول کہہ سبی
 حضرت کہیا ٹوراں بیشک جیکر قدم اٹھاؤ۔
 صاحبزادیاں عرض گزاری حضرت نول فرما کے
 واندرا علم خبر نہ کوئی بے پرواہ ویاں کاراں۔
 ہونے کوئی چلاناں اسلا پھر اسیں کی کہیے
 حضرت کہیا جیکر تیسیں سارے خیریں آؤ۔
 تاں میں پکا چور تسانوں لیساں سمجھہ مریدا
 ہاں جیکر سچھاں نول آئے اجل شہادت پوری
 لکھ دیو اس گل دی مینوں تیسیں تاکہ کھامی
 تاں پھر نرت ہوئے او حقہ قلم و وات منگلاں
 لکھہ ہوئے و تا جیکر بنیا میں نہ آوسے
 پچھایاں نے بھی قسماں چایاں کچہ نہ کران لیری

نالے حال ہو کھاناں چکے اس شمعون ولی و
 دیکھاں کہا جاوے یا چاہیں واپس پھر پرتیا
 مال امانت وانگوں چکے پیش کرو نذرانہ
 دیکھاں یہ کم کرن اجہیا یا نہیں کر کے یاوا
 ہڈوں پھر اعتباری ہو سوچے مرطکھ سونالے
 پھر بھی واندہ پانی اکث ن طرف اس ولس کہہ نیدا
 بندہ نیک حق کسے واکر بد نیتی کھائے
 مال امانت ہضم کرنیوے سبھی اپنا گو گیا۔
 واپس کرن نہ چیز بیگانی ہوئی حیدوں حوالے
 اک دن ٹھیک صفائی اسدی بے پوسی بھرنی
 سب فرزنداں حضرت آگے رو کر کے بتلایا۔
 پر جے بنیا میں ولی نول ٹور و مال بھراواں
 تدیں نہ خوش ہو و لگا ساتھ شہر مہر و اوالی
 شاہن آگے زور نہ کوئی کہہ وادوم موسی
 واپس کر کے خیریں اسنوں پھر مینوں اڑاؤ
 یا حضرت اس امر و چلے کہیں قسم اٹھانڈے
 مشکل بن پوسے کوئی اسنوں اندر جنگل باراں
 اٹھے قسم اٹھاواں کوئی کی منہ لیکر مریے
 لکھ بنیا میں ولی نول غفلت وچہ کھاؤ۔
 جیکر بار یا گیا کدا میں بنیا میں اکیلا و کو
 تاں بیشک امنا کر ساں ہر دم صبر صبور
 نالے قسم اٹھاؤ سچھے واحد رب گرامی
 نالے صاحبزادے سارے حاضر آئے بھائی ہو
 میں بھی و تہ واپس اوسان سچھی قسم اٹھاوے
 الشاء و التدخیریں ناں بنیا میں تک ویری

Marfat.com

رکھ توکل رہے اوتے اے بابل سرور اور
برکت جدا سحاق غلیلی متوجہ عرض ہماری
ملک لہی حافظہ ساڑھے وعدے اندر
جیکر دکھ اساتھیں پائے بنیامین گرامی۔
لکیر پیوے کاغذ منتھیں حضرت نول پکھلایا
جیکر بنیامین نہ واپس آکر ملیا تینوں
نال پھر حضرت کاغذ لیکر روکر کے فرمایا
اسکے باجوں دو جا کوئی حافظہ کون کہاے

بنیامین اساتھ تائیں لگدا بہت پیارا
چاواں قسم حضور تساتھے فاعدا اللہ باری
دکھ نہ دیساں بیٹے تیرے نول یا نبی پیغمبر
شانا کر کے عرض اندر جاییے اسیں تھامی
لے یہ سدا ساڑھے طرفوں یا محبوب خدا یا
میں بھی واپس نہ اوساں قسم خداوی منیل
چاواں کراں حوالے رہے بس کافی اودہ آئی
اس نول سو بنیامین تساتھوں پیغمبر فرمے

بیان مناجات کروں یعقوب بوقت رخصت بنیامین

نہ کر کے اسمال جانہ کرے حضرت دعائیں
خود حافظوں ہو و اسد نالے سبحان
واپس خیریں دل وطنانہ کے این پھر نہاتوں
رخصت حضرت یوسف ویلے تسال سپر نہ ہوگی
وم وم و وفراق اساتھوں غم کے بالین بالین
قول خود حافظہ ہو ویں سایاں رحمت بخش کلاوں
اگے لیاں و فقوں تپاں لکیریں خیال کتیاں
میرا جو ایچمن خدایا قدرت بخش تده لایا۔
میں ولکیر ظہیر زیادہ عرض سنواں تینوں
دواں دروول ہار پروال عرض قبولین میری
ہر یعقوب خداے اگے روکر عرض الامی۔
اے حضرت بے قسم اساتھوں اپنی عہدت والی۔
بیشک بنیامین تساتھوں بسی آرکے میری
اک سپر تساتھے پاروں حوالہ کیتی منیل
جیکر حضرت یوسف تیرا دنیا بخش لہ جاندا

یار سیاں پکھرا اپنا سو بنیامین تیرے تائیں
دور ہٹا ویں میرے کولوں و وفراق جدا یاں
اگے یوسف ویلے فرقت نے مار سو کھایا سالوں
تائیں اجنک دلبر والی خبر نہ آئی کاخی
سہر وروں بے مشکل ہندی مرض جانی جان
واپس ایہ کروان بدیسی خیریں نال ملا وں
ہن نہ کریں جدا تیاں تھیں سنگ تین زبان
لکھیں ہر دم اسدے تائیں تازہ سدا سو لکھا
اگے نالوں سہر زیادہ درونہ دلویں منیل
خیریں ساتھ ملا ویں رہا پھر منیل کب ویر کی
اوسے وقت خداوی طرفوں ویلے پھر سنائی
جیوں نال جبران روکے منتھیں سو باآن سوالی
نالے حضرت یوسف تیا تینوں پاسی پھیری
بنیامین نے یوسف دو نول آن ملاساں تینوں
نال بھی تیری خاطر اسنوں قبول پکھرا اہاندا

منت بود ممکن برائے دلچسپ کرو تسلی
 شکرانہ خوشخبری حضرت شکر خدا واپر دھیاء
 واہ سبحان اللہ رب العالم کیا خوش خبر فستانی
 جو کچھ رب کا سر کے اوپر چیز کے نول و ہر دا
 جو کوئی ذات خدا کے باہچول کروا سوئے کسینل
 رب فرارے میں ہاں حافظا کراں حفاظت تو رہی
 پھر خداوند اسد تائیں وچہ ہلاکت پارے
 چوں حضرت یعقوب نبی نے یوسف ولبر پیارا
 چاہلی برساں فرقت اندر وکو جلیبتداریہا
 دو جی سوئے موسیٰ و می بینوں آلوں ہی جاوے
 حضرت موسیٰ نول جس ویلے حکم خدا و آ یا۔
 دیساں اسیں توریبت تسانوں خوالک کتاب گرامی
 کیسا اس نول امت والا خوب کریں خصمانہ
 یا پچہ خدا پیدا رونے نول سوئی کتت ساری
 سامری اک سفیکے پچوں سامری بت بنایا
 اسے ویلے قوم تاملی سجدے دے دے و آئی
 ادھ بھی خوفوں و پیر پاراں چھپے جا کر ڈروے
 غیر خدا نول سوئین پارواں و گرتی قوم تاملی
 تریجا سی سلیمان پیغمبر مندری جس گنوائی
 مندری اک گولی نول وئی حاجت نول خوشکیا
 لیگا مندری دیو پاک استھیں صورت بن سلیمان
 پیر ایسا سلیمان پیغمبر وائی نول نسر یا یا
 لشکر نے بھی کچہ نہ جاتا مارن کابل و سگے
 کچہ دن سے تال باچھیاں والی و شرعائت پرو
 پچوں اس کافرے تائیں لیا کھیاں وزیراں

یسی آن تسانے تائیں اوہ دوست متجلی
 یسن کدن نہ ڈریاں حضرت سخن اکرے کویا
 اینویں یلے مراد جو رہیں سوئنی کروا بھائی
 رب العالم حافظا ہو کے خود حفاظت کروا۔
 اس کے اوپر غیرت سجد کے ذات بے نول
 کون ایہ جنوں حافظا ہوناں میرا نامظوری
 چہری چہر پھراں نول سوئے اوہ دور ہٹا کے
 ونا پتچہ بھراواں آخر در رہو یا آست کا سا
 ہک روایت اشئ برساں سول وصال نہ وٹیا
 قصص الانبیاء اندر جیوں راوی خبر سناوے
 آویں جگہ خلائی اد پر یا محبوب خدا یا کو
 تمل پھر رونے نول موسیٰ سوئی قوم تاملی
 بینوں اج توریبت ملن واپو یا حکم لیگانہ
 اوسے ویلے غیرت کیتی واحد اللہ باری
 سجدہ کروشتابی اسنوں سبھوں حکم سنایا
 باقی تہ قلیل بندے ہی رہے عمر و خدائی
 باقی دھتے سامری والی رہے عبادت کرے
 اینویں غیر توکل والا خالی رہے مدامی
 اسنے بھی دل اپنے کولوں رہی سوئے بھلائی
 استھیں پچھے غیرت والا آکر سیاہ وٹلیا
 اوپر تخت نشانی جا کے مل بیٹھا سلطانی
 ویرہ مندری گولی سے اکوں صاف جواب سنایا
 آخر چہلی ڈریاں ہی اوہ کرن ضروری لگے
 اسد مال نکاح پر ڈیا دیر نہ لائی کوئی سوز
 کیوں کروور ہٹلیے اسنوں کرن لگے تیراں

خبر پانچ ریت مبارک پڑھنے لگے سارے
 دور گیا اوہ ڈرہ پال او محقوں ویر نہ لائی کافی
 اوہ مندری بہک چھلی کہادی قدرت ریت پہانی
 فی شاہ سلیمان تائیں حضرت گہر وہ اندی
 پیٹ شکاف کیتا جس ویسے مندری ظاہری
 حضرت لیکر مندری اپنی لہی پہچان ستنامی
 آگیا حاضر لشکر سارا امر خداوند پاروں
 مختصر حقیقت عاجز اٹھے بول سنائی
 جیکر شوق زیادہ ہو سکے چاہیں ذکر نامی
 اس وہ خوب بیان عاجز نے کر تخریر سنایا
 چو تھا حضرت نہ کرے بیسی غیور چاہی
 ریت پاروں آری تلے صبروں گیا چرندیا
 گرن روایت تن شخصوں کے اپنا مال گمانی
 امن سلاست رہا نہ نول پھر واپس ہر نامیا
 اول نبی یعقوب ہورال سے اللہ واحد تائیں
 دو جا موسیٰ نول مائی نے سوچیا اور خدا نول
 سٹ آئی وریا وچالے رب و انجیہ کر کے
 گھر و پھر پالن لگا کافر مال کمال پیاراں
 بیکر نالی رب و تائیں مال موسیٰ سوچیندی
 ریت نول سدین پاروں لسی قدرت کمال ہوئی
 تو بجا ہر نول رسول خدا دا ختم نبی الی
 بیٹی و تیا تھیں جد واپس وار لقا نول چلتے
 یارب واحد رب گرامی نول حاکم مختار سی ہو
 آنتہ میری اوگنہاری کون کرکے منضمانہ کو
 رب فریادیں نال شامن امت تیری والا

ثرت اس کافر نول آچھر ٹکے آتش سے اکیار
 مندری حضرت وی اس ظالم وہی وریا و گاٹی
 ایک ن چھلی نرے اوہ پھر لیا کے بھائی
 پھر کباب بناون لگی بی بی خاص اوہانندی
 بی بی حضرت نول پھر لائی لائی ویرناں کوئی
 انکل کے وہی و اٹھل کیتی اس مقبول ضیالی
 غیر تو کل کیتیاں حضرت و شہیدیا اڑا نول
 ورتا یہ پاک قصہ لہیا ہستی جہنم نہ پائی
 دیکھ سہیل کتابوں یہا کے پہلا جلد گرامی
 اٹھے طول کتاب ہوں چھپیں مختصر مکایا
 اور ورتے وی ہا آنتہ کی اس مقبول الہی
 غیر تو کل رب و بجا بچوں ایہ حوالہ تھیندار
 و تائیں پھر لے تائیں با اعتقاد گرامی
 سن جیل و پھر تقسیم لوسف کے ذکر مشہور لہیا
 اپنا بیٹا سوچیا آیا امن ابان ترائیں ہو
 حیدر شوق فرعون کافر و اللہ تھیا انہا نول
 قدرت رب دی اورے کافر انہا نول پھر کے
 عید ہی خواطر قتل کر کے لڑ کے کہہ نہ مال
 کین نال عجت اٹھوں اپنے نول رکھیندی
 اوہ مائی دودہ پلا کے ہور نہ دیو کے کوئی
 ایہ بانپی و نیا والا کرنے لگے خالی ہو نہ
 اس وقت وہی رب و تائیں کرن و عایش کھلے
 یارب میں میں چلیا اٹھوں کر کے کرج تیاری
 کون خلیفہ ہوئی تھیا یارب پاک تو انامو
 کہیں نہ ویساں امت تیری نول کوئی و کو کشالا

ویہ سو نپ اسٹے تائیں امت اپنی ساری
 امن سلامت امت نینول اندر شہر دیناٹے
 واہ کیا شان اس امت والا اللہ پاک بنایا
 اگلیاں امتاں جہڑے ویلے کر دیاں کچھ برائی
 شکلاں بھنیں بد شکل ہو جاندی امت اوگھاری
 عیب خطا جو امت محمدی کردی ایسے تھانے
 سبھ خداوند توہ پاروں عیب معاف کریندا
 بڑا لحاظ محمدیاں واسوا وی کسے کاسے
 نام سداون امت محمدی بدعت شکر کماون
 خالی مسلمان سدا یاں کی فائدہ ہتھ آسے
 تالیدار رسولی بندہ امت اندہ یوسی
 جسے تالیداری کیتی سو کوئی پھل پاسی
 پارے اس عاجز زخوریوں کریں قبول دعائیں
 بس از کھن حضرت والی بول حقیقت ساری

میں خود حافظ ہو کے سجدی کر ساں غلطی
 بن نقصانوں سو نپ دیاں گایا مقبول پیارے
 اگلیاں امتاں نالوں اسدا عالی قدر وواہ
 فوراً پکڑا نہانتوں لیندی فوراً ذات خدا
 پاک بنی دی بیماری امت رہنوں بہت بیماری
 بھی جوئے حضرت تائیں لنگھے دور زلے
 اگلیاں امتاں و انگوں بالکل کدیں نہیں پھرندا
 ایسے اچکل بندے وگڑے امت محمدی ساری
 عمل قرآن حدیث کر کے مسلمان سداون
 ربنا رض سے اتنے جہڑانیکہ عمل کماوے
 درنہ مشرق دور امت بھنیں دروغرا قول روکی
 دو جہڑے جہڑے بدعتی ہتھ لیندا جاسی
 سالوں امت محمدی وپول اندر شہر اٹھائیں
 مہر شہر اٹھے جانن کالین کیتی کھلے تیری

بیان رخصت کروان تقویٰ علیہ السلام فرزندان شامین سو گھر بار و دم

ان روایت حدیث نبویہ غیب آوازہ پایا
 او سے وقت تیری کیتی مال اسدا لداے
 اوہ در مال جو واپس ہو کے وائیاں اندر آیاں
 غلط وانکہہ جواب شامی حضرت و تانے
 ایسے ہی وہی پگڑی سبھی عظمت والی
 تیک پھیری جس کے تائیں حاصل تھیں
 اوہ بھی حضرت یوسف کالین بابل سے چکوائی
 حضرت نبیاں ولی نون سرد ستار بھائی
 شوق کمالوں چاوردنی عامہ بھنیں پایا

کہند ہے کوئی یوسف نینون جاسی پھر لایا
 سر سہم چم تمام شہر اٹھے رخصت جافراے
 اوہ بھی فرزندان و تائیں حضرت سے پیریاں
 پگڑی پاک جوانی نالے تیک سخاوت والے
 جو کوئی سر سے بھرا اوسنوں بلدا و رہی عالی
 اوسنوں اوہ پگڑی نبیاں دی ور تھو پھرندا
 پیرہ کر کے حضرت جہانگاہی بھی بنی خدا
 بھی پیرا بن شہنشاہ و اوپر و تاج بھائی
 ایسے کچھ مال اسٹے گہر و پیرہ روکیے فرمایا

کچا سبب پتے ساڈے رہ گیا باقی کوئی
 ہاں تساوڈیاں جنہوں باقی آہی ویتوں ساڈی
 رون نصیب اسٹے تائیں کرم ہویا کرکوں
 فرزند ان نون اکہن لگا گل و پھ پلو پائیا تو
 اولوح ہو چئے تیسیں چھال شوق چھال
 تیسیں ہوسنگ بنا کے چلے جاسو خوشیاں کرو
 ایہ ولد ارگرمی سانوں جلدی آن دیکھانا
 روکے دروون زہر پلائے مٹھو سہنوں بلایا
 لا کر گل ستہ تانی حضرت بنیامین سکھار
 خیریں پھرواپس ول آویں آکر ارگرمی
 چھیکر وار روانہ ہونڈیاں پابل نے فریایا
 جسد م شہر مہر واگے پینڈا رہ سی کھوڑا
 ہرور و از یوں جوڑا ہو کے شہر مہر وچہ وڑناں
 مت کے نظر تسانوں لگے رکھو اون پاروں
 ورنہ نہیں پرواہ رہے نون حیوان چھوڑ تئوں کسوا
 اسال نصیحت کیتی سمجھنوں اپنے طرفوں پھر کی
 واحد رب تو اتار اکھو اتندی نظر پٹھا سی
 ایہر تسال ضروری تنگہناں سچناں گت جدائی
 ایہ گل کر کے رخصت کالان سمجھوں حکم کھنایا
 بال متلع تمانی حاضر از پٹھاں اوپر لاسٹے
 کپلا دعائیں دیو کے گروں پاپ نعتیو سہارا
 ہیونکر یو سفٹے اول کر رخصت حضرت جلالا ہویا
 چشتال نے برساتال لایاں روٹھے سوڑ کھانا
 واپس حج کے اندر حضرت داخل ہوئے جلدی
 اوول صاحب زادے سارے آئے مہر کسانے

عمر جوانی دنیا دولت سببہ تصرف ہوئی
 اوہ بھی ہو اوو اسی چلیاں مرضی جویں خلدی
 جاؤ تیسیں مہرنوں روسال اسیں فرقت یوں
 اے فرزند دست اساو اچا ہو سخن کھنلایا
 سانوں صبر آرام نہ رہی باہجہ ساریاں پابل
 سانوں صبر آرام نہ آوسی تنہا اندر گھر کے
 بہتی ویر رہوست اوٹھے کہے رسول مرانا
 ایہ پرلیاں ورنہ ہوو کھوڑو چھوڑا دل وا
 رو کر کے فرناون لگا اللہ سبلی پارا
 یالہ وچہ حفاظت رکھے تئوں رب مدامی
 اے فرزند وقل اسانوں یاد عجیب ہاں آہیا
 اس وقت تم ساریاں کھایاں ہونا جوڑا
 کرنی عرض قبول اساو بد نظرال تھیں فرناں
 خدا خدا ہو تنگہناں ساڈی مندی بات ساریاں
 بحال امر خداوند والا کیا امکان لبشر و انکو
 کرو توکل رہے اڈے تیسیں تمام ضروری
 کوئی نہ بری نظر و اسایں بالکل نظر اوٹھا کی
 اکے رو از یوں مول نہ وڑناں کہند اپنی خلدی
 فی امان حولے رب کسوہل سخن بتایا
 ٹھیکے شہر مہر و کی جاننے سے لافضل کھانے
 خیریں آن ملاوین پٹھوں یا زبا تنگہ سارا
 توہیں حوال برابر اسدین رتی فرق نہ گویا
 آٹھ گھنٹے شہر اڈے کتھو وئی کرواناں
 باہجہ فراتوں بحر پاریاں گھڑی آرام نہ لہدی
 نصیب حکم تمانی کھایاں جوڑا ہو گئے سارے

جیو نکریا پتیا ہے سی پورا عمل کمایا سو

ہر ایک بھائی جوڑا ہو کے ہر دروازوں آیا۔

بیان داخل شدن برادران در شہر مصر و تہا ماندن بنیامین علیہ السلام

کرن روایت نقرہ کاروں صیدم صاحبزادے
 سبحناں بھایاں جوڑہ بن کے پکڑتیاں رفتاراں
 بیچ دروازے شہر مصر کے سین اوں نے
 سارے بھائی لنگہ آگہ کے گھر شمعوں کے
 کس سینوں پچھے رہیا اوہ مقبول لگانہ
 بنیامین الواقف راہ دا ہوش ہو اس کو مٹی
 لنگہ آگے سید بھائی اکال واقف سن جو راہ
 آء دروازے شامی آگے کھلا صاحبزادہ
 آگے سمجھ نہ مول کسے نوں بولی سی عمرانی
 کون کوئی بن سمجھیاں اُسے وہی بات لائے
 ڈاڈھی سخت لا چاری ہوئی کون بلے آدی
 اس وقت وہی حضرت تائب یوسف یا آسا
 جیکر بھائی یوسف ہوندوں کہیں نہ چھڑوں
 اوہ بھائی مطلب کے پورے کیچہ پوٹا ہانتوں
 لے یوسف توں سکا بھائی جیکر ہوندوں میرا
 پرکی کرال ندوں کسے کے رینے وختوں پیاں
 کون کسے نوں سنگ پاندا یا بچوں خاص بہراوں
 صیدم بہتی زاری کیتی وحی پیغام لیما ندا
 یا ابنتام آگے ہے رونا ہو کہ بہت خانان
 جس کسے پتیں رتہ پچھدا کوئی نہ بات لاندرا
 جا کر استوں نہال لیا ہولے سروار گرامی
 مانگ سافراں شکل شا کے ہو وھلہ روانہ

شہر مصر پتیں آکر ہوئے قدرے کچھ دورا
 باہل کے جو وعدے کیتے یا آیاں گفتاراں
 ہر دروازوں جوڑا ہو کر لنگہ نیا ریا نے
 بنیامین پچھے رہیا راوی پھر ستارے
 سنگی اسدا چلدی کر کے ہو یا اٹھ روانہ
 چلدی آون پاروں استھیں تائب مستی ہوئی
 رہ گیا بنیامین اکیلا چھپ کے صاحبزادے
 کر کے سوال تباؤ سائل و ہول مصری شاہ
 بنیامین پچھے تے بندے ہوون چپ زبانی
 جے اوہ گل کرن تال حضرت بالکل سمجھ نہ پورے
 عاجز چند غیبی فی روزاریاں کر دی
 عمل باہل جایا ویرن مشکل ویلا ایسا
 جیو نکریا بھائی چھڑ چلے کوک سداواں کینیں
 تک غریباں ہو یا اٹھے چھڑ کے گئے اسانوں
 کدیں نہیں پر لسی کولوں کوچ کرینوں ڈیرا
 سوہنے چن بدرے کولوں دتیاں کہتہ جدیاں
 روے ورو فراقوں حضرت ہو یا بہت تھواں
 یا یوسف ہے آیا کھلا باہر وزیر نسا ندا
 بولی کوئی نہ پچھے اوہدی رونا درو سخاناں
 درو فراقوں ہن ہے استوں غالب شوق نسا ندا
 دور کرو سچو بدن ووالیوں شوکت شان شامی
 کپڑے بھی بدلاؤ کر ہو وور لباش شہمانہ

کہلا حیران بر اور تیرا ہوا اور اس نے اس ناں
 ایسویں پاک نبی نول بیسی حکم خداوند والا
 یا سر وار اترت اپنی دی گنتوں خبر شتابی
 جنت دا اوہ راہ نہ جانن کہے وہ چہ حیرانی۔
 سن کر حکم خداوند والا حضرت ہوسن راہی
 آیا ایسویں حکم یوسف نول اور رب تعالوں
 سکر حکم ربانا یوسف ہو پاٹھ روا نہ لا
 ڈاچی اوپر سواری کر کے شہروں باہر آیا
 بدین دوا کے پائے کپڑے حضرت یوسف اپنے
 لکھ چا وڑ وڑ پائی کر کے عاشق پھر کے دیوانہ
 گل و پھولیں حال فقیراں جے عاشق کر کے
 عیدم ہوسن خودی گوا کے گل و پھول کفتی پانڈا
 رب العالم پھر اس تائیں رمت نال بولانڈا
 شیخی نشان بکری کر کے جو کوئی اوچیا بن دا
 بے پرواہ کے سوئے دکھ کے نہیں معلوم تھال
 دوست نول جو ملنا چاہے کروں بکریوں دھری
 جہ مسکین سوالی آکر کر کے آواز نہ تھاواں
 شوخی نشان بکری کر کے جو دروازہ ملے
 یا پھر نواضح کہ نہ ملدا سچے کے وچہ پائیں کو
 کپڑے دکھا کر کپڑے اندر کشتی حضرت و صہائی
 کرنا نال پر و لسیاں والا آیا نبی ام ایسی کو
 سر کے شامی اوپر حضرت و دروں چلیا آیا
 کیا و سچے ولد ارگرا نبی سوینی مسوت والا
 ہو اکیٹا روٹا کھلا محرم حال نہ کوئی نہ
 آخر یہ لاچار سخن نول صبح سلام سنایا

اس نول جا کر بلو شتابی آیا حکم ربانا
 وہ چہ میدان قیامت والے سنیدو سب حوالا
 پئی اوڈیکے رستہ جنت کل مخلوق جنابی
 جلدی سنگ بنا او نہانڈا یا مقبول حقانی
 سنگ اپنے لئے جنت و طرس کل مخلوق الہی
 جامل بنیا میں پھر نول جلدی شوق پیاروں
 دور کیتا سب بدن اپنے کتیں خوب لباس شہانہ
 شکل بنیا مسافر الی دور گیر کے دیا
 خودی گواہاں باجوں بالکل سخن نہ گل لگائے
 کہے معشوق امیری پاروں کچہ نہ تینوں جانال
 جلدی اٹھ معشوق کجیتہ گل کے نال لگا کے
 دینا کے چھڑ جھکڑے ہمیر کے ہو مجر و جانڈا
 چا وڑ کیتیاں کچہ نہیں نیا غافل نکتہ پانڈا
 اس نول بے پرواہی والا کچہ بھی چہ نہ کنڈا
 اس درگاہ و پو شاہ بے نیوٹے ہو کر نقل غلام
 ورنہ ہونڈی دوست تائیں استھیں نا منظور می
 صاحب گہرا سبھے تائیں کر کے پیار سچا وال
 الٹا اس نول صاحب گہرا کچہ نہ پاوے پتے
 کر فقیری باٹا یوسف چلیا بے سی تائیں
 دور گیر کے جا کر حضرت واپس واک دلائی
 ویکھن والا معلوم کروا وروں آیا راہی
 دروازے کے نیر کے حضرت یوسف نول و سنا
 ہو او واس کہلو تا ہو یا نہیں چلتے پر نا لا
 تاکہ خانال جمال یوسف نول سخت ظہری ہوئی
 بعد سلاموں کہیا حضرت و س نول کہ پیر آیا

کیوں عمگین او داسی ہیں توں میں حقیقت ساری
بولی جدی میرانی بولی یوسف نبی تعالیٰ
لہند او پو کنعان شہرے اصلی میرا خانہ
پرتوں دس اساتے تائیں اے مقبول خدا کی
بیوں چہرہ پو بیوں کہلیاں چہاں نیکیاں تائیں
سن کر یوسف بھائی اگے مال پیارا لایا
دلت ہوئی گیاں او مخھے ڈٹھا شہر تسانا
انھوں دور ولایت کہہ کے چاروں گھنارا
حال آوارہ نظری آویں سخت رنجور نماں
سن کر بنیامین بنیاسن اے مرد خدا کی
یوسف نام سدن اس تائیں صوڑ والا ثانی
اسدن وا پھر میرے تائیں صبر آرام نہ کوئی
رونق گئی گھرانے وچوں چونکہ حکم الہی
جیونڈیاں مار گیا اوہ سانوں چو نہ کریدا بھانا
سن کر بات بھرا کے کولوں یوسف فقیر روہے
پتھر چھیا یوسف بن بھائی کیونکہ کرو گزارہ
جدوا ڈر گیا اوہ جانی رسیا آرام نہ کوئی
جدیہر گئے اوہ جانی پیارے گئے آرام او وائیں
سن کر بنیامینوں حضرت کروا گریہ زاری
یوسف حال سننے نے روہے برقعہ منہ تے کریا
بنیامین تیکے منہ طرفوں ایسہ سمجھ نہ آسے
دونوں ریل کے ٹوڑے آون گلاس سنن سناون
حضرت یوسف چا پوسے ایہ جو پوہ منہ پتھن چاوا
ایوں ہر دوروندے آون بن چلن پرنے
اتنے تیکر نبی خدا کے ہتھوں کنگن لایا

کیہڑا وطن تسانا اگاں کیہڑے دیس نیاری
بنیامین پچھاتا ایہ کوئی دیس اساتے والا
شہر مصرے تیکر آیا میں اے مرد جواناں
تینوں ساڈے دیس وطن وی کیونکہ بولی آئی
ایسہ بولی میری وی نہ آسے سمجھ او نہا میں
میں بھی کچھ دن دیس تسانے عمر نکھا کے آیا
قسمت تال نصیبت جواں ہو یا پھر اسادا
کس کم کارن شہر مصر ول یار یا کوچ تقارا
کی کچھ ورد وجود تیرے وچہ حالت دس جواناں
میرے نالوں کچھ وڈیرا ہیسی سکا بھائی
ہیں وا اوہ امر مقدروں چھڈ گیا و بنا فانی
اسدور و فراق وچھے سخت رنجولی ہوئی
ویرن جو گامول نہ یوسف ایسی صوت آہی
اوسد کچھ ہاتھ نہ آسے لکھیں نعل یگانہ
ایسہ اسدے اگے ظاہر حال نہ بالکل چھوہوے
بنیامین بنیامین کی کچھ پچھنا حال ہمارا
خستہ حال ویران تمامی عمر اسادی ہوئی
اسین بچا کے باقی دردوں روماراں تائیں
گئے افسوس بھراواں ساڈیاں باقی سخت لاجا
ہے حشر پروار نبی وی غیرت ریدی پھر یا
یوسف با پچہ امر و بالکل بصیرت منوں ختاوے
بک بوجے دیاں گلاں شکے صدقے صدقے جواں
ایسہ خوف کر کے مت جہر کے واحد رب سچاواں
یوسف تک غریبی حالت دیوں خون او جہاں
قسم با قوت جہاں اپنے بھائی نول پکڑا یا

قیمت باہجہ شہاروں اس دی راہی خبر سناوے
 ہیک کریشیا میں اور لشکر اور بول بول سنا یا
 مفتی چون پاپوسی بیٹوں میں اسنوں کی کرناں
 حضرت یوسف سے فرمایا قیمت اسدی بھاری
 ورنہ تیرے باہجوں اسنوں میں کسے کہ دیندا
 مال حفاظت رکھیں اسنوں مت کے مفت گواہیں
 سن کریشیا میں کسے ہا جسکے پھر اپہ عرض بالائی
 وں جسکے خبر معلوم کسنا نول میران بھائی نوالی
 یوسف نے فرمایا اول میں خود تیرے تاپیں
 اسے حال وڈے شہر اڈے دیو یوں شہر گرامی
 اوس جگہ پر عام غلامی کھلی زیارت کردی
 ووروں حضرت یوسف کسنا بیٹیا میں بھرنوں
 دیو زلفت ساڈے تاپیں میں میں والہاں
 ایہ گل کر کے حضرت یوسف پہنویا چھڈ روانہ
 کر کے آواز غریب نوازا بات سنی اک میری
 بھایاں نالوں بیت پیارا اسان کسنا نول جاتا
 بھایاں نالوں وچرن پنک تیری بری بھاری
 سکیاں بھایاں نالوں بھایاں نالوں جی کرناں
 اثر محبت صحبت تیری کسنا اثر وں نول
 حضرت یوسف شفقت کر کے اسنوں منع فرمایا
 حضرت کسنا بھیکر بیٹوں اپنے ساتھ بھایاں
 اس ناک کے چھے باہجوں نال نہ کھرو اتینوں
 جو کوئی غیراں سے کھرا اندر کھریز لنگھا و
 نال بھیکر دہ نال ایازت تیر مرد کے جاندا
 میں صاحب بارود عاجز و نال باہجوں کاناں

۲۵۰
 پنجم ہزار و سوار جو یوسف کے نال اسنوں فتح آوے
 کی کرناں اسکے چکر لشکر میں با مقبول خدا یا
 بے فائدہ احسان کسنا ڈا میں نہیں کھرو ہرنا
 تینوں ناک میں سال چا و تی دولت بھاری
 جسے اسراف ہوندا کوئی اتھے اسدا نل کسیندا
 آپ مسلم کر میں جس قسم قیمت اسدی پاویں
 یا حضرت اس وقت آئے پورا پورا سن بھائی
 لکھا اسان ضرور اہانوں میں اسے نیک حاصلی
 بھایاں کو اج بھاسان چھے بھاسان بھیکر کرناں
 نال محبت آندا جتنے آپے ویر تہا می مکہ
 آئے دور کنعانی تاجر خلقت دیو دیو ہر دی
 لے اوہ پار بھراواں نیکر آندا اسان کسنا نول
 تیس نال خوشی کے جا کر بیٹھو کول بھراواں
 چھوں گل ملنے نول بھتاں بیٹیاں دیوانہ
 لکری بہت پیاری بیٹوں بیت صورت پیری
 جانال میں جسے یوسف نول میں لہجوں ج کھرا
 اسے مقبول خدا کے بیٹوں نالے لیل بھائی
 ایسے ناک تیرا چھڈ سال خدمت اندر مرناں
 تینوں چھڈ کے جانال کر سہرے با پسند مالوں
 ایسے بیٹیاں سببانا کوئی نہ بات منہ لکھناں
 میری دیو کی نہ ہووے اکال میں کہ وقت کھرا و
 باہجہ اڈن لیجانا اور تھے خوف ورا وے بیٹوں
 لازم نہیں اس نول جو اس کھری مرد لہجوں
 نال نہیں ناک کھرو او پیر تیرت غنیمت کھرا و
 دلیل اشارہ یوسف کروا جان رب تو انا۔

باہجہ افن جے بھائی نول میں لیکر ہو والی راہی
 اس گل پاروں حضرت یوسف بھائی نول طے ماوے
 آخر وامن بھائی کولوں یوسف نے چھوڑ وایا
 روٹھار پیا پیا را بھائی نگر آواز کر سیدا
 سجدے اندر حضرت یوسف جا کر کیتی زاری

لیکچہ عذر کرالں جد چہڑ کے واحد ذات الہی
 باہجہ افن گھر لیجاون بھتی خوف اسانوں آفے
 فی امان حوالے رب وکر سخن الایا نو
 ایسر یوسف خوف الایوں حال نہ کیم وسیدا
 باقی بنیا میں بھرا دی سنو حقیقت ساری

بیان حاضر آمدن بنیامین ساحت کنگن پیشین واصل و متعجب شدہ رسیدن انہما اول گزشتہ

بنیامین جدوں چھڑ یوسف ہو یا گھر نول راہی
 صاحبزادے مجلس لاکے بیٹھے کول بھراوے
 اس حالت وچ بھائی اپنا بنیامین ڈٹھونے
 کہندے لے کولدار گرامی ایہ کی حالت ہوئی
 قول و لکیر ہمیشہ آگے رہندا ایسل نہارالں
 کس سبتوں چہر تیرا ہو یا دوس نورانی تو
 جس ویلے چھڑ سنگی مینوں پیش اگان لنگہ آبا
 نرم کلام زبان عبرانی صورت والا ثانی
 لہوں جھٹ ہو یا نال میرے اوہ کروا پیا کلام
 سدھی عین عنایت پاروں خوشی اسانوں ہوئی
 دے گیا تک نشانی مینوں نالے شویاں ماری
 کہن لگے اوہ کی ہے حضرت کنگن نظر دکھایا
 کہے ہو وادے دیر مینوں سن بھتی گم جاوے
 پکر دیوے بھتیس یا یا پھر شعوے چاہیا
 بول پیوے نے فریا دوس ویل میں کہنوں
 نال پھر لیکر سمجھاں بھایاں کنگن مارواری
 جو پانڈا پھر چلیا جاندا باطل صیر نہ پاوے
 ایسر پ العالم صیدا نیک نصیب کر سیدا

آسیا بھایاں کول شتابی بنیامین سپاہی
 خوشخبری دیال سخن کلاماں تک دوجے نول آفے
 چہرہ ویکہ نورانی اسدا سبھ حال کھینونے
 درون نشانی چہرے اوپر اوج نہیں دسدی کوئی
 لوح نول نظری آویں سانوں اندر مرج بہارالں
 عرض سناںدا بھایاں آگے بنیامین زبانی
 اوس بھتیس چکے اک مسافر مینوں رب طلبا
 نرم طبیعت عقلاں والا خاصہ مرد حقایق
 شویاں ویری بھی اوہ مینوں کروا گیا سلام
 اسدی شفقت پاروں میرا درونہ رنگیا کر دی
 قیمت باہجہ شماروں اسدی اسے عرض کردار
 ویکہ بھایاں نے اپنے دل بھتیس سچ لکھنیا یا
 بنیامین شتابی کنگن اسدے ہتھو بھراوے
 گم ہو یا یکبار ہتھماں بھتیس راوی نوکر لیا
 ہتھ اپنے وچہ کنگن نظری مولن آوے مینوں
 ہتھماں دے وچہ داخل بیتا نال محبت بھار
 سر پر بنیامین ولی دے قبضے اندر آوے
 اوسنوں عیب خزانے کولوں رازق ہونو

لکھہ کوئی حاسد حسد کریندا بخلوں بوکھڑا کریندا
 نیک نصیب جنہا ندے تاپیں خوش ہو دنگال
 اتر جس بندیا خوف کریں توں حاسداں اٹھیں لکھہ پری
 پیر کی خوفناک ہانڈا تینوں مشیک میں اوہ سر دے
 یہ کہے او ابھی شہری وس کس دے نامیں
 لکھہ کوئی تیری شہری اوپر حاسد بعضوں سر تری
 رکھ تو کل رب کا اور بخش کیتی جس تینوں
 سنی حقیقت صدم کنگن بنیا میں بکند ادا
 وہ یا قوت کنگن دے او پر سے سن عجیب طوائف
 پٹ کر بنیا میں بھراواں دتا دند پیاروں
 باقی کنگن ہتھیں پایا بنیا میں سوڈے
 کب وجے لوں آہن چلے لے کر اپہ نذرانہ
 نالے بھائی چھوٹا سا ڈا بنیا میں پیارا
 تال پھر صاحبزادے چلے یوسف طرف تستانی

رب العالم کدین اُسٹوں روزی بند کریندا
 کدن کسے دے اکھیاں میان بند فتنے والا ہو گیا
 حاسد سرن تیرے بھی جھوٹا بچن شہری تیری
 سڑے نالوں بہتر کیوں نہیں نال خدارے لڑوے
 زور کسے واپس نہ جائے جسوں دیوے سبائیں
 پر ہے امید خدارے دروی کجہ تیرا کس سی
 نالے حالت دس بھراواں ویہ کیتی ہے کینوں
 بھابھ نول اوہ نال محبت سخن کلام کریندا
 دس ہزار قیمت ہر کبھی راوی خیر سنائے
 بیرومی حاجت پوری ہوئی فضل ہو یا کس کارو
 سوہنا حسن جمال نورانی بھائی بھتیوں دارے
 وہ چھوٹو عزیز میرے چلے و ڈا خزانہ
 لے چلے دکھلے اسنوں پورا کرے کارا
 پتے آدور بارو چالے سچ مقبول جنابی

بیان آمدن پر اور ان کھجور یوسف علیہ السلام کو بنیا میں ووالیس کون کون لکھتا

آن وڑے دربارے سارے صاحبزادے عالی
 اوپ سلام زیادہ کر کے صاحب شان گرامی
 کیونکر گہرا ہوا چالا لگے کہن بنائے
 باب یعقوب اسکا ڈا تینوں بہت سلم سناندا
 لگے کساں اسکا ڈا لگے بہت کرم نہ پایا
 باطل خوش اسکا ڈا ہوا بہت دکائیں کردا
 یہ خطانے اس کے ساتوں تیرے کان جوایا
 نالے بنیا میں اسکا ڈا جوے نکڑا بھسائی
 اوہ بھی کھلیا نال اسکا ڈا کے باطل شوق ساروں

نیوں نیوں کرن سلا ماں عاجز پیش میرے عالی
 لود سلاموں کھیا یوسف و شو حال تھامی
 یا حضرت اسیں شہر کتعا لول بیوں آئے وانے
 دم دم حدفت نسا ڈی سن کے نیک اتراندا
 سب کر بھی والا درجہ پابل نول بتلایا
 شمالا رہے ہمیشہ قائم والی شہر مصر داندا
 باقی حال پڑھو اس وچوں یا مقبول خدا یا
 حیدر کا مل نساں ساتوں خود تا کیر تباہی
 نالے یہ دستار نساں نول بخش ہوئی سرکاروں

سن کر راضی ہو گیا یوسف رب و استغفر کہا یا
 بھائیوں کی بہول عزت کتنی یوسف نے لگا نے
 حکمت کامل قادر والی جیوں چاہے تینوں کو
 جس بھائی نول بروہ کر کے دیکھتے تھے بھائی
 جیوں حق شاریاں والیاں گلزارِ یوسف
 بے پرواہی رہا صاحب کی معلوم نہیں کسینوں
 جیکر بھائیوں نول یہ معلوم ہونے کی حالت ساری
 کوئی نہ شہر چہ آندا وانی لیون کارن کا
 یہ سب حکمت رب صاحب کی رحمت فضل کہیندا
 پہلی آلوں جو کوئی بندہ اپنا آپ نسا سے
 کہیں نہ نہیں جہکاساں کیا یوسف دیاں بھراول
 لکھ کر کوئی تدبیراں کر کے اپنی جان بچاؤ کے
 ہیں نہیں جہکاواں نکلیا سخن بھراواں پاسو
 آخر اوہ دن ٹیڑھے آیا آکے کہیں بچکا یا
 کیتا حکم باورچی تائیں جلد پکاؤ کھاناں کو
 قسم قسم کے کھانے حاضر جلد پکا کر آلوں
 کرن روایت اوٹھیں پہلے یوسف نول روالی
 یا حضرت میں بھائی تیرے اکدن مہر آئیندا
 اوہ نہ جانے کے کچھ تینوں نول بے کھنڈیں
 ناں پھر شکر حضرت یوسف آک مکان پوایا
 سونے تھیں نبویا حضرت نبوی جودہ کو مچی
 تیرے گز لہاں چوڑا سو تہاں نقش لگا دینا یا
 ست مکان گرامی اسو جیو یوسف نے تہاں سے
 کن دال صفا کی کر کے کیا ہر طرز لکالی
 بے شکل حال جیو یوسف آوا گز بسا سا را

راضی ہو کر خفقہ کہلیا چم اکتیں تے لایسا
 ایسے بھائی یوسف تائیں بالکل کوئی نہ جانے
 بھائیوں نول معلوم نہ یوسف سے سلطان مہرا
 اعدن اوہ کرن سلاہاں جیو حکم صفا کی
 لاج او سے ویش سلاہاں گرون سسین کھنڈے
 جو کچھ بندہ ناہوون والا سب معلوم او سے نول
 ایہ جو شہر مصر سے اندر یوسف کی بھراوی
 کوئی نہ نہیں جہکا نڈا کے راوی جہر گزرن
 جس تھیں نفرت کروا کوئی اوہ پیش آئیندا
 اسنوں عزت رب العالم سب سے پاسیاں
 آئے ہک دن جہکاساں بولیا رب سچاواں
 آخر اس نول امر مقدر آک دن لگے آوے
 رہیا آپے اک دن جاکے سسین جہکا سو
 یوسف صاحب سے تھے اوپر بیٹا کر م کہا یا
 خوش رکھو ہر حال و چاہے کتنائی کرواناں
 راضی ہوون بے کروالی نعمت بڑی جہکاواں
 کیتا سی فرماں چروکا اگلی خبر و سانی
 سچہ ناوین حاضر کر کے تینوں سسین کھنڈے
 سواڑے امر وں خوب تہا نڈا جودہ اوں کھنڈیں
 خاصہ کھان بچد بھایاں خاطر پیسہ لایا
 ہر یک کتنہ صفا کی پاروں مثل گینے پوئی
 دعوت بھایاں وی نول حضرت خود آباد کر یا
 طرح طرح سے فرش گلے ہر دو چہر و جہا
 ہر جا کہہ ہر نقش نکالے صورت بھایاں والی
 اللہ تھیں لے ہی سے تیکر تہا لکھرا یا بار

ذکرہ ایذا میں بیچو کر دیناں حضرت یوسفؑ تائیں
 غیر اس کے جو اس ویہاڑے کے پکڑے گا سچہ کھانا
 حاضر کر حضرت یوسفؑ پھر کہا ہے منگولے
 اسٹھیں سچے علم سنایا یوسفؑ بنی مغانی نہ
 ناں پھر حاضر خدمت اندر لوگراں عرض کناری
 سکر صاحبزادے سارے آئے بچہ قطاراں
 حضرت یوسفؑ بھی اک پاسے بیٹھا بڑھ پائی
 صدم صاحبزادے سارے آن وٹھے دربارے
 اسال جو بنیامین ٹسانتوں کیسا واپس آوں
 کہیں گے سب صاحبزادے آئے آساں ضرور کی
 کون اور حاضر ہو کر ہلدی یوسفؑ نے فرمایا
 اسے صاحب ایسے بھائی سا ڈا بنیامین کیا ہے
 اسے بھائی دس ساٹھے کارن کی تول تحفہ آندا
 دو جا کر بیان دعائیں جو تہہ باہل کروا
 پس ویسا بچوں ہو رہے کوئی عاجز تحفہ آندا
 حلیدی واسے دیجروا پس کروا اولاد ساڈی
 چو ٹکر اسال ٹساڈا کیسا بالکل نہیں پتایا
 اگے نم یوسفؑ نے بکو کھڑیا گور کتا سے
 ہلدر وانہ کرناں تسال میریال سے پتر انہوں
 جھنے وچہ بیمار ہمیشہ اگے رت کرلا وال
 سن کر بات بھرا تھیں یوسفؑ آیا وچہ سیرانی
 کیا دیکھے جو چارو آہی بنیامین بھرا دی
 کیا دیکھے اس چارو پر یوسفؑ بنی تعالیٰ
 جگہ نہ خالی نظری آوے ہر جا یوسفؑ تاراں
 دس اسے بھائی ایسے جو چارو اور پترہ اور ڈرائی

ساریاں کنداں ناں برابر کہیاں یوسفؑ سارے
 سچہ تھیں اقل آیا اس وچہ یوسفؑ بنی ربانا
 با تہیب گرامی رکھ کے سچہ کہا ہے رکھ کے
 سڈو شام ولایت طرفوں جو آئے کر وانی
 اے کرواوں کھانا پچیا کر و شام نیاری
 داخل ہوئے مکان وچہ شوکت شان نہراں
 حاضر سچہ برادر آئے کسے چہان نہ آئی سو
 حضرت یوسفؑ بھیاں تائیں بول آواز پکائے
 اسنوں آندا یا بنیرا ندا و سٹو کہاں کنعائوں
 بات تساڈی آہی ہوئی کتنی شہساز فروری
 سن کر بھیاں تائیں نب کے بنیامین اٹھایا
 حضرت یوسفؑ تک کر اسنوں شہقت ناں لولا
 ناں پھر بنیامین شتالی حاضر خط لکاندا سو
 یا حضرت ایسے تحفہ تینوں آیا ساڈے گھروا
 بھی ایسے یک پیغام تسانوں باہل سی فرماندا
 دل میرا ترساندا رہندا منزل دور وورا
 تیس بھی ساڈا کیسا بالکل چاہو نہیں بھنوا
 بن میں کروانہ پوٹھا سچہ فرزند ہمارے
 کسے قسم دا دکھ نہ دینا بالکل تسال بنیامین
 بن لایا ہے ہاں دوبارہ یوسفؑ دیال کھرا
 بڑھے وچوں نظر اٹھائی طرف سے پاسے بھائی
 اسکر اوپر نظر پئی جیسا یوسفؑ بنی عداوی
 لکھیا نام مبارک ہر جا حضرت یوسفؑ وال
 ناں پھر بھیا حضرت یوسفؑ حاضر سچہ بھراں
 کینوں ہر اس بر یوسفؑ کیسا ہر بھائی

نیما میں تیا یا آگول سن دلدار پیا سے
 اسدا اک پیا را یوسف گہت کے گیا جدائی
 اس وقت میں چھوٹا سیساں جدا یہ حال ہو یا
 بھیا نال شکار کرن نول ہو یا خوشیوں رہی
 درو یوسف دیوں یابل میر یوسف والا ناول
 چھیں نال شہیداں والا دم دم شوق ساروں
 میں ایہ چادر کر کے آیا شوق محبت کھریا
 نول بھی نال آپس یا نال سیدوں حقیقت سیامی
 خبر نہ مینوں اس دلیری کو نہ بولیا جادے
 دستو کوں شہادت پائی یوسف تھی لگانے
 اک بھائی سی وچہ اونہاندے ایڈی قوت والا
 تال پھر بھیا نال بھائی اپنا پیش حضور کھیا یا
 پھر یوسف فرایا سانوں سننے اندر آکے
 ہووے ریزہ ریزہ پل وچہ دھوڑا گول اوڈ جادے
 بیشک اتنی قوت اس پھر یا مقبول خدایا -
 پھر آدبول بھیا نال آگے حضرت یوسف بولے
 سنیا اسال جیوں اوہ کروا سخت آواز گرا کی
 ایہ ہووا بھائی اسدا سبھناں نے فرایا یا
 پھر فرایا سنیاں اسال ایڈا ویر ت ساوا
 کہیں لگے شتون بہادر بیشک ایخ کر نیا
 پھر یوسف فرایا آگول کیتی عرض زیا نی -
 جس دن یوسف جنگل اندر پھر گیا واکھیا
 کہیں لگے ایسے نالے سیساں سوچو چھوڑو
 آکے بڑا تعجب مینوں بات نسا ڈھی پاروں
 پھر اونہاندے ہونیاں جیکر اک بلکھیا آئیے

ایہ سے چادر باب پیر وی شہید کے چار
 جس کے گھیاں ہو یاں ایخ تک جنہوں مڑائی
 سنیا میں جو جنگل اندر ویر اسدا ڈا تو یا نو
 آکے ہی اس سوچنے آکے ہو گئی پے پرواہی
 لکھیا اپنی چادر اتے کر کے پیا سجاواں
 رخصت پے چادر مینوں بخش ہوئی مگر کال
 تال پھر یوسف عرض دو بار پھر بھرا نول گیا
 حضرت کہیا میں ساں چھوٹا آگے عرض گزاری
 تال پھر بھیا نال نول محبت یوسف بولے
 سنیاں اسال یوسف نے بھائی سیدن بھائے
 پنجال سننے درخت پیندا اصاحب در نرال
 نام روپیل درخت پیندا یا محبوب خدایا -
 اک پھر اسدا احمد اٹھ نول پھر ڈوبا وے
 تال پھر ہرک لادہ بھائی حضرت نول کہنا وے
 کتنی جاگہ اوکھانوں اسنے واکھیا رو داوڈا یا
 وچہ ت ساوے ایسا جس تھیں طبق زمین واٹوے
 ڈینڈے حمل تے سننے وائے ہونہوش تھامی
 جے ایہ نعرہ مارے جاوے طبق زمین پلایا
 شیرال نول جو پھر کے پیرے غالب زور زبانی
 پیراں تھیں لے شیراں تاپیں سر دیکھیا
 دستو سانوں ہیج حقیقت آکے ٹوے کر دی
 اس دن نال سنیاں نہ سوو تو وچہ اجاڑاں
 یوسف کہیا پھر کیوں لستے اتنی بھری ہوئی
 جینوں اتنی قوت حاصل بخش ہووے مگر کال
 ایسی بات قبول نہ ساوا اول کر نیا پیا رے

Marfat.com

تیزاں کولوں بگری جیکر گڈڑے کر جائے
 تئیں جو ایڈ زور اور بندے آپے کرو کلاماں
 بات بنیں ایہ مستن والی سمجھہ اسانوں آئی۔
 سن کر چپ تکی ہوئے کرن کلام نہ کہئی۔
 روز عشرتے اینویں جس دن خاصہ صافرو سن
 رب فرما سی اے بندے کیوں تہہ او عمل کہایا
 ہو ویگا اوہ چپ زبانون سخن کلام نہ بوسے
 اس ورگاہ دی غیرت تک کے کہن نبی ربانی
 نبی پیغمبر قبل سارے خوفوں اوقافے ڈولن
 عدوں چپانے بھائی ڈٹھے یوسف نبی حقانی
 کیوں ہے چپ کیتی تہہ ڈر پو خواہ حضور اساد کی
 ایہ لٹو سچھ اسود ہو وروٹی ٹکرو اکھا ویکو
 ہو گیا جو ہونا آلا وہیہ گئی قسمل ریانی ما

حیفہ ادبہ اندھی شیری اوتے ہر کوئی مرت پاپے
 کیل پھر لیگیا نامہ یوسف کولوں تھساں تھالیں
 رہیوں اس یوسف کے تھساں غیر نظر اٹھا
 حق عدالت محشر وانگول پوری حالت ہوئی۔
 ہو شتر مند عیساں کولوں وچہ و برابر کہلوسن
 اس و ترونہ چاناہیں جو بینوں سی فرمایا
 کون جواب دیوے جس کولوں طبع زمین داو
 نفسی نفسی چند اسادھی چھٹے کسے بہانے
 جیو ٹکرو خوفوں یوسف آگے بھائی کجہ نہ بولن
 سمجھوں نال ادب و حضرت کیسا بول زبانی
 وگہ نہ ویساں خدمت کرساں چھٹی ہوئی تھساوی
 اچے نہ حضرت یوسف والی بات ولے تے لاڈ
 ایہ خوش ہو کھاؤ سارے اچ ساڈی بھائی

دریساں نشین پیران جوان انات ہرا طعام خورون پیران نشین پیران کولوں

سنو حقیقت حد فکری وچہ آگے سارے بھائی
 تال پھر دلوں و لیل گزارے یوسف نبی رہانا
 جلدی کر کے راضی کیے سبھ پنہم زادے
 پٹنگ سنہری پیر و کالن یوسف کے کہتوئے
 کیتا حکم شہر اویان رہا میں حضرت یوسف اولویں
 ہر پٹنگ تے دو دو پندرہ بیٹھو کہانا کھاؤ۔
 تال پیر جوڑا جوڑا ہوسے سچھ بھائی مستوال
 ہک نسب تھیں تھن سولے پیر کھانے پھائی
 جو ویکی سوکھا تھن پود خوش پروار کرامی
 سارے جوڑا جوڑا ہوسے کھیل سچھ بہائی

جسدم حضرت یوسف والی بات ساری کن باہن
 جیکر رنج ہو ہاسن بھائی کھاسن سولن کھانال
 ہا تم خدمت اندر آندے کھاسے سچھ آماکے
 سو پٹھ فرس فروش تھامی سبھناں اوپر چہلے
 کھاؤ تھیں تھامی کہانا لیکے دو اوپر چہلے
 تھی اسادھے کہا کہ کھانا نیک و عا فرماؤ
 صورت حسن جمال برابر اے نور اوچلے
 سبھ مقناں اس صالح لوں جس تقدیر قہلاکی
 صابو پیر اوبال پاروں سو پیرا مکان تھامی
 بیابان تھانے تھیں کھیر پارو جہا کی

ہو بیٹھا ایک طرف نکال کے نہ سناک بنایا
 آگیا یا پیرا بھائی ویرن بابل جایا نہ
 دل وچہ کہتا جبکہ بھائی میرا بھی اچھ ہوتا
 امر مفتر پاروں بھائی جیکرناں مر جاندا
 میرا اچھ بھرا سے لقمہ اگال اک نہ جاندا
 منہ بھتیں سخن آواز نہ بولے وچہ ویر وروں
 حضرت یوسف برقمے وچوں دیکھے حالت ساری
 ویر بچوں فرماون لگا یوسف بنی ربانا -
 تالے وس توں کیوں میرا ویر کیکر شکل مٹی -
 یا حضرت تک بھائی میرا ہے کسی مرو خدا ہی
 صورت حسن جو الی بھلی جالی آسدی آہی
 اوہ کوئی تلک فرشتہ نوری سی اسمانوں آ یا
 لکے بھایا تدا میں کھانا ہا پڑ کھا اس جانے
 لکے کھانا بھایا تدا حد سینوں نظری آسے
 رور وول وچہ یاد کراں میں وچہ لے عمل بھراوں
 ورو فراقاں گھیرا پڑا پڑا کراں دیلاں بیلا
 ہاں اتر تھم نہیں ول کے اندر خوشیاں اونہیں کہانہ
 کراونہاں توں کہانے لذت کہانوں لگیان بند
 سکر یوسف نے فرمایا جبکہ کہیں بیوں
 اسے دانگ بھانے بیوں اپنے دلون کھانوں
 بنیامین کہیا بیشک توں بات سچی میں کروا
 لکیر دو جا کوئی بھائی سکا میں سی تک دیہاٹے
 سکر یوسف نے فرمایا سچ کہیا تدا سائلوں
 سکی تیرے کھا کر کہانا ہوسن اٹھو روانہ
 تالے تک بھرا اسدا تیرے دانگوں بھائی -

دوچے بھائی کھانوں لگے اس نہ لقمہ چایا
 کروا ورو فغان آوازہ ورو ورو حال و بچایا
 رل کے کہانا کھانے دونوں کواں کھار وندا
 اچھ بن نال مغرب بھرا کے کھانا لکے کھاندا
 وچم وچم سول فراق سخن و اخصیوں ڈنگ
 رل کے کہانا کھانے دونوں لکے چلو سوسو
 بنیامین بھرا اپنے وی تاکہ وا کر یہ زاری
 توں لکے بنیامین سیانے کیوں نہیں کہا کہا
 بنیامین تیا یاد کے عیدم پر کسش کھتی
 عید ہی لکھی لکھی میں نے بات سنائی
 ایسی بھیر نہ کہیں کسے لون ایسی ذات الی
 جنت کھر لیتو بی بی کے آکر قدم رکھا بیلا
 قسم خداوی باو آگیا بیوں بھی اوہ بھائی
 قسم خداوی لقمہ میرا گل بھتیں بیٹھو تھو
 کھل گیا ورو فراق اندر کھان طوا و اسائل
 واویلا پیا آکھان خبر کے کدھر کے ول کر گیا
 عمر جوانی چڑھیاں بیہاں بھاون ویر جنہاں
 جنہیں اپنی بھتیں اگال ویر روان کر تیرے
 رل کے دانگ بھرا یوسف نے نال کھو و انہیں
 آ کہیں ایرو بابل جایا یوسف کے کھانوں
 پر ول سکیاں بھایاں با بچوں سن کھن چو لہروا
 ایپر ول نہ ہوسن ول بھتیں بھایاں ول کے پاسے
 ایپر تیرے نال کہانوں وچہ سے ارمان اسائل
 راون پاسے کھار میں توں کھرو دیوانہ
 مدت ہوئی اس میں چہ واقع ہوئی عید ہی

تیرے وانگوں دور و فراقوں میں بھی روواں ہوئی
 کہیں نہ رہے کہہنا کہا ہوا آگے کہی زمانے
 دل چاہتا ہے اچ نال تیرے میں کہہنا کہا ہوا
 یہ گل کر کے حضرت یوسف بھائی ان فرمایا
 تا پھر حضرت بھانڈا لیکر کھانے والا سارا
 رقمے کا بن حضرت یوسف باہر ہتھ پسا رہا
 دیکھ حوالہ حضرت یوسف کھیا جلد بھرانوں
 نیامین بتایا آگول کر کے کلام زبانی
 جیو نکر متھو مبارک تیرے سوہنے بے اندازے
 تاک تسافے متھو بھرانوں یاد اسان و تکتیتا
 کچھ نہ حال جتایا بالکل امر جو میں بے مائیں
 پورا دوسرے جود حضرت یوسف رقمہ منہ چھو یا یا
 دیکھ نظر اولیر والا بخو و ہون کے پیاء
 تھو پیازیں سے اوپر طاقت سرت کوئی
 کروا کر یہ زاری حضرت پیا بہوشی اندر
 دس ک بھائی مڑ مڑ کیوں توں شو شہس بھلویں
 حضرت نیامین بتایا کچھ نہیں خیر تسانوں
 اسپں اولاد رسولل پاکال عالی ذات گرامی
 امیر حسن تساو اجدرم منیوں نظری آیا
 حسن یوسف و امیر کے وانگوں ہو ہو ہو سارا
 بکو چھیا وواں و انقتہ قادر رب بنایا مو
 اسے قال الحمد یوسف نیامین و لا ہے
 اولوں اوہ روئیل برادر تکر اورہ اوقا ل
 اول تھیں لے آخر تائیں لکھی سب کہانی
 اول نبی یعقوب نہارا کھلا نظری آیا

کہیں صورت و طبعی روح کے اس سخن دلبر وئی
 رور و ہوا چہ ہو گئے دونوں میں غریب نے
 جاننا تالی بھرا کے کہا واں دلوں بقیوں ہما واں
 آہوتاں میں نال اس بھائی لکھے ہما ہواں کہایا
 گوشہ دے وچہ کہا دن لگے کر کے کچھ کنار
 ہکے متھ نول رورون لگا نیامین سہارا
 دس کہاں کس سببوں بھالی آیا رورون تسانوں
 تینوں اجدن نظری آئی حضرت تاک نشانی
 ایسے اس بھرا میرے دے آہے رہے سارے
 شکر یوسف رورے امیر صبر پیا الہ متیانو
 با چہ امر و کز کھم بندیا پتر ملدا ناہیں سو
 قدرے کہہ بھرا و اینیا میں نے نظری آیا
 سمجھا وول برادر یوسف شاید ہو سنی ایسا
 ویکے کول پیارا یوسف جو میں کہانی ہوئی
 سائمت کچھوں ہوش آئی تان کھیا نبی پتر
 شاید مرض اثر وی تینوں کھلا ہو ہو جاویں
 پھر وچھوڑ کے بھائی والی جھلیاں کتیا سارن
 مریگی مرض جنون و غیرہ سنہے دور تھامی
 جاتا میں جو لہجہ پیاسانوں جو سی مال گھر آیا
 تیرے وانگوں سی اوہ روشن قدرت و اچھا
 شکل برابر حسن برابر فرق نہیں کہہ پایا
 امیر نیامین و چارا رور و نیر چھا و سکے
 کل تصویب ال درج شوہہ گیان وچہ لگا لہاں
 جیو نکر بھایاں کے کہتی سی نال یوسف و بھانی
 اسدی صورت ہتھ حوالا سارا ورج کرایا

جیوں جیوں زمان ساریاں ہو پیاں اوپر کل دیاراں
 اول سچھ بھینس یعقوب بے وی صوبہ نظری آئی کو
 اے فرزند یوسف میرا واپس چلے بسا نا کو
 اگاں صوبہ اک بھائی لے سوڈھے یوسف چایا
 ایہ روئیل بہادر ناواں عقلوں فکروں بالانو
 ایہ شمعوں بہادر جس نے تیز کٹا رنگا نی کو
 اگاں جنگل جھوہ اجاٹاں کنہیوں نظری آدن
 بار کے ائے گھسنے کنتی لیکے پر واہی
 رو رو عرض سنا کے سچھوں نہ بارو نہ مارو
 اگاں بھر بھائی تصویراں نییاں نظری آون
 اگاں حضرت سرور ہوا سچھناں نول شکیندا
 دامن سٹیجھ چھپایا ہویا سو مہنا ولبر پیارا
 اوہ آکھے جے اسنوں بارو پہوں بارو مینوں
 اے طور تمامی حالت نظر دیواروں آئی
 کہندا تھو ایہ کوئی کانتہ ناں اساکے ہویا
 حق کو ای پوری اس نے لکھی اوپر دیواراں
 ست کے شاہ نول حالت ساری یہ معلوم ہویا
 سچھیاں پیوں کہا دن بھلا ست خیال بھلیا
 حضرت یوسف برقعے وچوں تگے حال اوہنا ند
 کہیں تگے سے ولوچے سائلوں یاد آئی گل کوئی
 ایسے مکا نول جیکر حضرت حضرت حکم سنا کے
 ایہ امر جد بھایاں طرفوں یوسف نے کس پایا
 کس دن روایت اسدن جیو کو بھایاں دیکھ حوالا
 ایسوں روز قیامت اندر نا کے محلال ولسے
 کہسی کر افسوس گتیرا تیرے کون اوہ کوئی

کے سچھو حقیقت لکھی پڑھیان لکھی لکھی
 حضرت کر کے پترال تاپس کر کے پترال تاپس
 نیسے نیسے رہناں جنگل اندر وزیر ہمانا
 ہورا گیر کے آن بھائی لے پڑھ زمین وگایا
 جسے پانی ڈوہلیا ہسی حضرت یوسف وال
 والوں پکڑ یوسف لے تاپس وئی سچھ بھائی
 والوں نپ یوسف نول سوچھ بھائی چھے رووال
 اگاں بدھی متھ کہلوتا یوسف بنی الہی
 دا عطا بند یعقوب بنی دا ولوں مول مسار
 چیرے یوسف نول چاچا کے اوپر سس شیکا ون
 کہندا بھایاں نول میں یوسف مولن مارو
 وچ بھائی گرد کہلو کر کر آون پیارا
 ورتہ اسنوں مارن والی طاقت ایہی کہوں
 تک روئیل بھراواں تاپس اکھیاں ناں بھائی
 لکھی گیا حال نام یوسف وایوں شیندا مر
 چلو ایس مکا نول سارے چھ کے صفیاں قطار
 پھر سو جاسی بچیاں مشکل شاہ واخوف کورا
 لالی او گئی موہیں نول زروی رنگے ٹاپا
 او بول ایہ فرمان سنا یا کیوں نہیں کہا نا کہنا
 جنھیں کھانا کھا ون کولوں تنگ صمیمت ہو
 ناں البتہ دل اساکہ کھانا کھوناں چاہو کے
 چلو مکان اساکے اندر چلیدی حکم سنا یا
 دل وچہ سخت لے امی ہوئی پہ پوتاورد کشالہ
 حیدم حاضر مومن تاپس جاسن سچھ ویکھاں
 حسنوں سچھ احوال میر کوئی خوب گاہی ہوئی

Marfat.com

ذرتے جتنا جو میں کیتا دیتا تے کم چھوڑا
 میں جو چھپ کے کارن کیتا اوہ بھی لکھیا تے
 ایویں یوسف دیہاں بھراواں اسدن کی پکا
 بنیامین بھی شردی داری ڈھکیاں تہہ تھریاں
 دیکھ او نہا تھوں سخت چیرانی ولدے کندھوں
 آکراک مکان سنہاری وچہ ہا فرہوے کہانے
 بنیامین تے یوسف نالے وونہاں لکھیا
 یوسف تے فریابا آکول دس حقیقت ساری
 بنیامین تہا آکول کہانا روانہ مینوں
 جس مکان وچالے پہلوں کہانا ناساں کہوایا
 اس خانے وچہ بیکر حضرت شفقت کھیا
 اس کوٹھے چول میر تائیں صورت نظری آئی
 نالے حال حقیقت تے اسدی بلکی ساری
 سکر یوسف بہائی تائیں رحمت حکم سنایا
 ہن نام سیانا حضرت نال او نہانے کہلیا
 بنیامین مبارک صورت ویکہ سجن دلہروی
 خوشتر سنہارے نور سنوارے وعدہ وچک بھاون
 ہو کر نیرے حضرت اوسنوں کروا بڑا کہندا
 کہ آئیوں توں شہر مھر وچہ کہلیوں اس تائیں
 بول ذرا بھواری ماہی دس حقیقت ساری
 دس اوہ اوسنوں میں خود چاکر کھیاں حال زانی
 ایسے حال فراق وچالے ایسا عاجز ہو گیا
 سخت چیرانی تے پریشانی لہن آرا موندی
 تر فہم یازیں کے او پرناں بولے نال چالے
 اکھیوں نیر چلن پرتالے محمد زبانون بھاری

سارا لکھ گیا اوہ اتھے خبر کے آکھیا
 پھا تھا آن کوئی جانی رورونیر اوچھا لے
 آخر حکم یوسف کے پاروں باہر تے بھائی
 او پس تھریاں ہو یاں خوب طرح تصویراں
 ایسے اٹھے اکھن والا وقت نہ بلیا کو کی
 اوٹھے خوشیوں کہا دن لگے سجدہ چھپ رہا
 بنیامین نہ کہانے رقم حاضر کہاناں اسگے
 کیوں نہیں کہاناں کہانے کے حضرت نیر لکھیا
 لیکن اک حضور گرامی عرض سنہاں تینوں
 اوس خانے وچہ چاون کارن دل میرا سدھرایا
 فدوی عین عنایت ایسی کیوں نہ دلوں بھلاوے
 جیو نکر صورت رکھا ایسی میرا یوسف بھائی
 نظری آئی حالت مینوں ایسے تھریاں واری
 چاؤ پھیرے گہرا ندرجے تیر اول چاہیہا
 چھہ حضرت نول خانے اندر پھراوہ واپس ولیا
 ردر کو کے حال پکارے ورتی جاوے زردی
 ہو ہو ورتن میرے حاضر نظری آون کو
 لے دلیر نول اس کوٹھے وچہ شاید خفیہ رہندا
 جسے ایسے تصویر گرامی لکھی آن اتھائیں
 کسٹوں بلیوں جسے تیری ایہ تصویر اتھاری
 آکھال کس جاگہ ڈھکیاں اوہ سورج کتھانی
 آدے ہا وے ساہ ولیکن دستھل چالے سویا
 خوش تصویر پیاسے والی چھک چکر تھریاں
 ہر شخص نام نہاں تے ہونے کی درد و جدایاں نالے
 اسوقت حضرت لول بیدر بخش ہونتی بھاری

جسدم بہت لاچار رہی پائی بنیامین دلی نے
 اے یوسف! وہ بھائی تیرا پادے سخت بھولی
 وہ ہویا رات اسکا تائیں رہتینوں فرمایا
 جا کر حضرت منشا تائیں یوسف حکم سناو
 جا مکان فلا نے اندر کہو حقیقت ساری
 ویوں و سچ تسلی اوسنوں خطرہ کرے کوئی
 شکر حضرت منشا جلدی کرے لباس شہانہ
 منشا وی صورتی سگویں یوسف وانگول لوری
 جیونکر حسنینا دی صورت وانگ محمد آہی
 اینویں حضرت منشا تائیں جو کوئی شخص تکیندا
 صورت شکل برابر وہاں صفت نہ کیتی عاوی
 سنوں حقیقت حضرت منشا آیا اوس لکانے
 السلام علیکم کہہ کے ہو گیا کھڑا چپساتا
 کندہوں تک دیوار سچن دی کرے دلیناں سیا
 والد اعلم کہہ پھر یوسف سمجھ نہ مینوں آوے
 اوس کے بیانی یوسف کیرا تسان وہاں چول منڈل
 حضرت منشا نے فرمایا فرق ایو اوس اندر
 رو کر بنیامین بنیایا کون اوہ یوسف عالی لا
 مرتب ہوئی بگھیاڑاں نے اس نون مار گویا
 جیکر نال ہونڈے سینوں پاک نقین ہو جاندا
 والد اعلم زندگی اندر یا کہ سے اوہ مویا
 سن کر منشا نے فرمایا ہے خوشخبری تینوں
 جیوں کر دیوں توں بہت دردوں اینوں سدھالا
 آج ہن اسر جباروں اوسنوں وحی نے خبر سنائی
 پہلو حضور گرامی اندر منشا نے فرمایا

اوسے وقت یوسف سے تھاپیں وئی خبر وحی نے
 اسدی زاری رب العالم فضلوں آج قبولی
 سن کر یوسف حکم اجیہا شکر بجایا
 اے منشا آج چا چا تیرا رو دنیویا کے
 میرا حال سلاموں کہتے عرض کریں یکبارگی
 فہلت و روحدایاں والی ختم سبھاہن مومنی
 خوبی حسن سجا کر ہویا چاہے طروت روانہ
 جو منشا نون ویکے آکے سگواں بنی حضور
 جو کوئی ویکے سگویں جاہن وانگول بنی الہی
 ہے ایہ حضرت یوسف انگوں بول آواز کریندا
 کھٹے الی بھین تک قسم دامیوہ باہر آوے
 انگوں اپنے چلے تائیں ڈٹھا مزدربانے
 بنیامین ولی نے سگواں حضرت یوسف جہاتا
 اوہ نقشہ نے اسد نقشہ بیشک بکو جیہا
 آوڑک حضرت منشا تائیں بول حکم فرماوے
 توں یوسف یا اوہ جو کندہوں نظری آوے تینوں
 میں فرزندے صورت والا میرا پاپ پیغمبر ہو
 میں بھی یوسف سے ویکمن نون ہویا پھیراں
 ایسرنال نہ تائیں حسین بگھیاڑاں نے کہا یا
 ایسرنال نہ ہوں پاروں شک میر دل بنددا
 اسد حال جدائی اندر حال میرا سچ ہویا
 اوسے یوسف شفقت کر کے تینوں گھیلیدہ
 کدیش وچہ خوشی سے ڈٹھا اوہ مقبول تعالی
 جلدی رات بخشو اسنوں عاجز ہویا بھائی
 سن کر بنیامین ولی نون بکھ غم چھوڑ سہرایا

کیوں نہ دروازہ چھوڑے چھوڑ کر جان تیرا بول
 لایا گل کے نال شتابی منشامرو خدائی
 مگر چھوڑتیں گل لگا کے نال پیار بولا وکے
 لول ہیں بچہ اوسدا جس واروشن حسن اجالا
 بیشک خوشبو آئی ہمہ دم آن پایا توں پھیرا
 سکریشا اور بچہ کے چاچے نول فرمایا
 نال کمال پیار محبت جس وڈیا یا تینوں کو
 عین سخن پاپر شہزوں نول سیاروند اسیں کزاری
 پچھیں حال احوال تسان تین تین حقیقت ہوئی
 کھلن لیکر منتھال وچوں کے کینا تینوں نالے
 بنیامین چایا اوسے شاہ عزیز مصر وایکو
 حضرت منشائے فریاد ہے ایہ چال پرا فی
 اسدا نام عزیز تیاون پورنہ نام سندنیکے
 سکریشیا میں سیاناں ہو یا نوت بے حال
 اس دن بنیامین وئی تے ایسی حالت ہوئی
 اوسے وپلے واصل محبت ہو جاندا فی الفور کے
 حاضر خدمت منشا جلدی بولی عرض نہا پس
 اول میں سرکائے جا کے عرض بیان سداواں
 تاں پھر جلدی حضرت منشا خدمت اندر آیلہ
 یا باہل اوہ پیر وچا لے سحت آواز ہوینا
 یوسف نے فرمایا سکرے آوں جلدی پیر آوں
 تاں پھر سدا لیا نڈا منشا بنیامین شتابی
 حضرت بنیامین سہارا آیا خوشیماں کروا

یوسف جیہ بھائی وچھوڑے ملن آن جنہا تبول
 کر کے ہزار و عیائیں خیریں رکتی ذات خدائی
 خوش فرزند لگینے اوپر صدے صدے قہ جاونے
 جو دیگیا حدائی سالوں سوہنیماں رکھیاں حال
 پرہن دس کہاں کتنھے ہو سی باہل چایا میرا
 اوہ سی یوسف جس نے تینوں کول نہا کہوایا
 عالی عزت کیتی تیری اوسے کہلیا مینوں
 اس وقت بھی یوسف تینوں لیا کر اسواری
 پھر بھی نہیں چھاتا اسنوں شاید توں کوئی
 ہن بھی نال اسدے تہہ کہا ہے رل کے چند کوا
 یوسف کوئی نہ کہندا اوسنوں میں کی جانال و
 جو کوئی شہر میرے اندر کروا ہے سلطانی
 چو شکر شاہ بعض تخلص اپنا ہو رکھیندے
 آگے چل ویکھاں سالوں سوہنیماں لقاوالا
 جیکر کرن زیارت اندر ویر کر سیدا کوئی
 سکر نام یوسف واپتہنوں صبر ٹوٹے ڈور کے
 یا حضرت ہمراہ کرنے دی اسال اجازت ناہیں
 جیوں سرکار تباوے میں پھرتے عمل کماواں
 حال تمام نزع وہی حالت چاچے وافرایا
 جلدی دیہون زیارت ذرہ بیشک چا سدا میرا
 اسیں مکان فلانے اندر بیشک لال تسانوں
 آگے سیا او لیاں کروا یوسف ہی حجابی
 دس کہاں انہر کیونکر وچھا بولہ سی دلیرا

ہیں گاہی واولن یوسف بنشیں سزا ورنہ میں انہ حال خود

کرن روایت جدید منشاء کے چارے نول سدا اندا
 حضرت یوسف تک کے اگول برقعہ دور ہٹایا
 دروختیاں آوازے بارے سے پیارے جانی
 مڑ مڑ گل لگن تے رُون درونہ چہرہ چاؤنے
 وقت گذشتہ بلدیاں ہو پاروں نین نکتے
 اس حالت وچہ دوست رید اپنیا میں سہارا
 دیر ہوئی جد حضرت یوسف متکیا عطر شہابی
 چہرہ چہرے جد ہوش آئی تے نال اوہ کھلا
 بعد اس وچہ حضرت یوسف عرض بیان تباہ
 غیبا میں بتایا اگول اسدا حال نہ کوئی کو
 ڈا ہڑا سحت لاچار ہی اندر چہرے سینہ سلیا
 جدوں تسنا نول رحمت کر کے دالیں گول آیا
 درو فراتوں اس عاجزوں چھیک پڑوہ پیسے
 کہیں نہ نال سے فنے لہے رہند اسدا چہا تا
 خوش کلام آواز رنگینہ کہیں اوہا کر یا
 جو کوئی وچ بلائے اسنوں کچہرہ پندیدنا
 ہر دم نام تسنا ڈالیندا احمد زبانوں جاری
 جو کوئی جاوے چہرے اسنوں یوسف دس اسانوں
 کروا ویلا گلاں کروا یوسف یوسف کروا
 والدہ علم کس وپیارے زندگی خیرت اٹھاو
 سنکر بات فراتوں والی یوسف دروں سو
 میرے باہچوں زندگی مشکل اسنوں وقت وچہ
 ایسے جیالان اندر دووے ہر دم نبی مریا تا
 او سے ویلے کھانا حاضر آندا کھان لگے
 قد سے حال بھراواں والا بھائی نول فریابا

آدروا زین اندر وڑیا وچہ پڑیا نال وائو
 عین جمال وچہما کر بھائی گل دے نال لگا یا
 گم ہو یا آمیزوں لڑا پھیر پد کنعانی
 جیوں اس ویلے حالت گذری کیہہ الکتبہ سوائے
 ل پیسے جانی درواں کولوں پال ہوئے رہیں
 آیا غش وی حالت اندر ہوش حواس دسارا
 چہرہ کیا تپیا میں ولی تے اس مقبول جنابی
 وچہ جمال پیارے والا ہوئی سہہ تسنا
 دس بھائی کچہ باب اسدا غم وا وقت تسنا
 جان ثانی ہجر تیرے وچہ سک کے تیلی ہوئی
 چہرہ فراقوں گوہر کنا کے عم واجہر ہلیا
 پھیر تسادی پڑکا اندر ہے محبوب خدا یا
 رور شوق وصال تیرے نول ہوئے نین نائے
 لگا تیرخان کاری ہو گیا گنگا با تا تا
 دایم غمیاں رہنیاں تازہ غم دامینا بھریا
 دستو خیر پیارے والی صرف آواز کریندا
 کہیں نہ خیر پیارے والی اسنوں کسے گذری
 اگول کوئی جوانی ویندا مسلم حال خدا نول
 صبر آرام نصیب اسنوں حکم جویں اکبر دا
 پیہر کنعانی سانوں کوئی دم نظری آوے
 بلاں شباب جے حکم الہی اے ویلے ہووے
 جا کر بلاں یعقوب پد نول حکم ہنہ چہرے
 تا چو حکم سنایا علیہی حاضر آوے کھانا
 یوسف بھی جیوں حال ہو گیا دس لگا لگے
 جیوں جیوں شکل اندر بھیاں درو عذاب وچہ

بنیامین بنی دے اگے ادبوں عوض گزارے
 حضرت کیا بیٹا بیٹی بھی رب کشتی تینوں
 حضرت کیا دوس انہا لوں کی کی نام لکایا
 یا حضرت جس ویلے تینوں پہلا لڑکا ڈھکیا
 یوسف نام لکایا اسدا اور وحبت پاروں
 اسدا نام فرقت پاروں دم غریب لکایا
 اس زمانے لہو وا بھریا کر تہ تک وار منہدا
 تھاپیں نام پتیرا عاجز رکھیا دم سناناں
 ترسیجا لڑکا جسم ڈھکیا و سب لکایا ناواں
 سنوں و سب بتاواں جسم یاد کران میں تینوں
 تیرے یاد کران دے کارن میں ایہ نام لکائے
 سن کر نام بھرا دے کولوں دم دم یوسف رو دے
 آخر یوسف عوض گزارے بنیامین ولی لوں
 ایسی کوئی مرصدا حثت کرے بل کے دونوں بھائی
 بھایاں نال نہ جاویں بالکل کرے کوئی بہانہ
 بنیامین تیا یا حضرت اینویں سے دل میرا
 شکر یوسف نے فرمایا سن بہائی دل جانی
 حسد دم دانے دیوں لگساں سبھناں بھائی تائیں
 بعد اسدے پھر سبھناں اندر ظاہر حکم سناواں
 بعد اسدے پھر لوں تلاش و بیکر حکم شہانہ
 اپنے کول کہیں سال تینوں پھر قانونا پیارے
 باقی بھائی رخصت کرساں تینوں چو رہنا سناں
 واہ سبحان اللہ عاشق لوں نہیں کوئی سہا پیری
 عاشق بنت دروازے اوپر کروا کوک لکاناں
 حسب سجدی دل دے کولوں کہ عاشق لوں جانڈی

یا حضرت میں پر تیاں ہو پاناں ارادے باری
 بنیامین کہیا تہ لڑکے کشت کیتے زب تینوں
 بنیامین یوسف دے تائیں رو کر کے فرمایا
 اس ویلے وچہ درو تسانے میں عاجز ہاں گیا
 دو چال لڑکا جس دم سناوں کشت ہو یا سرکاروں
 دم دے معنی خون بناواں بنیامین الایسا
 کران تہ دو را کہیں کھتیں سنوں ہرگز لکھنا
 ہر دم باور ہویں لوں تینوں روواں و نور بخانا
 و سب دے معنی گرگ بناواں یا مقبول سچاواں
 حدیں دم بلاواں نال بھی دسر میں سول نہ تینوں
 خاص فراق تسانا حضرت سائیں دور نہ جائے
 گھر ویران بنی و اہویا منجول تیر ترووے
 یا حضرت اس خلوت والا پتہ نہ مول کسے لوں
 ناخوانہ کھتیں پچھے سناوں لے نور و ہداہی
 لکے وچہ وچہ لڑکے سناوں گذریا بہت زمانہ
 ایہ جو وچہ حضور تسانے کران ہمیشہ ڈھیرا
 میں خود کو کشت کرساں سوچہ ہو چا چپ نہ بانی
 تیری پوری دے وچہ ویساں پائی کہت کر تائیں
 پائی کسے چو پائی ساڈی سبھنوں حکم بتاواں
 یساں تداشی بل تیرے کھتیں نکل پوسی سہانہ
 یا بھول اس و ایس امر وچہ ہو نہ ملین چارے
 بعد اسدے کل دونوں بھائی عمر ویر لکھنا ساں
 لک و دید وصال سجدی چاہوں لکھہ واری
 باغ بہاراں یا ہر بہاریاں سن حثت نارال
 واہ خزانڈی چمن سبز لوں ہرگز نہیں سگھانڈی

جنت وادیدار اساتوں کی عاشق فرماوے
 آن بلال بائگے لول حضرت اکل حکم سنایا
 حوریاں ناز نیاز و بچھاون میوے شہزادیاں
 رود عرض بلال ہوراں نے حضرت لول نامی
 کی ایسا کہناں جنت حضرت شوق تساوی لول
 عاشق ایسے تسانے وروے یاسواں لگانے
 حوریاں شب صحیح نبی لول عرض بیان سنائی
 جس لول بچھاں پوراں او سنوں حسن جمال ہوریاں
 حضرت کہیا بیچ تسانے سالوں بول سنایا
 تسانے کرو پئے ایٹے مانے آیا فکر اساتوں
 نام بلال ہر مبارک چہر عاشق سناختے ہوئیا
 اوہ بھی حسن تساؤ شاید چاہوے یا نہ چاہوے
 کرن روایت روز قیامت رنگ بلال ہوراند
 ایہ کچھ برکت حاصل اسنوں ہوئی حضرت پیرل
 عاشق کہیں نہ عاشق کولوں دور کیوں ہوندا
 دور سی عاشق لول کہ بھاوے کولوں لبر پیرے
 حضرت بنیامین یوسف تھیں کیونکر داوور کی
 سناو حقیقت ہر یوسف نے ایہ مہل جنت کیتی
 رکھتیں ولو پوہ بھیت پوشیدہ منت تبار وین بچھاں
 ایہ گل کر کے بچھاں تائیں رخصت حکم سنایا
 صورت حسن کمال بھراواڑا ہر دون لول
 بنیامینا لگے ہر دم رہندوں وانگ بیاساں
 ایہ کی حالت ہوئی بچھاں دس حقیقت کوئی
 اسکا مال جہول میں کہاناں لگھاواہا کی
 اسے حال تمام بچھاں کی کرن جمال پور سی

چکر اسوچہ پار پیارا ناں و پیدار کراوے
 یا بلال تسانے کارن میں جنت منگ آیا
 حسن جمال کمال اونہا ندا جنت عجب بہاراں
 جنت اندر جھاون پاروں سالوں ملے جدائی
 ہوون جنت ہوراں عہدے و بچھاں جہول تسانے
 جنت کیونکر کراں مناں تینوں چھڈو پو اسے
 یا حضرت کیا صورت ساڈی جہول دون سوانی
 چشمال عین جمالوں چہرہ مٹھرا جیاں ہوریاں
 پراس ویلے خیال اساتوں پورے وچہ آیا
 نہیں امید ہے جہشتی ساڈا کر کے قبول اساتوں
 کالا رنگ سیاہ تہایت رات اندھیری گویا
 ایہ وڈ پائی اُمت پیری وکی پیش قبول نمائے
 حال مثال حوریاں لول بلیسی راوی خبر سناند
 عاشق ذات نبی کے تائیں فرپ بھیاں کر کے
 ہر دم حاضر خدمت اندر خادماں وانگ کہلوند
 پار یاراں بچھیں کہیں نہ کر کے پیشک دور کنارے
 جہول اسی برساق بچھوں بلنیا پار حضور ہی
 کہندہ ایس بچھاں تائیں جو بھر حالت تہنی
 ایس بہانیوں ہوسن ناہیں واقع وروہ بچھاں
 سنے بنیامین شتالی بچھاں کے ول آیا
 پچھوے کی ایہ حالت ہوئی بلنیا نیک بچھاواں
 ہن لول راضی خوشی و بیویں رخصت علی آزار
 بنیامین کہیا شہ شاہ دسی برکت عظمت ہوئی
 ساری دور ہوئی میں کولوں فرقت درد جدائی
 انونکر حاضر آیا یوسف نبی ہ حضور ہی کو

بکر تخت مبارک آتے بھایاں نول فرمایا
 کستوں دسویا وہ گاک حضرت یوسف والا
 اسپر بنیامین والی نول جتنی تنگی آئی تو
 اس نول وچہ فراق یوسف دے ہوئی ختم حیاتی
 پھر یوسف فرمایا دسویا کی کچھ مال لیا مذا
 رو کر کے فرماون لگے صاحبزادے سارے
 مال اسٹے گہر نہ کوئی پیسے ہکت نہ پانچ سو
 مال امانت والیں کیتنا چولدا اجوالوں نو
 امن سلامت مال تسانٹوں اسال والیں پرتایا
 کر سو فکر نہ ہوئی بالکل فصل کر سی سائیں
 جویں تسانے مال اسٹا امن امان پہچایا

کس نول غم یوسف دے پھر دسویا سخت کا پایا
 بھایاں کیسا سبہ نول پیتا فرد کشا لائو
 اتنی ہو نہ بھایاں تائیں بالکل رب پچھائی
 کچھ دن باقی زندگی اسال نول ہے جانی
 حید سے مال ہو جائے سو داسا ڈالے تساندا
 یا سلطان کریم نہیں معلوم میں غریب پچھائے
 آس خداوی اوپر اسپیں آسے کروڈائی
 باقی کچھ نہا گھر ساڈے با پچھ امانت مالوں
 سن کر یوسف بھایاں تائیں خوش ہو کے تیلایا
 بن قیمت دے مفتی والے ویساں اسپیں تساندا
 ایویں مفت تسانتھے جاسی کریم کس پچھ

بیان عطا کردن غلہ یوسف علیہ السلام بہ ہر اوزان بلا قیمت کو بیچ
 کردن انہا از حضور آذات و باز طلبیدن بہ بہمانہ پیمانہ

سوتو حقیقت کار و اراں نول حکم نبی م فرمایا
 بورییاں بھرو تمام اونہا ندیاں سن کے مول نہا
 اسپر حیدم بھرسے لگو بنیامین دسی بوری نو
 خبر نہ پوسے کسے دے تائیں ایسی جلدی کرنی
 قیمت حد شمار نہ اسدی سوہنی بے اندازہ
 سوتے تھیں بنوائی ہوئی پیر کے اوپر چڑھے
 اتنی قیمت والی پانچی بوری دے وچہ پانچی
 دلنے لذتباری ہوئی چلے طرف وطن دے
 حید کچھ دور ایگر کے ہوئے شاہ نے حکم سنایا
 پکڑ لیا شامی تاجر حاضر خدمت سارے

کر روانہ کار و اراں نول کیوں اتناں چر لایا
 ایویں عام خزانے وچوں مفتی بھرو جاوڈ
 اسپر بھایاں پراسوں پائی رکھدینی اسپر چوری
 عین نصیحت ایہ سرکا دل بات دلیو چہ و ہر فی
 دو لکھ مہراں قیمت سیسی سٹو غریب نوازا
 حکم ہو یا جو ایہا بوری وچہ چھپائی جائے
 بھایاں نول اس حالوں بالکل قطرہ چھپے آئی
 لکھ ہزاراں ہر دے تائیں خوشیاں اندر سن
 شامی جو پیمانہ سی اوہ چوری کسے چھپایا
 دو جیاں تھیں بھی لہو تلاشی جو حاضر تھیں

بھیان سے پکڑن کے کان کیتی فوج روانہ
 آگے صابز آئے سارے جاون خوشیاں کر کے
 دو ویری اس مفتی سائلش کیتے خود و
 نال حفاظت ساڑھے تائیں خدمت پوہا یا
 آپو آب تما می بھیائی بیٹھے شتران اتے
 عارف آکھن ریدی رحمت تک نینہ کھلے
 تو مثل نہ ہوئے دنیا اتے ایہ نیرنگ زمانا
 جس درباروں عزت حاصل ہوئے تیر تائیں
 جس دروازوں لکھ لکھ لکھ داری دامن کے سارے
 بے واہ سرکاروں ڈریے چا وڑ مول تیر تے
 جہاں بھراواں یوسف پاسوں خوشی خوشی اندر و
 لگروں آن آوازہ پوہا کھل جانا کھل جانا
 پائی وائے ناپن والی ہو گئی کم ضروری
 کس کرھا جزا کے سارے آئے وہ پھیرانی
 واپس آن وڑے سرکارے ڈاڑھیاں تیر تے
 چپ چپاتے ہونکے آن کھلے سرکارے
 لے کروا توں گم اسٹا پوہا اک پھیانہ
 ویہونکاشی ساڑھے تائیں مت ہونکاشی چھیلنا
 یا حضرت ایہ کم نہ ساڑا چوری چیز چورانی
 مال تسال جو یوہیاں اندر آگے واپس کر یا
 بیکر ایڈے کے ہو تے اسپس جلدی کم کرید
 ویکھو اوٹھاں گھوڑیاں طرفوں ہنہ ہنہ کرید
 کس کارن مت حق سے سے کہاوں ایہ پوہا
 ریدی طرفوں عامھی ہواں تیر گھنہ ہنہ ہنہ
 کا وڑے پھر یوسف نے بھیایاں نال فر یا یا

کرن آوازہ کھلو و پوہا گم شہابی پھیانہ
 لہندے بڑا احسان کہا یا حاکم شہر ہر سے
 اگوں بھیانویں کیتی لوتی جاسنے یا نہ جانے
 شہاں والا کدیں نہ غنیموں سخن کلام الا یا
 خوش کلاماں کر کے جاون موج خوشی وچھ
 بے پرواہی مت کے پاروں غنیمت یا نا تے
 قسم قسم واپل سے اندر کروا کر ہیا نہ
 اوسے در تقیہ ایہ زمانہ ویسے دکھ ایند تائیں
 اکے ن اوس دروازے اولوں ویکے کہا نا عابد
 خیر نہیں جے اسدے غنیموں یا ساں کہا نا سے
 اوکا اک پل اندر ہو گئے عاجز چور نکانے
 ہو نقصان کیا سرکارے پیش نہ قدم اٹھانا
 سجدی لکھو تاشی سائلوں ہو یا حکم ضروری
 خوش کلاماں بولن پاروں ہو یا چپ زبانی
 شہاں آگے شہر ہندیام نہ مارے جانہ سے
 ناں پھر حضرت بھیایاں تائیں بول آواز لکار
 حید بنواون تے ساڑا لگا بہت خزانہ
 سکرھا حیراویاں ادبول روکر حال سنبابا
 اسپس اونا در سولاں نییاں کر کے عرض زبانی
 پھر اوہ اسال ہانت وانگول آکر تیریں ہر یا
 و لکے غنیموں اسپس بالکل پھیہی ہکس نہ ہر
 پا کر رہیاں اوٹھاں والے بند ہو نہ کیتے
 پھر یا پوسد اسادے تائیں پھر اوہ حق و شکرانے
 اپنی تھیں ساڑے کولوں ایہ کم کئے نہ جانے
 سے جاو پھیانہ اسال کیتے دا پھیل یا یا

جتنی اس سال تساوے اور شفقت رحمت کبیتی
 ایہو اشارہ رب العالم بندے نوں فراموے
 رب فراموے سن لے غافل کھاکے نعمت میری
 میں حاکم جبار کہاواں مت خفگی در آواں
 وچہ عدالت کدیں نہ کرے حاکم ادب کسوا
 جسدن میں خود عدل کرن و خلقت اندر ہمسار
 اسدن پیغمبر بھی ڈروے کہیں نفسی ساسے
 مت کے میری رحمت اوتے بھلیں پرا تھاپیں
 گرمی وچہ جو بیل نہاراں پیوں ٹھنڈے پانی
 اوج نہ جانے ٹھنڈیاں چھاواں دیشاں تھاپیں
 بھل نہ جاویں تھر میرے نون نیکی کوئی کماویں
 اتھے جیوں میں تیرے تائیں رکھیا امن امانی
 جیکر اتھے خوشیاں کیسے بیٹھن کما کہا سیں
 نعمت کہا کے میری بالکل کریں نہ میری چورکی
 حضرت یوسف نے فرمایا سخت اور اونہانوں
 اس سال تساوے عزت کبیتی لے ووردیاروں
 شکر سا جبرادیاں کہیا مار غماندیاں آویں نہ
 بیشک حاضر اسیں تمامی لوتلاشی ساڈی
 حضرت یوسف نے فرمایا میں ہاں اوج کریندا
 دل وچہ پک یقین بھایاں نون سی اوہ گلہ پورا
 اصلی خبر نہ معلوم بالکل یوہیا سخن عواماں نہ
 اگے حاکم لے پرواہ وے سخن نہ کیتا جاوے
 بھایاں کہیا وینہ تلاشنی گھول ہوساں ہی
 یوسف کہیا جیکر نکلے تسال کنوں پیمانہ
 بیونکر ہے قانون اساوڈا کروہیاں میں جاری

انتی آخر ٹروی داری کر چلے بد نیتی نہ
 جسدن نعمت کہا کر اسدی کر بد نیتی جاوے
 پھرتوں میری چوری کرنا ایڈ نہ کریں دلیری
 پچڑ لوال جیوں یوسف نہ پیا اپنا ویر پھر اول
 لیندے پچڑ پیا پیاں تائیں بیونکر امر سیکے دا
 ہر داعل میں عدالت بدلہ لینا چاہسار
 اس من توں بھی حاضر اسیں وچہ میری سرکار
 اگے ہر قسموں پرستش کر سال تیرے تائیں
 اسدی بھی میں پرستش تھپیں کسلی تیری تائیں
 نہیں بلکہ میں پرستش اسدی کر سال روز جزا
 اوج نہ ہووے خالی تھپیں وچہ وریلے آویں
 ایہ گل وچہ قیامت بالکل ہونی مول نہ جانی
 روز قیامت کیسے بیشک سختی وے آسیں
 جیوں بھرا یوسف وے چلے پانی نون کنت تیرے
 چنگا جرنکوئی والا و تائساں اسانوں
 تسیں اساوڈی پانی چوری لے چلے سرکاروں
 قسم خداوی اسال تساوڈی چوری کبیتی تاہر
 جے نکلے پیمانہ کرناں مرضی جویں تساوڈی
 باہجہ تلاشنی گہروں واپس گہروں کوئی جاوے
 ساڈے وچوں کوئی نہ کروا ایسا فضل بے نور
 ایہ نہ خبر ہے بے پرواہ نون کرے سہ سلا
 شاہاں نال نہ لیکھا کرے مت کچہ نہاں آوے
 ایہ نہ خبر ہے بن جاوے اتھے بے پرواہ
 کرناں پھیر نہ ہو سی تسالی ساتھ کربہا
 بیشک و لوں امنا شاہا سبھ نے عرض کرنا

در بیان ہمدردی یوسف علیہ السلام و تلاش پیمانہ از جوال ہائے شامیان و بیرون آمدن آن پیمانہ از جوال بنیامین منہ منہ

سنو حقیقت جہدم بھائی سبہ ہوئے افزاری
سجدہ تھیں اول شمعو نے دی آن تلاشی ہوئی
سجدہ والے بوری تھیں پلٹے اوپر زمین غلاماں
یوسف نے بھی بول سنایا ایہ کوئی نیک و سبک
پھر کہلائی بوری جلدی و بچے بھائی والی
آخر ایسویں وس بھائی اندی جہول تلاشی ہوئی
اک برادر چھوٹا حسبنوں بنیامین تباون
حضرت کیا وس بیارون جہمال نہ باہر آیا تو
رفت حکم دتا سہینانوں جاو طریق وطنہ کے
اسے شاہد تک بھار جو باقی رہ گیا ساو ا خالی
چیتک لٹو تلاشی نہا پس ساوے اوس بھراوی
مرت کے اسیں روانہ ہوواں بھیر بھتے تینوں
یلے جلد تلاشی اوسدی لہہ جاوے ظن تیرا
سن کر یوسف بنیامین نے دی بوری کھلاو اگی
نفر غلاماں تک پیمانہ کیتا شور ککا رانو
بلچل پئی تمام خلق و چہ کرن لگے تہ میراں
بھایاں نے جہ پائی ڈھنٹی ہتتا و رو کشا لانا
ہو گئے چپ زبانون سارے سخن تہ کوئی بولے
اے اتر حکم جے بنیاں پاسوں ایہ کم کما و بھوے
ختم ہو جاوے کھیدر تھامی انبر ہووے کیراں کو
پائی جس دم باہر آئی ونگ سوچے سجدہ بھائی
سخن کلام آواز نہ کوئی کنہیں غصہ تھامی

کہندے لٹو تلاشی ساتھیں یا مجھو سہنفا کی
اس چو فیروز کین دے کارن آن کہلا ہر کوئی
اس وچہ نہیں پیمانہ کوئی کیسا بول تھامان
استھیں چوری والا کارن صا و کین تھنوں
اوستھیں بھی نہ لکھیا بالکل کوئی پیمانہ عالی
حکم حضور سنایا پائی نکلی مول نہ کوئی
اسدی بھی کہلاو ایسے بوری جے صا و کین و
اس تک بھار کہو لاؤ تاہیں چاہو صبر کما یا
بھائی عرض سناون لگے اولوں پیش سجدہ کے
اسدی بھی تھم لٹو تلاشی اسیں ہوواں اقبالی
اسیں بھی واپس کس نہ جاساں جاواں قسم خداوی
ظن رکھتیں توں ساوے اوتے ایہ گل کر دی کینوں
اوس تھیں تھتے اسیں بھی واپس کھانگے تیرا
اچن جنتی پھولیاں ہو پیاں نکل پئی اوہ پائی
نکل پیا پیمانہ بارو سندا عالم سارا
ویکو کیسے عمل اونہاندے جا پین و اگر میراں
اکیا پیش جو پس من محشر نامہ میراں والا
ویکھ تھاشا طبق زبیں و ابیر پی و انگول ڈولے
قسم خداوی اوسے ویلے طبق زبیں پلٹو سکے
پریشیکسین غالب سجدہ تھیں پے یاں تقدیراں
اچن جنتی پھولیاں اوتے بجلی چوک و کما کی
کہندے بول بھرا پئے نکل بل سر و گامی

ایہ کی چالاکی تھی تو نے ہوش حواس بھلائی
 جس شاہ تینوں خدمت کر کے اپنے کون بہایا
 شرم لحاظ نہ آیا تینوں کیتی ایڈ ولیری تو
 اسے وار آندائیں نالے لائی مگر خواری۔
 عالی پاک گھرانہ ساڈا اندر دینا ساری
 نیسایین خوشی سے اندر ولوچہ سوزتہ کوئی۔
 کھندے چوری کر کے پھرتوں نال ہو ویں رہانی
 نیسایین تیا میں نہیں پائی مصل چورائی
 جیکر انہی ہتھیں چاندیشیک باتے سیندا
 اچھے طعنے مارو مینوں نہیں تھامی بھائی
 کس دی بوری وچوں پائی حاضر باہر آئی
 حضرت کہیا میں پیمانہ ایس طرح وا چائیا
 جس تساڈیاں بوریوں اندر پیا مال دوبارہ
 اس دن والی حالت ہوئی میں وہ پوسن کوئی
 سن کر ہمایاں حالت ایسی کیتی چپیا نول

چوری چاکر پائی توں نے لیک گھرانے لائی
 اوسے وا تہہ بلانڈی واری مال اسباب چرایا
 اسال نہ لگے ایہ کم کیتا کے ان دور بوری
 شاہاں وی کر چوری تو نے پت گواہی ساری
 اسدا بھی تہہ خیاں نہ کیتا ہوئی سخت لاچار
 بیچ میان خواہش اسدی اوہ سی پوری ہوئی
 جگوچہ شہریاں کیتا ایسی بخ ہوئے زندگانی ہو
 ہتھ سٹرن جے اپنی ہتھیں میں بوری پوری
 قسم خدا وی میں نہیں چائی بھائی سوزن کریدا
 کہن لگے جے تہہ نہ چائی ہو وی کس چھپائی
 تول بھی کول تکنیدا بھائی بھایاں عرض شائی
 جیونکر مال لضاعت آگے ایسی نساں چرایا
 اوسے نہ پیمانہ بھی ایہ گھتیا ہو سی یا را
 اس قسم دی خبر نہ مینوں کیوں کہانی ہوئی
 دل وچہ کہن کیوں جا آندا اسال تینوں کنواروں

دور بیان احوال دوران بعد بر آمدن پیمانہ و حکم ہزار پر سپین یوسف

بھایاں نول فرمان سنا کے یوسف بنی یگانہ
 دستوں نے شہر وطن وانسین سانوں ورتا را
 کہن لگے سب صا ہزارے عرض حضور سواں
 اوسنوں نثر جے یقوت بنی دی بیہر قویا دیز
 اوسے پاس رہوے جسدا وہ مال سنا چو اوسے
 یوسف نے فرمایا میں ہن ایہ تساڈا بھائی
 جیونکر سب دزار تساندا ایویں ایس کر سیاں
 کہے تساڈے موجب اسال اسپر عمل کما یا

ثابت ہو گئی چوری ساڈی لکل پیا پیمانہ
 کیونکر چور سزا پیتدا کرے جو چوری یا را
 جو کوئی وطن اسالے راندر کر و افعل نتھا وال
 سال سیکرا وہ قید رکھیندا پھر سزا چھوڑیندی
 سال پچھوں پھر اسدے تائیں حکم خلاصی آگے
 برس نال تک پاس اسالے قید رہی اس جائی
 تکیا سال جدول پھر استوں مہروں اسلے لیسال
 اپنے دیس وطن و ابار لکل حکم نہ مول چو لایا کو

شہر مصر دارالینہ ورتار راوی خبر سناندا
 ثابت ہو یاں چوری اوسنوں بھرن آوند ابرانہ
 دوتا جو جراتہ بھروا جلدی واپس آندا
 یوسف نول ایہ دل سے اندر سوچ خداوند پائی
 سر پنیامین بھرانول بھائی سہراہ کپڑ سن
 بہتر ایہ جو شرح اینہا ندی اس پر عمل کماواں
 سند حقیقتہ جد بھیا نول یوسف نے فرمایا
 واول دیلاں کرنے لگے صاحبزادے سارے
 آخر پھر یوسف نے لگے رو رو عرضاں کھشے
 ووروراز ووارا تیرا شہر دنیا اندر
 جو تیرے دروازے آوے خالی کین نہ جاوے
 لگے بھی خدمت دے اندر لگے ایسے دواری
 ہن بھی ڈاڑھی چٹکی کیتی فرق نہ چھوڑیا کوئی
 ایہ بھرا ساڈا چھوٹا درواں مار موکا سیا
 کر بے عقلی پائی تیری اس چاچ چھپائی
 بخش قصور اساتے تائیں کر خدمت فرمائی
 اس درباروں کہاں خلقت پانڈی چہ تیری
 صاف جواب سنا کے یوسف کہیں نہ موچھوڑیا
 لگے جو کچھ سہنی آہی سو کچھ مانتھیں سوئی سو
 ایسے نیک پیغمبرن کے اچھاں بار و لاخاں
 دل و چہ حضرت اس نقطے اول بچھوڑیاں سماواں
 اس دن وی اوہ چوری حضرت نکر اوہا ندی لاوے
 سارے غصہ کر کے اکہن پنیامین بھرانول
 عورت بھرم گویا سارا ہوش حواس بھلائی
 توں بھی اولویں کرنے لگول چوریاں والا جالا

جو کوئی چیز کسی کی چوری کر کے قصدا کھاندا
 وونا بدلہ بھروا چھوڑو نہہ پیسا ندا آتہ
 چونہ ویندا سی پربانہ اوہ پھر قیدی ہوندا
 کہندا جیکہ جراتے دا حکم سنایا بھائی
 وونا چھڈ کے پریونا بھی ایہ چا جراتہ بھرن
 اس گل پاروں حضرت پکیسا و سوشن بھراواں
 پنیامین تساڈا ایسے جاسی قید کر ایسا
 کی جاسکے ہن غدر کر لیاں یا بل وی مگرے
 چھڈ دیہ پنیامین بھرانول لے عہ پر بھرنے
 چھڈ دیہ نام خدا کے او پر ایہ بکتاں پیغمبر
 عالی ہے دربار تساڈا ہر کوئی سیا صلاح کے
 عجب تساں نے حدوں وہ کے کیتی خاطر واری
 پر خشوع چا جو اس واری ایہ گستاخی سوئی سو
 گھر باہر دی خبر نہ اسنوں کدیں نہ باہر آیا
 غمانہ ہو ویسے چھوٹیاں تائیں جو ہوئے بریائی
 ایسے و عائنیں ویندے تینوں جاساں رہن
 چھڈو جے ہک چور ساڈا نہیں کوئی گل بھاری
 او پر شرح لیتو بیانی سے پورا عمل کر لیاں
 ہن نہ چور تساڈا چھڈ تساں کرو کلام نہ کوئی
 پھر دستو کدکم اجیہا کیتا ہے اشرفاں
 جس ن یا بل کولوں چوری ونا بچھوڑیاں
 ایہ پھراں نغراں اس گالہ می خبر پھراں نہ آوے
 وچہ پرو لیاں اشرف مندرہ کیتا تازہ اسانوں
 اینویں چوریاں کروا ہے سی تیرا سکا بھائی
 سن کر یاں ت بھراواں کولوں ہسیا بی تہالی

ایسے کچھ نہ بھایاں تائیں حضرت نے جنوا ایسا
 ہاں لیکن حضرت نے اتناں بولیا سخن کہاوں
 بنیامین تے یوسف جیکر چوری آہے کرے
 بعد اسدے پھر بھایاں تائیں یوسف بات سنائی
 حاضر بات سناون لگے صاحبزادے سارے

کر کے صبر چھپاتا بیٹھا منہ تے پردہ پائیا
 تئیں دوہیک بد شک کے حضرت یوسف اول
 تاں تئیں ہو وقہ اونہاں بھٹیں قدم آئیں دھرو
 و سو کہاں جیوں چوری کروا اسدا یوسف بھائی
 وں حقیقت ازہر جیونکر راوی خبر گزارے

بیان کردن پرادران ہر سہ ذر وی بجزور یوسف

سن عزیز میرے لینوں ویسے بات دیہائی
 یوسف وی اک نانی آہی بت پرستی کر وی
 اک ن بت نوٹ ٹھا یوسف نانی ہی پوجیندی
 راجیلہ نے بھی اس کم نوٹ ٹھا ناں کھتیں وے
 اک دن سچہ کرنے لگی وت جے کہیں کہ ایس
 جلدی کر کے ہو لی جہا بت نوں پکڑشتا بی
 اوسے وقت یوسف نے بت نوں نظر چا کر جھایا
 بیج فراون بنیا ندا ایہ ہے قدی جی حالانکہ
 حضرت دا بھی ہے فرمودہ و پو مشکوٰۃ گرامی
 توڑ و گردن اسدی بالکل ثابت مول نہ چھوڑو
 جو کوئی گھر اپنے وے اندر ہے تصویر رکھیندا
 دنیا بھی ایہ بت پرستی اسنوں پوجن والا
 بعضے لوگ بتاں وی طرفوں ہک خیال اٹھاون
 ایہ جو ہر ہک پیسیاں اوپر ہے مورت سکراری
 اسدا ایہہ جواب جے جیکر اسنوں کوئی نہ چاہوے
 اس مورت بھٹیں کرن کنارہ مشکل حال اسدے
 اسرا چاری پاروں اس نوں رکھن جائز آیا
 دنیا بھی ایہ بت پرستی عالم لوگ بتاوں

جیونکر چوری کروا ایسی اس دا یوسف بھائی
 منکر سی توجید خدا اول ردی رت اکرو وی
 باہجہ خدا اول اسدے گے سجدے پئی کریندی
 دیکھ جو الا بیٹا مانی سخت غصے وچہ بھیندے
 مانی نے فریاد جلدی حضرت یوسف تائیں
 مارو بھٹن زینیں وے اوپر ادہ مرد و جہا بی
 باہر جا کر گوراو تے یوسف کھم و گا بیسا
 جتھوں ویکھن بھٹن سیٹھدے پھر ثابت موکاں
 جینوں بت کسے جاگہ تے دستے لٹک حرامی
 اسدے لے بھی پہاوسنوں ورجہ ہلا توڑ و
 رب العالم اس گہر اوپر رحمت نہیں کریندا
 بت وے پوجن والا بکو سمجھہ حقیقت حال
 جس گہر مورت اس گہر رحمت والے لٹک آون
 ایہ بھی مورت ایہ کیوں باہر نہیں گاندے ساری
 آپے بھگتا مرنے لگے آخر نوں مر جائے
 جیکر پیسہ پاس نہ ہوے کیونکر کوئی جیوے
 ورنہ باہجہ ضرورت باہر جاوے سچھ و گایا
 تاہیں نیک خدا وے بندے اسدے نزدیک خداون

بختیار بنت و ایچہ و رہہ سنتہ بنوی آئی۔
 یوسف نے بھی نانی والا جاکے بہت چھپایا
 اول ایچہ چوری یوسف آدمی چھپایاں سے فری
 حضرت جدول تولد ہوئے مگر کئی سال بیماری
 سی ایک مہینہ یوسف بنی وی عا ہر دور بخانی
 یوسف یا الرکابینوں دیمہ چا یوسف پیا سا
 حضرت کیا بیشک لیجا ہور جو مرضی تیری۔
 آخر دولوں کرن کلاناں آپس دیو پر روز کے
 چین بنیا یوسف کے نول حضرت ایچ کرال
 اک مہینہ یوسف ایچ ہور کے اندر گھر لساٹے
 حضرت کے ایہ بات مقرر و لٹھیں یک لکاکی
 جسدن مہینہ گذر سدا نا حضرت لیون آئیما
 اسمعیل فریچ اندر و اجوسی پکا نور سی تو
 جد حضرت لیچے اسنوں بی بی شور نجا یا
 آخر لیا کرو و لے یوسف کے لک ڈٹھا
 کہندی اس نے چوری کیتی کدیں جاو و لیا
 پاب لاچار ہونا اس گلوں سخن نہ یویا کوئی
 آندا گھر یعقوب یوسف نول نال اندرے باری
 تیری ایہ یک چوری کیتی یوسف بنی بیانے
 اک دن یوسف گھر وچہ بیٹھا اک سوالی آئیما
 کے کچھ حدتہ نام مولدے کے سوال نماں
 اک مرغی وچہ خدمت حاضر سببی اپنے گہری
 بے اجازت باہل نہیں اوہ وئی باعزادے
 ایچن چوریال خدمت اندر بھایاں نہ بھایاں
 آخر کول آواز سناوے یوسف بنی ریانا

بیت نکستی کروباں گزے خاصہ بنی خداکی
 دوست پاروں لوکاں سے پاپا یوسف چور نہایا
 اس شخص سے وچہ چوری نظام بول بنائی
 بنیا بن نہایت چھوٹا ہوئی سنت لاچار سی
 اوس سے آکے عرض الائی پیش یعقوب زبانی
 میرے گہرا ملاوہ کوئی دنوں کے سہارا
 پر تیرے دوست و لیسال ایچہ سے بہاری خدمت تیری
 یوسف کے دلوں سے حضرت کے دل سے بھی ہونے
 یوسف اول اسیں کول آپس دا وعدہ ک کرال
 وچہ مہینہ چھپا چلے بیشک گھر لساٹے
 مہینہ یوسف نا بنی بی بی لٹھ کے آئی
 بی بی کے دل شوق نہایت ہو گیا کہ نہایت نہایا
 اندر واروں کڑھنوں ولیا بی بی بکر ضروری
 یا حضرت میں پکا عالی اک عجیب کہا یا
 پکڑ لیا بی بی سے جلدی یوسف ولیر مہینا
 سال برابر اسنوں اپنی خدمت وچہ کھیسال
 آخر بی بی وی دینا تمہیں جلدی رحمت ہوئی
 وچہ ایچہ چور کے پھٹ سکر دی بھایاں پیش گزار کی
 بھائی عرض بیان کر تیرے دہرہ دہار شہا
 نام خدا و یوسف تا پیش اس نے بول سنا
 اس وقت وچہ پاس یوسف نے نال کی کڑواو
 پکڑ سوالی اول اوہ وئی خرافات اکبر وکی
 اوہ بھی چور کی کیتی اوس نے کہندے صابر
 کہ حضرت یوسف تا پیش بہت لیلال آیاں
 پکڑ و بیابان اہنا دا چو بھائی کرواناں

لکل کھریوں صاحبزادے کرن ولیاں لگے
 چیکر اٹھے رہیے تا بھی پیسہ برنگل باڑی
 بول کہیا شمعون بہادر بات سنو کہ میری
 اگر یوسف باپ اپنے تھیں جدا ساں کروایا
 چیکر ایہ بھی بیٹا اوسدا چہ مرہر چھڑ جاواں
 ہن نہ بیابین بھر انوں چھڑ جانا اسجاٹی
 جے نہ جنگ لڑائی کیتیاں ہوئی نتج اسانوں
 چکر یاب سدا یا ناں پھر ہوساں جلدی راہی
 ایڈے شیر بہادر عالی دنیا چہ کہاواں
 کہو جنگ لڑائی اٹھے ذرا نہ ہمت مارو
 کسنوں طاقت پیش اسٹے آوے جڑ کر کے
 ثوت زور عزیز مرہر نوں چیکر ناں وکھلائے
 وہ تفسیر امام غزالی ذکر عجیب لیا یا
 بیشک بات تہ اڑی سچی کہو جنگ لڑائی
 نسواں چا کر آندا اوسنوں جے خالی سجاواں
 متینوں اتنی ہمت طاقت رب عطا فرماوی
 کون کوئی اوہ شیر بہادر ہوئی ناں آیا
 انشا و اللہ میں جس ویلے قہر و تیغ اوتھاواں
 بول کہیا شمعون بہادر بدو کہے کہ سائیں
 مرہر مکان وکان گامی کرے مٹے سارے
 پھر ہوسے خدمت اندر اوپوں غرض گذاری
 صاحب منصب خوفوں ڈرے کہ جاسن کسکائیں
 خاطر جمع تاملی رکھو مت پے کھرا وڈو
 اینویں وار واری کہیا عاقر سہم پیراواں
 ناں پھران تباری کیتی مرہر ہوسے عالی

خالی جانال طرف وطنی ان باکل لگے
 کی علاج کراں جد آپ لپے مار ہی پیر کو ہاڑی
 خالی جانال طرف وطن سے نہیں یہ بات بھیری
 ہن تک اوسے درو فراقوں باپ ناں نہ آیا
 کہہڑا جا کر لکھ باپ انوں اسیں کام ویکھاواں
 جیت کت جیلے ناں لپچا ساں کہے جنگ لڑائی
 ناں بھی باپ طرف جاساں چھڑ کے ویر برانوں
 خالی جانال تھیں غصے وہچہ ہوندا ہی ایسی
 کی مروی جے ویر اپنے نوں قید کر کے جاواں
 جو کوئی بھٹے پھر شتائی دو ٹوکے کر مارو
 ہاتھی شیر و زندہ ساکتیں لسن لسن جاوے ڈر کے
 کہیں نہ بیابین پھر انوں منتاں ناں لپچاے
 ایہ گل سن روئیل بہادر خدمت بول گنا یا
 باپ اپنے تھیں کوڑے ہوساں چہ نہ تباو کجائی
 مری باپ پیارا وروں ہولا چار نتھاواں
 جسد مہنچ میانوں کڈاں اندر جنگ لڑائی
 جینوں وہچہ میدان نہ کھیر کے میں غالب واسا یہ
 بھاویں کیڈا شکر ہووے پلوچہ کتیمہ جاواں
 ناے میں بھی شہر مرہر وہ ویساں گہت کہا میں
 اکہ جیلے ناں اوڈا ساں وٹھوا محل جیلے
 جھدیں وہچہ کھیری جاکے سہاوار پوکار ہی
 وہچہ کھیری مغل چھڑ ساں ان بندے وکھائیں
 انشا و اللہ فتح اسانوں طبعی ذات خدا و
 بیشک اسیں عزیز مرہر سنگ جنگ جدا لپچاواں
 اشعل گاہ وی تیغ میانوں جلدی ناں نکالی

جاملن ویلے بھایاں تاپیں اور بول عرض سناچی
 جیکر تیں لوکے تال واہ واہ ورنہ نگرہ کر سال
 تسال بھی سن آوازہ میرا جنگ جلال چمانا
 تنگے اگردوں ہی شاہ راضی ہووے نال اسٹائی
 ایہ گل کر کے مر ویہو واہو یا جلدی را ہی تو
 لہجے آکھن حسبدم بھائی مونا امید سداے
 اس حالت وچہ حضرت یوسفؑ دلوں دل لکری
 پکڑ اوٹھاسن لشکر پھو پھو پھو ویر نہ اسن
 ایہ فکر کر سٹیا اپنا افرام سیم سدا پیا
 آیا افرام سیم سنٹاری با بیاں کو چیا تا
 سن کر بات یوسفؑ دی آکے جا کر عرض گذاری
 یوسفؑ کیہا کچھ نہ سنانوں خطرہ سے اس گل
 اتنے نیکر مر ویہو وا حاضر ہو پیا آکے
 دیکھ بھائی ساڑھے تاپیں عاجز اسین بدیسی
 تسال چاکر آندا اوسنوں کو لوں پاپ پیا کے
 سبھی بھائی اسان غریباں شاہزہ ہو کر لاول
 جیکر نال صلاح کے سالوں تاپیں لہجہ ہی
 صیدم تین میالوں کڑا ہی کون جوہر کو پوسی
 سالوں قوت زور خدا و زہبت عطا فرمایا کو
 صیدم غضبوں نگرہ اسین کوک آواز لسیاں
 یوسفؑ نوں بھی زور بھایا ندا پسی معلم سارا
 کی ویکے کل وال بدن سے کٹیا اونگول ہوئے
 سبھی لپا یوسفؑ نے ہن ایہ کرسن جنگ لڑائی
 اوسہ وقت یوسفؑ کہیا اپنے بیٹے تاپیں
 اوسہ وقت تپائی لڑکے کٹری سے تپتہ سارا

اول میں اس شاہ کے آگے نری کراں سنواچی
 زور کاوازہ کر کے پھر سیناں اونہا ناکے لڑساں
 اول نغریوں مول نہ تسال غفگی وئے رانا
 بیگناہ نہ مانے جاملن نندے نیک خداوے
 لالی آکھیں آ حاضر ہو یا اندر مجلس شاہ ہی
 پاپر کرن لگے تدبیراں کمال مروسیاے
 بھائی میرے کرسن شاہر جنگ عبدال تپاری
 میں تلوار اٹھائی اسٹھیں لشکر کرسن کھاسن
 بھایاں طرف چھا آکر کے سنوں جلد بھایا
 سدا رہیا تپا می تھلاں کسے نہوں بھجاتا
 یا حضرت اوہ جنگ کرن لوں کر کے پھو تپاری
 بیشک کرن لڑائی نہیں کوہس اونہاں واپل
 کہن لگا یوسفؑ و تپا میں اوں اب کھا کے
 اسد بیدے تیرے اوپر مول افضل کر لسی
 جیکر چھڈ کے جائے تال پھر خوف پورو تار
 ایہ احسان تساد اکتیا کدیں و لوں بھلاساں
 بیشک اسین بہادر بہاے کرسن جنگ لڑائی
 اشٹا باند فوج تیری لوں پلوچہ بھاجر پوسی
 اسین اولاد رسولان نبیاں کسے بھی انہن پایا
 پلوچہ چکنا چھو تپا می تیری فوج کرسیاں
 شکر بات بھرا اپنے دل نکدا نیچی پیارا
 معلم ہووے باہر پھو تپاں خون بدن و اچھے
 لشکر جہ میرے دی کرسن پلدیوچہ حقیقی
 جا کر یاپے دی کڈاوتے اپنا ہتھ لگا میں مو
 و رہو یا سبہ جوش بدن بخشیں جو نہ جاندا جریا

توت سرت و جو دوسرے میں وہ زایل ہو یا سارا
 دور خستہ کے نور سدا کے سوتھی لنگ و پیمان
 مال مجتہد حضرت اوسنوں گل کے مال لکھا یا
 کچھ نہ بولیا صما چیزا وہ ہو کے کسب سدا یا نا
 ایسے کوئی لڑکا پشت یقینوں نظری آؤں
 اسے حال دیکھا اندھ سی سر و خداوا
 کہیں لگے لگے مرو ہو واکوں اتناں چرایا
 مذہب یا پانترہ کوئی خفگی دلوں اتار ہی ہو
 بول ہوئے نے فرمایا عجیب یہ قدرت ہوئی
 سدا خفگی نورانی لپوں کندی کے پتھر لایا
 شایہ پشت اسٹوئی و چوں اوہ کوئی صلوات
 سکر صما چیزا کے سارے کس دیکھا لگے
 طاقت سرت لچاوتن والاد و جاہورہ کوئی
 مال پھر یوسف کے فرمایا لے بیا یو نبلا و
 اسماں کساؤی پرت کیتی سوسنا زو کما کے
 پھر تیس کیوں مال اسٹوئی کے کہو چک اڑانی
 آپے مال و پیری کر کے شمال چور یا ساٹا
 اس و پھر میرا دوس نہ کوئی شست کے کاندھ پتھر او
 منہ کے اپنے زور قوت تیرے کھو پھر پھیلائی
 کئی کساں کھینستے ہوسن عابرو کوئی کاسے
 پیکے پرواہ خفورا ہی کل خفقت و اوالی
 چوڑیوں جیسے اوہ باز کو کاسے کون ہو کسا
 و ناں مانسی خفقت سرچی و احنت و ان خفقت
 قوت سرت زبیش کسے و اچانڈا ہے اجاوی
 سن حکایت نیک بزرگوں سنتے اندر آئی

پرت ڈٹھا مال نظری آیا لڑکا کس و ل
 وحشی و بچہ دیوانے ہوون ہوش عاں پھلاون
 کون کوئی نون کس و ہی پشتوں بھی نون
 دلوں و لیل و وٹو کے کھلا وہ مقبول رہا نا
 پر اس بات نہ وہی بالکل باتہ سدا وال کسوں
 تا جو حاضر خندہ شہر کب ہو یا صما چیزا وہ
 وچہ او ڈیکھا لگے کہانے کتنا وقت وہا یا
 شایہ شہاہ عزیز میرے کیتی صلح پتھاری
 عیدم ہوش آیا لے لڑکا حاضر آیا کوئی
 جوش خروش تمام بدن و او سے وقت سدا یا
 اصلی حالت معلوم رہ نون کہند امر و خداوا
 کون کوئی انہ ہوش کے جس نے روز سے
 ہے کوئی نسل اسٹوئی و چوں اتھے سر و خفقت
 کس سبتوں مال اسٹوئی جنگ حیدال مجاؤ
 اتنے قرب و تیرے بول کے کسے نہ اتنے بائے
 کپھر شیب ڈٹھا کوئی ساٹا و تنو مال صفا
 لپے حکم ہوا شہر یا پتھوں فالوں کسا ڈا
 کرو آرام نہ مال اسٹوئی جنگ حیدال مجاؤ
 نہیں بلکہ اس گونا کوئی خفقت رہ او یا ہی
 کئی کساں کھینستے ہوسن عابرو کوئی کاسے
 چوڑیوں چاہو سے زور و ل زبیرا کوئی کاسے
 بگری کھینستے ہوا شہر کسے صدق حیدال
 کوئی ڈٹھا لگے کوئی لگے عابرو پتھوں کسا وہ جانے
 خفقت رہ امر و ل ہو و فتح نصیب نہ بھائی
 پھر لگے عابرو خفقت بول سدا وال کھائی

شکایت

قوت انہیں فیلاں کی رہتی رہتی نہیں
 اکٹن او سنوں دل سے اندر کبر غورث آیا
 انہیں ہاٹھیاں دی بسینوں قوت پختی ہوئی
 یہ فکر کر باہر اوسنے بدھی اپنی گھوڑ کی کو
 جھروں جوانی والا اوسنے دلوچہ کپٹیا ماناں
 رستم کم کسے سے کاسن جہراوٹھیا اول میں
 رستم بھی بن شکل چوراندی اسد سے پاس سردنیا
 کہنہ رستم میں بھی پھر ماناں تو تپدا کوئی
 پل کدیں چوری کرے تپکچہ چلی چارا
 وہ گھوڑی سے رستم بدھی بے حد قیمت والی
 اینوں کرے رستم اکوں اسنوں بول سنایا
 باہر کڑھ کے ہوسے روانہ کیتی ترن تیار دی
 حیدم کہہ اگر سے ہوسے رستم کرے دیلاں
 جیکے چور میری ایہ گھوڑی لیکر چور رہی
 یہ فکر کر زوروں اسنوں ارہی تک گراہی
 جہر دکھی تے لگی او سنوں تک سے بہا و سداہی
 اوہ میاں نہ کر کچھ ہا ساد کھی پتھونہ لاویں
 نہیں جانا اول کسدی چوری مان اسیں چلے
 رستم ہا ہم بہا و بہا رامت خیر اوہ پاسے
 جہراہ چور بہا ورتائیں اولوں بات سنائی
 کچھ تاثیر نہ ہوئی او سنوں بالکل کچھ نہ جاتا
 اتنے تپکر رستم تائیں ہوئی اولوں حیرانی
 اتنی قوت لاسے سے ہیں تک بہا وری لاندہا
 پر اس چوروں نہیں کوئی مارا کے نہیں مارا

سن میں اسدی بول حکایت خدشتہ سنائیں
 کون اوہ مرد بہا ورتے نہیں ہمارا سایہ
 جاناں میں جو دنیا اندر میر تیل نہ کوئی
 کیتنا مال جوانی والا رہی آس تر وڑی
 اوسے راتیں حاضر ہویا آو تک چور سیانا
 کیا دیکھے تک چور میرا پانڈا پھر واجھائیں
 پھپھیا چور بھلا دس بھائی توں کس کارن آیا
 میں بھی چور ہاں تیرے وانجوں عکھی چوڑی تھی
 حبت شخص نے بول سنایا واہ کم بنیا سارا
 اسنوں کہہ ل پھلے اگاں وچ ویسے فی انجالی
 سن کر چور شہانی جا کر سنگل توڑ و بجا باکو
 اگے چور تے پتے رستم سنو حقیقت ساری
 تینوں رہنے پختی بیشک قوت اسی فیلاں
 کس قیمت ایہ زور جوانی ولوں دلیل وورامی
 میں حصین جاتس لگدیاں اڑوسی وانگبار و کامی
 تیس کے چور بہا ورا گوں نرم آواز نکالی
 مست کے سا آونے ناں پھر غصیبوں بکڑیا جاو
 غالب زور جوانی حصین طبق زمین واسے
 اسیں ہواں خوش مسخری اندر غصیبوں بکڑیا جاو
 پھر غصیبوں اس حبت وینائیں رستم تک و گامی
 ایہ کل کتھریاں کہہ دھی شاہد علی نہیں چور کھیاتا
 ایہ کوئی غالب چور میرا کیجہ کہاں زبانی
 سہی اکتید بہا ورتا اس جاہوں خاکستر ہو جاندا
 کر ایہ فکر چھپاتا ہویا بیٹھا پکڑ کتا رامو

Marfat.com

کہند انتہا کے غصہ کو چور بہادر تائیں تو
 تال پھر لنگہ اگر کے آئے چور شخص بتلایا
 قیمت اسدی ساٹے پاسوں مول نہ پونڈی لگا
 بیہڑا سا نہیں زبراہو کا وہ گھوڑی لجا
 تال پھر رستم نول فرمایا چور شخص کے نولوں
 چور زوروں غالب آئے گھوڑی لگا
 تال پھر گھل پئے اوہ نولوں رستم نول لگا
 ایسا پکڑیں کے اوپر رستم اس نے مارا
 گھوڑی کہن روانہ ہو یا مرد بہادر عالی
 بعد اسد کے پھر کہیں نہ ماناں ولد کے اندر آندا
 حیدرول پوسے آروٹا کوئی اور شخص لگا
 شاہ پچھراوس رستم سالوں نول کیوں تائیں
 بدول مر بلا آئے کوئی رنگا تیرا کرماندا
 کہندار رستم شاہ تینوں کی ہیں حال سنائیں
 پراک جٹ بہادر چھارا زوروں میں ازیایا
 خوف آئے مت اوہ ہووے لشکر چور کر و
 بھلی بھلی رہ خلقت سرچی زور غور نہ کیے
 اسے طور پھر وال تائیں یوسف پتی تیا
 قوت زور جوانی و امت ہوئے مان لسانوں
 ایہ گل کر کے حضرت یوسف دہری اور پرایا
 لہر گیا پھر دہری اندر لگی ویرتہ کوئی کو
 یوسف کہیا ادب اسانوں باپ تیا ڈیوالا
 جیکر اسد ساٹے تائیں ولوں لحاظ نہ ہوتا
 قوت سستا ساٹا اسار میں معلوم کہیں تدا
 ایہ گل کہے صاحبزادے ہوئے چپ زبانی

یاد رہے غصیوں جلدی کر کے نول پکڑا دیا
 کیونکہ غصہ فتنہ ہے استغیوں رستم نے فرمایا
 ہنگی گل جے آپس اندر کر کے زور اڑائی
 لسا چور نہ اوسدے اندر بالکل نکل گیا
 آدھراس میدان و چلے گھل نولوں ہم نولوں
 لسا عاجز اس گل اوپر کچھ نول نہ کھینچو
 کچھ نہ چلیا زور اس صاحب نے پکڑ دیا
 بیوش تو اس تھامی پھلیا زور جوانی سارا
 پھر چھوڑا رستم صاحب بیوش جو اس سے وہاں
 رستم کی قدرت کاملہ و کچھ انت نہ پرایا چاندا
 رستم زور رستم و اہو ندر اچھوڑے شوخ اوپس
 حالانکہ نول غالب جا بر قوت مند کہاویں
 کی سبب اس گل کے اندر کیوں نہ ہوں اس نول
 بیشک زور نہیا وہ سینل کچھ اپنا رہا
 جینے نول پکڑیں کے لفظ وچہ وگا یا
 لگا کے جاوے ساٹے تائیں اس نولوں لگا روا
 رہ دی پے پرواہی کو لول ہر دم پتے
 بھلی بھلی رہ خلقت سرچی متکوئی نشان دکھا
 قوت زور ساٹے جتنا بھی و تار پے سالوں
 غصیوں فرشت پھر وے اوپر اپنا قدم لگا یا
 یہاں نول تک حالت الیسی ولوں حیران رہی
 اس و پاروں جہ لسانوں و تائیں کشا
 کوئی نہ زندگی سے داپس طرف وطن دی ہوندا
 ایہ اور یقین نبی و اوار الین نر نیدا
 وافر سے کلام نہ کہتی ڈھکا زور جوانی کو

ایسے فکریہ نقرہ کاروں فریفت و چہ سنیایا
 حدوں پھر اوال یوسف طر فوٹل شیا بن پیا
 یوسف بھی سن لشکر انیا کتیا نرت آما وہ
 چہل ہزار ہما اور جنگی یوسف جمع کر لے
 جو کوئی کرگ لڑائی پوری نال اونہاں کرواں
 صیدم آن پلا چل ہوئی لشکر جمع کر ندی
 خدمت اندر حاضر ہو یا عرض کرے درماندا
 یوسف نے فرمایا سائلوں نہیں ضرورت کوئی
 تمہیں امیر غریب نہیں سچو فاضل تھا ہے برو
 فخر کے صاحب زادے سارے کرے جنگ تباری
 یوسف وا بھی لشکر سارا پانہر قلعوں آیا
 ان مقابل صیدم ہوئے شہا ایسا غلبہ پایا
 یوسف صلوات اللہ علیہ سمجھدی کارروائی
 کر ڈک آواز کتیا شمعو نے کڑھی تیغ میاںوں
 نہروں تھر ہار ہوئے کر ڈک آواز سنایا
 سرت سہاں نہو ہی کسے نوں جھیلیاں شوخ اوش
 مرو روئیل بہادر نوں آوغیرت بگرہ جگا یا نو
 سبیل قلعے دی بختی ڈھیکے ہو گئی ڈھیری
 صیدم اتنی ہوئی خرابی یوسف فکر و ڈراوے
 جے نہ روکاں لفظے اندر لشکر سچو کھیا سن
 شہر مہر دیوان کر لسن چھڈ سن کوئی نہ باقی
 تال پھو کے دستار مبارک ایسا سیم نئی دی
 چروں ہیا چکار پھر اوال اس بگرہ پیدا وروں
 اوپ قلعہوں سچو پھر اوال کیتی دور لڑائی
 کرن روایت صا جہراوے ایسے آکر ہوئے

ایسے قصص انبیا والے ہر طرح فرمایا
 فخری جھگ کر لے سچھیاں دل و پرتھالیاں
 چھیا تیار لڑائی کارن اک میدان کشا وہ
 کرنی خوب لڑائی تھساں سچھوں حکم سناے
 عالی منصب ہی او سنوں قریب حضور شہانہ
 شاہریان بھی حاضر آیا یوں خیر سچھدی
 یا حضرت جے لوڑا ساڈی حاضر عاجز باندا
 کافی اک مدد ہی کارن اللہ مالک سوئی
 کچھ تکلیف تھساںوں ویسی ایسے سنہ کرے
 نا ہتھیار شہر کے اندر وڑے وار واری
 غالب نہروں بہا ور کسے بھی انتہ پیا
 کنوں میدان کما ہی لشکر اک پل و چھیا پایا
 وچ میدان پھاڑاں وانگوں سچو کھلوئے جھانی
 وچ قلعہ کے چھیا لشکر لکل گیا میدانوں
 لشکر چھیا یوسف والا سہری وانگ سوگایا
 کر ڈک آواز شکر سچھے ڈھیکے آکے تھائیں
 پھر پھر قلعے دی جانب کسے غضب وگایا
 سچھ فنا ہو جاندا ہے چاندا ووجی ویدری
 کم خراب ہوئے جے پھیا تھوں نار وکیا جاوے
 غالب نہروں ہاندے آکے کوئی بستر جاسن
 سلم ہی یوسف نے تاپس بجایا ندی القادو
 کیتی پیش پھر اوال حاضر کر کے صلح سعیدی
 غضب تھامی زائل ہو یا قدرت رب غفور
 واہ کیا دستار نیا و پیر خوبی رہنے پایا
 جنگ خیال لڑائی والوں پھیں بگرہ دی کھوئے

ایسے اوس زمانے اندر ہو گئے صاحبزادے
 ہر اول نسن سے اوپر ہو یا آن قرار ہی
 کیوں نہیں زور و بیکمانے پناہ کی حکمت ہوئی
 یہ گل کر کے سبھناں تائیں یوسف نے پ لیا
 کہیں لگے لے شاد تیشوں کدھی قوت کوئی
 تاں پھر صاحبزادے یوسف بند یوان کر گئے
 مصری لوگ کن خوش با تاں آپس پھ شکاری
 جیکر ناں اوہ قیدی ہوندے سبھہ واقفہ جانند
 ہن ہنہانتوں سخت ہنر ایش بلجاسن ہر کلوں
 احمق لوگ دیوانے سارے کی پئے کرن بکلاماں
 سنے حقیقت صاحبزادے ولو پھ فکر و ڈراون
 شاید نسل اسا ڈی و پچوں ایہ عزیز مصر و
 وونہہ گلاں تھیں نہیں ایہ خالی لو اوہ اوان کہیا
 بول ہوئے کے فریاد پھ ایہ یوسف پکا
 بھائی آہن جیکر یوسف ہوندا قتل کراندا
 جو کچھ سا ڈی طرفوں اسے جنگل اندر ہوئی
 یوسف ہوندا تاں پھر سالوں زندہ کدھن چھوڑن
 ایسے نہ خبر جے نبیاں و لے ہوندے ہور ہمارے
 ان ان پاک نبی و تے تائیں آکر سبھہ کفاروں
 لے و ملائک اور ہی رب و صاحب و گھلے
 اک کہندا یا حضرت جیکر حکم مینوں فرماؤ
 ووجا کہے نبی و تے تائیں آکر ملک سچا وال
 حضرت صاحب نے فرمایا کچھ نہیں لوٹا ساندوں
 رحمتہ العالمین تدائے کر کے مینوں کہلیا
 میں غفور خداوند طرفوں ملک و ساون آریا

یشک نہ پیدا ہونے واکر کے ولوں ارادے
 اس حالت و پھ بھیاں آگے یوسف ہر ضد گزاری
 آگے اس نہیں چاؤ کر کے نہیں بے سوہر کوئی
 کر کے گیا اوہ زور نسا ڈا یوں زبانون کہیا
 ایہ جوتوں پکڑیندوں سالوں پناہ قدرت ہوئی
 ترے دن نظر حوالے رکھے اوہ بابل و بابل
 شکر خدا واقیدی ہوئے اوہ سوہاگر شامی
 لشکر سے تمامیاں تائیں پلید پو پھ ویا نڈے
 بدلہ پانون گے آپے شور شرارت پاروں
 ایسے نہ آہن اٹھ اٹھ یوسف کر ہی آپ سبھناں
 کی حکمت ایہ شہر ہر وجہ کچھ حسانت آون
 یا کچھ اثر و عاوا اس لوں ہیکہ سا ڈے گہر و
 یا ایہ یوسف یا کچھ اسٹوں فقیر سا فقیر طعیما
 معلم ہو وے پیر تائیں بابل جابا رسگاہ
 جو کچھ نظر لکھیا اوستے بالکل فرق نہ پاندا
 باب تک گل نہ قیامت تیکر کھلیدی اسٹوں گھٹی
 پلوچہ پکڑا سا ڈے تائیں نال عذاب سر نیرا
 بھلا کرن اس نال جو دیپے وکھد انہانتوں پو پھ
 پتھر نال بے اولی پاروں بھی کیسیاں بال
 خدمت و پھ نبی صاحب ہی آکر امان گھلے
 کراں آسوں شہر کفاروں پاروں حکم ادا ہو
 یا حضرت تھے آکھو تاں میں سبھہ اتھم اٹھاواں
 کیا رہے پھیا سالوں ایہ جو دیواں وکھد انہانتوں
 نہیں آیا ہے ملک خدا و اچا وے سبھہ او تھلیا
 ناں میں و سیریاں لوکاں والا تھم اٹھاواں آیا

سچہ توفیق خدا کے تائیں دیوے سمجھنے نہایتوں
 جان لون ایہ بیٹی خدا و اچیاں شانوں والا
 راہ سبحان اللہ کیا چنگے جگر کے پیماں والے
 جو کوئی عاصی ورتے جاوے خانی کدین لون
 پاک بیٹی لون جو کوئی کافر و کور تکلیف پہنچا نہا
 چیلوں بھاپاں لکے دیسٹھاٹے پیر و پیر کما یا
 نیماں سنگ جو بڑا گرنیدہ آپے بدلہ پاسے
 سنو حقیقت سب برابر اور فکر و پیلان کر کے
 تن دن یوسف بھائی اپنے رکھے نظر حلالے
 کیتا حکم تماں تائیں سنولے نا جبر شامی
 ایسے تیسوں اولاد رسول اللہ عالی شان کسا
 نالے ہے دستور شہانہ زور و راند سے تائیں
 صاحب قوت تیسوں تمامی زوروں سچہ لاثانی
 ایہ لیبو ایسا ب تمامی جواد طرف وطن سے
 سنگ پارت تمامی نکل چلے درباروں کو
 پاپرو ارچہ لیل جسم صاحب زادے آئے
 فی امان محلے رب و جا و تیسوں گھر لنتوں
 لکیر ڈنار و اند میں خود آسے پائل تائیں
 اوس نونے شہے موجب میں بن گھر و چہ چانہ سکدا
 سن کر بات کافی بھائی لے واد و وادی
 نو بھائی پورے کے سدا ورتے کے حال کائے
 چم چم برس اکھیاں جو لوں صیر آرام کوئی
 بھاند سے بھائی بھی حل اندر کرن و پیلان روئے
 لکے افسوس نہ زور جہانی و نالقع اسلنتوں
 کیر انکوہ پائل دے تائیں اسیں بھیا سال چلکے

پاک خدا و بھیا ہو یا معلوم کرن اسانتوں
 کیا ایہ گل جنان میں سکدا پاک خدو زندگالی
 ہو سکدا یاں نہ مول کسے لون کون و کھ کشتالے
 ہر ہی نیماں ہایت کائن رب اپنے لون
 خدمت کرے پھر جس ویلے خدمت اندر جاتا
 پھر بھی عزت کیتی سجدی جید کوئی ویلا آیا
 ایسے بیاتوں اوس کے پخت غضب آئے
 پایا فیض اسراٹے گہر چوں شاہ عزیز مہر
 بعد اوسد کافر سدا کے سوہنیاں ستمیلا
 جیکر اسیں عدالت کرے ہونے قتل تمامی
 سخن خلاف الاون اندر کیا مقدور اسدا
 بالکل کرے تری حکم قتل کرنے تائیں
 قتلوں متہ اوٹھایا اسال بانوں عیش جوانی
 سالن چیل چھٹکالے بیوسن بیابان سن
 مال ایسا ب تمامی لڑے پکڑے شتر جہاروں
 روکے حوض بہو و بھائی بھاپاں لون فرائے
 میں نہیں اوندا اتھے چھڑکے بیابان بھاروں
 پاپوں بیابان ولی کے میں گھر آناں تائیں
 جاؤ طرف طندی میں خود اول کولوں جیکر
 روون و در فراقت پاروں حکم جوں پاری
 چھڑا کپلا مر و بہو و بھائی سب سدا
 ویر پیایے جسم ڈٹھے لڑی جان ستھوئی
 کوں قبول کرے بی بایل منچوں نیر پروندے
 بے عذر کے کر قیدی ختے بیابان بھاروں
 سداں سار شہاوت تائیں پاپ پھر ختیں چلکے

اگے در یوسف کے دوستوں کو بگاڑ کر کتائے
 خبر کے سال کو میں اپنے لنگھسی کدھوسی چھٹکارا
 کہیں روایت جدول مصیبت صاحبزادہ یوسف
 دل و چہ چھہ گیا پینہ میرے پت گراسی
 دنوں آرام تمام سدہ یا ہوش جو اس مجھایا
 دن انہر جس جا کہہ او پر ہون یا رولاند
 چہر ہو جاندی عاشق تاپس در مصیبت والی
 او بھی در مصیبت اندر قیدی کیتا جا کے
 حضرت نبی یعقوب سہارا رو رو کو کال مارے
 درو مشقت دا کہ مقصد نبی یعقوب نہ پایا
 اسے میر مکان و چالے یوسف دلیر پیارا
 ہر کم اندر حکمت ریدی جیوں جاہو کے تیوں کردا
 واہ سبحان اللہ کیا قدرت رب تبارک والی
 صیدن رب جنونا چاہیا ایسا کرم کسا کی
 ہن نہ اوس یوسف دمی اوسنوں حالت رضائی
 بس انہر چہ رقبہ در اگے چار اپش نہ جاندا

ہن ایہ ہو زیادہ استے سپے قصے بھارے
 لگے افسوس شہادت پاسی ساڈا پاپ پیارا
 اوہ سچہ خبر یعقوب نبی نولں اللہ پاک جنائی
 کسے مصیبت لو چہ پکڑے ہیں اس وار تھائی
 کون مصیبت ہو کے ایسی حال احوال بنایا
 کوئی مصیبت جیکر امروں نہ کی نال او نہاند
 کمر و قوت دور و بچھالے آنے عجب بیکھالی
 سخاں دی بے ذوقی اندر دل بیذوقی پاپے
 یالہ خیریں آون سیر کھوش فرزند پیارے
 و چہ مصیبت پکڑے اتناں رے حال جنایا
 اسدی خبر نہ ہوئی باقی حال ہو یا آشکارا
 اتنی خبر نہ ہوئی یوسف والی شہر میر و ام
 جتنا جہر سکے کوئی اتناں شان و کورب عالی
 بو پیرا ہن دی خود میروں پاس یعقوب بچھالی
 اسدن اس کے کڑے والی خوشبو پاسی بھائی
 نولں بیان تبا اسانوں یوسف دیال بھایاں و

بیان حاکم امن و زندان میں یوسف علیہ السلام و اظہار کردن حال نبیائین

کرن روایت حضرت صاحب نبی یعقوب سہارا
 کہتیا حکم جو حاضر ہے سن بند کے نیک خدا کے
 سن کر خلقت و پین کالین و وڑی جلد حضور
 عرض کرن آ خدمت اللہ یا مقبول گراسی
 تو بر اور خدمت اندر آون واک و لائی
 پاک روایت صیدم یوسف قیدی کیتے بھائی
 بال اسباب او نہاند اسبقور کیتا خدو لار کے

درو عدا یوں گل بل آیا من آرام سدہ پایا
 ویکہور سنہ شہر میرا مت آون شہر اوسے
 اچن حتی نظری آئے و ما ہر انے دوروں
 آون پنے و لیکن مقولے آئے نہیں تھائی
 اسپر نیامین ہو و اتال نہ آسے کا کی کو
 تن دن کچھوں سیدے تاپس پھر خدمت مائی
 خالی سچہ روانہ کیتے بھائی نبی خدا کے

جسد جوہ کٹھانے آئے لوکان غیر سنائی
 اسپر مال اسباب کوئی خالی شتر انباروں
 کی سبب اس حالت اندر والہدا علم ہو یا
 شتر تیکر صاحب زادے خدمت اندر آئے
 پورا ستر کھپروں دروں بھر نیاز سناون
 یا حضرت اس کو لوں چوری شاہری صاوری
 نیامین چورا کر اوسنوں پالیا و چپہ پوری
 عمل خیانت پاروں اوسنوں فیدر کیتا سجائی
 جو نہ شتر نساٹے تائیں اوہ لکیر کے دے گیا
 سن کر لوں کیا پھیر میں مال متال کوئی -
 نساں یہ لکیر کیا کوئی اوسنوں مال نہ آندا
 سکر صاچر اوپال اکول رو کر عرض سنائی
 کر کے چوری بھائی ساڈا ہو پا اٹھ روانہ
 اس میں تائی لنگہ لکیر کے پورے ساں کچھ رہی
 ہوئی آن تلاشی ساڈی سمجھا بھار کھولا یا
 نیامین وی بوری جسد شاہ عزیز کھولائی
 قید اس زور بزوری بجد کیتی زاری
 اتل نرم دلال تھیں اوسنوں اسال عرض سنائی
 زور اسال آپیش نہ گیا ایسی قدرت ہوئی
 جے اسیں بھیر لڑائی کر کے کچھ نہ شور کرید
 پر اسال اپہ غلطی کیتی اپنا زور دیکھا ایسا
 اوپ نساٹے پاروں اوسنے ہڑاساڈا تائیں
 سدقہ شان نساٹے پاروں سناون لڑائی
 اتنی عزت کیتی ساڈی شاہ عزیز مہرے
 پر جو بات خیانت والی ساچھیں صاوری ہوئی

نو فرزند نساٹے حضرت آیتے اس جامی
 سن کر بات یعقوب پیغمبر روٹا درو پاروں
 کیوں اسباب گوا کے گئے دلوچہ گروا گویا
 چو نکرا ادب بچانال لازم سچھے ادب بجائے
 نیامین ولی دی حالت کر تقریر سناون
 عجب طرح دی ہی اک پائی شاہ مصر دی کوئی
 حیدوں تلاشی ہوئی تال پھر ثابت ہوئی چوری
 شرموں نال ان ساٹے آیا مردیہ و ابھائی
 اس نوح شترے بات حضرت اوہ اوقھے رہ گیا
 کہیں نہ نیامین ولی تھیں بات ایر صاوری
 اپنے دل وا بھانہ کیتا مقصد جوں دلاندا
 قسم خدا دی اس چہ حضرت سخن خلاف کوئی
 حد کچھ و ڈر کچھ کے رہیا وہولر باد شہانہ
 پچھوں آکر تھیتا سانوں غالب لشکر شاہی
 نکلیا مال پیمانہ کیونچو نال سی اسال چھپایا
 فوراً اوسے وقت شترے نکل اوہ پاکی
 اسپر عرض قبول ہوئی یا مقبول غفاری
 اوس شترے تال پھر اسال کیتی جنگ لڑائی
 ہتھیں بکڑ لیا اوس سانوں زور نہ چلیا کوئی
 انساں رائے تال نساٹے اسباب تھیک
 فتح نصیب ہوئی اٹا مال اسباب موہایا
 جیکر تیر ادب نہ کروا کروا قتل او تھائیں
 وز نہ کوئی نہ کھکے واپس اوٹا لک اس جامی
 اتنی سکے بھائی بھی نہیں خدمت بالکل کرے
 اوس خوار اسانوں کیتا سرت ہی نہ کوئی

Marfat.com

سکریات پیغمبرِ رب کے کیا بول ہوا میں
 اوہ مقبول خدا واپسار صاحبِ شان گرامی
 رائیں وہ عبادت نفلان کروا شب سیداری
 بڑا غریب نما مال عاجز شور شرار نہ کروا
 دل یقین بلا شک آوے دستوبات ایہانی
 پاکے تسلیں نہیں سنائی کرو یہ بات ضروری
 تاں پھر ہر یک بھائی اولوں عرض بیان سنانا
 اسپر کھولن ویلے اسدی پوری دستوں پائی
 جیکر نہیں یقین اس گلدارے محبوب خدا
 جیکر اوہ بھی ایس طرح وی دیوں بھلا گواہی
 کچھ نہیں دوس اسٹے اندر بیچ اسین تیلوال
 تاں بھی بول پیغمبر کے پترال نول فرمایا
 تیکر نیہا میں اسٹا کوئی چیز چورا ندا
 فرض کیتا ہے ولول نہ اوسنول چھپو اوندی اچھائی
 اتنا زور نساٹے تاپس رب عطا فرمایا
 پرتسانول جرس نساٹھی وئی آن خرابی
 حضور ہی چھڈ کے ہتی جانے جو کوئی بندہ جاندا
 تسلاں کہیا ہے نال اسٹے نیہا میں سدایا
 ایہ نہ خبر ہے مری بندہ سر پر خالی رہندا
 اچھا جو کچھ ہوتا آدورت گیا میں سارا
 اسپر ولول یقین اسانول وعدہ رب فرمایا
 اسدے اوپر بھروسا سانول ہورائیں کوئی
 کرا یہ بات رسول خدا واسجیسے اندر آیا
 یاریب تول خالق تول مالک کینہیں غدا ساٹا
 ہر دم غدرے پھر سے اندر رووے تعال تانا

سورستان پر بات چوری دی بالکل متناہیں
 کہیں نہ ذکروں غافل ہو یا گدڑی عمر تھامی
 دن وچہ روزہ رکھے ہمیشہ ایہو طریقہ جاری
 کیونکر کرے خیانت ہووے بیفیران امر و
 ڈٹھانیا میں ولی نول پائی حیدوں چھپائی
 حاضر خدمت اے فرزندو کہو حقیقت پوری
 یا حضرت نہیں دیکھیا بھائی پائی اسان چھپانا
 قدرت ربی حاضر مجلس کڑھو وئی وھڑوای
 چھو انہاں بیاریاں تاپس جوئے نال اسٹے
 تاں پھر سچا جانول سانول یا مقبول الہی
 قسم خدا وی دل اپنے یقین بات نہ اسانوال
 کچھ نہیں نیہا میں چورا یا کوڑا سخن بلا گیا
 الہی رب عالم سانول اس مری خبر سناندا
 کیمتر اجیرا کہدا اوسنول کسنول طاقتا ہی
 ڈوے طلق زین و اچھے چاہو قرم لکایا
 بہتی حرص کتنی تے تاپس کیہاں سر و جنالی
 کچھ نہ حاصل ہووے اوسنول عالی واپس آندا
 ہورا لغام زیادہ ساتھے چاہی شاہ فرمایا
 حاصل سجد کچھ ہووے جو کوئی نال قناعت بندا
 امر مقدر اندر چلرا نہیں کسے واپسار
 بلسی سبھ اولو نسا نول یا مقبول خدا یا
 نھرا اسٹی کافی سانول اللہ مالک سوئی
 روکروا تے خدا وی اگر عرض بیان کسنا یا
 پرتول اپنی رحمت کولوں دیکھیں دورا و
 عرض سوال خدا وی لکے کرے حبیب تانا

کہند یارب تن واری میں ٹوٹے پت پیارے
 اول ویری نال بھراواں ٹویریا یوسف پیارا
 درد آواز فراق سجدے ایسی کاتی لائی
 دوجی وار بنا کر اجر کیتے پت روانہ مو
 تیری واری پیارے بچرے صاحب شان گرامی
 دو بیٹے نہ واپس آئے لگا زخم دوبارہ
 واللہ اعلم کی ایہ مرضی تیری یارب سائیں
 باران پت پیارے سانوں بخش ہوئے لگا ہوں
 باقی نو خدمت کے اندر اوہ بھی نال تہا ڈا
 تیری بے پرواہی رہا کوئی دم نہ ماسے
 پر نہ اتنی بے پرواہی چاہئے یارب سائیں
 جو سکین نماں ہوئے درداں وہ پر ویا
 ابن عباس روایت کردا لقرہ کار لیسایا
 حبیبم روون لگا دردوں چلے پیر جہاں
 لوکاں دی بے امنی پاروں باہر ڈیرہ لایا
 اسے حال پکاراں اندر چاہی سال لنگھا کے
 نور اکھیں بھین زایل ہو یارب کی بے پرواہی
 کن روایت کس سبتیل نور اکھیں واپس را
 اول ایہ سبب سی اسدا راوی ذکر سنایا
 دلوں محبت یعقوب بے وی نال یوسف گاہی
 حبیبم گم ہو یا اوہ یوسف صبر آرام سدا یا
 بنیامین پتڑے تائیں بھیر محبت کردا نو
 رہنوں غیرت آئی اسوہ غیر محبت پاروں
 جو کوئی دم محبت والا نالے نال کسیدے
 نال خداوند کے جو یاری اپنے دلون بجاوں

خیرین نال نالے واپس بک واری بھی سارے
 اجنک بھیر نصیب نہ ہوئے اسدا نال نظر ارا
 ہو یا سخت صنیف تے چشموں دور ہوئی ہونٹا
 پھر شمعوں نہ آیا واپس بھیا زخم پرانہ
 تیرے آسہ اوپر ٹوٹے وچہ پرولس تگامی
 تن واری ہر بٹیا ہر بک ہو یا گم دل آسا
 شاید چاہو فرزند نال بھین گرا دور سائیں
 ترے نال گم ہوئے پس رہا میری خاص لگا ہوں
 اسپں نہ ضاقتسا ڈی چاہوں کچھ نہیں زور اسدا
 جیوں چاہیں تیوں کر دکھلائیں جاوں پیش چارے
 یاپ تائیں کنوں نہ کریے دور پیاریاں تائیں
 لازم نہیں عذاباں کے وہ پھر اوہ چاہے ہو یا
 حضرت نے جنگل کے اندر چڑھا اک بنایا
 اس کمال برابر روون محل مکان دیواراں
 راتیں اٹھ کے کرے پکاراں یوسف میل خدایا
 بعضے اتنی برس نیانے روو حال و بچائے
 کدیں نہ دور محبت دل بھین کردا بنی الہی
 ہو یا دور یعقوب نیانے بھین سنا خواہ سنا را
 جس پاروں یعقوب نیانے دیوں اکھتوں نور سدا یا
 پکا دعویٰ وہ محبت کیتا بنی م الہی کو
 کچھ دن بچوں یوسف والا چتیا باب بھلایا
 انج دستور نہ عاشقان والا سمجھ حقیقت مردا
 بنیامین وچھوڑیا او ستھیں وور کیتا گھر باروں
 رب فرماوے ہن نول پکار بہناں نال اوسیدے
 رب فرماوے خوف نہ کرناں ہن اپنے نقصاں

ایسویں اوس یوسف بنی نول درو فراق و بچھایا
 ہو رو چھ کیوں حضرت تائیں اکھیلوں نور سدا
 بچھایاں حضرت یوسف پاروں لو پتہ لکائی
 نال اساتے یاپ پیرا پیرا کرسی
 ایہ گل کر کے جدوں وچھوڑا یوسف والا پاپا
 وسنوں رنگیا ہرک بچھائی درو فراق ستایا
 مطلب ول واصل نہ ہو یا اس نہ ہوئی پوری
 حیدم یوسف میلن والا رکنے وقت یماندا
 لایا چم جدوں پیرا ہن چٹھاں او پر دو بار
 پھیریا رت یوسف والی ہوئی نصیب شنائی
 بچھایاں نے جو یوسف والا کیتا ولوں بہانہ
 اسے طور شیطان نکاسے نول جدرے پایا
 روپا گیا حضور خدا حقین اس بھی نخل کہا یا
 ولو پتہ کیسے جدوں ہشتون جاسی دور نکالا
 سبھ اولاد گرامی اسدی بچھیاں روچھیاں
 سب فریاباں شیطاناں ایہ کی فکر و ڈاویں
 کینے تک تھکیو سلطان سب نے فریابا
 ایسی الفت مومنوں کے دل میں سدا رہی
 صورت شکل نہ نظر کی تیری اوسی کیں اونہاں
 تینوں اوو جھریا و کرین لعنت لکھ لکھیاں
 اہر یہ کی بات پیرا ہر جیوں رہنے فرمائی
 مطلب ولی نہ حاصل ہو یا دور ہو یا وگاپوں
 کرن طرہ روایت غم یوسف سے اتنا ہی سوا یا
 کیں آرام نصیبیے اوسنوں ہر دم رہا لیندا
 بچ فریادوں وچھ پتہ جو کوئی دم مر سیدا

لگا وچھ محبت یا نہ خوب طرح آزما یا نہ
 سنو بیان تمامی جیو نکر نقرہ کار تیا یا
 حیدم یوسف دی یابل تھیں کرساں وچھ جیوں
 کچھ دن سچوں یوسف تائیں ل کولوں و سری
 لودا سدا کے یعقوب بنی و یوں اکھیلوں نور سدا
 یوسف پاروں باہر شہروں جا کر حجرہ پایا
 یوسف با بچوں و بچیاں طرفوں ہوئی نامنظوری
 اگروں اک پیرا ہن لیکے آنوش خبر سناندا
 نور اکھتیں واصل اوسنوں ہنوں ہو گیا سارا
 غیر محبت کوئی نہ داخل با بچوں ذات چھائی
 اوہ اونہاں کے کم نہ آیا غالب امر ریا نا
 سجدہ کر آدم کے اگے اوسنوں سبیں جھکا یا
 اسد بندے جنتوں آدم باہر پھوڑ چلا یا نہ
 ایہ بھی او پرزیں کے کے پاسی و روکشالہ
 اپنے وانگ اینہاں کے تائیں پھر بلعون نیلاں
 تیرا کی مقدر جو مومن نول بلعون تیاویں
 نول نہ میریاں تیریاں اوتے غالب چاہیں آیا
 تیرے مکر شیطانی کولوں کر کے دم بچا سال
 ہر دم و کر عبادت اندر کرسن یا و خدا نول
 لعنت پایاں با بچوں تینوں کرسن پیرا یاسن
 ہر کوئی یاد کرسدیاں شیطان لعنت با و بچھائی
 بارہ رکھ سلامت سالوں س سنہن کے رہا
 یوسف با بچوں غیر تمامی ولوں خیال بھلا یا
 شیر اکھتیں تھیں جاری رہندا کیں صابر
 اوسد نال خداوند عالی ایہو حال کرسیدا

Marfat.com

کو نے پاس گیا جس ویلے کوڑے نول مقہ پایا
 روزے سے افطار کرنوں نال بلیا گھٹ پائی
 کھنڈا یارب وقت ہلاکت شایر نیر کے آندا
 غریب آوازہ حاضر ہو یا ایسے مقبول خدا کے
 درو آوازہ جو بدن و چاکے رہنڈا نیر کے تائیں
 مرا لجه عد و یہ فرایا نہیں منظور اسانوں
 یا اللہ کے دیوں بیوں و دولت و دولت جانان
 لکھا شوق تساقے اندر کائنات میں باسائیں
 رہ پورا پایا جانوں و دست جگر میں کتبہ میرا
 پیش محبت با پچھن محنت کہیں نہ حاصل عقیدتی
 جو کوئی رہے کی دوستی اندر بجا شوق و دم مریدنا
 دگر و رو و پوسے اس تائیں ہو در عذاب ہزاراں
 سن حکایت حال شباب بہر تینوں تیلواں

قدرتہ ربی ڈلیا پانی بہتہ افسوس کیا یا
 نعرہ مار آوازہ کردا وچہ درگاہ ربانی نو
 جہد پاروں کے کولوں قسمت نور ہٹا اندر اسو
 جیکر جاہوں ساری دنیا کے پیش تساقے
 اور بھی ہیں اکپل و سہا نڈر تھیں دور ہٹائیں
 رگو اوپر منڈا و رہا سہا سہا لکھے اسیں خدا نول
 اک آہ شوق نیری جو نیکے اسدی مثل نہ عانا
 ہر وہاں تک تساقے و رہتیں کہہ بھیا سانا ہا
 ورو صیبت بھیاں ہویاں لہاں رکھناں حیرا
 محنت کنتیاں ہویاں کھول اجرتیں نچ و بندگی
 اسنوں رب العالم و رول خوب از سو کر نیدا
 اوس شوق بچھے بلدا سولا کہہ پیا وچہ اخباراں
 لہا اس کے پھر لوقہ ویسے واؤ کر سیاں سناول

حکایت بشارت ہاشمی رحمتہ اللہ علیہ

بشارت ہاشمی نے فرمایا اور فرمایا
 اک دیوانہ زخمی عاجز نظر ہی آئیا سینوں
 ہرز خان کے اندر کیشے و نین لکیر ہزلوں
 حالت و بچھ پیا کے والی نگار و اسانوں
 جہیں گل شے نال لگا یا اس نال کے تائیں

اک دن عابدیاں سجا اتھوں میں سا بچھن و پایا
 خستہ حال خوار تانا کی پس کہاں تینوں
 اد پزیر سے لپٹیاں سیاں کہ نہ خیال سا کی
 بخود ہو سکے نعل و چاکے پکڑیا ولی خدا نول
 غضبوں اور پھر سے تائیں کرن لگا بدعا بشارت

منہا الشفیرا الذی بید غلامی و یبوی لہما

کون ایسے و فضل لکھا پتہ اس بھائی
 و پھر حضور خدا و زوالی میں کرو اسال جہ پڑا
 قسم خدا کی ہنکسی خور و کسے پارہ پارہ
 نال کھی دم و دم و پھر پھر زائید ہزاراں

و بیجا میرے گنتی رہا گنتی جس بیداری
 کون ایسے و فضل جس کے تاکہت بکھڑا
 و لگا پارہ و آزار پیش اندر جاواں دورا لار
 کدینش بخر حکمت والا دلچہ خیال لیاواں

وہ سبحان اللہ کیا دوست رہا وہاں بیاتے
 ورم ورم وانگہ یقویٰ بنی کے رکھتے پوری
 کہیں نہ دلوں پیار سچنما دکھ ورووں پہلی جازت
 ہیج فرماون محنت یا بچل چیز نہ لکھتے کاٹی
 بس انزہر کھرا اصل غنیمت کر کے باو خدایوں

وہ مصیبت جتنا پہنچے کر کے نہیں کتا رہے
 لکھنا میں پاؤں تال بھی جاہوں قرب حضور کی
 ورم ورم وہ محنت پوس کے فرق نہیں کچھ ماند کے
 محنت کیتیاں ملدی بیشک حد ذات خدای
 کیونکہ راتیل فرشتہ ملا یقویٰ ہو راتوں

بیان حاکم آمدن سکر اہل علیہ السلام حضور یقویٰ پر رسید اور کے حالت فرزند پر سو

الکن عزیز اہل فرشتہ آیا شوق پیاروں کو
 ادب سلام زیادہ کر کے گھلا ملک نورانی
 جی آیا جی آیا ملک کاپ زہیمیا خینوں کو
 اے نہ کہیں چلان اسما و عرض میری من لینا
 میں پیغمبر دوست رہا عالی شان گرامی
 دور ولایت عاجز شوید کے پیچوں کر لاند
 یاراں بھٹیں جیہا رہا سے جاوون گہت جدی
 انہر وچہ وچھوٹے کے جو قطع کرن زندگانی
 کہیں نہ دلال اونہانڈیاں کو لوں ان غزوات جیہے
 رہنڈا ایہہ ارمان اونہانڈوں جو تھے سہجاوون
 خیر کے کسے نہ پانی وٹا یا نہ وٹا گھاناں
 یا رہا سے وچہ جیہاں جاوون لہ جہمانڈے
 عمر لہنی وچہ اوہ بھی ورووں ہر دم رہنڈا
 وچہ پر ولس سویانڈی ہر دم رہنڈی تانگہ لال نو
 انہیں ملا ساوت لاکٹل ہی یقویٰ تہا کے
 لئے ویرہ یک واسی سالوں اپنے پت پر اسے
 کچھ اونہاں بھٹیں اوگن ہویا پوچھی سخت اونہانڈوں
 یہ گل سن کے لاکر خدائے حضرت نول فرمایا۔

وچہ خدمت یقویٰ بنی کے دکھانڈہ کاروں
 تک یقویٰ فرشتے تائیں کبیا بول نہ باقی
 پر حکم توں لیون آیا اس نیا بھٹیں مینیل
 سیر پت کے پر ولسیں بلن انہانڈوں نیا
 چاہنڈا ساں ہے آخر ویلے بلے پت تمام
 وچہ جیہاں مویاں جاوون نہیں ارمان دلانڈے
 لیلیاں پاہجہ نہ دتھیں جا کے ہڈک اونہانڈی
 چھوٹل یا رہا سے ساری عمر رہنڈے ارمانی
 یالہ کوئی نہ وچہ وچھوٹے موت پمالہ پاسے
 خیر کے کینڈوگر ہویا ہوی اس ایہیون کہاوون کو
 خیر کے کس وچہ اوہ مویا خستہ حال نماناں
 کہیں نہ خوش ہوئے کھیل پکے پا رہنڈا
 یاو کرن نے نیر او جہاں کہیں راضی بھٹنڈے
 کچھ اونہاں بھٹیں پت پر اسے کر کے لاک جہانڈوں
 کی جہانڈے لکان ہونڈے کے پتہ پانڈوں
 ہے آگروں جیہاں پچھوں روسن نیت جہاں سے
 اوہ کھی کھس لیلیاں جیہاں کہیں اگر خدرا سانڈوں
 میں فرماں جہاں نہیں جہر تھیں تسانڈوں آیا

میں تال صرف زیارت کا سن آیا قبائل اور
 شکر بابت یقیناً پتھر سے جس کا فرمایا
 میرا پتہ پیارا زندہ یا اس جگہ سے
 مشکل سختی چان کندن وی سائلوں سے
 خوش محبوب اسٹاڈ اپسارا ناز نیازوں پلپیا
 حال دوڑائی پائی پاکے صبروں سے بچھا فی
 و بچہ یہ حالت یقیناً وی ملک الموت گرامی
 یا حضرت اور یوسفؑ کے پتھر سے تحقیق ہو یا
 ملکوں وہ سپہ سوار ہی کر رہے تھے حکم چلائے
 پھر فرمایا بنی اسرائیل صبر کی وس اساتوں
 عرض کتنی نہیں امر خدا والہ لال بچہ اکبر کے
 انشاں حکم اساتوں سے بھی واحد رب اکبر وا
 واہ سبحان اللہ رب یاسوں ملک الہی ڈرو کے
 نوح نے بیٹا ڈیڈا ڈھکارب نے عرض الائی
 کتنی جبر طرک خداوند عالی سخن بے تھاویں پائل
 امی برسوں روزا رہیا بنی یعقوب سے ہا
 ڈر خداوی بخت یاسوں اہل جہانوں سے
 نیک اعمال کہاومت کے جاؤ ول بریا کی
 وان شکرتہ لا زید تلمذ رب صاحب فرماوے
 جیکر میری نسبت کہا کے ناں ہوو مشکوری
 پس پھر سخت عذاب اسٹاڈ اسو پتھر سے جاو
 اور کل اس زمانے بندے نعمت بیدری کہاوں
 روٹی کہاں دیوں دروں سوالی منتان ناں پٹیا یا
 اسان غریباں تول بھی روزی شکر سے پتہ چائی
 رب فرماوے رحمت پاروں مفتی دیواں کہاں

جان نکالن کان نہ آیا سن یعقوب پتھر
 پتھر کہیا دس خیر سالوں یا مقبول خدا یا
 پتھر ہو پائے مردیاں ویری کہیں سوال ہو یا
 وہ سو تیغ سے مقبول تن سے اتنی مشکل پتھندی
 کیونکہ اس سختی سے پاروں روزیاں ہاں چلیا
 سائلوں بھی اس یا کتنا سی یا نہ کتنا بچا کی
 لگا کہن بنی سے تائیں کر کے ادب شامی
 اچنک اپنے پتھر سے مقبول اور حضرت ہے ہو یا
 صورت حسن جوانی والا انت نہ پایا جاوے
 کون ولایت سے وہ پتھر پتھر سے معلوم تسانوں
 کہ وہ خدا تھیں مطلب حل ہوو مت پتھر کے
 پتھر اور پتھر تسانوں عاجز و واضح کروا
 بنی اسرائیل بانجا اجازت وافر سخن نہ کرو کے
 ایہ بھی میرے اہلوں بتا نہ دیوں رسوائی
 نہیں اہل تیرے تھیں ہٹ جاوے شوق پتھر
 ڈرویاں کہیں نہ پتھر سے پتھر رہتا دلبر پیارا
 ڈرو کر سل و م نہ مارن صاحب ہی سرکارے
 وافر سخن کلام نہ بولو اگے ذات خدا کی کو
 جیکر شکر کروئے مولا سور النعام و دوسے
 تان تہذیبی کشتن تان پتھر ہوو اسو مقہوری
 تان تہذیب سو پتھر سے پتھر کہیا کے شکر کما سو
 جے مسکین سوالی آوے پتھر ہکو نہ پاؤں
 کھا رہیا نے شکر اللہ رب بار خدا یا
 لوک جانن انج اکبیاں ہویاں ہندی شکر ادائی
 شکر تسانوں سے آواں دیواں کہنے دانہ

عجب طرح وافتکر گزاروں کے انسانوں میرا
جو مسکین سوائی آئے اور سبوں دور ہٹاؤ
جاناں میں خود سبھ تساڑی جو بکر شکر گزاری
وچوں آگہو ہور کسے وا بھی ہے لقمے کھانا
اچھا لہو رحمت میری حالاں بہت کشاویہ
انہوں بندیا تدرستی اندر محمد الایس
نکے وس یعقوب بنی وا ہو یا جو میں بیان
اے آگہر کے منزل بھاری جھٹ پٹ کرو تیار
کرو بیان شتالی نصیہ زندگی پتہ نہ کوئی
سنو بیان یعقوب بنی انوں عزیز ایل فرستے
یا حضرت بن درواں والی مدت تک سدا ہی
شکریات یعقوب بنی انوں ہو یا دلوں سہارا
وچہ تفسیر لوسف کے راوی ذکر جیب شایا
ویکھ بنی وی حالت نامہ عرض بیان سناندا
کیسا سو ہننا قد حضور ستر و بھی شہرا ندا
نعم یوسف کے احقول تیکر سانوں ہے چایا
جو حضرت نے اسد کے اگے تہات سنا کی
جو سلاموں عرض سنا کے رہا یا یقینوں
جو مصیبت میں خود و کی انوں نے صبروں چایا
کیوں نہیں عرض سنا فی مینوں کی دل اندر آیا
حضور خدا کے اندر لگا بول سنانوں

کہاوت ویسے آگہو مینوں نہیں کجہ حضرت
کھا پی کے پھر شکر الی مینوں ہے سنا
انوں انوں منہ وی تسیں کر کے خاطر واری
پوچھ مضم کر ال چپ کر کے کچھ پروانہ چانا
جان لو کے عیدم نازل ہو یا فخر خداوا
مست کے بلکہ امر مقدروں آول طیش رضائیں
زندگی وا اعتبار نہ کوئی چھٹی ایہ سہراں ہے
ساہ وامت و ساہ کرو تم حکم کر کے تباری
پروم موت موتی سر تے حاضر کہانی ہوئی
آخرا یہ جو شکر سنا کی رب و نیک سر تے
انشاء اللہ میرے ٹیڑے بلسی دلبر جانی
ایسپر کدوں پیار ایسی ولوچہ چٹا بھارا
اک دن وچہ حضور بنی کے آیا اک ہمایا
یا حضرت کس طور مبارک ہو گیا رنگ سناندا
تانا پھر سن کر لویا انوں بار یا ورو غماندا
قد کمان وانگول ہو پاتے اکھیتوں نور سدا یا
اوسے وقت حضور و چالے آیا وحی خدا کی
گلہ اسدا اغیر ال کے انوں پیا کرناں کینوں
دو چالوں وکیل منقہ کے پیر وچہ رلا نیسا
میں توبہ میں توبہ رہا بول یعقوب سناندا
کین غالی آول جو دروازے رب و کجاوت

مشاہدات کروں یعقوب پیر بدگاہ محبت الی عوات

عرض کر کے یعقوب پیر باریت و اعد باری
مذناں ہویاں و لو غمان وچہ عاجز جان لندی

اوہ فرزند وچہ تے پیر کے ان میں بک واری
کیوں نہیں بن درواں تاپیں حضرت سدا ویندی

سوہنا وقت اندر وانگ کمان چمکا یا
 وقت پکے ہیں مدتال ہویاں کتو مشکلی ہماری
 اول سارے ولدا ریا مقصد حل فرماناں
 جنیک ملن نہ ساڈے تائیں پھر پکے پت پیار
 باغ اساو اعظم کے ہرے ہرے ہوشکیہ کر گیا۔
 باغ بہار چمن سجھ و سدا نال اکھیں ہک جاواں
 جیو نگر کے پترال اندر خوش سال و سدا رسدا
 سہنہنن نیکھنے زکس جس کولوں شریاد ن
 پھر فراق جدایاں اندر بند پیسے دروازے
 اول عرض قبول اساو می کر لینی ایہ سائیں
 بعد بارت پترال کھنہ ٹوہیں اس جھالوں
 سہو حقیقت رو کر حضرت حیدم عرض سٹائی
 جا کر اکھ حبیب میر نول منت کرو عظم کو می
 جیکر اسدیاں فرزندال نول شربت موت پلاندا
 جا کر اکھ پیغام اساو اس مقبول خدا نول
 کوکہ آزار فراق تساکے الوداع ہو چاسن
 کر طعام تیار شتالی و پیسکینیاں تائیں
 بعد پیچیرال عاجز ریتوں لکن بہت پیارے
 لہم جو ورو تسانوں بہتیا بھارا پاپوشیا نول
 اکفن تسال پیسفا وے ویلے نہیں کرا یا
 ایسا عمدہ گوشت بنیا اثر میو یا ہمسایاں
 اس حالت وچراک سوالی حاضر آکر کھلویا
 تسال تہ کچر بٹا فرمایا خالی گیا سٹانال
 بہت پیارے لکن میںوں مروٹے سینہ چاکے
 اوٹھیں پکے حیدم حضرت ہا فر طعام بند

روندیاں مسیہ و چھوٹے سیال اکھیوں نور سدا یا
 پیر کیا بچوں کس دراتے کراں نماں زاری
 اوٹھیں پکے دینا او اول ساڈا کر چلان
 تپ تاک کوہج نہ کرایاں ساڈا عاجز عرض لکارے
 پھر دوبارہ فضلال کولوں کرو کھلا و سپر یا کہ
 ایسے حال بیان دجالے کدی نہ رخت اکھاواں
 ایندیں پھر ہرواں یار بار بند اول تر سدا کو
 پھر وہ سوہنیاں حالال والے کر کھلویا و
 پھر کہو لو اوہ فضلال کولوں کول شیک آوازے
 اس کھنہ پکے حیدم کرا پاپیں اینوں کر کھلاں
 رکھیں اسن امان سلامت پتے کتو کھلاواں
 اوسے وقت وہی کے تائیں بلیا حکم خدا می
 عرض قبول خدا کے کے سبھ تساندی ہوئی
 تاں بھی اوج دن اسدی خاطر لیدی پھر چواندا
 تاں پھر آنو شجری اکھ وھی لعقوب سورا نول
 پھر نہ ایسے و روز لے تپیں بر پھر کے پاسن
 ہڈوں ہوڑیا وہ پکے فضلال کر کر پکے سائیں
 کر تیار شتالی کھانا کھراون عاجز سائے
 ایسے سببوں بہتیا نول ڈکھانقرہ کرا نول
 گوشت اسدا اہل ایسے پھر کھرا پکے تیار یا
 وور کھی خوشیو کی اسدی اسنوں تر کھلا یاں
 آن سوال سنالیں سہے ہی فاقہ پاروں مویا
 او سدا پاروں اوپر تساکے ایسے سبھ حال و ہمانا
 جیو کو می خدمت کرن اونہاندی اوہ مشکلی ہمار
 اوسے وقت شہرے اندر خود مناد کی و تپد

میں مسکین غریبوں کو آؤ کھانا کھاؤ نہ
 کرن روایت جو مسکیناں کھاناں بچ کھواندا
 چھڑے بلن سپاے اُسوں جہاں کے وزیر سیر کی
 سند حقیقت ہمدرد خوشخبر کا وحی نے آن سنائی
 سمجھ گیا دل اندر ہلسی ہک دن بیت نما
 جیوں جیوں مہلت نیرے عاشق پارہ سجد کی
 نبی یعقوب سہارا دروں ایسا کھل آسنا کو
 فرزندال نول خیر نہ کوئی جو میں حقیقت ہوئی

میں مسکین آزاری سے حق نیک دعا فرماؤ
 اوستقیں رب العالم سارے ورو آزار پھانڈے
 حاصل ہوئے اسد تائیں شکر شان امیری
 یوسف تیرا زندہ حضرت یولیا شکر خدائی
 وعدے وچہ خلاف نہ پوسی سچا حکم ربا نال
 تیوں تیوں دن زیادہ ہوو اسنوں شکر بلندی
 یوسف یوسف کر کے سو وگھوش ہو اس بھلایا
 اک دن حاضر خدمت اندر عرض کر کے ہر کوئی

کَمَا قَالَ اللَّهُ نَبَأَرُكُفَّ وَتَعَالَى - قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ أَقْنُونَ عَزْلَ كَرِي يُوسُفَ مَسْحَتِي تَكُونُ حَمْرًا أَفْتَلُوكُن
 مِنْ الْحَاكِمِينَ ط

قسم خدای امتاں روو آئے غور اسانوں
 یا مر جاویں ساٹے کولوں میں کوچ نقارا
 تاں پھر حضرت فرزندال نول بول جواب سنایا

اک دن سچے فرزندال کبیا نبی یعقوب پھرانوں
 تاں ہوو دست غم اسد فقیر گل جانیں توں سارا
 چھڑو سپہ دلوں خیال روون وافرزندال بھلایا

أَقَالَ إِنَّمَا أَهْلَكَو الْبَشَرِي وَحَسْبُو حِي إِلَى اللَّهِ وَعَلِمَهُ مِنَ اللَّهِ قَالَا لَقَلْمُونَ

بن بید کے ہیں کراں شکایت پیش کیے نہیں
 نہیں معلوم تسانوں جو میں جاننا حال گرامی
 ایہ جو یوسف زندہ اتناں تاں سی حکم خدائی
 چو نہ حکم الہی آئے عمل اوسے کر کے
 یا بل نے بھی پیراں تائیں کچہ نہ بات جتالی

سے یعقوب بیان سنایا فرزندال کو تائیں
 غم اندوہ اپنا میں رہا دل کراں بیان تھامی
 اصلی خیر نہ فرزندال نول نبی یعقوب سنائی
 باہجہ اجازت نبی اریا کے سخن نہ بولیں روے
 بھایاں جاتا یا بل تائیں خیر نہ یوسف توالی

بیان رو کر دن فرزندال یعقوب علیہ السلام سے مراد سوم پیراں تیرا گھیرا پیراں پیراں و

حاضر سچہ فرزندال تائیں ار کے نبی بتایا
 ورو خدای فرات سا تخمین اے فرزندو ٹالو
 و لا کیسوں میں روح اللہ ہر ت کے تائیں ہو جاؤ
 نگرال کافر بیدی طرفوں بد اعتقاد و جنہاندا

و رو فراق کمال نبی نول اک دن آن ستایا
 آنوں خیر یوسف دی کہہ روں میں کامی بہاؤ
 دور گئے گھر باراں کولوں ساٹے پار لیا و
 کوئی نہیں رحمت ربی کولوں تائیں ہو جاندا

شکر بخود فرزندان انہوں حاضر عرض گذاری
 مائیں ہویاں کہا گئے اور سنوں ^{مکمل} گرت بلاییں
 کچھ نہیں عذر اساو ایا کل جو فرماؤ کر ساں
 جے آہو تو ایں شہر ہر دل کرے تین تیار ری
 یوسف والی پیر سائل کسٹوں طاقت ہوئی
 کچھ نہ سخن اور نہ نئے تائیں پیغمبر فرمایا
 نبیا میں ہو واکاں عرض کریدہ سارے
 اگلی گلی نہ ہی اساو ڈی وچہ وریار گرامی
 لاکھ یہو خط سائوں متکے پر طہ سے خط اساو
 بخشتے نبیا میں اسائوں مت اساو یاروں
 سن کر فرزندان بچتیں حضرت کینتی نرت تیار ری

ایچے نسا نوں یوسف والی تائیں تگ ولبو پیری
 ایچے نسا نوں یوسف والی تگ ولبو پیری
 اوسے نسا کے پاروں حضرت تہم باہر سارے
 نبیا میں ہو سارے والی پیر سائل سارے
 قیراں سے وچہ گیاں ہویاں کی خبر نہ تگے کوئی
 چوچیں احوال یوسف والی کے پیر ایل سنایا
 ایسے اک خط لکیر پوچس اول پیش کلاں سارے
 پائی پاروں شاہ دیہا میں ہو گئے چوترا می
 وچہ حضور کر امی حضرت جانے قریب اساو
 اگے بھی سچہ پیر ساروں بخت تہی سکر و
 بھی لکیر پوچھا خط اساو پہلوں اوسن مقبول غفاری

بیان نامہ لولہ یعقوب

فارض نام پاک کاتب رہنما پسر یعقوب بہار
 خدمت وچہ یعقوب بہار اور سنوں جلد بولایا
 اسوچہ ایہ مضمون تمامی لکیرا و عفا فی
 لید سلام گزارشس ہوشے یا شاہ سردار
 اسیں اولاد رسولان نبیاں عالی شان اساو
 الفقہ شکر سائے کارن و نبیا نہیں ساری
 کل پیغمبر پیر سارے سگڑ ایزائیں لایے
 اول ایسرا ہم کرم خدیو سارے پیر تہی
 اس نول بہک کافر فرشتے پیر پیر پیر
 اتنی آتش سخت کافر سے خوب طرح پیر تہی
 اس پیر سارے وادامیز و تگ ولبو پیری
 اسن امان سزا مت پیر ادا باہر آسنا

اس بچتیں خط لکیرا حضرت کرن روانہ سارے
 خط لکیرا کے شاہ سے تائیں جلد روان کرایا
 اول شاہ وہی طرف لکیرا اوسے نام زبانہ
 یہی یعقوب یہ ایہ خدمت اندر کر و عرض بجا پارا
 کہ یہ شاہ تہیں پیر سائوں یاد نہ نام نسا
 فقہ شری سارے کارن جیلوں تہی سارے
 حاضر خدمت حال سائوں اول ایسرا پیر تہی
 واد سکل پیر سارے والے شکوک شان پیر تہی
 کل طاقت نول معلوم حالت تہیں حوالہ ہویا
 سارے سارے کہ پیر سارے اوسدوں پیر تہی
 ایسے قدرت پیر سارے پیر سارے ناروں
 عالی شان ہمدادی طرفوں قریب تہی پیر تہی

استغیثیں پختہ پختہ انہا ندا اسماعیل سہارا
 نکال پھر ابراہیم نبی کے کتنی نرت نیاری
 پوچھ جنگل سے جا کے اوسنیل بندہ یوان بنایا
 تیر چھری کے گردن اوسے صدم نبی جلائی
 لے کارو جے دوست میرا بک ال کشیبیں
 وال نہ پاک چھری کے کپیا حکم خدا سہارا
 انہا نول ایہ وکھ مصیبت حاضر بیکہا می
 اک یوسف نبی پھر میرا صورت حسن جوانی
 نال سار جھپٹا اوسنول بالیا اسانچ رول
 شوق شکار کچھرا وال کے ستا گیا شکار رول
 بھائی اوسک واپس آئے کر کے حال صومالی
 اور دلدار دلانا جانی نال نہ کوئی آندا نہ
 اوڑھے بھدر خوشی سے سارے گھٹی واختر اندی
 عید کے ہوئے دورا سا جھپٹیں اوس کے وین گھٹے
 وکھڑا جھرم نم دایلیا یا نت نہ بھاسے کوئی
 جیونکر میرے پھر اوسک کچھ ہو گئے حال میرے
 بدن ضعیف لاچار نہا می طاقت زور نہ کوئی
 اگر اسک پیر وچا کے دل سی پارہ پارہ
 نیا مینول میر تائیں جے ہی بہت سہارا
 اور پھی خرم منت اندر لکھ کے تسان خط کلا یا
 اسکا پاجول مشکل پیر جیون جین شہا
 زور سے نیندی کتیا اوسنول پاجول عیب وفتور
 جو تسان نے مگر اوہا ند سے ہے الزام لگا یا
 کران جے چوری دنیا اندر ایسے صاحبزادے
 بنیا بن پیرا میرا ایک یقین اسان نول

کر قربان خلیل نبی نول حکم ہو یا آشکارا
 نال لیا اس کچھرا اپنا سنفو حقیقت ساری
 تیر کے مشکل پاجول اسنول منہ سے جے مانا
 اوسے وقت چھری کے تائیں منتا حکم خدائی
 ساری عمراں ووزخ اندر وکھ پیکسین ہو
 اس وچکے ونبہ رب کے بھیج ونا سرکارول
 بعد اوہا ند کے پس عاجز دی اچھل واری آئی
 اول اس کے دور و فراقول لائی دل وچھ کا تی ہو
 جان کچھ ان ڈر پرا ہو یا کچھ و گیا پر وارول
 میں قربان جاواں چاکھا وانا ہر اول بن نول
 کرتے ہو وا بھرا آندا درو عذاب حدائی
 استغیثیں پکے اچھلے میں ہاں کوچ واکل کلا
 اچھک پھیر نہ واپس پانی خیر سال سچا ندی
 تیرے میں عاجز سے ہو گئے مددیاں میں مانے
 وانک کمان ہو یا قدیرا بے پرواہی ہوئی
 یا ضا اچھے ویکھیں آگے نال نول حالت جانے
 ایسی نال کسے ہوئی نال میر جھیل ہوئی
 اولوں لایا تیر غمانا فیما بین و بارہ
 کول میر جھنگال کروا کل جاندا دکھ سارا
 ہد گھلیا تے اکول اسنول نول چا فید کرایا
 آئی جان لبان کے کھلی کچھ و ہم باقی ساکا
 کچھ لحاظ نہ کتیا ایہ جو عاجز آئے وورول
 ایسا کم نہ وچھ بیانی بالکل اوہناں کسایا
 جاوون طبق نہیں و پلو پھ اوڑھے وور وور
 کہیں نہ چوری کتنی اس نے و سال کتیا سا

یہ پرواہ تھا دل ڈریے ایڑا ہاں نہ کرے
 جو پوریسی دور مسافر کے شوق پیاروں
 میں غریب شائباں عجاہرِ عرض حضورِ شادان
 میں خود آندا پیر میرا آن مول نہ ہوندا
 درواں مار موکایا میتوں ختم حیاتی ہوئی
 تسناں کہیا جے بھوچو سا تھے نیما میں سہارا
 حرص و لیوچہ کر کے اسماں بھجھا اول چمنوں
 اسماں جاتا کچھ حاصل ہوئی الٹی چوٹی پھاپھی
 شائباں وا دستور نہ بالکل ایسا دغا شکانا
 تہیں ہو شاہ گرامی عالی اس میں فقیر سوامی
 جیکر نال صلح دے ساڈا کر ہو لعل روانہ
 ورنہ حق تسناٹے اندر برمی دعا الاوال
 مسکیناں لوں چھڑنے بالکل من کبات اسماں
 تہہ جاتا ایہ عجاہر بند کے ہیں بدیسی کوئی
 نہیں بلکہ ہے شان اسماڈا بھارا یا بھوچو
 کون اوہ جھول غیرت عالی سا فقول نظر ہو جا
 اے شاہ و کھ نہ دیوں سمانوں اس میں غم خانے
 میں عجاہر و احالاتک کے ہر کرم فرماؤ
 اگے درو فراق یوسف دے سمانوں سخت دوا یا
 چھڑوینا مصلحت جنگی سنو بات ہماری
 اے نہ تیر کمانوں چھٹا ہٹ جا ابین خیالوں
 ورنہ تیر کمانوں حسبم الوداع ہو چلیا
 ایسی آہ کد وہیں سمان موہوں میں عجاہر بھوچو
 غلطی ہے مسکیناں تائیں دے کے کھکھ ستا تا
 شایباں والا اول دے اندر دستے کے بان لیاویں

مسکیناں ٹھکیناں اوتے خبر بھار نہ دوسرے
 اسنوں کھ نہ دینا لازم شفقت رحمت پیل
 نیما میں پیارا میرا ٹورونال بھراواں کو
 اکراک قدم اوتے ہیں دروں کوئی ہارمی ٹوسہ یوندا
 جان لباں پر زندگی والا نہیں بھروسہ کوئی
 یوسف دے دی میں کھال کر لسیاں کچھ حوالہ سال
 اگول اٹھا فیدی کہتا میر کے اصل سخن نول
 ایسی شکانا کہیں نہ کسے کیتی بے پروا ہی
 راہ جانڈ کے پوریسی تائیں بندہ یوان بنانا
 ٹور و نیما میں اسماڈا موڑ و مول نہ خالی
 کراں دعا تسناٹے حق و چہرہ پتہ کے حتمانہ
 ہے اسپد تسناڈا ٹھہوں غرض فروتن اٹھا اول
 زاری مسکیناں ہی بالکل خالی کہیں نہ جانڈی
 کرے نہ رانال اینہا نہ سے بھنیے بھراستھوئی
 شان پیہری دکھ اسانوں بخش ہو بار جانوں
 پھراوہ امن سلامت ہو کے خوشیاں کو وراو
 پتہ اسماڈا اوچھ پوریسیاں ویہونہ بندہ خانی
 عیب اسماڈا حضرت صا عیب لے کے مول نہ لاؤ
 اولوں نیما میں اسماڈا پھولوں ٹید کر ایا
 ورنہ پھول تیر کے اوپر نشینی مشکمل بھار کی
 چھڑوینہ نیما میں اسماڈا اور جا تہر زوال
 کسے نہ پیر فقیر امیروں بھرا ہا سی اوٹولیا
 جس پتہ ساری بھراں تیری کہیں نہ پوری پوری
 خوف اونہا نہ سے کونوں ٹور و اسٹر عظیم رہا تا
 تاکہ غریب اسماڈے نہ تائیں و تھیں کھال نہ جاہل

Marfat.com

ساڈا بھی رہتا تھا اور عالی ہے پاسہ پر تیندا
 ہے اُمید و راجے نینوں آہ ساڈی پوسی
 بے پرواہی کر کے جو مسکیناں لون بھل جاندا
 عدل تر ازو عادل جہدم و چہ عدالت و ہر وا
 کریں جیاناہ بیٹا ساڈا دیویں بندہ بخائے
 ساڈی بے ادبی کرنے نہیں رعیت پر تیندا
 مان نینوں ہے شاہی والا سالوں مان نہ کوئی
 چھڈو یہ پتہ غریب ساڈا ناں کر فید بدی
 اسان غریباں پاسوں شاہانہ لویے بد عایتیں
 جو کوئی منکر اٹھیا ساڈا نہیں قبول کریندا
 راضی کر کے جو ساڈے تائیں سب کر اور ارضی
 بعد اسد چہ حضرت درووں اتنی بات لکھائی
 ورو ساڈا بہت اسیہ کاغذ کم وسیوے
 ایہ گل لکھ کے بند لقا فہ کروا نیی یگانہ سو
 آکر اس نے مہر و چالے خط حضور لکھایا
 سن کر ادبول یہ سفت نامہ کھو لیا ناں انسانی
 کرن روایت اتناں روٹا یوسف اور واکر
 درووں مان بدروا و سنوں مشکل جزاں ہو یا
 گوشے نوچہ جا کر یوسف پر چھیا خط گامی
 رور کے جد عاجز ہو یا قلم و وات منگائی
 صیدا ایہ مضمون گرامی حاضر پیش سناواں

جو کوئی دکھ اسانتوں دیوے او سنوں غرق کریندا
 ستاں پشمال تیریاں تائیں سکھد اسانہ ادھی
 اسنوں رب العالم طرفوں پھیل ملے نیتاں وا
 بے پرواہیوں شاہانہ تائیں تختوں مہر و کروا
 چھیا سخت اونہا نذا بھار امت کے سا جا
 کرو پوسے اک پیل کے اندر اٹھایا طبع زیندا
 اسان غریباں رہے او پر ہے پڑھی ہوئی
 توں چھ پشیں اوگن اسنوں پتہ نینوں پشیں
 ما ساڈی واسر پساوا اپو کھنیں کہلین
 کر کے بے ایمان خدا و ندادہ مہر و مر تیرا
 بخش دیوے رب اسدے تائیں سچہ تقصیر انما صری
 کوزے و چہ ویریا نہ سے حضور ہی بات منگائی
 غم و اذقہ اسد کے اندر دستو کدول لکھوے
 فارض کے متجہ ویکر کاغذ کیتا مہر روانہ
 ایہ خط ہے یعقوب نبی وایوسف نون فرمایا
 ناواں ویکہ یعقوب نبی وار و نامہ و ضامی
 پتھوں خط و سٹھا دہری کے کروا سوز اٹھار
 اوسے ویلے تختوں یوسف علیہ السلام کہلویا
 سخت حیران بہوشی اندر ہو وک نبی گرامی
 باہل طرف محبت پاروں چھٹی خوب کھائی
 جیوں تقصیر یوسف پشیں خطا دیوں نہ مہر نیاواں

مضمون خط یوسف علیہ السلام جانپال بر روار

اقل حیران حیرت زندی خلقت ساری
 بے پرواہیوں سدیاں اند دیوے گھرت بھائی

اوسد اگے وچا کوئی کر کے نہ ضد پیاری
 دور کریندا بھایاں کوں باہل جائے بھائی

عالمیہ پتہ ہمارے خالق مالک ہر وا
 بعد اوستہ پھر قوم رسولان افضل مشک کی
 اے یعقوب پیغمبر رب کہتا تھا اسانوں
 اپنے پروردگار سے کھینچا اور فراق اٹھا تا کہ
 وہ چھوڑے تیرے اولاد ان جو کہ روئے سنوں
 بیشک درو تسانوں حضرت مالک سلمان جہاں
 صبروں ابر ضرور خداوند پیدا صابریا میں
 جو کوئی وروں صبر کریدار ب اوسوں کشیدار
 جبکہ صبر کما سو حضرت ابر ضروری پاسو
 جو کہ ہوندی نال اساتے دروزوال کہانی
 ان رب تمام تسانوں میں ویسی بی جان
 بیابین کے قید ہوں وہ چہ بالکل خوف نکر
 یہ گل لکیر کے حضرت یوسف نیند لفا کتیا
 پور شجایف حضرت کارن یوسف نال جوانے
 خدمت وہ لکایا فارض خط جو اندانے
 خوش کلام نخر نکامی خطاوی حضرت پانی
 کہندار رب عالمے منت ہو و یوسف لکھن والا
 پھر کہندا ہے نہیں اہ یوسف کو کوئی ہی
 پیر فرماؤ نذا جبکہ نہیں اوہ نبی خدا واپیارا
 یہ گل کر کے فرزندال نول حکم نی افرمایا
 انشاء اللہ خدمت کر سی اور آپ کا سی
 مال پیرا وٹھ روانہ ہونے صاحبزادے سارے
 اوہ خط جو فارض نول حضرت طرف یعقوب ہوا یا
 نقرہ کارول میں عاجز نے یا ناکامی کہتی
 سنو حقیقت جہول روانہ ہونے صاحبزادے

کوئی نہ عذر لیا وے اوستہ جیل عا سو قبول کروا
 ساووی طرفوں بہتہ طرح وی ہونے سببیں کہانی
 معلوم سچو حقیقت ہوئی جیونکر ورو تسانوں
 معلوم سچو حقیقت تینوں یا مقبول رہا نا
 سارا خطا نہیں واضح ہو یا حال احوال اسانوں
 پھر بھی صبر تسانوں کرنا ہر دم لازم آیا
 ان اللہ مع الصابریں ہوں حکم کر کے کما میں
 نال مشکل میں دنیوی اس جہتیں حل کریندا
 بلجاسن اوہ وچھڑے تینوں وور ہو وسط سو
 سجد اندر مخفی حکمت رکھی وات رہا فی کو
 ایسے صبر ہی لازم اے مقبول حقانی
 کر تو کل رہے اوستہ نظر خدا اول و سرتوں
 وٹا واپس فارض تائیں جس خطا آندا مبتلا
 غرض آپتہ خدمت وہ چہ تحفے نذر لکائے
 خط وچوں یعقوب ہورائے پورے تمام حوالے
 پر وہ کے خط خوشی وہ پیر آیا اوہ مقبول خدا کی
 خوش تقریر پیر یوسف دی خطا میں ملے حوالے
 حاصل ہوئی اسکا تائیں شہر میری شہر کی
 ہو سی اوہ پیغمبر اوہ زادہ پاک یقین ہمارا
 یا و طرف میرے شاہ و اخطا سا اول یا
 کہتہ حکم خدا و پیروں وکے تکلیف ہی جاسی
 ایسے مرد خلاصی والا ہو رہیاں سننے کے
 اوسوں کہ سیا فرزند انوں بابل سی چکو آیا
 اکول اللہ مالک ہائے جو میں حقیقت پستی مو
 منزل منزل پیدا کر کے لے پندہ وورائے

مشکل منزل رب العالم فضلوں توڑ نبھائی

واخل آن مصر کے اندر مل ہوئے بھائی

بیان حاضر آمدن یحییٰ و یونس در مکان ہاشمی حضور یوسف علیہ السلام

کرن روایت عدول مصر و چہ آئے صاحبزادے
 کے فرزندوں کے لیکر چلے گئے واپس آؤ
 جو کچھ حاصل ہوئے شاہ فقیر اور انکارنا
 کیا کچھ شاہ نساٹے تائیں خفگی کے آئے
 نرم زبان کلام الافی نت کہ حاصل خفیو کے
 بیباک بن بھراوی نالے بہتھی کو سنتیں کرنی
 ایہ خط لکھ لیکھ یوسف فرزند اللہ کہ بیباک
 منزل منزل پیدا کرتے بہت مہر نسا کے
 کہ مطالع و وجے دیہاٹے و چور بارگامی
 فلما دخلو علیہ حیدم پاس یوسف و آئے
 یا ایھا العزیزے شاہ سن احوال تمامی
 و اھلنا القریہ تنگ آئے خویش قبیلے سارے
 بیضا عتہ مدجات موڑی نالایق ہو ساری
 مال اساتھ اکھوٹا سارا کوئی پسند نہ کروا
 ابن عباس روایت کروا وہ جو مال تمامی
 جو کوئی تھکا اونہا نٹوں اور ہتھ پیر چاندنا
 ایک روایت چشم کے روغن ایک چرم فرماون
 ایسی موڑی چھوڑ دیا یاں سے نہیں حضرت لکھا
 صدقہ کر لول اور اسلئے خالی نہ پرتاؤ

پچھوں ایہ پتر اندھی جانب لکھیا بنی خداوے
 خلقت فاقہ کے و چہ مروی بالکل ویرناؤ
 وافر سخن کلام نہ کہہ فی صبروں سیر کچھ جہنا
 ناں بھی کچھ نہ کہنا اوس نول مست ناراض ہوجا
 خفگی کتیبیاں شہاں پاسوں کچھ مول و بیو کے
 من لوئے ناں چنگا ورنہ بخیرت نظر نہ دیرنی
 لیکے قاعد طرف مصر کے ہو روانہ چلیں
 حاضر آن لکھیا نامہ پر حصن لکے اوہ سارے
 یوسف صلوات اللہ آکے ہوئے ابن سلامی
 قالو ہر ایک بول زبانوں یوسف نول فرماے
 حسننا اساتھ تائیں بہتا ورو گرامی مو
 و جہنا حاضر آئے اسیں خاص تیرے ویراے
 ناؤ و لنا الکیل پس مندی ستھری جنس بیاری
 اسیں غریب قبول کریں چاتوں پتہ شاہ مرہوا
 اسیں ورم قبول نہ کرے اوسنوں خاص تمامی
 کوئی نہ سودا ویندا بالکل مال واپس تیرا ندا
 غرضے مال اچھا قبول کوئی پسند نہ لیاون
 و تصدق عملینا سچھے اولوں رو کر عرض سہائی
 بیشک ورجہ رسی قبول خالق دی درگاہو

ان اللہ یجوزی المتصدق قسین

صدقہ کرنے والوں بھین نیک جزا میں پائے
 ایہ کچھ سافے گھروا ترکہ کرو قبول شتابی

ذوال جہاننا اندر اوسنوں بالکل حضور ہم آؤ
 اسیں غریب کے جانے عاجز کھلکھن جہاں خرابی

بال بچے سجد و ردوں مرد حال دو بیاں کر کے
 جیکر واسے بخش نہ سالوں ہو ونگے سرکاروں
 اگر بھی سرکاروں سالوں سجد عزت ہوئی
 بیچ جاوانگے شفقت پاروں اسے پکارتے
 جو مسکین مسافر تائیں راضی بخش کر نیدا
 مسکینانہی خدمت کرنی بہت خانوں سے
 آل اولاد تمام اسادھی جانڈی بیچ زوالوں
 سن سن حال غریبی والا یوسف ہی سوہارا
 پھر بھیاں نے عرض سنا کی خدمت پور و بار
 باب اساد اسیر کے کارن رہنمائی و اسٹی
 لگے درو یوسف کے اوسنوں حالوں کو کر آیا
 رور و مصیبت اندرین ناپید ہوئے
 بعد اوسکے پھر مردیہ و عرض بیان سماندا
 شاہانوں پرواہ نہ کوئی ہے چھوڑن لکڑی
 شراون والے معاف کرنے غلطی ہو کر کوئی
 جیکر چنگے لوک خدائے جرموں قید کر اوان
 چنگیاں لوکاندا جو کوئی عاجز برا کر نیدے
 اسے طور نامی بھائی عرضاں حاضر کرے
 اوپر تخت برابر شاہ سے بیٹھا ناز و کھانے
 سچھے قید پھر اسادے نول اپنی نال خوشیاں کرنا
 اگر بھی اس الفت کرے کھانا نال کھوایا
 نال محبت گھر کھیں ستریا بیباہن پھر انوں
 آپس اندر کرن دلایاں نالے عرض گزارن
 اوس و با بچوں باب پیارا مری سجد و حالے
 سن کر بات بھراواں تائیں یوسف نے فرمایا

نرس کریں سر صدقہ ساتھ شاہ عزیز ترسے
 بال بچے سجد وقت ہو جائیں سخت مصیبت پور
 پھر بھی جیکر ہر کہا و منظور نہ آئے کوئی
 بخشو نام خدائے سالوں نال خانیوں والے
 اوسنوں رب العالم فضلوں شکر اوان بندیا
 خاص میدان شکر کے اندر کچھ خدائے پائے
 جیکر ہر اسادے اوپر ہوئے کریم کہا لوں
 درووں روندا برقعے اندر علیے تیر قوارا
 نالے نال اسادے بھیجی بیباہن سہارا
 خیر کے کدن خدائے نال و سنوں و پھر پھر نال
 سوہنا قدر جو تر و انگول و انکس کھان جہاں
 خوشی نصیب ہوئی اوسنوں بیباہن نال لوسے
 این کر کہاں کیوں نہیں سنا ہے شفق نظر اٹھاندا
 ایو ساڈا ال کھائی حرم اسنوں مہو خدایا
 نہیں بھی عین عنایت کرے کچھ جو پور ہوئی
 بخش نہیں تے اوہ پھر چنگے کرین آگے جان
 تاکے اوگن بانھی چنگے بندے پاجتیبندے
 بیباہن سنے خود بیٹھا پاس عزیز ترسے
 دیکھ جو اللہ رکب بھائی دلوں خیال مدد اور
 بجاویں عاشق ہو پالستے شاہ عزیز ترسے
 ہن اپنے نال برابر پر سخت بیباہن
 آگن یوسف ہوئی اپیر اصل کھیت خدائوں
 بخشو ایے سروار مہر کے جو کچھ ہو یا کارن
 اگر تم یوسف کے اوسنوں مار کینا بچالے
 بیچ و سجد کہاں نال یوسف نے کیو سجد حال و ہارا

Marfat.com

جنگل اندر جس دم لیکے یوسف ہستی تھامی
 نہیں گچھاڑاں بہا ہوا سناوں معلوم حالت سناوں
 بابل تائیں وروچا یا سے حد ظلم کما یا۔
 اچ ایڈ کے پکڑ دی ہو کے کہو تحقیقت ساری
 کوڑا ایچہ پیار تساڈا معلوم بات اساتوں
 جے کہا و اچھاڑاں تاں پھر کر سو پیش گواہ۔
 عرض بیان سناوں تھیں جے خود ہو وود انکاری
 ٹہوں والا پاس اساتے مجھ تک پورا نہ
 سچہ حقیقت حال سیسی جو میں کہانی ہوئی
 سمجھوں ہر سا کر چھوڑ حکم کر لیاں جاری
 سن کر سخت آواز یوسف داکتبی چپہ کھاول
 بعد اس کے پیمانہ حاضر کروائی تعالیٰ۔

کوین حوالہ ہویا وستی قبول گرامی کو
 نیسا میںوں دور کرایا یوسف جے پھر انوں
 اوسدن کیوں تھیں بابل کالن تریں تسانوں یا
 نیسا میں چھوڑاوں کالن جھگر و وار و واری
 دستو حالت یوسف والی جیوں معلوم تسانوں
 جے پھر بار یا دستو اوس کے کیتا کی کتاب
 اکھوتاں میں سور کسے تھیں کچھال حالت ساری
 اسنوں خبر تمام یوسف ہوسی دستے حال وہا نا
 پھر میں آپ سنا ساں جیکر من سو بات نہ کوئی
 جو میں قانون شہانہ میرا سندی مجلس ساری
 سر نیوں بولن جانن میں قریانی جاواں
 آگیا وچہ کچھری حاضر پڑے پاٹن والا

بیان فاش کردن سپاہ حقیقت حال ماضی پھر اور ان بالوسف درد کتنے کرا و بود

کرت روایت جدید پیمانہ حاضر پیش مشکاٹیا
 بجا باں نول فرمان سنایا جے صاحب قرا و
 سن کر صا جہر او یاں کیا کہہ نہیں خوف اساتوں
 ولوں بھراواں ول سے اندر ایہ دلیل و ورا کی
 کی اس شہاد سے آکے ساڈا حال بیان سنانا
 دانے باین والی پائی کی بیان کر سی
 اس موقدہ ترمجہ بنوی یا و اساتوں آیا

عام مجالس اندر حضرت اوجی جگہ لکائی
 کچھال استخفیس یوسف والی حالت جو میں بنا و
 یکھو حالت جیکر ڈوبے دستے کچہ تسانوں
 کی عاجز ایہ بولن جوگی باین والی پاکی۔
 ایہ نہ خبر بیان کر سی ساڈا حال وہا نا۔
 اصلی علموں خبر نہ جانن کذری بات و سیسی
 ادہ بھی اجر نوالوں آتھے چاہیے بول سنایا

بیان معجزہ کلام کردن سنگریزہ بدست ابو جہل برکت نذات صلح

اکلن پاس بنی سے آیا ابو جہل کروا کی
 یا حضرت کی سٹھ میری وچہ کر و بیان شتانی

کہندا پاک بنی سے تائیں ادہ بلعون خدائی
 تاں پھر بول سنایا اوسنوں پاک رسول جنابانی

جیوں ایسے ہی تھے تائیں نافع و کھیر چایا
 پیدا ہوئے پھر حضرت یوسفؑ کی جلدی تیری
 یا حضرت ایہ کہیا اڑاں و اجموٹہ بیان سناون
 اصل بیان حقیقت اوسکی سنوئیں کن دہر
 ناں پیا بھراواں سہناں موڑھیاں اوپر چایا
 شہرت جو یوسفؑ کے کارن بابل نے چوایا
 کھانا اوسدا کتیاں لگے سٹ دتا سی سارا
 جس بھائی ول حضرت یوسفؑ و منج ہوندا فریوی
 ایسا حال ہو یا سی اسدن آکھنہ سکاں حالہ
 ایسی بے پرواہی کیتی کتھیاں اوپر ٹورایا
 ڈھکیاں پھیراں سارے کرن پیا نہ کوئی
 ایہ گل کر کے چپ کھلوتا اوہ پیمانہ شاہی
 کتھرے ایہ پیمانہ کوئی عجب بیان وسیندا
 اسان جانا ایہ پالی کیونکر بات کرسی کوئی
 ایسے افسوس کیوں کہنے اوڑھوئے سناں قبالی
 سچ بیان سنا کے حاضر ہو جا جویں حوالہ
 جدا اس حال حقیقت ساری شاہی پیش گزاری
 پھاٹھے آن کوئی جائی چلے عذر نہ چارا
 کون کوئی حاکم کے پاسوں باہر نس کے جارے
 ہن انزخمی اچکل کے بندے چکر اڑھوئے ہوندا
 جیونکر وچو طاعون بیماری نس تھیاں ونڈیے
 عالم آکھن باہر گیاں رب راضی ہوندا
 ایسے ہی حکم خداوند والا اولوں قبول کرے
 رب ویاں تقدیراں بھنیں نسن اجتق کو کرنا
 چوہے ہر کوئی جس ویلے الوداع ہو چلن

ستھ نول بدلہ بھرا پوسی یوسفؑ نے فرمایا
 امرالہوں پھانے نے اولوں عرض گزاری
 پیہیراں ویاں پھراں تائیں کیونکر نامہ کیاون
 آندا بابل بھنیں اید یوسفؑ منتال ترے کرے
 حید بابل بھنیں غائب ہوئے اوپر زمین وگایا
 کونے سے بھراواں اوسنوں اوپر زمین چکایا
 بدن اوکھیر تھامی دنا سخت یوسفؑ نول مارا
 اوڈ پچرڈ مر پیدا اوسنوں سخت ہوئے ناشادی
 تن بھنیں خون دگے جوں وسدا بیل ساون والا
 تنگے بدن وساون چا یک کسی نہ درو وڈایا
 جیسی نال یوسفؑ کے ہوئی ایسی کہیں نہ ہوئی
 آئے وچو دبلاں بھائی ستھ مقبول الہی
 نبیاں وانگ کلاماں کر واپر کوئی سمجھیندا
 ایہ کوئی باہن باہن آہی سالوں خبر نہ کوئی
 ناں سی خبر سالوں کوئی پرے پاہن والی
 کر و بھنیں نہ ساتھے کوئی بچکر جاون والا
 کرے ہونقل تھاماں نول شاہ حکم کرسی جاری
 نسن واکوئی واہ نہ لگے جاری پیر فوارا
 حیدم جرم ہونئی اسدی آن گواہ سنا کے
 آہی امید بلا شک اوٹھوں لس کے بھیاونڈے
 کہندے حیدر ایسے شہادت نہیں قبول کریدے
 جاہل آکھن اک بلدی وچو رہتا کم نہ سوئندرا
 اک بلدی وچو زوری وچ کے اسین باکل سرور
 ریاوے میں خود بھیاں نس کے جاوے والے
 شہروں نکل آکھے بھگین وچ کے پیر کلن

کہیں نہ جھوٹا سچا بنی و حکمت رت جباروں
 جو کوئی جھوٹ کو اسی دیوے حکم حدیث سناوے
 اینویں جائے و فرخ اوس کو یا کے بل لیا
 جیکر توبہ تائب ہو و گناہ پھر بخشش باوے
 میں ایہ حال اچکل دیاں کذا یاں نون کہیا
 اوہ پیغمبر اے عالی سر قربانی واراں
 سناو حقیقت جدوں یہو و حاضر خدمت آیا
 چنگی کوشش کیتی تویے یوسف کارن بیانی
 بعد اوسد پھر حضرت یوسف چھٹی اوسیر لانی
 عرض کرے پھر یوسف تائبیں لیکنے وورد کدیں
 دو کتعا نون نو کوہ کہو ہاے سی تاک پورا نا
 کیڑے لئے سبھ اوتارے تاکوں سسہ و لیا
 پھو پیکر کرٹنے والا کتنا کوڑ بہا نہ سو مو
 بابل نون جا کہیا سبھناں یوسف گرگان کہیا
 تین دن گذرے کچھوں اوتھے گویے سٹھوئی
 کڑھیا جد کر واناں یوسف بھائی لگول کے
 آخر کر واناں نے حاضر یوسف پیش ویکہا یا
 لکھنا تائبینا سبھناں تاجر تاک تائبیں
 ایہ بروہ کتھانی ساڈانس نس جاون والا
 اتنی بات جدوں پچانے مجلس وہ سنائی
 یوسف نے خود آپ سنا یا جوں حقیقت سوتی
 جیوں جیوں بات کرے پچانے یوسف عرض الاو
 جسدم یوسف پچانے دی ساری بات سنائی
 سکر بھایاں اوبھلا سوں عرض حضور سنائی
 سچی بات نہ تک الا کے جھوٹے پاپڑ ویلے

پھر پاسوں جھوٹے نون چھتر سرکاروں دربار و
 وایم اشد اوسد کارن ووزخ جا کہہ نہیا و
 غیر کسے وادعوئے بالکل ووزخ نال نہ رسید
 ورنہ ووزخ وچہ کھپا کے کہا نہریاں جھوٹا
 نعوذ باللہ یوسف دیاں بھرا والی انہ کہ
 ساڈھی طرفوں بہن اوہنا نون اوس سلام
 آفریں با وچو اناں تینوں یوسف نے فرما
 حیددی برج بیان سنا کے مجلس اندر پیا
 حاضر مجلس اندر جلدی بول اٹھی اوہ پیا
 سرو پوے مارن ونا جدوں نہ یوسف تائبیں
 اوس کو وچہ وگا وون کارن لیکنے سرور
 یوسف نون سٹ کہو ہے اندر سرکٹ بہا
 کرٹے نون رنگ اسدے اندر سوتے نون
 بابل سن کے ورووں رونا اجناک تائب
 کھوہ کتا کے بھایان دی بھی اوتھے آمد ہو
 بروہ تساں چو یا ساڈا ہر بھائی بتلا
 وپچ گئے پھر بھائی اوسنوں وپچہ مال
 نالے عرض حضور سناون بھائی چاہیں
 اس واپر ویلے ائے تاجر کھنا خوب سمجھ
 حاضر خلقت سندی نالے حاضر سدی بہا
 ایہ پچانے ان پچا اکھے شک انوں کو
 ہن پچانے ایس طرح دی سالوں بات سنا
 یوسف کہیا سچ کہیں یا جھوٹ تائبیں
 ایہ کہی کوڑا لاون کارن پاس سٹھی تڑپا
 تویہ اس کے دراہوں سنا کوڑوٹے اس پچا

ساتھ اہلوں حاضر بھائی عرض کرنا کرے
 سن کر یوسف بیہوش و چالے آیتاں شتانی
 میرا اوسدن بھایاں لکھ کے داتا تاجر تائیں
 یہ اسکا یہ حالت ساری لکھی ہوئی پوری
 یوسف نام اک بردہ سا ڈا اوج تاریخ فلانی
 قت فلانا جاگہ فلانی اتنی قیمت ہوئی
 بچہ نے ہر اس کا غزے لکھیان پالی
 یہ ہر کے اسکی مرضی ہو و او ہر ہی لجا و
 یہ بیغیا مہ سند موافق لکھ دتا اس تائیں
 یہ یوسف نول تاجر مالک بچیا ورم و نیار و
 یہ بیغیا مہ و کے جا پتوں مالک نے پکڑایا
 وہ بیغیا مہ بھایاں تائیں پیش حضور و گیا یا
 ملی ایہ کوئی عجب طرح دی و کس تارے عالی
 لکھ کا غز صا حیرا دیال حدوں نہ بیان لگا یا
 ہند کے ایہ نال پتھ ساٹے والکھیا بیغیا
 جو پئے عمل کما کے چھو کے سمجھنا اندر خانے
 سبھی بات نہ چنگی اسو پیر کپڑی پڑہ سناوں
 ہر کے کتھوں شاہ کے تائیں ایہ کا غز شہ کیا
 کے نال سال رمل بھایاں چھوٹی کیتی بائی
 ال اکھن ایہ آے سائل نال اوہ پڑہ سناوں
 بڑے نال تیا یا یوسف کیوں نہیں پڑہ سنا
 یوسف کہیا کس نے لکھیا ایہ بیغیا مہ سارا
 ال پھر نیبیا میں ولی نول یوسف اخلا و کیا ندا
 سن کے اہلوں یوسف نے کہا بیانی عرض کرے
 ال پھر صا جزا وے سارے بند جو اہلوں سوئے

کہیں نہ کور سنے اسال اتنے جتنے اسراج تارے
 حاضر پیش منگیا پرچہ اوہ مقبول چنیا بی ہو
 اوہ بیغیا مہ اسدن آسے کیتنا پیش اتھ تائیں
 اسیں اولاد یعقوب بی دی صاحب شان حضور کی
 داتا تاجر مالک تائیں کامل ہوش جو انی ہو
 یور او سکد یوسف نے و عکے سا ڈا ایسا نہ کوئی
 پیچہ کر داتا مالک تائیں سبھ ہوئے اقبالی
 ساٹے و پتوں کوئی نہ کھچوں تھکڑا شور چا و
 تاجر نال اس کے کوئی کھچوں شور چا وے تائیں
 رخصت ویلے یوسف اوسنوں کہیا شوق سارے
 انیشیاں برساق کچھوں اج اوہ کم یوسف نول آیا
 لے کروا نول اس کا غز و اسے بیان نہ پایا
 حاضر پیش سنا و سناوں تائیں سبھ فی الحالی
 ہوش حواس آوارہ ہوئی حیدم مطلب پایا
 و بچو سبھیال ہراں لکیاں غیبی شور منگیا مہ
 اج اوہ پڑھتے سنے اسانوں چہ دربار شہلے
 تن لرزہ حیرانی ڈا وہی کیتی چپ بھراواں
 نال ہویاں تاجر کے پتھ لکھ اسال پکڑایا
 بن ایہ کیوں کھچو کھچا کیسے جس پر ہر لگائی
 چپ چپائے کھلے بھائی بچوں تیر چلاوں
 نال پھر امر لاچار کی با بچوں داتا پڑھ سنا نال
 کہیں لگے نہیں خبر اسانوں کن ایہ لکھن تارا
 تک بہائی ایہ خطا نہا ندا ایہ کہیں نہا ندا
 بیشک ایہ نوشت نہا ندی منت ہوں انکاری
 عمل کما کے پاروں روون خون اکھیں تھیں جوئے

پھر ایک عرض سناؤں لگے رمل بھارے سارے
 پیرا یہ یوسف بروہ ساڈا ہے سی پاک پورا نا
 جو یوسف لاکھ آندا اوہ سی ساڈا بروہ
 نس جاندا جد کم کسے نول اوسنوں اسنوں
 کاوڑ کر کے دیکھا اوسنوں اسنوں غلامی بھائی
 لیکن اوہ جو یوسف بھائی ساڈا اپو چھاپیا
 نہیں فروخت کیتا اسنوں بیہ بیان وید
 مال پھر بنیا میں وی نول یوسف کے فرمایا
 کیوں بھائی یوسف پور تھائے کہ پھر بروہ
 بنیا میں کیسا کہہ پایا صاحب پور پور کائی
 جد جواب اوہ بھائیوں و بنیا میں بھائی کے
 یوسف کرکے آواز ستیا یا حاضر سچ پھر اول
 اے طور تھا اسنوں کے دن کسی مشکل بھاری
 رہی عالم سمجھد پائیں کر کے نظر ہو اے کو
 بد کرداری حیدم اپنی تکسن او گنہار کے
 ساڈے پاسوں کار خوافی ساری پھر ہوئی
 ناں پھر آن کو اسیاں لسن دن کے بنیا میں
 ناں بھی پات نہ بندہ منسی ہو جیامی انکاری
 ناں پھر ملک گرا انا حضرتان کو اسی لسن
 اوہ بھی بندہ مول منسی جدا انکار ساسی
 اے احمق میں خود اس گل کی آپ کو اسی پھر وا
 کیوں تو کہیں حاضر ہو کے اسے پھر و عامی
 ناں پھر عاجز ہو کے آکھ میں خود او گنہارا
 عذر دل کہہ نہ لسن چالن جیلوں یوسف بھائی
 ستر و قیامت پھر اول پیرا مال پات امانت کیتی

بیشک اوت وقت ساڈی نہیں نکری پیارے
 ناں اوہ یوسف جو سی پورا پور جنگل بیاباناں
 لا قریبی اسپر ساڈی بے فرمانی کروا کو
 اپنی منگھیں کم کروا آپکا سین کر بندہ
 بے شک بھائی بھائی ساڈا اس پور جو کو کالی
 اوسنوں ناں بھیاڑاں ل کے جنگل اندر کہا
 سنیال کس بھرا وال ناہیں منگھیں وید و حید
 حاضر سچ پھر کیتی سندی اسپر فرمان سنا
 جیہ پھر یوسف امرال کولوں بھیرالی کروا کو
 لیکو یوسف ناواں جو سی سکا میرا بھائی
 بولن جو کار بیاناہ کوئی فقیر فقیر تھیں سار
 جیکر نہیں باور نہیں خود اوہ احوال سنا
 حیدم حاضر پور پور اسی عا پر خلقت سار
 کسی و پھر تھیں شامی و فقیر ممالاں
 کہسن ایہ نہیں عمل ساڈے مولادی سکا
 جس کے لکھہ آند کا اوہ دشمن ہوئی و
 ساڈے و پھر اس بھئی کھالی او گن ہار کیتے
 یارب میں نہ کیتی بالکل کہیں السی بد کار
 جیہ پھر شرف کو اسی والا خوب بیان کہیں
 اللہ صاحب قدرت کو نول خود او سونوں
 وینا اندر بے فرمانی رہیوں میں میری کر
 یا پھر عدالت بالکل تیری ہوئی نہیں خدا
 تیری بھیرانی کیتی راستہ غفار را
 ایوں سدن خاص ہی ہوں کہیں پھر بھائی
 ساڈے پاسوں یوسف اوتے پور و اسی

سُن کر یوسف غضب و چالے کے ایسے فرمایا
 دل و جان فی وور کرایا کر کے لکر ہسائندہ
 جو میں تسائیں حق اور سدا چہرہ یہ گستاخی ہوئی
 حق عدالت پوری کر سال عدل ترازو دوسرا
 اس حالت و چہرہ جیسے اندر آیا بی بی باناں
 یا بل سے عشق بہت ہائے کیتی با بی پوری
 سُن کے حکم جلاواں جلدی چھکیاں
 بیشک حق عدالت ہوئی اسوجہ عذر نہ کوئی
 جیسے محمل کہا یا اسال ایسا ہی بھول پائیا
 چکر اوسدن یوسف تائیں اسیں کہو بیستہ
 حق عدالت ہوئی پوری آبان پیش ہزارین
 جو یوسف جس نال اسال سے چہرہ یہ کہایا
 اسدی تو بھی ظلم سائے تھیں ہوسنا ریاں رومی
 کی اوہ پا کر تیا ہوئی بھائی یا بل جاسے
 تئیں لڑیکلا بہرے روز ہوسی دروازوں
 وور مسافر ناجو پردہ ہوئی خدمت کردا
 عید اوسنوں چہرہ کتیا ہوئی کوی اور دروازوں
 جس پاروں اسال اوسدن تائیں لیسوں ہو کرایا
 اسال جاتا لیکہ دور کر گیاں یوسف ولیم ہمارا
 اوہ بھی بات نہ حاصل ہوئی با بان و سائیا میں
 اسیں بھی الوداع ہو چکے کہا وا وا نہ رانی
 مرضی رسید وی ایسویں آہی ساڈا اوسن کوئی
 حیدم ان کھڑے کے اوسے فتح جلاواں ہمارا
 اسے شاہ ایڈری جلدی کر کے بارہ تئیں ہمارا
 حیدم ساڈوں قتل کر لیکہ چھیل لیکل کرنی

کے افسوس لعنوبت ہی نون کس منہرا ہنچایا
 تکتوں مہچہ و گویا ڈٹا غم وائید کی حسائندہ
 ساقے پاسوں تویں تسائیں مشکل ہنچا کوئی
 اوسن لعنوبت ہنچیر والا سجدہ تھیں ہیا ہنچر سال
 کیتیا حکم جلاواں تائیں قتل کرو کرواناں
 کر ہو قتل تھائی بھائی یکسے ہرے پوری
 حالت ویکہ ہنچیر زائے کر کے زار پکاراں
 اوسدن حضرت یوسف اوسے بہت بے تری ہی
 کیا ناراضگی شاہ سے اوسے حق الصاف کہا یا
 کہیں نہ وچہرہ ساڈا گردن سسک کتیا
 پر ایسے ہساربان اسانوں ہنچے ہنچر تائیں
 مردی واری اسد کو اول بھیسے ہنچا یا
 جے زندہ تان ہنچا ہوئی ہر وہم ہنچر دروی
 ہنچا ہنچا کے یا بل کو لول وور ہنچے ہنچا
 کون راوسنوں کوئی چہرہ کتیا ہوئی آن ہنچا
 تئیں تان آدن ہنچا اوسنوں ہنچا ہنچا
 کتیا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا وور وطن کتیا ہنچا
 اوہ بھی مطلب ساڈے تائیں ہنچے ہنچا ہنچا
 نال اسالے ہنچا کر لیکہ ہی ایسویں ہنچا ہنچا
 پاسے تائیں ہنچا یوسف وور کتیا کتیا ہنچا
 ہنچے کول ہنچا کتیا کتیا کتیا کتیا کتیا
 ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا
 رو کر کتیا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا
 ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا
 کہہ لیکہ اسال ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا ہنچا

خون آلود پوشاک کر کے بنیاں گھل وطن نول
 باپ یعقوب اسدا عاجز ہو سی و رو در بخانا۔
 کرو اپیا و لیلال ہو سی اوہ مقبول خدا وا
 آل اولاد تمامی ہو سی بھی اسدی ہڈ کیندی
 تسال و بیخ اوس ناپینے نول کتنے جو ہے
 بنیامین یا بچوں نال باقی زندہ رہیا کوئی۔
 کپڑے نول آلودے ساٹے دینے و بیخ نشانی
 آگے کی نماں عاجز نال پھر و روں ہو سی
 سندیال سا پیرا بابل زندگی رخت اٹھائی
 سبھ پر وار یعقوب بی بی واکو بیج مکان کر سی
 باراں پتیراں و الیداد بیخ سجا کون اوٹھا بیسی
 بنیامین بھی قیدی اٹھے ہو یا اوگنہارا سو
 واہ واہ کیا یعقوب بنی پر بے پروا ہی ہوئی
 اوہ بھی نامعلوم اسانٹوں جیسی یا نہ جیسی
 جس مسکین نمانے والے مرجاسن سچھ بیانی
 اک اکیلا بھائی لکروں بھایان باجہ نہ جیندا
 جینوں جیوں بھائی زاری کر تینوں یوسف و رو
 کرن روایت صاحب ادویاں ایسی کیتی زاری
 عرش مجید بھی کنتین لگا سن فریا واد نہاندی
 جبرائیل فرشتے جا کر اکھ یوسف دے تائیں
 عرش فرش سچھ جنبش اندر آئے شفقن باروں
 یا یوسف ہن بس خداوند حکم نیتوں فرمایا
 جو رب دور وازے جاوے حال کسائے روئدا
 عاصیانوں حکم ریانا ہو سی ووزخ جاو
 یارب ایسں تاجی راضی امر قبول تساوا

نالے ایسے پیغام اسدا و دنیا باپ سجن نول۔
 محمد کے حجرے و پتھوں یا ستر نکدا کھلا نماں
 ویکھاں اوندا ہے کس ویلے خوش پروا اسدا
 ویکھاں کدوں پیاریاں والی ولسن بندھنیدی
 مرگے نی کروان تسائے والے کیا دن والے
 سچھے وچہ وریا کر اسی بے پروا ہی ہوئی
 نال جو ہڈ کا لہر جاوس ہن نہیں اوندا کے کوئی
 ہے امید اسٹے گہر وچہ محمد اپنا پوسی مو
 ووحی جو اولاد اسدا وی جھکھ پاروں مرجاسی
 ہے افسوس اُنہاندے تائیں ویکھ کر کون ویسی
 کیہرا بچڑا بابل تائیں و بیخ حاضر و فنا سی
 والد اعلم کہ اس تائیں شاہ ویسی چھٹکارا
 بنیامین پر اور یا بچوں باقی رہیا نہ کوئی
 یا کے ورو فرزاں اندر موت پیالہ پیسی
 کد پھر اوستے خوشیاں والی آوندی گہری ایسی
 اینویں بنیامین بھی مری وچہ فراق تلیندا
 کرے فکر حلا و ماراں جد حکم حضوروں ہوئے
 ورو فرقاں روون لگی حافر مجلس ساری
 ویکھہ ایہ حالت ذات خداوی و حیاں حکم ساندی
 بس ہن ہو رہی اواں تائیں سول وانا تائیں
 نال پھر وحی یوسف دے تائیں حکم کیا کر رہی
 وپیو زیارت بھایاں تائیں چاہو نہیں روایا
 اوس کے اوتے فضل ریانا حلیدی واقع ہوندا
 عرض کرین حکم سن سن ایہ فرمان الایہو
 جد ہر اکھو اوہر جا سال کچھ نہیں عذر اسدا وا

ایسے عجیب کیا یاں پر لے اسال نتیجہ پایسا
 تول غفور رحیم الہی عسافر عیب خطائیں
 اوسے وقت غفور الہی دیوے حکم انہانتوں
 عرض قبول تساوی ہوئی جنت جگہ تسانی
 سنو حقیقت جد یوسف تول حکم خدا فرمایا تو
 آگے ہی ابہ کرے ویلاں یوسف بنی سہارا
 سن کر حکم زیارت کارن آن تیار کی ہوئی
 آیاترس اساتھے تائیں سن اینہاندی زاری
 برکت بنی یعقوب پورا اندی چھڑتے ایہ سناکے
 زینوں عاصی امت محمدی جد کوئی عیب کہیںدا
 رب فرمایا میرا ہے ایہ امتی کوئی
 سنو حقیقت جدوں بھراواں یوسف بنی کیا تا

پر ہے کی پرواہ ہے ساڈی زاری سنیں خدایا
 کی پرواہ ہے جنت بخشیں اسال لکاریاں تائیں
 جاؤ جنت رحمت پاروں خشیا اسال تسانتوں
 بخشاں چاکتہ کاراں تائیں ذات کہ حکم اسنادی
 دیہوزیارت بھیا یاں تائیں یا مقبول خدایا
 دیواں حال جتا ہے مینوں حکم ہووے اشکارا
 کیتا حکم جلاواں تائیں دور ہووے ہر کوئی
 مت اینہاندی مارن پاروں آوے فہر تباری
 ایہ اولاد یعقوب بنی دی جاوے مول نہ مارے
 توبہ کیتیاں حضرت پاروں عیب خدا بخشیدا
 حضرت پاروں اسدے اوپر ساڈی بخشش ہوئی
 کیونکر ہو یا پیش بھراواں ظاہر بنی چپاتا

بیان عیان شدن یوسف علیہ السلام پیشین و ان معارف کرون الشیال القصیر ماضی

سنو حقیقت جد بھیا یاں تے مشکل ویلا آیتا
 یوسف نے بھی نال او نہاندے بابل کیتیا
 تول بھی بابل بابل کرے درووں نہر چلاووں
 یوسف کیا تئیں تمامی کیوں بے بابل گئے
 یوسف کیا ہیں بھی روال باپ پیارے کارن
 یوسف کیا باپ میرا اورہ عاجز و درو رنجاناں
 تاں پیر عرض گزار ہی جلدی یوسف پیش بھراواں
 یوسف کیا تئیں اساتوں اول نام تیا ہو
 عرض گزارن شاکتینوں لگے نام تیا یا مد
 یوسف کیا سگرواں میرا اول باپ پیارا
 تاں بھی کچھ نہ بھیا یاں تائیں بھڑکے دھچکائی

بابل بابل کیتیا سچھاں درووں نہر چلا یا
 صاحبزادے اکھن لگے تول کیوں اکھن مینتا
 کوں مہیبت شاکتینوں حال بیان سنلوں
 کہیں لگے سن بکرا وایا غالب درو پیر و
 کتھے باپ تساڈا بھائی اولوں عرض گزاراں
 وچہ کتھاں جو جگرے اندر نشتر حال تمانا
 و سنو سا تول کون تساڈے بابل واسے ناواں
 کیہ باپ تساڈے ناواں حاضر تول سننا ہو
 نام یعقوب بنی میرا اسماعیلے دا جایا
 ہے اسماعیل بنی میرا اول ابی سہارا
 حیرت وچہ کہلوے بچے کے سب مقبول خدائی

انہی تینوں بھائیوں کی حکم حضوروں آیا تو
 ان پھر یوسف منہ اپنے بھائیوں پر فوج و درہنایا
 خداوند کے ہمنام سے اندر ذکر مفسر کر کے
 صورت و بکیر یوسف و مئی بھائیوں کو لے کر
 رہتا رہتا کہ قہر خدا والا ہو رہا ہو کہ منت کر یا
 اوس یوسف انوں پر وہ کر کے پہنچ گئے سال سے
 حیرت و عجب تھامی بھائیوں کو کہہ آئے جا سے
 قالوا آنا یوسف میں حضرت یوسف نے فرمایا
 قد کن فی اللہ علینا رب احسان کسایا
 اللہ من بتی جو خوف خدا نہیں کہا کے
 فان اللہ پس اللہ لا یفنیح نہیں بچا ندا
 میں بھی رکھ تو گل رہے جھلی مشکل بہاری
 کرن روایت جہ بھائیوں بنی جمال و بھاریا
 و بکیر بھیل یوسف والا کرن و لیلیاں سال سے
 ان پھر پاس تخت سے آئے عجبم اڑنے لگے
 تھوڑوں اور بھراواں تائیں گل و نیال لگایا
 حیدر ہل بہرے گل لگے یوسف نے خدا انوں
 لقد اثرت اللہ تیرا رب نے شان دیا
 اسان نسانوں اپنی طرفوں کیتا نو کر پر وہ
 چاہیا اسان بندگی اندر آئے شان اسان
 وان کنا تحقیق اسیں انں بہائی سال سے
 اسان نسا و نیال و سبکی کیتی باہر حسابوں
 بشکو عیب قصور اسانوں جو کہہ ساقتیں ہوگی
 لا انتریبناں کرال ملامت علیک و او پر نسا
 و یغفر اللہ لکم رب بخشے جو کہہ غلطی ہوگی

و ہنوز یارت سے چھٹاں تائیں کیوں انہاں چھ لایا
 قالوا عافاک لانت یوسف سمیعے بول سنایا
 کہیں لگے البتہ انوں میں یوسف ڈرور ڈرور
 منت کے ایسے نہ یوسف ہوئے کابل مرد و فقاری
 یوسف و انکوں لقمہ اوسرا قدرت سے مٹی کر دیا
 برے نوں کہ حاصل ہوون اٹے در و ہمار
 کہندے بات سچے پر وہ تخت حکومت باو
 و ہذا انجی ایہ بھائی میرا بیبا بن جو آیا
 میں غریب بچائے تائیں رہے تخت بہایا
 و یغفر صبر کر کے جو اوسنوں در و مصیبت کے
 اجر انکسینا بن جو بندہ تیرا اعمال لکاندا
 اسد بدے و کشتی میںوں لکاندی سرداری
 بھایا انوں یوسف کے سرے تاج کہ نظر ماری
 لازم چھوے پیر یوسف کے اسیں تمام سحار
 اوس وقت یوسف خود اٹھ کر آیا سچے اگے
 بھیر نہ کہہ او نہا تے تائیں بھلا حال جنایا
 قالوا ان اللہ انہیں لگے قسم خدا وہی سائوں
 علینا او پر اسان کے تینوں رب سردار چایا
 پر چوچا ہندا اللہ سائیں سر پر او ہا کر دیا
 پھر بھی زور پر وہی او چاہو گیا شان نسا
 تھوڑے تھوڑے نسا وہی طرفوں عاجز او گنہا کے
 خبر کے کوں قیامت اندر لسی چہر کھنڈوں
 قال یوسف نے فرمایا کہ بیو خوف نہ کوئی
 اللہ میں اچ بھائی بچے یکے وعدہ کسا
 و ہذا انجی رحمت والا اسد کے جہانہ کوئی

بلکہ مراد چھ ماہیں سدا کے پاک خداوند سائیں
 سن کر بات یوسف اچھیں سارے و پوچھو شیدہ کے
 بعد اوسے پھر حضرت یوسف کے سبب زیادہ
 بہت خوشی و پوچھ ستن کھینڈن چھیاں سدا
 خوش مکان پیاریاں کارن یوسف اچھیاں
 زری پوشا کال بیت و والے پاوں صاحب
 اک دن بھایاں یوسف اگے لے کر فرس گڈا کی
 ساتھیں جیکر نال تسائے ہو یا کم خطا دا
 اسیں تسائے نال اچھی سنت عداوت وال
 حضرت کھیا خوش کر ہو پھو شوق پیاریوں
 پیش تسال چھیں اہل میرے کھندے پروہ لوال
 چہ نہیں پھر آون لگے شہر بھرے اندر
 کیوچو نال پھیراویاں بہت محبت کروا
 ایہ سوچاں کرنیکے مینوں اچھل نیہ تیاون
 جیکر تھیں نہ آؤندے سالوں کن پھیر کھندا
 خاص تسائے آون پارسل میری عزت ہوئی
 اسے طور قیامت و کسرت دا حد رب تعالیٰ
 اوپر محبت بزرگی والے اوسنوں کھو پھیا سی
 بعد اوسدے پھر و فر حال ہا شرب لیا کے
 پروہ پھو مومن اعمال ان دن دروغاں چھیاں
 بندہ عرض کردے کہ آئی جیکر مینوں
 اوکھیاں کے نول تہہ اتی وئی سپرو ڈیاہی
 ریسے فرادے لے بندیا جے نول غیبی کھو پھیا
 تہہ جے میرا عیب کھیا میں چا بخشیا بینیاں
 بندے جیکر عیب نہ کرے تہہ کمال کریدے

رحم کشدیاں و اچھی راحم کھنڈے عیب خطائیں
 درو فراق جدا یاں والے رینے وور ہٹا کے
 ہر کھانا کھاون کارن حاضر پیش آا وہ
 او جڑے بان خزانہ کے اوئے پھیر بہاراں اہل
 ہر گھرانہ شفقت پاروں فرس فرس و چھائے
 فرق نہ چھوڑیا خدمت اندر اس مقبول خدادے
 یا حضرت کد لایق سالوں ایڈی خاطر واری
 او سکے سدا کے تائیں آئے شرم زیادہ
 پھر تسائے سامنے اسیں کت تساو اکھاوں
 شفقوں عزت حاصل ہوئی اسال تساو پھرا
 برو نول پھیا ہی ذنی سب توفیق خدا نول
 لو کال چھیا کھرا تائیں ایہ کوئی تھی پھیر
 جائے ایہ کوئی ساک انہا نڈا شاہ عزیز مہروا
 ایہ پھیر زیادہ کوئی او پے آو اب بجا و ن مہ
 ورمی پروہ میر کھیاں ہر کوئی کھندا رہندا
 تھیں اسادھی خدمت والا کھو فکر نہ کوئی
 اک کھنگار سدھی ہا حاضر امتت محمدی والا
 طرح طرح دی اوسدا او پر شفقت ہر کما سی
 حاضر اوس مومن کے آئے قدرت کنوں لکاوے
 کیوں پیرو میں اس دنا میں کھم حضور و ن
 او کھمار لکارا اہل میں سچہ کھو پھیر تھوں
 شان تساو انکے تھیں تھوں ان تھیں کھلی
 رب غفور رحیم الہی مینوں کون کھندا
 تائیں میں غفور الہی بخشہارا بینیاں
 تان پھر نام غفور الہی سالوں کہے نہ جانڈے

جیکر عاصی بخشاں نہیں دوزخ پورہ و گاواں
 عاصیاں پاروں میرا ہویا نام غفور الہی
 سنو حقیقت ہر دم یوسف عزت کرے بھراواں
 درو فراق بھراواں والے گئے دور تاملی
 کابل درو فراقاں اندر پھر بھی یوسف ہندا
 اے محبوب پیارے تینوں حکم خدا فرمایا
 خوش پیرا ہن لہے گل تھیں کارں باسیا
 انشاء اللہ فضل خدا تھیں کہندارے تسانوں
 بچوں جاسی جاوے والا اکوں خیر کیسیاں
 سکر حکم سارا یوسف خوشیاں سے در آیا
 کوئی فقیر نہ پھر پھر وہ ریگیا درو رجا ناں
 غنی فقیر تاملی ہوئے حضرت یوسف پاروں
 خود کلاناں مرد عوراناں سمجھوں کپڑے لائے
 میسر مکان بہشتاں وانگوں ہویا اوس دسارے
 بس انرا حکم ایہ خوشیاں والے رہن سدا خوشحالی

کوین غفور الہی اپنا نام رحیم سداواں
 جیوں یوسف نے بیایاں پاروں عزت پائی کہی
 اسپر ولوں محبت ڈاڑھی ملدا باب سجاواں
 لازم ہے ہن ملدا سالوں باپ یعقوب کرامی
 اکدن وحی خداوی طرفوں حکم نبی نون کہندا
 کرو ابرام نلاپاں والا نیرے ویلا آسیا
 اس فاصلوں جہڑا اتوں خوشیوں جاوے سارے
 اکدوں ایہ خوشیوں جاساں نبی یعقوب ہونوں
 داغ فراق ہدایاں والے اسد کنوں دہو سیاں
 بہت سخاوت کیتی حضرت راوی نوکرسایا
 لکراں حسنوں ہتھو تہ آیا فیض کنجور شہانہ
 ریشم کپڑے سمجھتے تاملن بخش ہوئے برکاروں
 زینت پوری کیتی اسدن ہر کوئی خوشی کھارے
 جلسہ باد شہانہ لگا ہر جا خوشی اکھارے
 چل ہن خیر یعقوب نبی نون دسے سچاں والی

سیان تیار کردن دران یوسف سے والد بزرگوار ہمراہ پیرا ہن خود مکر

کرن روایت جد یوسف نون حکم خدا فرمایا
 کیتا حکم بھراواں تاملن یوسف نبی خدا سے
 یاد کھوواں یقینی ہن اکرتہ کھڑو میرا
 بعضے اکھن کروتہ سی اوہ ابراہیم نبی دا
 بعضے اکھن قسم حریروں جنت وچوں آیا
 وہ چمکے جد نون سے سیامرد خدا دا
 دتا ابراہیم نون اگر شوق پیاروں کو
 بعد اوسے اسحق ولی نون اوہ کروتہ ہتھ آیا

بھیج پیرا ہن طرف مصر دی یا مقبول خدا یا
 جاوے وطن پیارے کارن ہوو سیدنا دا
 اس کروتے دا کیتا رب نے عزت شان بھیرا
 ورثہ و نڈیاں یعقوب لے نون آیا ہتھ سعیدہ
 ابراہیم خلیل اللہ نون رب عطا فرمایا
 جبرائیل یاندا اوسنوں کر کے اوہ نیاوہ
 ہو گئی آتش سرد تاملی اس پیرا ہن پاروں
 او تھیں بعد یعقوب ہونوں رب عطا فرمایا

لے یعقوب تعویذ بنایا اس پیراہن تائیں
 بعضے کہیں یازو کے اونے بد بختی سولہ کے
 جو بیچار پیراہن سی اوہ نال بدن کلاندا
 جیونکر اکدن پاس یوسف کے آئی بک زبانی
 عرض کرے یا حضرت میں گھر پورا اولاد نہ کوئی
 کرو و عاخذ اولاد اسنوں نظر عطا فرماوے
 حضرت یوسف اوہ پیراہن اوس لڑکے نول لایا
 اوہ کڑتہ یابل کارن یوسف کرے روانہ
 فَالْقُوَّةُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِي رَجُلًا تَسَابُرِي
 یات بھیجرا پھر بیانی دیو لگا رب سائیں
 عید یوسف نے بھایاں اگے عرض بیان بنایا
 وہ پیراہن میر تائیں میں واپس لے جاواں
 لگے خون آلودہ کڑتہ میں ہی و سچ و بکھایا
 ہں میں اسکریدے وہو ایہ کڑتہ لیجاواں
 ہوں ایہ کفارہ اسرار و رو کے تیل اوے
 کیتا حکم تے فخری ویلے باہر مہروں جاویں
 اوسدی خوشبورب العالم یابل نون بچا سی
 ایہ گل کرے حضرت یوسف کیتی آن تیار کی
 نام بشیر سیانا عقلوں خیر مفسر و پیدا
 اس طرح خط لکھ کر اوسنوں و تائیں تعالیٰ

گل یوسف کے اندر گتیا واقع ہوں بلائیں
 بجد برکت اس کے اندر پائی سر جن تائے
 جیسا دکھ ہوندا اک پل وچہ ووز تمام سداندا
 کچھڑاں ناپینا لڑکا عاجز حال کھانی
 ایہ باب لڑکا ایہ پستے کے پیر واپسی ہوئی
 میں نکالی واپس پچھڑا کھٹ کما لیاوے
 صلیبی اوسنوں نور اکھیں وارب عطا فرمایا
 بیشک اوسد پاروں اوسنوں بلسی نور خزانہ
 اوپہ نہہ یابل میر کے جنوں قرب حضور کی
 بجد شان حضوروں حاصل اس پیراہن تائیں
 مرد ہوں اوسے ویلے یوسف نول فرمایا
 رونے پاپ نائیں خوشنوں و سچ ہمسواں
 جس کڑتے کے پاروں یابل اختیار تے آیا
 راضی ہووے پاپ پیارا سب اوگن بچینا وال
 تال پھر یوسف صلوات اللہ اسنوں اوہ پکڑاوے
 منہ کر طرف کنعان پیراہن و او دیو چہ بہاویں
 سنگھ خوشنوں پیارا یابل کھنڈا کھار ہو جا سی
 بھایاں تھیں ہلے حضرت تک نامہ کیتا جاری
 وانگ سواراں پینڈ اپیل ڈیڈہ سونت کریدا
 جیونکر وچہ تفسیر یوسف کے پیر مفسر خاندا

بیان نامہ نوشتن یوسف علیہ السلام کی تائیں والدین کے اور مطالعہ کرین انہماں

اول محمد ہزاراں اوسنوں جس جہان ادبایا
 خود مختار مقدر عالی اس بن ہو نہ کوئی
 جیکو چاہے و سکر سکر آواپ کھنڈاوے

واحد لائیں و الا پیر آواز سنا یا
 سبیل ائے و چھوڑن والا واحد مالک سوتی
 ہیکر چاہے کھنڈے پندے پھراوہ جمع کرادے

کوئی نہ اوسد کرنے اندر کے دم مریندا
 ابیر اوسد کیتے اوپر صابر شاگر رہے
 سر کم اندر حکمت اوسدی جیکرے کوئی
 تنگی دیکے رب تبارک نیکانوں آزمائدا
 جیوں یعقوب یوسف دے تائیں کی پیکر
 میں غریب نماں یوسف انصاف ساوا ابرہ
 حید وار ب نسا کے کولوں جدا سانوں کر یا
 کدیں نہ میر اکھیں واسکا جاری رہے خوار
 ہر دم رب د خوفوں ڈر کے رہیا چپ نماں
 آخر حکم آیا رب طرفوں باپ نساوا اوسی
 بھیج پیر این حکم حضوروں ای بھی کیا سانوں
 اگھیاں نے پیر این نساں لاناں پکڑ ضروری
 سارے خوشی اقارب جتنے کے ہمراہ سدوس
 کان نسا کے بھایاں دے سہتہ تحفے ایسے پیکر
 یک دستار نسا کے کاسن ایسی کراں روانہ
 ایسی نتر کر کے آناں یا مقبول رہا نے
 شہر میر دے ساکن سارے دیکھ ہوں فریانی
 اسان غریباں نول آملنا قدم رنجہ فرما کے
 عالی شوکت شانوں آناں تاج مہر سارے
 شوکت شان امیری والا میں کر کے سمیابہ
 ایہ گل لکھ کے حضرت یوسف او پر مہر لگائی
 پھایاں تائیں عجب طرح دی خوب شوکت لگائی
 وہ نساوا وہ کنک والد کے کیتا ناں روانہ
 ہوا حباب ہزاراں دتے نوکر فرامی
 سچ پروا رہی اوی خاطر تحفے ہدیے گھلے

واحد خود مختار جویں اوہ چاہے توں کریندا
 تنگی پاروں غفلت کر کے سخن خلاف تہ کیتے
 حکمت با بچوں بند کے اوتے کدیں تنگی سوئی
 ویکھاں عبیر کر کے با حیروں اپنی پیچھ و لاند
 لجد اوسد کے پھر میلن والی بھی تدبیر بنا کی
 اجکل شہر میر دے اندر ناں میں شاہی کروا
 قسم خدادی ہر دم شہرہ رہیا اکھیں وا بھریا
 ملنے تیرے نول نال ڈرویاں عرض کیتی ہر کدے
 ایہ پر بڑگا رکھی کسدم آئے حکم ربا ناں
 تیر اول کنعان شہر دے جان مول نہ ہو سی
 اوہ بھی ایسے بلا شک جلدی دیساں بھیج نسا
 نور نسا نول واپس لسی پکا حکم حضور کی
 لانی ویر نہ نساں یا کل بہت شاکھی آویں
 ہر و کاسن شہر اسواری بھی ارسال کر لیاں
 جیتھیں معلوم ہو کے آئے شوکت شان شہانہ
 جو کوئی دیکھے اوہ آئے بنی الہی جانے
 اکھن گئے بنی خدادے پیغمبر کنسانی
 دونوں بنن او ڈیجین تینوں یا مقبول خد کے
 پاک جمال نساوا تک کے ہوں صدقے وارے
 بیشک نال بھراواں سچو کچھ دیساں کر روانہ
 لجد اوسد کے پھر تحفے حاضر آئے بنی خدائی
 قیمت حد شمار نہ کوئی راوی خبر سنائی
 چہلی اوکھ زر نقدول لڈ کے بچد ناں خزانہ
 جہرے انڈیاں انڈیاں اوہ چہ خدمت کرن گامی
 ہر دے کان سواری بھیجی پھر آون میں دے

کل بہتر بندے کے لئے خاص اولاد یقینوں
 ہر دے کان پوشاکاں کھلیاں کپڑے کپڑے
 دو غلام دئے سنگ عیشی ہر نیسے دیکھان
 اک اڈے اک اڈے ہو وکھو وکھو وچہ سواری
 اہل کنگان نے شام میرے جو نہیں کہانے
 حیدر سیاب ادا وہ ہویا ہویا ان تیار
 ایہ زرقہ جمال تساٹے ہے ہمراہ چوایا
 جو مسکین سوالی کے کرے سوال تساتوں
 پاتی سچہ تساو اتر کہ بغیراں دخل نہ کوئی
 ایہ سواری باہل کارن دینی وچ اوہانوں
 ہدیہ عرض گزارش کر کے واپس جلدی آناں
 ایہ گل کر کے بہایاں تائیں نصرت حکم سنیایا

سجھنوں بخش سواری ہوئی اس یوسف محبوبوں
 نازوں کر کے اون پوشتاگان جانب باسجھدے
 بیہرے سفر مکان وچالے خدمت تہل گزارن
 اولوں نال کر بندے کے آون ہر کب خاطر واری
 عجیب طرح دے تھفے پھیرے یوسف کان انہاند
 بھایاں کے حضرت یوسف اولوں عرض گزار
 ایہ سچہ نام خدا کے اوتے چاہنہاں تہاں لٹا
 خالی سول نہ واپس کرناں دینیاں کجہ اوہانوں
 چاؤ انوں پاپ پیارا وچھیریاں ت ہوئی
 اسد اوپر روزانہ چڑھنا ہوراں ا تساتوں
 کے آوناں ہمراہ شتالی باہل ورو رجاناں
 نالے اوس لشیر قاصدوں حضرت خط چوایا

سیان نہ کرین یوسف علیہ السلام لشیر اول نصرت سکر اول یوسف علیہ السلام یوسف علیہ السلام

اول اوس لشیر قاصدوں یوسف کر کے روانہ
 کچھ حالات لشیر شخص دے تہنوں بول سنالوں
 کچھ دن اوس بھی نال بھنییاں کھریقیوب کے
 کھریقیوب نیکی دے سبھی اوسدی لوتھی مائی
 بنیامین نیکی دے کھریقیوب عدوں تو کہ پایا
 اوس لشیر مائی مائی تائیں پھیر کنگانی
 دونوں لڑکے عجب لوزی پائے لاپیاریا
 عدوں لشیر وڈیرا ہویا و تاج شہی نے
 وچہ حدیث سباز کے پاک نی فرسے
 کیوں جو سچہ تھیں اداں تائیں ہر تہ پتہ پتہ
 وور کر کے چوہاں کے کولوں عجب زباں اناں

وڈھ سو کوہ جو پتہ پتہ پیدل کروا ہر ویگانہ
 اوہ بھی وور وچھتا کھریقیوب شتہ حال نتھالوں
 آخر چھوٹی ٹھال اوسوں پتے قندے کھارے
 چھوٹی ٹھال لشیر تہنوں رتھدی کپڑ چائی
 چھوٹا رنگیا بال ابا ناں مائی رتھت اٹھا پایا
 دو وھ پلاون کاسن و تانا وہ حضرت اولوں
 خدمت کر کے برابر ہر وی اوس تہی دے پاروں
 لنگا تہیر ورائی والا اوس مائی دے کھنے
 کوئی نہ لڑکا جبر آناں تھیں وور کرا جاوے
 نال مشقت دے اوہ پالن کٹ لگا وے بہار
 جدر وے ہاں جنیش اندر آوے وور باناں

دور و چھوڑن والے اور سخت مصیبت آئے
جدول بشیر فرشت کیتا چھوڑا سدھی مائی
رومن بنن نیگینے دوویں صبر آرام نہ کوئی
روئے زار پکاراں کر دی لے ستار غفارا
ناچو معلم ہوئے اوسنوں حالت درویدائی
میں سکین سٹائی واجیوں اس فرزند چلایا
حضرت کیا مسکیناں نول جو کوئی دکھ نہاوتے
پتھر پتھر پتھر لیکھا ہوندا اوچہ درگاہ ربائی
ستو حقیقت خواب وچالے اس کتھر تائیں
جیوں اس تیرے کولوں پکڑا اوچھا دور گدائیں
جیوں اس تینوں درویدائی دتی باہر کماہوں
پھر جد اوسنوں وچھوڑیاں والی خبر سٹائی کوئی
اوہ بشیر یعقوبوں پہلے تینوں میں بلا سال
آخر یوسف بابل پاسوں شہرت ریدی پاروں
حق عدالت پوری ہوئی پایا درویدائی
اوس یوسف نول تخت مصر دی دتی رجب شہائی
اپیر حال نہ معلم کوئی قدرت رب غفاروں
چت دیل نہ کہہ اس گل دی رل کے کرن گزارہ
آخر جدول سلاپاں والی بھڑی کرم دی آئی
اسٹی برس گذشتہ ہوئے اندر درویدائی
کٹ مسافر حیدم نیڑے آن ہویا کنعانے
اسدی مائی رشتہ اوپر کپڑے دی ہوندی آہی
لے مائی کچھ وس اسانوں پتہ یعقوب نبی وا
سن مائی تیلایا اس نول وس لے پکڑا مینوں
کوئی کلام نہ ہو سی تینوں اوس حضوروں

جیوں یعقوب نبی دے تائیں پتے پتے ہوتے ہوتے
درویدائی کے کولوں عاجز تنگ نہایت آئی
سخت مشقت اوسد اوپر آکر نازل ہوئی
نول بھی دور کریں اس کولوں کوئی پتہ سارا
باہر ازبایاں کوئی نہ چالے حال کسے واجھائی
ایویں دور کریں اس کولوں یارب بار خدایا
اوسے ویلے عدلوں اوسنوں بدلہ بھرا آئے
فرہ عمل جو کہ وا اوسدا بدلہ پاوے چائی
کر حدی لے عاجز وائی حکم کیتا رب سائیں
ایویں دور کریں اس میں اسدے پکڑے تائیں
اس میں بھی اوسنوں ایویں کر ساں حکم آیا درگاہوں
اوستھیں پہلے تینوں بسی دلبر دوست اوسوں
اوستھیں بعد یعقوب نبی نول خت دی خبر سارا
بھایاں پکڑ فرشت کیتا حکم ہویا گہ پاروں
درووں اوس یعقوب نبی دی حدی لیاں آئی
اوہ بشیر غلام کاناں اسد پیش سپاہی
یوسف کچھ نہ جانا ایو بھی پتہ ساٹے گہ پاروں
دوہ تائیں درویداراں مرون کچھ نہ چارہ
اوہ بشیر بشارت کالں ٹوریا نبی خدائی
لے کے خطا یعقوب نبی نول ویوں چلیا مائی
مدت ہوئی گھر حضرت داکینو کولوں پھلنے
اسد کولوں پتہ اے کے اوہ مقبول الہی
کس جاگہ لے رہندا ہے اوہ عاجز درویدہ
نال یعقوب پتہ ریب دے کی کچھ ہے کتھیں
مفتی پتہ پوچھا تینوں گہ چہ آیوں دوروں

اوس یعقوب کنول یوسف ہے ہویا کم جدو کا
 جد سے گیا پیارا جانی خوشیاں ناں ناں
 حجرہ اک علیہ اوستے بلیا ہجر آزاروں
 جو کوئی اوس حضرت دے اگر عرض کلام سنا
 نگرال خیر یوسف دیکھتے تھے تھے وہی
 سن بشیر تباہا گول سن لے عاجز مانی
 جس یوسف کے کارن ہوئے روزیاں تباہ
 بیوں خود اس یوسف گلیا دین سنبھا آیا
 کنہری یارب وعدہ تیرا سچا ہو گیا سارا
 میں مسکین نمانی وا بھی تیرے عاجز آہو
 تہ نے وعدہ کیتا سی ایہ یارب وادھائیں
 اوستھیں پہلے دور کر لیاں تھیں دور جہاں
 کول بشیر سے سچو کلام واقف حال نہ کوئی
 ولوں دلیل بشیر کریدا کون ایہ بڑھری مانی
 ہے بشیر نمانی تائیں وس حقیقت مانی سو
 نول نے خوش ہونا سی تھوں اتنا روں آیا
 کہن لگی اوہ یوسف نے جدو ہویا کم یعقوبوں
 حال میں رب نول عرض سنانی غیب آوازہ آیا
 نالے ایہ یعقوب تھی وا بیٹا جدا کر لیاں
 پھر جدا و سنوں بچے وانی خیر سنانی جاسی
 بن نول خیر یوسف دیکھوں یعقوبے نول چلیا
 دور ہوسی غم دور یعقوبے اس خوشخبری باروں
 کئی کئی اس یعقوب تھی دیکھتی جو میں خداوی
 واللہ اعلم کدوں پیارا واکال وطن و لاسی
 ہے بشیر تباہا کھال بیوں اسدا ناواں مانی

ہو گیا کم پیغمبر کو لول صبر آرام تندر کا
 نور نورانی پشمال و پچوں و درمیویاں روشنایاں
 گور کنا کے پتہا پیشک ورو یوسف و بارک
 کچھ جوانی اوسدے تائیں پیغمبر فرما
 یوسف بنا بچوں منہ تھیں باہر کے کلام کوئی
 اوسے وہی میں خیر سناون آیا دل اس جانی
 اوسے وہی میں خیر سناواں کھنڈیاواں وہی سنے
 کی لکھاں بچوں سن کے مانی شور فغان مچا
 مل پیای یعقوب تھی نول خوش فرزند پیارا
 اس دیکھ خیر نہ آئی اکتک ہویا کون کتا
 حید فرزند ملا والگا ہیں یعقوبے دے تائیں
 ہن اوہ وقت آیا نہ آیا جسے مار سوکایاں
 اصلی حالوں دوہاں و لائنوں بالکل نہ ہون
 تنگ نہایت کیتا اوسنوں غالب دور جہاں
 تہ کیوں درو پانا یوسف دیکھ جان میں خیر سنانی
 کی ایہ حکمت وس سائنوں تپہ نہیں کچھ پایا
 اوستھیں پہلے بچہ پیارا کم ہویا محذوبوں
 نال روئے خفیہ تینوں جاسی پتہ طایا
 تیرے وانگول ورو جہاں اسدے پشور ان
 اوستھیں پہلے اللہ تینوں پتہ سریر ملاسی
 وعدہ موجب لبر ساڈا ہے نہ تاپیں و لیا
 یاتی دور رہی ہک میں ہی سچاں و درباروں
 باقی وچہ اوڈیکان رنگی عاجز حید اساد کی
 سویاں نال چھوڑی وادھی ہوی حید اوس
 جس بچے دے ورو جہاں تینوں کافی لانی

ہندی میں اس بچے تائیں نام بشیر سیدی
 سن بشیر نہایت رونماں کر دکھ آواز سنایا
 رب واوعدہ سچا پیشک آمل عیدی مینوں
 سن کے دور بخانی مائی مر جیاء الایا۔
 ہوئی دور بیماری سمجھو وہ آزار پورا نا
 حال حقیقت سمجھ مائی نول سمجھ بشیر سنائی
 پورا سدی پھر کمرے وہو کے موئے اٹھ روانہ
 کرتا روایت استحقاق پہلے ہی یعقوب مورانو
 جدول بشیر روانہ ہوا مرھول باہر آیا۔
 تال پھر اوٹھ روانہ ہوئے سارے صابو اوسے
 مرھوئے کے پیرا بن واو وہ پھٹلایا۔
 عرش مجیدوں وا عاجز نے رتے عرض الائی
 خوش خوشیو پیرا بن والی حضرت نول بچاواں
 حکم ہویا جا عیدی نولیں وہیہ خوشیو اونہا نول
 شکے حکم حضوروں والے لائی ویر نہ کوئی
 عاشقانوں اس وار صباوی سی ختیا ہوندی
 جیونکر انہر پار سین دل نیت پیغام بھجیندا

ہوئے اوس پر ویسی نول بہت پیار کرندی
 لے مائی میں عاجز پھر اسٹہر ہر حقیں آیا
 نبی یعقوبوں اول بچہ اریکے سیلیا نینوں
 کل لک مائی پتر فتنے تائیں دور فراق سدایا
 بل پیار ولد ار گرامی ہویا فقل ریا ناں
 جیوں جیوں حالت گزری اوسدی اندر حال جدا
 وہوہ وریار یعقوب نبی دے پھر یا نیک زمانہ
 بو پیرا بن والی آئی و سناں حال تسنا نول
 نگرول حضرت حکم بھراواں یوسف نے فرمایا
 یا ہر شہرول عیدم کے کر کے نیک ارادے
 جیونکر ویندیاں واری حضرت یوسف سے فرمایا
 یارب حکم کریں تے جاواں جانب نبی خدای
 رونے دور بخانے تائیں جا تو بچہ سناواں
 یارا نول جو پار ملاوے اوہو پیارا سناواں
 کے پیرا بن حقیں خوشیو کی اوہول حاضر ہوئی
 وہیں پیغام سینوں حسد تک طبیعت پوندی
 لاکھ لاکھ چھپیاں واو صباوی اٹھیں سنیندا

عشر

جانا صیلے جلدی باسی کے دو اور پر
 اس ہندی کی کریں آتا صیر نہیں
 مجھ کو بلا لو اپنی خدمت میں یا حبیب
 کر کوئی پیغام لاوے تیرے حضور سے
 ایسا پھر تمہارے مجھ کو جلا ویا
 جاں ہے لبو پیرا آئی حالت فراق میں
 بارونہ تیرے پیرا بچور کے بکر نہیں تو

ماہی کو عرض کرنا ایسے پیری خبر
 ہر دم ستا تا مجھ کو ظالم ورد ہجر
 پھر تا ہوں حال خواہاں بن تیرے دربار
 قسم ہے بیماری زابل مجھ سے ہو پھر
 دل کو کیا بپلو کے گرد ہونڈے کا اندر
 جانا لقات بھنی ڈالوں ذرا نظر
 تم ہو ہمارے اندر سے متاں ضرر

زندگی میں گرتے ملیا جیام وصال کا رسوا نہ ہونے دینا بھگوانی یا رسول	روتا چلیگا روح بھی جلتی رہی قبر رکے چھوڑا نام نے آذر کو در حشر
سنو حقیقت جدوں صبا نے اندکی اوہ خوشبوئی آئی جد خوشبوئی نون بسلائی	نبی یعقوب ہی خدمت اندرا کر حاضر ہوئی جیونکر وچہ قرآن اپنے رکے ذکر سنا یا
وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِزُّ قَالَ أَبُو هُرَيْرَةَ لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا اِنَّ تَفْسِدُونَ قَالُوا اِنَّا لَنَنصِفُكَ لَئِنْ ضَلَّكَ الْقَدِيمُ	

پس جو وقت بھر یوسف کے بارہ مصروں آئے البسہ میں پانا خوشبو حضرت یوسف والی آکھن لگی حاضر مجلس قسم خدادی سانوں تہت ہوئی مویاں سنوں وچہ بھگوانی یا باناں حضرت عرض گدا کے سہنوں نہیں معلوم تسانوں اگے اسال تسانوں کیا بیشک کتنی داری آپ موڈریاں گلاں کر دا ہو تیا سخت دیوانہ پک امید خدادی و روتی دیسی میل پیارا تسین اسانوں کہو دیوانہ اپنے عقلموں سارے وقت قریب صالت والا آن کھیا من نیڑے بودا و کچر حاضر آیا اوہ بشیر سیا نا	گھر وچہ پاپ اد نہا ندا بیشک مجلس نون فرمائے تورے تسین نہ بات میریدی ہووگے اقبالی مرویاں تیکر وچہ یوسف دا بھلسی نہیں تسانوں اچے اڈیک رکھو پھراوسی سین ایہ بات نہ ماناں چیکر حکم ہوندا تاں رسدا ایسر منح اسانوں کسو اس نایسے تائیں خشکی ہوئی بھاری نہیں بلکہ میں اپنی عقلموں کال سگھر سیا ناں نیڑے مہلت آگئی سانوں حکم ہو تیا آشکارا ایسر سانوں رکے پاسوں پک امید ہاکے تھکے و ر و فراقاں والے جاسن جلد نیڑے دس کھاں آذر کو یوسف واد سین حال دیوانا

پیان اعلان بشیر یعقوب پیش کروں خط

جدوں بشیر بانی نون ملیا ہستیں چچے بھائی حجرے وچہ رسول خدادی و روتی و روتی اکھیاں چوروشنائی ساری وور کدا ہستیں حالت ویکہ بشیر کانا دلوں و نیسل گدا کے کیا خوش رخسار حسن و اسی یعقوب نبی و دولوں میں نایسے ہوئے روز پان رد آزاروں	حاضر پاس یعقوب نبی وے آئے بیٹیا نبی سو ہنا قد سر و دو و انگول عم کولوں کرماناں وانگ کمان ہو یا قد جھک کر حال نہ رہ گیا کوئی پے پرواہی رہی جس نے کیتے نبی بیچارے انج ہن بچر فراق وچلے ہو گئی پست تنیدہ وٹھاکر واکھا زمین تے عم حضرت دی پاروں

جس دم ہوش آئی یعقوب نے رو کر عرض گزار کی
 دور مسافر پر دسی توں تک کے حال نماں
 ادب سلام زیادہ کر کے عرض بشیر کریندا
 جس یوسف و یوسف نے تینوں موت قریب پہنچایا
 اچھ بک چھٹی ہتھی دی لکھ کے بیوں اوس پھر اتنی
 خوش فرزند تہاڑے والا شہر مصر و چہ ڈیرا
 من کے پات پچھیر پاتے شکر الھد الاثیا
 وں کے مردا بیوں کھرا دین پیاسے والا
 سن حضرت فرمایا شکر ہے واحد رب خدا وا
 کران روایت حضرت یعقوب پاتے پاروں روندا
 چھوٹی عمر متاں پھر جائے ایچھی خوش کریندا
 جد یوسف نوں وچہ مصر دی لمبا دوست پاری
 یا حضرت کیوں رنے اتنا اندر درو چھ اتنی
 جیکر اس دنیاے اٹھے میل نہ ساڈا ہونیا
 شکر عرض یعقوب گزارے سن لے تخت چکر دی
 متکے یوسف و بھر میرا دین کنوں کھنیں جائے
 وینوں جو پر گشتہ ہویا کہیں نہ جنت جاسی
 میں بھی اس گیاروں رتا شکر روز جزا میں
 اسپاروں میں روندا رہندا عاجز درو رنجانا
 واکسجان اللہ رب پاسوں گئے پیچھے ڈرے
 نسلان تے وڈیا یاں او پر رب نہ راضی تھیندا
 یوسف کارن روندا چلیا ہی یعقوب سہارا
 اپنی ذات جو تکد حضرت بالکل فوت نہ گھاندا
 ہر دم رب کو خوشوں ڈرے ذات نیماں کوئی
 اسامیاد و زرخ اندر کافر ہو کے چلیا

کون کوئی توں دردی ساڈا اوس حقیقت ساری
 وٹھا ہوش ہوش نہیں تے ہس کجہ حال و ہیمانار
 میں بشیر بشارت والا لال خوشخبر و سیند
 او کے یوسف و امیں مہروں خوش پیغام لیا
 پڑہ تحقیقت اسد و چول یا محبوب خدا فی
 شاہی کردا ملکاں اندر حضرت یوسف تیر
 پھیر بشیر شخصوں تے تائیں حضرت نے فرمایا
 عرض کیتی شو وادے والا پھر یا اُسے چا
 جس نے دین تحقیقی او پر رکھیا صما جزا و
 ایپر دیوں یقین تہ یوسف دین اصلی تھیں
 ہر دم رب تبارک اگے رہے دو ہیاں و
 رو کر یوسف باہل اگے ادبوں عرض گزارے
 ناں سی خبر جو اک دن ملی عمر پر یوسف بھا
 رسی روز قیامت اندر پھر کیوں اتناں
 محشر کارن بن اسادے رہندی زاریاں کر
 چھوٹی عمر اں ست کہ او پھر شیطان غلبہ پاوے
 ناں ویت خوش قبیلے تائیں جا کر مکہ و کجا
 نال یوسف اٹے بیوں پاروں عیب خطا پتر
 شکر کیتا جد دین اصلی تے وٹھا مردار
 رنج خوشوں کہیں نہ آسے سخن زیادہ کرے
 نیک نیماں اگلاں پاروں رہیں کجہ ڈرے
 ایو خطرہ پر تے ناہیں دینوں دلیر پیا
 ایپر ڈاتاں او پر کیکہ ناں سی کجا و ہناتا
 معلوم سی بیوں فوج دے او تے بے پروا
 گرچہ نسل پچھیراں سہی قبر النبی

ذاتنا تھے پورنگاں اوپر کچھ خیال نہ لادے
ہو تکیہ رکھے درواجو غفار سدا اندا

اوہو بے پرواہی رب می جو کوئی دلوچہ پائے
بس آڑھ نہیں شان اسانوں ذاتاں تے نہ لادے

پہاں حاضر آمدن لاد یعقوب پیرس والد پیر گوارو پھیانی یافتن پیرس پیرس

خستہ حال ثنائیاں انگوں سہناں شکل بنائی
رور و عرض کرن یا والد اسپں ٹال اوگن ٹائے
اسیں ایلاد ساڈی سالوں کھنڈو بد کرداری
نالے عفو قصور اپنے لوں کردے قدر بہانہ
صرف یہود کے کڑتہ آندا پورنہ آئے بھائی
پیرس پادہ کی پیرس طرف وطن دی وہ پیا
اسی فرسنگ پینڈا کر کے پھٹا ان ٹکانے
آگیا جلدی مرد یہود اشہر کنعان و چالے
ہوئے نکر و چہ کلام اپنی دے رب نے خبر سنائی

سنو حقیقت بعد پیرسوں آگے سارے بھائی
سر بر منہ ننگے پیرس آن وڑے سر کلے
بچہ ساڈی طرفوں ہوئی تیں پر غلطی بھاری
اوہ پیرس یوسف والا ان کرن نڈر راتہ
پور و ایت لقرہ کاروں و بچھن اندر آئی
جدوں یہود کے حکم پیرس دیجاون واپایا
ست روٹیاں کپو کر کے پاپاں مردور پانے
کچھ اونہاں روٹیاں تھیں باقی ہیں اچھوٹوالے
حاضر آن نکا یا کڑتہ نظر ٹکانے آئی

فَلَمَّا آتَتْ جَاءَ الْبَشِيرُ الْقَيْدُ عَلَى وَجْهِهِ قَارَتْ تَدْبِيرًا ط قَالَ الْمَاقِلُ لَكُمْ
رَأَيْتُمْ أَتَعْلَمُونَ مِنْ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ه

کڑتہ رکھیا منہ دے اوپر پھیرٹی روشنائی
اونہاں لوکاں جو آکھ دیوانہ حضرتنوں جھٹلایا
جاناں میں رب طرفوں جو گل تیں چالو بھائی
انج ہن نگی بات اساد می ہوئی معلوم تسمانوں
یوسف دیکھن ہلین والا ٹیرے ویلا ایسا
اچکل وچہ دربار سچن و کر سہاں و سچ حضور
پہتی یعقوب نبی کے مفسر عالی
اس دیکھن بھی ہک حکمت محقق سی رب پائی
سالوں اچ خوشبو یوسف دی پیرس دی آئی
دساں حال حقیقت اوسدی جو میں روایت ہوئی

پس جد خبر سناون والے آنو شخیر سنائی
حاضر مجلس والیاں تائیں حضرت نے فرمایا
لے لوگوں میں ناہی تسمانوں اچھ کل بول سمنائی
تیں نہ منو بات اساد می کہو دیوانہ سالوں
کتنی وار خداوند سالوں خوش پیغام سنایا
آخر رب تبارک طرفوں ہو گیا وعدہ پورا
کرن روایت و کفری جاوں بو پیرس والی
دو جی مجلس پور کسینوں کچھ خوشبو نہ آئی
باراں دن پہلے اس حالوں حضرت خیر سنائی
کیوں اوہ مجلس دو جی تائیں نال ہو چکی خوشبوئی

اول دوستوں جو دوست خوش پیغام لکھیندا
 بیٹوں مومنوں وقت نزع و خوشبو جنت آئے
 اوہ پیرا من عظمت والا کیتا اللہ سائیں
 جس دم آگ کے اندر داخل پھر مزو دکتیا
 آگ ہوئی گلزار تاملی قدرت رب غفاروں
 بعد اوسد اسحاق نبی نول اوہ پیرا من ڈھیا
 اولوں اوس پیرا من تاملی نبی تعویذ بنا تیا
 جد بھائی کھوہ سنن لگے اوہ تعویذ نہ کھولا
 اوس پیرا من اندر ربے مجید برکت پائی
 اوہ پیرا من جدوں ہوئے باہر آن کھنڈا ایا
 بہشتی اوہ خوشبو نبی نول محرم سی جو حالوں
 رحمت رب کی و سنوں ملدی جہنم کے لائق مومن
 رحمت داد الہی اوسنوں آن بناوکی سنگی
 جے نہ قسمت چکی ہوو لکھ کوئی جہنم پاوے
 اوس پیرا من زی خوشبو نبی حضرت معلم کیتی
 سمجھ لیا یعقوب نبی نے جنت دی خوشبو نبی
 ملی آن پیرا سائوں اوہ یوسف نل جانی
 مور روایت تامل حضرت نول اوہ خوشبو نبی آئی
 دل و چہ عین مکان جہنم اندا ہوو آن پاروں
 اوہ مراد منور اوہ نمانوں دیدیدار سائیں
 جو کوئی رب کی نمت اوتے نظر بچارہ و ہروا
 جو کوئی اوس کے قہر خدا بوز استغفار کریندا
 عین محبت دل جس کے وہ ہوو بھاروں کیتی
 حب یوسف نبی دل یعقوب بے بیشک آئی پری
 سغو پیرا من بعد اکھینتے حضرت صاحب لایا

ایسا مخفی کھیجے حبیبوں دو جا نہیں سنیندا
 دو جی حاضر مجلس ختمی خالی ہی رہ جاوے
 جنت و جوں کھیجا حضرت ابراہیمے تاملیں
 اوسدن اوہ خلیل اللہ نول گوتے وحی دتائی
 بچیا آگ تھیں نبی خدا اوس پیرا من پاروں
 اوس کھنڈ لیا یعقوب نبی نول اوہ چولا ملکیا
 نال پیرا یوسف کے گلوچہ پیغمبر نے پائیا
 ایسراوس واکل دیو جوں لہہ لیوئے چولا
 پن اوئے اوہ ملیا سویاں رمندی مرض نکائی
 ملے ہو اچو طرنی اوسنے آن خار ہو لائیا
 چپ چپاتی اوہ خوشبو نبی لنگہ گئی دو جیا مالور
 نال ایقان نو کچہ نہ ملدا منجو کھیر رورون
 جس دی آذر رب لپٹوں قسمت ہووی جنگی
 حال کچہ نہ ہوو اوسنوں نکدا ہی رہ جائے
 دو جیاں خبر نہ ہوئی بالکل جوں کہانی سہی
 خوش پیرا من یوسف و چور حال ہوئی
 تاملیں مجلس اندر حارث بولیا نبی ربانی
 دل کھنڈ عین محبت اوسنوں نال یوسف نبی
 کپل اندر شیرا نہاتوں بخش ہوو سرکاروں
 چو نکر روز قیامت ملی مولا طالب تاملیں
 رہی اوس بخش اوتے خوش ہوو اوسروا
 رب فرستے نال رو اتناں تہ تینوں نکھیندا
 رب العالمین اوس کے دوچہ بات کریندا اوی
 تاملیں و کھری خوشبو حاصل کیتی نبی حضور ہی
 مور نور اکھیں واصل رہنے فضل کھایا

Marfat.com

بعد اس کے اوہ خط یوسف پر مہیا حضرت سارا
 نبی یعقوب کہیا اوس تائیں دس دوا مینوں
 کیکچہ نام تیرا لے قاصد دس حقیقت ساری
 یا حضرت میں برہ تیرا نام بشیر ہمارا
 چھوٹی طہ عمر الہ میرے تائیں ویسوں دور کر آیا
 منکر بات پھر برب دارو وے کرد ازاری
 کہنا ادا بشیر اسانوں اگے خبر نہ آہی
 تائیں اسان تائیں تائیں دُور کہتا گھر باروں
 میں معلوم ہو یا جے ہوندا ظالم درو حد اٹی
 رہیں دس ساڈے تائیں دل اپنے وا بھاناں
 کہیا بشیر پھر برب دُنیا لوڑ نہ کوئی
 ربک کرو اسانوں کارن نیک عاشتانی
 جنت وچہ مقام اسانوں بخش کرد سرکاروں
 تاں پھر حضرت حق اوسک وچہ نیک دعا فرمائی
 راضی کریں بشیر شخصوں اندر دواں جہاناں
 بخشیں عیب قصور تائی اسک فضل کہاوں
 ہوئی عرض قبول نبی دی وچہ رب بتا یا
 واہ سبحان اللہ خود فرسل جہانوں بخشاوں
 بس آرزو میں دس اسانوں ہو رہا اپنے سائے

نالے اوس بشیر قاصد دل کیتا نبی نظارا
 کون کوئی توں کیوں کر یوسف کتھوں ملیا مینوں
 تاں پھر اہوں میں نبی دے اُس نے عرض گزاری
 حاضر اس گولی داس میں ہاں پتہ پیارا
 اچ من دانہ پانی مینوں پھر ادرے لیا
 درد و چھوڑیاں والی پھر آیا دہی گل ساری
 غالب درد جہاٹی ہوندا ریدی بے پرواہی
 قسم خدا دی بات ہوئی اچھے خبری د پاروں
 من نہ ایسی وچہ حیاتی کر ماں کارروائی
 خاطر تیری رب دی اگے کراں سوال نماں
 دُنیا دے طالب دی تائیں حال بے ابروئی
 تلخی جان کنڈن تھیں کہے مینوں ذات جنابی
 دُور نہ کرے نکالے تائیں حاصل اپنے درباروں
 وقت نزع آسانی اسنوں بخشیں ذات خدائی
 بیوں اس راضی کیتا مینوں یارب پاک تو اتا
 دوہیں جہاںیں دور نہ کرنا رنگ اسانوں
 بیشک اسان بشیر شخص و عالی شان دوا یا
 کیوں نہ اونہاں کان اولائے بخش دال اول
 جیواں سبب تیار کیتا سی نبی یعقوب ہواں

پہاں ہر سبب کاروں اسباب یعقوب قبل روانگی ہر گورد

حاضر پیش تمام کیتو نے راوی ذکر سناندا
 ہر سبب جو مال تناع ہی سارا سبب کہ حاضر کردے
 امر تسانوں یوسف والا جلدی کرو تیار
 جلدی آنا جلدی آنا بہت تاکید بتائی

بعد اس کے اسباب جو جہاں بشیر شخصیں آندا
 کھوڑے اوٹھ اسباب خزانہ حبشی او کور سوسے
 حاضر کر فرماون تگے سبب قبول غفاری
 رویاں ویری سائے تائیں یوسف نبی خدائی

بھی تاکید کیتی جو آنوں سب اولاد گرامی ہو
 ہر دے کارن ایچہ سواری خود یوسف نے گھلی
 کوئی نہ دیر لگاوے بالکل حاضر اون شامی
 سن کر بات پیغمبر دی کیتی آن تیاری
 نالے خط و چالے یوسف بہت تاکید لکھائی
 شوق کمال بن دی مینوں جلدی کر کے آنا
 دتاں ہو یاں ہو یاں ملیاں مینوں در و فراق یا
 حضرت نبی یعقوب ہوراں جد لکھیا ہٹھا سارا
 حکم کیتا فرزند اں تائیں کہو لو نقد خزانہ
 اں پھر کھول خزانہ بہورب و کراہ لٹا یا
 بعد اس دے پھر مئے کارن ہوئی آن تیاری
 رستہ شام سخن دا جس دم حاضر نظری آتیا
 سبھاں دا جد عاشق تائیں معلم وطن ہو جاندا
 سر پر اوں سخن دے چائے اوہ عاشقی مروانہ
 اینویں ہر مومن دیتائیں وقت نزع و کبھائی
 خوش پیرا ہن جنت و چوں ملک الموت آئیندا
 تاں پھر جنت باغ بہاراں اوہ جلوہ پاؤ
 تنگ پوکاں دنیا اندرا گھیاں تک بہاراں
 جیوں یعقوب وطن دے تائیں چھڈ کو ہویا راہی
 کرن روایت شوق زیارت الہی غالب ہوئی
 جس دم سخت لاچاری ہوئی وحی خدا دا آتیا
 نال دلا سے نبی خدا نوں کرد ازم کلاماں
 جیکر وحی یعقوب نبی دا ناں دل ٹھیرا ندا

کوئی نہ باقی چھوڑوں کچھے اون مہر تاملی
 سب اولاد یعقوب نبی دی سر خود آوے چلی
 واللہ اعلم کھلکے کیونکر آوے حکم گرامی
 دلہر طرفوں اون دی جد پتر اں عرض گزاری
 چلیاں او ناں شہر مہر نوں جد خط پھنچے بھائی
 عاجز در در بجائے تائیں آن جمال دیکھناں
 آپ وصال پانا جلدی عرض کراں ترہ یا
 فوراً آن تیاری کارن کوچ نقار مارا
 ونڈ کے راہ خدا وے اندر ہوواں مہر و آ
 ہر مسکین ہواں تائیں مال عزت و ڈیا تیا
 یا سخن دے مئے کارن دل چھوڑ کا بھاری
 واپس ہننے دا پھر حضرت صبر آرام نہ پایا
 عاشق پھروطن دے اندر صبر آرام نہ پاندا
 جس دم نخر پاؤے دلہر دی ہوو کثرت روانہ
 جنت باغ بہاراں حاضر کردی ذات خدائی
 اوہ مومن دے اکھیاں او پر او یوں چہر کھیندا
 اوسے وقت اس دنیا کولوں دور بنیرا ہو جائے
 آخر اوہ روانہ ہووے چھڈ وطن گھہاراں
 غالب شوق مین دا ہویا اوس محبوب الہی
 دم دم آکھے کرو تیاری دیر نہ لاؤ کوئی
 اولوں اوس یعقوب نبی دا آکے دل ٹھیرا یا
 اتنے تیک تیاری کیتی آپر وار تھامال
 روایاں تیکر غالب شوقوں اوہ حضرت مر جاندا

تن دن وچہ سامان تیاری گذر و اہل عیالان
 بعد اس دے پھر شہر نوں چلے بنہ کے پالان

بیان کوچ کر دن حضرت یعقوب علیہ السلام سے مراد شہر کنگان

چلے پار پارالوں نے آیانیک زمانہ
 دور ہوئی و لکیری سہو سچاں خیراں گھلایاں
 آیانیک زمانہ خیریں حکم خداوند پاروں
 بہمنوں حکم نبی نے کیتا کر سو جلد تیاری
 تال پھر صاحبزادیاں پیرے اوٹھ جو مصروں آئے
 بعد اوس کے تریہ گھوڑے تازی زین لگاواں
 شہرت شان امیراں الے سہنے چائے لائے
 چٹوں یوسف نے لکھیا اولوں کیتی زینت پوری
 کرن روایت نبی خداوند کچھ نہ کپڑے پاسے
 کہندے کی نبی زینت کرنی دنیا چار دیہارے
 واہ سبحان اللہ پیغمبر نہیں وڈ پائی کروے
 کرن کچری کم نالایقاں نیکاں روانہ آتیا
 سنو حقیقت سجدوں تیاری آن مہر دی ہوئی
 لگیان سہون اجاڑاں جھرت تیرک جاؤن پاڑوں
 چمن ویراں جیدوں کر چلیوں کر کے سفر تیاری
 کرن روایت پیغمبر داواں جو اوپ کر منیدا
 پیغمبروں کے تابع سارے جاسن جنت اندر
 اوچا نشان پیغمبروں والا اللہ پاک بنا تیا
 سنو حقیقت جیدوں پیغمبر زینت زیب نہ لائیا
 آتیا حکم وحی و س کے تائیں جبرائیل علیہ السلام
 اوسد اوپر سواری کر کے جاو و پار اسارا
 جدا یہ حکم وحی نے پایا جنت طرف سدرے پا
 زینت زیب لنگاری ہوئی تھری سدنہ کوئی

سہ قبائل لیکر حضرت ہو تیا جلد روانہ
 دور خدایاں الیاں رتیں الوداع کر چلیا
 و چھڑیاں ول پار پیانے چلے شوق پیاروں
 گھت پان اوٹھانے اوتے کر سو شہر سواری
 کنپیری اندر و پڑھ سو پورے عود کچا وے ڈالے
 سہریک و اسباب سنہری کرے آما وے بھایاں
 زری پوشاکاں زینت ناکاں تیر کپڑے پائے
 سہروں شان امیراں والا دتانی حصوری
 اوہ مسکینا والے کپڑے گلوں نہ بالکل لائے
 ایچر دو جیال فرزندوں نے لائے کپڑے سارے
 ہر دم ادبوں جاگم اگے ہذگی وادم بھروے
 وافر کدیں نہ جھکوں باہر شان بیان جتا تیا
 اہل کھغانی ٹرنے ویلے رون لگا ہر کوئی
 ساڈا بھی ل نکل چلاواں نال تیر و گھر باروں
 اسپنکے میں انگوں گروں کرساں زاری
 رہ العالم بخشش والا نیک آوازہ ویندا
 دوزخ دیکو و چہ سردے رسن جو نہ سن پیغمبر
 تاجدار اونہانے کارن جنت درجہ آتیا
 اوہ کپڑے لایاں ہویاں رخصت حکم نہایا
 و اچی جنت تھیں جا دیوں نبی یعقوب بے تائیں
 تھکت پور و اسارا دوست پیندا وورد و راڈا
 و اچی عجب شہرتاں و تپوں حضرت پاس لیا
 ایچہ امام مغزالی طرفوں پیش روایت ہوئی

اہل نخل ہر یک صاحب خوبی خوش رخساراں
 کرن روایت جہوں محمدی قبروں باہر سن
 عجب بڑا قافل پھیر فرشتے دین اہل ایماناں
 خوش آواز کرد خدمت و پر علم خدا فرماوے
 بھی داؤد پیغمبر پ و ان خوش الحاناں والا
 ایسے حالوں بنہ قطاراں حلین مرد حقانی
 دروازہ جنت دا حضرت پتھیں و نچ کھو لیبی
 رب فرمائے حضرت پاروں اسان گناہیں سارے
 آخر وقت حبیب اسدا ہوا جوے از ح راضی
 حوراں حاضر خدمت اندر آسن آگدوں سبھے
 دست پیالے شربت والے دین اہل ایماناں
 تابعدار محمدیاں نون من شان گرامی
 روسن عم افسوس کرین ایسے نفع نہ ہو سی
 ارج دیارے دنیا آتے جو افسوسوں روے
 از ہر بندیا ارج دن دردوں رو کے عرضاں کرے
 کرن روایت اتنی رحمت یعقوب پر ہوئی
 خاص زیارت یوسف دی لون ہوئی اٹھ روانہ
 واہ سبحان اللہ کیا رحمت ہوئی پھر جو اتنی
 ایچہ تفسیر محمدی و چوں نظر حوالہ آتیا
 القصدہ ہوئے روانہ سپہ دیار مصر نون
 جتھے سپہ مکان کر بندے سارے صا حیراں
 راہ و چہ کچہ تکلیف نہ پائی حکم خدا دی پاروں
 آگدوں اوس بشیر شخص نون حکم نبی فرمایا
 تاں پھر اوسنے خبر سنائی حضرت یوسف تائیں
 بعضے کہن ہوئے جایا قارض ناواں بھائی

ناقیباں او پر سواری کر کے کیتیاں اس مہاراں
 سب نون نوز پوشا کال کے نوری ملک ہینا سن
 نبی ملائک و بکھن آون حضرت نبی ربانا
 تاں پھر اسرافیل فرشتہ سوئے گاؤن گکے
 خوش آواز بیان کرے سی پیش رسول تعالی
 جیو نکو ارج دن بندے کے پالاں چلے اہل کفغانی
 ائنت نیک گرامی اپنی جنت و چہ ورے سی
 ایک اک ڈالوں لکھ لکھ عاصی جنت جان بچاے
 تاں پھر لکھ نزاراں عاصی بخشد لیبی رب قاضی
 خوش رخساراں مثل جہانکے دنیا و چہ نہ لکھے
 کیا آکھاں جیوں مومناں او پر ہو سی فضل ربانا
 بے فرمان پیغمبر ال والے روسن و یکھ تماشی
 اوہ رو دن منظور خدا نون بالکل مول نہ پوسی
 اوسنوں ہی امید بلا شک فائدہ اسدن ہوئے
 تائے نبی یعقوب ہو راتوں کر روان مصر لے
 ماں احمید یوسف والی قبروں جی پٹی موئی
 حکم ہو یا چارخصت تینوں یوسف و اندرانہ
 جاؤ لو یوسف تائیں آتیا حکم خدائی
 منت کوئی شک لیاوے اسوچہ میں نہیں یون بنایا
 منزل منزل آکے پتے نیرے اوس دلبر نون
 حضرت یوسف طرفوں خادم کہا نو کرن اماں
 بکسو وہیہ کوہ جدوں دوراڈے آئے مصر پیاں
 و نچے آگہ یوسف دی تائیں بابل تیرا آتیا
 شے فوج روانہ یوسف کیتی چائیں چائیں
 اوسنے آکر یوسف تائیں آگدوں خبر سنائی

یا صاحب پروار نبی و آیینیل کنار سے

سن حضرت یعقوب بھی نالے صاحبزادے

بیان روانہ کردن بر استقبال والد بزرگوار یوسف رسالہ لائے گوناگون

سن کر آمد حضرت یوسف و چہ خوشی دے آئیا
 بہنوں عربی گھوڑیاں او پر دتی خوب سواری
 حاضر خدمت آکر بیٹھے پیر پیادہ ہونے
 پچھیا حضرت کون کوئی ایہ فوجاں عرض گزارن
 بہنوں نال مجب لکے چلیا بنی یگانہ
 تن کوہ جدوں آگیرے ہوے روی فوج اک آئی
 تریہ ہزار شماروں ساکے خدمت اندر آئے
 چچھیا کون کوئی ایہ عرضاں حاضر کردے
 سن کر بات تعجب اندر آئی بنی الہی
 میں کیوں وچہ لگینی روندیاں ساری عمر گذاری
 جد فرسنگ آگیرے ہوے آئی فوج گر امی
 بعد اس دے پھر شہر مصر دیاں آیاں سب عورتاں
 اہل مصر دیاں امر و اول دیاں عورتاں خدمت آیاں
 جیوں خدمت وچہ حوراں اوسن کارن زیارت بھائی
 خدمت اندر حاضر ہو یاں ادبوں پیر پیادہ
 ادبوں دوروں پیر پیادہ تک بنی کمتغانی
 کہن لگے ایہ حرم یوسف و اشہر مصر دی والی
 سن کر بنی اللہ دے اسنوں نیک و عافزانی
 کر کے پیار بتایا حضرت بیٹھو وچہ غماری
 ناں پھر امر و اول رب عوار اتاں وچہ غماری آیاں
 اول ہور ہزاراں فوجاں سن رستے اندر
 بعد اس دے پھر حضرت یوسف بیٹھے مرو رو پانے

تریہ ہزار سوار برابر خدمت وچہ بہیا بیٹیا
 زینت باہجہ حسابو کر کے بٹہ لیونے تار ی
 ہو سلامی قدام اندر کر کے ادب کھلوئے
 سہ اسپن نوکر یوسف دی آئے خدمت کارن
 اوہ کھی فوج ہمراہ بنی دے ادبوں موٹی روانہ
 روی گھوڑیاں او پر سواری خوبی حد نہ کاٹی
 ادب آداب زیادہ کر کے سنبھلے ہیں چہکے
 اسپن کام یوسف صاحب دی عاجز نوکر بروے
 میرے یوسف نول رب اتنی فضلوں بخشیا ہی
 ایہ گل کر کے سوئے روانہ سب مقبول عفا ری
 پیر پیادہ ہو کے بہنیاں کیتا ادب تانی
 وچہ غماریاں زینت ناکاں کی میں آکھان ناں
 نال زلیخا کرن زیارت حسنوں دون سوا یاں
 اینویں استقبال بنی نول عورتاں کیتی و صھائی
 فیابی دوروں اتر پئی سی تک کے بنی خدا وا
 کون کوئی ایہ مشرمانوالی پچھیا نیک زانی
 سنگ نانیان شہر مصر دیاں آیاں استقبال
 جنت کر کے نصیب تانتوں واحد ذات الہی
 اندر اہلبیت اساتذہ چلیو کر ا سواری
 او ستمیں پیش یعقوب بنی نے چلی کی تیاں دیاں
 بہنوں عزت نال بلاوے حضرت بنی پیغمبر
 سہ ضعیف و ڈیری عمراں جو مسکین نالے

میں لاکر کے پیچھے یوسف پہل ہزار شماروں
 میرے بابل نول جا آگھو بعد سلاموں کے
 نسین و ڈیری عمرال والے صاحب علم سیانے
 سینا میں جو بنی اسوا ڈا پید عرت کر وائو
 اک یہودی کی داہڑی وہ پھیر سبھی والے چھیرا
 آندا جاندا حیدم حضرت و پھین او سدا تائیں
 اک ان اس یہودی رتبول اپنا وال پٹایا۔
 پھر حیران یہودی کہیا ایہ کی حکمت ہوئی
 سن کے حضرت اسکا تائیں کہیا بول تائیں
 کہیا یہودی کی اوہ آ حضرت نے فرمایا
 اس کے پاروں اولوں و ڈیاں تاک کے اس میں
 اوہ یہودی اوسے ویلے نرت ایمان لیا پائو
 زبیاں تے اسمان نمانی نال ادب کے کھلے
 واہ سبحان اللہ کیا حضرت داہڑی اوں کر نیلے
 لیش مناول ہندی بندے کجش طور بناون
 نول منا کھان داہڑی اچھے منہ نے مل برکالم
 لیکن اچھل ہر اک بندے داہڑی چٹ کرانی
 نہیں میاں شیطان انہا نتوں اہ الزام لگایا
 کیا شیطان جیکر نہ ڈر پو واحدات الایہو
 بیعتلال چھو لال کہیا چنگی بانٹ ایہا ٹی
 جے اتفاق نمانی نالی آپس و چہ کر نیلے
 نال پھر شاید جی پوندی کوئی نہ ریش مناندا
 کیندا عقل جے داہڑی نالی نال چٹ کرند
 نال جی بات درست نہ ہوندی سمجھو شقیقت
 چھوڑا نہ جو داہڑی منانوں اصل جس کہانی

جاؤ عیب فصور اسوا ڈا پختا و سرکاروں
 عرض قبول نسا ڈی بیشک ہنجا سی سرکارے
 بیشک بیباں کی گل مندی خاصہ بی بانے
 اوٹھ کہلوندے جس نم بڈا کو لوں ان گدروا
 مسی نبوی اگے نیٹے سبھی اوس واڈیرا
 اولوں وال چٹے کے کارن اچھے چھیرا
 استقبال نہ کیتا حضرت پھرا وہ حیدم آیا
 اگے حیدیں آوال اٹھوں ارج جہ اٹھوں کوئی
 میں جس کارن اٹھوا ارج اوہ نال نسا ڈے ہاں
 سبھی وال سفید داہڑی و چھوٹوں ارج پٹایا
 سن کے حاضر مجلس والے وہ پھیرانی محضندے
 واہ واہ بین نسا ڈے اندر ادب خدا نے فرمایا
 جیکر اولوں تارک ہوں آ دیوں سمجھو تھلے
 کی احوال او نہاندا بہرے اچھل من سببندے
 جو میں کسے محض کلم نہ ہوئے و سنوں ایہ تہاوان
 لکیرے قلم نہ تیرے تائیں پھیرا اچھلان والا
 سنت نبوی داہڑی رکھی ولوں کیندہ آئی
 حیدم نڈیاں حکم خداوا آکر ولوں کھلایا
 پھیر نسا نتوں لازم ایہ جو داہڑیاں بھی منواؤ
 اوس وقت منائی داہڑی سدا کے اچھن نالی
 داہڑی بالکل کسے پھرا دی الیانا نہ کمر بندے
 ایہ عقل نسا ڈے تائیں صاف جواب نسا ڈے
 پاک و جے دی اچھن الو آپس و چھو پیندے
 ہن بھی نہیں منانڈے بعض جو مقبول غفاری
 کھرا انہاں کہے لاکے داہڑی نہیں منائی

حالت واپری چٹوہا جاسن احمق مرے
 جس حالت وہ پہنچا کوئی اور حال اوٹھسی
 واپری چٹوہا توں سے ہوئی رگد منا کی
 کی انعام ڈھسی اوٹھوں واپری منان
 پڑا لحاظ واپری واپر اندر ہر جا
 دس پینا لوک اوسداو تہ جو کوئی ریش رکھا
 واپری والا جیکر جا کے بنت کر کے دی
 چار واپریاں جس بوسے اٹھتے میلاپن کے جاؤن
 بس میاں واپری واپر چارنگے قرب و وہ تپا
 واپری جہناں منانی ہو وک تارک سنت پاڑوں
 سنو حقیقت اہل مہر دی بڑے لوک تمامی
 عرض کیتا جاباب میرے لول ادب سلام سنانا
 بال دینوں حکم کیتا سی خواب نہ دتیں بھایاں
 ایچ میرا ونج عیب تہاں نے حضرت تھیں بخشانا
 لایق مکھڑایت کارن ہوئی تہوں ساڈا
 لے کر حکم روانہ ہوئے خدمت اندر آئے
 کہن لگے یوسف نے کہیا یا مقبول سچا وال
 رو کر بات نمائی کیتی نبی یعقوب ربا نے
 بیشک چلیا اوکے شوقوں کھل خنڈری آئی
 تاں پھر سن کے واپس آئے یوسف لول فرمایا
 کہ وڈیری عمر الے ادب نبی کے پاڑوں
 لکھدی ہیں جس سے اد پر آئے نبی خدا وا
 ہک اون ہک جاؤن واپس جیسے بادشاہ نہ
 دو فرزند یوسف کے آگے پھرا حاضر ہوئے
 سوئے پار پیارے کر کے سوئیاں چالان والے

ہے ارمان لہجاسن مکھڑا کیونکر وہ پھر سے
 واپری منیاں تہاں وقتے کوں حوالہ تقبسی
 کیونکر پیش حضور خدا کے درخ کبلو سین بھائی
 جیکر مل تھاوے کہ پھر قبول آتا ویکر ماناں منیوں
 جو اک بھی واپری لول تہاں سے چھٹلن مہر و خطا کی
 لپکا اکھن اسنوں جو کوئی واپری چٹا کر کے
 سبہ تھیں اول منی تہاں بیشک بات اوسدی
 نہیں امیر مراد و خالی ہے اوہ واپس آؤن
 ایچر بے ایمان تہاں کچھ سواد نہ آسینا
 حضور مران کی شکل بلا شک تہاں روز شمار ول
 حاضر خدمت اندر سے یوسف نبی گرامی
 نالے عیب یا اک تہاں اوہ بھی ونج بخشانا
 اوہ میں خواب سنانی تاہیں پیش جڑا میں آیاں
 ورنہ آگدول میں جاؤن تھیں اس گھول شرماتا
 جس دم عیب تصور تمامی بخشی نبی خدا دا
 ادب سلام زیادہ کر کے ہر ہک عرض سنانے
 جہتک عیب بخشو تہاں تک اون تھیں شراواں
 راضی اسیں پیارے اوتے خفگی کہ نہ جانے
 آگہو داوں تیرے تے راضی ہو مقبول خدا کی
 راضی ہو یعقوب تیرے تے یا مقبول خدا کی
 واپس گھر لوں مول نہ آسے دہر رہی گھر باروں
 اوس سے پر خندتے پڑوں تھیا اجوم زیادہ
 حضرت صاحب پھیر شتابی ہوئے پیش روانہ
 زینتہ تاکہ پوشاک دوکندی اطلال نال پرو
 ویہ سو گیتی اندر پوسے خوب لباس دوالے

خوش رفتاروں سے اسواروں آون بنہ قطاروں
صورت حسن کمال اونہا نہ اصف نہ کیتی جائے
کون کوئی ایہ جن بدرے جھلمل جھلمل کرے
ادبوں شوق زیارت کارن شہر مصر تھیں آئے
حاضر خدمت اندر جس دم آئے صاحبزادے
حضرت صاحب دوہن تائیں گل دینال لگا یا
خاص اولاد میرے دل بند دی سوکھے سائیں
نیک بیت رب تسانوں دیو کر رحمت پاروں
بعد اوسک پھر دوہن تائیں حکم نبی فرمایا
ہوئے پھر روانہ اونھوں لشکر ہاتھ حسابوں
سہ سردار رئیس شہر دے جھلمل جھلمل کرے
دیکھ تھکل نبی خدا و اگر داسکر گزارے
واہ سبحان اللہ کیا درجہ پایا اوس لوکاٹی
آور یا نزدیک شہرے اوہ صاحب کنعانی

دو نو بیے نوز لپیے راہ پر پیش سواروں
دیکھ تھکل نبی خدا و لوکاں نون فرماوے
لوکاں کہیا ایہ شہزادے دو لوہیں شہر مصر دے
افراہیم تے منشا و لوہیں یوسف آجائے
ادبوں پیر حقانی کارن ہوئے پیر پیراے
خوش پروار یعقوب یوسف داسو و سداسو یا
دکھ نہ پو پو پو پو ذرا کے نون روز قیامت تائیں
رکھے و چہ امان تسانوں زحمت درد آزاروں
کر و سواری تال بچہ دوہن پیر رکابے پائیا
گرد نبی دے صفال ہزاران چلن شوق ادبوں
جیون تکر تائے نظری آون گردی جن بدرے
شکر خدا دا جسے اتنی دتی عظمت بھاری
جنہاں زیارت ادب لاموں و نوح نبیدی پائی
ازہرا کیوں نہیں آیا ہے یوسف نبی حقانی

پہاں آمدن یوسف علیہ السلام برا استقبال والد بزرگوار پیرین مصر ہزار سال شوکت

گرن روایت حضرت یوسف پٹھا چپ نمانا
باہجہ اجازت کوں رکابے پاواں پیشانی
نیرے آگیا بابل میرا اے حکم نہیں آیتا
اس حالت و چہ بے کے یوسف عاجز و درخشا
یا یوسف اوٹھل بدرنوں حکم خداوند پاروں
سن کے حکم ربانا یوسف کیتی ترت تیاری
سرتے تاج جزا و سو ہنا خوبی حد نہ کانی
گلو چہ پٹی مس ہن پونڈی گوٹری نین شرابی
خوش پیشانی عجب لوزانی دور کرے تسکائے

کراں سواری جس دم آئے مینوں حکم ربانا
سرتے کاہلی کرنے پاروں آئے چہر چنابی
دلوں او داس زیارت کارن شوق نبی دے پیا
جلدی وحی سنایا آکے ادبوں حکم ربانا
آگیا و بلا خوشیا نوالا فارغ ہوا آزاروں
بدن دوائے لئی پوشاکی زینت زیب سغاری
لعلال تال جرات بہود دور کرے روشنائی
سیگناہ راہ جانڈے تائیں مارن پوٹشتابی
عاشق دیکھ سوداٹی ہوں عاجز بندگی سارے

حورائے غلمان تمامی ہوں آن سلامی
 خوبی خوش رخسار سخن دی جو دیکھے جل جالبے
 زینت زیب لکایا جیونکو اسن بنی رہا سنے
 اووں بنی یعقوب شہار سو قول کمل آتیا
 اوہ ولد ارگرمی ساڈا کتھے نینساں والا
 مٹاں ہویاں بیباں سناوں کد زیارت دسی
 اینویں یوسف بنی خداواتنگ نہایت آتیا
 شاہریان بھی خدمت اندر آیا شوق پیاروں
 جو کوئی خلقت چڑھل سندی بھجر بھجم جلدی آئے
 شوکت شان ہزار یوسف و اکیا بیان سناوں
 ہر جا خوشیاں عیدال ہویاں غمیاں سدائیا
 کراسواری نبی رہا نا بابل جانب چلیا
 کراک آوازے مارن تازی خبر ہوئی ہر پاسے
 جدول روان پیغمبر سو یارہ و پچہ مسجد آئی
 گئے مراقبے اندر جس دم عنیب آوازہ آتیا
 کیں دیوں اوہ بابل تیرا آیا کان من دے
 دوست نول جو دوست ملنے دور دیاروں آوے
 سن کر حکم رہا یوسف پیر کا بے پائیا
 دوڑو دوڑو آوازہ آوے خلقت باہجہ شماراں
 کھل گئے در اسماناں دی حکم بلا پکاں آتیا
 انج ولد ار پیالے پیرے و پچڑے ملنے لگے
 سن کر وحی خداوی حکموں اوڑ آیا آسمانوں
 داگوں اسپ یوسف دا پھڑیا جبرائیل وحی نے
 عرض کیتا انج یا نبی اللہ رحمت ربدی بھاری
 انج خوشیاں اسمان زمیناں اندر ہر کوئی کردا

محبوباندا جلسہ دیکھن آے ملک تمامی
 شمع مبارک یوسف دی تھیں کہہرا جان بچاوں
 ایسی کدی نہ زینت آگے کیتی باہجہ بیانے
 کیوں نہیں آیا ڈھول اسا ڈاجس سناوں سدوایا
 جلدی آن زیارت دیوے دل اوہ ای کاملا
 جدول پیارا لیا عا پو جنڈری شکر کرسی
 آخر شوق پدروے کارن کوچ مکان کراٹیا
 ہور امیر وزیر تمامی نکل آئے گھر باروں
 خلقت شہر مردے اندر مٹی مول نہ جائے
 بند ہوئے کارخانے سببے اندر شہر گراواں
 آئے وقت ملاپاں والے ہویاں دور جدا یاں
 لشکر بچد ہوئے پاروں طلق زین داہلیا
 ویکھ بلاپ پیاریاں والا کردی ٹاسے
 اوٹھے اتر و گانہ پڑھیا یوسف بنی خدائی
 اے پیالے ملنے کارن کیوں انا پچر لاشیا
 جلدی اوٹھ زیارت کارن جاڈ طرف سمت دی
 چاہئے اوس دوست نول آدوں دو جا دوست
 صلوات اللہ زور آوازہ ملکاں شور چاٹیا
 ادبول نمبر کٹوں ملائک آئے بنہ قطاراں
 کر زیارت محبوباں دی کیوں انا پچر لاشیا
 تیس بھی سپ نہایت ادبول حاضر ہووے واگے
 وہ سے نل فرشتے آندی حکم جویں جانوں
 غایت ادبول ہتھ چھوڑا یا اوسدا پاک نبی نے
 ویکھو کارن زیارت آئے کتنے ملک عفاری
 ہوں لکھا محبوباں کولوں دور آزار ہجر دا

سنو حقیقت حقیقہ بے ڈٹھا لشکر سارا
 ادبوں اتر زمین سے پیار و رومیے ڈٹھائیں
 ادبوں تہل یودے حضرت موہیبا تہال لکھایا
 تاں پھر حکم یوسف سے تائیں وحی خدا کے آندا
 جیکر تیں جی بابل پاروں گھوڑی تھیں لہے
 پر تسان ادبوں لہے کے نہیں کتنی پا بوسی
 گذر گیا اوہ نیک زمانہ و بلا پاک جھلک وا
 سن کر حکم یوسف دو تیں سخت ہوئی دلگیری
 عرض کر کے جبرائیل اولوں بستی ہوئی
 ہوش بھلائی بخود ہو کے جیکر دانش ہوندی
 جبرائیل اور ذرا قال اگے مار موکا تھیا
 غلطی جو ہوئی سی مستقیم ناں سی بات جتانی
 وحی کہیا جیوں حکم الہی اینویں آخر ہوندا
 قدرت ربی اس گل اندر نظری اوندی سمانوں
 این جوئی دنیا اندر کے نہیں سکھ پائیا
 خواہے کوئی گداگر ہووے خواہے شاہ زمیندا
 شاہ نون غم جہان سارے داہر دم چننا بھائی
 ایہ دنیا نہیں جاگہ خوشی ہی بگر کفاران کاران
 دنیا دا جو طالب آخر خالی ہی رہ جاوے
 سنی کر با تہ وحی سے کولوں یوسف نے نبی تعالیٰ
 اول بل مصر سے سارے قداں اندر آئے
 مدتوں دور چھینیاں گیاں لہے در و دیہاں
 لکھے گوں دولوں جاننی کرن فغان آواز سے
 روون ویکھ اونہا نڈارو وے حاضر مجلس ساری
 شتر فائے بھی کر لائے چھم چھم آنسوں جاری

بھی سنیا ہے اس لشکر و چہ میر یوسف پیارا
 ایسی شکل اسدن ہوئی کی میں اکھ سنائیں
 پیر پیادہ ہو کر چلے ادب یوسف دا آتیا
 یا یوسف پیر پیادہ ادبوں باپ تساندا
 شتر مسل چھ تیری تھیں بیشک پیدا ہوئے
 ہن آرام نہ تیرے او پر ہی اولادوں ہوئی
 زاری کیتیاں یوسف ہن اوہ وقت نہیں سکد
 ٹے حسرت کیوں اترن اندر تھیں ہو گئی ویری
 ایہ ویکھ جمال پیر دا ہوش نہ رہ گیا کوئی
 قسم خدا دی ایچہ بے ادبی میری پیش نہ اوندی
 پرایہ جاسی نہیں حشر تک جو اج داغ لکھایا
 پاکہ آدوں میرے تائیں سی ایچہ خبر پچانی
 باہجہ اجازت رب العالم کیونکر آدوں او ندا
 کیوں اوہ خوش ہوون پیر لکھیا علم اونوں جنہاں
 جو آتیا سو دشت قضیے کٹ کے چل سدا تھیا
 وچہ اس دنیا کے نہیں بالکل جام خوشی دا پیندا
 لکھے لے عم اندر سائل روندیاں عمر گذاری
 مومن نیک خدا کے بندے روندیاں عمر گذارن
 سر پر لدا اوہ لکھیا جو تقدیر ہوراں دا
 پیر پیادہ جلدی ہو تھیا نیر چلے پر نالہ
 بعد اُس سے پھر حضرت یوسف و شکر ادب بجائے
 اسدن دوہاں پیاریاں ساہاں گھنڈیاں پیار
 دور و پھینیاں محبوبانہ عم ہوئے پھر تانے
 جس دم گردا کھاز میں تے ڈٹھے مرد عقاری
 اوٹھ گھوڑے بے مجلس اندر روٹن وارواری

عش قرش و چو غائبیا ہر جا پیا نکھارا
 دروں ست آسمان زمیناں روون ستائے
 کرن روایت جنت طرفوں پردہ رب اٹھائیا
 حوران و بچھ حبیبیاں والی حالت درد رنجانی
 شکر ملک نورانی اُسدن نال وحی دے آئے
 کر قربان و گادن سرتوں صدقے جاؤن
 نالے اوسدن رنجے آگے ملکاں عرض سنائی
 اینویں سب خلقت دیکو اوپر رحمت کریں خدائیا
 حکم ہو یا جہد محشر اندر حتی انصاف کریساں
 جنتاں پیار محبت کر کے ایہ دونوں وڈیا پیٹے
 اوگن ہر چھری اُمت اوپر کر کے فضل گرامی
 اسرا شیداں دیاں پیغمبر ال درجہ پائیا
 اوچا شان اس اُمت والا ذات خدا نے کریا
 نیک طریقے اوپر جانا سہنوں مشکل جا پے
 اندر وڑکے کھانا کھادن کرن پیتی بھاری
 آپے اُمت درجہ اپنا کر کے حبیب کھٹا شیا
 بد اعمال کماون والا عمل نتیجہ پاسی
 سنو تحقیقت جنم دونوں پاگل و نڈری روئیے
 حضرت یوسف مرت سہیلی پکڑیا باپ کلاوی
 کرن روایت اوسدن ایسی مشکل منزل سوئی
 حضرت یوسف پیا بولائے کرنی آواز نہ کروا
 ایسا و روئے حضرت نے حال احوال و سنجائیا
 عرض سدال کریندا یوسف لیکر گووی اندر
 اسے حال بیویٹی اندر بیتا وقت و پھاپا
 تال پھرا و لکھ روانہ ہوئی سارے شہر بھر لوں

سردیاں اکھیاں دھوپ جاری چلدا نیر نو ہارا
 روون جدول حبیب ربانے ہر شئی ڈھائیں مارے
 حال احوال پیاریاں والا جنتیاں نوں دکھلایا
 ادبوں دوزوں کرن سلا ماں جان کرن قربانی
 ہرنے دستے پھڈاں والے جنتی آن گھمائے
 و بچھ جمال پیغمبر ال والا رب و اشکر بجاون
 یا اللہ جیوں اوپر اینہا نئے رحمت تدرہ سائی
 کوئی نہ تیری رحمت کو لوں دُور رہے تر لایا
 اُمت خاص محمدی تائیں بچد درجہ ویساں
 اوسدن ستر حصے زیادہ شفقت کیتی جائے
 جنت دے وچ اہل ایمان دیاں جد مدامی
 اتنا عالم اُمت محمدی راوی نے فرمائیا
 ایسرا جکل دیاں لوکانے ناوال اُمتی دہریا
 جہد رمضان مہینہ آوے گھر گھر یون سٹاپے
 سجدہ ہک نہ رہنوں کیتا عمراں ننگہ گئی ساری
 نیک اعمال کماون والا پاسی عالی پاپیہ
 عمل برابر درجہ پاسی خالی کوئی نہ جاسی
 رورو کے بیویٹی اندر عقل آوارہ ہونے
 وروں غم یعقوب نبی نوں دم دم آن جگاوی
 باپ نبی دامنے باہجوں حال نہ رہ گیا کوئی
 حاضر مجلس حالت تک کہ ہر کوئی رورو مردا
 آئی جان لبھاں تے ایسرا عزرائیل نہ آئیا
 کرو کلاماں نال اسداوے یا یعقوب پیغمبر
 اتنے تیکر سوش و چالے آئیا نبی ربانا
 اپنے نال چڑایا یوسف بابل تے با در لوں

روز جمعہ واسی اوسدن عالی عظمت والا
 لشکر گرد یعقوب بنی دے عجب نظائے دیندا
 جتنے لشکر اول یوسف بابل طرف بھیجائے
 سچا دچی اس دن ایسی عظمت ظاہر ہوئی
 سب تھیں اوچانی ربانا ظاہر نظری آئے
 عزت حرمت نبیانوں نال دو جاہیے کوئی
 مال خزانہ بہت لٹا یا سر تھیں مارو گائیا
 دنیا دار عزیز نمائے ہو گئے دنیا پاروں
 حکم کیتا جو مصری بندے دعویٰ کرن غلامی
 کرن روایت چدمحشر و چہ پیش حضور خدا سے
 رب فرمائی ان دن سالوں بدیا آن پیارا
 جاوے اہل ایمان تمامی جنت و چہ پیاروں
 ناروں ہوں آزاد تمامی عاصی عاجز برے
 بعد اس سے پھر حضرت یوسف قدم آکرے چایا

جس دن باہر شہروں بلیا نبی یعقوب تو لے
 ایسے سو روایت ایسے راوی عجب دسیندا
 بہت سچے عجائب جھنڈی عزت کان پھڑائے
 نبی یعقوب ہوراں تھیں اوچائے ہول نہ کوئی
 خوش رخسار مبارک چہرہ صفت نہ کیتی جاوے
 شان بیان سناون سندی کنوں طاقت کیتی
 چالی اوٹھ زر نقد خزانہ کر قربان گمائیسا
 کوئی عزیز نہ نظری آوی اوسدن مصر دیاروں
 سہ نول اسال آزاد ارج کیتا پاروں باپ گرامی
 کان شفاعت چاکے بسن حضرت نبی اسائے
 دوست پاروں بہت اسال کر دتا چھڑکارا
 حکم ہووے مکانوں چھڈو عاصی دوست پاروں
 جیوں یوسف نے حضرت کارن چھڈی اہل مہر
 اگو شہر مصر دا آئی بابل نول دکھائیسا

در بیان نگاہ کردن یعقوب سے مکانات مصر و عایت توفیق کردن بوصول یوسف

بحر العشقوں بھی تفسیروں ذکر مفسر آئے
 غم دا حجرہ اہل کنعانی یاد اس نول پھر آئیسا
 شکر خدا دا جسے ساتھیں غم و اگھر چھوڑو ایسا
 دور گئی اوہ غم و لگیری رحمت چھڑیاں لایاں
 دوست پاروں وطن دوست و الگ بہت پیارا
 وطن بھی اک عجائب نعمت اللہ پاک بنائی
 سنی حقیقت جدوں مصر و چہ حضرت قدم لگائیسا
 تال بھر سکے داخل ہوئے لگا بھاگ مصر نول
 یک مکان نوزاتی سوہنا خوبی حد نہ کوئی

جد یعقوب بنی نے دُٹھے مصری محل ایوانے
 پرست نگاہ اوس جانب کیتی بھی مہنوں فرمائیسا
 خوش مکان پیارے والا فضلال تھیں دکھلایا
 وصل و ضلال دایاں فضلوں پھیر بہراں آئیسا
 جلدی عاشق دوست کارن وطنوں کرے کنارا
 ایسے معنوق پیارا وطنوں پیتا بھسائی
 وڑو مصر و چہ امن سلامت بہنوں حکم سنایا
 آندھی ربانیاں کو لوں خوشی ہوئی گھر گھر نول
 قیمت با بچہ حسابوں اوسپر یوسف خرچی ہوئی

اُسوجہ آن اوتارے سارے خویش قبیلے پیارے
 فرش فروش پچھارے اوسوجہ طرح طرح ہرجائی
 یوسف نے یعقوب پھیر لکے بیٹھے دونوں
 حالت سخت بیہوشی اندر آئی تباہی ربا نا
 ایسے بول جواب نہ آئے باہل طرفوں کوئی
 جد کج ہوش آئی حضرت لول دیکھیا یوسف تاش
 فرمایا یوسف میرے کیوں پیار دونوں میں
 ہن ملاقات نصیباں اندر کیتی رب تعالیٰ
 جدے تیں اساتے کولوں آئے گھت جدایاں
 سکر حضرت یوسف اوسنوں تیا حال بیانا
 حالت بیہوشی وچہڑے ہوش حواس مصلانی
 حالت درد جدایاں والی بے پھر مور سنائی
 گودی لے وچہ پا حضرت لول کیتی چپ زباوں
 دس پیار پائے کیونکر ہونیا حال تیرا
 جو گل لنگہ گزشتہ ہوئے اوسنوں یاد کرے
 وقت جدایاں لنگہ سدائے خوشیاں دن لے
 دستوبات اسانوں حضرت یوسف نے فرمایا
 لساں یا نہ لساں اسپں دستوبات ضروری
 ال ایماں جو آپس اندر کرن محبت پوری
 گراں اوہ نمل سی جو ایماں کھرا کے موٹا
 ایماں لے سارے مومن مومن اوسد پھارے
 عورت مرد جو اس دیتاے جنکے عمل کرے
 جیکر خاوند نیک تے عورت چنے کم نہ کردی
 ہے امید خدا لے وردی اس ستمے دیان
 آر کر کو نہ جاگہ او نہ انوں لسی کدی کدا ہیں

اولوں حاضر نو کر برد کر ہون وائے وائے
 باہل دی مہمانی کارن چنگی جاگہ بنائی
 پھر حضرت لول حالت کھلی یاد آئی دل بانوں
 پیا بولا و حضرت یوسف حاضر ہیں نانا
 ادھی رات بیہوشی اندر آن گزشتہ ہوئی
 حال بیہوشی پاروں عاجز و رومائے ڈے میں
 روون والے وقت جدائی لنگہ گزشتہ ہون
 ایسوں ساٹے تانیں گزریا کوئی حوالہ
 بعد اس کے پھر جنیل اندر کیونکر کیتا بھال
 تھوڑا ذکر کیتا تے آتیا عشق وچہ نہی ربانا
 اس حالت وچہ حضرت یوسف لول دل دورانی
 مری باپ پیار اور دول پوی پھر جدائی
 جس دم ہوش آئی حضرت لول کہندا ولوں کجاول
 یوسف کیاد و حوالے واسپہ چھڈ و تھپیرا
 اول واسپہ لے صاحب فکر لے وچہ دھریے
 چاہے ہن کوئی ہی ساؤل بات سنائی جائے
 کویں ملاکی رب اسانوں وقت حشر جد آتیا
 سن کر آتیا بیشک لساں وعدہ پاک تصور
 روز قیامت بیشک لسن کہیں نہ ہوی دوری
 عنیت رہدی پاروں جاکی دوزخ دیوچہ تھوڑا
 جو ایماں کھرا کے مویا اسنوں دوزخ سارے
 دونوں دل کے جنت اندر جان موج بیند
 مرد ہوشی دن موکالی رہی دوزخ سردھی
 ویندیاں ردوزخ دے اندر دوزخ لسن تھنا
 توبہ کرے جس طرح دیان جکل میں نسا میں

سنن جسے شخص فلاناں ہو یا الوداع کر چلن
 بہیریتے اوہ مر گیا فلانا چلو سپا پا کرے
 توڑے لچ تمام جلت داہو و مرد و فساد می
 جیکوئی منع کرے تو اکھن اڑیا تده نہیں مرنا
 سوئے روح تے پہل نہیں ساندی ہو گیا اوہ پر لسی
 الہی سمجھ انہاں رناں دی نفس شیطان او تھلیاں
 جو کوئی دین کر مذی عورت حکم حدیث سناے
 جس دم شیر بہادر کر کے روون میت تائیں
 شیر بہادر کر کے تینوں پار قبیلے کر دے
 میت آکھے میں ہاں عاجز بد کردار مناناں
 ایس سپوئے عقوبت اوس بچا کے تائیں
 بن اذھر جو نکلی کرے اوہ جنت و پر جا سی
 تیس بیان یعقوب یوسف و اسانوں یوں سناؤ

بچت نیک مبارک ناں دہر بچوں اٹھ رتن
 وڈا سی اوہ نیک نیندا چل سکور می بھرے
 عورتاں اکھن بہت چنگا سی شاہن سوس خداوی
 جیکر اسپن نہ گیاں تیرا کس سیا یا کر ناں
 جیکر اسپن نہ کراں سیا پاکی اوہ یاد کرے سی
 اچ نہ جانن اوس میت می بہری بوڑن چلیاں
 اوس میت نون اوہناں طفیلوں جہرک دلائی عاوی
 کہن فرشتے اوس میت نون نون بھی تلبائیں
 کیہری تده بہادری کئی دس کوئی وچہ عمر دے
 کوئی نہ کم بہادری والاے ملاو میں جاناں
 ایپر کرن خیال نہ بالکل انھیال سبنا پیش
 جو کوئی بدی کرے سی آپے ووزخ ماراں کھاسی
 زندگی تے اعتبار نہ کوئی جھب کتاب ہو کاؤ

بیان کردن مکان ہی با اولاد یعقوب و عذر خواہی کردن اور ان یوسف علیہ السلام

سنو حقیقت ذکر مفسر جس طرح فرماے
 اک مکان عجائب اندر حضرت یوسف آنے
 فرش فروش دھپانے اوسو چہ زینت کیتی پوری
 تخت مبارک اوسد اندر با ترتیب مسکایا
 مائی باپ بھانے حضرت سچے کھتے دونوں
 بعد اوسد یوسف دی عظمت بہنوں نے کھیانی
 مائی باپے بہنیاں بھایاں ادبول سجدہ کیتا
 کیا اوسوقت یوسف نے کولوں ڈھارا زعیال نے
 عالی عظمت و کچھ تماں سجدہ ادب بجا تیا
 یارب میں سچے وعدہ رب تبارک والے

جدوں یعقوب قبائل کے کر شہر مصر وچہ آنے
 خوش مکان نہ اوسد کی جہا ہے سی وچہ جہانے
 خوشبو کارن چھڑ کیا اوسو پوہ عنبر تے کستوری
 چڑہ بیٹھا یوسف اوس اوپر عجب لباس لگایا
 بد ہی ہتھ کھنوتے آگے حاضر بھائی اونوں
 ہوں لگا وقت برابر خواب جو آگے آئی
 وَخَرُّوا سُجَّدًا أَيَّاتٍ وَبِكْفٍ لَهُمْ مَعِينًا
 یوسف سرتاج چڑاؤ ویکھیا سب بھایاں نے
 حالت ویکھ یعقوب نبی نون یوسف نے فرمایا
 اچ دن خواب نتیجہ ظاہر ہو چکا ہے الحائسے

خواب و چاہے دینہ جن تارے ڈٹھے سچہ کر دی
 وچہ شرع یعقوب نبی نے جائز سجدہ آٹھ
 شرع محمدی حکم سناٹے واحد رب جباروں
 جو کوئی غیر کے لئے تائیں گردن میں جھکانا
 اول شرع وچہ دو بھیناں سنگ عقد نکاح پڑھتا
 شرع محمدی حکم سناوے سالی عقدا نہ کر ہو
 اگے حکم بیتاں باہوں پڑھے نماز نہ کوئی
 جتنے وقت نمازں ہو ورت نماز گداے
 جیکر پائی تہ ہتھ لگے کرے تمیم بھائی
 جیکر سنت مریض سر جاکے سنا پڑھو نمازوں
 محجب ایہ درجہ امت محمدی رب غفاروں پانا
 وچہ سہل محمدی امت صفت خدا عزمانی
 ماجد از محمدی سارے جنت ڈیرے کرسن
 قبران سجدہ کر نیوالے اجل الحق ہوئے
 کے ولی دی قبرانی جے آون دور دیاروں
 آئے فیض اٹھاون کارن تھہو کا فر ہوئے
 پوسہ پینار و بلا شک جائز عرس لگاناں
 دیوا بالن قبران او ترات جمعہ وی بھائی
 دل جتنے ہو علم پڑھیا او تھے دیوا باسے
 جبکہ گورستاناں اندر باہج ضرورت بھائی
 بس از ہر توں ذکر اساتوں حضرت دوسرے
 ستر حقیقت جس دم بھایاں اولوں سس تو اپنا
 لے ولد ارگراہی میرے خواب تسا ڈی ساری
 عرض کیتا یوسف یا بابل سہ صفیاں دس تائیں
 ہیرے کارن مہر کے اندر رب غفار تسانوں

اوہ ارج رب برابر وعدہ کیتا وچہ مصرے
 اولوں جو کوئی سجدہ کرے ہوندا ناگنا
 غیر کے نول کر و نہ سجدہ ربک باہج پیاروں
 کافر ہو کے مردا آخر نہیں ایمان لیجا ندا
 جائزی اک خاوند تائیں من نہیں حکم جوانا
 دو نہ بھیناں سکیانے عقداں خوف کر ڈھریا
 ہن اوہ امت محمدی اور رحمت بخش ہوئی
 مسجد حکم تمام زمین دا کیتا سر جن کسے
 شکل دین محمدی اندر باہج تہ چھوڑی گاٹی
 تال بھی رب قبول کریدا اور یاں محمد نیا زان
 سہ امتاں تھیں درجہ اسدا اللہ پاک و دے پا
 دوئل جماناں وچہ پھانوں رب ولسی بھلیائی
 مشرک بدعتی غضب الاہوں کافر ہو کے مرن
 غلبوں خیر نہ ذرہ بھئی جاسن دوزخ ڈھوئی
 سجدہ کرن ستانی اوسنوں پڑھسی د پاروں
 اسدا ہتھ تداہیں پوی حد قبران وچہ ہوئے
 بہت ثواب جمعہ دے دیہاٹے قبر نیارت جانال
 چائز شیشک مشرک تائیں لعنت خاص خدای
 یا خانقاہ پاروضہ جتنے آدن فاتحہ واسے
 مفتی ترین تھیں رب صاحب بات شرع نرانی
 ایسی باتوں رت اسدوں جنگ پو آئی لگے
 تلامذت یوسنوں بابل نے نال پیار تباہا
 ارج دن ویدے موجب پوری کردتی رب باری
 جسے نہیں پروکوں دتیاں ایڈیاں شان عطاہیں
 امن سلامت راج حکومت کیتا بخش اساتوں

مطلب دل و احال ہو یا سب بنا تھا
 بھایاں نے جوئی یوسف دی یہی عمل کیا تھا
 اولوں چپ زبان بنی لے وافر سخن نہ کیتا
 ہتھوں کہیا بھایاں پاروں ساتھ بخش ہوئی
 تحت بخت بہ بلیا ساتوں صبروں درجہ پایا
 ہر دم یہ بھراواں تائیں یوسف بنی حقانی
 اگلیاں پاتاں کھتیاں ہو یاں کہیں یا کر آیا
 جد کوئی پائل حال یوسف تھیں نال پیار بھیندا
 کہیں نہ حال بھراواں والا کر تفریبا
 واہ سبحان اللہ کیا چلے رہے نبی پیار سے
 جہتہیں دکھا اٹھاوں اوڈ اپنا دوست کر دی
 عیب کے دا کیتا ہو ہوا اپنا عیب سچا نہ
 نرمی سختی سر تے جہن نیکی جانب چلن نہ
 ہو سکتیاں نہ بول کے نول درد قضیہ دیند
 سن حکایت تیرے تائیں خدمت وچ سنائیں

گذر گیا و پلا درواں دانیک زمانہ آتیا
 بھایاں دی شری پاروں کچھ نہ بول سنایا
 جھگل کھوہ و احال نہ کہیا صبر پیا لہ پیتا
 جے بھائی ایہ کم نہ کر دی سخت نہ دیند کوئی
 میں قربان خدا تھیں جاواں حسن احسان کیا
 نظر حقارت سخن شکایت کہیں نہ کیا زبانی
 مت کو سن لے بخشائے خاص پیاریاں بھایاں
 حضرت یوسف اُس دے تائیں جنگی بات دیند
 ہونڈیاں چائے بھایاں والا بردہ عیب چھپایا
 کہیں نہ عیب کسے ظاہر بول ستاوں سائے
 دور نہ کر دی جو کوئی عاجز آوے اور درے
 خود نول اوگھار بناون دو جیاں چنگا جانن
 آپ توڑے تم اندر گزین دو جیا نول ناں سنن
 نرمی سختی بھیجی اوپر پدا شکر کریند کے
 رب دی بندے اپنے تائیں چنگا جانن ناپس

حکایت

اک ولی نے مسجد اندر ڈیرا آن لگا تپ
 جدوں نمازوں فارغ ہو پار پدا ولی رہانا
 اپن جیتی ملاں صاحب وچہ سیتی آتیا
 ایہی نول وچہ مسجد ملاں ایسا قابو کر دیا
 تو بہ وچہ سیتی راہی ملاں وس نہ آوے
 اول تاں جد وچہ سیتی جائے راہی کوئی
 جائیاں نہیں ہن دینا اسان سیتی اندر
 نامے جو کوئی باہجہ ایازت مسجد رہندا راہی
 نامے کوئی نہ نگر اولیوں دے رہیں بھکھا بھاناں

رب دے آگے حاضر ہو کے سجدے میں جھکایا
 کہیا سے ہو مسجد اندر بیچھا پتہ بنا ناں
 کاوڑ کے ولی خدا نول اُس نے بول سنایا
 جیو نگر چو چاہی اگے کچھ نہ آکھے ڈروا
 ساری عمراں یاد کریند اجے قابو آجائے
 ملاں صاحب اوٹھ کر اگدوں دیو و اسنوا دہروئی
 اگے ساڈا وچہ سیتی بچد پیا ڈنبر
 اوسنوں چور بنا کر راتیں لیند پکڑ سپاہی
 کرک باتاں راہی تائیں ٹور کڈ ہو ملواناں

تو بوجھ کوئی روٹی کھانیاں کول ملائے جا کر
 کرے خیل جو شاید بھی نال میرے پر کھاندا
 گوئی باجوں گھر دا پیہ شکل خرچ کر بندے
 پس ازھرناں چھڑا مینا نول دا ڈھونی موانے
 سنو حقیقت اوس ولی نول ملائے بتلایا
 مسجد وچہ گندآن کیتوئی جلدی پھر بہاری
 ایہ گل کہہ کے ملاں صاحب واپس قدم اوٹھایا
 چلیا گیا مکان اپنے نول صاحب صدق صفائی
 پچھوں ملاں وچہ سیتی جدوں قضاؤں آیا
 مدت پچھوں پھر کے دن اوڑ مرد ر بانا
 بس میاں تو آئے اگن وچہ سیتی آتیا
 آکھے بھی توں نال میں لگا کر کے گیوں کنار
 ادبول تا پھرولی رہا نئے اٹنوں عرضگداری
 ایس میں ہک مسجد اندر گندا نظری آتیا
 اپنے ہاتھ مسیت اسال نے ڈٹھی پاک تھی
 سن کر حیرت اندر آتیا ملاں مرو خدا وا
 اینوں ولی خدا کی پرہیزے خود نول پرابناون
 اک ولی نول ادب کلاموں لوکان آکھیا ہاتھ
 شکر بات ولی خدا نے ڈیرا ڈنبر چاٹیا
 اوس وطن دیاں بندیاں اوٹھو جا کر عرضگداری
 ولی کہیا اوہ خلقت ساری عیب سے پاروں
 جد میں باہر آیا پچھوں بارش رہی و سانی
 واہ سبحان اللہ جو رب کے دوست ولی بچا نے
 جیہڑا نال اونہا نے کروا سخن دلیری کوئی
 کہہ نہ گناہ شکایت اوسنوں آن بیان کر بندے

ملاں صبا اوس کے تائیں سوٹا لیکے دے
 سوڑا دل کر کے کہے ملاں میں نہیں کہہ چکھاندا
 رب دا حق لوکانوں دس آپ زکوٰۃ بندہ
 نال اوسے مت دس اینہا ندی اوس کے زمانے
 کون کوئی توں شہر کے داہیں شند آتیا
 کرو آباد سیتاں تائیں حکم کیتا رب باری
 اوہ ولی خدا ابھی جھپ باہر مسجدوں آتیا
 وچہ مسیت بہاری بالکل بول نہ پھیری کافی
 مسجد کہہ صفانہ سوئی راہی لہ مسجد صابیا
 آتیا وچہ مسیتی ادبول عرض کرے ملواناں
 گند پلوٹ مسیتی اندر بہر جا تہہ کھنڈا یا
 مسجد نول نال جھڑو دتا توں کوئی نیتوں مارا
 قسم خداوی طیب مسجد نظری آئی ساری
 اوسے وقت خدا نے خونوں ڈیرا چک سدایا
 سمجھیا میں خود بندہ گندہ اوگن ہار مدامی
 ادبول اوس محبوب خدا اکتا ادب زیادہ
 دو جیاں تائیں جنگلیاں جان تائیں درج پاون
 حضرت کرو دنا جو ہون رحمت تھیں برساتاں
 باہر دور گیا تے پچھوں رب کے مینہ و سپا
 یا حضرت تیرے تھیں کچھ بارش ہوئی ہوار کی
 پکری ہوئی سی غنڈیاں وچہ بند ہوئی روزگار
 جو جو آد میں وچہ آگ اوگن تے پر یا تھی
 کوئی نہ خود نول لوکانوں بالکل جہنگا جانے
 جیہڑوں اہل سوال کرے بعد دوست جان تھی
 جو کوئی ورتے آئے اوسنوں پیرا نال بندے

حضرت یوسفؑ جو ہیں بھراواں نال پیار بولاندا
 ہر دم ادبوں خود شرمندہ اوچی نظر نہ کروا
 درجہ ویکہ بھراواں تائیں لگاورد جگر نول
 آکھن یا پائل حق یوسف عا جز اسیں گناہیں
 باپ کیس میں کان تسانے کرسال عرض ضروری
 حضرت دودہ نر زندانوں دیری وافر یا
 بڑا کرم نیک وقت صاحب شان گرامی
 فخری وقت خدا نول پیار ہر وقتاں تھیں لگے
 اس وقت نول اتنا درجہ کولوں رب غلامی
 فخری وقت نافرمانے کل خلقت دا والی
 حاجت برآمد واویلا امر الایوں آئی
 اس سببوں حضرت جلدی نال ہی دعا فرمائی
 آیا خیال متاں نوح وانگوں جھڑک الہی آئے
 نالے فکر کیتا دل اندر نبی یعقوب ربانے
 یوسف کے حق پرا کمایا دل سبہ بھراواں
 عرض کرن جا یوسف تائیں جسیر خفگی ہوئی
 جو کوئی نال کسے نے کردا بندہ کم جفا دا
 ورنہ او سد بخشیاں ہجوں بالکل نہیں بخشیندا
 غاصیاں تائیں روز حشرے اوی حکم جنابی
 ایسر عیب جو لوکاں الے کھا ہدا حق بیگانہ
 تال پھر بندی حق وارا توں عرض بیان کرین
 کہن وچ حضور خدا کے کجہ نہ بخشن سانوں
 رب فرمائی دیکھاں استوں جو کوئی چاہے
 سکر سارے حق بخشین جھگڑا شور میٹا سن
 جو کوئی حق کسدا کھاوے یا کے ظلم کماوے

کہیں نہ نظر غیرت ہی یوسف بھراواں پاندا
 ظاہر بھایاں آگے جاپے جو نہ کر عا جز بردہ
 اک دن ہو شرمندی لولے نبی یعقوب پد نول
 آگے یوسف نول سافے او پر نہجی پانے تائیں
 ہی تحقیق خداوند میرا بخش نہمار غلوری
 مینے کراں دعا بلا شک وقت فخر جدا تیا
 اس کو وچ قبول کریندا عرضاں رب تہامی
 اس وقت وچ رحمت نازل ہندی پھر آگے
 فخری وقت ہمیشہ ہوئی جنت وچ مدامی
 جیکوئی حاجت منگن والا آئے پیش سوالی
 ان سوال کر دجتائیں مشکل سمٹا اکا پا
 بعضے آکھن ویر دعا وچ تال حضرت ڈپائی
 جلدی کر کے رجب آگے عرض نہ کیتی جائے
 میرے حق نہ بڑا کمایا یوسف دا دیاں بھایاں
 میرا کی اس اندر زوری میں جا کر بخشا وال
 میرے لے اولاد میری وچ رہی بول نہ کوئی
 او ہب بخشے تال بخشیا جاندا پکا حکم خدا
 ایسے عذاباں دیو چڑھا ہی جے مظلوم نہ تھین
 جاؤ بخشیا اسال تسانوں جنت وچ چھتا
 ظلم معاف کر اگر بہو جنت کرو نکا نال
 اوہ انکا ہناسن آگوں کجہ نہ کجی بخشیر
 تال پھر رب دیکھا سی جنت حاضر مظلومانوں
 بختے حق اینہا ندے تائیں اسو وچ چلیا جاوے
 خوشیاں کرے وچ بہشت تال قدم مبارک کجی
 جنتک اوہ مظلوم نہ بختے کہیں نہ بخشیا جاوے

ایسے کارن فرزندال نول یعقوبے فرمایا
 ایسے فکر کر یوسف تائیں حضرت عرض سنائی
 رو کر یوسف عرض گزارے میں صدقہ میں داری
 خواب خیال نہ میرے تائیں بھائی پند احوالوں
 سہ گواہ اس حال چائے میرا رب تعالیٰ
 یوسف فرزند بابل آگے اتنی بات سنائی
 بعد اوسکے اوٹھ بجزی ویلے نبی یعقوب سہارے
 بعد نازوں رہنے آگے روکے عرض سنائی

کر سال دعا ایسے چھ موقعہ وقت دعا و انبیا
 بھایاں اوپر شفقت تینوں ہوگی یا نہیں کافی
 بخشدتی بھایا نولوں جو کچھ ہوتی غلطی بھاری
 راضی ہوں میں بھایاں اوپر شفقت ہر کمالوں
 بخشیا ہے میں نولوں بجا نولوں اوگن بھایاں والا
 بابل سن کے راضی ہو یا نیک دعا فرمائی
 کر کے وہ وضو و چھ نازاں ہو سکے گزار پھارے
 فرزندوں کی بخشش کارن نیک دعا فرمائی

اللهم اغفر لی جزئی علی یوسف وقلت صبری و اغفر اولادی بما فعلوا فی حق یوسف

یاد بخشیں میرے تائیں چوں کہیتی زاری
 اتنے بخش اولاد میری نولوں بھی نولوں رب اللہ
 دروہ لہ نبی یعقوب سہارا روہ عرض سنائے
 کارن روایت روز جمعہ پراسپی اوسدن بھائی
 ایسے طو و دعائیں کردیاں نیت بہتی ہوتی
 بیچ دعا قبول تھی بعد چھبہ سال وہاں سے
 یا حضرت رب عرض تہاؤ می لاج مقبل فرمائی
 جو کوئی آن خدا کے درتے عرض سوال سنائے
 ہو روایت اسجا گھیں نظری تھی اسانوں
 رو کر ملک عرض سنائی و چہ درکہ ربانی
 یوسف خاص پیارا تیرا دکھ اپدائیں پاندا
 رب فرمایا جس کارن ویرا سانچ پائی
 لکھی جس دن آن بھراواں یوسف گل لگانیا
 موقعہ دیکھ تبارک عالی کہیا ملکوں تائیں
 عالم فیضان میں مالک سب کچھ خبراں جانا
 جو کوئی میرا امر بھنوا کے کرے نہ نیکی میری

یوسف کارن صبر نہ کیتا روندیاں عمر گزارے
 اوہ کچھ جو حق یوسف اذکر کیتا اونماں گناہ
 نالے حاضر آ میں میں ہی اولاد بنا و سکے
 جسدن نبی یعقوب نولوں نے رتے عرض الائی
 ہر جمعہ اہیں عرضاں کروا خالی گئی نہ کوئی
 بعد اس سے پھر وہی نبی نولوں سے حکم رہا نے
 تیری تے اولاد تیری دی بخشدتی بڑ پائی
 نہیں میتہ مراد اول خالی بھراوہ واپس جا سکے
 جدوں گھبراواں کسوتہ و پوسٹیا یوسف نبی خٹا نو
 پارہ کیوں نہ غیرت تیری بکڑن کارن وہی
 کیوں نہیں بھایاں قصص لکھنا حق انصاف اٹھا
 اوہ گل نہیں معلوم تہا نولوں چپکے ہو اپنی جانی
 روہ کے یوسف در کو لوں عیب اپنا بخشا تیا
 دیکھو ملک کو کیوں نہ کجا جز ہو بختان خطائی
 جلدی کر کے غضب قہاری بندیاں اوپر آنا
 تاں بھی اوستوں بکڑاں ناہیں کر کے جلد تیری

نالغفور رحیم الہی رحمت فضل کما و اں
 یوسف دیال بھراواں و ایہ ویلاسی میں تکیا
 تک کرانا کاتبان تائیں رتے امر سنا یا
 بندہ میرا نیکی جس دم ادبوں کرنے لگے
 جس دم بندہ میرا عزیز اوگن عیب کما دے
 ذات اسادی و چاڈیکھاں ہوندی و سد مہلی
 چاہندی ذات نہ موال اسادی انہوں دکھ پیا
 لکھدے جو دمن کوئی نیکی تک کریندا
 لکھدے اس کے دفتر اندر نیکیاں دس فری
 جو کوئی عیب قصور کریندا اب حکم فرمائے
 تاں پھر اینویں تک کریندے امروں عذر نہ کوئی
 ازہو عاجز رہے اگے ہر دم کرے دعا میں

جلدی کر کے عاصیا توں نان کہ عذاب بچاواں
 تاہیں غضب جلالت دارہیا اونٹاں تھیں ڈکیا
 اے ملکوا یہ حکم اسدا و چاہنا عمل کما تیا
 اوسے ویلے لکھو نیکی کرنے نالوں اگے
 جلدی کر کے اوس عاصی دی بدی نہ لکھی جاوے
 تو پھرے تے بریائی اوہ اوس تھیں جاوے ملی
 میں غفور رحیم الہی بخشاں اہل ایمان
 تاک کاتب لکھن والے توں رب حکم ایہ دیندا
 ایس بندوں دونی چونی و پندوں مزدوی
 گھو بی بلا شک اسد مہلے لکھی جائے
 واہ کیا رحمت بندیاں کارن ریدی طرفوں ہوئی
 یارب دفتر پاک اسدا اب دیاں کنوں بنا میں

در بیان خوش شدن اہل مصریان از تشریف آوری یعقوب علیہ السلام ملاقا

کردن یا تحفہ ہائے بسیار و خلاصی یافتن از قید زنا

سنو تحقیق اوس تھیں چھے اہل و سارے
 ہر جا عونا آمد والا خلقت پئی چتا سے
 صورت حد حساب نہ کوئی ٹور کڈیو حکما سے
 جو کوئی کرے زیارت اوہو جائے صدقہ و آئے
 شہر کنگان دے و تن والے آئے نی سہارے
 جو کوئی آئے طرح طرح دے ہیو نذر گدا سے
 سنجیاں و شالہ نیت ہر دم و سکر من دوا سے
 کرے جو پاک جمال نبی و اہوون دور اندازے
 دیکھ جمال کرم نوزی ہوش تو اس دسارے

خدمت اندر حاضر ہو سے لیکر تحفے بھائے
 آئے ہیں کنگانی حضرت اندر مصر پیا سے
 صلوات اللہ و بکچ اوہنا توں بہر کوئی کھلا پکائے
 ورد فقیری تے دلگیری جانڈی پکڑ کنا سے
 والد یوسف صلوٰۃ اللہ علیہ و شان بنیا کے
 عرض قبول شتابی ہو جانڈی سر کاسے
 جہناں درال تھیں حاجت پاوون عاجز باگ پچا
 رت ایمان نبی تے یارے دور جہاں سفارے
 بچو دہو کے وحدت والا کلمہ بول پکائے

کرن روایت بنت بنتیہ ہدیے آکر لوکاں تلے
 شاہ ریان بھی خدمت اندر آیا چھوڑ گیا سے
 سرفاراں تک جلوہ نوری بت نہیں بھیں مانے
 انہر چکر جو بنیاں کے ورثے جاؤن اوگتہا سے
 کرن روایت بابل ناول اول یوسف عالی
 کفر شرک دیاں ہر ڈھاں پٹیاں تیکے پتکتی
 بابل نے اشہر مصر وچہ اتناں وین کھنڈیا
 ہر ہر پاسے رونق دینی آکر حاضر ہوئی کو
 رحمت سے برکاتناں نازل ہویاں فضل اللہ
 ورم ورم سبھ پھراواں تائیں یوسف پیار کیندا
 بابل حضرت یوسف والا کر کے وساہ نہ کوئی
 دو فرسین بنی ٹنگنے سوہنے حاضر رہن بیکہ
 عاشق نون مستوقاں باہجوں کچھ آرام نہ اور
 جدہر کے یار اوتے دل اکیان ہون بارچون
 محبوبانڈے باہجوں عاشق کیں نہیں کچھ پیندا
 شمع مبارک جدہر جاوے اوہر جاوے پروانہ
 دوست باہجوں نیدی خانہ چاہن باغ بہاراں
 جتول یار اوتے دل عاشق ادبول حیرا ہر
 عاشق آکھن یارے گر خیال تہم آوے
 ہر ویلے بے امنی رہندی دل بے یو تہناہو
 عاشق روندے نظری آون بگراں میں اوہ
 ورنہ عاشق ورو چرایاں ہر ورم رہن چلیندا
 باہجہ پرایاں یاراں عاشق صبر ارام نہ پاؤن
 نیت یعقوب سچن سے ناپیرناں پیار یولاندا
 کیں چیر چور کی جنتوں لہجے پھر ہنروری

ادبول بھایا نونوں یوسف نے وے وے اوہ سا
 مست ہو یا کس سن سنی واچھٹے شیخ پیار
 اندازتت ایمان تھاماں جو آوے دربارے
 رحمت شان بنیاں پاروں سارے جاؤن تار
 اندر شہر مصر وے دینی سوہنی رسم نکالی کو
 عامان راہ ہدایت بنیاں کیتی وور پلینتی سو
 کوئی نہ باقی رکیا جیہہ انان ایمان لیا یا
 کانر شہر مصر وے اندر باقی رہیا نہ کوئی
 راہ ہدی آئے رنے نچے لوگ گناہوں
 ہر شخص وودہ کے خدمت اندر ان تسلیم
 دلوں خیال چدانی نغم دی سرے کھلی ہوئی
 پکد وچے نول پلیدی جنتناں چھوڑن لہو نہ
 اکھن سچو کچھ حلے اسیر کب مستوق نہ جاوے
 کدیں نہ بلبیل چھوڑے خاکے خوش بکتر اچن نول
 سچاں نول ہر ویلے ہوندا اول خطہ سچناڈا
 جدہر شاہ او داپیں لشکر جاوے سچہ شہانہ
 دوست پاروں نظری آون خوش بکتر اللہ ماراں
 فقر فقیر ہی سچناں باہجوں نامنطور نہ کرے
 ووزخ دی پرواہ نہیں جے یار سچن گل لاوے
 دل و محرم یار پیارے ویکھے وارن ہنر انڈا
 چہرے وچہ چوار سچن وے مال خوشی وے وسد
 نغم چرایاں پاروں سکھد اساہ نہ ہک پلیندا
 دوست باہجوں خالی کوٹھے لہاؤن کارن وکان
 وورنہ کروا پتھال کولوں اوہ محبوب دلال نا
 کیں وساہ نہ پھر اوہ کروا کرے حفاظت پوری

اکملن بابل یوسف و نوہی دفتر خانے آئے
 بابل نے فرمایا یوسف ایڈی غفلت کیتی۔
 تہ نہ خط اساوڈی جانب کیتا اک روانہ
 ذرا تہ اساوڈے کارن کیتی ہے رب تہ سی
 خبر ہوندی ہے بیٹوں اتنی ترنت جو اب لکھیندا
 کدیں جروا کدیں نہ جروا اتنی خبر ہے ہوندی
 حیدر بابل نے یوسف اگے اتنی بات گزار کی
 آندا چک صندوق خطا نذا یوسف تہی رہانے
 خطا نال لپیٹیا ہویا اوہ صندوق تہ کامی
 عرض بیان کرے یا حضرت دیکھو خط اساوڈے
 حیدر وچہ مہرے بیٹوں رب ذنی سلطانی
 لیکر قلم ووات شتانی وروول خطا لکھایا
 ایسے یوسف ہے حکم خدا و اخطار سال نہ کرناں
 شکر کم لا چاری ہوئی عذر نہ کیتا کوئی
 حیدر پھر ہور زمانہ کڈریا جوش جگر لوں آیا
 دین لگا حیدر تہ قاصدے اوہ خط وروالوالا
 پھر طبیعت چپ کریدی جریا مول نہ جانتا
 اسے حال فراقاں اندر خط لکھیندا رہیا۔
 جو لکھیا پھر حکم نہ سالوں حیدر گھلنے و آیا
 خطا لکھن کے اندر عاجز فرق نہ چھوڑیا کوئی
 ناں پھر اک دن وحی دے تائیں تہی یقین تہا
 وحی کہیا یہ تیرے اوتے رب دی نیت ہوئی
 یا چہ خدا ہے یوسف اسونپیا فرزندائے تائیں
 امر کہتا یوسف دے تائیں واحد رب تعالیٰ
 حیدر حکم اساوڈا ہوئی ناں خطا کدیں روانہ

کا غزال انت شمار نہ کوئی گنت تہ کیتی جائے
 تخت حوالے ہویاں بیٹوں اتنی مدت بتی
 رور و وچہ فراق تیرے دے میں ہو گیا دیوانہ
 خطا نہ پایا ایہ نہ جانا بابل روندا مرسی۔
 یا میں خود اساوڈے تائیں آن زیارت نہ بندا
 ورو حیدر یاں پاروں ساتھے غدی رات تہ اوڈی
 سکریات یوسف دے تائیں تہی پشیمانی
 جنہاں خطاں وچہ وروال والے لکھے سن اساوڈے
 حاضر پیش وکھیاے اگر یوسف تہی گرنی
 جیڑے لکھے ہیں علم نے خاطر صرف تہ اساوڈی
 کچھ خیال نہ آیا مینوں سن محبوب حقانی
 جسد م بھین لگا اگروں وحی پیغام لیا
 واحد و الجلال مقدر اسد کولوں ڈرناں
 رکھیا اس صندوق وچالے خطا برابرسوئی
 لیکر قلم ووات شتانی پھر میں خطا لکھایا
 فوراً رب کے حکم سنیا منع کرے رب تعالیٰ
 جاں خطا لکھے کے پاوں لگاتاں رب حکم سنانہ
 وحی بھی نالونال اسانوں منع کریندا گیا۔
 واناگ اننت اولوں عاجز وچہ صندوق لکھایا
 ایہ امر نہ ہوں پاروں متھیں سستی ہوئی
 کیوں رب خطا کھین تھیں ہیو یوسف قتل لکھایا
 بندش خطا جو ابال اندر ہور سبب نہ کوئی
 تائیں غیرت کیتی تیں پر واحد اللہ سائیں
 کہنا تیں بن امر اساوڈے بابل نول احوال
 ورنہ اگروں کھین پاروں خفا ہوئی رب تہا

بعد اوسکے جدا دن الہی ہو یا یوسف تا میں سو
 اینویں جو کوئی رب و بندے چنگے عمل کیندے
 روز قیامت رب و کائے او ہو مومن سارے
 سن کر رب تبارک ہوسی راضی باہو شماروں
 جسے راضی کینتا سانوں چنگے عمل کمائے
 واہ سبحان اللہ خوشخبری نیگاں نیدیاں تائیں
 اکدن یابل یوسف کے آباتاں کجہ الا یاں
 عرض کیتی یوسف نے حضرت میں بد عملی کیتی
 حضرت کہیا میں نہیں ہوئی جو کجہ بدائی
 اوس بتیوں ساٹے تائیں آ یاں بتیوں جیہاں
 اس حالت و چہ وحی فرشتہ خوشخبری پیام لیا یا
 خود تسیں آفراری ہوئے جد اپنے نقصانوں
 واہ سبحان اللہ رب عالم کتنا کرم کریندا
 روز قیامت اینویں فضلوں بخش دے پیکاراں
 کہسی اسے بندے میرے کر مگر گمراہے
 کل عذاب ایماناں و ایماں نفس جو رہا ہئی
 جو کجہ بندہ عیب کریندا رب تبارک سارا
 جیو نکرو چہ گمراہی و وجا فوجت زور لگا وے
 اینویں ایہ شیطان کیندہ ہر نول سے بد اعتبار
 بس انہر چھو چھو طول کہانی کر تون باو خدائوں

کینتا خدار و اتہ تینوں یوسف چائیں چائیں
 ملا الہی نیکیاں والے دفتر زمین جو زمیندے
 دفتر عملاں پڑہ شناسی مولا و ہی سرکارے
 چنگا بندہ جنت جاوے حکم آوے سرکاروں
 اسد کے کارن جنت اندر اسماں مکان بنا
 تے بدکار کفاراں کارن میں تبار سزا میں
 واللہ اعلم کیوں یہ سانوں آ یاں بتیوں جیہاں
 جیہاں بات ساون پاروں اتہی سختی بتی
 حضرت ویلے فرزنداں نول سو پنی سی پنی
 نیز اس چہ و خلت کوئی میریاں سجدہ کما یاں
 دفتر پاک دو دنا بیبیوں رب صاحب فرمایا
 عیب نسا و شیطان نے حکم آ یا رحمانوں
 جو کوئی بخیر عمل عرض کریندا جنت میں بخشیندا
 سر شیطان رکھسی پدیاں ساریاں او گنہاراں
 ایہو ہی اج و فرخ سولی دتا جاوے بھایے
 گون شیطان ظالم وی نے سجدہ اوہ کہیا جا
 عیب شیطان وے استغفر للہ سوجو الم بارا
 اوسے جنتاں اوسنوں بھی اوس بتیوں ورتہ آوے
 اللہ صاحب اوسدے وے سجدہ عیب لگا دیا
 رکھسی رب شر شیطانوں تینوں آ یاں سوالوں

بیان نیا کر دن کے افکار یوسف علیہ السلام کا ناچیدہ و شیریں شہر گویا

اک دن حضرت بابل کے اوبوں عرض سنائی
 ہن ول چاہندا کول اساوے حضرت کرو گزارہ
 واللہ اعلم کیتی زندگی رہندی کے سوالوں

اے بابل کے عم دروں سخت جبرائی پائی
 ہوں روشن چشماں نولوں ویکہ جمال بہتارا
 اوتہاں ساوے پاس گزارو رو رو کہاں لسنوں

سنگرنی یعقوب ہو رائے بیٹے نون فرمایا
 پس نون ہنرمند بن گیا باہر اک مکان چھا پوہ
 ستھ اول پیاری میری جو پوہ کر کے سمائی۔
 باوشنا ہی نہیں لازم سانوں عرض کر اسکر کار
 جیکر ذمہ چاویں اثنا تاں اسیں رہ پوسال
 تیں اسیں گرامی ہوئے تختان تختان والے
 سن کر پائل بھین گل یوسف کیسا نرت بیسیا
 تاں پھر اوسے وقت یوسف نے عجب مکان پوایا
 مکان نہ سی اوہ بلکہ بیسی آل گراں گرامی
 بدیتہ الحرمین نبی نے رکھیا اوسدا ناواں
 پانی دی تنگی سی آیا وحی و کیسل الایوں
 عرض و عا یوسف جد کیتی نیل ندی اوہ آئی
 بابل کارن حضرت یوسف عجب مکان پوایا
 بیٹے نون فراون لگے صاحب عظمت عالی
 عالی شان مکان گرامی سانوں زینت و نیدا
 تاں پھر شہروں باہر و کھری حضرت نبی خدا نے
 شاغل و چہ عبادت ہو گیا دنیا حبت بھلائی
 پورا اوسک پھر بھاپاں تاپیں دنیا محل مکاناں
 دسن لگے خوشیوں بھائی رہے بہاگ لگایا
 عجب مکان بھراواں کارن و کھو و کھ اوسار
 ناں اپنے یوسف نے اوسدا عجب مکان بنایا
 انیاں جانیدیاں اٹھدیاں بہنیدیاں خوب نظارہ ہوندا
 ایسے طور مچھریاں نون گرد جواری نبی دسے
 تا ایدار نبی دسے ہر دم و چہ قباں دسے ہوسن
 ہر خفتی نے سلا پو سی پاک رسول خدا دا

جے نون چاہناں ساٹے تاپیں اپنے نون کہایا
 عالی شان مکان گرامی فرش فروش و چھا پوہ
 نالے اک عبادت خانہ و کھرا ہونے بھلائی
 اسیں غریب نکلے عاجز و م دے رہون تارے
 ورنہ پھر وطن دے اندر نرت روانہ ہو سال
 اسیں فقیر سوالی عاجز نکالے زونختاں والے
 جدا مکان ہر بھر بھین باہر اسیں بنا کر ویسا
 ترے کوہ مہروں و ورا گبرے عجب پیسہ لایا
 جسد و چہ اولاد نبی دی پوری ہوئی تگامی
 سوہناں ہر ولایت نالوں مشہر و چکر اواں
 نیل ندی بھین نہر نکالی آندی اوسے رہوں
 مجھراں دی رحمت پاروں تنگی وور مہٹائی
 یعقوبے نو ڈھیاں بیویاں ولوں پسند نہ آیا
 سانوں بہت پسند ہے اس بھین جھکی کانیانوی
 کوئی نہ مرسل زینب دنیا ولوں قبول کریدا
 جھکی ہک بنائی اپنی لے کر کے لکھ کائے
 دوست رب و دنیا تاپیں کہیں نہ چاہند کھانی
 خوبی حد حساب نہ کوئی دہولہ تے ایواناں
 بتاں دیاں رنجوراں اوتے عیب زمانہ آیا
 ایسے دنیا میں نبی داسجھ بھین اعلیٰ پیارے
 اپنے نال برابر اوسنوں کر دتا ہمک ایہ
 ہر ویلے دو طرفاں تاپیں چکے حسن واپوندا
 ہوسن بخش مکان جنبا یوں روشن ہوسن ویدے
 و پھر فردوس مکان حضور کی بدھے ہنہر کھوں
 اویب نبی دے پاروں ہوئی دم دم شان تاپوں

و اہ سبحان اللہ کیا درجہ عالی ہوگت تنہاں وا
 یارب حرمت نبیاں و لیاں صالح نیکو کاراں
 بچہ طلب زیارت کاراں اوس سجدی ساؤل
 بیکر اتھے میل نہ ساڈا ہووے بار خدا یا
 عرض قبول کریں میری کوخ و انگوٹھ لالوں
 سناہ حقیقت بچھایاں کاراں بچھکان پو
 کہیں نہ کہے پھرانے تائیں یوسف کج تیار یا
 بچھائی و بچھ یوسف و شفقت ادبوتج کی کاراں
 کرن کلام نہ مال نہی کے ادبیتے تھیں
 و پھر کار ریاہی عاجز بنوں خون چلاست
 کے نیر پو نہ تھیں اسادھی کیتی نیاک لہائی
 نام عقور رحیم اساد و اخلاقت اندر جاری
 جاؤ تھیں ہشتاں اندر میری رحمت پاروں
 بیکر عمل کما نذرانہ و تیر کے تھیں اساتوں
 جو کوئی میری نیکی کرے میر کیش لیاو کے
 کرن روایت اسدن اللہ بسیار رحم قلمی
 عاصی رب تبارک کے پیریاں کہوں لہاں
 بھانن کے او عزت پتی پیریاں نہی سرکار کے
 واہ سبحان اللہ رب العالمین غلطائیں
 بیکر عدل کرن تیرے کو کبیر بخش ماوے
 یارتا توں بخشیں سچوں سچو لو فیقال تینوں
 کوئی نہیں عمل غریب کے عدلاں لاتی کر یا
 پکو ذات تیری و آنجیر رحمت و اثر کر یا
 ذات رحیم کریم تیرا لہی یارب واحد عالی
 عاجز ہنر چھ بھی وراوے مل مرکا لہ آ یا

و پھر فرس گواڈھی ہو یا پاک رسول جنہاں
 کریں ہوا رضیپ اساتوں حضرت شاہ ابرار
 ایسے شایداوہ دکھلا ناں نہیں منظور تسانوں
 رزق حشر کے اوہ چاسانوں چاسیں یار لایا
 چا و ملاویں اس از ہر لوں نبی رسول سجاواں
 سچھ ہوا جو پنی اندر حضرت ویر کے لائے
 ہر دم اولوں و انک غلاماں کر و ادب سوا یا
 یوسف کے کج جو ہو کے اپنا لکھ چھیا و ان
 اینوں عاصی ہو تھنندے روسن و پھر حشر کے
 حالت و بچھ نہائی تنہاں رہی صیاح فرما سن
 اپرا دپ تو واضح پاروں ہر ساؤل اوج آئی
 نہیں پرواہ ہے بل کے اندر بخشاں خلقت
 معاف غذاب تیرے اوتے حکم آوے ہر کاروں
 اسپں بھی رحمت سو حقیقت وہ کر و پھر تسانوں
 رحمت پاروں اوسد تائیں ہوں کج و ناخا وے
 حیدم لہنگاراں کے تائیں حنت حکم و بھسی
 رحمت پاروں ہر خدا و ابا کھل لوں بھلا سن
 بدی فلانی تیری فلانی کہیں کہیں سارے
 بیکر رحمت اوڑے آوے بخشے عاصیاں تائیں
 بیجا پھیر بھی سچو اسدن ڈرویاں لڑو کہو
 عدلاں تے انصافاں کر کے ہوں نہ بچو سچوں
 عیبیاں اتے خطایاں کو لوں سر عاجز ناں بھرا
 ہور نہیں کوئی سچل کہایا یارب بار خدا یا
 کہیں نہ بھائی موڑو ورسے کرے جو عرض سوا لی
 بخش تمام قصو رتیرے کے رو کر الہ سنا یا

کرت روایت کرتے ہیں کہ یوسف بنی یعقوب ربانا
 پرتا اور یعقوب بنی نول اور یوسف بنی نول
 ہار یا ہڈ اس پتھر نول کتنا دور و گایا تو
 پتھر ارمانا بجا راسی اوہ پتھر بھائی کو
 عالی شان فوت یوسف نول رب عطا فرمایا
 مدینہ الحرمین بنی کے نوال جو شہر بنایا
 حرم یوسف بنی زلیخا علم ہدایت پایا
 ہر پتھر یعقوب بنی نول نیک لاد ملی سی
 حسن جمال کمال جہاندا سورج وانگ چمکدا
 عالی شان بنیاں تائیں رب عطا فرمایا
 صفت کمال رسولان بنیاں مستقیم کیبانیہ جاندا
 کرتے روایت کرتے حضرت حالت درجہ عالی
 یارب ازل میر تائیں یوسف بت بلائیں
 پیلے پا پتھوں رحمت کرتا اس جگہ لوگوں ساقوں
 زندگی اندر حضرت یوسف کر کے کریم بلایا
 پاس یوسف یعقوب بنی کے چالی سال کے
 چلے گئے دست رب کے حکم آیا اپنے نول
 اسان مراد تساوی پوری شہین فضل کمالوں
 ایہ دنیا نہیں وطن لگانا اسان کیسے واکیتا
 پہلو چلی ایہ ڈیرا سوچت کوئی دل لگا کے

رستے کے وہ پتھر پتھر بیا لگا پتھر جو انال کو
 دیکھو حالہ یوسف تائیں آیا غضب قہاروں
 عظمت شان یوسف اوسدن اللہ ان کی کیا
 پتیراں نال اگیر کے سٹیا اوسنوں بنی خدائی
 ایہ ذکر سچہ وہ خلاصے میں نہیں دیوں بنایا
 چل نہر آبادی اسوچہ راوی ذکر سنایا
 آپ بھی عمل کمایا لے بی بیساں نول سکھلایا
 باران باران بیٹے ہر نول ہو یا کر مری سی
 حاضر و بحسن والا بالکل جلوہ و بکینہ سکدا
 دین متین مبارک نوری ہر جہاں کھنڈیا
 وہ قرآن کریم جہاندا صفت خدا فرماندا
 پیش خدا یعقوب بنی نے رو کر عرض سنائی
 استغیث تھے اس دنیا تھیں سانوں کو پھیلائے
 عرض و عابنی دی جا کر پتی قبول خدا نول
 ورو آزار جدایاں والا دل تھیں ورسدھایا
 بعد اوسہ پھر اجل سنہا وحی آندا سرکار کے
 دنیا چھوڑ دیہ تیدی فائز آل جلدی سانوں
 آہن طرف حضور ساڈی ہو خلاص پنجالوں
 جو آیا اوس حکم ہر کے تھیں موت پیا لہ پتیا
 دنیا کو ہج مکان لگانا جو آئے لدر جاوے

مقولہ مصنف بطور غزل

ایہ دنیا نہیں ملک کسی وادنیاکو ح لگانا
 حیدم رہدی طرفوں آوے تو پتھر نام بندوں
 نال کچھ کر سکدا اوہ مویا نال زند کے کر سکے

چارو ناند او سا سوچہ کیا کھنڈ چکانا
 روون خویش قیلے ایہ جاوے اوٹھ نال
 چپ کر نیہ چلاون کھلے غالب امر ربانا

آپس نکیلیاں دیکھیں دو خوش باش بازار لو پیتدا
 بے پردہ اور گاہ کے اندر کون کوئی دم مارے
 دنیا کے دن زندگی والے جدیو جان لو کے
 دنیا مال علاقہ داری سول کیسے دانا ہیں
 خوش خسار سوارے دونوں صورتوں میں اتانی
 دنیا جمع کرن کے اندر کیوں بہا زور لگاؤں
 خوش بازار چینی اندر سودا نیکیاں کر کے
 اس حاکم دمی خدمت کارن جنگی ہو پوجاویں
 دنیا چین مثال تبارن بھل لذتوں میں بھریا
 بے وفائی کر کے جان بچے بار ولاندے
 چپ کر کے وہی ولس معیاند کے بعد رخ رہند
 دل کے واپس کریں نہ آئے جو ولسوں شہاویں
 ہور وطن لوں جو کوئی جاوے آخر نول اولدا
 مل لئو آپس اندر مل لئو کے بار و ولدا و
 بنی پیغمبر ملی خدا کے چلے وار واری کو
 لکھ پیاس دنیا اوتے اپنی مل بیسیں
 وانگ مسافر دنیا اوپر اپنا وقت گذاریں
 مت مالک نول غیرت آئے جلدی پھر چلاوے
 دنیاوی چھوڑ ویسہ ڈوبائی فکر قیامت کر لوں
 کسے بجا فائدہ کریاں اوتھے ڈا ہڈا ویسے سنیدا
 حد کوئی بدیہ نظر لگا کے اوسنوں درجہ ملدا
 ذاتوں کے نسلوں کے اوتھے مت رکھیں و ڈوبائی
 اوتھے مال عملوں کے اوتھے ہوسے رخ تارا
 نمبر بن کے متہ سکیاں اوپر ظلم کماویں
 پریش ہر عملوں می موئی اکل و شکر پوری

رخصت کارن ولس پھین بھار کے کویاں
 ہرنے امر لاچار کی پاروں دنیاں اوسدا بہانا
 پھر مسافر ولس اپنے نول بے ہزار ڈھ بھانا
 دنیا تال اوسن کے کارن ہی ایک بندہ ہی خانہ
 سدا نہ اوپر حال جوانی رہنے ہیں بھاناں
 دنیا سچی رہے گی پھیندے لہر سدا تال
 حاکم کے مت کے ہدیہ تینوں کو لگاناں
 ناخجور اضی ہو کے نفعیے انعام کر کے شہانہ
 پرافسوس ہیا ہر اٹھیں و خریدیاں کراناں
 دس نہ جانوں ٹرویاں ویلے اوسدن پسرانہ
 خوش کلاماں الاون کو لوں ہویاں چپ بھاناں
 کریں نہ ویسیا پاراں بھیاں جو بیکر حال بھانا
 کریں نہ بلدا پر ویسی جو فیراں وچہ سماناں
 پیکر اہل واسرے جیسے اکٹن پیکر چلانا
 نول بھی اکٹن جانا اپنا کر کوئی سمیانا
 ناں بھی ورنتہ کچھ نہ تیرا پھر بھی ہال سرگمانہ
 مفتی ہال لگاویں ناہیں اوپر محل مکاناں
 پھر نول بیسیہ لاون پاروں مفت ہوویں حیرانہ
 نیلے بھال کماویں ہوویں مت کے مثل حیرانہ
 سنیاں رہے مرشد اوتھے اوکھار نہ اتال
 عمال با بچوں کوئی نہ جائے اس تک اکر خانہ
 کسے نہ اوتھے پھر پوری نینوں پاک کے ملک بلانا
 عمال با بچہ نہ پھر پائی نہ اوتھے رخ چھوڑا نا
 ناں ہو کوئی پو کے تینوں بھی مال سدا نا
 پھر کما سدا عمل جو تینوں رہے کھول و بھانا

جیکر نیکی کنتی ملیسی عزت شان گرامی
 مومن بن اس دنیا فتنے نیک اعمال کما وین
 و پھتیاں پتیراں زن فرزندوں کے نہیں کم آنال
 حیدم کر نول عاجز ہو پول وقت اخیر ہی آیا
 ملنے اور لاہ میں تینوں دلیس پتے تھامی
 اے تیاں وچہ وقت جوانی نیک اعمال کما کے
 شوکت شان ایہراں والے سدائے باقی رہیں
 مسئلہ پیر حقانی کولوں جہت پچھیا جائے
 چلیدی ایہ سراں تباون اہل علم کے سارے
 استھیں اگے جو کہہ آیا اوہ لہ سندہ یا
 دنیا کوچ مکان گکاناں آخر نول چل جانا

ورنہ بد عملی کے پاروں وی پیش کچھیا ناں
 سنگ کفاراں چھڑو پیہن چاشنی اہل ایمان
 سارے خویش قیدے تب تک جتناک کسب کمانا
 پھیر نہ تیرا زن فرزندوں آکر روز و نڈ آیا
 کہیں ایہ کوئی بڑھوڑ اپنی سانوں دھیا کھڑا
 کہیں نہ ملیسی حیدم چھڑیا ہتھوں تیر کمانا
 شاہی تخت ویرانہ ہو سی تیرا بھی سلطاناں
 کہیں اس دنیا تے رہناں بالکل کوریا نا
 دنیا ایہ اک بندہ خاتہ کہیا شاہ جہان
 چھے جو کوئی آیا اس بھی ہے ایسا پٹھانا
 نول بھی کر کوئی سمیانہ لے ان دھرا واناں

سنو حقیقت وحی نے کیا جہت حقوے پورا
 آگیا حکم جہانی والاہلت پوری ہوئی
 اس حکم کے اہل شہادت کدین ملنے تینوں
 عالی شان گرامی تیرا اللہ صاحب کر یا
 اس ملک وچہ کافر ظالم ہونے اج ہزاراں
 مومن کئی شہید کرین جہوں زمانہ آیا
 ایسے جہاں ظالم ہوسن عالم شہر ہر دے
 دیوں کچھ نقصان تسانوں کفر ضلالت پار
 نول پیارا مقبل میرا اظفوں کر و تیار ہی
 کچھ مدت بھتیں پچھے وستی گندی ہوگ مہدی
 سن کر بات وحی کے کولوں پیہیر کنغانی
 آگیا سد حضوروں سانوں کہا وادائے پانی
 وچہ رخصت جاوے کارن طرف وطن و لو
 وحی پیغام سنایا سانوں طرفوں رب علامی

کر و سامان تیاری والا کہندار بلسانوں
 چلو وطن کنغان اپنے نول لاؤ ویر نہ کوئی
 اسے کارن خدمت اندر رہے بھی پیایوں
 مشرق مغرب نیکر مومنناں کلہ تیرا بھر یا
 چھڑے اہل ایمان تائیں ظلموں دلیس بائل
 کئی کئی ظالم ہونے اسو پیہ یا محبوب خدا یا
 ناں ہو وکت قبر تیری وہی ہوں لے کر کے
 اس سبیل کوں کرندا حکم آیا سرکاروں
 جنگے لوک کنغان شہر دے کر سن خاطر داری
 چلو کنغان ہر دے اندر ڈھونڈو جا کر قبر ہی
 کہیا پول یوسف دے تائیں اے پیہر وچانی
 ورتن لگی سر ساڈے نے غالب قضا ربانی
 اس انان سلامت خیرس رکھے رب تسانوں
 اسی اہل کنغان وچالے یا مقبول گرامی

اس جگہ نے قبر نساؤمی بنتی مول نہ کاٹی۔
 مل لو آخر واری سالوں کے اولاد گرامی۔
 مل کے رخصت کر ہو سالوں ہو جان جلدی کا
 سن کر بات بے عقولوں یوسف ہونش جو اس بھلائی
 اے نہ دل کے بیٹھے عاشق بات تہ کیتی کوئی
 خوش غٹھے دامن تھیں اے باہر سین لکھیا
 مل بٹھیا نون ساعت خوشیوں جو نہ گذر سدرنی
 ایسی حالت یوسف اوتے اوس گہری پوری
 عقل آوارہ ہو یا سچو سچا سرت نہ کوئی
 اے حجاب پیاریاں تہ تھیں خوب نہ چایا۔
 اے یابل تہہ دناں پچھوں ولی کل کھالی
 ہو سی ختم اسادی زندگی بیشک بعد نساؤ
 سن کر یابل کر کے دلا سے کر ہو صبر ضروری
 ہر کے ملک ٹوکل بیشک سانس ہے نہ گندا
 صبر کرو ہر حال و چالے جو عہدہ مت کے بارو
 روت نہیں سکھا نڈا سالوں ہو چپ ضروری
 رخصت و بے فرزنداں نون بھی ایہہ سبایا
 قال بعد دن من بعدی پوجو کسٹوں پوجو سارے
 تہجد اللہ ہم پوجیں گے رب تیرا تہ
 قالہ آیاتک جو یاب و اے و اللہ
 واسحق اسحق نبی و ابو سی رب گرامی۔
 وکن لکے تے اسپن نامی نال خداوند سائیں
 سن کر یاب مبارک و فی سبجو فرزنداں تائیں
 غیر شریک لیا دن والا رہی و چہ عذاباں
 پکو واحد اللہ سا و ادو جا ہو نہ کوئی تو

چلو دس وطن اپنے نون گھت کے و جدائی
 رہے نہ کچھ امان نسا نون اندر عمر تھامی۔
 کرو نہ ویری میرے کارن آسما حکم الہی
 ایہہ کہی تقدیر الہی لگی پان حسدائی۔
 لگروں اچن حیت جدائی آکر گرسے ہوئی
 اکروں کسے نکہین والے اوسنوں کرو ڈھیا
 اکروں پار پیالے چلے و پیکر داغ جدائی
 چو نہ کر بھی پانیوں کڑہ کے روپہ کڑا ہی دہری
 غم افسوسوں رو رو آکھیا یہ کی حکمت ہوئی
 ڈالو برقعہ پھیر شہابی حکم حضوروں آیا
 پھرتوں اچ تیار ہوون نون بٹھال مال کھالی
 چاہوں تین نہ ساڈے ایہہ جو ہووے نہیں دورا و طے
 کی چار اہد امرول ساڈی ہمت ہو گئی پوری
 جسد سانس ہو جاون پورے رو تیاں نہ نہیں
 اے فرزند و وقت جدائی ڈھاپیں مول نہ مارو
 سر پر اکدن یار یاراں تھیں کر جانے مہجوری
 اذ قال لبتیبہ چیونکرو ات خدا فرمایا تو
 قال کہند کے باب اپنے نون سن آباب سارے
 جو معبود عبادت لایق یالن ہر چنگیرا تہ
 ابراہیم واسمعیل دل و چہ کرو لکھا
 الہا و احد ارب پکو مثال اسپن تھامی
 مسلمانوں ایمان لیا کے روز قیامت تائیں
 بیشک اول رب اسما و الایق حور تھائیں
 رہیں پوجین والا جنت جاسی باہجہ حساباں
 مشرکان حنقال لوکاں کولوں عقل آوارہ ہوئی

بوساٹے اور اس حاکم نون پر ہمیں جہکاتا
لکھتے تکیاں لکھتے فال پھینکے اور تنہیں مول نہ ہٹنا
ایسیاں پیا و پھینتال کروا آخر ٹریاں فاری
کوئی واہ چلانہ سکے غالب امر ریا ناں
وارو وار ملن پئے سارے جانیکے یا بل تائیں
سایہ رحمت سرفے سائیں صاحب شان حضورتی
اور قصہ اسانوں بخشیں حال حیدائی والا
راضی ہو کے جاتاں سناکھ وارو وار الا ون
رور کے یا بل فرمے میں راضی میں راضی
فی الامان حوالے رب و رحمت کرو اسانوں
رحمت وقت تیار می ویلے رور و خلعت ساری

اوسد و روانے کے دبا بچوں ہونہ کدیر جانا
کر لیسیم اللہ دیکھ کشتالاسر و اوپر کشتال
حاضر سن سن اوپوں روو سستجہ اولاد ساری
حالت وقت حیدائی ناک کے رووے عیش تکانا
کہ لیسیں مڑ یا بل سانوں رور و پان کماشیں
اساں غریباں دسر اوٹوں کیوں چلیوں کوروی
چہر اوپہ فراق یوسف کے یا با تسیاں کشتال
نال سووے مت رفت حشر کے پیش جزائیں
بھی اساتے پاروں سعافی کر کے سی رفاضی
دوہاں جہانناں چہ خداوند رکھے نیر تسانوں
الوداع کر ملن طالب سچہ کوئی وارو واری

بیان کوچ کروں لعقوب علیہ السلام از دریا یوسفی بسو کے کنعان حکم سبحان

اے غافل نول غفلت اندر رہو جس واساری
غم دامیلہ پھر یا پو پارو وے کھل لو کا کی سو
چھڑو سپہ دونوں ویل خوشی دی کرے رعلیتاری
سنو حقیقت رحمت ویلے یوسف نبی لگانہ
حاضر کرو مجالس رووے رورن اٹھ قطاراں
آخر یوسف صلوٰۃ اللہ ڈاچی پیر طیباندی
یا ہر مال چلے حضرت کے اہل خیال تھامی
ہو وونسیں روانہ واپس میر نال آ ہو
وارو واری پھر حضرت نے بہت پیار کیا یا
یوسف کاڑ میں پر و صفا حالت سخت رنجولی
کچھ نہ وس چلے خے یا بل واگوں پیر لیاوے
امری آن معالے ہوئے کون کوئی معمر

نہیں معلوم لعقوب پھر کیتی کھلے تیار کی
ہائے افسوس ناواناں بینوں اتنی نیندر کی
اکے ٹرگے پارہن نیں غافل وہی آگے واری
رور و وہ فراق پدروے ہو یا سخت دیوانہ
روون کوچ نبی کے اندر کوئے محل دیوار
نازوں خوش قناراں والی صفت نہ کیتی جانڈی
دروانے تھیں باہر کہیا نبی لعقوب گرامی
تنہا ٹور و جانا سانوں آیا حکم الا ہو
سے منہ چم آگے حضرت قدم مبارک چایا
جانڈ جانی روند والی عرض نہ پاک قبونی
کچھ نہ وس لعقوب نبی کے پھر والسن سوھاوے
ٹرگیا پاک سنا زوچوں روندروے کے ٹرگے سارے

تکن پئے پیارے لگروں چاندے باہل تائیں
 آخر پت گھراں نول آئے سنجے محل ڈراون
 پھلیا باغ بہاراں والا نظر نہ آوے مالی
 روون صاحبزادے سارے بھلیا مینا کھانا
 لگے دور و جہانڈے تائیں مردیاں تریک جانڈے
 ذکر جدائی تم نہ ہووے سنجو حوالہ ساسے
 حضرت نے جد شہر مہر نقیب واپس قدم اٹھایا
 چمک طناباں اپنییاں نول جلد نبی ہنجاویں
 ناں پھریں طناباں چمکیاں سخت اکٹھی ہوئی
 باب دادے دی تربت اوپر جلدی بہتا آکر
 مدت پھول پھریا رت اللہ پاک کرائی
 آخر پندر غلبہ پایا قدرت بھیت و کھایا
 ڈٹھا تخت مبارک نوری او سپر جد سہارا
 نالے اسماعیل پیغمبر بھی اسحاق کرامی
 عالی شان مراتب اندر تر لگے ولی لگانے
 لے دلدارا تیرے کارن رہندنت اووادی
 دل چاہندارل بہیچے چلے خوب محبت بہاں
 پرین جہلت نیڑے ہوئی آل جلدی نول
 کیا ویجے ہک سنجی تربت کیتی کسے آماوہ
 صورت حسن جوانی اوسدی دور و لگے کھانے
 کیا خوشبو سطر چلے دور جاوے خوشبو کی
 عرض کرے اکلی غذا و دوست نبی پیارا
 کون کوی پھر حضرت پھیا اوسن جواب الا یا
 سکریات شخص نقیب حضرت آپ و ما فرماوی
 کیا حکم خداوی طرفوں عرض قبول تساووی

رور و اکھن ٹکڑے لڑکے ناں جہانڈیاں جانیں
 باغ چین سجد سچاں یا ہجوں کھاون کا لیل
 واناگ و جاڑاں ہی و سبب بھیک سچاں اولی
 چاہلیاں رہیاں پھول غم کے کیتا آن لگانا
 بلکہ قبال اندر بھی اوہ رہندے نہ تر ساندے
 کوپن نقیوب وطن اپنے نول جا کر پتے سارے
 ریدی طرفوں اوپر نہیں وے حکم شہابی آیا
 راہرے کدھہ پیارے تائیں ٹکڑے مول کھاویں
 پہنچ گیا زین نے حضرت دیر نہ لگی کوئی
 فیض حضوروں حاصل کیتا فاتحہ خیر الہی
 ہو اووادی بہت سخانا پیچور ونا اس جاگی
 قندروچہ یعقوب نبی نول کیا ہک سفندہ آیا
 از اسم فہیل الہی بیٹھا رب واپس بار
 خدمت و پیہ بہشتی حورال کردیاں ادب تمامی
 ویکہ یعقوب ولی وے تائیں کھندے سکر سائے
 کسدم نینوں رب العالم سائے پاس یا اسی
 پرتوں اچھے نہ اوپن شہاید وینا وے کینسارو
 سکریات بیداری ہوئی نبی یعقوب ہو انڈو
 نالے کول کھلوتا ہو یا ہے ہک مر و خدا
 کسے کارن قیر اچھی اسنول نبی شہانڈے
 اس موقعے کسے کارن قیر آماوہ ہوئی
 اوکے کان آمانہ ہوئی یہ ہک قیر دلار اے
 جسے و اوپر اللہ صاحب کرم اپنا فرما گیا
 ایہ قیر پو پینوں شخصیں یارب ذات خدا کی
 جسے کھل اندر تیری مرضی اوہ مرضی ساووی

دنیاوی لذت سب سے بھلی حد اس اندر آسو
 شکر حکم و اچھی دے تائیں حضرت نے فرمایا
 ایہ پیغام یوسف دے تائیں ساڈا بیچ سنانا
 صیروں شکرول سرے جھلانی در مصیبت سبھی
 امر مقدر اینویں آلا اوسنوں ب بلایا نہ
 اینویں اکلن تسیں بھی سانوں آلیسوں کواری
 سندی کھلی چپانی سوکے ڈاچی سکھ سکھ
 روندی روندی پس نہ ہوو ہوئی کھلی جھلی۔
 ایسے حال یعقوب بنی و اول دستان تینوں
 اوہ جوان جو گور سر اندی نظری بنی لول آیا
 اوسے وقت لباس رنگیلہ اس اپنا بدلایا
 السلام علیکم حضرت ادبول کھلا پوکا کے
 عرض کریندا ایوں تینوں آیا لال اس جگول
 سن کر حضرت نے فرمایا حاضر اسیں نہمانے
 حاکم آگے غزنہ ساڈا کر پو جلد تیار کی
 سن یعقوب پیغمبر رب واسوں گیا اوس جانی
 اوس حالت و پو حکم خدا و آیا ملک خدا لول
 ایہ دوست ہک پیارا میرا و کھرا گل جہانوں
 اینویں حیدم وقت نزع و امون اوپر آوے
 ایہ ہک دوست پیارا میرا مت کے سارے بچا
 صابرنوں بھی وقت نزع دے امن آرام ہووے
 لے لکا اوس دوست تائیں آگے میں ازیایا
 ہن لول نال سہارے اوسدی باہر چند لیایں
 واہ سبحان اللہ رب عالم فضل کرم وائیں
 اوس یعقوب پیغمبر کارن حکم ملک لول آیا

جدا جدا ہر نعمت تازہ فی فضل الہی پاسو
 لے ڈاچی ہن حضرت تینوں وقت اساد آیا
 یعنی ہاپ پیارا تیرا دنیا چھڈ سدا ناں
 حال فراق میرے دے اندر کوئی نہ کرنی زاری
 باپ تساڈا رب صاحب دی خدمت و چہم پایا
 چختا کجہ نہ کرناں بالکل یا مقبول غفاری
 ایسے نید جو بول ہوئی وروں کجہ نہ کہے
 آخر کے پیغام بنی و اطرف یوسف کے چلی
 جیوں تفسیر یوسف دے اندر نظری آیا مینوں
 اوہ سی عمر راسیل فرشتہ راوی ذکر سنایا
 اصلی رنگ فرشتیاں والا حاضر کر کے آیا
 کیونکر اون ہو یا تیرا کیا بنی سہارے
 دستور رضی جیوں تساڈی یا حضرت بن اکول
 ولول قبول اسادے تائیں رب صاحب دے بھلائے
 کہ یونیند رنگ خدا دے ادبول عرض گزاری
 وقت تیار کی نیڑے ہو یا راوی خبر سنائی
 سو کھی چند نکالیں اسدی رکھناں یا اسالوں
 اوسنوں و چہ حفاظت رکھنا جان کنڈن نقصان
 رب العالم حکم فرشتے لول یہ بول سناوے
 نال سہارے چند نکالی کرے نہیں ونگانے
 ملک الموت فرشتے تائیں حکم خدا و اچھوے
 دنی و کھ مصیبت میرا سن نہیں شور مچایا
 مت کے غضبوں اس کے اوپر و اول نظر کھڑا
 ہر دم اپنے مومن نیدے رکھے زیر نگاہیں
 عزرائیل امت دوست لول چاہیں دیکھ پچھایا

اس حالت و چہرہ کے گئے کروائی و عا میں
 نالے ادب سلام اساد و آخر و بتلاناں سو
 ایگل کے عمر ایشل نول بولیا نبی گرامی
 نال پھر نال آسانی اوس نے آہر یا پتھ سیتے
 نال اسانی جید اوس کے ادبول جید نکالی
 یا اللہ اک عرض اساد کی کرو قبول شتابی
 نالے ملک الموت فرشتے نول حضرت فرمایا
 حضرت یوسف و لبر میراجان جگر و اسپارا
 جگر و کھ پچا ناہر پر ہے منظور او نہا نول
 پراوہ دوست بشفق میرا نال دکھانے پلپا
 واہ سبحان اللہ کیا جتال آپس اندر پیاں
 ابھو طریق مجھال والا اینوں کرے یا کی
 نبی یعقوب پترے کارن کیا سپر وال کرا
 وقت نزع سے حضرت کہا ملک الموت نے تائیں
 امت او گنہاری میری سخت ضعیف نمائی
 جگر و کھ پچا ناہو و دل تھیں مرضی تیری
 لیکن امت میری تائیں دکھتہ دیوں کوئی
 چہرے قبر کے بھی امت واکرے حضرت چہرے
 و چہ میدان قیامت کے بھی کرے سورن تیری
 جیسا شان کمال نبی و اللہ صاحب کیتنا
 لیکن امت محمدی ابوکل احمق کے سوئی
 امت کارن نبی محمد کر کے سکے دو ڈیاں
 نیکی و اچھڈ نیکی طریقہ پیر و یا کم خطایاں
 مسکاناں و انک کفاراں و اہر پیاں
 دغے فریب جکت کے اوپرا کر کیتیاں

یار حال وفات میر پیرا یوسف نول پڑا میں
 کہنا لگا کیا باب تساو اسوہ کچھ حال ختالان
 کہیں کم جو تیرا بھائی ساڈے نال تھائی
 وقت تیرا کی کلمہ وحدت کیتنا یا دہنی سنے
 ایسے امروں آخریے بولیا نبی کہالی کو
 یوسف نول اس حالت اندر دیوں نہ بینائی
 رکھنی بات ایہ یا و اساد کی کے مقبول خدایا
 اوسنوں حالت نزع و چلے دکھ دیوں پیرا
 لے لو کہ اوس کی ساقوں اوج معاف تسانوں
 رکھیں یا و وصیت میری میں قبول کر چلیا
 یاراں کارن آخریے کرے پار و ڈیاں
 مرویاں واری بھی و والا کلمہ تھیں تیری
 نبی محمد امت کارن رونے و گئے مروا
 عذر ایڈا امت میری نول کھتہ مول پچا میں
 سبھ سوں دی جید نکالیں نال کمال آسانی
 کڑھ لے جوش امت وایتھے ہاقر خیر و میری
 ایہ بات اساد کی منشی تیں پروا ہوئی
 یارب اظہا امت میری وایتھ کا باجوں کرا
 صلی اللہ علیہ وسلم اکھال لکھ لکھ واری
 ایسا ورجہ اس امت نول حاصل ہو پیاں
 رب واکم نہ ولوں بجا نول بالکل میں کوئی
 لیکن اس امت و تائیں کچھ نہ تھنر نال
 پڑھی نماز نہ ہا کہ ایس عمرال سبھ تھہر یا
 نال پائتاں کھیال تھیاں واپس نہ پرتیاں
 نیکی و ایساں ولوں لپلاں لوکاں دور تھیاں

کراں ہتھیالیاں ہر ایک نے اوپر کم بریا یاں
 وقت قیامت نیرے ہو یا سمجھو کل لوکیاں
 نبیؑ کیسا بخشا ساں جس نے کیتیاں نیک کیاں
 از نہر پیدا کرے نیکی ہونہ مثل سووا یاں
 سنوہیاں یعقوبؑ نبیؑ نول جہون شہادت کی
 لوری کفن ہتھاندے اندر جیلر پیل کے آیا
 خوب کیتی تکفین نبیؑ وی سبھناں ادب پیروں
 آگے سن تن قبراں اول ابراہیمؑ نبیؑ دی
 چوتھی نبیؑ یعقوبؑ ہو راند کی ہوئی قبر اوکھائیں
 عجب منفسر ذکر کر نیدا ہو رکیا اس جانی
 اوس بھی اوستے دن سی امروں بتیا اعلیٰ مالہ
 کسے پیٹ مائی دے اندر دوہاں دن گزارے
 عمر برابر دو سو و پھیال ہوئی تم دوہاندھی
 انا للہ رب وی طرفوں رحمت ہونے بھاری
 شہر وفات یعقوبؑ نبیؑ وی یوسفؑ زوتلاویں
 شکر حکم جلیل جباروں آیا وحی خدائی
 کنیدا با حضرت بابل نے نینوں آخر واری
 پہنچ گیا اوہ منزل اونے نہر سائے کرناں
 سن کر یات یعقوبؑ نبیؑ وی رحمت ہون والی
 حضرت یوسفؑ روون لگانے مجلس ساری
 صبر آرام نہ مول کسے نول ان مہاجرت سارے
 شہر مہر و پیر سوگ تمامی چلیا نبیؑ ریا ناں
 نیباں کے تخم اندر جو کوئی آنسو پاک و اندا
 ماتھی فرش و چھایا بھایاں فاتحہ خیر الاون
 صبروں شکر و نل آخر سبھناں جھلیا حکم خداوا

دین محمدیؑ و چہ خرابی آن پائی مریا یاں
 بختہ بختہ بہار گناہاں والے پنڈال سرے تھایاں
 روند کے رہن مشرک بدعتی اندر روزخ کہیا
 اپن چلتی موت مریلی گھنڈی نبیؑ حیدر یاں
 آئی فوج فرشتیاں والی و پیر نہ لگی کافی
 میکائیل بھی ہو فرشتے آکر نبیؑ نہوایا
 کیتا دفن قبر و چہ جینوں خود منبلیا سرکاروں
 دوحی مائی سارہ تزکی سی اسحاق ولی وی
 برے نور خداوند والا روز قیامت تا بیس
 عیص ولی یعقوبؑ ہوساندھی جو سی دوجا بھائی
 اک دن ہو کے اک دن چلے قند پاک تھالے
 آخر اکسے قبر چارے ل گئے دو بیس سائے
 بیت مقدس اندر امروں ہوئی جاگہ اونہاندھی
 بعد اوسدے پھر وحی دے تا بیس حکم و تار باری
 اوی سلام یعقوبؑ نبیؑ و احاطہ پیش الاویں
 حضرت یوسفؑ نول بابل دی خبر وفات سنائی
 اوی سلام سنایا بیسی یا مقبول غفار کی
 انا للہ مع الصابین ہے رب پر نیکی و بہرنا
 انا للہ اکھڑا بول روون لگے فی الحالی
 روون ست آسمان میںناں امر جوں رب بارے
 سچھ پروار یعقوبؑ نبیؑ دارو روو ڈھائیں بار
 ہر کوئی روندانظری آوے خستہ حال نہاناں
 خبر کتاب کرے رب سدا و فر پاک نہاند
 فاتحہ کارن اہل مہرے روند رووند اووا
 کی روناں تقدیر خدائے رب و جوں اراوا

بیان حاضر آمدن ناوہ نالان و گریان بحضور حضرت یوسف علیہ السلام ازین وقت یعقوب علیہ السلام

سنو حقیقت استخفیس چکے ڈاچی و درون بخانی
 حید سوار نیکینہ او استخفیس او پرزیس وے آیا
 ناں کچھ کہا واناں کچھ پتیا روون نین نمانے
 یا حضرت لاج بایل تیرے سفر جہانوں کر گیا
 کیا اوہ ذکر بیان کر تیرے سخن کرے بھرائی
 رووے و درون فاقول ڈاچی صبر آرام نکوئی
 تر کے دن و درون فاقول او سنے روزنا جد و کنار
 واہ کیا حبت حیواناں تاپیں نییاں اثر کریندی
 حبت رسولان ولوں بھلائی بریائی گل پائی
 سنو حقیقت یوسف تاپیں صبر آرام نکوئی
 کل امر اشہر کے آون حضرت نول بر جاون
 آخر روئیاں روئیاں یوسف تیر لوئی کنار

لنگاں پچر ہماروں آنڈی پاس یوسف و لجانی
 آن پیغام یوسف نول تاپیں حیرت فرمایا
 خدمت اندر یوسف تاپیں کہندی حال وہاں
 وچہ حضور خداوند والی جاسچہ کے سر و ہریا
 حاضر مجلس سننے والی رووے و درون بخانی
 آخر اسے حال ہی روئیاں وچہ فراق ہوئی
 او استخفیس چکے سچناں با بچوں و کے سال سار
 صد افسوس انساناں تاپیں کرین نہ ماں خنیدی
 اچھا پتہ لگیگا کے وقت آیا جد کا غی
 بچہ فراق بایل کے اندر چند ہی کھل ہوئی
 ستھو فرزند یعقوب پتی کے رووے و نیر چلاون
 لپچا سکد و گاہ پتی وچہ ایہ دعا لکھارے

رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمَلِكِ وَعَلَّمَنِي مِمَّا نَاوِيهِ اَلَا حَادِيثًا فَاظْهَرَ السَّمَوَاتِ وَ اَلْاَرْضِ
 اَنْتَ وِيْنِي فِي الدُّنْيَا وَ اَلْاٰخِرَةِ تَلَوْتَنِي مُسْلِمًا وَ اَلْحَقْتَنِي بِالْقِسْمِ الْحَسْبِيِّ ط

یار بتا نہ دنی سببوں کل لنگاں کی شاہی
 ست آسمان زمیناں تاپیں یار بتا دیا
 تاپیں بیٹوں وچہ مسلمان حالت یار بتا
 حید یوسف نے رپ کے اگے اتنی عرض لائی
 ست سلالاں خفیں چکے تیری حالت یوسف تیری
 منگن موت کے تے تاپیں بالکل روانہ آئی
 لیکن او سنول حبت سچندی ولوں باوہ آہی
 غالب شوق نچت یاروں یوسف ایہ گل کہتی
 یوسف لکھے روز نگاہاں کے دم و دم غم دیکھے

علم تقیر سکھا یا خواہاں سیک تمامی لاہی
 توں میں متولی میرا اول آخر آما
 صالحاں نیکو کاراں کے سنگ بیٹوں آتیا
 آیا ایہ جواب خدا خفیں آندا وھی خدا ہی
 چھ سوہد و اولوں سا سنول یسی ہو ضروری
 یوسف با بچوں کے پیغمبر منگی موت نہ کافی
 وینا نا پسندے وچہ جانی بنی الہی
 و درون فراق پیارے اندر سخت بھیدت بیٹی
 اک ساعت بھی سچناں با بچوں ساں مثال نہ کہا

Marfat.com

آخر وقت تیاری والا آکر پہنٹا نیڑے

یہ سفر جانی والے آکر ب نیڑے

بیان ذکر حلت یوسف علیہ السلام از وارثانی بیفہیم ودانی

وچہ لقسیر سینی آیا ذکر مفسر لیا یا
 کیا ویکھے یعقوب پیمبر کھلا آواز مریدیا
 لے یوسف ہے سک اسانتوں لوچہ تیری ہی
 تن دن پچھوں طرف ساڈی ہو سی تیرا آنا
 فخری وقت بھراواں تائیں حاضر پیش بلایا
 مرویہوئے تائیں بھانگی اوپر تخت بہا یا
 سبھ فرزندال اپیان اس کے ذمے لایا
 حاضر خلقت ساری تائیں وعظنی سارے
 سک وعظ کفاراں تائیں دلوں ہدایت ہوئی
 جاندی واسے رب دوست کیا بکشتان دکھایا
 جد خدا کے بندے اینویں اپنا فیض دکھاوے
 اول آخر نیک چہا نڈا لٹیاک بنا یا سو جو
 عالم نوں جو اگول ویکھے اوہ بھی درجہ پاکے
 ساری عمرال حضرت یوسف نیک طلق تیا یا
 سئو حقیقت ست سالال تھیں پچھنی تہا یا
 جتیں پت زینجا وچوں حسن لاثانی یاساں
 بھی ہک لڑکی یوسف تائیں بخش ہوئی سرکلوں
 اوہ حرم ایو پے بھی وا ہوئی نیک زانی
 اک دن یوسف پیش زینجا حال بیان سنا یا
 زندگی آکر یوزی ہوئی جانو اجل تیار ی
 خیر وفات یوسف دی سٹکے کردی حال وہاں
 کرن روایت انارونی بی بی ودوال تری

اک دن حضرت یوسف تائیں سافنتہ آیا
 حضرت یوسف نوں خوش ہو کے ایہ فرماں کہنیدا
 ساڈی طرفے آون کجا بن کر یو جلد تیار ی
 ایہ گل سن کے وچہ خوشی کے آبا بی ربانا
 سچھوں نیک وصیت کیتی جو دل اندر آیا
 تاج خلافت ونا اوسنوں ذکر حسین لیا یا
 آپس اندر کرو وقت سچھوں حکم سنا یا
 سن سن بات وواعلی والی خلقت نیر چلاوے
 چہل ہزار ایساں لیا کے عذر نہ کیتا کوئی
 چہل ہزار کفاراں تائیں سدھے رستے لارا
 عطاراں تھیں دوروں دوروں بھی پچھنی
 ایسویں فیض اونہا نڈکے کولوں ہوندا مر خدا یا
 یا کوئی نگرے ویکھے اوہ بھی خالی مول جاوے
 آخر ولے بھی رب لارستہ نیک چنا یا سو
 چھ سو پوٹر پوٹر کے اکھیں وٹھے سچھ پیارے
 ہک روایت چار تیاون ہک روایت بارال
 رچیمہ نام لکایا اوسا یوسف شوق پیاروں
 روز قیامت اندر ہو سی درجیاں وچہ لاثانی
 یا بی بی ہن وقت شہادت ساڈا نیرے آیا
 سن کر بات زینجا بھی کیتی کہ یہ زاری
 یالہ کدیں ویکھیاں پچھوں ظالم درو جدا کی
 حضرت یوسف نالوں اکدوں ہو پئی اجل تیار ی

دوست تائیں تیاں باہاں بھی کچھ نہیں تیاں
 قدماں وچہ وداں عہو چلی کردی گئی سلما ماں
 اس سلامت جان کنڈن وا کچھ نہ درواٹھا یا
 حضرت یوسف صبروں شکروں کیتا آپ جنازہ
 بعد بی بی دے یوسف تائیں لولوں قرار سہایا
 چالی دن آلوں یوسف تھیں بی بی لہ سدھائی
 بل بل گل لگانے سہنوں ویلے وقت تیار
 اس حالت وچہ کول بلایا افراسیم سیانا
 تسان نہ سچھوں زاری کرنی مت ولگیری پاؤ
 صبروں درو نصیبت جہنی خنوع فرغ نہیں کرنی
 جسم تم نہیں نہو اسو سالوں خوب کفن پہنایا
 باہیم لہر دے ساؤ تائیں دہتا نہیں کراہیں
 نیکی دا کم کرنا دایم ایہ وصیت میری
 بعد اوسدے پھر سب بہشتی ہاں امرت نگھایا
 کر گیا سنج شہر مہر و صاحب عظمت عالی
 ویکھہ وفات بھراواں تائیں گناہان تھروا
 تخت مبارک چھ چھ رووے ہنجلوں خون چلو
 سوگ پیا وچہ شہر مہر دے روون ہنجلوں مہارے
 بیدر نہیں نورانی چائن پر وہ پاسے چلیا
 روون ارض سا تھامی روون ملک آہی
 شور فغاں آوازہ ہو یا روون لڑکے پاسے
 کوپے گلیاں روون گھایاں کنڈاں کرن ہایاں
 افراسیم ولی ویتا تیں غیب آوازہ آیا
 تان پھر غسل کفن دا جلدی آہو یا سیاتہ
 سندس جسم غسل تھیں پھیرے پورے تھیں بہنایا

آخر عمر حیاتی والیاں سہوڑوں ٹٹ گتیاں
 کلمہ بول کتیا یا مونہوں ہویاں دم تھاماں
 وانگ یعقوب بنمیر ہوجاں ہسپاں لکھ لایا
 وچہ روین مزار بنائی رحمت بے اندازہ
 سخت او دس پھیرے اندر ہی خدا وا آیا
 بعد اوسدے پھر یوسف علی اصولی واری آئی
 فی امان حواسے رہا کہندا عار و واری
 اسے بیٹے تھیں اس کتیا تھیں میرا ہوگ چلانا
 ناں ہووے ستا پھر میر لوہہ رووہ حال وچہ
 تالے ایہ وصیت میری خوب دے وچہ دہری
 بعد اوسدے تان چکناں جسم حکم خدا وایا سو
 او تھے فریج دفنا تھیں تھیں کر کے رب سائیں
 ایہ کچھ باہاں کتیاں یوسف آخر جان دیواری
 کلمہ و حدت پڑہیاں ہویاں سع زویر چایا
 باغ ویاں تھامی جا پے نظر نہ او کے مالی
 دروون پے ساتھ کر کے رووے شہر مہر و
 خبر کے کون اساتھ او پھرن آنکھ لاسے
 وحشی جنگلاں اندر روون بچو فراتوں سارے
 یوسف دے جاؤن نو بہدا جگر کلیہ سلگیا
 روون کل ارکان شہر وکے ہو گئی بے پراہی
 ہر کوئی رووندا نظری آئے شہر دیار وچہ
 لگیا محبوب خرابا روو روون لوکایاں
 جلدی کر و تیار جنازہ کیوں اتنا چر لایا
 کفن بہشتوں تھیں فرشتے ہو کے فرشت روو
 سنگ مرمر صندوق وچہ او بول ہی لکھایا

لیکر ہوئے روان جنازہ ادا نماز کرن لوں
 خلقت باہر حسابوں آئی کان جنازے بھائی
 آن ایل کنائے ماں پھر چک صندوق شتابی
 ماسخوئیل ندی و چکادوں پاٹ دیکھا ناں کوئی
 قدرت ربی و چہ دریائے کیا یک تر کشادہ
 و فنا ڈھل قبو چلے ہاتھ خبر ستانی
 کی کجہ قدرت نظری آئے باطن ستر پوشیدہ
 بسم اللہ و علیٰ آلہہ کہہ و چہ صندوق لکایا
 پانی پھیر گیا ایل اونوں روضہ پاک چھپایا
 لہر کے پلین یوسف کوں جس دم باجر مالک آندا
 مہا کر جس دم باہر آیا پانی آیا ناسے
 اسے پانی کر صبر تحمل ارج کجہ آکھ نہ بیتوں
 ارج اوہ وعدہ پورا ہویا جیوں یوسف فرمایا
 ہسوئے پچو نہ سالال عمر یوسف دی آہی
 باہر سب زینجا ہور نہ دو جا حرم نبی و کوئی -
 سنو حقیقت جد و ریادہ چہ ہوی مزار نبیدی
 جس زراعت لوں چلے پانی اوس دریا دا
 عظمت برکت ہر سر غنسون اطہر نظری آئے
 واقغله عام لوکانوں ستا و چہ بازاراں
 واہ کیا ترنت یوسفی تھیں مہر فیض اوٹھایا

رکھیا و چہ میدان کشائے اوس محبوب سخن نویس
 جدوں خانوں فارغ ہوئے مومن مردو خدائی
 پئے اوڈو کین محکم رہا ناس پہ مقبول جنابی
 زمین و چالیوں وین لگی دیر نہ لگی کوئی
 خوشبو ناک نکالی ہوئی سارا کم آما وہ
 ہماں پھر خلقت جڑیل ساری پاس قبر آئی
 چکر پانی رہیا نہ کوئی واہ واہ شان نبی وا
 و فنا کے محبوب خدا دہر کوئی باہر آیا
 واہ کیا اپنے دوست والا رب مکان بنایا
 مہا تا نیل ندیو چہ یوسف راوی جس سندا
 یوسف ویکہ حیراتی اندر عرض کوئی ہاتھ
 پھیر کے دن انشا اللہ اگر لسان زبیتوں
 حاصل ندیو چہ حضرت یوسف آن مکان بنایا
 چھہ وہاں برس بتاؤں بعضے جانے ذات الہی
 ذکر صبر و چہ عمر نبی وی ساری کامل ہونی
 رحمت ربی شہر ہر تے ہوئی آن مریبیدی
 تیرت ہو چکے تازی سازی آنے چھل زیادہ
 پانی دتیاں کھیتی پچی ضایع مول نہ جائے
 کسے قسریاں مول کسے توں رسیا نہ کجا پاراں
 عالی شان مزار محمدی کسے حساب نہ پایا

بیان شایانہ و فضیلتیہ ساری خلقت پائے فیض عطا
 کا نام ہے موجود

رہنے پاروں ساری خلقت پائے فیض عطا
 جو کوئی قبر زیارت کروا پاک نبی فرمائے
 کما قال النبی صلی اللہ علیہ وسلم من حج و تراء قبری بعد موتی فکان حسبا
 فیض روضہ جاری ہر شایانہ ہے لہند نہیں
 اوسدی کرن شفاعت و حب میں اوپر ہوجا و

Marfat.com

ذَارِنِي فِي حَيَاتِي (دیگر حدیث) مَنْ زَارَ قَبْرِي وَجَبَّتْ لَهُ شَفَاعَتِي

وچہ حدیث مبارک سے کہے شفیق حشر و
 پس اوہ اسے جلنے جنوں زندہ و خطا میری
 قبر میری دی کرے زیارت مومن دلوں جب کوئی
 تے جس نے جو چہ حیاتی ساتوں و ٹھلاوں بجاوں
 لَا يَدْخُلُ النَّارَ مَنْ زَارَنِي بِرَأْسِي وَرَأْسِي
 وہ کیا فضلوں رب نے اپنے کیتے شان او نہاند
 حج کر کے جو واپس آئے روضے طرف نہ جائے
 کہندے آمت میری دایہ دوروں بندہ آیا
 دوزخ وطن دا دوست سی ایہ آپہوتتا سجالی
 ساڈی خدمت وچہ نہ آیا قرب حضور نہ پایا
 تاہیں ایہو طریقہ جاری ٹہوں لا دا بھالی
 کرے زیارت روضے والی جسم حج گزارے
 کرن روضت ختم بنیاں جہوں تولد پایا
 کھاڑ عرش نول کھن لگی حضرت صبا پاروں
 کیا اچ شاہ شاہاندا بیٹھے رب نے پیدا کر یا
 کون اوہ حضرت جبرائیل کن عرشا تیرے تائیں
 حیرت دوہاں جہانماں سدی رب نے بخشی بیوں
 رو کر عاقر زمین نمائی رب نول عرض الائی
 جب تک قائم رکھیں بیوں تبتا کی رب سائیں
 ہوئی عرض قبل زمین ہی رب سبب بنایا
 عالیشان نزاری ہی ہی قرب حضوروں پایا
 جیکر روضہ او پر زمین سے حضرت دا نہ ہوڑا
 ایسا غضب غلب اب الہی عابدیاں او پر ٹھیندا
 اگے جو کوئی عیب کریندا اجاندی بد نہ پاندا

حج کر کے جو قبر میری پھیر زیارت کر یا
 ہو حدیث رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم تبتا تیں
 واجب اوسکا کان شفاعت میرے دے ہوئی
 اوسنوں وچہ حفاظت اللہ رکھ لیسے نقصانوں
 صدقوں جس نے دکھیا بیوں دوزخو چہ نہ جاوے
 حج کر کے جو شرف زیارت و سچ فراروں پانڈے
 اوسدے او تے ہی مختہر خٹکی بیجا و سکے
 پر اس توڑا ساڈے تائیں نہیں آکھ وکھیا یا
 پر ایہ باہجہ ملے دے اگروں چلیا گھت جدلی
 ساڈی نالوں وطن پیارا اسنے دلوں بنا یا
 جو کوئی حج کرن نول جائے مومن مرد فدائی
 عالیشان حضوروں اوسنوں حاصل ہوڑا پیارے
 زمین نمائی و در سجانی رب دا شکر کما یا
 عالیشان تیرے نہیں بیوں اچ لمبا سر کاروں
 جس سے سر سے تلج لولا کی رب تبارک و سر یا
 قباں بیٹھ تبارک کے جاسی چائیں چائیں
 کپڑا اسدینالوں وہ کے درجہ بلیا بیوں
 پار کسخت ہمیشہ بیوں ایہ محبوب خدا
 ایہ محبوب نگینہ فضلوں بخشیں میرے تائیں
 بعد وفات نبی سے تائیں وچہ زمین دنیا یا
 جس نے دکھیا حیرت لائق اوسنوں رب بنایا
 بد کردار گنہگار انتوں پتہ تداہیں پوندا
 قہر الاہوں اٹھا ہوڑا پلوچہ تخت زمین ما
 غضب خدا ب الہی اندر جلدی پکڑ یا جاندا

ہن اوہ پاک ہمدیے کارن خاص معانی ہوتی
 جدوں مزار رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
 جنت تک پاک نبیدار وقت تک خوف نہ کوئی
 پکڑو سیلہ روئے نون جو عرض سوال سنائے
 اک اعرابی پاک نبیدے روئے اوپر آیا
 عرض کرے یا حضرت میں ہاں اوگتہا ہر نکارا
 اللہ صاحب بستے اونوں کو م کہے سرکاروں
 اوست وقت روئے روچوں خوش ندا ایہ آئی
 روئے پاروں لکھ نہراں پان خلاصی ناروں
 حضرت عیسیٰ فلک چہارم اللہ پاک بگایا
 آخر حضرت عیسیٰ نے بھی اوپر زمین دے آنا
 ہن تک جاگہ وہاں کارن وافر سی زیاوہ
 کیا زبان بیان کرے جو شان روئے نون ہیا
 اگے جو کوئی بھرا کہ پیدا جلد خدا پکڑتے
 جدوی روئے زمین دھوپر ہوئی مزار نبیدی
 کیا دوست کیا دشمن بھاپوں کیسا عمل کماے
 اگے جو کوئی کیسے زمین وچہ شور شرار مچاندا
 ہن اوہ سماں دور سد ہاں شان نبید ہویاروں
 شرم لیا طر وئے دے پاروں غضب عذاب آئے
 صد فسوس جہان دے مل تو پردہ رب نے پایا
 کہیں نہ تاہنگ پاپے عالی مل سے اندر آئی
 لکھ نہراں درم ویناراں بغیر وپار وچاے
 کہیں نہ وطن مدینے دیول چایاں شوق جہار لہا
 یارب روئے پاک نبید کہیں نصیب اسانتوں
 دل سد نہراں کان مدینے بن مرغہ اوڈ جاواں

عیب کمایاں بہت شتابی پکڑ نہ ہو کوئی
 اوست وقت زیتہ سختہ آگیا کینا جاسی
 جدوں اٹھایا گیا بلا شک جانوں قیامت ہوتی
 ہے اُسہ خدا کے در نہیں کہیں عالی آئے
 تن ہون گذرے رحلت کیتیل روی ذکر سنایا
 سنیا میں جو صدقوں پکڑے تیرا آن دوارا
 کہو شفاعت میری حضرت قرب پاؤں درباروں
 قد غفر اللہ لک رب میری بخشش تیری پائی
 واہ کیا فیض اٹھاوے خلقت میں روئے دے پاروں
 فیض جہانیاں کارن حضرت اوپر زمین وفتایا
 روئے وچہ مزار اوہا ندی بسی مرد جو آنا
 جو کوئی فوت آکھے اوہ بٹیک ہر مرد و خدا
 رحمت دواں جہانیاں عالی نبی سانوں مل گیا
 شکلوں کر بد شکل شتابی سختی نال مرہندا
 ہو گئی دور خلافت کولوں بات ساری سختی دی
 شان روئے دے پاروں اللہ صورتاں بدلاوے
 اوس زمین سے طے تائیں اللہ عقی کر لندا
 غضب عذاب تیرا ہی والا ناں آئے سرکاروں
 لہندے چرہ بے تیکر خلقت گھر وچ فیض اٹھاے
 ایسے روت جانی کارن کہیں نہ دل سدھرایا
 یار سخن دے وطنیاں جانب کہیں نہ واگ ولای
 آنہریاں جانڈیاں گڈی اوپر لکھ روپے گلے
 ہا کے فسوس قدرے پر دم پایا دنیا واراں
 وکھیاں نال اٹھیں سے جا کے سبہ توفیق کسانوں
 خوش نشان محمدی خاکوں سر پر چشم لگاواں

واہ کیا بھاگ نصیب ہو نہاں سے جہاں زیارت پائی
 روز قیامت پاک بنی و روضہ عجب گرامی
 ساکے و چو بہشتان کھڑی جہاں زیارت پائی
 شائع دوہاں جہاں ندی نال منہج مجالس کبئی
 یارب و یہہ توفیق اساتوں جائے دیں بندے
 میں اساتوں رونے والا یارب سچے سائیں

دوہاں جہاں نونچہ اوہاں توں نال پلسی رسوائی
 بنختا و لگا جہاں زیارت پائی فلون تھامی
 صدافسوس تو مگر نوں جس عمر منقت گوائی
 فقطت اندر بند زمین و چہ عمر تھامی بیتی -
 اسکے با بھول خون تھامی سکیا اندر تن کے
 سبہ توفیق تینوں ربا کرس قبول دعائیں

بیان بیروں آوردن صندوق پونہی موسیٰ علیہ السلام از روایت

بہار القضاے مدت بیاد از دفون کردن و کنعان

شو حقیقت نیل ندی و چہ جسم قربانی
 پیر نشان نمول کے نول گذرے کئی زمانے
 بہت اولاد یعقوب بنی نول رب عطا فرمائی
 ایہ تعداد بہا وراثت والا جو چھوٹے سٹہ سالوں
 سٹہ سالوں تو وہیہ سالاندی ہیسی عمر نہاندی
 چھوٹے چو نہ صیباں تھیں او پر تیرت آن وہیالی
 موسیٰ پت عمران تے نال پت کسہر و آہا
 لاوی پت یعقوب نبیہا خاص یوسف و اہالی
 و چہ زلے موسیٰ و کے جو سی اولاد یعقوبانی
 جو اولاد وکیل ولی نول بخشش کنئی رب والی
 ہزار کتالی مرد بہا ورتے کسہر تائیں -
 والی نول رب و نیشی ایڈ اولاد گرامی
 ہزار کتالی مرد بہا ورتے چھوٹے ہور زیادہ
 چھوٹے ہزار کے چار سو تے ہزار ہزار چھوٹے
 ساوٹے چھ ہزار کتالی کا اول رب اور باکے

اونوں پائی جاری ہو یا اوت بہت وہیالی
 قبر یوسف وی حالت بالکل کوی جانے
 چھ ہزار تے چھ لکھ گنتی راوی خبر سناوے
 ہور بہا ورتے وڈے وہاں وہیہ سالوں
 نہیں شمار تہا ند ہویا خبر کتاب سناندی
 لاوی وی شتوں رب کیتا موسیٰ بنی خدائی
 کسہر پت لاوی و آکھن صاحب عالی جاہا
 پچھل پت یعقوب موسیٰ کیتا ذات خدائی
 شو بیان شمار تہا ند تہیں تمام یہ چوٹی
 ساکے کل حسابوں بن و سر و شمار پتالی
 پڑے بہا ورتے چھوٹے سالوں فتح پاد و ہزار
 باکھ ہزار کے اکھ سو ادنی ایہہ کچھ مرد و تھامی
 ایہہ سبہ نسل اشیر و لیدی ہویا کرم خدایا
 ایہ اولاد زبالوں تھیں کبئی سر جہاں
 اکھ ہزار تے سو ہزار تے ہزار تے ہزار کے

Marfat.com

بہتر نہار نے بیچ سو بندے بڑی بہادر جنگی
 بنیامین ولی دی جتنی سی اولاد تسمامی
 مرد پھوک دی اولادوں میں بہتر نہاراں
 بھی تفتان ولی دی اللہ بہت اولاد و دہائی
 بائی نہاراں اولاد تسمامی ہے سی لاد ولی نون
 ایہ تمام اولاد نبی وی پکڑیا دین صفائی
 اوس زمانے فرعون دی ہے سی ظالم شہری
 حضرت موسیٰ طرف ہدایت سترے اہل کفاراں
 نیک نصیبا نوالے بعضے طرف ہدایت آئے
 اور کادن موسیٰ تائیں حکم و تار ب سائیں
 بہت موسیٰ نے مال اوہنا نڈا اپنی مال اوٹھایا
 اتنے ٹیکر و محی فرشتے آکر خبر سنائی
 دفن کرو کسٹان و چالے مال فرار پدروے
 پتہ ٹھکانا کچھ نہ پایا دلوں چیرانی ہوئی
 آخر سارہ پاسوں جا کے چھپا نبی ربانا
 پوتری سی یعقوب نبیدی و کچھ موسیٰ فرارے
 کہندا موسیٰ قبر یوسف دی جبیکر معلم نیتوں
 سن کے سارہ فریلا یا بیشک حال سناواں
 کون اوہ وعدہ حضرت موسیٰ سارہ نون فریابا
 جدوں ہشتاں اندر داخل مولا کرے تسانوں
 چیکر بات قبول اتنی دس دیساں گل ساری
 حضرت موسیٰ شکر اوتھیں ہو یا چپ چپاتا
 کہ کر سوچاں آخر کتے رو کر عرض الائی
 کی ایہ ک تمہانی مائی پر تقصیر کہا وے
 جلو تئیں ضمانت ساری میں ہاں بخشن والا

ایہ اولاد یوسف دی ایسی صاحب عظمت جنگی
 پینتری نہاراں چار سو اتنے بن بہادر نامی
 چار سو ہوز زیادہ آکھن پورے وچہ شماراں
 ترو پنجہ نہاراں چار سو اتنے مرد بہادر بھالی
 جسدی نسلوں موسیٰ ہویا لگا بھاگ صفی نون
 کرے نصیحت مت اینہا نون موسیٰ نبی خدائی
 مارن وگن موسیٰ نون عدو سے حکم الہی
 اوہ کا قرنہ آکھلگن کراں و تیاں ہاراں
 بعضے امروں شکر ہو کے طوق لعنت دی پایے
 راتو راتیں لشکر اپنالے کر کے نرس جاہیں
 راتو رات روانہ ہوئے جویں خدا فرمایا
 نیلوں کڈہ صندوق یوسف بہت تبتا بی بھالی
 مسکر حضرت موسیٰ صاحب قبر تلاستی کرے
 کون بتاے قبر لگانا حال نہ جانے کون
 بیٹی اوہ اشیر ولی دی بدن ضعیف تہا
 شہر مصر وچہ پور و ڈیراوس جہا نظر تہا
 اے سارہ نون نام خدا وی دس تبتا بی بیوا
 پرے اول مال بیرے نون کریں ایہ عہد چھا
 بی بی کہے ضمانت بیرے چا مقبول خدا
 مال برا جزیت اندر کھڑا ہوگ اسانوا
 ورنہ تربت یوسف والی کہساں نہیں پیا
 کرن شفاعت اوگنہاراں کم بھریا جا
 عرض قبول تساوی حضرت خیر خدا فری
 کچھ نہیں گھٹ جاندا جبیکر اسنوں بخشیا
 ہاں پھر خوشخبری اوستائیں بولیا نبی انجا

ہے مائی رب تیرے تالیس وعدہ ایہہ فرمایا
 واہ سبحان اللہ رب عالم گستاخوں کما سے
 یارب اپنی فضلوں بیٹوں سچ نہیں سنگ نبی وا
 شکریات موسیٰ دیتا میں آندا سارہ مائی
 یا حضرت ایہ جاگہ اٹھے تربت یوسف عالی
 ہاٹھاں نیب کے چلے پانی ناں کوئی مدیہا نے
 پانی آن دو پھاٹاں ہو یا قدرت رب دکھیا فی
 جنناک قبروں نبی اللہ و ابا ہر مول نہ آیا
 لے صندوق شے لشکر جاں موسیٰ باہر چلایا
 منزل منزل پیدا کر کے بہت مقدس آئے
 عجب مکان تیار کر کے وچہ صندوق نکایا
 نالو مال برابر قبریں ہو یاں صاحب عالی
 آگے تین تیراں امیادوں نبیاں سن او سجائی
 لکھ لکھ رحمت بکرت ہو او پر پاک مزاراں
 بس ازہر پڑھ فاشخہ او بولیں سن سچیں اہنانوں

نال میری تویں حبت جا میں جد کوئی ویلا آیا
 عیباں تھیں ہوشالی آئے جود روزے جائے
 رکھیں وچہ امان ہمیشہ میرا صاف عقیدہ
 نیل ندی جتھے قبر یوسف نبی لوکاں سچی بنائی
 اسپر پانی زوروں اٹھے بچد موح نکالی
 کہ ہم اللہ عاصا او سپر مار یا نبی خدا نے
 وچوں کہ متور ٹوری سبہنوں نظری آئی
 تبت تک پانی سرے او پر پائی رکھیا سایہ
 پانی پھیر گیا بل اوتوں اصلی رستہ تلپا
 بابل کول یوسف کے موسیٰ سوہنی قبر کھٹائے
 لعل نورانی او ب پیاروں با محفوظ چھپایا
 رحمت بکرت نازل ہر دم طرفوں اللہ والی
 چوتھی پھیر مزار یوسف نبی موٹلی نبی سہائی
 روز قیامت تیکر رحمت رب تھیں با پوجہ شماراں
 نالے نہ تار سچ یوسف نبی جلدی ولس سائوں

بیان تاریخ ولادت حضرت یوسف علیہ السلام

بانی سو اٹنجا ورہیاں بعد آدم کے بھائی
 نرانوں کے سلسلے زورچو بریاں نوح طوفان گذارے
 ٹوٹھائی سو برس تھیں اوتے سی یک سال فروری
 چار سو برسوں موسیٰ نالوں پہلوں نبی ربانا
 ڈیڑھ تھار تے اسو پیتی حضرت عیسیٰ نالوں
 ساڑھے تین تھار اکتر ہو زیادہ نالے
 چھٹی سو اکانویں سالوں شہر جرمی تھیں بھائی
 اس حسابوں چھ و پچاس برسوں عمر یوسف نبی

حضرت یوسف پیدا ہوا خاصہ نبی خدائی
 اوتھیں بعد بر یوسف کے آن گذر لشکاکے
 بعد وفات خلیل نبید کے تمپیاں یوسف ندر کر
 تمپیاں گھر یقویب نبید کے کابل مرور سیانا
 اگدوں یوسف پیدا ہوا بیٹیک اٹنے سالوں
 ہجرت نبیوں پہلے یوسف پیتے اجل پر لے
 اول گھر یقویب نبید کے تمپیاں نبی خدائی
 اگوں حال خدائوں معلوم سالوں خبر نہ کوئی

بھری تیراں سوچھی وچہ ایہ کتاب موکائی
 نشان بیان رسولاں نبیاں کر تحریر سنایا
 کر کے قبول خداوند عالم فضلوں محنت میری
 یارب جنہاں نیرکاں لیا نیک لوکاں ابرار
 اوہناں طفیلوں میں عافیت کے سائے کم سنواریں
 بھیکہ ذات تیریداکرت کے ایہ کتاب سنائی
 ایہ ایک پرچہ ہتھ وچہ آندا ووجا عمل نہ کوئی
 چیکر کریں قبول سینوں یارب سچیاں
 دفتر عیاں بدلے اللہ میں ایہ دفتر آندا
 باہر تہ ساڈے اوٹ نہ کوئی بیان تھیں منہ کالا
 برکت نیرکاں پاکاں لوکاں بخشیں میری تہاں
 زندگی اندر نیک کماندی وہ توفیق خدا یا
 وقت نذر عدے جا کندی تلخی کچھ نہ پاوہاں
 سنیاں او وقت وچہ ہوتا سخت عذاب گھنیرا
 دوتی دشمن وارشیطانی اوسدم مول نہ کھاواں
 نظر عنایت پاویں میں پر آخر جان دیواری -
 زندگی اندر وچہ چھڑے سلیں سارے دوست جانی
 جسم وچہ تیرے بیٹوں رکھن یار پیارے
 قبر فرانج بناویں میری تنگی کچھ نہ پاواں
 تیری رحمت باہچوں دو جا کوئی نہ او تھے حامی
 منکرانے کیر فرستے جسم پرستش پاوت
 کہیں توئی قبر اندہاری یارب واحد باری
 ہور نہ اوسجا کہ دے اوپر حامی بند کوئی
 پھیر جدوں محشر دے کارن اگر نا پھیر کیسی
 اوسے سہ علیحدہ ہوسن نیرکاں تے بد کرداراں

کر کے قبول خداوند عالم میری نیک کمانی
 جیونکر کتب منقسل وچوں نظر حوالہ آیا
 دوہاں جنہاں اندر مینوں اوسے بدی میری
 ذکر بیان سنایا اوسوچہ نال کمال پیاراں
 نال ایمان سلامت سایاں اس جنہاں ماویں
 عافیت پرچہ کے آندا کرو کر مہربانی
 عمر تمامی غفلت اندر سر خود ضائع ہوئی
 ہوں صاف نشانی میری دفتر شیب خطایاں
 اسدے بدلے مواف کرو چاہیے تصور اساندا
 تیرا نام غفور الہی بخش نہاں لقا لے
 مردی وارا ایمان سلامت سنگ سول بلاں
 نفس شیطان کمینہ منتھیں جاہیں دور ہٹایا
 نال اسانی کلمہ پڑیدا اس جگ اتوں جاوہاں
 جان کندن دے ویلے سایاں حافظ ہوویں میرا
 رحمت تیری پاروں سولائے ایمان سداوہاں
 کلمہ پڑیاں اس جگ اتوں یوان جان پیاری
 دور سایاں فضل مال کوہوں ذکر عذاب چیرانی
 او تھے بھی توں حافظ ہوویں عرض کراں گلے
 اوہی شکل وقت سنیدا عیاں تھیں شرادوں
 تنگی قبر پاروں اوسجانی کر کن این سہماھی
 اسدن بھی توں پیاری یوں منتھیں راضی ہوں
 وحشت تہا فائے اندر خود کریں توں پاری
 رکھیں وچہا ماں اپنی سے جدا وہ ساعت ہوں
 ہر کوئی انہیاں تبار وچوں جن جیت اسی
 اسدن میں بھی نیرکاں ایمان تان وچہ قطاراں

امت نبی مستند اندریا رکھو امیں
 پھر جب وقت عدالت اسی وقت حساب انوالا
 پاک حساب بناویں میر فضلوں بار خدایا
 عدلوں مول نہ پکڑیں مینوں رحمت نال بلائیں
 دفتر بیاں وانگ پہاڑاں عیباں نال پروئے
 انت حساب نہ بیاں والا ہاں میں سخت گناہیں
 بلکہ اطوں حافظہ ہوویں پھر توں وقت غفارا
 سچے ہتھ وچہ نامہ عملاں فضلوں بخشیں مینوں
 جنت وچہ مکان خدایا بخش کریں سرکاروں
 کر کر عیب پہاڑاں جیدے پچھوں محل نہ بھگیا
 عمر ان گذر گئی وچہ غفلت ہن اخیر زمانے
 ہن بھی عیباں تھیں منہ کالا عرض کہاں برکار
 توں غفور رحیم الہی بخش نہاں خطا ہن
 ساڈی طرفوں کار خطائی تیرے تھیں چھپائی
 توں صاحب ہیں بندے تیرے مقرر عرض سنائے
 فی سبیل اللہ جو مومن اُلفت کھن میری
 جو تاج اسٹوے اوپر حسدوں نظر اٹھاون
 بخشیں ہاں پو پھین بھراواں اُستادوں اُستادوں
 بخشیں نال فضل کے میرے خاص اُستاد گرامی
 عالم دینی ایسا کوئی ورلا ہوگ کدائیں -
 مدت ہوئی دینی علم پڑھانیاں خاص اہل نہاںوں
 کدیں لحاظ ریانہ کیئا بیج بیان ستاون
 بعضے لوک مخالف اجکل کروے گلہ تہاندا
 پڑھ کے چن لوں کتے بھونکے ہو کر سخت اوہی
 کچھ نہیں خوف اوں چن دیا لیں اپنا منہ کھپاوت

ساتھ محمد می بخشیں مینوں اندر وہیں سر اٹیں
 مسد ن بھی توں حافظہ ہوویں یار سپاک تعالیٰ
 ہر کب عیب میرے اوپر چاہیں پرو دیا یا
 عدلاں لائق ہیں اخفرو ایک عمل بھی ناہیں
 کی پرواہ جے بخشش تیری چاہتہ وھوئے
 او سردن جے چا پروہاویں تھوڑا سا نونوں ناہیں
 پل وچہ وانگ برق کے میرا ہووے پارا تو مارا
 میں عاصی دی عرض قبولیں سب توفیق مینوں
 حرمت پاک نبیدی مینوں رکھیں ووزخ ناروں
 منے امر شیطانی ساکے تیتھیں مول نہ جھکیا
 بد فعلوں کے کرنے کو لوں آئی ہوش ٹکانے
 بخشو عیب قصور تاملی آن کھلا دربارے
 میں مسکین ہمیشہ والا وگنہار گناہیں
 توں غفور رحیم الہی اسیں تمام خطائی
 جے نہ بخشیں اسیں ناکے کس دروازے جانے
 یار رحمت واقعہ ہووے اوپر اوہانکے تیری
 میں نہ آکھاں کچھ اوہانوں نیتی دا پھل پاؤن
 دوست یاراں ہوڑا گرواں دینی بھین بھراواں
 مولوی صاحب چو وہی جنہاں سدن لوک تاملی
 ثانی اسدا نظر نہ آوے لہندے چڑھے ناہیں
 وسن حق بدایت سہلہ کر کے یاد خدا لوں
 مسئلہ حکم شریعت موجب کتے فتوے لاوں
 اچھا گلپوں قدر کسید کدیں نہیں گھٹ جاندا
 سمجھیا انہاں ہاتھیں تر کر پھر واپس چھپ جاکی
 چام چڑیاں انہ میر تیا میں بہت پسند لیب اون

گھر کے دو کیتیاں ہوئیں کچھ نہیں بند اسروا
حضرت چائے والیا نڈا ہے حاسد گھر نیسے
یار بخش اونہا نڈیا میں بہت لمبی زندگانی
پر آچکان محلے اندر خاص اونہا نڈا ڈیرا
نیک اولاد اونہا نڈیا میں رب عطا فرماوے
ہور او ستلو بھائی ہک میرا دوست یار میرا
اندوین مبارک ناواں علم طبابت جانتے
ہیں اوسنوں پر دس کدائیں لیکیا وانہ پانی
یار امن سلامت اوسنوں رکھیں وہیں سڑیاں
ہور چھ بخش ہک طالب مشفق دوست میرا
شوق علم وابجرا اوسنوں پڑ پدا لیل نہاراں
بہت ہی وار کہیا اوس ہینوں قصہ جدوں مگاہو
اس کارن دل اندوینوں شوق ہمیشہ بھاری
من لیا میں کہنا اس واغذرنہ کیتا کوئی
کسلیاں اندر بھی جو دوست میرے یار ساتیں
مشفق سلطان احمد زرگر جو رہندا اوسجالی
جیو نکرنیک نیت اور بندہ ایسے درجے پاوے
حضرت باقر شاہ ہک دوست تیدوات گرامی
اوسنوں بھی رب خیریں رکھے نظر گرم دی پاوے
حضرت مفتی شیخ حسن نول بھی دیوے رب عالی ر
چھوٹی عمر اں کچھ کتاباں پڑھیاں پاس اونہا نڈے
علم طبابت اندر کامل بخشے رب اونہا نڈوں
نیک اولاد اونہا نڈی ہووے فضلوں رب باری
ہور غلام نبی ہک دوست صادق سرد سیاہا
کھو کھو قوم بھیرے دے اندر سیاہا امت کردا

مطلق قادر رب العالم جو چاہے سو کردا
کچھ نہیں گھانا ہوندا سوچو آپے خاک چھیندے
تا بخودینی علم پڑھاوون وہے مسلمان
بخشنے رب ایمان اونہا نڈوں جنت وچہ لیسرا
چہڑی بابل وانگوں پچھو ہر دم پڑھ پڑھو
دوری سی اوہ کسے زمانے کامل سرد سیاہا
شیخاں والی مسجد اندر رہندا کسے زمانے
دل اوہیں ہمیشہ رہندا کارن دوست جانی
مطلب ملی تامی اوسدا حل جلدی فرمائیں
نتھینہ گراں تحصیل بچالیہ گجرات ضلع وچہ ڈیرا
کرے نصیب خداوند اوسنوں تہی علم بہار
خیر سووے تو چھیکڑ میرا ناواں درج کرہو
رہی پچھے میں عاجز رہا بھی کچھ ناواں جاری
مچھ بخش نول بھی سبہ حاجت ولدی حاصل ہوئی
سہنوں دوہاں جہاناں اندر دیوں نیک بخش
رکھیں وچہ حفاظت اوسنوں دکھ نہ دیکھے کائی
دوہاں جہاناں اندر اوسنوں دکھ غم پیش نہ آوے
حق نیک ہدایت والا چنگے فعل تک می
جدا مجدے صدقے اوسنوں تہی کو نہ لاوے
عالی شان حضور نے تھیں کریں نہ رکھو حالی
پہلے اوہ استاد گرم بیشک بہن اسانڈے
جنت ایمان عطا فرماوے سبہ توفیق خدا نول
شامل فضل الہی ہووے اندر عمر اں ساری
موضع کھو کھو بالاندر اسدا وطن لگانا
پر پڑھن مدت ہوئی اوسنوں پڑ گیا اپنے گھروا

پاس اساوڈے ڈیرا کروا جسدم آسے بھ
 وعظ حق برابرسلمہ بالکل فرق نہ پام
 دوہیں سرہیں نیک جزائیں پاوان نورانی
 دوہیں جہانیں اوسدے اوپر ہو کر مہر
 وافر سخن کلام نہ کوئی خوش تر مہ پیشانی
 مگر اساوڈا ناواں لکھنا جدوں کتاب موکاتی
 دوہیں جہانیں رحمت وافر او سپر کریں خدایا
 یا صلاح دیوے نیکی دی عالی ورجے پامے
 جس نو نیک صلاح اسانوں فی اسو
 سن فرزندوں اوسدے اوتے فضل کرے
 رحمت ربہی نہیں کوئی بالکل ناں محروم نہ
 کراں دعائیں اس درباروں عالی جلال
 توں غفور رحیم اکہی نامہ رحیم
 رحمت تیری و بہت آسمانوں بہت تیر
 کراگوں جنوں صحنی تیری یارب وار
 سن گوگاں فریادوں سبھے کریں قبول

مے اندر پورا مرد خدائی
 واصلیت وچہ گراواں خوب طرح تبتلائے
 اوسنوں تے فرزند اوسدینوں نیک بلزنگانی
 مولوی محمد امین مکر م بندہ نیک خداوا
 نرم طبیعت علم کمالوں بولے سخن زبانی
 اس بھی اس قصے وکے کارن ہی فرمائیں پائی
 ناں پھر حسب الامر وہاں ناناواں ورج کرایا
 دین زیادہ کرنے اندر جو تائید پچھلے
 مولوی محمد امین خواجہ نوں رب دیوے بھلیا لئی
 بل کرے رب مشکل اوسدی مالی بدنی ساری
 سورتھامی دوست میرے فضلوں بھرہ پاوت
 چہ حضور خداوند عالی سائے پاوان و صوفی
 کتاب مبارک میری کریں قبول خدایا
 ہے قوت بخشی بیٹوں توہیں قبولیں آپے
 اقروض آمونی سوئے تینوں یارب کم تمہا ہی
 پیرا سوچہ و گل نہ کوئی یارب سچے سائیں

بیانِ خواجہ کتبہ کتاب

میں مسکین نکالے اور شفقت لگا
 اپنے فضل کرم کے کو لوں شکر
 آخر رب نے رحمت پاروں بجا
 روز قیامت نیکر جہ پڑا بار
 گاروئے اس چین وچالے جوا
 کیتیاں سیر ہوون حل تانہ
 رنگ سواو تعبیر بالکل

الحمد خداوے تائیں جس کتاب موکاتی
 عملوں عالی مودہا بھانڈا ہیں ناوان نکارا
 مشکل پینڈا پنڈا دورا ڈا میں بھی سرتے پایا
 کیا ایہ چین رنگیلہ ہر پانویا وچہ لگا پایا
 گوناگون لکائے پوئے و بھجب طرح سے
 طرح طرح سے اسدے اندر لایاں مانع ہمارا
 اسے لکھنے لگا ہے سوچہ جو نہ کہدین میں

the
riod
your
turned
NOV
DEC
FEB 2
FEB 2
MAR
APR

گاہ کہے تھیں سولڈت پاسی انشاء اللہ پوری
 حضرت رہو آگاہی اوسنوں سیر کرن جو آوسے
 یارب سنجہ سا اس چین دیوچوں کھاکے لغمت عالی
 آدھی مالی نے وقت تھینے کٹ کے باغ لگایا
 اوسنوں بھی پھر یاد لیا اوسے خالی ناں ٹھہرے
 مالی باغ چین نون لاکے ہوسی اوٹھ روانہ
 اوسوقت ایہ تک باغچہ چاہتا تریں کیا یا
 محنت اوسدی کیتی اوپر خوش تحسین الانی
 یارب اذوعاوسے کارن عاجز ایہ کتاب بنائی
 پورچہ سنا امید دعاوسے کارن جوڑیا ایہ رسالہ
 شوق حق فریاد اندر کرسی نیک دعائیں
 بہت ہی وار کسے دے اندر نیک دعا فرماندا
 اس کاری ایہ عرض ساڈی کرو قبول ضروری

گھر بیماری ولے کولوں پلوچہ کرے
 ہے مباح بلاشک اوسنوں جو چاہے
 ایپر بعد فراغت لازم یاد لیا اوسے
 گوناگون اٹھانکلیفان سوسہ باغ سوسہ باغ
 جاندی واری مالی تائیں فاشخہ پڑھ پوچھ
 باقی چین رہیگا پتھے جاسی دور زمانہ
 کرباں یاد مالی نون جس خوش گزار لگایا
 خالی نہ لنگھ جانا وچوں پڑھنا کچھ زبانی
 شاء نام سداون کارن نہیں کوئی سدا اٹھائی
 پڑھ کے فاشخہ نام خداوسے بخشے پڑھنے والا
 رب صاحب بخشیشی اوسنوں ساریاں عیب خطاں
 رب تبارک اوسدے اوپر حیرت نظر اوٹھاندا
 اڑھرا نون پڑھ فاشخہ بخشومت پاک منظور ی

مکتبہ تحفہ حسنین باختم کتاب ہذا طبع و مولوی محمد الدین در مصنف کے ہر

مشفق رحیم کے آئی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ
 جیو نکمہ لگا کر کے ہے اس گلزار یوسف کو
 ہر تباہ بنے تھے پیچھے بھی کئی بناویں گے
 اوسنوں کچھ درد سے پھر بلاشک دیکھ لو پڑھ کر
 حضرت مصنف کو اجر اس کا خدا دیوے

شعری میں کیا صفائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ
 ہوتی دل روشنائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ
 پر اڑھرا گل موکائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ
 کہتی پی کل موکائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ
 کہتی جس نے کمائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ

محمد دین تاریخ اسکی لکھی ہاتھ ہو خوش بولا
 کو شش بخوروں بنائی ہے عجب واہ واہ عجب واہ واہ

چھوٹی عمر
 علم طبابت
 نیک اولاد
 سور غلام نبی
 گھو کھر تو م کچھ

بجز یہ کتاب اور ہر قسم کی کتابیں ملک دین محمد و محمد متقیق ناجران کتب کشمیری بازار - لاہور سے مل سکتی ہیں

نہایت ضروری غور سے پڑھنے کے قابل اعلان

صاحبان اپنی تفسیر لا جواب اسی قصہ کی ہے جسکو خداوند تبارک و تعالیٰ نے احسن القصص کو مبارک نام سے اپنی پاک کلام میں موسوم فرمایا ہے۔ مفسر نے اس تفسیر یعنی حضرت یوسف علیہ السلام کو لکھنے پر دو ٹوک فیصلہ کو بہت محنت اور جانفشانی سے اس قابل بنا دیا کہ شاہ قاضی و جیسی سے اس کتاب کو پڑھ کر کسی دوسری تفسیر کی خواہش نہیں رکھیں گے۔ اور مشکل مسائل حل طلب مختلف فرقہ کے اس خوبی سے حل کئے ہیں کہ جسکے مطالعہ سے ہر طرف پر اندازہ حاصل ہوتا ہے۔ ہمیں یہ بھی چاہیے کہ عبادت سے کام لےنا ہرگز مقصود نہیں ہے۔ آپ اس مشکل تفسیر کو خرید کر لطف اٹھائیے اور لائق مفسر کی محنت کی واؤ بھیجیں۔ بازار ہند نے مولوی محمد ابراہیم صاحب چشتی بصیرت جہوٹے کمال تحقیق و تدقیق سے اس قصص لکھنؤ میں مکمل معروف بنگلہ دار یوسف علیہ السلام کو لکھا۔ کیا ہے پچھلے ہفتے سے کافی معاوضہ لیکر اسکے حق تفسیر کا بیعنامہ میرے نام چھپری کر دیا ہے کوئی صاحب اسکے کل باجوڑ کو بلا اجازت چھپری

میرے نہیں چھپا سکتے

بلا جلد سے ..... معہ جلد سے ..... محصولہ ایک جلد سے

ملک غلام محمد باجوڑ کتب بازار کشمیری لاہور

میر غلام نبی
کھوکھر قوم پور

سب ضابطہ خطیبی کرائی گئی ہے

مَکَانِنَا وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِاللّٰغِیْبِ

مَکَانِنَا وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِاللّٰغِیْبِ

مَکَانِنَا وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِاللّٰغِیْبِ

مَکَانِنَا وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِاللّٰغِیْبِ

سب فرمائش ملک غلام محمد تاجر کتب بازار کشمیری لاہور

مَکَانِنَا وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِاللّٰغِیْبِ